ANUL 1848

ÎN

PRINCIPATELE ROMÂNE

ACTE ȘI DOCUMENTE

PUBLICATE

CU AJUTORUL COMITETULUĬ PENTRU RĂDICAREA MONUMENTULUĬ

LUI

IOAN C. BRĂTIANU

TOMUL V

1848 OCTOMVRIE 4 — 1848 DECEMVRIE 31.

BUCURESCI

INST. DE ARTE GRAFICE „CAROL GÖBL“ S-sor I. ST. RASIDESCU

10, STRADA DÓMNEĬ, 16.

1904.

10.134.

IOAN MAIORESCU

(1811—1864)

Agentul Țěriĭ-Românescĭ pe lângă Parlamentul din Francfort la 1848.

III.

1848 SEPTEMVRIE 14 — 1848 DECEMVRIE 31.

(CONTINUARE.)

Adresa No. 724 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie. No. 2.209. 1848 Oct. 4.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

No, 724.
Secția 1. masa 1.
Bucurescĭ.

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Țĕriĭ-Românescĭ.

D-luĭ Cârmuitorul județuluĭ Dolj prin raport. No. 207, încunosciințează acestuĭ Departament că la 27 ale încetatuluĭ Septemvrie, primind scire că un numĕr ca la două sute locuitorĭ revoltanțĭ, avênd în capul lor un comisar propagant, un preot și doĭ soldațĭ, înarmațĭ cu pușcĭ, sulițe, topoare, coase și cu stindarde, se apropiaŭ de orașul Craioveĭ cu precugetare ca să intre a răsvrătì norodul și a smintì liniștea, a trimis îndată înaintea lor pe tistul dorobanților Cârmuiriĭ și pe Pit. Gheorghe Bibescu, împreună cu vre-o treĭ-decĭ dorobanțĭ carĭ, întîmpinând pe aceĭ revoltanțĭ aproape de oraș, după o mică luptă între dînșiĭ, aŭ prins pe capiĭ lor și vre-o sută din locuitorĭ, pe carĭ legându-ĭ și aducêndu-ĭ la Cârmuire, la cercetarea ce le-a făcut despre a lor cugetare, aŭ rĕspuns că sfârșitul porniriĭ lor erà să doboare administrația de astădĭ și să restatornicească pe cel de maĭ nainte administrator, profesorul Aaron, după care aceasta, d-l Cârmuitor, pe de o

No. 2.209. 1848 Oct. 4. parte pe capiĭ acelor revoltanţĭ ĭ-a arestat, iar pe de alta prin citirea publicaţiilor date de la 13 Septemvrie încoace şi prin osebite povĕţuirĭ, chemând pe aceĭ locuitorĭ la cunoscinţa îndatoririlor lor, le-aŭ dat drumul a se întoarce pe la casele lor.

Prin acelaşĭ raport, d-luĭ Cârmuitorul judeţuluĭ Dolj însciinţează că locuitoriĭ satelor despre Calafat, îndemnaţĭ de un Costache Zaman, petrec şi acum în răsvrătire, nu se supun a recunoasce legiuirile şi aŭ întrerupt cu totul comunicaţia cu toată acea parte a judeţuluĭ, şi că numitul Zaman pe lângă alte neorânduelĭ ce săvârşesce, puind mâna şi pe Pit. Dimitrie Părăianul, rânduit Subtcârmuitor la plasa Câmpuluĭ, după ce l-a bătut foarte rĕŭ, apoĭ nu se scie în cele din urmă ce va fi făcut cu dînsul.

Prin altă hârtie de la 30 Septemvrie, însciinţează numitul d. Cârmuitor, că de la Vidin aŭ trecut la Calafat un trup de o mie cincĭ sute ostaşĭ otomanĭ, şi că tot maĭ trec, luând d-luĭ toate cuviincioasele măsurĭ pentru întîmpinarea trebuincioaselor lor, şi că acel Costache Zaman, după ce a bătut cumplit pe sus-numitul Subtcârmuitor Părăianul, rupêndu-ĭ dinţiĭ şi împungêndu-l cu suliţele cu cuget de a-ĭ ridicà vieaţa, îl ţine arestuit în lanţ; adăogênd d-l Cârmuitor că despre ceea ce se atinge de păzirea linişteĭ în capitală şi de desrădăcinarea neorânduelilor ce maĭ există, a luat toate trebuincioasele măsurĭ atât d'a dreptul, cât şi prin înţelegerea ce a avut cu Exelenţia Sa Ismail Paşa, carele se adastă a intrà în Craiova cu oştirea sa.

Aceste dar toate împrejurărĭ, Departamentul a socotit de a sa datorie a le supune cinst. Căimăcămiĭ.

Şeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.
Şeful Secsiĭ, Steriadi.

(Resoluţie:) Să se rĕspundă ca să poruncească goana şi prinderea aceluĭ Zaman, după care să se puie la închisoare, de care să se raportuească.

Caimacam, C. Cantacuzino.

No. 2.210. 1848 Oct. 4. Adresa No. 3.198 a Departamentuluĭ Credinţeĭ al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 17/2.170 Secret. Stat.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ.

Departamentul Credinţeĭ.

Potrivit cu porunca cinstiteĭ Căimăcămiĭ de subt No. 163, prin

care s'a hotărît de a se trece peste graniță în Transilvania Archimandritul Dionisie, Departamentul l-a și pornit îndată, precum s'a făcut cunoscut cinstiteĭ Căimăcămiiĭ prin adresa cu No. 5.132, dar spre săvârșirea acesteia s'a urmat și cheltueală în sumă de leĭ douĕ sute cincĭ-decĭ și doĭ, carĭ banĭ s'aŭ luat din cassa smintiților, spre a se întîmpinà maĭ în grab trebuința. No. 2.210. 1848 Oct. 4.

De aceea, Departamentul cu cinste roagă pe cinst. Căimăcămie să binevoească a da poruncă ca să se sloboadă arătațiĭ banĭ de unde va chibzuì de cuviință, spre despăgubirea numiteĭ casse.

Șeful Departamentuluĭ, Const. Belu.
Șeful secs., I. Crețeanu.

No. 3.198.

(Resoluție:) Se va rĕspunde ca Departamentul să ceară acea sumă în despăgubire-ĭ de la Prea Sfinția Sa părintele Mitropolitul din sumele ce va fi avênd acel archimandrit Dionisie aicĭ.

C. Cantacuzino.

Ordinul No. 2.056 al Șefuluĭ oștiriĭ Țĕriĭ-Româneseĭ către Comandirul roateĭ 3 din polcul No. 3. No. 2.211. 1848 Oct. 4.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 51/222. Ostășescĭ.)

Comandiruluĭ roțiĭ a 3-lea din polcul No. 3.

Se scrie d-v. ca îndată după primirea acesteia să predațĭ în primirea d-luĭ Căpitan Burăleanu toate posturile și picheturile ce se ocuparisesc cu cinurile de jos din roata încredințată d-v.; iar d-v. îndată și cât se va puté maĭ în grab să vĕ porniţĭ cu toate cinurile ostășescĭ acesteĭ roțĭ la orașul Brăila și când vețĭ fi aproape de arătatul oraș, să trimitețĭ de scire Căpitanuluĭ Niculescu, căruia i s'a poruncit de Dejurstvă a vĕ da poruncĭ de cele ce avețĭ a urmà; cinurile de jos le vețĭ luà pe drum cu toată amuniția de îmbrăcăminte și răsboiŭ, căcĭ s'aŭ dat poruncĭ la toate oștirile a nu aduce nicĭ un fel de supărare. Iar dacă la din în potrivă vețĭ întîmpinà din oștirile împĕrătescĭ rusescĭ saŭ otomanicescĭ, și arătându-le porunca ce avețĭ și nu va voì a vĕ îngăduì, să nu arătațĭ nicĭ o împotrivire, urmând aceea ce vĕ va poruncì, și să raportuițĭ Dejurstveĭ.

Comandirul Oștiriĭ, Polcovnic Garbaski.

No. 2.056.

No. 2.212.
1848
Oct. 4.

Raportul No. 5.552 al Cârmuiriĭ de Vâlcea către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 374.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Vâlcea.

Pe lângă toate suferințele câte s'aŭ supus la cunoscința cinst. Departament, că locuitoriĭ județuluĭ aŭ tras în timpul șederiĭ rebeluluĭ Gheorghe Magheru aicĭ, le-a maĭ făcut deosebit și o mare pradă cu transportul de fîn, porumb, fasole și altele, și nu în destul aceasta, dar încă carele carĭ aduceaŭ asemenea producte le luaŭ în silnicie orĭ-care din rebeliștĭ de le trimeteaŭ și pe la Sibiiŭ cu calabalîcurĭ, alțiĭ pe la județe; iar soldațiĭ de subt comanda Pleșoianuluĭ de le transportaŭ amuniția și chiar pe dînșiĭ pe la locurile unde se orânduiaŭ de către Magheru.

Nisce asemenea împrejurărĭ dar Cârmuirea neputênd a le tăcé le supune după datorie la cunoscința cinstituluĭ Departament spre sciință.

Cârmuitor orânduit vremelnicesce de Ex. Sa Ismail Pașa, N. Formac.
S., Z. Dimitrescu.

No. 5.552.
Secț. I-ĭ.

No. 2.213.
1848
Oct. 4.

Raportul No. 5.556 al Cârmuiriĭ de Vâlcea către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 374.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Vâlcea.

Cârmuirea împilată de rebelul Magheru, precum s'a supus la cunoscința cinstituluĭ Departament, a făcut punere la cale după a sa cerere de s'aŭ adus din județ o sumă de care fîn și o cătățime de ocă porumb sub numire de trebuința îndestulăriĭ cavalerieĭ și a cailor sĕĭ, carĭ viind tocmaĭ asupra ridicăriĭ lor de aicĭ, s'aŭ luat cu sila de către soldațiĭ și oameniĭ numituluĭ, fără nicĭ o mă-

sură saŭ plată, și fiind-că locuitoriĭ de la carĭ s'a luat acest furaj aŭ rĕmas păgubașĭ, Cârmuirea nu lipsesce după datorie a supune această împrejurare la cunoscința cinstituluĭ Departament, ca nu la întîmplare de vre-o pretenție să se socotească ea supt învinovățire. No. 2.213. 1848 Oct. 4.

Cârmuitor orânduit vremelnicesce de Ex. Sa Ismail Pașa, N. Formac.
S., Z. Dimitrescu.

No. 5.556.
Secț. I-ĭ.

(Resoluție :) Rĕspuns, după dreptate se cuvine a se supune la despăgubirea acelor locuitorĭ însușĭ acela care a îndrăsnit să executeze porunca Magheruluĭ.

Raportul No. 5.215 al Cârmuiriĭ de Muscel către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.214. 1848 Oct. 4.

(Original. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Muscel.

Supt-cârmuitorul plășiĭ Podgorieĭ, trimițênd cu Raportul No. 4.659 pe un Nicolae Duilie ce din poșta Cârcinovul, pe unde trecea, a îndreptat alăturata în copie scrisoare către frațiĭ Turnavițĭ și a stăruit și înainte-ĭ cu mărturisirea Constituțieĭ, s'a dat în pază de dorobanțĭ până la pregătirea hârtiilor cuvenite pentru îndreptare-ĭ la cinst. Departament, de la carĭ scăpând și făcêndu-se nevĕḑut, s'aŭ luat îndată cuvenitele măsurĭ spre a luĭ dovedire și prindere. Pentru care, spre sciință, se supune și în a cinstituluĭ Departament cunoscință.

No. 5.215. Cârmuitor, I. M. Grădișteanu.
S., M. Predescu.

Raportul No. 365 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.215. 1848 Oct. 4.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea județuluĭ Dolj.

După primirea porunciĭ cinst. Departament de subt No. 470,

No. 2.215. Cârmuirea cercetând îndată pentru dovedirea însemnatelor fețe bi-
1848 sericescĭ spre a se înaintà acolea precum se cere, cât pentru cel
Oct. 4. dintâiŭ, preotul Radu Șapcă de la satul Celeiŭ, 's'a poftit cinst. Cărmuire de Romanațĭ ca să-l caute la satul Celeiŭ, fiind-că acest sat se află în acel județ, și să-l trimiță aicĭ; maĭ vîrtos că numitul preot maĭ nicĭ odată n'a stăruit la mânăstirea Sadova, și nicĭ acum nu se află acolea. Iar cel de al doilea, ierodiaconul Atanasie Stoenescu s'a găsit în această capitală și s'a pus sub pază până să se maĭ întrămeze, fiind-că se află cam bolnav. Acest ierodiacon însă nu este atât mult vinovat ca alțiĭ maĭ mulțĭ preoțĭ atât aĭ orașuluĭ și aĭ județuluĭ, precum și chiar ca protopopul acesteĭ capitale, anume Dincă, carele împreună cu alțĭ preoțĭ și diaconĭ nu-ĭ maĭ scăpà nicĭ o ocasie din câte vagabonțiĭ întîmpinaŭ în ale lor netrebniciĭ, d'a nu luà și el cu ceĭ-lalțĭ aĭ luĭ parte la tóte, și dacă acel diacon este odată vinovat, ceĭ-lalțĭ în credință sînt de o sută de orĭ maĭ criminalĭ.

Cel de al treilea, ierodiaconul Veniamin, după tótă scumpa cercetare ce s'a făcut a se aflà, nu s'a putut dovedì.

Acestea dar supuindu-le cinst. Departament, rĕmâne ca să-mĭ poruncească dacă ierodiaconul Atanasie Stoenescu după însănătoșarea sa urmează să se maĭ înainteze acolea, saŭ nu.

Cârmuitor, Filișanu.
pentru d. Secr., Ioan Atanasiade.

No. 365.
Secsia I.
Or. Craiova.

(Resoluție:) Să se facă cunoscut Prea Sfinției Sale Mitropolituluĭ, rugându-l ca să binevoească a arătà Departamentuluĭ urmarea ce socotesce de trebuință a se face în urma celor raportate de această Cârmuire.

No. 2.216. Raportul No. 672 al Cârmuiriĭ de Slam-Râmnic
1848 către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-
Oct. 4. Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea jud. Slam-Râmnic.

Supt-cârumitorul plășiĭ Râmniculuĭ-de-jos cu raportul No. 314 a trimis aicĭ cu alăturatul pe lângă aceasta în orighinal tacrir și pe

un Gheorghe Terec Ungurean, unul dintre volintirĭ, locuitor dintr'acel oraș, arătând că în potriva luĭ maĭ mulțĭ din locuitoriĭ de acolo nobilĭ și meseriașĭ ḑic că și maĭ înainte urmà multe neorânduelĭ, precum și în vremea trecutelor treĭ lunĭ a fost îndemnător maĭ cu osebire la înscrierea pandurilor, fiind unit cu d. Perieţeanu ce s'a ridicat de oștirea rusească și Costache Protopopescu, trimis cu raportul Cârmuiriĭ No. . . , din care pricină obștea orașuluĭ stăruesce a se depărtà numitul cu totul de aicĭ. De aceea se și înaintează la cinst. Departament vorbitul maĭ sus Ungurean spre cuviincioasă punere la cale. No. 2.216. 1848. Oct. 4

Cârmuitor judeţuluĭ, A. Borănescu.

No. 672.
Secţ. I-ĭ.

(Resoluţie :) Să se trimiţă la arestul Poliţieĭ până la al doilea poruncă. Să se facă și Cârmuiriĭ Slam-Râmniculuĭ întrebare de este adevĕrat că are proprietăţĭ în orașul Râmniculuĭ, ce anume, și de câţĭ anĭ este venit și statornicit în acest Prinţipat, precum și în ce orânduеală este, adecă dajnic al Statuluĭ saŭ al vre-unuĭ alt străin.

Anexă.

Tacrir luĭ Gheorghe Terec Ungureanu.

Într. 1. De câțĭ anĭ eștĭ?

R. Sînt de anĭ 40.

Într. 2. De unde eștĭ de fel?

R. Sînt venit în Ţeara-Românească de mic cu părinţiĭ din ţeara Austrieĭ.

Într. 3. Însurat eștĭ?

R. Însurat, am și doĭ copiĭ.

Într. 4. Unde te aflì cu locuinţa și cu ce te hrănescĭ?

R. Mĕ aflu cu șederea în orașul Râmnicul-Sărat, unde am acaretурĭ și mĕ hrănesc cu negoţul și cu vînḑare de vin la hanul meŭ.

Într. 5. Arată drept ce parte aĭ luat la Constituţie; de aĭ fost înscris între pandurĭ și cine aŭ fost căpeteniile și subt a cuĭ comandă te aflaĭ.

R. Altă parte la Constituţie nu am luat, decât când se aflà lumea adunată, eram și eŭ unul printr'înșiĭ vorbind despre Constituţie; eram și eŭ unul înscris între pandurĭ, subt comanda d-luĭ Praporcic Dimitrie Perieţeanul, ce se numià capul de pluton al pandurilor volintirĭ judeţuluĭ Râmnicul-Sărat, îndemnat de numitul

No. 2216. 1848 Oct. 4. și Costache Protopopescu, unul ce se află subt ascultarea d-luĭ Periețeanul, care ținea și condica de înscrierĭ.

Într. 6. Arată cu numirea de pandurĭ ce aveațĭ de gând să facețĭ și ce folos ațĭ fi putut dobândì.

R. Nu puteam dobândì nimic, și că la întâia înscriere nu mi s'a propus alt nimic de acel Periețeanul, decât că nu avem a ne răsboì cu nimenea, și că la vreme de trebuință o să fim împinșĭ ca păzitorĭ pe graniță, și cu acest chip m'aŭ făcut de m'am înscris și eŭ, încă am maĭ îndemnat și pe alțiĭ de s'aŭ prenumĕrat la această neprevĕdută de lecuire (sic) faptă.

Într. 7. Polonesiĭ ce veniseră în Râmnic, la cine eraŭ popositĭ, aveaŭ arme, pentru ce trebuință și ce aŭ făcut aicĭ, arată!

R. Sciŭ că aŭ venit un numĕr ca de 50 oamenĭ înarmațĭ și carĭ aŭ tras în gazdă la d-l Periețeanul, împreună cu numițiĭ, și noĭ eram toțĭ la rând în formă militară pe ulița orașuluĭ, am mers la canțelaria Subt-cârmuiriĭ, de unde iarășĭ ne-am înapoiat la d-l Periețeanul acasă. Venirea lor aicia pentru ce sfârșit era, nu cunosc, că aŭ ședut numaĭ douĕ dile și s'aŭ înapoiat iarășĭ spre Buzăŭ. Aceasta sciŭ și arăt în cuget curat.

Într. 8. Arată dacă dicĭ că maĭ multă parte nu aĭ luat la Constituție, pentru ce aĭ fugit, unde, și ce aĭ făcut?

R. Vĕdênd că aŭ făcut alțiĭ, de frică am fugit și eŭ la viile luĭ Dumitrache Terteleac, unde am ședut până aseară, și astădĭ m'am înfățișat de sine-mĭ înaintea d-v., d-le Subt-cârmuitor.

Într. 9. Arată ce anume arme aĭ, și dacă la vreme de trebuință poțĭ da chezășie destoinică.

R. Am avut o pereche pistoale, pe carĭ le-am vîndut luĭ Dumitrache Terteleac, și o altă pereche ce umblam cu dînsele eraŭ ale luĭ Ene căprarul de dorobanțĭ, ce le luasem de la tufungiŭ și pe urmă i le-am dat iarășĭ; și o pușcă ce am maĭ avut am vîndut-o luĭ Ioan Tomulescu. Și pentru chezășie, orĭ în ce chip mi se va cere, sînt gata a da.

Gheorghe Terec.

Raportul No. 5.557 al Cârmuiriĭ de Vâlcea către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No 2.217.
1848
Oct. 4.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 359.)

Cinst. Departament din Năuntru.

Cârmuirea județ. Vâlcea.

La poruncile subt No. 664 și 3.684 nu lipsesce Cârmuirea plecat a rĕspunde că toată earba de pușcă ce s'a găsit la lagărul d. Magheru, împreună cu armătura, s'a ardicat și s'a trimis cu paznicĭ într'adins la Craiova de către chiar Exelenția Sa Ismail Pașa ce pentru două ḑile a fost cu armia aicĭ în oraș. Pe lângă care s'aŭ trimis și acele cincĭ butoaie cu earbă ce în adevĕr se trimisese Magheruluĭ de către ofițerul de la graniță ce erà hotărît pentru lucrul drumuluĭ de la Cânenĭ.

Cârmuitor orânduit de către Ex. Sa Ismail Pașa vremelnicesce, N. Formac.
S., Zisu Dimitrescu.

No. 5.557.
Secția 2.

(Resoluție:) Pentru ceea ce se atinge de aicĭ însemnatele 5 butoaie cu earbă, luate din cea adusă pentru lucrarea drumuluĭ, să se facă cunoscut secsieĭ inginerescĭ cu sprafcă.

Raportul No. 6.502 al Isprăvniciei ținutuluĭ Tecuciŭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.

No. 2.218.
1848
Oct. 4.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Isprăvnicia ținutuluĭ Tecuciŭ.

Raport.

Fiind-că moșia Pochideĭ, unde adecă Isprăvnicia este poruncită de Prea Înălțatul Domn, prin luminatul ofis No. 178, și de acel cinst. Departament, prin poronca supt No. 16.018, a se trimite pe d. Grigori Romalos fiul d-luĭ Post. Iordachi Romalos, către a sa petrecere, unul dintre deștĕrațiĭ peste hotarul Dunăreĭ în vremea tulburărilor trecute și carĭ de către Înălțimea Sa prin a sa îndu-

No. 2.218. 1848 Oct. 4. rare li s'a învoit intrarea în Prinţipat, nu este în residenţia ţinutuluĭ acestuia, ci în al Tutoveĭ, Isprăvnicia pe de o parte înaintând ţitatul ofis către acea administraţie spre urmarea întocmaĭ, iar pe de alta cu toată supunerea aduce şi la sciinţa cinst. Departament, supuindu-ĭ cunoscinţiĭ că de aicĭ se va convoiarisi până la locul cuvenit.

I. Iamandi, Post.

No. 6.502.
Secţ. I ĭ.

(Resoluţie:) Secsia 1-iŭ, Oct. 6. Să se poroncească şi de la Departament Isprăvniciei de Tutova ţinerea măsurilor hotărîte prin ofisul arătat că i s'a trimis de către această Isprăvnicie, îndată cum va primì pe arătata faţă.

Mich.

No. 2.219. 1848 Oct. 4.

Raportul No. 1.855 al Carantineĭ Galaţĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 13.208.)

Către cinstitul Departament al trebilor din Lăuntru al Prinţipatuluĭ Moldoveĭ.

Direcţia Carantineĭ Galaţĭ.

Raport.

Din feţele ce după înaltul ofis Gospod. supt No. 171, slobodit prin acel cinst. Departament secţia a 4-a, li se învoesce întoarcerea în Prinţipat de peste hotarul Turchieĭ unde aŭ fost exilaţĭ, la 1 a următoareĭ lunĭ a sosit cu vaporul de la Constantinopole numaĭ Dumnealuĭ Ioan Cuza de la Bârlad, carele fără a avé vre-o comunicaţie saŭ vre-o întâlnire cu cine-và, îndată s'a supus observaţieĭ carantineĭ, şi mâne după săvârşirea termenuluĭ se va trădà în dispositia Părcălabieĭ, ca supt pază şi întocmaĭ după glăsuirea ţitatuluĭ ofis să-l înaintească la moşia sa în ţinutul Tutoveĭ; pentru care Direcţia aduce la cunoscinţa aceluĭ cinstit Departament spre sciinţă şi regulă.

No. 1.855.
Galaţĭ.

. . . Eder.

Secretar, N. Zamaria.

Interpelarea deputatuluĭ Förster din Hünfeld în Parlamentul din Francfort şi rĕspunsul Ministruluĭ imperial Schmerling.

No. 2.220.
1848
Oct. 4.

(Stenographischer Bericht über die Verhandlungen der deutschen constituirenden Nationalversammlung zu Frankfurt am Main. 1848. Vol. IV., pag. 2.618.)

Die romanischen Fürstenthümer Walachei und Moldau haben sich den Bestrebungen der germanischen Völker zur Erreichung einer democratischen Verfassung angeschlossen. Russland hat sich eingemischt, die Pforte die neuen Verfassungen—ein Bollwerk für sie selbst—genehmigt; sie ist aber durch den russischen Einflluss zur Zurücknahme dieser Genehmigung getrieben worden. Russland concentrirt ein bedeutendes Armeekorps an den Grenzen der Fürstenthümer und giebt die unläugbare Absicht kund, dieselben zu besetzen und dann auch zu behalten, während es bereits darin wie im eignen Hause schaltet. Die Fürstenthümer sind der Pforte nicht durch Kriegsrecht unterworfene, sondern durch Vertrag nur unter den Schutz derselben getretene Provinzen mit dem Rechte der selbstständigen Gesetzgebung und Verwaltung. Auch die Finanzen gehören den Fürstenthümern, die nur einen feststehenden Tribut für den Schutz an die Pforte zu entrichten haben. Keine Nation hat ein so grosses Interesse, diese Fürstenthümer nicht unter die Gewalt Russlands fallen zu lassen, wie die deutsche. Ein mit Deutschland natürlich verbundenes romanisches Reich im Süden hat dieselbe hohe Bedeutung, wie das magyarische, ja es hat noch eine höhere. Ich erlaube mir daher die Fragen zu stellen:

1. Welche Schritte hat das Ministerium gethan, um die Ueberfluthung der Fürstenthümer durch russische Truppen zu verhindern und die Rechte derselben zu schützen?

2. Welche Hindernisse walten ob, Reichsgesandte nach Petersburg und Constantinopel zu ernennen?

3. Lässt sich erwarten, dass die Gesandten in kurzer Frist abgehen?

. . . .

Reichsminister v. Schmerling: Zwei Interpellationen betreffen die Verhältnisse Deutschlands und der Centralgewalt zur Moldau und Wallachei. Eine Interpellation, die am Freitag bereits zur Anzeige gebracht wurde, ist die von Herrn Abgeordneten Schulz und mehreren anderen Herren, und die andere Interpellation ist die

No. 2.220. 1848 Oct 4. des Herrn Abgeordreten Förster aus Hünfeld, die heute diesem hohen Hause angezeigt wurde. Dorauf habe ich die Ehre, der hohen Versammlung zu bemerken, das die Wichtigkeit der Donaufürstenthümer für Deutschland von dem Ministerium in ganzem Umfange erkannt wurde, dass das Ministerium sehr lebendig erkennt, dass ein grosser Theil der Zukunft dieser Donaufürstenthümer offenbar durch das angemessene Einwirken Deutschlands bedingt sein wird, und dass das Ministerium daher von der Wichtigkeit durchdrungen ist, so bald möglich dem deutschen Elemente die entschiedenste Geltung zu verschaffen. Allein die hohe Versammlung wird ebenso sehr fühlen, dass derlei Einleitungen auf eine zweckmässige Weise getroffen werden müssen. Das Ministerium hat sich daher mit Männern in directen Verkehr gesetzt, die eine umfassende Kenntniss der Zustände in den Donaufürstenthümern besitzen, um mit ihnen zu Rathe zu gehen, wie auf die zweckmässigste Weise der diplomatische Verkehr mit den Donaufürstenthümern angeknüpft werden könne. Da nun nach Ausspruch dieser Männer der diplomatische Verkehr mit den Donaufürstenthümern, wenngleich die dortigen Regierungen einen gewissen Grad von Unabhängigkeit von der Pforte besitzen, doch immer davon abhänge, dass vorläufig der diplomatische Verkehr mit der Pforte angebahnt sein muss; dass daher eine diplomatische Beschickung der Donaufürstenthümer nur dann eintreten könne, und nothwendig daran geknüpft sei, dass der diplomatische Verkehr seitens der Centralgewalt mit der Pforte eingeleitet ist, so wurde für nöthig erkannt, sofort diesen Verkehr einzuleiten. Und ich habe die Ehre die Mittheilung zu machen, dass dies in allerkürzester Zeit geschehen wird.

No. 2.221. 1848 Oct. 4. Scrisoarea luĭ Ioan Maiorescu către A. G. Golescu.

(Convorbirĭ Literare, 1898, pag. 237.)

Francfort.

Frate Golescule!

Lucrurile mele staŭ aicĭ ast-fel:

Partida democratică a Parlamentuluĭ de aicĭ a făcut o adresă subscrisă de 130 deputaţĭ la popolul vienes. Oratorul este Blumm: A luat cu sine o copie după Memorandul meŭ, ca să ne tracteze causa.

Ţĭ-am scris că am propus pe Richthofen, ce erà Consul ge-

neral al Prusieĭ în Principate și pe care Rușiĭ reușiră a-l înegrì la Prusia și a-l depărtà, ambasador la Constantinopol, orĭ cel puțin plenipotențiar în Principate. Ministeriul de aicĭ l-a adus la Francfort și alaltă-erĭ, ba Vinerĭ la 1 (13) Octombrie s'a ținut o conferință ministerială de 3 ore numaĭ asupra Memoranduluĭ meŭ. Resultatul a fost că Germania are cel maĭ mare interes a nu lăsà Principatele pradă, că de o cam dată nu poate intervenì cu energie orĭ cu fapte tarĭ (thatkräftig), până ce nu se va legiuì raportul puteriĭ centrale către cele-lalte puterĭ speciale ale Germanieĭ; iar acum cât maĭ curând să se trimeată ambasador la Constantinopol, cu instrucțiunĭ amăsurate! No. 2.221. 1848 Oct. 4.

Eĭ, desbata despre puterea centrală se începe astădĭ, și în 12 dile cred că va trece. Va să dică, deșì am dis că plec, vedĭ bine că nu pot.

Dar tu dacă n'aĭ plecat, pleacă acum, și vin aicĭ, ca să ne înțelegem împreună cu baronul Richthofen, care e destinat de ambasador. Omul apĕră causa noastră cu energie. E bine să alergĭ pentru 2 dile aicĭ, până nu pleacă.

Vinerĭ s'a făcut o interpelăciune pentru noĭ, — astădĭ se maĭ citesce una. Astădĭ Ministrul va rĕspunde arătând simpatiile Germanieĭ. Orĭ cum, causa noastră prin mișelătatea Turcilor a câștigat partisanĭ și pe conservatorĭ. Alaltăerĭ d-l Gagern mĭ-a trimes scrisoarea luĭ Tell, care a fost adresată la el. Tell și Eliade aŭ scăpat la Consulatul englesesc; așa dar vĕrul tĕŭ Nicolae e prins! Dar oare Tell și Eliade sînt sigurĭ? Satele se ridică în picioare; așà vĕd o scrisoare în gazeta constituțională de Bohemia. Bagă de seamă că Tell scrie în 13 (25) și pe urmă în 14 (26); dar se vede că după scrisoarea luĭ s'aŭ maĭ întîmplat lupte. Toată, dar toată presa Germanieĭ ne-a luat partea. Acum să vedem cum se va alege cu Viena. Popolul e până acum învingĕtor. Unguriĭ îl ajută. Acum veĭ pricepe tu, că maĭ multă pătrundere am avut eŭ, când țĭ-am spus că nu e bună politica de a sculà pe Românĭ. Eĭ s'aŭ sculat: care va fi soarta lor acum? Toată politica Vieneĭ a fost reacționară, urzită de Muscalĭ. Eŭ o sciam aceasta.

Orĭ cum, numaĭ democratismul ne scapă.

Eŭ te aștept aicĭ.

Duhamel a corupt pe Fuad cu banĭ, și l'a făcut să se grăbească ca să nu vie alte instrucțiunĭ!

Sărutare, frăție.

I. Maiorescu.

No. 2.222. 1848 Oct. 4. **Scrisoarea luĭ Ioan Maiorescu către A. G. Golescu.**

(Convorbirĭ Literare. 1898, pag. 239.)

Francfort.

Frate Golescule!

Vinerĭ ce a trecut la 1 (13) Octombrie, a făcut deputatul Schulz o interpelare pentru Principate. Tot atuncĭ maĭ făcuse deputatul Förster alta, prea interesantă, care însă numaĭ astădĭ s'a cetit în Parlament. Astădĭ a rĕspuns ministrul Schmerling la amêndouĕ pe larg, şi nu rĕŭ. Pe scurt iată: „Ministerul cunoasce în toată a eĭ intinsitate importanţa Principatelor de la Dunăre; de aceea a adus din adins bărbaţĭ carĭ le cunosc bine, ca să se consulte cu eĭ şi să determine măsurile ce se cuvine a luà. Spre aceasta sînt necesarĭ ambasadorĭ, şi în cel maĭ scurt termen se vor trimite la Constantinopol şi Principate cu instrucţiunĭ amărunte!“

Acì e pe scurt rĕspunsul; dar ministrul a vorbit mult.

Frate, vino să ţinem o conferinţă, să vedem unde să ne aruncăm. Nu fiĭ leneş. Acum e timpul de lucrat.

De ce nu facĭ, ca Franţa să aducă lucrul a se tractà de Germania, Franţa şi Englitera în comun? Nu fiĭ coconaş leneş.

Vino aicĭ.

Scrisă la 4 (16); dar pleacă la 5 (17).

I. Maiorescu.

No. 2.223. 1848 Oct. 4. **Michail Sturdza şi Agenţia Austriacă. Articol din „Bucovina“. No. 1. 1848. 4. X. Supl.**

Michail Sturdza şi Agenţia Austriacă.

Domnul Sturdza după ce a călcat pe Moldovenĭ, acum s'a apucat a lovì şi în maĭ tarĭ. Agenţia Austrieĭ este cea întâiŭ care a fost expusă obrăznicieĭ sale. Cu intrarea oştilor rusescĭ de la lagărul de vară în cuartirurile lor de earnă în Iaşĭ, Măria Sa a poruncit ca soldaţiĭ să se împartă atât pe la Moldovenĭ cât şi pe la străinĭ. Agentul nostru a trebuit să protesteze în contra uneĭ asemenea măsurĭ neertată de tractate; el este acreditat într'un principat atârnat de Turcia, şi prin urmare nu este îndatorit de a suferì ca protegaţiĭ sĕĭ să fie expuşĭ brutalităţiĭ soldaţilor rusescĭ. Protestul sĕŭ respins cu grobie de către Ministrul trebilor din Lăuntru d. Alecu Balş, unul din dobitociĭ ceĭ maĭ marĭ pe carĭ Moldova a

născut vre-odată, și care a ajuns a fi Ministru dând stăpânului sĕŭ 15.000 galbenĭ. D. Balș în respingerea protestuluĭ Agențieĭ șĭ-a întins neghiobia până a insultà pe dragomanul austriacesc, pentru-că acesta l-a numit „Domnule Ministru“ și nu ĭ-a zis „Exelenția Voastră.“ Agentul nostru s'a adresat în urmă către Domnul; însă și la acesta a întâlnit aceeașĭ puțină ispravă. Sturdza a rĕspuns că în împrejurările în care se află, Măria Sa poate foarte bine să trăească și fără un agent al Austrieĭ. D. Eisenbach la un asemenea obraznic rĕspuns n'a avut nimica de făcut maĭ bine, decât de a scoborî bandiera germană în 18 Sept. Astădĭ toate relațiile între Agenție și între guvernul local sînt întrerupte. Oare acest despot care îșĭ bate joc de atâta vreme de vieața și averea Moldovenilor, îșĭ va bate joc asemenea și de cinstea Austrieĭ? Și oare pedeapsa nu-l va ajunge și pe dînsul odată? Noĭ chemăm luarea aminte a Parlamentuluĭ Vieneĭ asupra acesteĭ împrejurărĭ care lasă în disposiția tiranieĭ luĭ Sturdza miĭ de compatrioțĭ aĭ noștri. No. 2.223. 1848 Oct. 4.

Informațiunĭ din „Bucovina“. No. 1. 1848. 4. X. No. 2.224. 1848 Oct. 4.

În Moldova, Michail Sturdza urmează cu obrăznicie în calea începută de 14 anĭ. Nimica nu-ĭ maĭ este sfînt. Pe Episcopul de Roman fără a-l judecà maĭ întâiŭ, după rostirea art. 413 din Reglement, prin 12 archiereĭ și 12 boierĭ aleșĭ de Adunare, l-aŭ depărtat din Episcopie prin un simplu ofis. Ne păstrăm în numĕr viitor de a tratà maĭ pre larg această lovire făcută driturilor celor maĭ capitale ale Bisericiĭ Moldoveĭ de către un Domn ce se dice creștin, și pe care îl maĭ ține pe tron numaĭ ocrotirea Împĕratuluĭ ortodox.

Maĭ mulțĭ cetățenĭ austriacĭ, de nație polonă, s'aŭ oprit în Iașĭ după o listă trimisă din Valachia de către Generalul Lüders.

Candidațiĭ la deputăție pentru Capitală, aceĭ numițĭ de către corespondentul nostru din Suplement, s'aŭ schimbat cu o di înaintea alegeriĭ. Domnul Sturdza a socotit de cuviință de a poruncì ca să se aleagă, și s'aŭ ales d. Post. Ilie Smĕu și d. Spătar Alecu Bran.

No. 2.225. 1848 Oct. 4. „Carte a fostuluĭ Rege Ludvig Filip către încă fiindul Domn Michail Sturdza.“ [1]) Articol din „Bucovina“. No. 1 și 3. 1848 4—12. X.

Claremont-house, Anglia. 1848. April.

Alteță serenissimă!

Deși maĭ înainte sciam câtă magnetică tragere și stimă se aflaŭ în sufletul Măriei Tale către a mea persoană și ale eĭ însușirĭ— dar apoĭ după faptele-țĭ cele de pe urmă m'am dovedit încă maĭ cu temeiŭ că te-aĭ dedat atâta în ințelegerea principiilor mele, în cât cu a mea rușine mărturisesc Măriei Tale în fața lumiĭ, că cu mult m'aĭ întrecut întru toate.

De la 1830 eŭ prăd Franția, dar pe ascuns—Măria Ta prădĭ Moldova fățiș fără sfieală ; eŭ introduc corupția cu banĭ—Măria Ta cu boieriĭ numaĭ, ce nu te țin nimic; eŭ cu marĭ greutățĭ îmĭ câștig vre-o câte-và milioane de dotație—Măria Ta îțĭ agonisescĭ totul ce-ĭ de agonisit cu cea maĭ mare ușurință. Eŭ nu pot decât cu marĭ jertfe să-mĭ măresc ce-và moșiile—Măria Ta țĭ le îmmulțescĭ, în cât aĭ cuprins cu hapca maĭ toată țeara. Eŭ plătesc ca când n'așĭ fi rege, pe pieatră și pe lemn să-mĭ zidesc o căsuță la Neully pentru copiiĭ meĭ, Măria Ta le carĭ cu de-asila și degeaba. Eŭ pentru binaua mea Palais royal plătesc vamă pe fereștri și altele statuluĭ — și Măriei Tale îțĭ plătesce statul 40 miĭ galbenĭ numaĭ pe a treia parte de palatul ce zidescĭ. Fiul meŭ Duca de Montpensier comenduesce numaĭ artileria—al Măriei Tale comenduesce toată armia. Cât pentru al doilea-țĭ fiŭ, n'am cu care din aĭ meĭ să-l potrivesc — numaĭ să ți-l păstreze Dumnedeŭ, până ce-ĭ puté găsì păreche, căcĭ vor fi dĕŭ lucrurĭ rarĭ. Dar apoĭ în ce te întrec eŭ, este că averea maĭ bine mĭ-am siguripsit-o, în cumpĕrărĭ de pămînt, departe de țeara mea, tocma la America, și mĭ-am pus și baniĭ tot acolo—în vreme ce Măria Ta țĭ-aĭ pus în patrie și la Rothschild, care după vremea de astădĭ, mânĭ, poimânĭ țĭ-a

[1]) Anul 1848, vestit prin posnele sale, are și indiscreția de a da la iveală corespondențiile intime ale capetelor încoronate și ale altor asemenea însemnațĭ bărbațĭ. După revoluția de la Fevruarie s'aŭ găsit la Tuilerie scrisorile luĭ Luis-Filip cu regina Spanieĭ și regele Belgilor. Maĭ deunădĭ, jurnalele aŭ reprodus corespondenția banuluĭ Jelacicĭ cu fostul Ministru de răsboiŭ Latour. Am fost și noĭ norocițĭ de a prinde câte-và scrisorĭ ale fostuluĭ rege al Franțezilor către Domnul Moldavieĭ pe carĭ, din pricina curiosităţiĭ lor, le vom împărtăși cetitorilor noștri una după alta.

da numaĭ 10—15 la sută și să fiĭ însă bucuros și de atâta. Aĭ vĕḑut No. 2.225.
cum mĭ-aŭ luat din Franța, după fuga mea, acele 22 milioane ce 1848
s'aŭ descoperit că eraŭ ale mele, cu toate că le pusesem subt nume Oct. 4.
străin—și cum mĭ-aŭ luat și moșiile și palaturile. Așà să te temĭ și Măria Ta, că poate nu țĭ-a maĭ rĕmâné nimica; și pentru noĭ carĭ scim a prețuì scumpiĭ banĭ, te las să judecĭ ce durere de moarte este una ca aceasta. Dar iarășĭ, în ce mĕ maĭ întrecĭ Măria Ta, este acea sciință a te ținé pe scaun cu ajutorul nemuritorilor fiĭ, și gloria bătrânețelor Măriеĭ Tale, de care aĭ mult drit a fi părintesce fudul — cu toate că de aĭ căutà bine, Măria Ta aĭ și întrebuințat nisce chipurĭ ce eŭ nu m'am priceput a le pune în lucrare, precum gvardia domnească albanesă—căcĭ de așĭ fi scos și eŭ tâlhariĭ din galerele de la Toulon, tot eram prăpădit, dar maĭ târḑiŭ. Măria Ta aĭ plătit ucigașĭ ca să-țĭ omoare împrotrivitoriĭ, și aĭ dat câte atâta pe cap—eŭ nu am putut găsì de asemenea. Oastea Măriеĭ Tale n'a fost așà de proastă să socotească că-ĭ în protiva fireĭ și a moraleĭ creștine, să dee în frațiĭ eĭ fără pricină — în vreme ce Franțujiĭ meĭ aŭ socotit-o și s'aŭ împrotivit ca nisce rĕĭ. Însă în ce ne potrivim cu desăvârșire, este că amêndouĭ tot de o potrivă ne-am vîndut patriile; deșì eŭ am început această meserie folositoare de la 1830, și Măria Ta cu 4 anĭ maĭ târḑiŭ—dar tocma aceasta dovedesce că și acolo eștĭ maĭ al draculuĭ decât mine.

Sciĭ ca când ne-am fi luat amândoĭ de goană călare, și Măria Ta, deșì în urma mea, m'aĭ fi ajuns și întrecut; iar în vreme când pe mine nărăvitul cal mĕ dă jos, Măria Ta urmezĭ falnic a da dejghinurĭ pe calea vînḑăriĭ, netemându-te de trîntă, ca un nestrămutat isbânditor razĕm de nădejde a sistemuluĭ nostru; numaĭ să te tot țiĭ bine. Este încă și aceasta, că pre mine m'aŭ tot speriat multele mele neamurĭ, cărora le-a tăiat capul norodul, și pre alțiĭ ĭ-a surgunit de vecĭ, de aŭ murit în calicie, mâncând de grea nevoe oțĕrita pâne a străinătățiĭ. Măria Ta încă n'aĭ trecut pe acolo, și de aceasta aĭ așà curaj mare, în care să te întărească Domnul. Cu toate că cam târziŭ poate, dar eŭ tot sfătuesc pe Măria Ta să nu te temĭ de ceĭ marĭ și fiiĭ oamenilor, ce precum știĭ sînt peste tot locul slabĭ și iubitorĭ de a se împărtășì din puterea stăpânitorilor; dar să-țĭ fie groază și urâtă spaimă de balaurul acel încruntat, cu milioane de capete, ce se cheamă p o p o r, care cu toate razĕmile și ajutorurile Măriеĭ Tale, tot va sfârșì prin a te înghițì cumplit, împreună și cu vredniciĭ clironomĭ aĭ Măriеĭ Tale; unde n'a maĭ avé cine moștenì acea gloată de multă avere

No. 2.225. 1848 Oct. 4. cu atâta isteţime a duhuluĭ câştigată ḑiua mare. Poate nicĭ trista mângâere îţĭ va rĕmâné a scì că trece la neamurĭ depărtate, ci o va risipì şi o va face pulbere ca nisipul pustiilor, acel balaur spăimântos. În acest punct crede-mĭ mie, că sînt proaspĕt păţit.

Lăsând multe alte simţirĭ de o parte, veḑĭ că vorbesc Măriei Tale maĭ mult de avere, ca una ce sciŭ că-ţĭ pricinuesce maĭ recĭ sudorĭ şi fioare decât însuşĭ locul ce veĭ avé în istorie, şi pot a ḑice decât chiar perderea vieţiĭ—c'apoĭ şi vieaţa fără avere, pentru unia ca noĭ, este precum şi lumea fără soare.

Dar apoĭ, maĭ socotindu-mĕ în sfat tainic cu credinciosul meŭ ministru Guizot, ce nu m'a părăsit la ḑile rele, m'am îndemnat a-ţĭ da oare-carĭ sfaturĭ şi în alte privirĭ, din multa păţire ce am suferit, pregătindu-ţĭ tot-odată şi un mic lăcaş lângă mine la Londra, spre a murì maĭ bine cu noĭ şi pe la noĭ în tovărăşie şi pace. Aceste sfaturĭ sînt: Întâiŭ şi maĭ întâiŭ de tóte, nu maĭ aşteptà, lasă tot şi fugĭ în lumea mare cât maĭ este vreme. 2, lasă tot şi fugĭ în lume, etc., etc. 3, iar lasă tot şi iar fugĭ, etc., etc., etc., căcĭ cum se vĕd trebile, de veĭ şedé, vaĭ de a Măriei Tale urgisită vieaţă cât îĭ maĭ păstrà-o. Închis în palatul cel plătit şi neisprăvit ca într'o temniţă, ḑi şi noapte cu o mie de spaime în spate, neputându-se strigà ceĭ maĭ nevinovaţĭ covrigĭ de vînḑare prin târg, fără să socotescĭ că sînt vuete de omorîtoare răscoală — neträgêndu-se un clopot fără să creḑĭ că-ţĭ sună glasul morţiĭ — nemâncând o bucată de amară pâne, fără să te temĭ de otravă— neputênd numĕrà în pace miile-ţĭ de galbinĭ, fără să-ţĭ aducĭ aminte cum le-aĭ dobândit..., — neavênd un om fără să fiĭ sigur că ţĭ e duşman — neputênd să-ţĭ ochescĭ un minut vredniciĭ fiĭ, fără să-ţĭ aducĭ aminte cu tânguitoarea părinţească durere, că strîns şĭ-aŭ legat şi eĭ soarta de a Măriei Tale — neputênd să-ţĭ privescĭ casnica tovărăşiţă, fără să-ţĭ vie a blestemà ticăloşia şi osânda în care te-a afundat ajutorul fanariot al tată-sĕŭ — neputênd beà o cafeà şi privì un găetan de mătase, fără a crede că tot printr'însul să ţi se trimită aceste câte-odată drept rĕsplătitoare insigne mahometane — fără a vedé vre-o gvardie albanesă a Măriei Tale, şi a nu-ţĭ aduce aminte de fioroasa peire a luĭ Tomşa-Vodă şi a altor asemenea Domnĭ, ale cărora fapte aĭ urmat şi aĭ întrecut — nevĕḑênd o femee fără a te aşteptà să te blesteme ca văduva pre Duca-Vodă (ministrul meŭ Guizot fiind maĭ înainte profesor, de la dînsul trag aceste pilde istorice) — ne maĭ putênd Măria Ta crede, că să fie un singur om acolo unde domnescĭ, care să nu-ţĭ deà bucuros

cu peatra în cap când va puté, începênd de la ceĭ maĭ aproape pe No. 2.225.
carĭ ĭ-aĭ îmbogățit numaĭ cu boeriĭ deșerte — și multe asemenea 1848
triste casurĭ maĭ înfățișându-se, apoĭ decât o vieață de așà fel, Oct. 4.
maĭ bine o fugă în lume.

Și pentru Măria Ta, să o radĭ cam departe, și maĭ bine cu întunerec decât cu lumină, că pe unde-ĭ trece din țeara Măriеĭ Tale, am aflat (tot prin Guizot, ministrul fost al meŭ de trebile din afară) cum că te pândesc și te așteaptă gata să-țĭ toarne un zor, din care dacă-ĭ scăpà, să pomenescĭ cât veĭ maĭ fi. Norocit încă Măria Ta de aĭ pățì numaĭ ca mine, căcĭ pe mine afară de două serenate cu clesce pe căldărĭ ce mĭ-aŭ făcut la Londra, m'aŭ lăsat de acolo în pace. Dar apoĭ mĭ-a maĭ spus tot înțeleptul Guizot, că Măria Ta staĭ foarte prost și jos în opinia țĕrilor megieșite, unde dintr'o neprielnică întîmplare tot neam de al Măriеĭ Tale se află — care precum țĭ-am spus, este însuflat de mare nerăbdare către persoana și vredniciĭ fiĭ a Măriеĭ tale, o, Domnule de Moldova. Pentru acest sfârșit am socotit dar, cu harta geografică dinainte-ne, că Măria Ta de aĭ puté ajunge teafăr la Dunăre, să nu te ducĭ pe aiurea, decât saŭ în sus, saŭ în jos pe cursul eĭ, și apoĭ cu căciula pe ureche, chiar să te abațĭ pe la Macin, spre a da cu mândrie un desprețuitor adio rĕilor ce cu atâta dreptate aĭ surghiunit acolo — căcĭ așà făcênd, va fi ast-fel o neobicĭnuită mărinimie, în cât de altă asemenea pildă istoria nu maĭ pomenesce în nicĭ o fugă a tiranilor vechĭ și noĭ. Această combinație de retragere călătorească, neavênd eŭ a mĕ fălì cu scornirea eĭ, îțĭ mărturisesc că a eșit tot din înțelepciunea pomenituluĭ meŭ ministru.

În urmarea dar a tuturor acestor privirĭ, iarăși întreit sfătuesc pe Măria Ta să fugĭ, și iar să fugĭ, și tot să fugĭ; neuitând a luà cu sine-țĭ și clironomiĭ Măriеĭ Tale, ca nu cum-và rĕmâind — să plătească numaĭ eĭ toate oalele stricate, precum dicem pe la noĭ, și pentru dînșiĭ și pentru Măria Ta. Asemenea să-țĭ ieĭ și miniștriĭ; maĭ vîrtos pe ceĭ de Finanțe și de Dreptate — unde unul să-țĭ poată sfârșì maĭ cu orânduеală socotelile cu Rothschild — deșì pe Măria Ta te declarez Napoleonul sămilor, precum am fost și eŭ Napoleonul păciĭ. Dar apoĭ cât de tare la minte să fie omul, tot sînt oare-carĭ îndrăcite încunjurărĭ, unde nicĭ de banĭ nu se poate cine-và îndeletnicì. Iar cel al Dreptățiĭ, iscându-se cum-và pricinĭ judecătorescĭ, cu puterea ofisurilor Măriеĭ Tale să-țĭ fie la proțesurĭ mână de ajutor; — căcĭ precum m'aŭ însciințat foștiĭ

No. 2.225. meĭ consulĭ, eĭ nu-țĭ fac nicĭ cum rușine, ci sînt vrednicĭ cirecĭ
1848 aĭ Măriei Tale. Iar spre siguranția înalte-țĭ persoane, ia-țĭ împreună
Oct. 4. și pe fostul Agă, să te privigheze la drumurĭ, căcĭ iacă nu prea sînt sigure acum.

Ce-mĭ pare însă maĭ rĕŭ, din toate aceste, este că unia dintre aceĭ ce aŭ stârpit somnul Măriei Tale, ĭ-am încăldit însușĭ eŭ, ca pe nisce șerpĭ, la sînul fosteĭ mele capitalie, și fără voia mea țĭ-am amărît cu destrămațiĭ aceĭ domnescile ḍile. Decĭ călătorie bună, iubite Măria Ta, și spre o grabnică revedere.

Nota bene. Nu uità că Contele Camille Montalivet, un soiŭ de Petrachi Asachi, și ministru de fosta mea listă civilă, țĭ-a găsit o gazdă lângă mine, — dar cam de mijloc; căcĭ ce a fost maĭ bun, s'a grăbit a se năimì de alțĭ prințĭ și oamenĭ marĭ, maĭ înainte.

Luis-Filip.

No. 2.226. Amănunte despre intrarea Turcilor în Bucurescĭ.
1848
Oct. 4.

(„Le Siècle" 1848. 16. X.)

Provinces Danubiennes.

Voici les détails qui nous sont parvenus sur l'occupation de Bucarest par les Turcs :

„Arrivé en face de Bucarest, Fuad-Effendi fait entourer la ville par ses troupes et invite tous les notables à se rendre à son camp pour leur communiquer les instructions qu'il avait reçues de son gouvernement. Les principaux chefs du mouvement valaque, se fiant à la parole de Fuad Effendi et à ses protestations d'amitié, se sont rendus sans armes sous sa tente; mais là, loin d'être traités comme des sujets dévoués du Sultan, il se sont vus tout-à-coup cernés comme des rebelles et mis en arrestation.

„Pendant ce temps, les troupes turques commençaient à bombarder la ville de tous les côtés et se précipitaient dans les rues, où s'engageait une lutte acharnée entre elles et une population privée de ses chefs et complètement désarmée. Aux coups de canons et à la fusillade de l'armée turque, les habitants ne pouvaient opposer que leur courage et leur désespoir. Le carnage est affreux.

„Les Turcs ont parcouru les quartiers de la ville en se livrant à tous les excès; mais bientôt, arrivés près de la caserne où les soldats valaques attendaient vainement des ordres, ils ont été arrêtés dans leur course par une grêle de balles.

„Ici commençait un combat véritable qui a duré plusieurs heures. Les soldats valaques cernés de toutes parts par des milliers d'ennemis et exposés au feu d'une nombreuse artillerie, ont fait une résistance héroïque ; mais bientôt leur caserne s'est écroulée sous les boulets, et eux-mêmes ont succombé sous le nombre des assaillants, aux cris de: Vive la Constitution ! No. 2.226. 1848 Oct. 4.

„Le carnage a été terrible. Les Turcs que nous croyons gagnés à la civilisation sont toujours des Turcs ! Je ne puis vous exprimer toutes les horreurs auxquelles ils viennent de se livrer ; le meurtre, le viol, la mutilation et le pillage, voilà leurs faits d'armes ! Veulent-ils avoir les boucles d'or qui pendent aux oreilles d'une femme, ils lui coupent les oreilles ! si c'est un anneau, ils lui coupent les doigts ! Tels sont les atrocités auxquelles ils se livrent depuis cinq heures!"

La ville est soumise à la loi martiale.

Adresa No. 216 a luĭ Fuad Efendi către Caimacamul Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.227. 1848 Oct. 5.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

No. 216.

Bucarest.

Excellence,

Ci-joint j'ai l'honneur de vous remettre une pétition qui m'a été adressée par les habitants du village Oraschte-Kloutcherului, situé dans l'arrondissement de Dambovitza. Je vous prie de donner les ordres nécessaires afin qu'un examen impartial soit fait concernant les réclamations des pétitionnaires, et si vraimant leur état est tel qu'ils le représentent, veuillez bien faire examiner quelles seraient les mesures qu'il conviendrait de prendre pour leur soulagement, ainsi que pour celui des habitants d'autres villages, qui se trouveraient dans la même situation et m'en faire adresser un rapport.

Agréez, Excellence, l'assurance de ma considération bien distinguée.

Fuad.

A Son Excellence Monsieur le Grand Logothète de Justice Constantin Cantacuzène, Caïmacam de Valachie, etc., etc.

No. 2.228. 1848 Oct. 5.

Nota No. 2.117 a Generaluluĭ A. Lüders către Constantin Cantacuzino, Caimacamul Țĕriĭ-Românescĭ.

(Copie. trad. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 6/2.166. Secr. St.)

Tălmăcire din limba rusească.

Comandirul Corpuluĭ al 5-lea de pedestrime.

De la trupa despărțirea II. Orașul Bucurescĭ.

No. 2.117.

Domnul meŭ, Constandin Gheorghevicĭ!

La clădirea orânduită pentru încăperea bolnavilor spitaluluĭ ostășesc vremelnicesc, nu este bae și cuptor de pâne: afară de aceasta în odăile trebue să se dreagă sobele, la ușile și ferestrele broaște și balamale, precum și treptele la scările din afară.

Am cinste a vĕ rugà, Domnul meŭ, ca să se facă întru aceasta punere la cale, și de urmare mĕ vețĭ însciințà.

Primițĭ încredințarea adevĕrateĭ cinstirĭ.

A tălmăcit: M. Kifalov.

Exelențiĭ Sale, C. G. Cantacuzino.

No. 2.229. 1848. Oct. 5.

Nota Consulatuluĭ general frances către Secretariatul Statuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 133, S. fr. Secr. St.)

Agence et Consulat général de France dans les Principautés de Valachie et de Moldavie.

A Monsieur Jean Al. Philippesco, Secrétaire d'Etat de la Principauté de Valachie.

Bucarest.

Monsieur le Secrétaire d'Etat,

J'ai l'honneur de vous transmettre, en la recommandant à votre bienveillance toute particulière, la requête que deux citoyens français viennent de m'adresser. Je vous serais infiniment obligé, Monsieur le Secrétaire d'Etat, de vouloir bien donner les ordres

que vous jugerez nécessaires pour que Mrs. Lepetit et Sal soient maintenus dans leur domicile. No. 2.229. 1848 Oct. 5.

Je profite de cette occasion pour vous offrir, Monsieur le Secrétaire d'Etat, les assurances de ma haute considération.

Le gérant du Consulat général de la République Française à Bucarest,
Hory.

Anexă.

Au Consulat général de France à Bucarest.

Les soussignés, Lepetit et Sal, ont l'honneur d'informer le consulat général, qu'ils ont loué de M. le Capitaine Skordeil une maison située à Bucarest près l'Eglise Antime, depuis la St. Démètre jusqu'à la St. Georges 1849, pour le prix fixé et payé d'avance de 24 ducats.

Immédiatement après la signature du bail ils sont entrés en possession de cette maison, lorsque hier 4 courant, un officier supérieur de l'armée turque, remplissant les fonctions d'Aga leur a signifié d'évacuer immédiatement cette maison, qui était à sa convenance. Les soussignés ont protesté comme ils le font encore contre une mesure abusive aussi contraire à leurs droits. Dans cette position ils se voient dans la nécessité de recourir à l'intervention du Consulat général à l'effet d'obtenir de l'autorité supérieure, et dans le plus court délai possible, un ordre qui puisse garantir leurs droits en les mettant à l'abri d'un empiétement que le seul abus de la force semble autoriser.

Persuadés qu'il sera fait droit à leur juste réclamation, les soussignés ont l'honneur d'être du Consulat général les très humbles serviteurs,

Lepetit et Sal.

Bucarest.

Ordinul No. 267 al Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Şeful oştiriĭ. No. 2.230. 1848 Oct. 5.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 51/175. Ostăşescĭ.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

D-luĭ vremelniculuĭ Comănduitor al oştiriĭ românescĭ.

Fiind-că s'a poruncit c. Departament din Lăuntru ca să ieà

No. 2.230. cele maĭ de aproape măsurĭ pentru strîngerea și trimiterea la
1848 locul lor a cinurilor ostășescĭ și a cailor, carĭ se află rĕspândițĭ,
Oct. 5. cum și a tuturor obiectelor de armătură și de îmbrăcăminte; de aceea d-v. spre a vĕ conformà cu acea poruncă, să rânduițĭ primitorĭ pe la știaburile polcurilor și divisioanelor, către carĭ s'a poruncit a se îndreptà oameniĭ, caiĭ și toate obiectele militare, adică, polcul No. 1 la Craiova, polcul No. 2 la Brăila, polcul No. 3 la Oltenița; divisioanele No. 1 și 3 și bateria artilerieĭ la Zimnicea și divisionul No. 2 la Călărașĭ, de unde aducĕtorilor, fie de oamenĭ, caĭ orĭ obiecte, să li se sloboadă adeverințe formăluite după orânduealǎ.

Caimacamul Țĕriĭ-Româneseĭ, Const. Cantacuzino.

No. 267.

(Resoluție:) Secția 1. Să se deà cuviincioasele poruncĭ.

No. 2.231. Adresa No. 269 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneseĭ
1848 către Fuad Efendi.
Oct. 5.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secret. St.)

A S. E. Fuad Effendi.

No. 269.

J'ai l'honneur de transmettre ci-joint à V. E. le texte original de l'adresse de remercîments pour les troupes impériales et pour V. E. présentée par les habitants notables du Rimnic à S. E. Ismaïl Pacha, ainsi que la traduction française de la dite adresse. Je prie V. E. de vouloir bien prendre connaissance du contenu, et si, à la suite, elle juge convenable de la faire publier, en me faisant parvenir soit la traduction même pour être copiée, soit une copie de cette traduction afin d'être imprimée. J'attendrai les ordres de V. E. à ce sujet.

J'ai l'honneur, etc.

Anexă.

Traduction littérale.

A S. E. Ismaïl Pacha.

Excellence,

Autant nos sentiments nous portent à la soumission la plus profonde, autant la joie produite par l'heureuse arrivée de V. E.

à la tête de la puissante armée impériale a comblé jusqu'aux âmes les plus tendres, autant la compression exercée par un joug des plus pesants pendant trois mois tendait à détruire jusqu'aux plus solides effets du bonheur produit par la législation établie par Sa Majesté le Sultan, notre très glorieux et très puissant Suzerain, dont le seuil a été et sera toujours la source de toute notre félicité. No. 2.231. 1848. Oct. 5.

Excellence! Si notre ville qui est un des plus anciens héritages du notre Auguste Suzerain, vous a présenté le triste spectacle de la ruine et de la solitude, par suite de l'éloignement de ses malheureux habitants; si l'œil pénétrant de V. E. a vu avec affliction tout ce que nous avons souffert; la cause ne doit en être attribué qu'à la pitoyable entreprise de ces rebelles qui voulaient s'approprier une misérable époque à la suite de la cruelle catastrophe qui, le 7 avril de l'année passée a réduit en cendres la plus grande partie de notre ville et répandu la désolation parmi ses habitants, fléau qui cependant a été surpassé et laissé entièrement dans l'oubli par les circonstances du moment.

Notre très glorieux Sultan et S. E. Fuad Effendi, Commissaire extraordinaire de S M., connaissent trop bien l'état de choses en Valachie, dans leur haute sagesse, pour que notre intention soit d'en retracer le tableau. Notre seul but est de saisir l'occasion de la venue ici de V. E. pour d'abord déposer à ces pieds le tribut de nos devoirs de soumission invariable et de respect, et de prier le Dieu Très Miséricordieux pour la constante prospérité et puissance de Notre Illustre Padischah, dont la gloire et la paternelle sollicitude seront glorifiées par la posterité, et de nous recommander en même temps à la bienveillance de S. E. Fuad Effendi, ainsi qu'à celle du V. E., comme aussi d'exposer ensuite que jusqu'au moment de l'arrivée des troupes impériales dans la Principauté, ce pays offrait le triste tableau de la désorganisation la plus affligeante et du désespoir.

Le propriétaire se voyait en danger d'être dépouillé de l'héritage de ces ancêtres, menacé de devenir la proie de ceux qui par des menées aveugles dans un but d'intérêt personnel, voulaient le leur ravir au nom de l'Evangile, interprété d'après leurs vues, oubliant que le respect pour les droits et la propriété de chacun est la base de toute société, et que les conséquences directes de leurs funestes principes auraient été la misère générale

No. 2.231. et une ruine imminente et complète que nous voyions à toute
1848 heure prête à fondre sur nous.
Oct. 5. Les villageois cédant à des investigations dont les imprudents auteurs n'avaient pas pesé les conséquences, abandonnaient leurs maisons et leurs champs fertiles, (qui depuis longtemps les nourrissaient et satisfaisaient à tous leurs besoins) couraient d'un lieu à l'autre au gré de ceux qui les égaraient, pour obtenir la réalilisation de promesses illusoires, dont eux-mêmes ensuite s'étonnèrent, sentant qu'ils demandaient ce qui ne leur avait jamais appartenu, ni n'a jamais pu leur être donné.

La veuve et l'orphelin étaient abandonnés aux horreurs de la faim et de la misère, ne trouvant plus d'abri, aucune porte qui s'ouvrit à eux, aucune main tendue a leur faiblesse ; ainsi on ne voyait partout que deuil et affliction.

Le négociant était arrêté dans l'exercice de sa profession, par suite de la ruine du crédit et de l'anéantissement de toute confiance et voyait continuellement menacé sa vie et ses capitaux. Enfin, Excellence, il n'y a pas un être vivant qui n'ait amèrement ressenti les suites de la révolution introduite dans le pays par ce petit nombre d'hommes, qui s'en faisaient appeler les chefs.

Aujourd'hui nous voyons briller l'aurore d'un beau jour, qui nous fera renaître à la vie et au bonheur. Gloire aux deux hautes Cours suzeraine et protectrice qui veillent à notre bien-être; et si quelques uns d'entre nous ont commis une erreur en apposant leur signature à quelque papier illégal des révolutionnaires déchus, cet acte a été entièrement l'effet de la violence, car autrement leur vie était en danger. Nous demandons pitié et pardon pour cette faute faite dans un temps où le chef même de notre religion était forcé de se plier aux volontés diverses de ces factieux.

Nous venons en outre solliciter de la bienveillance de V. E. que prenant en considération l'inquiétude où nous sommes aujourd'hui, à la suite des menaces que les rebelles nous ont faites en partant, qu'au printemps prochain ils reviendront récolter ce qu'ils ont semé, Elle daigne ordonner l'évacuation totale du district par la milice, dont le commandant a toujours été regardé comme le plus ardent pour la cause du gouvernement révolutionnaire déchu, qui l'a élevé au rang de capitaine et son remplacement par des troupes impériales ; comme aussi de vouloir bien nous laisser comme administrateur du district Mr. le Paharnic Nikita Formac, personne honorable et ancien employé, qui s'est fait connaître comme tel à

l'occasion de son arrivée avec V. E. Sa bonne conduite, dont nous avons été tous satisfaits, serait une meilleur garantie pour l'extirpation de l'esprit révolutionnaire. No. 2.231. 1848 Oct. 5.

Nous prions donc V. E. de vouloir bien faire en sorte que notre demande soit accordée, et qu'il soit nommé un autre administrateur dans le district où nous avons entendu qu'il était délégué.

Suivent les signatures.

Adresa No. 280 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.232. 1848 Oct. 5.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 25 bis/2.079. Secr. St.)

No. 280.

Căimăcămia.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Fiind-că pe lângă fie-care coloană de oştire din cele hotărîte a merge în acele cincĭ judeţe pentru îndemânarea locuitorilor la semănăturĭ, s'a rânduit şi un ofiţer din aĭ oştiriĭ pămîntene spre a o însoţì la preumblarea eĭ, şi fiind-că pentru înţelegerea acelor ofiţerĭ cu şefiĭ acelor coloane este de trebuinţă a li se da de fie-care şi câte un om carele să cunoască limba turcească şi cea românească şi prin urmare să-ĭ slujească de tălmacĭ, Căimăcămia poftesce pe cinstitul Departament ca să chibzuească mijlocul prin carele să se poată găsi nisce asemenea oamenĭ, fiind tot odată şi liniştiţĭ, pe cariĭ şi găsindu-ĭ îĭ va numì în arătata trebuinţă cu o leafă potrivită, adecă scăḑută, şi îĭ va trimite în disposiţia d-luĭ Polcovnic Garbaski. Aceĭ oamenĭ până mâne seară să fie gata, căcĭ poimâne dimineaţa pleacă ḑisele coloane.

Raportul No. 3.682 al Cârmuiriĭ de Argeş către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.233. 1848 Oct. 5.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 374.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Argeş.

Maghistratul oraşuluĭ Curtea-de-Argeş prin raportul No. 124 arată că căpitanul Gheorghe Zalic, comandirul uneĭ roate de militarĭ, ce s'a trimis de către răsvrătitorul Magheru ca să turbure

No. 2.233. liniştea orăşenilor pitescenĭ, în ḑiua de 26 ale trecutuluĭ Septem-
1848 vrie vĕḑênd că n'a putut să urmeze planuluĭ sĕŭ d'a intrà în acest
Oct. 5. oraş, la întoarcere-ĭ apucând prin execuţie pe complectul aceluĭ cinst. Maghistrat, d'a-ĭ arătà cassa sa cu banĭ, a şi luat dintr'însa leĭ 2.525 par. 12, lăsând chitanţa sa de a lor primire.

Osebit de aceasta, tot pomenitul Zalic apucând particoler şi pe Subt-cârmuitorul plăşiĭ Argeşuluĭ, ĭ-ar fi luat una sută treĭ-ḑecĭ şi unul galbenĭ #, fără a-ĭ da vre-o adeverinţă.

Aceasta dar nepravilnică urmare a pomenituluĭ, Cârmuirea o supune la cunoscinţa cinst. Departament, spre chibzuirea celor de cuviinţă şi darea cuveniteĭ deslegărĭ.

Cârmuitor, Şt. Belu.
Secr. C. Vărzaru.

No. 3.682.
La secsia 1.
Pitescĭ.

(Resoluţie;) Să se ceară sciinţă de la Cârmuirea Vâlciĭ dacă acest ofiţer Zalic a trecut în Transilvania cu ceĭ-alţĭ revoltanţĭ saŭ a rĕmas în Prinţipat, şi unde se va fi aflând acum. Iar Argeşuluĭ să i se rĕspunḑă că, cât pentru baniĭ luaţĭ de la Maghistrat, dovedindu-se acel rebel, se va sili Departamentul a-ĭ împlini, de vreme ce figurează şi dovadă de primirea lor, şi dacă pe lângă dânsa se va dovedi că în adevĕr a întrebuinţat numitul asupra cassieruluĭ măsurĭ de execuţie. Iar cât pentru aceea ce ḑice acel Subt-cârmuitor că ar fi luat şi de la dînsul, despre aceasta nu poate luà Departamentul nicĭ o măsură, lipsind doveḑile cuvenite, şi ca o particularitate îşĭ va căutà acel Subt-cârmuitor cu însuşĭ acel hrăpitor.

No. 2.234. Adresa No. 823 a Departamentuluĭ trebilor din
1848 Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneseĭ către Visterie.
Oct. 5. (Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Cinstiteĭ Visteriĭ.

Prin jurnalul cinstituluĭ Sfat adm. extraordinar de la 30 Septemvrie, găsindu-se cu cale ca corectarea socotelilor pentru cheltuelile urmate pentru primirea şi ţinerea Excelenţiĭ Sale Suleiman Paşa să se săvârşească de către rânduita Comisie pe lângă acea cinst. Visterie pentru corcetarea tutulor sloboḑirilor de banĭ după dispoziţiile căḑutuluĭ nepravilnic guvern, şi apoĭ resultatul să se supue iarăşĭ aceluĭ cinst. Sfat spre hotărîre, Departamentul roagă pe cinst. Visterie plecat să binevoească a îndatorà pe acea Comisie ca fără întârḑiere să intre în lucrare şi să deà un grabnic sfârşit,

spre a se puté îndestulà pretenţiile acelora ce aŭ a luà sume de banĭ ce aŭ cheltuit în această pricină după însărcinările ce aŭ avut, carĭ sume după socotelile şi raporturile ce sînt primite la acest Departament sînt cele următoare: No. 2.234. 1848. Oct. 5.

leĭ	par.	
42.082	5	are a luà Sfatul orăşenesc de aicĭ pentru cheltuelile făcute de dînsul peste suma ce s'a dat de cinst. Vistierie.
17.264	—	idem Cârmuirea Vlăşciĭ daţĭ de dînsa însărcinaţilor cu asemenea cheltuelĭ Michail Abdulaidi şi Melic.
199	20	sînt daţĭ luĭ Dimitrie Aspri pentru masa luĭ Fuad Efendi.
14.144	7	cere d. Michalache Abdulaidi după socotelile sale.

Şi afară din aceştia maĭ este cheltuită o mică sumă de banĭ şi de Maghistratul Giurgiuluĭ.

Cât pentru amănuntele socoteliĭ a acestor cheltuelĭ, acelea foarte multe fiind, şi unele alăturate în delele Departamentuluĭ, Comisia se va înţelege cu secsia 1 a acestuĭ Departament spre a luà toate sciinţele ce va trebuì.

No. 823.

Notă oficială apărută în „Vestitorul Românesc". No. 72. 1848. 8. X. No. 2.235. 1848 Oct. 5.

După-ce toată armia s'a concentrat pe câmpul Colentina, Exelenţia Sa Generalul de infanterie Lüders, comănduitor de căpetenie al acestuĭ corp, a mers alaltă-erĭ Duminecă, la 9 ceasurĭ de dimineaţă, la biserica mânăstiriĭ Sărindarul, ca să aducă mulţumită celuĭ Prea Înalt. Acì aşteptaŭ pe Exelenţia Sa vre-o câte-và detaşamente de infanterie şi de cavalerie aşezate pe douĕ părţĭ; iar în biserică maĭ mulţĭ generalĭ, între carĭ erà şi Ex. Sa d-l General-adjutant Duhamel, ştabul oştiriĭ, d-l Kotzebue, Consul-general al Rusieĭ, Ex. Sa Caimacamul, dd. Miniştri şi toţĭ boeriĭ în uniformă. O populaţie foarte numeroasă se adunase ca să ieà parte la această solemnitate. Cum se arătă Exelenţia Sa General pe căpetenie, Eminenţia Sa părintele Mitropolitul, înconjurat de archiereĭ şi de un cler numeros, începù a slujì Te-Deum, şi a îndreptà către cel A-tot-Puternic rugăciunile cele maĭ fierbinţĭ pentru fericirea şi prelungirea ḑilelor Măririeĭ Sale Împĕratuluĭ tutulor Rusiilor, Augustul nostru Protector, a Măririeĭ Sale Împĕrăteseĭ şi a toateĭ străluciteĭ familiĭ împĕrătescĭ. Cu acest prilej Eminenţia Sa a ḑis următorul cuvînt asupra pricinilor celor din urmă turburărĭ întîmplate în ţeară, arătând tot de-odată sentimentele de recunoscinţă şi de jertfire de care este

No. 2.235. 1848 Oct. 5. pătrunsă partea cea mare a națieĭ către Mărirea Sa Împĕratul. După săvârșirea acesteĭ țeremoniĭ, Exelenția Sa a trecut în revisie oștirea ce erà în curtea bisericiĭ, și s'a întors la palatul de locuință, unde s'a făcut mare primire. (Urmează discursul Mitropolituluĭ Neofit. A se vedé Vol. IV. No. 2.198)

No. 2.236. 1848 Oct. 5.

Nota luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Fuad Efendi.

Bucarest

Excellence,

J'ai reçu la lettre que vous m'avez fait l'honneur de m'écrire en date du 2 (14) de ce mois.

C'est avec un bien vif regret que je me vois obligé de revenir sur les tristes événements de la journée du 13 (25) du mois dernier.

En signalant à mon gouvernement les actes déplorables qui ont marqué l'occupation de la Capitale par l'armée impériale, il n'est nullement entré dans ma pensée d'en accuser l'armée entière, et bien moins encore ses chefs supérieurs. Loin de moi l'idée de vouloir porter atteinte ni à l'honneur du Gouvernement de S. H. ni au caractère personnel et à la réputation de V. E. Ces accusations ne portent que sur quelques soldats ou officiers inférieurs qui se sont laissé entraîner au delà des limites de leur devoir ou qui ont mal interprété les intentions bienveillantes de la S. P.

Sans vouloir porter un jugement préconçu à l'égard de l'opportunité qu'il y avait, et des motifs qui ont engagé V. E. a occuper militairement la Capitale, pendant que la députation des boyards et notables se trouvait au camp, je n'hésite pas à affirmer que cette mesure inattendue a seule pu provoquer les conflits malheureux et les actes de violence qui en ont été la conséquence.

Il résulte des témoignages irrécusables que j'ai recueillis sur les actes dont un certain nombre de soldats turcs se sont rendus coupables, que je n'ai fait que remplir un devoir, pénible il est vrai, en portant à la connaissance de mon gouvernement l'exacte vérité, basée sur les dépositions de témoins oculaires.

Tout en relatant ces faits je n'ai point cessé de croire aux intentions toutes bienveillantes et pleines d'humanité de S. H. le Sultan envers les Valaques, et dont V. E. est l'organe.

Dans mes rapports je me juis attaché à rendre justice à l'esprit

de discipline et de modération qui a présidé aux opérations militaires des troupes impériales depuis leur entrée dans les Principautés jusqu'au 25 septembre. De même il était de mon devoir de signaler les déplorables événements de cette journée. Dans mes dépêches subséquentes je me suis empressé d'ajouter que ces actes ont été sévérement réprimés, aussitôt parvenus à la connaissance des chefs qui en étaient responsables. No. 2.236. 1848 Oct. 5.

Le caractère dont je suis revêtu doit être pour V. E. un sur garant de l'impartialité que j'ai apportée dans le récit de ces conflits, et j'ai lieu d'être étonné qu'elle puisse être révoquée en doute.

Je suis malheureusement fondé à croire que la religion de V. E. a été surprise par les rapports inexacts de quelques officiers inférieurs qui ont eu intérêt à voiler la vérité pour justifier de leur conduite.

Les renseignements fournis par moi ne sont nullement fondés, comme V. E. paraît le croire, sur des accusations malveillantes et calomnieuses, dont l'idée seule répugnerait à ma qualité d'observateur impartial et désintéressé.

C'est donc avec le sentiment d'un bien vif regret que je verrais V. E. persister dans de pareilles suspicions de partialité en ce qui concerne mes rapports officiels avec mon gouvernement, et en ce qui touche à la loyauté de mon caractère personnel.

Je profite, etc.

(Signé:) Le gérant du Consulat Général de la République Française à Bucharest

Hory.

Adresa No. 316 a Caimacamuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Fuad Efendi. No. 2.237. 1848 Oct. 6.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

A S. E. Fuad Effendi, etc. etc. etc.

No. 316.

Excellence,

J'ai eu l'honneur de recevoir les cinq notes que V. E. a bien voulu m'adresser les 3 (15) et 5 (17) courant avec les pétitions ci incluses du Sr. Apostolo Dimitri, des habitants du village Oraschti Kloutcherouloui de M-me Marie V. Bellio et des Sieurs Constantin Andronesco et Nicolas Jean.

No. 2.237. 1848 Oct. 6. Je me suis empressé de transmettre les trois premières aux départements respectifs en leur donnant en même temps les ordres nécessaires pour que ces réclamations soient impartialement examinées et reçoivent leur cours légal au plus tôt possible; et quant aux deux autres je ne manquerai pas, d'après les recommandation de V E., d'employer les pétitionnaires dans des postes analogues à leurs services et mérites respectifs.

J'ai l'honneur d'être, Excellence, avec la plus haute considération, votre très humble et très obéissant serviteur.

No. 2.238. 1848. Oct. 6.

Nota No. 2.941 a Agentuluĭ Austrieĭ către Secretariatul de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 133. S. fr. Secr. Stat.)

Bucarest.

A l'honorable Secrétariat d'Etat.

No. 2.941.

Beaucoup de sujets autrichiens, locataires, viennent se plaindre à l'Agence, qu'on leur impose des quartiers militaires.

. . . .

L'Agence a l'honneur de prier l'honorable Secrétariat d'Etat de prendre en considération les justes plaintes des sujets autrichiens, et de vouloir bien interposer ses bons offices où de droit, afin que les sujets susmentionnés et les autres qui se trouveraient dans le même cas soient épargnés de cette charge.

Le soussigné saisit cette occasion pour renouveler à Mr. le Secrétaire Philippesco l'assurance de sa considération très distinguée.

Timoni.

No. 2.239. 1848. Oct. 6.

Nota No. 540 a Consuluhuĭ Prusieĭ către Secretariatul de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 133. S. fr. Secr. St.)

A Monsieur Jean A. de Philippesco, Secrétaire d'Etat de Valachie.

No. 540.

Dans ces jours-ci la police a annoncé à quelques sujet, de Sa Majesté le Roi de Prusse, qu'ils devaient donner logement à des

şoldats de l'armée impériale russe qui va entrer dans la ville de Bucarest. D'après les traités qui existent entre la Prusse et la Sublime Porte, les sujets prussiens séjournant dans les états de la Sublime Porte sont exempts de tout impôt. Par conséquent on ne saurait exiger qu'ils prissent des soldats dans les quartier qu'ils ont loués, ni qu'ils leur donnassent la nourriture, comme on a demandé d'un nommé Metzner, cordonnier. No. 2.239. 1848 Oct. 6.

J'ai donc l'honneur de vous prier, Monsieur le Secrétaire d'Etat, de vouloir bien prendre les mesures nécessaires pour que de telles molestations de sujets prussiens n'aient plus lieu.

Je profite de cette occasion pour vous renouveler l'assurance de ma haute considération.

König.

Bucarest.

Adresa No. 219 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie. No. 2.240. 1848 Oct. 6.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Ţĕriĭ-Românescĭ.

Departamentul trebilor din Năuntru.

Spre îndeplinirea adreseĭ cinst. Căimăcămiĭ de subt No. 280 pentru cincĭ cinovnicĭ cu sciinţă de limbă turcească, ce se cer a întovărăşì coloanele ostăşescĭ hotărîte a merge la cincĭ judeţe pentru îndemnarea locuitorilor la sămĕnăturĭ, acest Departament găsindu-ĭ cu leafă de câte leĭ douĕ sute cincĭ-ḑecĭ pe lună, nefiind cu putinţă maĭ cu puţin, ĭ-a şi îndreptat în disposiţia domnuluĭ Polcovniculuĭ Garbaski. Tot într'o vreme grăbesce a încunoscinţà şi pe cinst. Căimăcămie spre sciinţă, însemnând maĭ jos şi numele lor.

Şeful Departamentuluĭ, Ioan Filipescu.
Şeful secţieĭ, N. Pâcleanu.

Ştefan Niculescu, Alecu Gheorghiŭ, Radu Vasilescu, Anton Grigoriŭ şi Ioniţă Boghea.

No. 219.
Secţia 2-lea.

No. 2.241. 1848 Oct. 6. Raportul No. 8.786 al Cârmuiriĭ de Mehedințĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 379.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Mehedințĭ.

Astădĭ la 6 ale următoareĭ lunĭ Octomvrie, luând Cârmuirea sciință că d. Dimitrie Pața, arendașul moșieĭ Vînjul din plasa Blahnițiĭ, cuprinsul acestuĭ județ, prin mijlocirea Exelențiĭ Sale Pașa de la Vidin ar fi adus în acel sat pe un Usain Baraitar cu șease Turcĭ; și fiind că Cârmuirea nu are dispozițiĭ pentru îndestularea unor asemenea oștirĭ, și dacă este ertat de buna cuviință ca fiecare arendaș, prin înțelegere cu căpeteniile armelor împĕrătescĭ, să aducă dintr'însele pe la moșiĭ, — roagă plecat pe cinstitul Departament a da cât s'ar puté maĭ nezăbovit cuviincioasele deslușirĭ de urmarea ce trebue să facă.

Cârmuitor, B. Vlădoianu
S., C. Roșianu.

Secs. 1-iŭ.
No. 8.786.

No. 2.242. 1848 Oct. 6. Raportul No. 361 al Cârmuiriĭ de Teleorman către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 359.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea județuluĭ Teleorman.

După îndatorirea pusă asupra Cârmuiriĭ atât prin articolul al 3-lea din instrucția dată, cât și după decretul cinst. Căimăcămiĭ a țĕrĭĭ ce s'a trimis spre publicuire,—se trimite de odată cu aceasta nŭmĕrul feluritelor exemplare tipărite ce s'aŭ putut adunà până acum, din cele împrăștiete pe vremea desființatuluĭ guvern, într'un pachet pecetluit, rĕmâind a se urmà și cu cele-lalte ce se vor maĭ adunà precum i se poruncesce.

Pentru d. Cârmuitor, Secr., C. Apostolescu.

Secs. 1-ĭ.
No. 361.

(Resoluție:) Să se păstreze de d. reghistratorul până se vor primi și de la cele-lalte județe.

Adresa No. 250 a Cârmuirii de Ialomiţa către Comandirul punctuluĭ Călăraşĭ. No. 2.243. 1848 Oct. 6.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 51/222. Ostăşescĭ.)

Cârmuirea judeţuluĭ Ialomiţa.

No. 250.

D-luĭ Comandir al punctuluĭ Călăraşĭ.

Cinstitul Depart. din Lăuntru, prin por. No. 802 urmată după adresa cinst. Căimăcămiĭ a ţĕriĭ No. 256, a încunosciinţat Cârmuiriĭ porunca Exelenţiĭ Sale Comisaruluĭ împĕrătesc Faud Efendi, că un batalion de infanterie din oştirea otomană s'a hotărît a petrece earna aicĭ în Călăraşĭ, făcênd cerere ca casarmele şi alte edifiţurĭ publice propriĭ de a fi ocupate de către oştirĭ să se aducă în stare de locuit şi să se predeà autorităţilor ostăşescĭ. Cârmuirea grăbesce a încunosciinţà pe d-voastră de aceasta şi vĕ pohtesce ca să puneţĭ la cale îndată deşertarea casarmeĭ spre a se pregătì în cât să fie în stare de locuit, ca sosind oştirea ce a plecat erĭ din Capitală să nu întîmpine vre-o neîndemânare la cfartirenirea eĭ.

Pentru d. Cârmuitor, Secr., (indescifrabil).

Notă oficială publicată în „Vestitorul Românesc". No. 72. 1848. 8. X. No. 2.244. 1848 Oct. 6.

Bucurescĭ.

Marele smotru de care s'a vestit în cel din urmă numĕr al acesteĭ foĭ, s'a făcut astăḍĭ pe câmpul Colentineĭ. Exelenţia Sa Generalul de infanterie Lüders, comânduitor de căpetenie a acestuĭ corp, s'a dus acolo la 11 ceasurĭ, însoţit de maĭ mulţĭ generalĭ şi de un ştab numeros. E. L. Fuad Efendi şi Omer Paşa veniră îndată cu ale lor suite. Armia erà aşeḍată în coloane, întâiŭ infanteria, apoĭ cavaleria, şi în sfârşit artileria. Ex. Sa Generalul de căpetenie, după ce a visitat toate rândurile cu ceĭ doĭ oaspeţĭ aĭ sĕĭ, s'a pus pe un punct înalt de unde se vedeà toată câmpia, şi după ce aŭ defilat oştirile a poruncit să înceapă manevrele. Evoluţiile cele maĭ grele şi maĭ felurite s'aŭ săvârşit cu o lămurire şi o iuţeală foarte rară. Când s'a poruncit atacul, infanteria, cavaleria şi artileria aŭ rivalisat de silinţă ca să îndeplinéscă cu o uşurinţă

No. 2.244. 1848 Oct. 6. vrednică de mirare poruncile șefilor lor. Uruitul tobelor, maĭ multe bande de musică cântând cu necurmare, focurĭ numeroase și necontenite de puscĭ și slobodirĭ de tunurĭ carĭ se încrucișaŭ în toate părțile, uluiseră atât de mult nenumĕrata populație ce se află acolo, în cât fie-care socotià a privì o bătălie din cele maĭ sublime, dar spăimântătoare. În sfârșit, pe la 2 ceasurĭ se dete semnul de a încetà, armia luându-șĭ iarășĭ locurile se retrase în lagărul sĕŭ, și privitoriĭ se întoarseră în oraș foarte mulțumițĭ că s'aŭ aflat față la un asemenea smotru. Trebue să se însemneze că după o urmare de manevre de o potrivă grele pre cât și ostenitoare, oștirile aveaŭ încă o posiție măreață.

Vremea erà foarte frumoasă și ajutătoare pentru asemenea manevre.

No. 2.245. 1848 Oct. 6. Scrisoarea luĭ Ioan Maiorescu către A. G. Golescu.

(Conv. Literare. 1898, pag. 240.)

Francfort.

Frate,

Acum maĭ mult decât altă dată mĕ acăț de cuvintele aceste, aceste cuvinte prețioase, carĭ sub aspra dictatură a luĭ Fuad-Duhamel s'aŭ exilat din patria noastră.

Eŭ îțĭ scrisesem erĭ noapte despre interpelăciune și rĕspunsul miniștrilor; m'am și sculat erĭ dimineață la 5 ore să mĕ duc la poștă; dar erà o ploae așà de a draculuĭ, în cât nu m'am putut duce. Scrisoarea erà să o puiŭ aseară la poștă; dar primiĭ pe a ta de la 15 Octomvrie; tot atuncĭ primiĭ și pe a frateluĭ meŭ de la Brașov, foarte laconică, și m'am supĕrat, de ce să nu-mĭ scrie maĭ mult. Din scrisoarea luĭ Vasile — fratele meŭ — se vede că aĭ noștri s'aŭ risipit. Vĕrul tĕŭ a plecat la Constantinopole; asta e bună; dar Eliade se află la Brașov! Și fratele meŭ îmĭ scrie să mĕ întorc. Astea nu sînt bune. Tell se află în Bucurescĭ! Maĭ credĭ tu acum, că eĭ aŭ scăpat artileria, cavaleria și pedestrimea? Să deà Dumnedeŭ. Dar vedĭ din scrisoarea frateluĭ meŭ, că corifeiĭ popoluluĭ, 26, încă tot sînt prinșĭ: va face Magheru ce-và singur? Eŭ tot le-am cântat să se țină măcar 2 lunĭ, credênd că în 2 lunĭ mĕ voiŭ întoarce și voiŭ lucrà cu eĭ. Acum iar îmĭ vine să mĕ întreb: unde eram maĭ bun? În Bucurescĭ orĭ în Francfort? Eŭ le-am rĕspuns aseară, mustrându-ĭ pentru micimea lor de suflet, și spunêndu-le că eŭ nu pot lăsà causa baltă, după ce partida de-

mocratică acì primesce cu căldură planul meŭ de o Românie mare, No. 2.245.
şi ne încredinţează că, de va triumfà democraţia, 100.000 Germanĭ 1848
vor alergà în ajutorul Principatelor. Cu mişcarea popoluluĭ vienes Oct. 6.
se vede că democraţia va triumfà şi orĭ şi cum politica cabinetuluĭ vienes se va schimbà. Le-am scris că tocmaĭ acum trebue să avem agenţĭ diplomaticĭ la Viena, Francfort, Londra şi Paris. Le-am scris ca să facă ce vor face fraţiĭ emigraţĭ, ca să adune un capital şi să ne poată ţiné. Eŭ am cerut pentru mine măcar 180 galbenĭ cu carĭ m'aşĭ duce în Viena, orĭ şi aicĭ cu economie şi cu 150 galbenĭ ce maĭ am astădĭ, până la vară. Le-am scris ca la Viena se găsesc scrisorĭ de la eĭ poste restante, cu încredinţare dacă ne maĭ pot ţiné. E de mare necesitate să ţinem atenţiunea Europeĭ asupra noastră. Până la vară lucrurile trebue să se schimbe. După ce va plecà de acì ambasadorul, va luà instrucţiunĭ pentru noĭ şi se va unì cu al Francieĭ şi al Vieneĭ, căcĭ când va plecà, va da pe la Viena cu însărcinarea de a mijlocì instrucţiunĭ conforme pentru Stürmer. Spune aceasta luĭ Bastide. Ah! de s'ar fi trimis Riza Paşa! Dar la întîmplarea aceasta, să sciĭ că se nasce resbelul. Instrucţiunile n'aŭ ajuns prea târdiŭ. Veĭ fi vĕdut din scrisoarea luĭ Tell. Dar se vede că Titoff a mirosit maĭ bine şi a însciinţat pe Duhamel să grăbească cu orĭ-ce mijloace a face pe Fuad să lovească Capitala. Fuad, care până acì temporisà, se vede că a fost cumpĕrat cu banĭ. Pentru Duhamel erà aceasta o chestiune de vieaţă şi de moarte, căcĭ Rusia se teme de un resbel cu Poarta, şi de orĭ-ce resbel, maĭ mult decât orĭ-care altă putere. Pe de altă parte, a vrut să ieà o posiţiune tare în Principate. O gazetă spune, că sînt simptome foarte rele în popol şi ameninţă o sculare generală în contra duşmanilor; prin urmare rele pentru Ruşĭ şi Turcĭ.

Să sciĭ că eŭ nu plec până nu se va pornì de aicĭ ambasadorul la Constantinopole şi agenţiĭ diplomaticĭ în Principate. Asta poate să se amâne 10—12 dile. Aşà-dar or şi cum, deşì vĕd că baniĭ mi se împuţinează şi nu mĕ voiŭ puté ţiné în Viena, eŭ să sciĭ că mĕ aflu acì până la 29 Octomvrie noŭ, afară numaĭ dacă vre-o întîmplare extraordinară nu mĕ va forţà a alergà la Viena. Tu cerĭ de la mine 10 dile. Iacă ţi le daŭ. Dar maĭ mult nu şed. Grăbesce-te, să ne înţelegem împreună cu bărbaţiĭ de acì, ce cărare să maĭ apucăm.

Eŭ m'am apucat să fac un protest energic în faţa Europeĭ, în numele popoluluĭ ce m'a trimes. Erà bine să fiĭ şi tu, să-l facem împreună şi să-l scriem amêndoĭ.

No. 2.245. 1848 Oct. 6. Ce dracu! aşà greŭ este a face acolo interpelăciune?

Uite se apropie 6 ore şi mĕ duc la poştă. Maĭ n'am dormit în noaptea asta. Eŭ nu mĕ desper, deşì sînt maĭ nenorocit decât tine: căcĭ am nevastă şi copiĭ şi n'am nimic pe lume.

Lucrurile Vieneĭ sînt fatale pentru Dinastie, popolul a bătut până acum, adecă până la 13 Octomvrie, 2 atacurĭ de ale Croaţilor cu marĭ perderĭ din partea acestora; 40.000 ungurĭ vin Vienesilor în ajutor! Combinează acum pe bieţiĭ românĭ din Transilvania!

Sărutare, frăţie.

I. Maiorescu.

Tu să-ţĭ ieĭ paşaport frances sub alt nume.

No. 2.246. 1848 Oct. 7. **Nota No. 106 a Secretariatuluĭ de Stat al Ţĕriĭ-Romănescĭ către Consulatul general al Franciеĭ.**

(Concept. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 133. S. fr. Secret. St.)

Au Consulat général de France.

Monsieur le Gérant,

J'ai l'honneur de vous accuser réception de la note en date du 5 (17) octobre c. que vous avez transmise au Secrétariat, relative à une réclamation des citoyens français Lepetit et Sal.

J'ai le regret de vous faire savoir que l'administration est dans l'impossibilité d'apporter aucune modification à une mesure générale, qui est la conséquence de l'occupation de la ville de Bucarest par les troupes impériales.

Il a été arrêté que le quartier d'Antime serait consacré en entier au casernement des troupes turques.

Toutefois pour vous prouver son désir de vous être agréable, le Gouvernement veillera à ce que l'argent que les citoyens Lepetit et Sal ont payé pour le bail de la maison, dont ils n'auront pas la jouissance, leur soit restitué par le propriétaire.

Recevez, Monsieur le Gérant, l'assurance de ma considération la plus distinguée.

No. 106.

Adresa No. 337 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.247. 1848 Oct. 7.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

No. 337.

Căimăcămia.
Cinst. Departament al trebilor din Lăuntru.

A vĕḑut Căimăcămia arătarea aceluĭ cinst. Departament, făcută prin adresa No. 219, pentru găsirea acelor cincĭ feţe cu sciinţă de limba turcească şi orânduirea lor a întovărăşi coloanele ostăsescĭ, hotărîte a merge la judeţe pentru îndemnarea locuitorilor la semĕnăturĭ, şi îĭ rĕspunde că, cât pentru hotărîta lor leafă, se va da deslegare Departamentuluĭ Visterieĭ pe temeiul adresuluĭ aceluĭ cinst. Departament în vremea ce aceia vor fi în lucrare, după care să li se rĕspundă suma ce li s'ar cuvenì.

Raportul No. 5.254 al Cârmuiriĭ de Muscel către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.248. 1848 Oct. 7.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 359.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Muşcel.

Delele cuprinse în porunca cu No. 158, pregătindu-se după toată buna orândueală, împreună şi cu opis, se trimit cu acest plecat raport cinstituluĭ Departament după cerere. Tot de-odată se face cunoscut că asemenea dele s'aŭ cerut de la Subt-cârmuirĭ, cât şi de la Poliţie şi Maghistrat, şi îndată ce se vor primi se vor înaintà şi acelea cinstituluĭ Departament.

Cârmuitor, I. M. Grădişteanu.
S., Hristodorescu.

Secs. 1-ĭ
No. 5.254.

No. 2.248. 1848 Oct. 7.

Anexă.

Opis pentru delele formate de lucrările nepravilnicului guvern la canţelaria Cârmuiriĭ județuluĭ Muscel.

No.	luna		
80	Iunie	14.	Delă pentru reformarea Constituţieĭ în Prinţipat la 11 Iunie. Orânduirea domnuluĭ Dimitrie Jianu administrator al judeţuluĭ. Orânduirea comisarilor prin plăşĭ şi întocmirea gvardieĭ naţionale.
82	„	26.	Orânduirea d-luĭ Scarlat Manoil poliţaĭ al oraşuluĭ şi preschimbarea urmată celor-lalţĭ slujbaşĭ aĭ judeţuluĭ.
84	Iulie	12.	Reformarea regimentelor de pandurĭ şi volintirĭ şi pentru regularea dorobanţilor.
85	—	—	Alegerea deputaţilor pentru constituanta Adunare.
92	Aug.	9.	Trimiterea meşterilor lăcătuşĭ ceruţĭ pentru dregerea armelor.
97	„	28.	Sciinţa cerută pentru strîngerea armelor.

Cârmuitor, I. M. Grădişteanu.

No. 2.249. 1848. Oct. 7.

Raportul No. 6.729 al Cârmuiriĭ de Buzăŭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Buzăŭ.

Mergênd subt-iscălitul după datorie a visită temniţa acestuĭ oraş, spre a cunoasce numĕrul arestanţilor şi îngrijirea ce li se face de către poliţaiŭ, după îndatoririle puse asupră-ĭ, potrivit cu datoriile omeniriĭ, maĭ toţĭ ceĭ arestuiţĭ subt categoria evenimentelor trecute, din acest judeţ şi Slam-Râmnic, mĭ-aŭ îndreptat rugăciunile fierbinte ca să mĕ fac către d-v. organul desăvârşiteĭ lor supunerĭ către stăpânire, şi plecate rugăciunĭ ca să li se hotărască cât maĭ în grab soarta ce eĭ aşteaptă, şi prin urmare să fie scoşĭ din această închisoare, unde se află foarte grămădiţĭ într'o atmosferă nesănătoasă şi într'o încăpere cu totul egrasioasă.

No. 6.729. Cârmuitor, (indiscifrabil).

Secs. 1-ĭ.

(Resoluţie:) Să se deà în cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ, rugând-o să arate Departamentuluĭ ce urmare să se facă cu aceĭ oamenĭ carĭ nu se maĭ pot ţiné la arestul acesteĭ Poliţiĭ din pricina strîmtoareĭ localuluĭ.

Adresa No. 3.943 a Sfatuluĭ orășenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 2.250.
1848
Oct. 7.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Sfatul orășenesc din Bucurescĭ.

Membrul Sfatuluĭ d. G. I. Pashale, însărcinat fiind cu darea tutulor trebuincioaselor Exelenții Sale Omer Pașa, a dat Sfatuluĭ pe lângă adresa de la 4 ale curgĕtoruluĭ socoteală de cheltuelile ce aŭ maĭ urmat de d-luĭ până la pomenita ḑi în trebuințele Exelențiĭ Sale, cerênd slobodire de banĭ, dar tot de-odată însă adaogă că: adeverințe de pe la vînḑĕtorĭ și ceĭ-alțĭ de primirea banilor n'a luat, precum i s'a încunosciințat de Sfat prin adres al sĕŭ urmat porunciĭ cinst. Departament, propuind ca, dacă chemarea d-luĭ în însărcinerea de mădular al Sfatuluĭ a fost prin încredințarea publică în al d-sale caracter, d-luĭ încredințéză că arătatele cheltuelĭ s'aŭ urmat în adevĕr așà precum le arată și le va maĭ arătà.

Sfatul dar pe de o parte a scris Cassieriei a slobodì în primirea d-luĭ membru banĭ din orĭ ce sume se află în cassă cu chip de împrumutare, până se va despăgubì de la cinst. Vistierie pentru asemenea cheltuelĭ; iar pe de alta, supuind în cunoscința cinst. Departament propunerea d-luĭ membru pentru neluarea cfitănțiilor trebuincioase, îl roagă ca să binevoească a da Sfatuluĭ cuvenita deslegare d'a se recunoasce încredințarea d-luĭ mădular, destulă pentru cheltuelile ce a făcut și va face.

President, D. Polizo.
Stefan P. Theodosiŭ, Gheorghe Solacoglu.
Ajutor, A. Costiescu.

No. 3.943.

(Resoluție:) Rĕspuns că la forme nu încape exepsiĭ și considerațiĭ fără dovеḑĭ. Controlul nu poate să recunoască nicĭ un fel de cheltuelĭ din banii Statuluĭ, și de aceea cinstitul Sfat va îngrijì ca cât prin putință să aibă dovеḑĭ destoinice pentru toate cheltuelile ce a făcut și va face.

No. 2.251. 1848 Oct. 7. **Nota No. 997 a Consuluĭ general al Grecieĭ către Caimacamul Țĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 69 bis. S. fr. Secr. St.)

A S. E. Monsieur C. Cantacuzène, Caïmacam de la Principauté de Valachie.

No. 997.

Monsieur le Caïmacam,

J'ai l'honneur de transmettre ci-joint à Votre Excellence le protêt que le Sr. Jean Stamo, sujet héllène, vient de m'adresser, en se plaignant que l'autorité locale veut lui enlever le foin qu'il a dans les terres tenues en ferme par lui, avec un prix qui on dit vouloir fixer plus tard, et en le mesurant de la manière la plus inexacte et nuisible.

Le Consulat général de Grèce, considérant les dommages et pertes que les fermiers ont essuyés pendant les trois mois de troubles en Valachie et que ce même foin qu'ils ont à peine aujourd'hui, n'a pu être ramassé par eux qu'à grands frais et avec beaucoup de peine, considérant que vu la liberté du commerce dans la Principauté de la Valachie, aucune loi ne saurait les obliger aujourd'hui à donner ce foin à un prix qui leur serait imposé par l'autorité, et les priver ainsi du droit de la libre vente, ce qui, en comptant aussi les abus inséparables à une pareille mesure, causerait des dommages incalculables à ces fermiers, déjà par trop accablés à cause des circonstances,—je me fais un devoir bien empressé de vous prier, Monsieur le Caïmacam, à vouloir bien donner vos ordres où de droit, afin que le plaignant reste libre de vendre son foin et orge aux conditions qu'il trouvera, sans qu'on les lui enlève contre son gré, et en opposition aux lois existantes.

Dans le cas contraire, je prie Votre Excellence à vouloir bien prendre en considération le protêt en question pour les fins que de droit.

Je saisis cette occasion pour vous réitérer, Monsieur le Caïmacam, les assurances de ma considération très distinguée.

C. I. Rizo.

Petițiunea maĭ multor supușĭ grecĭ către Consulatul general al Grecieĭ din Bucurescĭ.

No. 2.252.
1848
Oct. 7.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 69 bis. S. fr. Secr. St.)

A l'honorable Consulat Général de Grèce dans les Principautés.

Les soussignés, exerçant le commerce des fermages des terres, nous nous sommes vus exposés à perdre notre propre vie, nous contrariant avec les paysans des fermes qui, suscités par les propagandistes des constituants, nous ont causé des dommages incalculables, dont nous attendions les dédommagements, sitôt le rétablissement du Gouvernement légal.

Au lieu de cela nous apprenons aujourd'hui, que le peu de denrées et de fourrages, que nous avons pu ramasser avec des peines inouïes et à grands frais (car l'insurrection des paysans était générale), sont inventoriés et pris par l'autorité locale, sans qu'on nous donne avis, sans accord préalable sur le prix des denrées, et mesurées d'une manière très préjudiciables pour nous, nous promettant cependant, par manière d'acquit, une indemnisation fixée au gré du Gouvernement local.

Monsieur le Consul,

Ayant pris à bail (le 23 avril passé) différentes terres, nous en avons payé aussi le montant d'avance, nous basant sur le Réglement organique qui a constitué le commerce libre et indépendant, c'est donc en partant de ce principe que nous croyons avoir le droit d'exiger des indemnisations pour les dommages précédemment soufferts.

Tous les négociants de Valachie vendent leurs marchandises de gré à gré sans qu'il leur soit imposé de prix forcé ou à discrétion; nous aussi donc ne voyant point de raison légale qui puisse donner droit à l'autorité locale d'agir différemment à notre égard, et voyant que les denrées ramassées aux risques de notre propre vie et à très grands frais, nous sont prises sans même daigner nous interroger, nous nous voyons forcés de recourir à la protection de notre autorité légitime et protester formellement au nom (des) lois pour toutes les pertes que nous essuyons, priant très chaudement l'honorable Consulat général de vouloir bien appuyer notre présente réclamation où de droit, afin que justice

No. 2.252. 1848 Oct. 7. nous soit faite et ne soyons si injustement lésés dans la plus sacrée des causes.

Suppliant encore l'honorable Consulat général de nous livrer copie légalisée de notre présente, nous nous disons avec beaucoup de respect,

Les très-soumis sujets.

Bucarest.

(Signés:) V. Stammo, André D. Kritzalis, Georges Pictos, Basile Bitza, Jean Scarlato, K. Drousso, Iacoumi Tzerlendi, Nicolas Trandaf. Zawo, Jean Tzoanoglou, Diamanti Démétriadi, K. Kiriakidis, Thomas Christou Papazoglou, Ghika Nicolaidis.

No. 2.253. 1848 Oct. 7. Petițiunea luĭ Lazăr Kalenderolu către Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 27 fin./4.623. Secr. St.)

Cinst. Căimăcămie a Țĕriĭ-Românescĭ.

După porunca Excelențiĭ Sale d-luĭ Caimacam și după înțelegerea ce am avut cu d-l Hilel Manoach, mădularul cinst. Sfat orășenesc, am făcut nisce mobile și așternuturĭ în trebuința locuințeĭ Excelențiĭ Sale Fuad Efendi și a suiteĭ sale în sumă de 4.731 leĭ 10 par., precum se vede în alăturata pe lângă aceasta socoteală subt a mea iscălitură, de aceea rog plecat pe cinst. Căimăcămie să binevoească a slobodi poruncă cinst. Sfat spre a mi se plăti aceĭ banĭ, ca să-ĭ slobod și eŭ neguțătorilor de la carĭ am cumpĕrat acele lucrurĭ.

Plecat și supus slugă,
Lazăr Kalenderolu.

No. 2.254. 1848 Oct. 7. Raportul No. 6.015 al Isprăvnicieĭ ținutuluĭ Suceveĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

Către cinst. Departament al trebilor din Lăuntru.

Isprăvnicia ținutuluĭ Suceveĭ.

Raport.

Comandirul trecĕtoareĭ zastaveĭ Cornu-luncíĭ, prin înscrisul No. 59, face cunoscut Isprăvn. că, în temeiul porunciĭ ce are de la

Hătmănie cu No. 3.508, a lăsat intrarea în Prințipat a luminării Sale Cneazuluĭ Gheorghi Cantacuzin, ce ḑice că a fost oprit după țircularnica poruncă No. 2 863, și așà precum Isprăvn. întru aceasta nu are vre-o poruncă, cu toată supunerea aduce la cunoscința cinst. Departament. No. 2.254. 1848 Oct. 7.

I. Balș.

Masa 1-ĭ.
No. 6.015.

(Resoluție:) Să se rĕspundă că de vreme ce urmează împărtășirea comandiruluĭ întemeiată pe porunca Hătmănieĭ, să posvolească intrarea Cneazuluĭ în țeară, fiind-că și țircularnica pentru oprire a fost tot a Hătmănieĭ.

Balș.

Nota Secretariatuluĭ de Stat al Țĕriĭ-Românescĭ către Consuliĭ Puterilor străine.

No. 2.555. 1848 Oct. 7.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Gérant,

Le Conseil administratif extraordinaire prenant en considération le manque de produits et l'urgence qu'il y a d'assurer la subsistance des habitants de la principauté de Valachie, a opiné par son procès-verbal, dressé le 25 septembre dernier et basé sur les dispositions de l'article 154 et 174 du Règlement organique, que l'exportation des céréales soit prohibée à dater du 1-er novembre prochain.

Cet arrêté du Conseil ayant reçu la sanction du Gouvernement, le soussigné s'empresse de vous en prévenir, Monsieur le Gérant, pour en donner avis à qui de droit.

Je crois aussi de mon devoir de vous informer qu'aussitôt que les causes qui ont motivé cette mesure auront disparu, on se hâtera de remettre en vigueur la libre exportation.

Je profite, etc.

(Signé:) Jean Alex. Philippesco.

Depeșa luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

No. 2.256. 1848 Oct. 7.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

Le récit que j'ai fait à l'Ambassade de Constantinople des

No. 2.256. 1848 Oct. 7. événements qui ont accompagné et suivi l'entrée des troupes turques dans la Capitale, a engagé M. le Général Aupick à communiquer à la Porte des extraits de mes dépêches des 26 et 29 septembre dernier, dans le but de provoquer une enquête à cet égard.

Quelque graves que soient ces événements, je n'en suis pas moins obligé, à mon grand regret, de persister dans les assertions avancées dans mes rapports. C'est dans ce sens que j'ai répondu aux interpellations de Fuad Effendi, contenues dans la note qu'il m'a adressée le 14 de ce mois. Je m'empresse de vous transmettre ci-joint, Monsieur le Ministre, la lettre du Commissaire ottoman et ma réponse (Annexes A et B.)

J'ai pris à tâche, dans ma réplique, de prouver qu'il était loin de ma pensée de porter la moindre atteinte ni à l'honneur du gouvernement de Sa Hautesse le Sultan, ni au caractère ou à la réputation des chefs supérieurs, qui sont l'organe de ses intentions toutes bienveillantes et paternelles. Mon caractère d'observateur impartial et désintéressé ne pouvait me permettre de recourir à des témoignages calomnieux. Je prends la liberté de mettre sous vos yeux trois dépositions de témoins oculaires. Les deux premières confirmées par le Colonel Golesco, commandant de la caserne, ont été transmises dès le 29 septembre, ainsi que celle du capitaine des pompiers, M. Zaganesco, que je n'ai pu me procurer, à l'Ambassade d'Angleterre à Constantinople par M. Colquhoun avec tous les détails à l'appui. La troisième a été recueillie par moi ces jours derniers, voulant m'assurer par de nouveaux témoignages avant de répondre à la communication de Fuad Effendi (Annexes C, D et E.) J'aurais pu en recueillir bien d'autres encore, confirmant toutes à quelques petites nuances près les mêmes actes de violence et de cruauté.

Pour donner au Commissaire ottoman une preuve de plus de mon impartialité, j'ai voulu, en lui remettant moi-même ma réponse, lui faire le récit de tout ce qui est parvenu à ma connaissance de ces tristes événements. Il a vivement persisté de son côté, à vouloir me convaincre que toutes ces assertions n'étaient que l'œuvre de la malveillance et de la calomnie; qu'il était en mesure de les confondre par des témoignages publics. Il m'a assuré, au surplus, que nos relations officielles ne souffriraient point de cet incident, également déploré de part et d'autre.

Je ne doute pas, Monsieur le Ministre, que Fuad Effendi n'obtienne ici les témoignages publics, dont il parle, mais j'ai peine à

croire, tout en le désirant, que ces attestations soient de nature à réfuter les faits en question, et à détruire la légitime impression de terreur qu'a produit sur tous les esprits la journée du 25 septembre. No. 2.256. 1848 Oct. 7.

Une enquête minutieuse se fait en ce moment; on a déjà découvert quelques soldats qui se sont rendu coupables de vol et de pillage. J'ai l'espoir de pouvoir prochainement vous annoncer, Monsieur le Ministre, que les Français qui ont réclamé mon intervention ont été convenablement indemnisés.

Il est déjà facile de s'apercevoir du peu de sympathie qui existe entre les soldats turcs et russes. Les chefs des deux armées ont pris des mesures pour empêcher autant que possible le contact de leurs soldats respectifs. Ces troupes, dont la plus grande partie est encore campée aux environs de la Capitale, hiverneront dans les principaux établissements publics et les grands kans, d'où les locataires ont déjà été expulsés.

L'article du projet de constitution qui abolit l'esclavage en Valachie, et qui, d'ailleurs a été mis à exécution sur toute l'étendue de la Principauté, aurait dû, ce me semble, être maintenu dans l'intérêt des malheureux Bohémiens et dans l'intérêt de l'humanité entière. Cependant cette mesure vient d'être révoquée par un office rendu par le Commissaire ottoman et le Caïmacam, et inséré dans le journal officiel du 2 (14) de ce mois (Annexe F.) J'ai des raisons de croire que Fuad Effendi a cédé, en cette circonstance, aux revendications (que je m'abstiens de qualifier) de quelques vieux boyards, qui comptent leurs titres de noblesse d'après le nombre des esclaves qu'ils possèdent. La réintégration des Bohémiens donnera lieu de la part des autorités et surtout des particuliers, à des mesures sévères, qui ne manqueront pas d'aigrir encore davantage, les esprits de ceux qui en seront l'objet.

M. Magguèr, qui se trouve actuellement à Hermannstadt, a adressé à tous les agents étrangers, une nouvelle protestation contre l'occupation militaire de la Valachie par les armées russes. (Annexes G et H.)

La Valachie se trouvant, pour un temps dont on ne saurait fixer le terme, sous le poids d'une double occupation, le Conseil administratif de la Principauté a décidé que l'exportation des céréales serait prohibée, à dater du 1-er novembre prochain. Cette décision vient d'être portée à ma connaissance par la circulaire ci-jointe. (Annexe I.)

Je suis, etc. (Signé:) Hory.

No. 2.257. 1848 Oct. 7. **Adresa boerilor din Craiova către Generalul rus Hasford.**

(Vestitorul Românesc. No. 78, 1848. 2. XI.)

Exelenții Sale d-luĭ Leitenant-General Hasford, Comandirul detaşamentuluĭ oştirilor împĕrătescĭ rusescĭ din Valachia-mică.

Scirea ce am primit despre venirea Exeleţiĭ Voastre în oraşul nostru Craiova a umplut inimile tuturor locuitorilor de bucurie, ca unul ce înfăţişaţĭ pe Augustul nostru Protector. Invinşĭ dar cu deosebire de această bucurie ce simţim cu sosirea Exelenţiĭ Voastre aicia, am eşit cu toţiĭ spre întîmpinarea Exelenţiĭ Voastre, ca să vĕ arătăm şi prin graiŭ recunoscinţa cea maĭ vie ce se simte în inimile tuturor pentru nisce facerĭ de bine aşà de marĭ şi numeroase cu carĭ împĕrătească Sa Mărire Augustul nostru Protector n'a încetat tot-deauna a ne asigurà starea cea bună şi fericită a ţĕriĭ noastre. Voind cu această a încredinţà pe Exelenţia Voastră, că aicĭ în oraşul nostru un numĕr puţin de oamenĭ rătăciţĭ aŭ vrut să aducă şi pe aicĭ tulburărĭ, spre dărăpănarea drepturilor ţĕreĭ, hărăzite nouĕ de îndurările împĕrătesciĭ Sale Mărirĭ, dar nicĭ cu un chip n'aŭ putut să isbutească.

De aceea ne rugăm plecaţĭ Exelenţiĭ Voastre, ca să binevoiţĭ a face cunoscută Exelenţiĭ Sale Generaluluĭ Lüders această manifestaţie, rugându-l a depune la picioarele tronuluĭ împĕrătesciĭ Sale Mărirĭ, Augustuluĭ nostru Protector, mărturisirea aceasta.

Iscăliţĭ boeriĭ din oraşul Craioveĭ cu adeverirea Magistratuluĭ de Craiova şi punerea peceţiĭ.

No. 2.258. 1848 Oct. 7. **Adresa boerilor din Râmnicul-Vâlceĭ, către Generalul rus Hasford.**

(Vestitorul Românesc. No. 77, 1848. 30. XI)

Exelenţiĭ Sale domnuluĭ Leitenant-General Hasford, Comandirul detaşamentuluĭ oştirilor împĕrătescĭ rusescĭ în Valachia-mică.

Excelenţă!

Oraşul nostru Râmnicul-Vâlciĭ, avênd acea mare norocire a vĕ

primì într'însul cu puternicile trupe împĕrătescĭ, în săltărĭ de bucurie vine a-şĭ depune prea plecatele sale mulţumirĭ. No. 2.258. 1848 Oct. 7.

Ţeara-Românească, Exelenţie, a fost cea maĭ fericită prin protecţia împĕrăţieĭ Rusiilor, şi cea maĭ pacĭnică, însă un mic numĕr de revoluţionarĭ, cu deşarte închipuirĭ după ale lor voinţe şi numaĭ spre a lor în parte interes puindu-se în capul oblăduiriĭ, a ruinat drepturile respectate de tot popolul; a ruinat tot ce făceà fericirea noastră, şi a tutulor locuitorilor, în sfârşit peste puţină vreme rodul întreprinderiĭ lor n'ar fi fost alt, decât lacrămĭ, stingere obştească şi amerinţărĭ de vieaţă.

Mulţumită prea-milostivuluĭ Împĕrat, al nostru Protector, că nu ne-a lăsat în prăpastia ce înfăţişà soarta noastră de treĭ lunĭ trecute, ci prin trimiterea împĕrătescilor trupe semĕnând iarăşĭ cuvîntul adevĕruluĭ, ne-a adus la cea dintâiŭ fericire ce erà dobândită tot prin milostivul ajutor al Măriei Sale Împĕratul Protector.

Aşà dar, oraşul nostru şi judeţul întreg, pentru toate aceste de bine facerĭ, neavênd alte mijloace de mulţumire, ridică miĭ de glasurĭ către puternicul Dumneḑeŭ, cu rugăciune a ţiné în toate fericirile pe Mărirea Sa Împĕratul cu toată Augusta familie, neînvinsa sa armie şi tot imperiul. Tot-deodată vĕ rugăm a primì din partea obştiĭ oraşuluĭ şi a judeţuluĭ nostru încredinţările ce facem printr'aceasta pentru a noastră supunere şi în vecĭ mulţumire.

Iscăliţĭ: Boeriĭ judeţuluĭ Râmnicul-Vâlciĭ.

Adresa boerilor din Târgu-Jiŭ către Generalul rus Hasford.

No. 2.259. 1848 Octomv.

(Vestitorul Românesc, No. 78. 1848. 2. XII)

Exelenţieĭ Sale d-luĭ Leitenant-General Hasford, Comandiruluĭ detaşamentuluĭ oştirilor împĕrătescĭ rusescĭ din Valachia-mică.

Un mic numĕr de tulburătorĭ, vrăjmaşĭ aĭ omeniriĭ şi aĭ fericiriĭ de care ne bucurăm subt înfloritoarele drepturĭ dăruite de la protecţia prea-puterniceĭ împĕrăţiĭ a Rusieĭ, ne adusese în marginea prăpastieĭ de a cădé cu sgomot toate clasele soţietăţiĭ; milostivirea însă a împĕrătesciĭ Sale Mărirĭ ne scoate şi ne mântuesce din noŭ; înfăţişarea nebiruitelor armiĭ şi strădania Exelenţiĭ Voastre ne asigură şi ne întoarce la vieaţa soţială.

No. 2.259. 1848 Octomv. Înfățișătoriĭ obștiĭ orașuluĭ Târgu-Jiuluĭ, împreună cu toată obștea locuitorilor acestuĭ județ, neavênd alt prin ce să arătăm via și nemărginita noastră simțire, rugăm plecat pe Exelenția Voastră să binevoițĭ a primì adânca noastră recunoscință și urările ce facem neîncetat către Dumnedeŭ, pentru vecĭnica ținere în toată fericirea a împĕrătesciĭ Sale Măririĭ și a Prea străluciteĭ Sale Familiĭ.

Urmează iscăliturile boerilor din județul Gorj, a negutătorilor și a cleruluĭ din orașul Târgu-Jiuluĭ.

No. 2.260. 1848 Oct. 7.

Scrisoarea luĭ Ion Ghica către A. G. Golescu.

(Orig. Col. Radu Golescu.)

Constantinopole.

Prietine și frate!

Veĭ fi aflat soluția ce a luat chestiunea noastră; actul I-iŭ este jucat, denuementul nu poate fi rĕŭ. Tot ce trebue să căutăm este ca antractul să nu fie prea lung și să nu fugă spectatoriĭ și actoriĭ de osteneală.

Iată pe scurt cum s'aŭ petrecut lucrurile. Ubicini țĭ le-o spune maĭ pe larg. Fuad Efendi a ajuns Lunĭ, 25, la Văcărescĭ, împreună cu un corp de trupe turcescĭ și cu Duhamel drept dădacă. A poftit pe norod să-ĭ trimiță o deputație ca să-ĭ facă cunoscută voința Sultanuluĭ, fără însă a da nicĭ o comunicație Căimăcămieĭ primită și recunoscută de Suleiman Pașa. S'aŭ dus o sută și maĭ bine de deputațĭ; acolo le-a citit firmanul prin care nu cunoasce Locotenența luĭ Tell, Eliad și Golescu și numesce pe C. Cantacuzino, față fiind și Duhamel. Bălcescu a dis îndreptându-se către Cantacuzino că dacă este Român nu trebue să primească asemenea sarcină, adecă d'a reinstalà Regulamentul. Îndată mulțĭ din deputațĭ, toțĭ prieteniĭ noștri, aŭ fost arestuițĭ și trupele aŭ pornit spre Bucurescĭ, aŭ rĕsturnat 30 miĭ locuitorĭ fără arme cu preoțĭ cu crucea și cu steagurile lor, aŭ intrat în Bucurescĭ; la casarmă aŭ cerut de la fratele tĕŭ să le predeà casarma. Acesta a cerut un înscris de la guvernul luĭ care să-ĭ acopere rĕspunderea. Atuncĭ Kerim Pașa a poruncit foc în potriva soldaților românĭ, carĭ eșiseră să înfățișeze cinstile militare armieĭ turcescĭ. Româniĭ (carĭ) n'aveaŭ nicĭ cartușe, s'aŭ retras în casarmă, aŭ închis porțile și Turciĭ aŭ început a trage à boulet. Atuncĭ 120 pompierĭ aflătorĭ în vecinătate, carĭ aveaŭ fie-care câte treĭ patroane, aŭ sărit cu Deivos,

aŭ pătruns printre miile din Turcĭ și aŭ făcut o măcelărie grozavă. Maĭ mult de treĭ sute de Turcĭ aŭ cădut; pompieriĭ numaĭ treĭ-decĭ. La sfârșit aŭ capitulat și aŭ eșit fără arme cu Deivos. Da la câțĭ-và pașĭ aŭ tras Turciĭ în eĭ și ĭ-aŭ omorît. Deivos a scăpat. Orașul a fost dat pradă soldaților turcĭ patru dile. Acum ordinea domnesce în Bucurescĭ și Duhamel rîde ca satan. Eŭ aștept aicĭ pe Nicolae Golescu și pornesc îndată la Triest și d'acolo la Viena, unde voiŭ luà o determinație. Mĕ voiŭ duce să întâlnesc pe ceĭlalțĭ carĭ se dice că s'ar fi scos din țeară spre Transilvania; acolo vom hotărî sistema ce va trebuì să luăm. Eŭ socotesc că tot nu ar fi perdut pentru Turcia care îșĭ mușcă mânile de purtarea luĭ Fuad Efendi; dar ar trebuì o determinațiune de care nu este vrednică, ne rĕmâne dar a căutà să proclamăm un vicariat al imperiuluĭ Daco-Roman. Trebue să sciĭ că Generalul rus Lüders a dat o proclamație la Focșanĭ pentru intrarea Rușilor în Valachia. Acum trebue să fi și intrat. No. 2.260. 1848 Oct. 7.

Miniștriĭ sînt la noĭ:

Alecu Ghica, Vistier;

Vulpache, Postelnic;

Voinescu I-iŭ, Agă;

Grădișteanu, Ministru Dreptățiĭ;

Iancu Filipescu, Ministru din Năuntru, etc.

Duhamel a scris luĭ Cantacuzino că 25.000 Muscalĭ vor fi întreținuțĭ cu cheltueala Țĕriĭ-Românescĭ. Fuad Efendi a rĕspuns că nu este trebuință și că țeara este sărăcită de lăcuste, de epizootie, de holeră, etc., dar cu toate acestea se dice că Muscaliĭ aŭ intrat.

Scrisoarearea luĭ I. Maiorescu către A. G. Golescu. No. 2.261. 1848 Oct. 7.

(Convorbirĭ Literare, 1898, pag. 377.)

Dreptate, Frăție.

Francfort, seara la 10 ore.

Amice,

Când luaĭ condeiul să-țĭ scriŭ, îmĭ aduseră scrisoarea ta cu proclamațiunea către poporul Germanieĭ, scrisoarea însă fără dată; dar va fi de la 16 orĭ 17. Te plângĭ că n'aĭ scirĭ, că nu-țĭ scriŭ. Ce dracul? Dar nu țĭ-am scris maĭ în toate dilele? Eŭ am primit scrisorĭ și gazete de la Barit. Pentru catastrofa din Bucurescĭ încă

No. 2.261. 1848 Oct. 7. îțĭ trimet Gazeta de Transilvania; acolo veĭ vedé și pentru Românii din Transilvania. În numĕrul din urmă 78, descrierea pe larg nu se termină; dar din relațiunea ce o dă frate-meŭ în No. 77, veĭ combinà totul: căcĭ după ce s'aŭ așezat Turciĭ la Cotrocenĭ, de acolo aŭ intrat spre casarmă, și lupta cu frate-tĕŭ e descrisă.

Tell e încă în Brașov, cu Eliade, doĭ Filipescĭ, I. Bălăceanu, Neguliciĭ, etc., etc. Vin constituționalĭ pe toată ḑiua. Iată din scrisoarea luĭ Bariț altele maĭ importante carĭ nu sînt în gazetă. Bariț scrie:

„Ceĭ doĭ locotenențĭ, Tell și Eliade, cu carĭ avuĭ întrevorbire lungă, nu sînt nicĭ decum descurajațĭ; totul ce-ĭ necăjià este că n'aŭ banĭ. Dracul scie cum nu îngrijesc aceștĭ oamenĭ pentru viitor! Eliade află cu destulă agerime, că lecțiunea dată lor de Turcĭ și maĭ vîrtos de Duhamel le va folosì mult; căcĭ ḑiceà el aseară (4 Octomvrie): „deșì nu ne trântiaŭ Turciĭ, tot erà să cădem prin aĭ noștri, pentru-că clica luĭ Brătianu și Rosetti nicĭ decum nu se îndulcià de noĭ și persecutà alte scopurĭ; mĕ recriminà în față, că umblu după domnie, și că o să-mĭ steà contra; așà făcuĭ pe Brătianu Agă, ca să poată influențà poporul asupră-mĭ“. Aceste sînt vorbele luĭ Eliade. Veḑĭ tu că eŭ eram bine informat de frate-meŭ, că în cluburĭ Locotenența e mușcată, și că Tell în zadar ḑice în scrisoare că sînt rĕŭ informat. Ascultă maĭ important:

„Magherul la provocarea Căimăcămieĭ celeĭ nouĕ, ca să „depună armele și să spargă lagărul“ a repeḑit o protestațiune lungă, care se închee ast-fel:

„Eŭ protest ca Român în fața lumiĭ; și voiŭ susținé cu vieața mea și cu toțĭ Româniĭ, acest protest. Eŭ și Româniĭ toțĭ nu recunoascem întru nimic un guvern pus cu sabia ca să ne omoare națiunea! Căcĭ sîntem liberĭ, și cât vom avé vieață, nu vom plecà capul nostru sub tiranie! Protest și nu mĕ supun, decât onorabileĭ Locotenențe, compusă de treĭ adevĕrațĭ Românĭ, Generalul Chr. Tell, Ioan Eliade și N. Golescu, care este guvern național, ales de popul și recunoscut de Exel. Sa marele bărbat Suleiman Pașa, în numele puterniculuĭ Sultan Abdul Megid“.

Eĭ, nu ḑicĭ bravo? Maĭ ascultă din scrisoarea luĭ Bariț: „Până în minutul acesta, adecă Joĭ (5 Octomvrie), avem scirĭ numaĭ până Duminecă la 1 Octomvrie. (Carul însă ce se așteptà de douĕ ḑile nu venise; ce o fi?) În capitală spiritele fierb și încă nu arată

vre-o supunere de sclavĭ, cum erà teamă. Ce impresiune va face protestațiunea Magheruluĭ, cum o va ținé și cu ce? Scie Dumnedeŭ. Dar toțĭ pompieriĭ scăpațĭ și toțĭ soldațiĭ, chiar și ceĭ de la Telega, 150, cu robĭ cu tot! fugiră peste Olt la Magheru. Comunicațiunea cu România mică e tăiată! Din reacționariĭ de aicĭ mulțĭ se duseră, alțiĭ nu se mișcă, alțiĭ—lucru curios! —se reîntorc! (Audĭ, chiar reacționariĭ se reîntorc la Brașov?!) Însă despre ceĭ 17 deputațĭ, reținuțĭ din ceĭ 220, se aude rĕŭ: că ĭ-ar fi aruncat în feară și ĭ-ar fi trimis la Brusa; eŭ nu cred încă. Fuad și Duhamel, cu toată trufia lor, se silesc a domolì și a împăcà spiritele! Mitropolitul e porc de câne; păcat că nu-țĭ pot trimite cercularul luĭ cel desavuator. Eliade stă între două căĭ: să meargă la tine (la mine) saŭ la Magheru. Eŭ îl sfătuesc să meargă la Râmnic cu Tell, căcĭ causa nicĭ de cum nu e perdută, orĭ-cum să cadă sorțile, fiĭ prea sigur că sĕmînța aruncată în treĭ lunĭ a prins rădăcinĭ profunde. Nu cum-và să te prea superĭ, cu atât maĭ puțin să te desperĭ. Te rog ca catastrofa ultimă să nu o ieĭ de rea. Dar sciĭ ce? Voiŭ negrițĭ pe Fuad al draculuĭ; săpațĭ din Paris pe sub el: căcĭ l-a cumpĕrat Rusul! Duhamel e tot grobian, însă nu ese din casă, se teme". Până acì Barit. Frate-meŭ îmĭ scrie de sigur că Eliade și fostul ministru de finanțe Filipescu vin la Paris. Filipescu ar puté venì și rĕmâné în locul tĕŭ; dar Eliade să meargă în lagăr cu Tell. Așà le-am scris eŭ. Eŭ țĭ-am spus că voiŭ să fac un protest în fața Europeĭ; apoĭ voiŭ vedé ce voiŭ face, cu ceea ce mĭ-aĭ trimis tu. Dar tu te păzesce în ceea ce scriŭ pentru public de Germania democratică: căcĭ sciĭ că puterea până acum e în mână conservativilor. Sciŭ eŭ ce să fac. Încă nu țĭ-am scris proclamațiunea.

No. 2.261.
1848
Oct. 7.

Orĭ-cum, îțĭ maĭ dic odată: vino aicĭ; căcĭ până atuncĭ poate sosesce Filipescu aicĭ, să ne înțelegem cu toțiĭ. El trebue să aibă banĭ. Aicĭ se maĭ făcură două interpelațiunĭ, una s'a dat astădĭ, alta mâne,—orĭ Lunĭ. Richthofen a plecat la Berlin să aducă tractatele de comerciŭ între puterile germane și Poarta.

Salutare, frăție.

I. Maiorescu.

No. 2.262. 1848 Oct. 7. Corespondență din Constantinopole către „Journal des Débats." 1848. 5. XI.

On nous écrit de Constantinople:

„Il paraît que la Russie a, décidément, renoncé à soutenir les droits du prince Bibesco, qui serait, dit-on, remplacé au pouvoir par le Caïmakam actuel, le prince C. Cantacuzène, lequel aurait les sympathies communes du Divan et du cabinet de St. Pétersbourg. On ajoute que le peuple valaque ne verrait pas avec déplaisir la direction de ses affaires confiée aux mains de cet homme d'Etat. Bref, c'est sur le prince C. Cantacuzène que paraissent aujourd'hui principalement fixés les regards de tous ceux qui de près ou de loin attachent de l'intérêt à la situation présente et à l'avenir des Principautés danubiennes.

„Le général Maghiéro n'a pu prolonger sa résistance; serré de près par des forces considérables turco-russes, il a dû passer les frontières et se réfugier dans les abruptes régions de la Transylvanie.

„La tranquillité continuait à régner à Bucarest. Les dernières nouvelles de cette ville sont du 12 octobre. Le 10, le général Lüders était arrivé à Colentina, située à un tiers de lieue de la capitale. L'avant-garde du corps d'armée sous ses ordres, presque toute composée de cavalorie, y avait assis son camp, en attendant la venue très prochaine d'autres avec lesquelles le général Lüders devait faire son entrée à Bucarest. Le reste de l'armée russe ne devait pas tarder à se mettre en mouvement pour prendre ses cantonements d'hiver sur plusieurs points de la Moldavie et de la Valachie."

No. 2.263. 1848 Oct. 8. Nota No. 354 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Omer Pașa, Guvernatorul ostășesc al Capitaleĭ.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secret. St.)

Exelențiĭ Sale Omer Pașa.

Acum s'a luat sciință că la satul Piatra din județul Teleorman, aĭ căruia locuitorĭ s'aŭ arătat cu nesupunere, nevoind să cunoască și să urmeze proclamațiilor obștite pentru restatornicirea legiuiteĭ stăpânirĭ și a liniștеĭ obștescĭ, și prin urmare pentru că tot locuitorul să intre iarășĭ în legiuitul drum și să-șĭ urmeze împli-

nirea datoriilor ce legiuirea organică impune fie-căruia, mergênd însuşĭ Cârmuitorul numituluĭ judeţ însoţit de treĭ-ḑecĭ ostaşĭ pămîntenĭ, şi spre a-ĭ povăţuì să se întoarcă din rătăcirea în care urmează a fi, a fost împresurat de către aceĭ locuitorĭ, carĭ sînt în numĕr maĭ mare de cincĭ sute, la care împresurare s'a săvârşit şi omor de vr'o treĭ oamenĭ, şi încă acum se aflā ţinut în sat ca subt arest. No. 2.263. 1848 Oct. 8.

Subt-iscălitul grăbesce a da această împrejurare în cunoscinţa Exelenţiĭ Voastre, rugându-vĕ ca să binevoiţĭ a face cuviincioasa punere la cale spre înfrînarea acelor îndărătnicĭ locuitorĭ, şi îndatorirea lor de a respectà legiuirile. De se va găsì cu cale, Exelenţie, se poate trimite şi oştire cât maĭ în grabă.

No. 354.

Nota No. 355 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Fuad-Efendi. No. 2.264. 1848 Oct. 8.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.078. Secr. St.)

A S. E. Fuad Effendi.

No. 335.

Je viens de recevoir la nouvelle que les habitants du village de Piatra, district de Teleorman, qui jusqu'à présent se sont refusés à se soumettre aux proclamations que le Gouvernement leur a adressées pour les faire rentrer dans l'obéissance à l'autorité légale, et qui se sont aussi opposés à s'acquitter de leurs obligations envers les propriétaires, viennent de commettre les désordres les plus graves.

L'Administrateur du dit district s'étant rendu avec 30 soldats à ce village pour inviter les habitants à la soumission, s'est vu assailli par une multitude de paysans ameutés qui le tiennent encore assiégé, et il s'en est suivi un conflit dans lequel quelques hommes ont été tués.

Je viens d'informer de ce fait S. E. Omer Pacha en le priant de prendre les mesures qu'exige la circonstance, et je me fais en même temps un devoir de la soumettre à la connaissance de V. E.

J'ai l'honneur d'être, etc.

No. 2.265. 1848 Oct. 8.

Ordinul No. 356 al Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Şeful oştiriĭ.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 51/175. Ostăşescĭ.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

D. vremelnicesculuĭ Comenduitor al oştiriĭ.

Pentru o ladă ce se află depositarisită la carantina austriecească Törzburg, în urmarea ce a avut-o Căimăcămia cu d. Agentul cinst. Căimăcămiĭ din acest Prinţipat, s'a făcut punere la cale a se trimete acolo în calitate de comisar d. maior Stoica, care împreună cu procurorul tribunaluluĭ judeţuluĭ Muscelul, şi cu orânduitul comisar din partea stăpâniriĭ austriecescĭ în fiinţa şi a Magheruluĭ, a cuĭ se crede a fi acea ladă, saŭ a împuternicituluĭ din parte-ĭ, deschiḑêndu-se lada să se facă catagrafie lămurită de toate obiectele, hârtiile şi baniĭ ce se vor găsì într'însa, dintre carĭ cele particulare să se deà cuĭ se cuvine, iar cele ale Statuluĭ, precum banĭ şi alte acturĭ ce vor privì pe seama acestuĭ Prinţipat, se vor luà de către numitul maior sub dare de cfitanţie, şi sub bună escortă din partea Cârmuiriĭ locale, îĭ va aduce acì la Căimăcămie, unde îĭ va predà împreună cu relaţie de urmarea ce va face în această misie. Pentru care Căimăcămia scrie d-v. că conformându-vĕ cu a eĭ punere la cale, să daţĭ poruncă cuvenită pomenituluĭ maior întru aceasta.

Caimacam, Constantin Cantacuzino.

No. 356.

Bucurescĭ.

(Resoluţie:) Despărţirea 1. Să se facă poruncă.

Garbaski.

No. 2.266. 1848 Oct. 8.

Ordinul No. 361 al Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Sfatul orăşenesc al Capitaleĭ.

(Copie. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Copie de pe porunca cinst. Căimăcămiĭ cu No. 361.

Fiind-că Exelenţia Sa Rifat Paşa a venit aicĭ în Capitală şi este a locuì la casele în care locuesce Polcovnicul Nicolae Bibescu, cinst. Sfat va însărcinà pe d-luĭ Căminarul Moisache a îngrijì de cele trebuincioase pentru Exelenţia Sa.

Caimacamul, Constandin Cantacuzino.

Pentru întocmaĭ copie, Stratilat.

Adresa No. 364 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.267. 1848 Oct. 8.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 364.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Instrucţiile date de Exelenţia Sa Omer Paşa ofiţerilor însărcinaţĭ a merge în judeţele de peste Olt cu ostaşiĭ spre îndeplinirea locuitorilor ţĕranĭ.

1-iŭ. Îndată ce vor ajunge la Craiova, aceĭ ofiţerĭ trebue să se înfăţişeze la Mahomet Paşa.

2-lea. Fie care ofiţer va avé un escadron de cavalerie, cu carele trebue să se deà în judeţul ce i se va însemnà.

3-lea. Acest ofiţer precum şi comenduitorul escadronuluĭ se vor înţelege cu Cârmuitorul judeţelor pentru chipul împărţiriĭ escadronuluĭ prin sate. Această însă împărţire se va face ast-fel, în cât fie-care detaşament comendasit de un căprar să aibă în inspecţia sa treĭ saŭ patru sate, fie-care caporal trebue să fie întovărăşit de un dorobanţ al Cârmuiriĭ locale. Cârmuitorul judeţuluĭ trebue să îngrijească pentru hrana soldaţilor escadronuluĭ, şi îndată ce expediţia va luà săvârşire, să aştearnă socoteală de toată cheltueala făcută şi o va trimite la Exelenţia Sa Mehmet Paşa la Craiova.

4-lea. Sfârşitul acesteĭ expediţiĭ va fi de a se supune locuitoriĭ ţĕranĭ la munca pămîntuluĭ.

5-lea. După împărţirea escadroanelor prin sate, amândoĭ ofiţeriĭ, turc şi român, trebue să poprească pe lângă dînşiĭ vre-o 12 călăreţĭ pentru ca să poată merge în visitaţia satelor spre . . . . încredinţarea dacă locuitoriĭ aŭ început ale lor câmpenescĭ lucrărĭ, după ceea ce ofiţeriĭ se vor încredinţà că lucrarea a început şi până s'a săvârşit, va trage ostaşiĭ din acele sate şi fie-care ofiţer se va întoarce la postul sĕŭ.

6-lea. Locuitoriĭ carĭ nu se vor supune poruncilor ce le vor fi date, trebue să fie prinşĭ şi duşĭ înaintea autorităţiĭ civile spre a se mustrà.

Căimăcămia dând în cunoscinţa cinstituluĭ Departament aşternutele în sus instrucţiĭ date de Ex. Sa Omer Paşa, îl poftesce ca să grăbească a le face şi din parte-ĭ cunoscute Cârmuirilor de

No. 2.267. 1848 Oct, 8. judeţe pe unde oştirea este trimisă pentru îndemnarea locuitorilor ţĕranĭ la lucrarea pămîntuluĭ, întru urmarea întocmaĭ a celor ce se ating de ale sale atribuţiĭ şi se cer a fi îndeplinite din parte-le. Judeţele sînt cele însemnate prin adresa cinst. Depart. subt No. 694.

No. 2.268. 1848 Oct. 8. **Adresa No. 866 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

Foarte grabnic.

Departamentul trebilor din Năuntru al Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 866.
Secţia 1. Masa 1.

Cinst. Căimăcămiĭ a ţĕriĭ.

Cârmuirea judeţuluĭ Teleorman, prin raportul ce cu într'adins dorobanţ a trimis acestuĭ Departament, arată că mergênd d-luĭ Cârmuitorul la satele Piatra şi Viişoara, dimpreună cu d. Căpitan Costache Arion cu o comandă de treĭ-ḑecĭ soldaţĭ, spre a aduce linişte în sat, căcĭ locuitoriĭ nu voiaŭ să primească nicĭ poruncile c-steĭ Căimăcămiĭ nicĭ ale Exelenţiĭ Sale Comisaruluĭ împĕrătesc. ţiind numaĭ pe ale căḑutuluĭ guvern, numiţiĭ locuitorì nu numaĭ că s'aŭ arătat nesupuşĭ, dar încă aŭ sărit cu ciomege într'un numĕr maĭ mulţĭ de patru sute şi aŭ încunjurat atât pe d-l Cârmuitor cât şi pe soldaţĭ, ţinêndu-ĭ periorisiţĭ, pentru care deşì a însciinţat pe comandirul de cavalerie de la punctul Zimnicea a veni în ajutor cu o comandă maĭ însemnată, dar tot de-odată cere şi punerea la cale a Departamentuluĭ. Aceasta supuindu-se la cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ, este rugată să binevoească a chibzuì îndată trimiterea acolo a uneĭ puterĭ ostăşescĭ pentru aducerea acestor locuitorĭ la supunere şi pentru a lor înfrînare, cinstind şi pe Departament cu rĕspuns.

Şeful Departamentuluĭ, Iancul Filipescu.
Şeful secţieĭ, Steriadi.

Adresa No. 912 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie. No. 2.269. 1848 Oct. 8.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Țĕriĭ.

Cârmuirea județuluĭ Vlașca, prin raport No. 5.924 încunosciințează Departamentuluĭ, că oștiriĭ otomane ce a trecut pe drumul Craioviĭ, sub comanda Exelențiĭ Sale Ismail Pașa, dându-i-se de la hotarul plășiĭ Neajlovuluĭ din județul Vlașca doĭ dorobanțĭ călărĭ ca să-ĭ slujească de călăuză, până va trece acel ocol, și mergênd până la un loc li s'aŭ luat caiĭ de către oștire și s'aŭ întors numițiĭ dorobanțĭ pe jos înapoĭ. Departamentul supuind aceasta cinstiteĭ Căimăcămiĭ, o roagă tot de-odată să binevoească a mijloci grabnica slobodire a cailor acestor slujbașĭ.

Șeful Departamentuluĭ, Iancu Fiiipescu.
No. 912. Șeful secsiĭ, Steriadi.

Adresa No. 345 a Inspectoruluĭ general al carantineĭ linieĭ Dunăreĭ către Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.270. 1848 Oct. 8.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Țĕriĭ-Românescĭ.

General-inspector al Carantineĭ linieĭ Dunăreĭ din amêndouĕ Prințipatele.

Direcsia carantineĭ Calafat, prin raport către comitet cu No. 5, face cunoscut că încă de la 26 ale trecutuluĭ Septemvrie, chemat fiind directorul de către Exel. Sa Pașa al Vidinuluĭ și arătându-ĭ trebuința ce este de a intrà printr'acel punct în Prințipat un numĕr de oștire, cu care pârlej cereà tot odată a se ardicà termenul carantineĭ numaĭ aceleĭ oștirĭ, fiind grabnică trecerea lor, n'a lipsit îndată cererea Exel. Sale a o împărtăși comitetuluĭ prin ștafetă; un numĕr însemnat însă din locuitoriĭ satuluĭ Calafat, înțelegênd despre pornirea stafeteĭ, eșind pe la jumătatea poșteĭ dintâiŭ înaintea surugiuluĭ ce o duceà, ĭ-aŭ luat-o și după ce ĭ-aŭ rupt-o, pe dînsul l-aŭ legat și l-aŭ bătut strașnic, iar după aceasta, invitând aceĭ sătenĭ și pe alțiĭ de prin alte sate și ardicându-se un numĕr însemnat, orĭ pe cine întâlniaŭ, legaŭ și băteaŭ, între care este și

No. 2.270. 1848 Oct. 8. un pit. Părăianu, cel de maĭ înainte fost Subt-cârmuitor al plășiĭ locale, adăogênd către aceasta, că și acum aceĭ locuitorĭ se află încă întărâtațĭ și nesupușĭ la datoriile pazeĭ ferpostuluĭ carantineĭ, cu care sînt numițiĭ însărcinațĭ.

Împrejurarea aceasta, subt-iscălitul cu cădută cinste supuindu-o la cunoscința cinst. Căimăcămiĭ, se roagă plecat a luà aceasta în privire și să binevoească a poruncì a se face cercetare la fața locului, și vinovațiĭ carĭ se vor dovedi că aŭ îndrăznit să săvârșească această netrebnică faptă, să se supue la osânda ce va bine chibzuì, cinstind și pe subt-iscălitul cu rĕspuns spre sciință.

General-inspector al Carantineĭ, Mavros.
Șeful canțelarieĭ, Popescu.

No. 345.

(Resoluție:) Departamentul din Lăuntru să ieà in băgare de seamă cuprinderea acesteĭ adrese și să deà strașnică poruncă Cârmuitoruluĭ județuluĭ pentru restatornicirea buneĭ rânduelĭ și a obșteściĭ liniștĭ și în partea loculuĭ despre Calafat, unde întărâtarea locuitorilor se vede încă urmându-se, și să raportuească îndată de urmare. De aceasta se va rĕpunde Ex. Sale generaluluĭ Mavros poftindu-se ca și din parte-ĭ să poruncească carantineĭ pentru păzirea cu scumpĕtate a datoriilor legiuite.

C. Cantacuzino.

No. 2.271. 1848 Oct. 8.

Adresa No. 2.185 a Mitropolituluĭ Neofit al Ungrovlachieĭ către igumenul mânăstiriĭ Mărgineni din județul Prahova.

(Arch. St. Mânăstirea Mărgineni. Dos. No. 21.)

Neofit cu mila luĭ Dumnedeŭ Archiepiscop și Mitropolit al Ungrovlachieĭ.

Prea cuviosuluĭ igumen al mânăstiriĭ Mărginenĭ, sud. Prahova.

Între ceĭ ce aŭ luat parte la turburările trecuteĭ răsvrătirĭ revoluționare, este cunoscut de obsce că aŭ fost amestecațĭ și din fețele bisericescĭ preoțĭ și călugărĭ, și pentru uniĭ ca aceștia, după decretul Exelențiĭ Sale Fuad Efendi, Comisarul împĕrătesc, și de Căimăcămia țĕriĭ subt No. 52 dat către noĭ la 21 ale trecuteĭ lunĭ Septemvrie, care prin gazete și prin osebite exemplare s'a publicuit în toată țeara, urmând a se luà măsurile cuviincioase spre a lor înfrînare, scriem cele următoare: Pe câțĭ din asemenea fețe bisericescĭ de acì din mânăstire îĭ veĭ cunoasce că lăsându-șĭ metania

sa şi eşind din mânăstire s'a fost amestecat şi va fi luat parte No. 2.271
lucrătoare, orĭ că a umblat cu propaganda în acea vreme a revo- 1848
luţieĭ saŭ şi de aiurea acum în urmă va fi venit vre-unul străin Oct. 8.
a se pripăşì pe acolea, numaĭ decât să-ĭ arestuească, ţiindu-se subt bună pază, şi să ne raportuescĭ fără zăbavă, arătându-ne cu numele şi numĕrul lor, spre a se aduce apoĭ aicĭ prin mâna administraţieĭ civile, cunoscênd foarte d'aproape a nu se urmà cum-và în potrivă. căcĭ dovedindu-se maĭ în urmă că vre-unul din aceia de aicĭ din mânăstire saŭ şi altul venit de aiurea ce aŭ fost amestecaţĭ s'aŭ tăinuit şi nu ni s'aŭ arătat, atuncĭ şi însuţĭ veĭ luà parte de învinovăţire. Iar către acestea fiind-că şi alţiĭ din asemenea feţe poate se vor fi amăgit în acea vreme, şi rătăcindu-se cu gândul, vor fi fost gata cugetând ca să intre şi să ieà parte la ast-fel de răsvrătirĭ ca acelea carĭ s'aŭ cunoscut de vătămătoare atât pentru dînşiĭ cât şi obstesce, noĭ dorind şi căutând binele spre liniştea şi fericirea obştească, povăţuim pe toţĭ să-şĭ depărteze orĭ-ce idee şi fum de abatere, să se astâmpere, fie-care la locurile lor, să-şĭ caute de datoriile podriguluĭ la care sînt veniţĭ, să nu easă din mânăstire şi să meargă pe la locurĭ şi adunărĭ nepotrivite lor, să nu se amestece în pricinĭ carĭ nu sînt de a lor cădere, să fie ascultătorĭ şi supuşĭ poruncilor şi regulelor mânăstiriĭ, ca prin asemenea chip să se cunoască pe sinele ce sînt şi ce dar poartă şi a-ĭ respectà norodul ca pe nisce adevĕraţĭ părinţĭ duhovnicescĭ, căcĭ viind la auḑul nostru pentru vre-unul dintr'înşiĭ că aŭ urmat în potrivă, păşind către vre-o faptă necuviincioasă, să scie cu hotărîre că ertat nu va fi, ci straşnic va fi canonisit spre pilda şi altora, şi se va da înalteĭ stăpânirĭ. Tot odată punem îndatorire asupra Cuvioşieĭ tale, ca să te ferescĭ, precum maĭ eştĭ poruncit, a nu primì în mânăstire părinţĭ de aiurea saŭ oamenĭ mirenĭ îngăduindu-se a îmbrăcà haine călugărescĭ fără înscris porunca sfinteĭ Mitropoliĭ, care această a noastră poruncă se va citì în auḑul tuturor părinţilor de obşte spre sciinţă şi urmare întocmaĭ. Iar de primire şi urmare să ne raportuescĭ.

Ajutor, Chr. Dimitrescu.

No. 2.185.

(Resoluţie :) Aceasta s'a cetit în auḑul părinţilor din mânăstire, şi fiind-că nicĭ unul se aflà de acest fel de cugetărĭ, nicĭ altul străin din ceĭ de aiurea nu este, de aceea să se rĕspunḑă cu aceste cuvinte.

Ὁ Μαρζινένις Μακάριος.

No. 2 272. 1848 Oct. 8. **Adresa No. 117 a luĭ Omer Paşa, Guvernatorul ostăşesc al Capitaleĭ, către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

Exelenţiĭ Sale Domnuluĭ Caimacam.

Pentru netrebnica urmare săvârşită de către aceĭ locuitorĭ aĭ satuluĭ Piatra către Cârmuitorul judeţuluĭ,

Pornindu-se îndată cincĭ escadroane oştire ca să-ĭ îndemne a respectà legile, se face cu cinste cunoscut şi Exelenţiĭ Voastre în privinţa adreseĭ cu No. 354.

Guvernatorul ostăşesc al Capitaleĭ, Omer Pasha.

No. 117.

No. 2.273. 1848 Oct. 8. **Adresa No. 10.725 a Şefuluĭ Poliţieĭ Capitaleĭ către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 17/2.170. Secr. St.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

După trebuinţa ce a urmat la 17 ale trecuteĭ lunĭ Septemv., slobodind Poliţia douĕ-decĭ şi unu paşaporturĭ sub No. 757—777 pentru persoanele ce din poruncă s'aŭ trecut peste graniţă, precum asemenea şi opt răvaşe ce s'aŭ dat birjarilor carĭ aŭ mers la Giurgiŭ tot cu persoanele de maĭ sus, pentru a cărora slobodire neavênd Poliţia nicĭ un decret, cu respect roagă pe cinst. Căimăcămie, ca să binevoească ca pe de o parte să deà poruncă cins. Departament finanţial a le scădé din socoteală, iar pe de alta să întoarcă şi Poliţieĭ poruncă de urmare.

Şeful Poliţieĭ, Colonel Voinescu I.

No. 10.725.

(Resoluţie :) Se va scrie Departamentuluĭ Visterieĭ ca să scadă din socotelile ce va primì de la Poliţie de venitul produs din cassa pasporturilor şi a răvaşurilor de drum acel numĕr de pasporturĭ şi răvaşe de drum aicĭ însemnate.

C. Cantacuzino.

Notă din „Vestitorul Românesc“. No. 72. 1848. 8. X. No 2.274. 1848 Oct. 8.

Unul dintre străinii ce se află aicĭ a rĕspândit vorbe că trupele împĕrătescĭ ale Turcieĭ, cu prilejul porniriĭ lor către Bucurescĭ, ar fi măcelărit femeĭ, copiĭ micĭ şi chiar femeĭ însărcinate.

O nuvelă atât de mincinoasă compromite nu numaĭ onoarea acestor trupe și a șefilor lor, ci și chiar nația musulmană în general.

Prin urmare armia otomană protestă de faţă, și cere dovedile ce pot sluji de temeiŭ la asemenea infamiĭ, fiind gata a se înfățișà chiar înaintea tribunaluluĭ omeniriĭ ca să se apere în potriva acestuĭ calomniator.

Nota luĭ Mehmet Pașa către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.275. 1848 Oct. 8.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

Domnule Caimacam!

Cu prilejul veniriĭ mele în orașul Craiova împreună cu trupele ostăşescĭ mie încredinţate pentru sfârşitul aicĭ trimes, fuĭ bine primit atât de d-luĭ Cârmuitorul judeţuluĭ precum și de orășanĭ, însă în acest oraș tot am maĭ găsit oamenĭ ce încă nu le-a eșit din cap nebunia, dar prin înțelegere cu d-luĭ Cârmuitorul judeţuluĭ se și arestuesc ceĭ maĭ vinovaţĭ, și la vreme se vor înaintà acilea.

Ce folos că chiar în judecătoriile de aicĭ jos însemnațiĭ sînt din ceĭ ce aŭ luat parte atât la acea nebunească causă trecută, (de voe saŭ de nevoe, aceasta nu se scie) cât și martorĭ la arderea Regulamentuluĭ. Prin urmare eŭ așĭ găsì de cuviință ca nisce asemenea amploiaţĭ să se depărteze din posturile ce ocupă, drept osândă.

(L. s.) Mehmet Pașa.

Or. Craiova.

Clucerul Alecu Samurcaş.
Paharnicul Costache Viișoreanu.
Serdarul Ioan Caragic.
Petrache Eliad, grefierul de la Curtea apelativă secția 1-iŭ.
Nae Eliad, pomojnicul de la tribunalul de comerț.
Toma Strâmbeanu, grefierul de la tribunalul secția 2-lea.

No. 2.276. — 1848 — Oct. 8. **Scrisoarea luĭ Em. Florescu către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Câțĭ-và din locuitoriĭ moșieĭ mele Vizurescĭ și anume:

Mirea Chelaru, Stan Surugiu, Costandin Gheordachi, Costandin Manichită, Nicolae Vargă, Ion Burienea, kir Ion Cojocaru, Ion Vlăsceanu, Nicolae Toma Aninaș, Nicolae Vlăsceanu, Neagu Sîrbu;

Afară că în toată vremea s'aŭ arătat îndărătnicĭ, iar maĭ cu seamă la vremea revoluțieĭ, când nu aŭ lipsit a-șĭ arătà fără sfieală rĕul lor cuget, îndemnând cu felurimĭ de amelințărĭ și pe ceĭ-lalțĭ locuitorĭ a se asemĕnà lor, iar maĭ cu seamă douĭ și anume: Pavel Valasie, Gheorghe Brăileanu, ce nicĭ acum nu le-a eșit din cap fumul revoluțieĭ, îndrăsnind a maĭ înprăștià îndemnărĭ către ceĭ-lalțĭ locuitorĭ în protiva înaltelor poruncĭ, ci cât pentru ceĭ dintâiŭ rĕmâne la cinst. Departament a chibzuì dojana ce li se cuvine, atât pentru a lor îndreptare, cât și de a slujì drept pildă pentru ceĭ-lalțĭ locuitorĭ pe viitorime. Iar pentru ceĭ doĭ din urmă plecat rog pe cinst. Departament să binevoească a poruncì a lor aridicare de pe moșia mea, îndatorându-se maĭ întâiŭ a despăgubì pe locuitorĭ de cislele de banĭ ce aŭ făcut în silnicie, nedând nicĭ o supunere și ascultare la povĕțuirile ce eŭ le-am dat de bune purtărĭ pe acea revoluționară vreme.

Binevoind cinst. Departament a face punere la cale ca a lor strămutare să nu fie cu apropiere de moșia mea, căcĭ atuncĭ maĭ fără sfieală se vor silì a-mĭ aduce satul la demoralisație și nesupunere, ci orĭ se vor da spre locuință într'un loc depărtat, saŭ se vor trece peste graniță în Transilvania, de unde sînt venițĭ.

Man. Florescu.

(Resoluție:) Cât pentru ceĭ dintâiŭ 11 oamenĭ, să se scrie Cârmuiriĭ Dâmbovițiĭ ca îndată să rânduească a se cercetà urmările lor prin dojenire polițienească, dacă vina lor nu cere vre-o osândă maĭ însemnătoare, aducêndu-le la cunoscință datoriile lor atât către stăpânire cât și către proprietarul moșieĭ, pe carĭ locuitorĭ să-ĭ deà apoĭ subt chezășie destoinică că pe viitorime se vor ferì de asemenea netrebniciĭ și se vor compurta cinstit, pacînic și supușĭ la legiuirile țĕriĭ, ne-slobodindu-ĭ de supt arestul eĭ înainte de a o asigurà pe acea Cârmuire cu asemenea chezășie. Iar pentru ceĭ-lalțĭ doĭ să se deà prin sprafcă în cunoscința secțieĭ al doilea cererea d-luĭ Logofĕt, ca să facă cuvenita punere la cale ca pentru o împrejurare privitoare la atribuțiile sale.

Raportul No. 1.586 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.277. 1848 Oct. 8.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Dolj.

Între revoltanţiĭ ce aŭ sprijinit cu toată puterea lor revoluţia trecută în acest judeţ fiind şi Grigorie Mihăescu, unul dintre profesoriĭ şcoalelor din această capitală, acesta şi cu alţiĭ asemenea luĭ fură arestaţĭ câte-và ḑile, până să se cerceteze de către comisia întrunită pentru acest sfârşit, dar în urmă asigurând numitul pe Poliţie cu chezăşie destoinică, ca să i se deà slobodenie a şedé acasă, fiind om cu familie grea, şi când va fi trebuinţă de dînsul, va venì iarăşĭ unde va fi chemat, Poliţia l-a şi slobodit pe temeiul uneĭ asemenea chezăşiĭ, însă tot subt de aproape priveghere a eĭ. Numitul însă, în loc să se părăsească de necuviinţele urmate maĭ dinainte, în loc să respecteze ordinea legală a ţĕriĭ, din în potrivă s'a abătut iarăşĭ la neorânduelĭ, căcĭ maĭ în trecutele ḑile cumpĕrând nisce lemne de la câţĭ-và locuitorĭ ţĕranĭ, a început să le facă de isnoavă propagandă în folosul Constituţieĭ, şi să se sărute cu dînşiĭ în gură. Nisce asemenea dar urmărĭ din parte-ĭ aflându-le Cârmuirea, pe de o parte după ce l-a pus d'al doilea la arest, apoĭ l-a încunosciinţat şi Exelenţiĭ Sale General-leitinant Gaşfort spre a chibzuì cele de cuviinţă, iar pe de alta, plecat supune acestea şi la cunoscinţa cinstituluĭ Departament.

Cârmuitor, Filişanu.
Secretar, N. Greceanu.

No. 1.586.
Secs. 1-ĭ.
Or. Craiova.

Raportul No. 264 al Cârmuiriĭ de Ialomiţa către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ No. 2.278. 1848 Oct. 8.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Ialomiţa.

Radu Ciauşescu, fostul poliţaĭ la oraşul Călăraşĭ, de care se

No. 2.278. 1848 Oct. 8. atinge porunca cinstituluĭ Departament cu No. 710, arădicându-se, în paza cuvenită se înaintează cu acest plecat raport. Va binevoi cinstitul Departament ca pentru întoarcerea cinovniculuĭ Cârmuiriĭ cu doĭ dorobanţĭ ce vin în paza pomenituluĭ Ciauşescu, să poruncească a li se slobodi cuveniţiĭ caĭ de poştă.

Cârmuitor, Mich. Rachtivanu.
Secret., Paraschivescu.

No. 264.
Secţia I-ĭ.

No. 2.279. 1848 Oct 8. Raportul No. 820 al Cârmuiriĭ de Slam-Râmnic către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Slam-Râmnic.

Spre maĭ bună cunoscinţă a cinst. Departament se alătură pe lângă aceasta întocmaĭ copie după porunca cinst. Departament din Năuntru al Moldavieĭ de la 25 a următoareĭ lunĭ sub No. 16.072, comunicată Cârmuiriĭ prin adresul Stărostieĭ Putneĭ sub No. 7.860, în pricina uneĭ trupe de Lehĭ ce prin munţĭ ar fi trecut în acest Prinţipat; şi tot de-odată plecat se face cunoscut că Cârmuirea numaĭ decât a şi dat cuvenitele poruncĭ către toţĭ sub-cârmuitoriĭ părţilor de munte a luà grabnice măsurĭ, şi dovedind că s'ar aflà unul măcar în cuprinsul judeţuluĭ, să se prindă şi în bună pază să se trimiţă aicĭ; vestind în aceeaşĭ vreme şi Cârmuiriĭ Buzăuluĭ, ca să se facă şi din parte-ĭ cuvenitele lucrărĭ.

Cârmuitor, A. Borănescu.

No. 820.
Secţia I-ĭ.

No. 2.280. 1880 Oct. 8. Raportul No. 10.722 al Poliţieĭ Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Poliţia Capitaleĭ.

Spre îndeplinirea porunciĭ aceluĭ cinstit Departament cu No. 247,

puindu-se îndatorire Comisieĭ de negru prin porunca cu No. 10.477, a trimite pe ceruţiĭ Alexandru şi Iordache Melic, spre a se înaintà cinst. Departament după cerere, prin raportul pomeniteĭ Comisiĭ cu No. 2.676, încunosciinţează Poliţieĭ că n'a putut a face nicĭ o urmare cu trimiterea numiţilor Melic, aflându-se în slujbă pe lângă Exelenţia Sa Omer Paşa. Pentru care, Poliţia cu plecăciune grăbesce a supune aceasta la cunoscinţa cinstituluĭ Departament spre sciinţă. No. 2.280. 1848 Oct. 8.

Pentru Şeful Poliţieĭ, Par. Burche.
Secretar, G. Rudeanu.

No. 10.722.

(Resoluţie:) Cinst. Poliţie să se înţeleagă cu Exelenţia Sa Omer Paşa şi să mijlocească a porunci numiţilor, ca să se înfăţişeze la acest Departament spre a-ĭ da seamă pentru însemnătoare sume de banĭ ce aŭ primit eĭ de la Cârmuirea Vlăşciĭ prin adeverinţele lor pentru felurite cheltuelĭ ce aŭ fost rânduite a se face la Giurgiŭ pentru trebuinţele Exelenţiĭ Sale Suleiman Paşa şi pentru care n'aŭ dat până acum nicĭ o socoteală.

Raportul luĭ Bouzenot, delegatul Consuluļuĭ Franciei din Bucurescĭ, către Hory. No. 2.281. 1848 Oct. 8.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Gérant,

Le 15 de ce mois, m'étant encore une fois présenté chez S. Ex. Omer Pacha pour lui rappeler les réclamations adressées par le Consulat Général, concernant MM. Bourlé, Pillez, Ott et Gottesman, S. Ex. me pria d'attendre encore deux ou trois jours pour continuer les recherches qui avaient déjà amené la découverte de quelques objets appartenant aux réclamants, ajoutant que, passé ce délai, elle m'invitait à passer au Palais, chez elle, avec M. Bourlé, pour prendre possession des objets à lui appartenant, qui auraient été retrouvés, et recevoir l'indemnité pour ceux qui auraient été alors définitivement perdus.

Conformément à l'invitation que m'avait faite S. Ex. et confiant dans sa promesse, je me rendis hier 19 courant, accompagné de M. Bourlé, auprès d'Omer Pacha et je vous laisse à penser quel fut mon étonnement lorsque S. Ex. me déclara de la manière la plus formelle, qu'elle ne voulait point indemniser les citoyens français ci-dessus désignés et qu'elle ne donnerait aucune satisfaction au Consulat Général de France avec lequel elle dé-

No. 2.281. 1848 Oct. 8. clare cesser tout rapports officiels, tant que le dit Consulat n'aurait pas réfuté les assertions contenues dans ses dépêches des 26 et 29 septembre dernier adressées à l'Ambassade de Constantinople, réfutations exigées par S. Ex. Fuad Effendi par sa lettre du 14 courant.

Dès lors je me suis retiré en prévenant Omer Pacha que le Consulat se verrait obligé de s'adresser à qui de droit pour obtenir les indemnités dont la réclamation, d'ailleurs, a été jugée par S. Ex. juste et bien fondée.

J'ai l'honneur, etc.

(Signé:) Le chancelier subrogé, Bouzenot.

No. 2.282. 1848 Oct. 8.

Scrisoarea luĭ I. Maiorescu către A. G. Golescu.

(Convorbirĭ Literare, 1898, pag. 380.)

Francfort.

Frate Golescule!

Fiind-că aicĭ s'aŭ schimbat cursurile poştelor, şi acum pleacă scrisorile dimineaţa la 6 ore spre Paris, sînt forţat a scrie de cu seara dinainte. De aceea scrisoarea ce e dată la poştie are data 8 Octomvrie, când ea e scrisă de astădĭ, din 7. După ce am pus-o la poştie, mĕ întâlniĭ cu Corradini şi nu-mĭ dete pace, până nu mĕ duseĭ cu el la teatru, ca să vedem pe „Norma". Eŭ unul n'am nicĭ un apetit de petrecerĭ. Venind acasă acum la 10 seara, aflaĭ scrisoarea ta de la 5. Şi-ţĭ rĕspund, uite, tot acum în 7 Octomvrie, deşì cu data de mâne de la 8.

Îmĭ dicĭ, de ce n'am vorbit şi de Bucovina! Dar nu ţĭ-am scris eŭ, 1 Oct., că eŭ în cel dintâiŭ memorial am desvoltat planul unuĭ regat, care să cuprindă nu numaĭ Principatele cum sînt astădĭ, ci şi Bucovina şi Ardealul? Şi că după găsirea cu cale a d-luĭ Schmerling am presentat memorialul, şi planul cel maĭ întins l-am dat luĭ Schmerling confidenţial, iar cererea despre Principate în memorial la Ministeriŭ orĭ la Puterea centrală. Rĕspuns oficial n'am; pentru-că Ministeriul caută ambasadorĭ să trimită la Constantinopol şi Petersburg; pentru Principate ĭ-am dat eŭ pe Richthofen care din partea Prusieĭ erà la Iaşĭ, şi care fiind-că a protestat în contra invasiuniĭ Muscalilor fără instrucţiunĭ, a cădut în disgraţie, — şi pe Huber, Consulul austrian de la Galaţĭ, tot bun. D-l Schmerling ĭ-a însemnat pe amêndoĭ. Până nu se vor pornì

ambasadoriĭ, cum poate să-mĭ deà un rĕspuns definitiv? Căcĭ în Petersburg și Constantinopol Puterea centrală nu e încă recunoscută. Eŭ crăp de necaz, că lucrul se amână, și la noĭ în patrie arde focul. Archiducele Ioan mĭ-a ḑis că nu vom suferi mult! Ḑicĭ că la 5 Octomvrie aveaĭ sciri din Bucurescĭ de la 4; eŭ la 3 Octomvrie am avut sciri de la 6, și astăḑĭ de la 7. Le veĭ fi primit cu scrisoarea mea de erĭ, de alaltă erĭ. No. 2.282 1848 Oct. 8.

Ḑicĭ că nu creḑĭ că popolul va arde satele? ḑicĭ că ne cunoascem! Dar după ce aĭ cetit auto-do-fé cu Regulamentul și Archontologia și anatema ce maĭ ḑicĭ? Ba cum țĭ-am scris dese-orĭ, eŭ mĕ tem că arde capitala! Pe de o parte aceste sînt triste; dar pe de alta sînt și bune, căcĭ numaĭ aceste accese vor deșteptà pe puterĭ. Orĭ-cum, a ne supune mișelesce Turcilor, este un argument tare pentru Rusia, căcĭ n'am fost matorĭ! De ce nu sînt eŭ acum în Bucurescĭ?

Mĕ! De ce nu imitezĭ exemplul meŭ, și să ceĭ și tu în numele guvernuluĭ provisoriŭ și al țĕriĭ, intervențiunea Franțieĭ diplomatică? Cere-o îndată, cere-o, că nu creḑ să țĭ-o denege. Franția ca recunoscută de Rusia și Turcia, o poate face. Despre Ardeal, ea fierbe că Româniĭ nu maĭ vor a cunoasce ministeriul maghiar, fiind-că nu cunosc uniunea; țĭ-am scris.

Tu îmĭ scriaĭ că vreĭ să mergĭ la Londra, și că te veĭ abate prin Francfort. Eŭ în puterea acesteĭ scrisorĭ, țĭ-am scris și astăḑĭ să viĭ curênd, dacă nu poțĭ face acolo nimic. Dar mĕ mir de acest drum din Paris la Londra prin Francfort! De ce nu pe la Boulogne? Mie însă mĭ-ar părê bine să daĭ un ocol pe aicĭ. Nu sciĭ cât doresc să te vĕd. Scrie-mĭ, te țiĭ de vorbă? Orĭ cum veĭ ḑice tu, popolul nostru, după cum vĕḑ toate scrisorile de pe acolo, e tare pornit a nu se da.

Tu de ce nu vorbescĭ cu ambasadorul engles de la Paris?

Este adevĕrat că se cere îndoirea regimentelor române; dar este încă adevĕrat, că toțĭ Româniĭ din Ardeal s'ar face militarĭ (militarĭ în Ardeal însemnează granițiarĭ).

I. Maiorescu.

No. 2.283.
1848
Oct. 8.

Adresa No. 3.677 a Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-inspector al milițieĭ Moldovenescĭ, către Colonelul C. Mișcenco, Comandantul garnisoaneĭ din Galațĭ.

(Conc. Arch. St. Iașĭ Dos. No. 437. Administrative nouĕ.)

La Colonelul Mișcenco.

No. 3.677.

Cu aceasta se trimite d-voastră subt convoiŭ pe prisonierul Costachi Racliș și vi se scrie că îndată după sosirea sa acolo să-l arestuițĭ în una din odăile casărmiĭ, care să nu aibă maĭ multe ușĭ decât aceea a intrăriĭ, rânduind carauliĭ de pază atât la aceea cât și la fereștĭ, cu aceasta însă ca să nu aibă cea maĭ mică comunicație în scris saŭ verbal cu nimenea din țivilĭ, saŭ măcar cu însușĭ militariĭ rangurĭ de sus saŭ de jos, întocmaĭ cum vi s'a poruncit pentru arestuițiĭ maĭ înainte acolo Dormuzi și Sion, căcĭ pentru cât de puțină în protivă urmare rĕspunderea va fi asupra d-voastră neertată.

No. 2.284.
1848
Oct. 8.

Adresa No. 3.819 a Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-inspector al milițieĭ Moldovenescĭ, către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

General-Inspectorul Milițieĭ în Principatul Moldoveĭ.

No. 3.819.

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Comandiriul granițiĭ despre Bucovina prin raportul cu No. 277 supune că Ocârmuirea Austrieĭ șĭ-a rădicat soldațiĭ ce eraŭ de pază pe graniță, trimițêndu-ĭ în Ungaria, și aŭ rĕmas numaĭ câte un soldat pe la cerdace. Jos iscălitul cu cinste poftesce pe Departament să binevoească a poruncì Isprăvniciilor ținutale de a orânduì oamenĭ străjerĭ după dispozițiile înalt întărite în vara aceasta, spre întărirea granițiĭ, pentru a nu se prilejì vre-o neorânduealǎ

saŭ cacerdisire în privirea puținuluĭ numĕr de slujitorĭ orânduițĭ pe graniță, putêndu-se ajutà numĕrul slugitorilor granițiĭ cu aceĭ hotărâțĭ pentru poterĭ. No. 2.284. 1848 Oct. 8.

D. Sturdza.

(Resoluție:) Să se deà poruncĭ Ispr. competente.

Mich.

Nota adresată Secretariatuluĭ de Stat al Moldoveĭ de către Consulatul Austrieĭ. No. 2.285. 1848 Oct. 8.

(„Bucovina" No. 4. 1848. 29. X.)

L'honorable secrétariat d'État par sa note sous No. 2.389 a fait connaître à cette Agence I. et R. les mesures adoptées et les ordres donnés par le gouvernement local, tant à l'égard de l'importation de livres, brochures, journaux et autres publications qu'à celui des individus chez qui on les saisirait. Le soussigné en engageant sa parole d'honneur, qu'il ne tardera point d'en référer à son autorité supérieure, et de lui soumettre la susdite note, ne saurait cependant par rapport au paquets de journaux arrivant dans la Principauté par l'organe de l'Agence, dévier de l'usage pratiqué jusqu'à présent, avant qu'il n'ait reçu les instructions analogues de gouvernement I. et R.

En attendant, le soussigné aime à se rassurer que le gouvernement local guidé par le respect des traités sous l'égide desquels les sujets de S. M. l'Empereur et Roi séjournent dans cette Principauté, ne permettra pas que l'on exerçât contre eux aucun acte de violence tel que serait: la confiscation des journaux par le moyen et à la suite de visite domiciliaire et l'arrestation personnelle. L'Agence, ainsi que les sujets confiés à sa protection toute pacifique, ne pourraient ni ne voudraient lutter contre la force majeure; ils la laisseraient faire comme bon lui semblera, mais non sans protester hautement contre toute nouvelle infraction des droits et privilèges qui leur sont assurés dans les Etats Ottomans par les traités. Iassy.

Nota luĭ Delahante, Consulul Francieĭ la Iașĭ, către Ministrul Bastide. No. 2.286. 1848 Oct. 8.

(Copie. Acad.)

Iassi.

Monsieur le Ministre,

J'ai l'honneur de vous adresser les renseignements que j'ai pu me procurer sur les forces russes actuellement en Valachie.

No. 2.286. 1848 Oct. 8.

Je crois exact le chiffre que j'ai indiqué dans ma lettre du 9 courant. Il se décompose ainsi qu'il suit:

2 régiments de cosaques.

3 régiments de cavalerie.

6, régiments d'infanterie

50 pièces de canon dont trente de 12 et vingt de 24, avec une grande quantité de munitions, de grands approvisionnements de bois et plus de 50 chariots portant 1 ou 2 équipages de pont.

L'armée russe en franchissant la frontière de Valachie a laissé plusieurs garnisons en Moldavie, notamment à Fokchani et à Iassi. De toutes parts ici on travaille à concentrer des vivres et des munitions pour l'approvisionnements de l'armée et d'importants renforts sont journellement attendus.

J'aurai soin, Monsieur le Ministre, de vous tenir exactement au courant des faits nouveaux qui se produiront.

Veuillez agréer, etc.

(Signé:) Delahante.

No. 2.287. 1848 Oct. 8.

Corespondență din Bucurescĭ după „Le Siècle".
1848. 12. XI.

Bucarest.

On assure que les troupes russes qui occupent une partie de la Valachie seront portées jusqu'à 25.000 hommes. Le général Rudiger est depuis le 2 à Buze. Les troupes d'occupation, dont la moitié se compose de cavalerie, sont commandées par six généraux de brigade; les Cosaques forment l'avant-garde. L'armée marche le long des montagnes vers Rimnichi. Les Russes ont fait plusieurs arrestations sur le territoire valaque. Le parti de l'ancien gouvernement demande que les biens des révolutionnaires soient vendus pour payer les frais de l'occupation russe. Rudiger a répondu à la protestation d'Omer-Pacha ce qui suit: „L'Empereur, mon maître, m'a ordonné d'occuper la Valachie pour la purger des révolutionnaires, ce qu'Omer-Pacha n'avait pas fait." Le 9 le général Luders est arrivé devant Bucarest. Il a établi un camp à une lieue de la ville. Le corps des pandours n'existe plus. Il n'a pas été possible de résister aux forces combinées des Russes et des Turcs. Le camp a été levé et Luders occupe notre ville.

„Oprirea jurnalelor străine și maĭ ales a Austrieĭ în Moldova." Articol din „Bucovina". No. 2. 1848. 11. X. Supl. No. 2.288. 1848 Oct. 8.

Ni se scrie de la Iașĭ din 8 (20) Oct.—Îndată ce „Bucovina" a ajuns în Iașĭ, Secretarul de Stat al Moldoveĭ, din porunca Domnitoruluĭ, s'a adresat către k. k. Agenția în persoană și cu o notă diplomatică franțeză, cerênd cu stăruință oprirea intrăriĭ în Prințipat a tuturor jurnalelor străine și maĭ cu seamă a „Gazeteĭ de Transilvania" și a „Bucovineĭ", saŭ cel puțin trădarea gazetelor venite cu poșta austriacă la censura guvernuluĭ.

Ni se adauge că Agentul a rĕspuns că va împărtășì guvernuluĭ local deslegarea ce așteaptă întru aceasta de la ministerul din Viena. La această însciințare, sîntem datorĭ a observà următoarele reflexiĭ la carĭ nădăjduim că se vor unì toate redacțiile jurnalelor străine, pentru că causa ce apărăm este a noastră ca și a lor.

Jurnalele Europeĭ întregĭ nu intră în Principatele danubiane decât prin poșta Austrieĭ, care are dritul de a ține corespondențiile străinătățiĭ cu numitele țĕrĭ. A isprăvì adoptarea cereriĭ guvernuluĭ Moldoviĭ saŭ maĭ bine ḑicênd a Mărieĭ Sale Domnuluĭ Sturdza, ar fi de odată a întrerupe orĭ-ce relație între Europa și Moldo-Valachia, și a vîrî în întunerecul barbarieĭ aceste nenorocite Principaturĭ, carĭ nu-șĭ primesc comunicația intelectuală cu Enropa, o raḑă de îmbărbătare și de mângâere, decât prin publicitatea străină. Michail Sturdza și cu Gheorghe Bibescu simțind ce dușman mare aveaŭ în aceste organurĭ ale advĕruluĭ, carĭ biciuiaŭ fără frică abusurile și ticăloșiile lor, în maĭ multe rândurĭ s'aŭ cercat a oprì intrarea lor în țeară. Guvernul Austrieĭ avênd însă consciința, că în acest cas erà apĕrătorul tuturor staturilor Europeĭ, pururea s'a refusat la pretențiile guvernelor Moldo-Valachieĭ. Aceea însă ce subt Metternich nu s'a făcut, se va puté oare întîmplà în vremea ministeruluĭ constituțional și rĕspunḑĕtor de astăḑĭ?—Gazetele străine nu pot nicĭ într'un chip a fi oprite saŭ supuse censuriĭ în Principate, fie ele privite ca scrisorĭ, fie ele socotite ca marfă. Dacă sînt scrisorĭ, Constituția Austrieĭ închezăsluesce secretul scrisorilor, și poșta austriecească este numaĭ decât datoare de a le încredință persoanelor către carĭ sînt adresate. Dacă gazetele sînt privite ca marfă, Austria are cu Turcia — singura putere de care cunoasce pre Moldova și Valachia de atârnate — tractatele de la Belgrad și de la Pasarovicĭ, Sinetul din 1784

No. 2.288. 1848 Oct. 8. şi alte convenţiĭ maĭ noŭ închiate, carĭ o îndrituesc de a importà liber în staturile Porţiĭ Otomane orĭ-ce fabricate ale sale şi fără nicĭ o eccepţie. Jurnalele sînt asemenea un product, atât al inteligenţeĭ cât şi al industrieĭ; şi prin urmare, gazetele ca marfă— Austria are drit şi datorie de a le da persoanelor ce le-aŭ plătit. În tot chipul noĭ chemăm luarea aminte a popoarelor şi a guvernelor Europeĭ asupra acesteĭ jicnirĭ ce se amenință de a se face driturilor şi intereselor intelectuale şi comerciale ale lor, de către un Domn care s'a putut păstrà până acum numaĭ prin întunerecul adânc în care şĭ-a ţinut naţia, şi care îndată ce lumina adevĕruluĭ va străbate maĭ adânc în Moldova, va cădé cu tot sprijinul în care se sumeţesce. Chemăm dar de aproape luare aminte a preseĭ asupra acesteĭ cause comune a jurnalisticeĭ europene. Dacă Domnul Moldoveĭ nu vroesce ca gazetele străine şi „Bucovina" să se cetească în ţeara sa, oprească pe Moldovenĭ de a cetì, desvăţând pe aceĭ ce sciŭ carte şi închiḑênd şcoalele, cum a şi început a face, pentru aceĭ ce nu o sciŭ încă. Într'aşà chip va puté ajunge la scop. Iar cât pentru noĭ, ca pre nisce cetăţenĭ austriacĭ şi redactorĭ a uneĭ foĭ libere publicată în Austria, nu ne poate să ne mărginească în industria noastră; şi de pe acum protestăm în contra a orĭ-ce oprirĭ saŭ împedecărĭ ce de către Domnul Sturdza— în contra tractatelor—s'ar face foaeĭ „Bucovineĭ"; şi spre siguranţă despre orĭ-ce păgubire ar pătimì prin aceasta interesele şi industria noastră, ne va slujì averea ce Înălţimea Sa are în Bucovina.

No. 2.289. 1848 Oct. 9.

Ordinul No. 372 al Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către oştire.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 51/175. Ostăşescĭ.)

Poruncă către oştire.

Oraşul Bucurescĭ. No. 372.

Pe Iuncăriĭ Alexandru Borănescu, Ioan Baruţ, Miltiad Costescu, Ioan Gănescu, Ioan Ioan Magheru, Gheorghe Magheru, Nicolae Zătreanu, Constantin Racoviţă şi unter-ofiţeriĭ nobilĭ Gheorghe Andreescu, Gheorghe Costescu şi Petre Davidescu, poruncim a se depărtà din slujba ostăşească, ştergêndu-ĭ Dejurstva din catastişe.

Caimacamul, C. Cantacuzino.

Adresa No. 197 a Visteriei Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2290. 1848 Oct. 9.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Departamentul Vistieriei Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Dapartament din Lăuntru.

Pentru Comisia despre care se vorbesce în adresul acestuĭ cinst. Departament cu No. 823, chibzuind Visteria a o compune de douĕ feţe destoinice şi cu sciinţă de regulele comptabilităţiĭ, ca să poată lămurì socotelile de veniturĭ şi cheltuelĭ pe cursul vremiĭ ce a mijlocit de la 11 Iunie, când a isbucnit răsvrătirea aicĭ în Prinţipat, până la 13 ale trecuteĭ lunĭ Septemvrie, când aŭ intrat oştirile otomane în Capitală şi aŭ desfiinţat pe nepravilnicul guvern ce până atuncĭ existà, a judecat de cuviinţă să însărcineze cu asemenea lucrare pe d-lor Clucer Nicolae Pâcleanu, şeful secs. II dintr'acel cinst. Departament, şi Serdar Nicolae Borănesu, amploiatul de la cinst. obştesc Control. De aceea cu cinste roagă pe acel cinst. Departament să binevoească a otorizà pe d-l Clucer să vie aicĭ la Visterie spre a i se face cunoscută lucrarea ce este a i se încredinţà, ca să aducă la săvârşire după temeiurile ce i se vor da de către mine sub-însemnatul. Şi tot d'odată a se pune îndatorire asupră-ĭ, ca începênd a se îndeletnicì chiar din ḑiua ce i se va însemnà să stăruească până a da aceĭ lucrărĭ sfârşitul ce de mine se va cere.

Şeful Departamentuluĭ, Alexandru Ghica.

(Resoluţie:) Să se deà în cunoscinţa d-luĭ Cluceruluĭ N. Pâcleanu, cu adăugire că Departamentul îĭ dă toată sloboḑenia ca să se ocupe de această trebuinţă a Statuluĭ.

Raportul No. 8.936 al Cârmuiriĭ de Mehedinţĭ către Departamentul trebior din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.291. 1848 Oct. 9.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 359.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Mehedinţĭ.

Supt-cârmuirea plăşiĭ Blahniţiĭ prin raportul cu No. 2.433 recomandează Cârmuiriĭ plângerea ce aŭ făcut locuitoriĭ din acea

No. 2.291. 1848 Oct. 9. plasă, — căcĭ silițĭ fiind de Sub-cârmuitorul ce a fost în vremea revoluțieĭ, s'aŭ stricat sapele, topoarele și coasele de șĭ-aŭ făcut lăncĭ și sulițĭ. Asupra căreia împrejurărĭ părerea Cârmuiriĭ este a se sfărămà aceste unelte și a se întoarce locuitorilor. Pentru care nu lipsesce a încunosciințà cinst. Departament, și este cu plecăciune rugat a da cuviincioasa deslegare.

Cârmuitor, B. Vlădoeanu.

No. 8.936.
Secsia 1-ĭ.

(Resoluție:) Rĕspuns, ca Cârmuirea să adune îndată și fără ecsepție de la toțĭ săteniĭ toate sulițile și lăncile, asemĕnat poruncilor date, fără să considereze vre-o propunere a sătenilor sub nicĭ un cuvînt.

No. 2.292. 1848 Oct. 9.

Scrisoarea luĭ Fuad Efendi către Caimacamul Țĕriĭ-Românescĭ în afacerea crudimilor săvârșite la 13 Septemvrie.

(Orig. Acad. Hârt. Cantacuzino-Sturdza.)

Excellence,

Le Gérant du Consulat général de France ayant adressé à son Ambassadeur à Constantinople des rapports dans lesquels l'affaire qui a eu lieu à la caserne le 13 (25) septembre, lors de l'entrée en ville des troupes de Sa Majesté le Sultan, était répresentée sous les couleurs les plus fausses et la conduite de l'armée impériale calomniée de la manière la plus injuste, S. E. l'Ambassadeur de France a cru devoir en communiquer des extraits à la Sublime Porte qui s'est empressée de me les remettre.

Ci-joint sub A I, j'ai l'honneur de vous en donner copie. Aussitôt que je les reçus, je m'empressai d'adresser à M. le Gérant du Consulat de France la lettre dont copie ci-jointe sub A II.

Quelques jours après je reçus la réponse dont je joins également ici copie sub A III, et à laquelle j'adresse aujourd'hui une nouvelle réponse, dont la copie est aussi ci-jointe sub A IV.

Par toute cette correspondance vous verrez, Excellence, que M. le Gérant du Consulat général de France persiste à soutenir que les accusations qu'il a formulées contre l'armée impériale sont véritables, et il prétend se fonder en cela sur des déclarations anonymes dont il refuse de me donner communication et de déclarer les auteurs.

Je me vois donc, à mon grand regret, contraint afin de refuter

toutes ces calomnies, qui feraient pitié, tant elles sont absurdes, si elles n'attaquaient l'honneur de toute l'armée ottomane et par conséquent du Gouvernement de S. M. I. et de Son Commissaire dans les Principautés, je me vois contraint, dis-je, d'en appeler au témoignage de tous les honnêtes gens, de toutes les personnes respectables et impartiales. No. 2 292. 1848 Oct. 9.

Veuillez donc bien, Excellence, me donner une déclaration dans laquelle tous les faits qui se rattachent à l'occupation de la Capitale par l'armée impériale soient impartialement exposés, tels que vos propres observations, les rapports que, sans nul doute vous avez reçus, vous les ont fait connaître.

Veuillez bien aussi demander des déclarations constatant les faits tels qu'ils se sont réellement passés, au Ministère de l'Intérieur, à la Municipalité et à toutes les autorités locales, et me les transmettre.

Je ne vous demande, Excellence, qu'un récit exact de la pure vérité; je compte sur votre loyauté, sur votre impartialité pour l'obtenir.

Agréez, Excellence, l'assurance de ma parfaite considération.

(Signé:) Fuad.

A Son Excellence, M. le Grand Logothète de Justice Constantin Cantacuzène, Caïmacam de Valachie, etc., etc., etc.

Anexa I.

Extrait d'une dépêche du Gérant du Consulat de France à Bucarest en date du 26 septembre 1848 [1]).

. . . . A trois heures, on entendit en effet gronder le canon des Turcs. La population ayant fait une résistance opiniâtre quoique non armée, aux portes de la ville, elle fut culbutée par la cavalerie; plusieurs hommes furent mutilés par le sabre et foulés aux pieds des chevaux. Arrivés à la caserne qui renfermait deux bataillons d'infanterie, ne s'élevant pas à plus de 400 hommes ensemble, et dont les fusils n'étaient point chargés, le commandant turc Kerim Pacha, demanda aux officiers valaques la reddition de leurs armes. Ceux-ci répondirent à cette injonction

[1]) A se vedé textul întreg al documentuluĭ vol. IV, p. 351, No. 1.912.

No. 2.292. 1848 Oct. 9. qu'ils n'avaient reçu de la Lieutenance ni l'ordre de les rendre, ni celui de s'en servir. Les Turcs passèrent alors precipitamment dans la vaste enceinte de la caserne. Là ils recontrèrent le corps des pompiers qui ignorant ce qui se passait, venaient se joindre au reste de la milice pour faire l'exercice journalier. Les Turcs croyant à une attaque préparée fondent pêle-mêle, infanterie et cavalerie, sur le corps des pompiers, qui, au nombre de cent, forcent la ligne des Turcs, et passent au milieu du feu de l'artillerie qui, les prenant par derrière le fauche en un instant comme des épis. Dès lors les Turcs entrent sans résistance dans la ville; ils saccagent, pillent les faubourgs de ce côté, dépouillent les malheureux habitants, éventrent des femmes, des vieillards et des enfants sans défense pour s'emparer de leurs dépouilles. M. Bourlé, citoyen français, et sa femme sont victimes de leur barbarie; les soldats turcs violent leur domicile, leur enlèvent tout ce qu'ils ont de plus précieux, en leur laissant toute fois la vie sauve. . . . .

Anexa II.

Extrait d'un dépêche du même, en date du 29 Septembre 1848[1]).

. . . . Il paraît également hors de doute, que les deux compagnies d'infanterie qui ne s'élevaient, y compris le corps des pompiers, qu'à 996 hommes, loin d'avoir pris une attitude menaçante à l'approche des troupes turques, leur ont rendu les honneurs militaires, que les fusils de la milice valaque n'étaient point chargés, — que la compagnie d'infanterie qui a mis bas les armes, après avoir reçu l'assurance qu'elle aurait la vie sauve, a été mitraillée au moment où elle se retirait; — que des actes semblables de cruauté ont été commis sur des groupes d'hommes sans armes et inoffensifs; et qu'enfin ce n'est qu'après avoir été temoin de ces meurtres, que le corps des pompiers, poussé au désespoir, a fait une résistance opiniâtre et courageuse, qui a entraîné sa destruction presque totale.

Anexa III. (V. No. 2.190, vol. IV, p. 705).
Anexa IV. (V. No. 2.236, pag. 30).
Anexa V. (V. No. 2.295, pag. 80).

---

[1]) V. No. 1.962, vol. IV, pag. 409.

Adresa No. 971 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Căĭmăcămie. No. 2.293. 1848 Oct. 9.

(Org. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 27. Secr. Stat.)

Departamentul trebilor din Lăuntru al Prinţipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 971.
Secsia I-a. masa 2.

Cinst. Căimăcămiĭ a țĕriĭ.

Sfatul orăşenesc al Capitaleĭ, prin raport. cu No. 3.897, încunoscințează Departamentul că pentru trebuința dragomanilor Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi şi anume Hureteim Beĭ, Rustin Beĭ şi Osman Beĭ, a închiriat pe lângă două birjĭ destinate pentru Exelenţia Sa cu ḑiua (şi din carĭ acum a rĕmas una), alte treĭ cu luna pe seama numitelor persoane cu câte galbenĭ cincĭ-ḑecĭ una, cu începere de la 30 a trecutuluĭ Septemvrie, care peste tot face plata acestor trăsurĭ galbenĭ # una sută cincĭ ḑecĭ pe lună, şi cu condiția ca să se rĕpunḑă baniĭ toţĭ înainte. Aceasta supuindu-se la cunoscința cinst. Căimăcămiĭ, Departamentul o roagă cu cinste să binevoească a da deslegare dacă se îmbunătăţează această punere la cale pentru închirierea acestor birjĭ şi pentru câtă vreme anume, şi tot de-odată să binevoească a scrie cinst. Visteriĭ ca să sloboaḑă baniĭ cuveniţĭ pe vremea ce va urmà trebuința.

Şeful Departamentuluĭ, Iancul Filipescu.
Şeful Secţieĭ, Steriadi.

(Resoluţie:) Să se rĕspunḑă că birjile acelea să se ţie închiriate pe câtă vreme trebuința va cere; pentru prețul căruĭ aicĭ arătat se va poftì Departamentul Visterieĭ a-l slobodì în primirea celuĭ însărcinat de către Departamentul din Lăuntru.

C. Cantacuzino.

Adresa No. 973 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ Românescĭ către Căimăcămie. No. 2.294. 1848 Oct. 9.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prinţipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 973.
Sect. I-ĭ. masa 1. Bucurescĭ.

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Țĕriĭ-Românescĭ.

Din rătăcirea şi nesupunerea la care trecutele evenimente ale

No. 2.294. 1848 Oct. 9. Revoluţieĭ aŭ adus pe săteni, pe lângă cele-lalte rele, a isvorît şi aceasta, că eĭ printr'o îndărătnicire şi înrăutăţire fără pildă până acum, să lase neîndeplinite legiuitele lor datoriĭ de clacă şi cele-lalte către proprietariĭ şi arendaşiĭ moşiilor pe carĭ hălăduesc, năpustind pe câmpurĭ nestrînse la vreme şi nelucrate fînul şi productele semănate de dînşiĭ, încât, câte dintr'însele nu le-aŭ putut eĭ adunà şi lucrà prin muncitorĭ străinĭ cu plăţĭ foarte covârşitoare, unele s'aŭ scuturat şi s'aŭ prăpădit pe câmpurĭ cu desăvârşire, iar altele s'aŭ păscut de chiar vitele acelor sătenĭ, pricinuindu-se din aceasta pagube foarte însemnătoare.

Mulţimea reclamaţiilor ce se ivesc pentru nisce asemenea pagube, prin jelbile cu carĭ neîncetat se arată aceĭ proprietarĭ şi arendaşĭ, atât către acea cinst. Căimăcămie cât şi către acest Departament, sînt de o fire foarte serioasă şi cer o chibzuire matoră, spre hotărîrea măsurilor şi a mijloacelor prin carĭ s'ar puté îndestulà.

De aceea sub-iscălitul a socotit de a sa datorie ca să ceară întru aceasta grabnica punere la cale a aceĭ cinst. Căimăcămiĭ.

Şeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.
Şeful Secţieĭ, Steriadi.

No. 2.295. 1848 Oct. 9.

Nota luĭ Fuad Efendi către Hory, Girantul consulatuluĭ Francieĭ.

(Copie. Acad.)

Note adressée par Fuad Effendi au gérant du Consulat général de France.

Monsieur,

Je réponds à votre lettre en date du 5 (17) courant; je l'aurais fait dès le même jour si un de vos collègues ne m'avait prié d'attendre quelques jours dans l'espoir que, revenant à la vérité, vous auriez consenti à rétracter les rapports que vous avez adressés à S. Ex. le Général Aupick et qui sont l'origine de cette correspondance.

Je vous avouerai que c'est avec un bien pénible sensation que je vois que vous persistez à soutenir ces rapports. J'avais espéré que, reconnaissant que vous aviez été induit en erreur, vous auriez eu la loyauté d'en convenir; mon espoir a été deçu; vous persistez à maintenir comme vraies les assertions controuvées que

contiennent vos susdits rapports, et vous prétendez pour cela vous fonder sur des témoignages anonymes, sur des témoignages dont vous avez refusé, dans notre entretien, de faire connaître les auteurs. Ainsi que je vous l'ai déjà dit dans la conversation que j'ai eue avec vous le 5 (17) courant, je réclame officiellement que vous me communiquiez ces témoignages, que vous me déclariez les noms des personnes qui les ont faits.

No. 2.295.
1848
Oct. 9.

Néanmoins je ne saurais passer sous silence quelques points de votre lettre du 5 (17) courant.

Dans cette communication vous prétendez que vos accusations ne portaient que sur quelques soldats ou officiers inférieurs. Mais relisez donc, Monsieur, vos rapports à S. Ex. le Général Aupick en date 26 et du 29 septembre et vous verrez que c'est toute l'armée impériale, infanterie, cavalerie et artillerie, que vous accusez des meurtres les plus horribles, des actes les plus répréhensibles.

Quant à moi je vois entre vos rapports et la lettre que vous m'adressez en date du 5 (17) octobre des contradictions si flagrantes que je dois laisser à d'autres le soin de les déchiffrer.

Quant au jugement préconçu que vous ne voulez pas porter sur l'occupation militaire de la Capitale, permettez-moi de vous dire que je ne reconnais qu'à mon seul gouvernement le droit de juger mes actes, et quant à votre affirmation que cette mesure inattendue a seule pu provoquer les conflits malheureux et les actes de violence qui en ont été la conséquence, elle a, je crois, peu de poids en présence de la déclaration unanime de toutes les personnes éclairées et impartiales, que les mesures que j'ai adoptées ont seules pu préserver la Capitale des désordres et des actes de violence que les fauteurs de troubles avaient publiquement annoncées la nuit précédente.

Quant à ce que vous me dites avoir ajouté dans vos dépêches subséquentes que ces actes ont été sévèrement réprimés, aussitôt parvenus à la connaissance des chefs qui en étaient responsables, veuillez bien remarquer que là aussi vous êtes fort loin de la vérité, car ce ne sont pas des actes tels que vous aviez signalés dans vos rapports que les autorités ont eu a réprimer. La commission d'enquête que je me suis empressé de faire nommer n'a eu à constater, et par conséquent les autorités n'ont eu à réprimer, que des larcins, quelques vols insignifiants et aucun acte de violence tel que vos rapports imputent à l'armée impériale.

Quant à l'étonnement que vous exprimez que votre impartia-

No. 2.295. 1848 Oct. 9. lité puisse être révoquée en doute parce que vous êtes revêtu d'un caractère officiel, j'aurais je crois, bien plus raison de m'étonner, car moi aussi, Monsieur, je suis revêtu d'un caractère officiel, et lorsque dans ma communication du 27 septembre je vous ai officiellement et positivement affirmé que les rapports qui vous avaient été faits, et que vous m'aviez communiqués, étaient entièrement faux et dénués de tout fondement, j'aurais pu espérer que vous auriez ajouté foi à mes assurances et que vous vous seriez donné la peine, avant d'écrire votre rapport du 29 septembre à S. Ex. le Général Aupick de faire quelques recherches ultérieures.

Je terminerai, Monsieur, en vous informant, que puisque vous vous refusez à l'évidence, puisque vous persistez sur la foi de témoignages anonymes à soutenir comme vraies les calomnies que répétaient vos deux rapports du 26 et du 29 septembre, je me vois dans la pénible nécessité d'en appeler au témoignage de toute la population de la Capitale, de soumettre toute l'affaire au jugement de toutes les personnes impartiales; de sommer formellement ceux qui ont osé porter des accusations si atroces contre l'armée impériale à les prouver.

Recevez, Monsieur, les assurances de ma considération.

(Signé:) Fuad.

No. 2.296. 1848 Oct. 9. Raportul No. 119 al luĭ A. Davidovicĭ, Comandantul trecĕtoareĭ Oituzul, către Hatmanul Dimitrie Sturdza, General-Inspector al milițieĭ Moldovenescĭ.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 437. Administrative nouĕ.)

Luminăriĭ Sale General-Inspector milițieĭ Prințipatuluĭ Moldoveĭ, Domnuluĭ Domn Hatman și cavaler Beizadeà Dimitrie Michail Sturdza.

Îndeplinitor de Comandir trecĕtoareĭ Oituzuluĭ.

Raport.

Cu toată supunerea aduc la sciință Luminăriĭ Voastre, că astădĭ la 8 Septemvrie aŭ intrat în Prințipat d-lor ostavnoĭ Căpitan Costachi Hâncu, împreună cu Pah. Vasile Codrănescu, după poronca subt No. 3.706, care îmĭ poroncesce a le învoì trecerea, și despre care nu lipsesc a face cunoscut Luminăriĭ Voastre.

No. 119. A. Davidovicĭ.

Trecĕtoare Oituz.

Articol din „Bukurester Deutsche Zeitung". No. 47. 1848. 11 (23). X. No. 2.297. 1848 Oct. 9.

Donaufürstenthümer.

Walachei, Bukurest. Es ist in der That ein ebenso interessantes als grossartiges Schauspiel, die Hauptquartiere zweier Armeen in einer Stadt vereinigt zu sehen, in die sie derselbe Zweck, dieselbe edelmüthige Absicht ihrer erhabenen Herrscher: den Frieden und die gesetzmässige Ordnung wiederherzustellen und zu erhalten, geführt hat. In schönster Eintracht, wie die hohen Kabinette von Petersburg und Konstantinopel handeln, leben hier die Truppen dieser beiden Mächte, dem Beispiel ihrer H. H.Generale und Führer folgend.

Wir werden hier in gedrängter Kürze die Berichte unserer halboffiziellen Zeitung nachliefern, vom 28. September (10. Oktbr.) bis hreute.

Nachdem die türkische Armee unter dem Oberbefehl Sr. Excellenz Omer Pascha's seit einem Monat im Lager bei Giugewo gestanden war und am 13. (25.) September Bukurest besetzt hatte, wurde von I. I. Exc. Exc. dem diese Armee begleitenden H. H. kaiserlischen Kommissären unserer hohen suzeränen und Schutzmacht eine neue Regierung eingesetzt. Zum Kaimakan des Fürstenthums wurde ernannt Se. Exc. der H. Grosslogothet Konstantin Kantakuzeno und zu Ministern die H. H. Grosslogotheten I. Philipesko zum Minister des Innern, Konst. Soutzo zum Minister der Justiz, A. Ghika zum Minister der Finanzen, I. Philipesko zum Minister Staatsekretär und I. Kimpineano zum General-Kontrolleur.

Se. Exc. Fuad Effendi, der kais. Kommisär Sr. Maj. des Sultans, besuchte einige Tage nach seiner Ankunft, in Begleitung Sr. Exc. des Kommandirenden Generals Omer Pascha, das Militärspital, um sich von der Behandlung und Verplegung der Kranken selbst zu überzengen und richtete bei dieser Gelngenheit sehr freundliche Worte an einige verwundete walachische Soldaten. I. I. E. E. trösteten nicht nur diese braven Leute, sondern lobten auch ihr Betragen, wodurch sie den besten Beweis guter Disciplin und militärischer Subordination gegeben hätten, und liessen einem jeden ein Geschenk von 50 Piastern auszahlen.

Am 25. September trafen Se. Excellenz der kaiserlich russische

No. 2.297. 1848 Oct. 9. Kommissär, General à la Suite Sr. Maj. des Kaisers, Hr. von Duhamel, nach einer kleinen Reise in das Hauptquartier der russischen Armee, und am 26 September der kais. russische Staatsrath und General-Konsul Hr. von Kotzebue hier ein. Nachdem in den diesseits des Oltflussses gelegenen Distrikten (der bei weitem grössere Theil des Fürstenthums, und eben desshalb die „grosse Walachei" genannt) die Ruhe und gesetzleiche Ordnung überall wiederhergestellt war, wurde von hieraus der Brigadegeneral Ismael Pascha nach der kleinen Walachei geschickt, um auch diese zu pacificiren, indem sich dort noch die revolutionäre Regierung und Magiero mit einem zusammengerafften Truppenkörper, Panduren und irregeleiteten Schwärmern zu behaupten trachtete. Gleichzeitig mit dieser Division operierte über Plojest, Tirgowest, Pitest und Kimpolung gegen Rimnik am Olt ein Theil der russischen Armee, der unter dem General Hasford von Sr. Excellenz dem das 5. Armeskorps kommandirenden General der Infanterie, Herrn von Lüders dahin detachirt war. Ohne Blutvergiessen wurde auch diess ausgeführt und schon am 22. September meldete der neu ernannte Gouverneur der kleinen Walachei Filischeano, dass er in Krajowa, der Hauptstadt dieser Provinz eingezogen sei und dass die sämtlichen Einwohner zu ihrer Pflicht zurückgekehrt wären.

Die Hauptkolonnen des kais. russ. Armmeekorps waren über Fokschan, Rimnik-Sarat und Buzeu auf Bukurest marschiert. Die revolnzionären Behörden waren überall ohne Widerstand durch legale ersetzt und die Ruhe und Ordnung wiederhergestellt worden.

Als man erfuhr, dass in einem im Gebirge gelegenen Kloster „Wintila Woda" sich einige Flüchtlinge, grösstentheils Polen, befanden, wurde ein Detachement von 20 Kosaken mit einem Offizier dahin beordert um sie aufzuheben. Bei der Gegenwehr, die sie leisteten, blieben sieben von ihnen auf dem Platze, die andern wurden eingebracht. Man fand bei ihnen eine polnische Fahne mit der Inschrift: südliche polnische Legion. Se. Exc. der kommandirende Hr. General kam am 28. in Kolintina, einem der verwittweten Fürstin Ghika gehörigen, eine halbe Stunde von der Stadt gelegenen Lustschloss an, wohin ihn Se. Exc. der Hr. Kaimakan K. Kantakuzeno mit dem H. H. Ministern und vielen Bojaren entgegengefahren war, um ihn im Namen des Landes zu bewillkommen. Bei seinem Einitritt in das Schloss hielt Se. Em. der H. Metropilit eine passende Anrede, die den tiefgefühlten Dank der

hiesigen gutgesinnten Einwohner ausdrückte für Seine Maj. den Kaiser Nikolaus, den erhabenen Protector dieses Landes. Se. Exc. bewohnte dies Palais einige Tage bis die verschiedenen Truppenkörper sich in dem Lager gesammelt hatten, in welchem sie noch jetzt stehen zwischen Cherestreo und Kolintina. No. 2.297. 1848 Oct. 9.

Nota Consululuĭ general rusesc Kotzebue către Caimacamul Țĕriĭ-Românescĭ, C. Cantacuzino. No. 2.298. 1848 Octomv.

(Orig. Acad. Col. Cantacuzino-Sturdza.)

Bucarest.

A S. E. Mr. le Caïmacam de la Valachie.

Monsieur le Caïmacam,

Les troubles survenus dans la Principauté ayant nécessité son occupation militaire par les troupes impériales appelées à y rétablir l'ordre légal, je suis chargé d'annoncer au gouvernement valaque que les dépenses de leur entretien doivent retomber sur les fiscs des deux Principautés d'après une juste répartition entre elles, dont on ne tardera pas à s'occuper.

Toutefois Sa Majesté l'Empereur dans sa constante sollicitude pour le bien-être de ces pays qui jouissent de sa haute protection et dans le but d'éliminer toutes les difficultés que l'approvisionnement des troupes pourrait occasionner, — a eu la grâce d'ordonner qu'un emprunt de 300.000 roubles en argent soit accordé pour en couvrir les dépenses. Je me fais un devoir d'ajouter que relativement à la restitution de cette somme, ainsi que des avances faites jusqu'ici, on ne manquera pas de faire à l'avenir les dispositions nécessaires.

En conséquence, je prie Votre Excellence, d'un côté de porter à la connaissance des habitants cette nouvelle preuve de la sollicitude avec laquelle Sa Majesté l'Empereur se plait à soulager leur position actuelle; de l'autre, de bien vouloir prendre des mesures afin qu'une coopération active sait déployée de la part des autorités locales pour faciliter la tâche de l'approvisionnement à des prix aussi avantageux que possible, et enfin, en troisième lieu d'ordonner que des publications soient faites pour faire connaître au peuple que dorénavant tous les produits pour l'usage des troupes seront payés argent comptant.

J'ai l'honneur d'être avec une haute considération de Votre Excellence le très humble et très obéissant serviteur.

Chs. Kotzebue.

No. 2.299. 1848 Oct. 10. **Adresa No. 208 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.**

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. Stat.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Către Departamentul trebilor din Lăuntru.

No. 208.

Exelenţia Sa Fuad Efendi prin adres de astădĭ arată Căimăcămieĭ că coloanele mobile îndatorate cu preumblarea prin sate spre a se încredinţà dacă locuitoriĭ ţĕranĭ s'aŭ apucat de lucrarea câmpuluĭ, sînt gata de a plecà încă de multe dile, staŭ însă căcĭ nu este sciinţă de acele judeţe în carele ar trebuì maĭ nainte se meargă spre îndemnarea ţĕranilor la muncă, de care eĭ încă nu s'aŭ apucat.

Căimăcămia poftesce pe acel cinst. Departament ca îndată să-ĭ trimiţă listă arătătoare de acele judeţe în carĭ ţĕraniĭ încă se vor fi aflând în nelucrare, carĭ de la acelea urmează a se începe să se facă îndĕmnare prin ostaşiĭ otomanĭ carĭ se vor pornì în fie-care din judeţele acelea în numĕr de câte douĕ sute, lăsându-se în disposiţia Cârmuitoruluĭ de a-ĭ împărţì prin sate cu analoghie după numĕrul caselor ce va fi avênd fie-care sat spre îndemnarea la lucrare.

Acele coloane mobile se cere a fi întovărăşite de ofiţerĭ de aĭ miliţieĭ pămîntene, spre a se puté dar numì şi numĕrul de ofiţerĭ trebuincioşĭ spre disa întovărăşire, este neapărat ca cinst. Departament să nu zăbovească cât de puţin trimiterea ceruteĭ liste, care urmează a fi supusă de către Căimăcămie la cunoscinţa Exelenţiĭ Sale.

D-luĭ marele Vornic din Lăuntru este însărcinat cu grabnică aducere la îndeplinire a acesteĭ adrese.

No. 2.300. 1848 Oct. 10. **Nota No. 393 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Omer Paşa, Guvernatorul militar al Capitaleĭ.**

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Exelenţieĭ Sale Omer-Paşa.

No. 393.

Bucurescĭ.

Departamentul din Lăuntru prin raportul No. 975 arată Căi-

măcămieĭ, pe temeiul raportuluĭ ce a primit de la Vornicia temnițelor, că Comandirul împĕrătescilor oștirĭ otomane trimise spre strejuirea arestanților aflațĭ la ocna Telega, luând din temniță pe osânditul arestat Costache Gheorghiŭ, nu voesce a-l da înapoĭ ci îl ține în slujba sa sub cuvînt că ar fi primit religia otomană și că prin urmare trebue să se privească slobod și apĕrat de osândă, și cere ḑisul Departament ca spre întîmpinarea de a se da pildă rea și la alțĭ asemenea arestațĭ, să se poruncească numitul Comandir să întoarcă pe acel arestant la temniță și să înceteze din asemenea urmărĭ. No. 2.300. 1848 Oct. 10.

Căimăcămia, prețuind cuvintele Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru, că de s'ar lăsà acel arestant în slobodenia în care este pus de acel Comandir ostășesc, s'ar încurajà și toțĭ ceĭ-lalțĭ arestațĭ acolo de a pâșì în urmarea aceluĭ Costache Gheorghiŭ, precum încă maĭ vîrtos încredințată fiind și de statornicele Exelențiĭ Voastre cugetărĭ ca buna rânduială să fie păzită din partea orĭcăruia, și ca legile în ființă să fie respectate, grăbesce a da împrejurarea aceasta în cunoscința Exelențiĭ Voastre, rugându-vĕ plecat ca să binevoițĭ a da strașnică poruncă, pe de o parte pentru punerea arestantuluĭ Costache Gheorghiŭ în osânda pe care este hotărît după toate formele legiuite să o sufere, iar pe de alta de a se face încetare din nisce asemenea urmărĭ în viitor.

Căimăcămia vĕ roagă, Exelenție, ca să o cinstițĭ cu rĕspuns, după carele și ea să rĕspundă Departamentuluĭ din Lăuntru de urmare.

Caimacamul.

Ordinul No. 403 al Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Șeful oștiriĭ. No. 2.301. 1848 Oct. 10.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 51/175. Ostășescĭ.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

D-luĭ vremelniculuĭ Comănduitor al oștiriĭ românescĭ.

După adresa Exelențiĭ Sale Omer Pașa cu No. 118, prin care face cunoscut Căimăcămieĭ că pentru soldațiĭ românĭ din Craiova ce s'aŭ desarmat de Exelenția Sa Mehemed Pașa a dat poruncă ca să se deà înapoĭ toate acele arme și amoniție,

Căimăcămia poftesce pe dv. ca să îngrijițĭ pentru primirea lor, precum și pentru pornirea acelor soldațĭ la locurile trebuincioase.

Caimacamul, C. Cantacuzino.

No. 403.

No. 2.302.
1848
Oct. 10.

Adresa No. 416 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Româncescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secret. St.)

No. 416.

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Năuntru.

La adresa aceluĭ cinst. Departament privitoare la mulţimea reclamaţiilor ce se primesc de la proprietarĭ şi nesupunerea la care trecutele evenimente ale revoluţieĭ aŭ adus pe sătenĭ, Căimăcămia rĕspunde, că în toată vremea neorânduelile ce s'aŭ ivit în ţeară nu aŭ putut trece fără resultate neplăcute, acestea însă aŭ rĕmas uitate îndată ce buna rânduealĕ şi obşteasca linişte aŭ fost restatornicite. Din acest prinţip pornind dar cinst. Departament se va mărginì a face îndestulare orĭ-căreia reclamaţiĭ ar fi din partea arendaşilor saŭ a proprietarilor, că locuitoriĭ moşiilor nu şĭ-aŭ rĕspuns întreaga clacă ce sînt datorĭ pentru un an, îndatorându-se nisce asemenea locuitorĭ a rĕspunde regulat după preţurile ḑileĭ hotărîte, iar nu după plăcere, nefiind cu dreptul a se îndatorà locuitoriĭ la maĭ multă despăgubire, căcĭ şi eĭ înşile nu sînt maĭ puţin în pagubă după a lor stare din aceleaşĭ evenimente.

Cinst. Departament este poftit ca îndatorirea locuitorilor la împlinirea clăciĭ să fie întemeiată pe o dovadă a nerĕspunderiĭ eĭ în cursul acestuĭ an. De aceea va da straşnicile sale poruncĭ Cârmuitorilor de judeţe ca să îngrijească de a nu se face cea maĭ mică năpăstuire întru aceasta, căcĭ de orĭ-care năpăstuire înşile vor fi rĕspunḑĕtorĭ.

No. 2.303.
1848
Oct. 10.

Adresa No. 4.021 a Sfatuluĭ orăşenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Sfatul orăşenesc din Bucurescĭ.

Sfatul în temeiul alăturateĭ pe lângă aceasta în copie poruncă a cinst. Căimăcămiĭ cu No. 361, a şi pus la cale pregătirea celor tre-

buincioase pentru sorvițiŭ la locuința Exelenții Sale Rĭfat Pașa prin d-luĭ Căminarul Moisache, slobodindu-ĭ din cassa orașuluĭ cu chip de împrumutare din orĭ-ce banĭ se află, galbenĭ împĕrătescĭ 60, plata pe cincĭ dile, socotite pe fie-care di câte # 12, dându-i-se și o birjă după cererea dumi-sale făcută prin hârtia de la 8 ale curgĕtoareĭ lunĭ. Dar pentru-că pe lângă aceasta s'aŭ maĭ cerut în trebuința Exelenții Sale un pat, o salteà, două plăpumĭ, două cearșafurĭ și patru sfeșnice, carĭ pe de o parte s'aŭ închiriat cu preț de leĭ una sută treĭ par. pe lună și s'aŭ și dat, iar pe de alta, Sfatul de acum supune la cunoscința cinst. Departament și tot de odată îl roagă să binevoească a-ĭ da deslegare dacă poate a maĭ slobodi după împlinirea predișelor cincĭ dile și alte asemenea sume de banĭ pomenituluĭ îngrijitor precum și câte se vor maĭ cere in predisa trebuință. No. 2.303. 1848 Oct. 10.

Presidentul, C. Lenș, I. Samurcaș, Răd. Simonide.
Ajutor, A. Costiescu.

No. 4.021.

(Rosoluție:) Rĕspuns că de vreme ce pentru aceasta figurează porunca cinst. Căimăcămiĭ, cinst. Sfat este dator a o îndeplinì dând toate cele de trebuință, și după plecarea Exelenții Sale Pașiĭ va trimite Departamentuluĭ socoteală generală pentru toate cheltuelile, ca să i se întoarcă baniĭ ce va da.

Corespondență „de la graniță" către „Bucovina". No. 2.304.
No. 3. 1848. 22. XI. Supl. 1848
Oct. 10.

De la graniță.

Rușiĭ se află în Bucurescĭ; eĭ ocupă maĭ toată Valachia-mare, și s'aŭ întins până la granița Ardealuluĭ. Generalul Magheru a depus armele. General-Consuliĭ Franțieĭ și Anglieĭ l-aŭ îndemnat la aceasta. O Franție, o Anglie, încă o crimă a politiceĭ voastre! Magheru puteà încă să se împrotivească; însă amerințat de Turco-Rușĭ, părăsit de puterile europene, ce erà să facă, și ce aveà de nădăjduit pentru soarta patrieĭ sale? Magheru la 26 Sept. se aflà pe malul Oltuluĭ în Câmpul luĭ Traian în apropiere de Râmnicul-Vâlciĭ. Supt steagurile acestuĭ viteaz bărbat eraŭ adunate toate trupele regulate și neregulate și cincĭ districte din Valachia-mică, și vre-o câte-và din cea mare, carĭ nu vroiaŭ a cunoasce guvernul noŭ, compus de Duhamel, Fuad și Cantacuzino. Toată armia erà însuflată de cel maĭ mare entusiam; și atât ostenii cât și săteniĭ cereaŭ să meargă în potriva dușmanuluĭ. În 27 Sept. erà

No. 2.304. 1848 Oct. 10. să se trimeată două corpuri spre a ocupà punturile de la Pitescĭ, Curtea-de-Argeş şi Slatina, când spre seară fără aşteptare sosì în lagăr d. Grant, secretarul Consuluiŭ engles de la Bucureştĭ. După o întrevorbire ce acest noŭ sosit avù cu Magheru, lagărul luă o altă faţă. A doua ḑi la 28 enigma se deslegă. Toate trupele regulate şi neregulate, precum şi mulţimea sătenilor adunaţĭ primiră poruncă prin proclamaţie ca să se împrăştie pe la casele lor, şi să se păstreze pentru ḑile maĭ bune. Trupele multă vreme s'aŭ împotrivit porunciĭ capuluĭ lor; însă în urmă trebuiră a se plecà fatalităţiĭ. Scena despărţiriĭ fu din cele maĭ duioase. Lacrimĭ curgeaŭ pe obrazul tuturora. Toţĭ s'aŭ împrăştiat. Generalul Magheru se află acum în Sibiiŭ, împreună cu vre-o 20 ofiţerĭ românĭ. El a dat General-comandeĭ de acolo însemnătorul deposit de arme ce aveà spre a se înarmà gardia naţională românească din Ardeal. Generalul austriac aŭ poftit pe Magheru şi pe suita sa, ca spre semn de cinste să poarte uniforma lor. Acum când armele aŭ căḑut şi că Ţeara-Românească ca şi Moldova sunt lăsate libereĭ sete a rĕsbunăriĭ, Europa creştină nu va face nimica pentru ele?

No. 2.305. 1848 Oct. 10.

Raportul No. 540 al Cârmuiriĭ de Prahova către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Prahoveĭ.

Potrivit cu ştiinţa primită de la d. Comandirul punctuluĭ Breaza, prin adresa No. 172, cu supunere se face cunoscut cinst. Departament că ieromonachul Varlam, cerut prin porunca No. 172, a trecut peste graniţă, şi nu s'a putut câştigà prinderea luĭ.

Pentru d. Cârmuitor, Secr., I. Brezeanu.

No. 540.
Sect. 1.

(Resoluţie:) Să se deà în cunoştinţa Preaosfinţieĭ Sale Mitropolituluĭ.

Adresa No. 411 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.306. 1848 Oct. 10.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

La adresa aceluĭ cinst. Departament cu No. 972, privitoare la rugăciunile celor arestaţĭ la Poliţia oraşuluĭ Buzăŭ ca să li se hotărască cât maĭ în grab soarta lor, spre a fi scoşĭ din închisoarea aceea, unde se află grămădiţĭ foarte din pricina strimtoriĭ cu un aer nesănătos, Căimăcămia rĕspunde că cinstitul Departament să poruncească Cârmuiriĭ judeţuluĭ Buzăŭ ca, daca în adevĕr acea închisoare este strîmtă, să scoaţă dintr'însa pe ceĭ arestaţĭ supt categoria evenimentelor trecute şi să-ĭ pue într'o casă sigură, avênd lărgimea trebuincioasă, unde să fie păziţĭ cu trebuinciosul numĕr de paznicĭ spre a nu puté scăpà şi fugì vre unul până la al doilea poruncă ce i se va da de urmare. Se va cere tot într'o vreme de la ḑisa Cârmuire a trimite fără zăbavă la Departament listă cuprinḑĕtoare de numele şi pronumele acelor arestaţĭ sub ḑisa categorie, pe care cinstitul Departament să o împărtăşască Căimăcămieĭ.

Căimăcamul, Costandin Cantacuzino.

No. 411.

(Resoluţie:) Întocmaĭ poruncă la Cârmuirea Buzăuluĭ, cerêndu-ĭ grabnica trimitere aceĭ liste.

Raportul No. 509 al Cârmuiriĭ de Teleorman către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.307. 1848. Oct. 10.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Teleorman.

În urma puneriĭ la cale făcută după porunca cinst. Departament No. 95 pentru luarea armelor de pe la locuitorĭ, întîmpinând Cârmuirea raporturĭ de la Sub-cârmuitoriĭ respectivĭ, că aŭ nedumerire la propunerile unora din proprietarĭ, arendaşĭ şi alţĭ neguţătorĭ, că lor făcêndu-le trebuinţă armele ca uniĭ ce locuesc pe

No. 2.307. 1848 Oct. 10. la țeară, nu le pot dà, fiind-că și porunca expusă maĭ sus ḑice că de la locuitoriĭ ce nu le fac trebuință să se ieà, i se supune această împrejurare la cunoscință, spre a da deslegare de urmarea ce trebue să se facă.

Pentru d-l Cârmuitor, Apostolescu.

No. 509.
Secs. I-ĭ.
Or. Turnu.

(Resoluție:) Să se deà aceeașĭ deslegare ce va primi și Depart. de la cinst. Căimăcămie la întrebarea ce ĭ-a făcut.

No. 2.308. 1848 Oct. 10.

Raportul No. 539 al Cârmuiriĭ de Prahova către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Prahoveĭ.

În nedomerire aflându-se Cârmuirea, dacă în adunarea armelor după la locuitoriĭ acestuĭ județ intră și cele aflate pe la proprietarĭ, arendașĭ și alte fețe, pentru trebuința lor, se roagă plecat a i se da cuvenita deslegare.

Pentru Cârmuitor, Secretar, Brezeanu

No. 539.
Secs. I-ĭ.

(Resoluție :) Să se ceară deslegarea cinst. Căimăcămiĭ, adăugându-se că părerea Departamentuluĭ este că la aceasta se poate face ecsepsie către aceĭ numaĭ din proprietarĭ, arendașĭ, negutătorĭ și boerĭ, carĭ n'aŭ luat parte activă la revoluție, carĭ se bucură de bună opinie și vor da chezășie că vor păstrà armele lor și că nu le vor întrebuințà la urmărĭ nepravilnice.

No. 2.309. 1848 Oct. 10.

Nota luĭ Fuad Efendi către Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secret. St.)

Excellence,

Bucarest.

Il y a quelques jours M. le Basch-Boyard accompagné d'une vingtaine de boyards sont venus chez moi pour me représenter que l'esprit de propagandisme qui pendant la révolution avait fait

de grands progrès parmi la population du pays, n'était pas éteint et qu'il conviendrait de prendre des mesures pour l'étouffer entièrement. No. 2.309. 1848 Oct. 10.

Sa Majesté Impériale le Sultan m'a spécialement recommandé d'effacer toutes les traces de la révolution. Depuis mon arrivée ici je me suis attaché à exécuter les ordres de Notre Auguste Souverain et j'espère avoir réussi. Je n'ai négligé aucune des mesures qui m'ont, à cet effet, été recommandées par Vous, Excellence, et par le Conseil des Ministres et je croyais avoir atteint le but proposé; c'est donc à mon bien grand étonnement et avec une bien pénible sensation que j'ai du voir cette démarche de MM. les Boyards.

Je n'ai cessé depuis mon arrivée de vous assurer, et je vous répète encore ici que je suis toujours prêt à prendre toutes les mesures que vous pourrez me suggérer pour assurer sur des bases stables et solides la tranquillité publique et le bien-être du pays; l'armée impériale sous ma direction, et tous les moyens d'action qui sont à ma disposition, me rendent cette tâche facile. Je viens donc ici, Excellence, vous réitérer les mêmes assurances que je n'ai cessé de vous donner jusqu'à présent, que je m'empresserai toujours d'adopter immédiatement toutes les mesures que, d'accord avec le conseil des Ministres, vous jugerez à propos de me recommander et que je jugerai conformes aux ordres et aux intentions bienveillantes de Sa Majesté Impériale.

Agréez, Excellence, les assurances de ma considération bien distinguée.

Fuad.

A Son Excellence, M. le Grand Logothète de Justice Constantin Cantacuzène, Caïmacam de Valachie, etc., etc.

Nota No. 2.990 a Agenţieĭ Austriace către Secretariatul de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.310. 1848 Oct. 10.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 133. S. fr.)

A l'honorable Secrétariat d'Etat en Valachie.

No. 2.990.

Bucarest.

L'Agence a l'honneur de recommander à la bienveillante considération de l'honorable Secrétariat d'Etat la pétition ci-jointe des

No. 2.310. 1848 Oct. 10. sujets autrichiens André Graf et Etienne Bistritzer qui prient de ne pas être obligés de déloger à cause du logement militaire dans le kan St. Jean.

Le soussigné saisit cette occasion pour réitérer à Monsieur le Secrétaire d'Etat l'assurance de sa considération très distinguée.

Timoni.

Anexă.

Către cinstita Agenție Chesaricească.

Fiind-că astădĭ a venit poruncă de la c. stăpânire locală ca să se deșerte tot hanul a mânăstiriĭ Sf. Ioan, întru care și noĭ locuim, afară de prăvaliile ce sînt în fața poduluĭ, așà dar, prin urmare, noĭ subt-iscăliţiĭ supușĭ, aflându-ne strâmtorațĭ întru aceasta, căcĭ unul are spiţărie în faţă, și în dos curticică, și odăĭ spre a se lucrà toate ale spițărieĭ și spre locuința slugilor, și altul are tapițerie, ce nu avem mijloc unde să încăpem, și așà cum ne aflăm și fiind-că curţile a noastre sînt despărţite, de aceea rugăm pe c. Agenție să binevoească a mijlocì unde se cuvine spre apĕrare a noastră.

Andreas Graf, Apotheker.
Ştephan Bistrizer, Tapezirer.

No. 2.311. 1848 Oct. 10.

Nota No. 1.025 a Consuluḷuĭ general al Grecieĭ către Fuad Efendi.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 69 bis. S. fr. Secr. St.)

A S. E. Fuad Effendi, Commissaire de la S. P. ottomane auprès des Principautés, etc.

No. 1.025.

Bucarest.

Excellence,

Plusieurs sujets hellènes, faisant les fermiers de terres en Valachie, se sont adressés au Consulat général de Grèce, en se plaignant de ce que l'autorité locale a enlevé leurs fourrages, sans un accord préalable, et en les privant du droit de la libre vente.

Considérant cette plainte comme entièrement fondée en justice, j'ai adressée au Gouvernement local une note pour réclamer contre une pareille mesure, qui porte atteinte à la propriété même, et j'en ai demandé le prompt redressement.

Cependant j'ai cru de mon devoir de transmettre simultanément ci-annexé à V. E. copies, tant de ma note sus-mentionnée, que du protêt donné par les ayant cause, en appelant votre bienveillante et sérieuse attention sur leur contenu. Je dois aussi remarquer ici, que cette même classe de fermiers et précisément celle qui a le plus souffert pendant les trois mois de troubles en Valachie, à cause de la révolte des paysans, et que la justice exige que, s'il y a des charges à supporter aujourd'hui, elles ne frappent pas seulement ces individus, mais qu'elles soient également réparties sur tous. En outre cette mesure étant en elle-même arbitraire et onéreuse, cela le devient encore plus par les abus, qui n'ont pas manqué de s'y glisser. No. 2.311. 1848 Oct. 10.

En conséquence connaissant bien les sentiments de justice qui vous animent, et persuadé que le bon droit, sera fermement défendu par votre Excellence, j'ai l'honneur de vous prier de vouloir bien appuyer énergiquement ma réclamation auprès du Gouvernement local, afin qu'il veuille révoquer sur le champ la prohibition de la libre vente des fourrages, et qu'il fasse des contrats de gré à gré avec les possesseurs de cet article, ou bien qu'il soit crié aux enchères publique, comme il se fait pour toutes les autres fournitures.

Je saisis cette occasion pour renouveler à V. E. les assurances de ma haute considération.

(Signé:) C. Rizo.

Adresa No. 119 a luĭ Omer Paşa către Caimacamul Ţĕriĭ-Româneścĭ.

No. 2.312. 1848 Oct. 10.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 27 Fin./4.623.)

Exelenţiĭ Sale Domnuluĭ Caimacam.

Mobilele din salonul cel mare şi odaea de primire din acest palat, unde mĕ aflu sub-semnatul, fiind vechĭ şi stricate, rog pe Exelenţia Voastră să binevoiţĭ a poruncì cuĭ se cuvine pentru pregătirea altora cât maĭ fără zăbavă.

Guvernator ostăşesc al Capitaleĭ, Omer Pasha.

No. 119.

Bucurescĭ.

No. 2.313.
1848
Oct. 10.

Raportul No. 516 al Cârmuiriĭ de Teleorman către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Teleorman.

Sub-cârmuirea plășiĭ Mărgineni din acest județ, prin raportul cu No. 6, a făcut cunoscut Cârmuiriĭ că pentru încărcarea și pornirea orzuluĭ la Capitala Bucurescĭ în trebuința oștirilor rusescĭ și otomane, orânduind un căprar cu dorobanțĭ și la satul Pielea dintr'acea plasă, ca să însumeze carele trebuincioase prin împreună stăruire cu aleșiĭ aceluĭ sat, săteniĭ de acolo în loc să deà supunerea cuvenită ca la o poruncă a stăpâniriĭ, și pentru o datorie a lor legiuită, în potrivă aŭ năvălit asupra dorobanților și prin bătăĭ ĭ-aŭ isgonit din sat.

Apoĭ fiind-că o asemenea urmare a numiților sătenĭ împiedecă și cu fapta și cu pilda stăruirea Cârmuiriĭ întru săvârșirea porniriĭ aceluĭ product, după dreptate trebue pedepsiți. Dar fiind-că Cârmuirea nu are mijloace de putere îndestulă, ca să întîmpine asemenea împotrivirĭ ce se ivesc tot-deauna la maĭ multe locurĭ, supune în cunoscința cinst. Departament rugându-se și acum a face punere la cale, ca orĭ din oștirea hotărîtă ce este a venì într'acest județ, saŭ din Cazacĭ, să orânduească o comandă în ajutorul Cârmuiriĭ pentru supunerea unor asemenea îndărătnicĭ, precum s'a maĭ făcut cerere cinst. Departament, căcĭ dacă nu i se va da un asemenea ajutor de care să se sfiească săteanul, poate să se întârḑieze totala pregătire și teslimatisire a furajurilor ce se cer, și să caḑă vre-o rĕspundere asupra însărcinaților cu acelea.

Pentru d-l Cârmuitor, C. Apostelescu.

No. 516.
Or. Turnu.

(Resoluție:) Fiind-că din raportul No. 597 se vede că i s'a dat ajutor de Cazacĭ, se pune la delă.

Raportul Cârmuirii de Teleorman către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕrii-Românesci. No. 2.314. 1848 Oct. 10.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

Copie de pe raportul Cârmuitorului județului Teleorman.

Către Departamentul din Lăuntru.

Astădi la un ceas evropienesc după ameadi de-odată cu porunca cinst. Departament sub No. 909 aŭ și sosit aici în satul Piatra o trupă de Cazaci însoțită de cinovnicul cinst. Departament, pentru care cunoscui de neapărata-mi datorie a supune cu degrabă cunoscinții cinst. Departament precum și cele urmate până într'acest minut de la raportuirea mea din 7 ale curgĕtoarei luni. Deși după poftirea ce am fost făcut d-lui Comandir al divisionului al 3-lea de la punctul Zimnicea, îndată cu sosirea dumi-sale aici, locuitorii Pietreni și Viișoreni, ce luaseră în ajutoru-le și din locuitorii satelor Căcânăŭ și Lisa, s'aŭ făcut nevĕduți, iar a doua di împrăștiindu-se cei mai mulți din locuitorii celor d'întâiŭ sus pomenite două sate prin mai multe sate dimprejurul lor, muncindu-se a-i îndupleca ca să-i însoțească, ca cu toții să vie asupră-mi și asupra miliției ce o aveam de ajutor, sub cuvînt că ei aŭ jurat și sînt datori să stăruească până la cea din urmă picătură de sânge, nu aŭ putut urnì în pornirea și duhul lor decât pe sătenii din satul Suhaia, cari astădi s'aŭ și fost strîns în satul Viișoara cu hotărîre ca ori într'această noapte saŭ a doua-di să năvălească cu toții, dar îndată ce aŭ simțit că trupa căzăcească a sosit aici în satul Piatra, s'aŭ rĕspândit. Îndată ce am simțit aceasta, s'aŭ luat după dînșii atât divisionul al 3-lea al oștirii romănesci, cât și parte din trupa căzăcească și nu s'aŭ putut prinde încă cei mulți decât până la un numĕr de 30, afară de șease ce eraŭ prinși mai nainte de sosirea Cazacilor, fără de a se întîmplà vre-o rănire măcar, rĕmâind ca după cercetarea ce li se va face, cei ce se vor dovedì invitători să se poprească și să se facă cunoscut cinstitului Departament.

În urma acestora astă-seară la 10 ceasuri evropienesci a sosit și Mehmet Pașa cu o trupă de oștire otomană călăreți, mai rĕmâindu-i în urmă și o trupă pihotă la Zimnicea.

Părerea Cârmuirii însă este, ca cât pentru satele Piatra, Viișoara și Lisa, pe de o parte să se pilduească câți-và din invitători

No. 2.314. 1848 Oct. 10. în mijlocul satuluĭ, după care ceĭ maĭ de căpetenie să se trimiță la cinst. Departament, ca de va bine chibzuì să-ĭ ție pe un curs de vreme maĭ departe de locuința lor, iar pe de alta să steà execuția ostășească cel puțin ḑece ḑile într'însele. Iar pentru celelalte douĕ, Căcânăŭ şi Suhaia numaĭ să se pildueascä cu bătae în satul fie-căruia, și ceĭ maĭ de căpetenie pricinaţĭ să se depărteze iarășĭ pe un curs de vreme din satele lor. Şi cu acest mijloc nădăjduesc că se vor înfrînà și nu puțină pildă va fi și altora pe viitor. Atâta numaĭ fiind-că astă una dată încearcă Cârmuirea împedecărĭ la aducerea la îndeplinire a poruncilor stăpâniriĭ din partea multor sate, precum s'aŭ maĭ supus cunoscințiĭ. Cinst. Departament cu plecăciune este rugat ca de va bine chibzuì să binevoească a-mĭ slobodì voe ca după săvârșirea acesteĭ operațiĭ, să popresc din comanda acestor Cazacĭ un numĕr de douĕ sute pe carĭ să-ĭ țiŭ pe lângă Cârmuire întrebuințându-ĭ la împrejurărĭ de nesupunere, tot de-odată dându-mi-se deslegare și cum am să urmez atuncĭ pentru hrana lor și a cailor lor.

(Iscălit:) Alec. Cocorĕscu.
Întocmaĭ după original, Șeful secțieĭ, Steriadi.

No. 2.315. 1848 Octomv. Adresa Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneṡcĭ către Departamentul Trebilor din Lăuntru.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

Căimăcămia.

Cinst. Depart. al trebilor din Lăuntru.

Exelenția Sa Fuad Efendi, prin notă din 10 Octomvrie curgĕtor, face cunoscut sub-iscălituluĭ că, sînt câte-va ḑile, d-l bașboer însoțit de vre-o douĕ-ḑecĭ boerĭ s'a dus la Ex. S. spre a-ĭ arătà că duhul de propagandă care în vremea revoluțieĭ a făcut marĭ înaintărĭ printre locuitoriĭ ţĕriĭ, nu este stins, și că s'ar cuvenì să se ieà măsurĭ pentru a luĭ desăvârșită stingere.

Că Mărirea Sa împĕrătească Sultanul a recomandat Ex. Sale cu dinadinsul să desfiinţeze toate urmele revoluțieĭ; de la ajungerea Ex. Sale aicĭ s'a îndeletnicit să îndeplinească poruncile Augustuluĭ nostru Suveran și nădĕjduesce că a isbutit ; nu a lăsat neîndeplinită nicĭ una din măsurile carĭ aŭ fost recomandate Ex. Sale întru aceasta de către sub-iscălitul și de către Sfatul miniștrilor și crede că a ajuns la sfârșitul propus. Așà dar a fost de cea

maĭ mare mirare și a trebuit ca cu o multă dureroasă simțire să vadă această mișcare a d-lor boerilor, și că Ex. Sa nu a încetat de la ajungerea aicĭ de a ne încredință și apoftoresce încă că este în toată vremea gata să ieà toate măsurile ce i se vor arătà de trebuincioase pentru asigurarea pe basurĭ statornice și temeinice a liniștiĭ obsteștĭ și a bineluĭ țěriĭ. Împěrăteasca armie de sub a E. S. direcție și toate mijloacele de lucrare carĭ sînt la dispoziția E. Sale îĭ înlesnesc această sarcină. No. 2.315. 1848 Octomv.

De aceea reînnoesce acelea încrederĭ pe carĭ nu a încetat până acum a le da, că se va grăbì în toată vremea să ieà îndată toate măsurile carĭ de către sub-iscălitul în unire cu Sfatul miniștrilor se vor judecà de cuviință a i se recomandà și carĭ se vor găsì potrivite cu poruncile și binevoitoarele cugetărĭ ale împěrătescíĭ Sale Mărirĭ.

Căimăcămia grăbesce a da în cunoscința cinst. Departament așternuta în sus coprindere a noteĭ Ex. Sale Fuad Efendi și avênd în vedere toate măsurile ce s'aŭ luat pentru restatornicirea și întemeierea obștescíĭ liniștĭ cu obștească desarmare, cu desființarea tuturor acturilor slobodite de cădutul guvern revoluționar și a foilor de gazetă eșite subt acel guvern și cu altele, poftesce pe cinst. Depart. ca să aducă la cunoscința cinst. Sfat administrativ extraordinar atât însemnata cuprindere a noteĭ Ex. Sale Fuad Efendi cât și toate acele măsurĭ luate și să ceară a sa chibzuire asupra măsurilor ce s'ar maĭ cunoasce de trebuință a se luà spre stîrpirea cu desăvârșire a orĭ-căreia urme de revoluție s'ar maĭ bănuì că este încă neatinsă, pe carĭ cinst. Departament le va aduce la cunoscința Căimăcămieĭ spre a se supune și din parte-ĭ Ex. Sale Fuad Efendi.

Adresa No. 425 a Căimăcămieĭ Țěriĭ-Românescĭ către Departamentul Dreptățiĭ. No. 2.316. 1848 Oct. 11.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2077. Secr. St.)

Căimăcămia Țěriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al Dreptățiĭ.

No. 425.

Cinstitul Departament al Dreptățiĭ va cunoasce că d-lor Clucerul Alecu Samurcaș, Pah. Costache Viișoreanu, Serdarul Caragic, Petrache Eliad, Nae Eliad și Toma Strâmbeanu, sînt depărtațĭ din posturile ce ocupă în partea judecătorească, pentru care am poftit a face punerea la cale îndată.

No. 2.317. 1848 Oct. 11.

Adresa No. 437 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenţia Sa Omer Paşa prin adresa No. 119 arată că din mobilele încăperilor din palatul tronuluĭ în carele locuesce Exelenţia Sa, cele din odaea de primire şi cea de alăturea sînt vechĭ şi stricate, şi cere ca să se ridice acelea şi să se aşeze altele nouĕ bune.

Căimăcămia încunosciinţând de aceasta pe cinstitul Departament, îl poftesce ca să însărcineze pe Sfatul orăşenesc cu îndeplinirea cereriĭ Exelenţiĭ Sale Omer Paşa, după care arătându-se costul celor ce se vor aşezà, se va da deslegare Departamentuluĭ Vistieriei a-l slobodi.

Schimbul ce s'ar face dându-se şi cele vechĭ pentru cele nouĕ, nu puţin ar uşurà preţul acestora.

Dumnea-luĭ Marele Vornic al trebilor din Lăuntru este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acesteĭ adrese.

Caimacamul, Constandin Cantacuzino.

No. 437.

(Resoluţie:) Să se deà toate acestea în cunoscinţa Sfatuluĭ orăşenesc, ca îndată să aducă la îndeplinire cererea cinst. Căimăcămiĭ, însciinţând însă maĭ întâiŭ Departamentuluĭ câte, de ce fel, de ce calitate şi de ce preţ aŭ a fi mobilele cele nouĕ ce va găsi de trebuinţă şi cu cale a se pune la aceste douĕ odăĭ şi câte iarăşĭ sînt mobilele cele vechĭ ce urmează a se da schimb şi cu ce preţ, ca să i se deà deslegare. Nu va scăpà cinst. Sfat din vedere că osebit de mobilele vechĭ ce sînt astădĭ aşezate în acele douĕ odăĭ maĭ sînt mobile de ale stăpâniriĭ stricate şi în păstrarea îngrijitoruluĭ palatuluĭ în numĕr însemnător, carĭ toate acelea se pot da tapiseruluĭ drept banĭ la cumpĕrătoarea mobilelor nouĕ. Dar la aceasta trebue neapĕrat privegherea şi stăruirea unuia din dumnea-lor membriĭ aceluĭ cinst. Sfat.

No. 2.318. 1848 Oct. 11.

Nota No. 433 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Mehmet Paşa.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079 Secr. St.)

No. 433.

Căimăcămia.

Exelenţiĭ Sale Mehmet Paşa.

Cu cinste a priimit Căimăcămia adresa Exelenţiĭ Voastre din

8 Octomvrie curgĕtor, din care încredinţându-se că liniştea şi buna orânduealǎ este restabilită acolo, grăbesce a vĕ rĕspunde, mărturisindu-vĕ a eĭ mulţumire, precum şi recunoscinţa Valachieĭ pentru înţeleptele măsurĭ ce aţĭ luat întru aceasta. No. 2.318. 1848 Oct. 11.

Cât pentru feţele ce însemnaţĭ că aŭ luat parte în acea nebunească causă şi aŭ fost faţă la arderea Regulamentuluĭ, veţĭ cunoasce Ex. V. că s'aŭ depărtat din posturile lor prin poruncă dată de-odată cu aceasta Depart. Dreptăţiĭ.

Ordinul No. 439 al Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Şeful oştiriĭ. No. 2.319. 1848 Oct. 11.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 51/175. Ostăşescĭ.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ d-luĭ vremelnicesculuĭ Comănduitor al oştiriĭ pămîntene.

Raportul dumnea-voastră No. 2.904, făcêndu-se cunoscut Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi, Căimăcămia a primit acum rĕspunsul Exelenţiĭ Sale de la 10 Oct. curgĕtor, că a poruncit autorităţilor militare din Brăila să predeà ofiţeruluĭ ce va fi rânduit de către d-v. armele şi caiĭ luaţĭ când s'a făcut desarmarea detaşamentuluĭ miliţieĭ rânduit la Brăila. Cât pentru fîn, de se va fi întrebuinţat în hrănirea cailor împĕrătescilor oştirĭ, să se sloboadă cfitanţă după rânduealǎ, iar alt-fel urmează ca autorităţile locale să îngrijească de a nu se mâncà acel fîn de către vitele oraşuluĭ.

Căimăcămia dând în cunoscinţa d-v. cuprinderea noteĭ Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi într'aceasta, vĕ poftesce ca să faceţĭ punere la cale pentru luarea acelor arme şi caĭ, precum şi pentru fîn după împrejurările ce se vor ivì.

Caimacam, Const. Cantacuzino.

No. 439.

(Resoluţie:) Secsia 1-iŭ. Se scrie Căpit. Nicolescu să primească tot ce este şi să sloboadă şi cfitanţă după arătare, iar cu caiĭ să poruncească la d. par. Păucescu să plece la Călăraşĭ la escadron cu caiĭ oamenilor şi amoniţia de cavalerie, raportuind ce anume s'a primit.

Garbaski.

No. 2.320.
1848
Oct. 11.

Extract din rĕspunsul Ministruluĭ imperial Schmerling la interpelarea Deputatuluĭ Jucho, în Parlamentul din Francfort.

(Stenographischer Bericht über die Verhandlungen der deutschen constituirenden Nationalversammlung zu Frankfurt am Main. 1848. Vol. IV, pag. 2.804.)

Reichsminister von Schmerling. . . . . Es ist bereits eine Anordnung in Betreff eines ausserordentlichen Gesandten nach Constantinopel, um den wichtigen Verkehr mit dem Orient anzubahnen, getroffen. Gleichzeitig mit dem Schritte, der da geschehen wird, um den diplomatischen Verkehr mit dem Oriente anzubahnen, ist die Reichsgewalt entschlossen, an den bedeutendsten Punkten des Orientes Reichsconsuln zu bestellen. Die Wahl ist bereits getroffen, und wir dürfen hoffen, dass die Gewählten bald abgehen. Namentlich die Donaufürstenthümer sind ein Punkt, wohin ein mit den Verhältnissen vollkommen vertrauter Mann als Reichsconsul abgehen soll.

No. 2.321.
1848
Oct. 11.

Raportul No. 5.158 al Cârmuiriĭ de Gorj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstitului Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Gorj.

Porunca cinst. Departament cu No. 935 cu supunere primíndu-o, am înțeles cele poruncite pentru Nicolae Marghiloman, ca dându-i-se baniĭ și cele-lalte lucrurĭ ale sale, afară de arme și hârtiĭ atingĕtoare de prințipiul revoluțieĭ, să se trimiță la Ex. Sa Ismail Pașa, următor așĭ fi fost întocmaĭ. Dar pentru-că Exelenția Sa Ismail Pașa nu-mĭ este cunoscut în care parte de loc se va fi aflând acum, s'a dat numituluĭ Marghiloman atât baniĭ ce a avut în sipetul sĕŭ închis și pecetluit, cât și alte lucrurĭ ale sale, precum dovedesce înscrisul sĕŭ ce a dat supt iscălitură-ĭ, după care se alătură copie, afară din arme carĭ s'aŭ oprit de supt-cârmuitoriĭ de Novacĭ și Amaradia și de către serdarul Zamfir Broșteanu și fiul sĕŭ Iancul. Se trimise la cinst. Departament spre îndeplinirea

poruncii și urmarea ce cuviința va cere. Tot de-odată se alătură și o condică cu nisce hârtiĭ într'însa ce s'aŭ găsit în sipetul sĕŭ, legată și pecetluită cu pecetea Cârmuiriĭ. No. 2.321. 1848 Oct. 11.

Cârmuitorul județuluĭ, N. Formac.

Secț. 1-ĭ.
No. 5.158.

Adresa No. 2.251 a Mitropolituluĭ Ungrovlachieĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.322. 1848 Oct. 11.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Sînt astădĭ opt-spre-ḑece ḑile de când prin adresurile noastre cu No. 2.045 și 2.046 am poftit pe cinst. Departament ca să poruncească ocârmuirilor de Dolj și Vâlcea a prinde fie-care pe fețele bisericescĭ arătate în pomenitele adresurĭ, carĭ s'aŭ dovedit că aŭ fost amestecațĭ luând parte lucrătoare la turburările trecuteĭ rĕsvrătirĭ revoluționare, și să-ĭ trimiță la sfînta Mitropolie.

Dar pentru-că până acum nicĭ vre-unul din acele fețe nu s'a adus aicĭ, nicĭ vre-un rĕspuns de la cinst. Departament am primit de urmarea ce se va fi făcut, poftim pe cinst. Departament ca pe de o parte cu expediția de astădĭ să binevoească a maĭ poruncì acelor cârmuirĭ să nu întârḑieze a trimite cât s'ar puté maĭ fără zăbavă pe acele fețe aicĭ la sfînta Mitropolie, iar pe de alta să fim împărtășițĭ de urmarea ce se va fi făcut și se va face și acum întru aceasta.

Neofit, Mitropolitul Ungrovlachieĭ.
Ajut., Chr. Dimitrescu.

No. 2.251.

Adresa No. 2.270 a Mitropolituluĭ Ungrovlachieĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.323 1848 Oct. 11.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Pentru câțĭ din fețele bisericescĭ, preoțĭ și călugărĭ, aŭ fost luat parte lucrătoare la turburările trecuteĭ rĕsvrătirĭ revoluționare, făcêndu-se din parte-ne grabnică punere la cale, atât pentru ceĭ

No. 2.323. 1848 Oct. 11. de pe afară de prin judeţele ţĕriĭ prin poruncĭ către nacialniciĭ bisericescĭ, călugărĭ şi preoţĭ de mir, cât şi aicĭ în politie, s'aŭ şi prins un numĕr dintr'înşiĭ şi se află arestuiţĭ în sfînta Mitropolie. Din care urmând a se trimite în canon pe la deosebite mânăstirĭ, am chibzuit că pentru a lor maĭ bună pază pre cât vor stà acolo, ca nu cum-và să dosească, să se deà de ajutor şi câte douĭ dorobanţĭ vrednicĭ de pe la ocârmuirile saŭ supt-cârmuirile respective, ca împreună cu ceĭ din partea mânăstirilor orânduiţĭ să-ĭ păzească cu neadormită priveghere, să nu fie slobodĭ sub nicĭ un fel de cuvînt măcar e eşì afară din cuprinsul mânăstiriĭ, pentru care aceasta vom poruncì şi stariţilor fie-căreia mânăstirĭ ca să aibă această de aproape priveghere, şi fiind-că acum sînt gata ca să se trimiţă uniĭ din acele feţe la mânăstirile Căldăruşanĭ şi Cernica, poftim pe cinstitul Departament a poruncì Ocârmuiriĭ locale ca să deà câte doĭ dorobanţĭ pe toată sĕptămâna a fi de pază acolo pentru numiţiĭ, aşteptând acum a fi împărtăşiţĭ cu rĕspuns spre sciinţă.

Neofit, Mitropolit Ungrovlachieĭ.
Ajutor, Chr. Dimitrescu.

No. 2.270.

(Resoluţie:) Rĕspuns că cu toată mulţumirea ar îndeplinì Departamentul cererea Prea Sfinţieĭ Sale, dar multele peste măsură şi grele însărcinărĭ ce aŭ astădĭ cârmuirile şi supt-cârmuirile pentru întîmpinarea aprovisionăriĭ oştiriĭ amêndoror puterilor fac de a nu fi nicĭ chiar lor de ajuns numĕrul de dorobanţĭ ce după legiuire este dat fie-căreia. Prin urmare, le este peste toată putinţa de a da dorobanţiĭ ceruţĭ de Prea Sfinţia Sa. Iar cât pentru străjuirea acestor feţe bisericescĭ, la aceasta ar puté contribui şi administraţia, atuncĭ când s'ar trimite ele pe la mânăstirĭ maĭ depărtate, adică la cele de prin munţiĭ ţĕriĭ, unde ar fi maĭ potrivit cu ale lor urmărĭ de a se surghiuni.

No. 2.324. 1848 Oct. 11. **Adresa No. 1.025 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.**

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La Căimăcămie.

Cârmuirea judeţuluĭ Slam-Râmnic prin raport cu No. 820 încunosciinţează Departamentuluĭ arătarea ce i s'a făcut prin hârtia Stărostieĭ Putneĭ din Moldavia, întemeiată pe porunca Departamentuluĭ din Lăuntru al aceluĭ Prinţipat, că la 4 (a) curgĕtoareĭ lunĭ, 113 Leşĭ călărĭ şi pe jos, eşind prin fundul Leşunţuluĭ aŭ străbătut de acolo pe la sticlărie prin pădurĭ, tocmaĭ la Svoana-

verde din ținutul Putneĭ, și de acolo prin fundul Vrănciĭ, prin munțĭ aicĭ în Valachia. Căpitanul lor erà un Carol Totlich îmbrăcat în haine ofițerescĭ. Aceasta Departamentul grăbesce a o supune la cunoscința cinstiteĭ Căimăcămiĭ, cu adăugire că deși pomenita Cârmuire de Slam-Râmnic arată că a luat grabnice măsurĭ pentru prinderea numiților la întîmplare de a se ivì unde-và, vestind tot de-odată și pe Cârmuirea de Buzăŭ, ca asemenea măsurĭ să ieà și aceea. Dar cinst. Căimăcămie să binevoească a încunosciință aceasta și Exelențiĭ Sale Generaluluĭ Lüders, căcĭ poate să ceară trebuința a se luà într'aceasta și ce-và măsurĭ ostășescĭ din partea Ex. Sale. No. 2.324. 1848 Oct. 11.

No. 1.025.

Adresa No. 1.050 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Cârmuirea de Romanațĭ. No. 2.325. 1848 Oct 11.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La Romanațĭ.

Preotul Radul Șapcă de la satul Celeiŭ a aceluĭ județ, cerut fiind de Prea Sf. Sa părintele Mitropolitul a se aduce aicĭ pentru înclinarea ce a avut cu lucrările trecuteĭ revoluțiĭ, Departamentul scrie aceĭ Cârmuirĭ ca, precum și Cârmuirea județuluĭ Dolj ĭ-a făcut cunoscut, să ridice îndată pe pomenitul preot și în pază de dorobanțĭ să-l trimiță la acest Departament spre a se înaintà la Prea Sf. Sa Mitropolitul.

No. 1.050.

Raportul No. 10.904 al Polițieĭ Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.326. 1848 Oct. 11.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Poliția Capitaleĭ.

După neadormita priveghere și îngrijirea ce apururea are luată Polița asupra oamenilor celor turburătorĭ liniștei obștescĭ, încredințându-se că oare-cine puind pe preoțiĭ de la bisericile Caimata, Sfințiĭ și Popa Rusu prin dare de parale, aŭ pus de aŭ tras

No. 2.326. 1848 Oct. 11. clopotele de la aceste biserici Mercuri la 6 ale acesteia pe la o vreme nepotrivită, adică pe la cinci ceasuri trecute evropienesci după amiadă, și bănuind că aceasta poate să se fi făcut pentru vre-un scop rĕŭ, a căutat în tot chipul a se descoperì acel om, când și dovedind pe un Scarlat Garabet Armeanul, l-a ridicat îndată la arest, și luându-l în cuviincioasa cercetare, prin tacrirul ce a dat, deși nu-și tăgăduesce urmarea sa cu darea adică a câte o jumătate sfanțih pe la preoții acelor biserici, de a trage clopotele, dar spre îndreptare-și arată că aceasta n'ar fi urmat'o pentru vre-un alt sfârșit, decât numai că el fiind în slujbă ca tâlmaciŭ la Nisit Pașa, și perindu-se de acolo un ceasornic, după îndemnul ce i-ar fi dat o femee, a pus de aŭ tras clopotele ca să se dovedească ceasornicul. După a căruia dar arătare și spre descoperirea ființei adevĕrului, vrênd poliția a face întrebare și acelor preoți, s'a stăvilit din pricină căci câteși trei, din porunca Preosfinției Sale părintelui Mitropolitul s'aŭ arădicatără subt arestul de acolo, tot pentru acest sfârșit, și așà acum rĕmâind ca poliția prin într'adins amploiat din parte-i să meargă chiar acolo a le face întrebare, dacă când aŭ primit paralele de la pomenit, li s'a ḑis să tragă clopotele pentru acea pagubă, făcênd și vre-un fel de slujbă, saŭ că le-a spus într'alt chip. Resultatul ce se va luà, cu al doilea raport se va și da în cunoscința cinstitului Departament, iar acum de întîmplare și spre sciință îi face numai cu plecăciune cunoscut, până când el se ține tot la arest.

Pentru Șeful Poliției, Par. Burche.
Andreĭ Anestinescu.

No. 10.904.
Sec. I.

No. 2.327. 1848 Oct. 11.

Raportul No. 5.691 al Cârmuiriĭ de Vâlcea către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea județuluĭ Vâlcea.

După măsurile întrebuințate în urma porunciĭ cinst. Departament cu No. 588, prinḑêndu-se revoluționarul popa Atanasie, s'a poprit de către d. General împărătesc rusesc și l-a trimis la Craiova împreună cu ceĭ-lalțĭ revoluționarĭ ce s'aŭ maĭ putut dovedì.

Iar pentru acel Theodorit monachul ce-ĭ dice și Zăgănescu, plecat se face cunoscut cinst. Departament că încă de la 29 Septemvrie a trecut acolea în Capitală, unde fără îndoeală trebue să se fi aflând și acum. No. 2.327. 1848 Oct. 11.

Cârmuitor, N. Socolescu.
Secr., Bunescu.

No. 5.691.
Secs. 1-ĭ.

(Resoluție:) Să se deà în cunoscința Prea Sfinției Sale.

Nota No. 121 a luĭ Omer Pașa, Guvernatorul militar al Capitaleĭ, către Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.328. 1848 Oct. 11.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169 Secret. Stat.)

No. 121.

Exelențiĭ Sale Domnuluĭ Caimacam.

Pentru cele urmate de către Comandirul oștiriĭ otomane de la Telega, făcându-i-se din parte-mĭ cuviincioasa băgare de samă ca să deà înapoĭ p'acel arestant, vĕ face cu cinste cunoscut Exelențiĭ Voastre la cele din nota cu No. 393.

Omer Pacha.

Bucurescĭ.

Nota No. 125 a luĭ Omer Pașa, Guvernatorul militar al Capitaleĭ, către Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.329. 1848 Oct. 11.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169.)

Exelențiĭ Sale Domnuluĭ Caimacam.

Pentru aceĭ douĭ caĭ ce se vorbesce în nota Ex. Voastre cu No. 402, că s'aŭ luat de oștirea comandată de Exelenția Sa Ismail Pașa dela dorobanțiĭ ce-ĭ însoțeaŭ, am cinste a rĕspunde că s'a dat îndată poruncă a se da înapoĭ, fiind adevĕrat.

Guvernator militar al Capitaleĭ, Omer Pașa.

No. 125.
Bucurescĭ.

No. 2.330. 1848 Oct. 11. Raportul No. 1.298 al Coloneluluĭ C. Mişcenco, Comandantul garnisoaneĭ din Galaţĭ, către Hatmanul Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 437. Administrative nouĕ.)

Luminăriĭ Sale General-Inspector miliţieĭ Prinţipatuluĭ Moldavieĭ, D.D. Hatman şi Cavaler, Prinţuluĭ Dimitrie Michail Sturdza.

Nacialnicul Cordoanelor şi Comandir garnisonuluĭ miliţieĭ din Galaţĭ.

Raport.

Din numĕrul feţelor oposante surgunite în Turchia, şi carĭ o parte din ele sînt slobode a intrà în ţeară după milostivirea Înălţimiĭ Sale, a maĭ venit unul şi anume Dimitrache Filipesco, care s'a trădat cu pază în carantineasca curăţire şi în urmă pe seama Părcălăbieĭ. După datorie, supun Luminăriĭ Voastre.

Colonel Mişcenco.

No. 1.298.

No. 2.331. 1848 Oct. 11. Raportul No. 599 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch M. de Interne Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Dolj.

Costache Zaman, orânduitul de către nelegiuitul guvern Subtcârmuitor la plasa Câmpuluĭ, cel ce a ţinut douĕ săptămânĭ, după căderea aceluĭ guvern, în revoluţie satele aceĭ plăşĭ, şi a făcut cele maĭ marĭ neorânduelĭ, după cum maĭ pe larg s'a deslușit cinst. Departament prin raportul cu No. 207, la care s'a primit spre rĕspuns porunca de subt No. 926 în cuprindere ca să ieà această Cârmuire cele maĭ straşnice măsurĭ pentru prinderea luĭ, cu prilejul treceriĭ împĕrătescilor oştirĭ otomane de la Vidin dincoace, luându-se în goana luĭ un Comandir d'aĭ ḑiseĭ armate, pe ceĭlalţĭ revoltanţĭ ce însoţiaŭ pe însemnatul Zaman ĭ-aŭ împrăştiat, iar pe dînsul prinḑêndu-l, l-aŭ trimis împreună cu un steag Măriei Sale Paşiĭ de la Vidin, unde se şi află pus subt arest. Acestea spre

rĕspuns la porunca cinst. Departament de subt No. 927, plecat se face cunoscut spre a chibzuì cele de cuviinţă pentru acel Zaman. No. 2.331. 1848 Oct. 11.

Cârmuitor, Filişanu.
p. d. Secr., Ioan Atanasiade.

No. 599.
Or. Craiova.

(Resoluţie:) Să se deà în cunoscinţă cinst. Căimăcămiĭ, rugându-o să binevoească a mijlocì către Exelenţia Sa Paşa al Vidinuluĭ, ca îndată să întoarcă pe acel Zaman în acest Prinţipat şi să-l deà în primirea d-luĭ Cârmuitorul judeţuluĭ Dolj ca să-l trimiţă aicĭ subt bună pază.

Raportul No. 1.983 al Directiuniĭ Carantineĭ din Galaţĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ. No. 2.332. 1848 Oct. 11.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 13.208.)

Către cinstitul Departament din Lăuntru al Prinţipatuluĭ Moldoveĭ.

Direcţia Carantineĭ Galaţĭ.

Raport.

Din feţele ce după Înaltul ofis Gospod subt No. 171 slobodit prin acel cinst. Departament, secţia a 4-a, că se învoesce întoarcerea în Prinţipat de peste hotarul Turchieĭ, unde aŭ fost exilaţĭ, la 9 a următoareĭ lunĭ a maĭ sosit cu vaporul de la Constantinopole numaĭ dum. Dimitrie Filipescu, carele fără a avé vre-o comunicaţie saŭ vre-o întâlnire cu cine-và, îndată s'a supus observaţieĭ Carantineĭ, şi după săvârşirea termenuluĭ se va trădà Pârcălăbieĭ spre a se ţiné în a eĭ disposiţie periorisit până la al doilea deslegare, pentru care Direcţia cu supunere aduce la cunoscinţa cinst. Departament.

Capşa, Ban.
Secretar, N. Zamaria, Serdar.

No. 1.983.

Adresa No. 458 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.333. 1848 Oct. 12.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 551.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Fiind-că pentru balul ce este să se deà, urmează a fi trebuinţă şi de crăcĭ marĭ de brad, spre împodobirea unora din locurĭ ce

No. 2.333. 1848 Oct. 12. s'ar găsì de cuviință, Căimăcămia poftesce pe cinstitul Departament ca să deà poruncă către cârmuirile de județe maĭ apropiate în cuprinsul cărora se poate găsì bradĭ, ca să trimiță aicĭ cincĭ-decĭ care cu crăcĭ de brad.

Chiria transportuluĭ va cunoasce cinstitul Departament că va fi plătită cărăușilor aicĭ.

Caimacamul, Constantin Cantacuzino.

No. 458.
Bucurescĭ.

No. 2.334. 1848 Oct. 12. **Raportul No. 1.121 al Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.**

(Conc. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 551.)

La cinst. Căimăcămie.

Vědêndu-se îndatorirea ce se pune prin adresa cinstiteĭ Căimăcămiĭ supt No. 458 pentru aducerea aicĭ a cincĭ-decĭ care de bradĭ trebuinciosĭ pentru balul ce este să se deà; Departamentul găsesce de neapěrat a rugà pe cinst. Căimăcămie să-ĭ deà în grab sciință peste câte dile urmează să fie aduși aicĭ aceĭ bradĭ, căcĭ este cu neputință a se aduce în curs numaĭ de treĭ patru dile, urmându-se întârdiere la tăerea lor din munțĭ și transportul aicĭ.

No. 1.121.

No. 2.335. 1848 Oct. 12. **Adresa No. 4.084 a Sfatuluĭ orășenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Sfatul orășenesc din Bucurescĭ.

Cinstita Poliție, prin adresa cu No. 10.858, cere slobodirea din cassa orașuluĭ a galbenĭ patru-decĭ și cincĭ, plata uneĭ birjĭ ce a umblat în trecuta lună Septemvrie cu d-luĭ Sali Efendi.

Și fiind-că Sfatul nu cunoasce această punere la cale, roagă plecat pe cinst. Departament să binevoească a-ĭ da deslegare de urmează a se da pomenita sumă de banĭ.

President, C. Lenș, A. Xenocratis, Radu Simonide, N. Lahovari.
Ajutor, A. Costiescu.

No. 4.084.
S. administrativă.

(Resoluție:) Rěspuns că nicĭ Departamentul nu cunoasce, nicĭ are vre-o deslegare de la cinst. Căimăcămie pentru rěspunderea uneĭ asemenea sume.

Adresa de mulţumire a maĭ multor boerĭ românĭ, fugiţĭ la Braşov, către Magistratul oraşuluĭ. No. 2.336. 1848 Oct. 12.

(G. Bariţ: Părţĭ alese din Istoria Transilvanieĭ. Vol. II. pag. 759.)

Worte des Dankes.

Löblicher Magistrat von Kronstadt! Ehrenwerthe Bürgerschaft! Wackere Bürgerwehr!

In dem Momente der Rückkehr nach der Heimath halten die Unterfertigten im Namen ihrer Landsleute und Freunde es für ihre heilige Pflicht, Ihnen für die freundliche, herzliche Gastfreundschaft, die sie in den Mauern Ihrer Stadt genossen, ihren innigsten Dank auszudrücken. Die traurigen Ereignisse in der Walachei, welche vor 3 Monaten von einigen tollen Communisten und Republicanern herbeigeführt, dieses schöne Land bis in seine Grundfesten erschütterten, und es dem Abgrund nahe brachten, haben uns gezwungen unsere Heimath zu verlassen; wohl vorhersehend, dass dieses wahnsinnige Treiben nur Verderben und eine gänzliche Anarchie zur Folge haben könne. Hier nun in ihrem friedlichen Kronstadt, seit Jahrhunderten wegen seiner deutschen Gastfreundschaft berühmt, fanden wir in den gewaltigen Stürmen der jetzigen bewegten Zeit ein Asyl für unsere geängstigten Familien. Trotz der täglichen Aufeindungen und Verdächtigungen der Journalisten, die es sich zum Gesetz machten, alle bestehende Ordnung umzustossen, und uns selbst dieses bescheidene Asyl nicht vergönnten, blieben wir kalt und ruhig gegen alle diese falschen Anschuldigungen und Drohungen, ohne unsere Feinde einer Antwort zu würdigen, vertrauend zuerst auf Gott den Gerechten, der die verdiente Strafe über Menschen verhängen musste, die alle Rechte des Eigenthums, der menschlichen Ordnung und Sittigung mit Füssen traten, und dann auf Sie, verehrte Bürger, die Ihren Ahnen gleich mit dem deutschen Schild Ihre Schützlinge mit Kraft und Muth bedeckten. Möge doch bald der Augenblick nahen, wo wir Ihnen nicht mit Worten, sondern mit der That beweisen können, dass die innigste Dankbarkeit nicht ein leerer Schall sei. Sind sie fest überzeugt, dass wir mit diesen feurigen Gefühlen zu unsern Brüdern und Freunden zurükkehren, um Ihnen zu erzählen, welche biedere wackere Männer jenseits der Karpathen hausen, die die Rechte der Völker und besonders der Gastfreundschaft als heilig erkennen, und selbst bereit waren, ihr

No. 2.336. 1848 Oct. 12. Leben und Blut für uns zu opfern. Hoch lebe das wackere deutsche Sachsenland! Hoch lebe Ihr erhabener Kaiser, der stolz darauf sein kann, solche Männer zu seinem Panier zu zählen!

Im Namen der Emigranten:

Prinz Karl Gr. Ghika, Emanuel Baliano, Nicolaus Soutzo, Doctor Meyer, J. Slatineano, J. Golescu, G. Obediano.

No. 2.337. 1848 Oct. 12.

Nota circulară No. 143—145 a Secretariatuluĭ de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ către Consulatele Grecieĭ şi Prusieĭ şi către Agenţia Austrieĭ.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 133. S. fr. Secr. St.)

Au Consulat de Grèce, de Prusse, à l'Agence d'Autriche.

No. 143 —145.

Monsieur . . . .

En réponse à la note que vous avez bien voulu m'écrire en date du (6/18 octobre) No. (540) concernant les quartiers militaires qu'on se propose de donner aux sujets relevant de votre juridiction et tenant des maisons ou des magasins à loyer, j'ai l'honneur de porter à votre connaissance que cette charge étant imposée aux habitations appartenant à des propriétaires sujets valaques, comme il fut pratiqué aussi lors de la dernière occupation du pays, les locataires, sujets étrangers, ne sauraient être en droit de s'en plaindre.

Le soussigné profite de cette occasion, etc.

No. 2.338. 1848 Oct. 12.

Nota No. 569 a Consulatuluĭ general al Prusieĭ către Secretariatul de Stat al Ţĕriĭ-Româncscĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 133. S. fr. Secr. St.)

A Monsieur Jean A. de Philippesco, Secrétaire d'Etat de Valachie.

No. 569.

Monsieur le Secrétaire d'Etat,

Dans la note que vous m'avez fait l'honneur de m'adresser en date d'aujourd'hui No. 144, vous m'avez communiqué que les quartiers militaires ne seraient donnés qu'à des propriétaires sujets Valaques. Mais d'après les dépositions faites dans ma chan-

cellerie, ce sont les locataires prussiens auxquels les soldats ont demandé le quartier et même la nourriture. Si, en effet, cette charge est imposée aux propriétaires, les soldats doivent s'adresser à eux et ce sera leur devoir de fournir les quartiers nécessaires. Il semble donc que les quartier-maîtres n'aient pas bien compris les instructions qui leur seront données, et je vous prie, Monsieur le Secrétaire d'Etat, de faire supprimer l'inconvénient sus-mentionné. La plupart des personnes plaignantes étant des pauvres gens, qui n'ont qu'un logement à peine suffisant à leur besoin et qui ne sont pas en état de donner la nourriture aux soldats logés, j'ose vous prier de vouloir bien accélérer les mesures nécessaires. No. 2.338. 1848 Oct. 12.

Je profite de cette occasion pour vous renouveler l'assurance de ma parfaite considération.

König.

Bucarest.

Raportul No. 81 al Comandantuluĭ granițeĭ din spre Transilvania către Hatmanul Dimitrie Sturdza, General-Inspector al milițieĭ Moldovenescĭ. No. 2.339. 1848 Oct. 12.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 463.)

Lúminăriĭ Sale Gheneral-Inspector milițieĭ Prințipatuluĭ Moldoveĭ, Domnuluĭ Hatman și Cavaler Prințuluĭ Dimitrie Michail Sturdza.

Comandirul granițeĭ despre Transilvania.

Raport.

Particularnic am luat sciință de la însușĭ amploiațiĭ carantineĭ Ghimiș de aicĭ de la Zastava Comănescĭ, partea de dincolo, că în Transilvania urmează o mare neunire între Sĕcuĭ și Românĭ, sculându-se Româniĭ asupra Sĕcuilor cu începere de revoluție din partea de sus despre Ardeal, urmând pradă și foc prin satele sĕcuescĭ. Care cu aceasta aŭ ajuns No. de dece miĭ Românĭ păr la târgușorul Gergiŭ-Sânmiclăuș, fiind în depărtare de la Zastava Palanca cale de 12 ceasurĭ, iar de Zastava Prisăcaniĭ saŭ Bicaz [. . . .] de 4 ceasurĭ, care din aceste împrejurărĭ Sĕcuiĭ se găsesc [în cea maĭ mare] nelinisce și desperație, și precum cea maĭ mare parte [. . . . .] luată de către ocârmuirea Ungarieĭ cu sila la răs-

No. 2.339. 1848 Oct. 12. boiul Croaţieĭ, şi la asemenea vreme aŭ găsit prilej Românii cu cuvînt a-şĭ rĕsbunà pentru obijduirile ce ar fi avut din trecutele vremĭ de la Sĕcuĭ, şi dar pentru asemenea îngrijire şi frică ce poartă Sĕcuiĭ despre Românĭ, însuşĭ Directorul, nacialnicul carantineĭ Ghimişul, împreună cu ceĭ-lalţĭ amploiaţĭ aŭ ḑis către mine că la întîmplare de năvălirea Românilor sînt siliţĭ a fugì cu toţiĭ aicĭ în partea noastră, măcar că la această carantină aŭ adus vre-o 300 cătane înarmaţĭ cu comandiriĭ lor spre pază, fiind nădăjduiţĭ maĭ mult pe posiţia loculuĭ. Şi nu maĭ puţin şi locuitoriĭ Sĕcuĭ în apropiere de graniţă vorbesc că siliţĭ fiind de bătaea Românilor vor năvălì a fugì în Moldova.

Care despre aceste împrejurărĭ mişcate în partea Transilvanieĭ şi în apropiere de graniţă, întru tot supus grăbesc a aduce la cunoscinţa Luminăriĭ Voastre spre sciinţă, ca să se regularisească ceea ce ar cere trebuinţa întru aceasta, şi plecat mĕ rog ca să am deslegare ce urmare să păzesc când s'ar face vre-o năvălire, măcar numaĭ din partea amploiaţilor carantineĭ, precum eĭ ḑic că la vreme de nevoe sînt siliţĭ a fugì în Moldova, să se primească saŭ ba.

Căpitan Dănilescu.

No. 2.340. 1848 Oct. 12. Ordinul No. 17.394 al Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ către Părcălăbia din Galaţĭ.

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 13.208.)

Departamentul din Lăuntru.

Către Părcălăbia din Galaţĭ.

Aşà precum Prea Înălţatul Domn Stăpânitor s'a milostivit a slobodì pe Dimitrie Filipescu, aflător în carantina Galaţĭ, de a petrece în orĭ-ce parte din cuprinsul Prinţipatuluĭ afară de oraşul Iaşĭ, şi cu aceasta ca să deà chezăşie vrednică pentru bunele sale purtărĭ pe viitorime, Departamentul scrie Părcălăbieĭ ca să-ĭ facă întrebare în care loc anume voesce a-şĭ statornicì a sa locuinţă şi pe cine dă chezaş pentru dînsul, şi asemenea lămurire grabnic să se pridstavlisească Depart. spre a se da cuvenita deslegare.

Nota No. 3.040 a Agentuluĭ Austrieĭ Timoni către Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 2.341.
1848
Oct. 12.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 31/2.178. 1848. II.)

A la très honorable Caïmacamie en Valachie.

Bucarest.

J'ai reçu de la part du Secrétariat d'Etat une note du 12 (24) octobre a. c. No. 143.

Le Secrétariat d'Etat déclare que la charge du quartier militaire n'est imposée qu'aux habitations appartenantes à des propriétaires sujets valaques, et que par conséquence les locataires, sujets étrangers, ne sauraient être en droit de se plaindre des quartiers militaires qu'on met dans les habitations qu'ils occupent.

L'usage d'une habitation appartenant à un sujet valaque et louée par un sujet étranger appartient incontestablement à ce dernier, parce qu'il en paye le loyer que le propriétaire encaisse. Si le Gouvernement valaque veut donner au propriétaire sujet valaque le droit de disposer une seconde fois des habitations dans sa maison, après les avoir louées à un étranger, ce serait méconnaître tout principe de droit, car ce serait alors effectivement aux étrangers qu'on imposerait la charge du quartier militaire, et non pas aux propriétaires sujets valaques. Ces derniers sont obligés à supporter cette charge à leurs frais, mais pas aux dépens d'étrangers, qui payent les termes et qui ne sont d'après les traités en vigueur sujets à aucune charge qu'à celles qui y sont explicitement contenues.

A Bucarest se trouve un grand nombre de nationaux autrichiens, la plupart artisans et ouvriers, qui louent et payent des logements des plus petites dimensions.

Je ne puis consentir à voir jeter sur eux une charge que le Gouvernement valaque lui-même déclare n'être imposée qu'aux propriétaires sujets valaques.

Je m'empresse par conséquence de renouveler ma réclamation en comptant, ayant l'honneur de m'adresser à la très-honorable Caïmacamie, sur sa justice et en La priant de vouloir prendre les mesures nécessaires.

Le soussigné saisit cette occasion pour offrir à Son Excellence Monsieur le Caïmacam l'assurance de sa haute considération.

Timoni.

No. 2.342. 1848 Oct. 12. **Dare de seamă despre căderea revoluțiunii române. cu o corespondență din Constantinopole de la 24 Septemvrie și alta din Iași de la 27 Octomvrie.**

(„Le National". 1848. 24. X.)

Affaires de Moldo-Valachie.

Sans l'extrême gravité des événements qui bouleversent l'Allemagne et vont, il faut l'espérer, affranchir l'Italie, l'audacieuse tentative de la Russie contre la révolution des provinces danubiennes aurait suffi pour agiter l'Europe. Aujourd'hui, ces événements si essentiels passent presque inaperçus. La correspondance qu'on va lire les expose dans tous leurs détails, et nous ne pouvons douter qu'elle ne soit lue avec intérêt par les hommes qui surveillent en Orient et en Europe, les empiètements de l'Empire russe. Sans vouloir renouveler ici des réserves que nous avons plus d'une fois faites au sujet de nos correspondances en général, nous devons simplement faire remarquer à nos lecteurs que l'esprit de la lettre qui va passer sous leurs yeux, est éminemment favorable à la politique de la Porte. Dans la pensée de notre correspondant, le ministère turc veut le développement libéral de la Moldo-Valachie. Le Sultan aurait volontiers prêté les mains à ce mouvement révolutionnaire sans détour (?) pour Constantinople le contre-coup des événements accomplis à Bucarest ou Iassi. Mais la Russie est moins tolérante. Elle a d'ailleurs tout intérêt à troubler cet heureux accord entre les Moldo-Valaques et leur suzerain. La politique ambitieuse lui conseille de semer des haines, de faire éclore des désaccords, qui tôt ou tard, feront désirer son intervention Elle a donc abusé de l'ascendant qu'elle a sur la Turquie pour la forcer à comprimer, d'accord avec elle, les mouvements populaires de Bucarest et à rétablir dans toutes ses dispositions, l'ancien statut qui mettrait sous la tutelle des deux puissances, la Moldavie et la Valachie à demi émancipées. Dans l'esprit de notre correspondant, la Russie est donc la première coupable ; la Turquie n'agit qu'à regret, et ne demanderait pas mieux que de tenir tête au czar, si elle pouvait compter sur l'appui de l'Europe. Mais l'Europe inintelligente, apathique, occupée ailleurs, méconnaissant la portée de ces agitations lointaines, laisse la Sublime Porte subir l'ascendant de la diplomatie russe, et ne veut pas encourager les instincts d'affranchissement qui portent

les ministres du Sultan à réagir contre cette domination occulte. No. 2.342.

Nous ne pouvons, à vrai dire, supposer que la bonne volonté 1848 du cabinet turc pour les provinces danubiennes aille jusqu'à ce Oct. 12. désir exprès d'y laisser ses coudées franches à l'esprit révolutionnaire. Le libéralisme d'Àbdul-Medschid et de ses ministres ne nous inspire pas tout à fait la même confiance qu'à notre correspondant, et nous ne sommes pas persuadés, au point où il l'est lui-même, que Suleyman Pacha et Fuad Effendi, les deux derniers commissaires du Sultan, fussent portés à ratifier, que disons-nous? à défendre au besoin, toutes les conquêtes de la dernière insurrection moldo-valaque. Qu'ils redoutent la Russie, cela ne fait pas doute pour nous. Mais qu'ils aiment la liberté, voilà qui ne nous paraît pas aussi certain.

Ces remarques préalables nous permettent de donner sans commentaires l'exposé des faits qui nous est adressé.

Constantinople, le 6 octobre, 1848.

„Je vais reprendre les faits qui se sont passés en Valachie depuis ma dernière lettre, et vous les raconter jusqu'à la déplorable collision des troupes turques et valaques.

„Le 14 septembre, le nouveau commissaire de la Porte, Fuad Effendi, arriva à Giurgevo, où il fut reçu par M. Nicolas Golesco, un des membres du gouvernement provisoire. Le commissaire russe, Général Duhamel, y arriva en même temps et à partir de ce moment, il s'attacha si bien à Fuad Effendi, qu'il ne le quittait, je crois, ni le jour ni la nuit, l'obsédant sans cesse des instructions qu'il avait reçues de son gouvernement et qui lui prescrivaient de ne rien concéder à la révolution des Valaques, et que s'il fallait faire la guerre, la Russie était toute prête à l'entreprendre contre quiconque voudrait plus que l'ancien statut organique. Tenu, en quelque sorte, en charte privée par le Général Duhamel, Fuad Effendi ne voyait, ne pouvait voir que les anciens boyards, les boyards de la réaction qui s'étaient tous rendus à Giurgevo, faisant leur cour au commissaire russe, qui daignait leur distribuer, en souverain du pays, des sourires gracieux, leur promettant de nouveau et prochainement l'exploitation de la Principauté. Giurgevo était devenu un petit Coblenz. Lorsque les hommes de la révolution se présentaient à Fuad Effendi, pouvait-il les recevoir, l'œil et l'oreille du Général Duhamel étant toujours là pour tout voir, tout entendre!

No. 2.342.
1848
Oct. 12.

„Pourtant, après bien des instances, le commissaire de la Porte reçut le lendemain cette députation, et lui annonça qu'il ne ferait connaître ses instructions que lorsqu'il serait arrivé à Bucarest, où il se rendrait bientôt avec quelques mille hommes de troupes impériales. La députation lui remit une adresse dont copie fut également donnée au Général Duhamel. La pensée en était énergique, et cela se conçoit en présence des déceptions, dont les députés ne voyaient que trop bien la réalisation prochaine. On fit savoir au Général Duhamel que sa présence à Bucarest irriterait trop les esprits, et que s'il y allait on ne pouvait pas répondre de sa personne. C'était justement ce qu'il voulait. Plus l'irritation serait grande, et plus il aurait la certitude qu'un conflit entre les troupes turques et les Valaques éclaterait. Il répondit : „J'irai à Bucarest."

„M. Golesco et la députation quittèrent Giurgevo pour aller dire à leurs compatriotes de la capitale ce qu'ils avaient vu, entendu, ce qu'il fallait craindre ou espérer. Vous comprenez que l'effervescence s'accrut à Bucarest, et que, dans cette situation il était très difficile au Gouvernement provisoire de diriger les esprits. La population des campagnes afluait d'ailleurs à la capitale, précédée de ses notables et de ses prêtres portant la croix et des bannières.

„Cette population animée par les événements, résolut de faire une manifestation afin de rompre pour toujours avec le passé. Le 18 septembre, une foule immense se rendit au palais de la Lieutenance princière, se fit remettre l'original du Règlement organique et le livre d'or de la noblesse, qu'elle plaça dans un cercueil couvert d'un crêpe noir et se transporta ensuite, au son de la musique qui jouait des marches funèbres et au bruit des cloches, qui avaient été mises à la volée, chez le métropolitain, qui fut prié de revêtir ses habits pontificaux. Dans la cour même de l'hôtel de ce prélat, entouré de tout son clergé, un bûcher, sur lequel fut placé le cercueil qui contenait le Règlement organique et le livre d'or de la noblesse, fut dressé, et aussitôt les flammes dévorèrent la charte des abus et les parchemins des privilèges, tandis que le Métropolitain jetait l'anathème à tous ceux qui chercheraient à les faire revivre et qui feraient acte d'adhésion aux choses que le feu venait de réduire en cendres. Vit-on jamais, dans les annales des peuples, un spectacle plus dramatique et plus majestueux ?

„Cependant Fuad Effendi, le général Duhamel, qui voulait être partout, les troupes impériales et quelques pièces d'artillerie étaient à deux lieues de Bucarest. L'émotion était encore trop forte dans la capitale, par suite des scènes dont je viens de parler. Une députation se rendit auprès du commissaire de la Porte, pour obtenir que les troupes différassent leur entrée dans Bucarest. On était au 21 septembre, et jusqu'au 25, toute la population de la ville et des campagnes se trouvait campée entre Bucarest et le lieu où s'étaic arrêtées les troupes impériales. On voyait au milieu de cette immense foule, des centaines de drapeaux aux couleurs nationales, les prêtres y étaient aussi avec la croix et leurs bannières religieuses. No. 2.342. 1848 Oct. 12.

„Le 22, le commissaire de la Porte adressa au Métropolitain une proclamation dans laquelle il lui déclarait que Bucarest était dès ce jour-là même, placée sous la sauvegarde de l'armée impériale, accourue au secours des habitants paisibles de Bucarest, et pour y établir l'ordre légal.

„Le Métropolitain, qui était prié de répandre cette proclamation, se déchargea de ce soin sur la Lieutenance princière sous prétexte que c'était là une affaire temporelle, en dehors de ses attributions. Le secrétaire des affaires étrangères Woynesko fut chargé de répondre par un refus formel à la demande du commissaire impérial. On adressa ce refus au Métropolitain, pour en adoucir l'amertume; mais en l'autorisant à le transmettre à Fuad Effendi.

„C'était une rupture formelle entre les autorités issues de la révolution et le commissaire du Sultan. Ces autorités, remarquons-le bien, avaient été non seulement reconnues, mais confirmées par le premier envoyé de la Porte.

„Le 24, l'armée turque lève son camp pour aller l'établir sous Cotrotcheni, monastère situé à une demi-heure de Bucarest. Ce mouvement des troupes fit croire au peuple, qui s'interposait entre l'armée et la ville, que les troupes impériales entraient immédiatement en ville, et aussitôt tout le monde de crier à la trahison, en disant que les Turcs envahissent la ville. On sonne le tocsin dans toute la ville, on court aux armes. Pourquoi? Les agents russes pourraient seuls le dire. Il leur faut un conflit, la présence du général Duhamel les encourage, et ils profitent des moindres circonstances pour que ce conflit ait lieu.

„On ne tarde pas, cependant: à s'apercevoir que cette panique

No. 2.342. 1848 Oct. 12. est sans motif, et l'on se calme autant qu'on le peut. On sent qu'on approche d'une catastrophe qui ne peut servir que les intérêts de la Russie, mais l'on sent aussi que tous les efforts se briseront contre la fatalité, si bien personifiée dans la personne du général Duhamel.

„Le lendemain 25, Fuad Effendi invite les boyards, les notables, les députés du commerce et des corporations à se rendre au camp impérial pour y entendre la volonté de leur souverain. Celui-ci demande que, préalablement à toute réforme, on remette en vigueur le statut organique.

„Les grands boyards acceptent les autres points. Le peuple en masse est à deux pas d'ici, dit alors le général Duhamel, présent à cette entrevue; si les hommes qui n'ont pas adhéré vont le rejoindre ils le soulèveront; il faut les faire arrêter. Et Fuad Effendi se vit dans l'obligation de les empêcher de rejoindre le peuple.

„Au même instant, l'ordre fut donné aux troupes impériales d'entrer à Bucarest. Je vous ai dit que depuis le 21, le peuple de la ville et des campagnes se trouvait entre l'armée et la ville, avec ses drapeaux et ses prêtres portant la croix et des bannières. En présence de cette masse compacte de peuple, il y avait au moins 40.000 hommes, qui fermait hermétiquement, en quelque sorte, toutes les issues, il était impossible que les troupes fissent un pas. Il fallait s'ouvrir un passage à travers cette immense foule, qui restait impassible. Le commissaire de la Porte, toujours conseillé par le commissaire russe, dut croire que le peuple, bien que sans armes, voulait s'opposer à la marche des troupes et qu'il y avait dans cette impassibilité le commencement d'une insurrection. La cavalerie reçut l'ordre d'avancer; et, interprétant mal l'ordre de Fuad Effendi, elle mit quelque vigueur dans la marche. La confusion se mit bientôt dans cette grande masse de peuple, beaucoup furent renversés, quelques-uns écrasés, et le désordre augmentant de plus en plus, tout présentait l'aspect d'une mêlée.

„Il n'y avait pas encore eu lutte, et cependant l'irritation de part et d'autre s'était accrue comme si on était déjà venu aux mains. Les troupes étaient arrivées devant la caserne de la ville, qui était gardée par quatre à cinq cents hommes, qui furent invités à l'évacuer. Le colonel, qui commandait la caserne, répondit que, n'ayant pas d'ordres de ses supérieurs, il devait rester à son poste, mais non dans une pensée hostile. Sur ces entrefaites 150 hommes d'élite, appartenant au corps des pompiers, se presentèrent en

armes par aller renforcer les troupes qui étaient dans la caserne. No. 2.342.
Comme l'ordre venait d'être donné de l'évacuer, le commandant 1848
des troupes impériales ne voulut pas autoriser les pompiers à Oct. 12.
traverser les lignes pour pénétrer dans la caserne. Ceux-ci persistèrent à remplir leur mission et bientôt le combat s'engagea avec acharnement.

„Il a été accompagné d'excès que rien ne peut justifier, mais qui ne sont pas imputables aux chefs de l'armée turque. Bien plus qu'eux, la Russie est responsable.

„Les consuls des puissances étrangères ont été vivement impressionnés par ces désordres, et ils ont fait des rapports à leurs ambassadeurs. En recevant ces tristes nouvelles, la Porte en a été douloureusement affectée. Dans la journée et le lendemain, les ministres se sont réunis en conseil sous la présidence du grand vizir. On peut être persuadé que le divan fera, dans ces tristes circonstances, tout ce qui dépendra de lui pour atténuer les malheurs, dont je viens de vous faire le récit.

„M. Constantin Cantacuzène, mymandar du grand duc Michel en 1829, et secrétaire d'état sous le prince Ghyka, pendant plusieurs années, a été nommé caïmacam par Fuad Effendi. Ce choix a été généralement approuvé. M. Cantacuzène est un homme modéré, instruit, d'un grand esprit de conciliation.

„Le général valaque Maghiero s'est retranché au monastère de Cozia, dans la petite Valachie. C'est un homme brave et entreprenant, et il commande à des bandes de pandours et de montagnards. 4.500 hommes sont partis pour aller les disperser et empêcher que la ville de Crayova ne tombe en leur pouvoir. Le 28, la division commandée par Rifaat Pacha est arrivée d'Ibraïla sous les murs de Bucarest. Les forces turques, dans les Principautés et à Roustchouk, s'élèvent à 50.000 hommes

„Le 29, la ville de Bucarest était tranquille. Fuad Effendi avait annoncé que toute personne qui aurait éprouvé des pertes et des dommages serait indemnisée.

„Ce même jour, M. N. Golesco est parti pour la Transylvanie: on pense qu'il y va pour entraîner les habitants à faire cause commune avec la Valachie.

„Je vais vous donner maintenant quelques nouvelles de Moldavie. Le 28 septembre, 30.000 hommes de troupes russes ont franchi la frontière valaque par Fokchani.

„Le général Lüders, qui les commande, a publié une procla-

No. 2.342. 1848 Oct. 12. mation dans laquelle il est dit qu'il vient en ami pour réprimer la propagande et l'esprit révolutionnaire, et imposer de nouveau à la Valachie la statut organique. Il paraît que la dernière heure de la nationalité moldo-valaque a sonné, m'écrit-on de Iassy. Depuis deux mois et demi les Russes traitent la Moldavie en pays conquis; les dépenses de leur approvisionnement montent déjà à vingt-deux millions de piastres. Tout le monde est à contribution pour fournir à leur entretien. Le pauvre général Gerstenzweig, ayant voulu se permettre d'adresser au czar quelques humbles reflexions sur l'état du pays et sur le triste rôle des troupes qu'il commandait, fut rappelé, et comme il savait ce qui l'attendait en Russie. il se brûla la cervelle, ainsi que je vous l'ai écrit il y a quelque temps. Le général Lüders, à ce qu'il paraît, ne veut pas s'exposer à un pareil malheur, et je vous prie de croire qu'il exécute fidèlement les ordres de son gouvernement. Il se conduit en vrai cosaque. Iassy est rempli de troupes russes, qui se trouvent logées aussi bien chez les Européens que chez les gens du pays. Tous les consuls ont protesté contre cette violation de domicile de leurs nationaux.

„En résumé, par suite de l'occupation des Principautés, la Russie a au moins cent mille hommes en Moldo-Valachie ou sur la ligne du Pruth. Il n'en fallait pas la moitié pour en finir avec la révolution valaque. Elle a donc des projets ultérieurs."

. . . .

Pour compléter l'exposé des faits, qui concernent les Principautés, nous ajouterons à notre correspondance de Constantinople ce qu'on nous écrit de Iassy, à la date du 9 octobre.

„Grâce aux voix nombreuses de la presse européenne, on conaît aujourd'hui le crime nouveau que le protectorat russe vient de commettre sur le terrain des Principautés danubiennes. Les massacres de Bucarest et la trahison de Fuad Effendi s'expliquent par la présence du général russe Duhamel dans le camp des Turcs.

„Voici maintenant quelques détails intéressants sur la prise de Bucarest. La lutte a été désespérée pendant plusieurs heures, tant dans les rues que dans la caserne. Trois cents pompiers ont tenu tête à plus de 12.000 Turcs et ont succombé glorieusement sous les feux d'une formidable artillerie, après avoir tué près de 800 hommes à leurs ennemis et leur avoir enlevé deux pièces de canon.

„Tous les chefs de la révolution valaque, les Golesco, les Rosetti, les Balcesco, les Bratiano, etc., sont actuellement au pouvoir de Fuad Effendi, grâce à l'infâme guet-à-pens que celui-ci leur a tendu. Ils ont été déjà condamnés à la déportation dans l'île de Rhodes. Les membres de la Lieutenance princière instituée par Soliman Pacha sont parvenus à se sauver. Eliade et Tell, protégés par le pavillon anglais, ont quitté le pays pour se rendre à Cronstadt en Transylvanie; N. Golesco est parti pour Constantinople. No. 2.342. 1848 Oct. 12.

„A la place de cette Lieutenance une Caïmacamie vient d'être imposée au pays; elle se compose du général Duhamel, de Fuad Effendi et de Cantacuzène l'un des plus dévoués serviteurs du cabinet de Petersbourg. Un nouveau ministère a été aussi immédiatement nommé; il se compose des boyards les plus généralement méprisés en Valachie pour leur servilité envers les ennemis de leur patrie: ce sont les Jean Filipesco, les Voulpé, les Gradisteano, etc. En un mot, la réaction est en plein triomphe sur les débris de la noble et loyale révolution valaque du 23 juin. Elle s'appuie sur les forces combinées de l'armée turque et du corps de 40.000 hommes du général Lüders, qui est aux frontières de la Valachie. Le bruit court ici, mais nous ne pouvons le garantir, que Maghiero, l'un des chefs du mouvement valaque, qui se trouvait du côté des montagnes lors de l'entrée des Turcs à Bucarest, vient de tomber à l'improviste, à la tête de vingt mille pandours, sur l'armée de Fuad Effendi, et qu'après en avoir fait un massacre complet, il s'est retiré de nouveau au sein des Carpathes en emportant toutes les munitions de guerre des troupes turques."

Adresa No. 468 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.343. 1848 Oct. 13.

(Orig. Arch. St. M. de Internĕ. Dos. No. 551.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

După cererea cinstituluĭ Departament prin adres cu No. 1.121 Căimăcămia grăbesce a-ĭ face cunoscut, că acele cincĭ-ḑecĭ care cu crăcĭ de brad este neapărată trebuinţă a se aflà aicĭ cel mult în soroc de opt ḑile, de astăḑĭ, şi tot de-odată se adaugă cinstituluĭ Departament că pe lângă acelea, să se aducă şi douĕ care muş-

No. 2.343. 1848 Oct. 13. chiŭ de copacĭ, precum şi două care de frunze de stejar verde; şi plata chirieĭ tuturor carelor o vor primi locuitoriĭ aicĭ după descărcare.

Cinstitul Departament dar va face cuvenita punere la cale întru aceasta, ca la vremea arătată să se afle negreşit aicĭ. Este poftit cinst. Departament ca să scrie prin ştafetă ca să nu se zăbovească.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

No. 2.344. 1848 Oct. 13. **Depeşa Generaluluĭ Aupick, Ambasadorul Franceĭ la Constantinopole, către Ministrul Bastide.**

(Copie. Acad.)

Thérapia.

Monsieur le Ministre,

...A l'occupation entière de la Moldavie par les troupes russes, fait depuis longtemps accompli, a succédé, ainsi que je vous en ai rendu compte, celle encore partielle, mais en commun avec les troupes ottomanes, de la Valachie. Je ne sais pas encore jusqu'où les Russes se sont avancés; mais il est constant que Fuad Effendi a fait tous ses efforts pour arrêter leur mouvement, appuyant son insistance sur ce que „l'ordre était partout rétabli et qu'il était inutile de faire peser de nouvelles charges sur ces populations déjà si malheureuses.“ Ses instances étaient d'autant plus fondées que dès le 13 octobre on était officiellement prévenu à Bucarest, que les principaux chefs du soulèvement qu'ils avaient voulu opérer en petite Valachie, avertis que des troupes turques marchaient contre eux et cédant aux conseils qui leur étaient donnés, s'étaient dès le 10, retirés en Transylvanie en abandonnant les armes destinées aux volontaires, l'action militaire étant terminée, c'est désormais à la diplomatie à agir et j'apprends à l'instant qu'en effet la Porte, après des longues hésitations s'est décidée à remettre à la Légation russe la note qu'elle avait projetée et dont elle aura adouci les termes autant qu'il lui aura été possible dans l'intérêt de ce qu'elle veut obtenir. Tel serait le fond de cette note qui me sera probablement communiquée. „La tranquillité est rétablie: elle l'a été par les troupes ottomanes, qui suffiraient à son maintien, si elle était menacée, ce qui n'est pas.“

„Quand l'Empereur de Russie a décidé que ses troupes entreraient en Valachie, il ne savait pas que le Sultan n'y avait

envoyé les siennes et qu'elles y avaient rétabli le bon ordre. No. 2.344.
„Il n'y a plus lieu d'agir avec sévérité. Il est temps, au contraire, de montrer que si l'Empire Ottoman sait réprimer des tentatives révolutionnaires, il sait aussi tenir compte des réclamations de sujets fidèles et soumis. On n'a plus qu'à introduire les améliorations réclamées par l'état du pays."

1848
Oct. 13.

On ne saurait apporter plus de réserve dans une circonstance d'une telle gravité. Mais sans revenir sur ce que j'ai trop répété, peut-être, dans mes précédentes dépêches, je dirai que cette règle de conduite est la conséquence inévitable, d'abord des précédents qui lient la Porte envers la Russie, et ensuite de l'isolement dans lequel elle se trouve. Comment la note sera-t-elle reçue? Quelle suite lui sera-t-il donnée? J'ai lieu de craindre que ce ne soit pas une fin de non recevoir aussi polie que le comporte l'état des relations des deux puissances. On gagnera du temps sous prétexte de devoir prendre les ordres de l'Empereur et il ne sera pas difficile de faire naître, dans l'intervalle, quelque motif fondé de prolonger l'occupation. On ne voudra pas d'ailleurs avoir fait pour rien les approvisionnements dont on s'est occupé avec tant d'activité en Moldavie. Il paraîtrait même que la Valachie aurait dû contracter envers la Russie un emprunt de 300.000 ducats (3.500.000 francs) pour subvenir aux dépenses occasionnées par l'occupation des troupes russes.

On peut dire maintenant que la solution de cette grave question dépend uniquement, à moins d'une intervention sérieuse de la part de la France et de l'Angleterre, des vues réelles de l'Empereur Nicolas.

J'ai pu enfin me procurer ce règlement organique, dont j'ai eu trop souvent occasion de vous entretenir. L'exemplaire que j'ai en mon pouvoir concerne spécialement la Moldavie, mais à peu de chose près, il est, m'assure-t-on, identique avec celui de Valachie. Ils ont d'ailleurs été rédigés l'un et l'autre par la même commission. C'est un énorme factum contenant 435 articles qui, avec une masse de pièces annexes forme un volume in-8° de 364 pages. On y traite de tout et on y trouve noyés dans des détails de petite police, des dispositions qui touchent aux plus graves intérêts politiques des populations. Le texte du dernier article de ce règlement (435) prouve mieux que quoique ce put être, l'influence qu'a eue la Russie dans sa rédaction. Il y est dit au 2-e paragraphe :

No. 2.344. 1848 Oct. 13. „Toutes les dispositions de détail ou modifications, qui auront été mises en vigueur pendant l'occupation des provinces par los troupes de la Cour de Russie, auront force de loi et seront considérées comme faisant partie du règlement ci-dessus".

Puis vient le dernier paragraphe qui lie effectivement la Porte pour tout ce qui concerne les améliorations à introduire.

„A l'avenir, toute modification ultérieure que voudraient entreprendre les Hospodars dans les règlements organiques, ne saurait avoir lieu et être mise en vigueur qu'à la suite d'une autorisation spéciale de la S. Porte, avec l'assentiment de la Russie".

Rien ne se fera donc en dehors du bon plaisir de cette dernière puissance.

Fuad Effendi proteste énergiquement contre la teneur des rapports qui ont motivé la note que j'ai remise à la Porte sur les désordres et les cruautés reprochés aux troupes turques lors de l'occupation de Bucarest. J'attends à ce sujet les nouveaux rapports que j'ai réclamés de M. Hory. Il serait heureux que le peuple Valaque put être convaincu que rien de semblable ne peut être imputé aux troupes turques. . .

La Moldavie a servi de passage aux troupes russes; elle a beaucoup souffert, elle souffre encore. . .

No. 2.345. 1848 Oct. 13. Adresa No. 710 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Cârmuirea judeţuluĭ Ialomiţa.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La Ialomiţa.

Pe Ciauşescu, rânduitul poliţaiŭ la târgul Călăraşĭ de către fostul guvern, cinst. Cârmuire îl va ridicà îndată de unde se va fi aflând, şi îl va trimite la acest Departament subt bună pază.

Adresa No. 1.136 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ către Căimăcămie. No. 2.346. 1848 Oct. 13.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La Căimăcămia ţěriĭ.

Din numěrul acelora ce aŭ luat o însemnătoare parte la trecutele evenimente ale revoluţieĭ, şi aŭ săvârşit multe neorânduelĭ prin aţîţarea duhurilor cu povăţuirĭ atât grainice cât şi înscrise, spre săvârşirĭ netrebnice, este şi un Răducanu Ciauşescu din judeţul Ialomiţiĭ, cel ce a fost şi rânduit de guvernul revoluţionar poliţaiŭ la târgul Călăraşĭ, precum şi un Costache Protopopescu de la Râmnicul-Sărat, carele a fost însărcinat cu rolarea pandurilor dintr'acel judeţ subt comanda luĭ Dimitrie Perieţeanu. Pe amêndoĭ aceştia aducêndu-ĭ Departamentul aicĭ, pe de o parte ĭ-a îndreptat la arestul Poliţieĭ, iar pe de alta cu cinste face cunoscut cinst. Căimăcămiĭ a sa urmare, ca să binevoească a hotărî ce trebue să se facă cu aceştĭ oamenĭ.

Raportul No. 152 al Comandiruluĭ roţiĭ 8 din polcul No. 3 către Dejurstva oştiriĭ Ţěriĭ-Românescĭ. No. 2.347. 1848 Oct. 13.

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Raportul Comandiruluĭ roţiĭ 8 din polcul No. 3.

Potrivit poruncii cinst. Dejurstve cu No. 2.029, la 2 ale următoareĭ pornindu-mě cu o sută cinurĭ de jos a merge la oraşul Craiova, şi ducêndu-mě până la satul Giorocu din judeţul Dolj, m'a întîmpinat o poruncă a domnuluĭ Maior Vlădoianu subt No. 10, prin care mĭ-a făcut cunoscut că dispoziţiile oraşuluĭ Craiova aŭ luat alt curs şi nu maĭ face trebuinţă de mine a merge acolo, şi de voiŭ fi plecat, să mě întorc înapoĭ, după care poruncă m'am şi întors aicĭ la punctul Islaz la 7 ale următoareĭ, unde la plecarea mea lăsând toate lucrurile liniştite, şi la întoarcere-mĭ am găsit tot satul revoltat asupra Subt-ocârmuitoruluĭ şi arendaşuluĭ. Care adunându-se în sumă de patru cincĭ sute oamenĭ, făcênd şi jurămînt împreună cu treĭ popĭ, ca să nu se supue la nicĭ-o datorie proprietărească şi la ale stăpâniriĭ de acum, aŭ venit asupra Subt-ocârmuitoruluĭ, al căruia tact se află în sat, şi în silnicie

No. 2.347. 1848 Oct. 13. aŭ slobodit câţĭ-và locuitorĭ ce se află subt arest în felurĭ de pricinĭ, făcênd strigărĭ căcĭ nu cunosc această stăpânire, ci cunosc pe Guvern şi Magheru, adăogênd că Subt-ocârmuitorul să fugă din sat, că este în primejdie. După aceasta Subt-ocârmuitorul se află împrejurat de dorobanţĭ, soldaţiĭ ce maĭ rĕmăsese la punct şi alţĭ neguţătorĭ înarmaţĭ, şi înfricoşându-ĭ prin arme s'aŭ tras înapoĭ la casele lor, pentru care faptă aŭ şi (fost) raportuiţĭ Cârmuiriĭ, de unde a şi venit un cinovnic, şi cu ajutorul roţiĭ s'aŭ adunat toţĭ locuitoriĭ la tact, ĭ-aŭ făcut cunoscute poruncile stăpâniriĭ, s'aŭ prins din rĕsvrătitorĭ, s'aŭ înaintat la Ocârmuire, uniĭ s'aŭ pedepsit, alţiĭ se află dosind, şi până astădĭ câţĭ-và s'aŭ arădicat şi aŭ venit acì la Bucurescĭ. şi nu s'aŭ maĭ întors nicĭ până acum.

Aceste toate s'aŭ făcut la 3 ale următoareĭ, în urma plecăriĭ mele. Acum domnesce iarăşĭ liniştea între câţĭ s'aŭ pătruns de poruncile stăpâniriĭ, şi după datorie nu lipsesc a face cunoscut.

Întocmaĭ după original, Praporcic Moscu

No. 2.348. 1848 Oct. 13. **Raportul No. 170 al Comandiruluĭ roţiĭ 5 din polcul No. 3 către Dejurstva oştiriĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. St. Dos. No. 34/34. Ostăşescĭ.)

Cinstiteĭ Dejurstve a oştiriĭ românescĭ.

Comandirul roţiĭ a 5-lea din polcul No. 3.

Raport.

Cinstita Cârmuire a judeţuluĭ Teleormanul, prin adresul cu No. 238, făcêndu-mĭ cunoscut că locuitoriĭ satelor Piatra şi Viişoara nu vor a da ascultare şi supunere la poruncile stăpâniriĭ, grăbindu-mĕ ca cât fără zăbavă să trimiţ o comandă de soldaţĭ a sta execuţie la pomenitele sate, până la sosirea armieĭ otomane, şi la 6 ale următoareĭ m'am pornit însu-mĭ cu o comandă de 30 soldaţĭ împreună şi cu Cârmuitorul judeţuluĭ la satul Piatra, şi după a noastră sosire la pomenitul sat, d. Cârmuitor îndată a vestit pe locuitoriĭ satuluĭ spre a se adunà la domnia-sa să le citească poruncile stăpâniriĭ, şi după ce s'aŭ adunat toţĭ locuitoriĭ satuluĭ, d. Cârmuitor le-a citit poruncile stăpâniriĭ, prin care îĭ povĕţuià să se conformeze cu ele, şi pe ale fostuluĭ rĕsvrătitor guvern să le înapoească domnieĭ-sale; iară eĭ toţĭ aŭ începutără a strigà într'o glăsuire, că nu se supun la poruncile de acum ale

cinstiteĭ Căimăcămiiĭ, revoltându-se asupra noastră cu ciomege şi cu pietre. No. 2.348. 1848 Oct. 13.

Iară eŭ vĕḑênd această îndârjire din partea lor, am fost silit ca să comandez sloboḑiturĭ de foc în sus, socotind că cu aceasta se vor înfricoşà, şi vĕḑênd că cu acest mijloc nu pot a-ĭ liniştì, am fost siliţĭ pe dată a vestì pe d. Comandirul divisionuluĭ 3-lea a venì spre ajutor, însă această apĕrare a noastră a ţinut de la 10 ceasurĭ dimineaţa şi până la 1 după douĕ-spre-ḑece din noapte, când atuncĭ sosind divisionul, s'aŭ şi rĕspânditără. Iar după sosirea armiilor imperiale, m'am şi înapoiat la 11 ale acesteia. Aceasta după datorie nu lipsesc plecat a face cunoscut.

Căpitan Arion.

Or. Zimnicea.

Raportul No. 295 al Comandantuluĭ divisionuluĭ 3 de cavalerie către Dejurstva oştiriĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 2.349 1848 Oct. 13.

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstiteĭ Dejurstve a oştirilor românescĭ.

Prin raportul cu No. 294 am făcut cunoscut cinst. Dejurstve că după adresa d. Cârmuitor de Teleorman m'am pornit cu divisionul la satul Piatra, de unde se revoltase asupra d. Cârmuitor şi căpitan Arion, carele se aflà acolo cu o comandă de 30 soldaţĭ pentru supunerea locuitorilor la drepturile proprietăţiĭ, pe carĭ îĭ şi arestuise pomenitul sat ajutat şi de cele-lalte de pe împrejur. Îndată după sosire-mĭ acolo pe toţĭ locuitoriĭ s'aŭ împrăştiat chiar în acea noapte, iar a doua ḑi pe de o parte întocmind patrule însoţite de către dorobanţĭ, m'am pornit în căutarea locuitorilor rebeliştĭ, iar pe de alta am pus execuţie prin casele lor, ca printr'aceasta să fie siliţĭ a se întoarce. Acestea s'aŭ urmat necontenit de la sosire-mĭ acolo până la 10 Octomvrie, când a sosit o trupă de Cazacĭ supt comanda d. Maior Costi. Chiar într'acea ḑi aflarăm că locuitoriĭ satuluĭ Suhaia s'ar fi aflând în satul Viişoara, strînşĭ şi hotărîţĭ a năvălì asupră-mĭ într'acea ḑi saŭ noaptea. Îndată aflând aceasta prin înţelegere cu d. Cârmuitor m'am pornit cu divisionul şi d. Maior cu o comandă de Cazacĭ în goana lor, din carĭ am şi prins o sumă ca de 30 dintr'aceĭ rebeliştĭ, fără însă a se întîmplà vre-o rănire, pe carĭ ĭ-am dat în primirea d. Cârmuitor cu adres din parte-mĭ. Ear eŭ socotind de prisos şederea-mĭ acolo,

No. 2 349. cerêndu-mĭ voe de la Mehmet Paşa, ce sosise cu o trâmbă de oştirĭ,
1848 m'am întors la 11 ale acesteia la Zimnicea, şi după datorie fac
Oct. 13. cunoscut cinst. Dejurstve.

Parucic (indescifrabil.)
Pentru copie întocmaĭ, Praporcic Moscu.

No. 2.350. **Raportul No. 11.074 al Poliţieĭ Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.**
1848
Oct. 13.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Poliţia Capitaleĭ.

Luând Poliţia în băgare de seamă atât cuprinderea jălbiĭ luĭ Ioan Dascălu, fostul ofiţer în slujba oştiriĭ, dată către cinstita Căimăcămie, cât a resoluţieĭ cinstituluĭ Departament cu No. 3.033, drept rĕspuns cu plecăciune face cunoscut că pe pomenitul Dascălu îl ţine la arestu-ĭ pe temeiul cereriĭ d-luĭ procuror al Tribunaluluĭ criminal făcută prin adresa cu No. 545, fiind în vină că a întreprins mijloace rĕsvrătitoare către soldaţiĭ din roata 8-lea îndemnându-ĭ ca să meargă la Magheru, şi dat acolo spre cercetare de cinstitul Departament al Dreptăţiĭ în urmarea cereriĭ ce a întîmpinat de la cinstita Dejurstvă. Şi prin urmare Poliţia acum nicĭ nu-l poate slobodi, până ce iarăşĭ ar primi adresul Criminaluluĭ.

Pentru şeful Poliţieĭ, Par. Burche.
Andreĭ Anestinescu.

No. 11.074.
Secsia 1-ĭ.

No. 2.351. **Nota No. 959 a Consulatuluĭ Mareĭ Britaniĭ către Caimacamul Ţĕriĭ-Românescĭ.**
1848
Oct. 13.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 69 bis. S. fr. Secr. St.)

A Son Excellence Monsieur Cantacuzène,
Caïmacam, etc.

Bucarest.

Monsieur,

J'ai l'honneur de transmettre ci-joint à Votre Excellence une plainte du nommé Stério Stellato, sujet britannique, relati-

vement à 1.200 chariots de foin qui lui ont été pris arbitrairement d'une terre, dont il est fermier, par ordre de l'administration d'Ilfov. No. 2.351. 1848 Oct. 13.

En priant Votre Excellence de prendre les mesures nécessaires pour réprimer un procédé si répréhensible de la part de l'administration et pour faire rembourser le réclamant de ce qui lui est dû pour compte de son foin, j'ai l'honneur d'être avec la plus haute considération.

Robert G. Colquhoun.

(Resoluție :) Se va trimite la Departamentul din Lăuntru spre îndestulare de dreptul ce va fi avênd jăluitorul.

Adresa No. 1.134 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie. No. 2.352. 1848 Oct. 13.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 1.134.
Secț. 1. Masa 1. Bucurescĭ.

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Țĕriĭ.

Cârmuirea județuluĭ Mehedințĭ, prin raport No. 8.786 supune la cunoscința Departamentuluĭ că arendașul moșieĭ Vînju, Dimitrie Pața, prin mijlocirea Exelențiĭ Sale Pașa de la Vidin, a adus la acea moșie pe un Usein Baraictarul cu șease Turcĭ, ca să executeze îndeplinirea cererilor sale de la locuitorĭ, fără scirea și punerea la cale a Cârmuiriĭ.

O asemenea urmare de a se impune locuitorilor țĕriĭ îndatorirĭ prin execuțiĭ de ostașĭ otomanĭ după d'adreptul voință a arendașilor și maĭ nainte de a fi reclamațiile lor cercetate de dregĕtoriile locale și constatate, aduce o înlesnire însemnătoare la săvârșirea de abusurĭ, va împovără pe locuitorĭ cu asuprirĭ grozave și va pune stavilă la orĭ-ce pas și stăruire a guvernuluĭ întru de a sprijinì dreptul și a apĕrà pe locuitorĭ de năpăstuire, precum și datoria sa și înaltele poruncĭ ale Suzeranuluĭ țĕriĭ cer.

Departamentul dar pe de o parte a făcut aceĭ Cârmuirĭ cuvenitele băgărĭ de seamă pentru îngăduirea de a se săvârșì în al eĭ județ o asemenea necuviincioasă urmare, îndatorându-o ca să se

No. 2.352. 1848 Oct. 13. înțeleagă îndată cu Comandirul acelor ostașĭ și să stăruească pentru a lor depărtare de acolo, luând însușĭ ea măsurĭ ca prin cercetare să dovedească adevĕrul pretențiilor arendașuluĭ și să-ĭ facă pravilnică îndestulare, iar pe de alta grăbesce a pune toate acestea în vederea cs-teĭ Căimăcămiĭ, rugându-o plecat să binevoească a mijlocì către Exelenția Sa Fuad Efendi, Comisarul împĕrătesc, ca să binevoească a poruncì de obște tuturor comandirilor de oștire otomană, ca fără ofițială cerere a cârmuitorilor de județe nimenea, sub nicĭ o împrejurare și nicĭ odată să nu considereze nicĭ să îndeplinească cererile ce li s'ar adresà din partea arendașilor pentru dare de ostașĭ drept ajutor la îndeplinirea drepturilor ce vor ḑice că aŭ asupra sătenilor, ci să-ĭ depărteze de la dînșiĭ, ca să reclame acele ale lor drepturĭ de la dregĕtoriile competente ale loculuĭ, carĭ singure ele aŭ datoria și dreptul să cerceteze pricinele de asemenea fire și să reguleze, îndestulând pe acela ce va avé drept. De urmare, Departamentul adastă cinstit rĕspuns.

Șeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.
Șeful secțieĭ, Steriadi.

No. 2.353. 1848 Oct. 13. Nota No. 486 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Omer Pașa, Guvernatorul militar al Capitaleĭ.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169. Secr. St.)

Căimăcămia.

Exelențiĭ Sale Omer Pașa.

Departamentul trebilor din Lăuntru prin raport No. 1.112, întemeiat pe acela ce a primit de la Vornicia temnițelor, arată că din temnița orașuluĭ Giurgiŭ, strejuită de împĕrătescile oștirĭ otomane, aŭ scăpat șease arestanțĭ din ceĭ aflațĭ acolo, precum asemenea și că uniĭ din arestanțiĭ aceleiașĭ temnițe fiind luațĭ de către ostașiĭ otomanĭ spre a slujì ca tâlmacĭ, precum și în alte slujbe, täindu-li-se și fiarele din picioare, umblaŭ slobodĭ, din carĭ doĭ, Anastasie Antonia din Grecu și Anton Bărbieru, găsind prilej aŭ dosit, făcêndu-se nevĕḑuțĭ, și cere numitul Depart. mijlocirea Căimăcămieĭ către Ex. V. pentru darea cuveniteĭ poruncĭ către garnisona de la Giurgiŭ ca să aibă maĭ multă îngrijire la strejuirea arestanților, pe carĭ să înceteze de a-ĭ scoate din arest spre a-ĭ întrebuințà în slujbe particulare, căcĭ cu chipul acesta vor găsi toțĭ înlesnirea de a fugì. Căimăcămia grăbesce a da cu cinste în

cunoscinţa E. V. această împrejurare, rugându-vĕ ca să binevoiţĭ a da trebuincioasa poruncă întru aceasta, de carea să fie şi Căimăcămia împărtăşită spre a o da în cunoscinţa Depart. din Lăuntru. No. 2.353. 1848 Oct. 13.

Adresa No. 3.331 a Departamentuluĭ Credinţeĭ către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.354. 1848 Oct. 13.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 31/2.178.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ.

Departamentul Credinţeĭ.

Alăturatul raport sub No 1.011 ce cinst. Eforie a şcoalelor adresează, în privinţa porunciĭ cinst. Căimăcămiĭ cu No 189 pentru deşertarea încăperilor Academieĭ din Sf. Sava şi mutarea de acolo a d-luĭ provisor cu ceĭ-lalţĭ profesorĭ francesĭ, prin care arată că de astă dată nu este mijloc, nicĭ de a se găsi în Capitală alt asemenea local încăpĕtor pentru trebuinţa Academieĭ, nicĭ de a se maĭ întîmpinà cheltuelile ce s'ar cere pentru ţinerea acestuĭ aşezămînt după contractul ce are încheiat cu d. provisor, şi că nu maĭ poate urmà în viitor ceea-ce a avut cu Eforia d. Monty şi ceĭ-lalţĭ profesorĭ francesĭ pentru învĕţăturile Academieĭ, Departamentul plecat îl supune la cunoscinţa şi deslegarea cinst. Căimăcămiĭ.

Şeful Departamentuluĭ, Const. Belu.
Şeful mesiĭ, Gh. Penescu.

(Resoluţie:) Primită este părerea Eforieĭ şcoalelor şi se va da în cunoscinţa d-luĭ provisor Monty şi celor douĭ profesorĭ Vareigne şi Hurard.

Adresa No. 41 a executoruluĭ Curţiĭ administrative către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.355. 1848 Oct. 13.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Executorul Curţiĭ administrative.

O calească ce maĭ erà rĕmasă la Giurgiŭ din suma calescilor ce aŭ fost întrebuinţate pentru felurĭ de mergerĭ la Giurgiŭ în trebuinţa Exelenţieĭ Sale Suleiman Paşa pe câtă vreme a fost în Giurgiŭ. Acea calească rĕmasă acolea încă până acum de la 12 Septemvrie, acum la 12 ale luĭ Octomvrie am primit-o prin d.

No. 2.355. ofițer Saegiŭ cu raportul Ocârmuiriĭ de subt No. 5.811, aducênd-o
1848 de acolo în cea maĭ proastă stare, și chiria eĭ face pe treĭ-ḑecĭ de
Oct. 13. ḑile leĭ șease sute, iar dregerea ce i s'ar puté face ca să o daŭ în starea care am luat-o, este și aceea o sută leĭ. Asemenea maĭ este și o căruță ce iarășĭ prin raportul meŭ cu No. 34 ḑic că erà dată luĭ Zane, și aceea a zăbovit patru ḑile, câte leĭ opt-spre-ḑece pe ḑi ce fac leĭ șeapte-ḑecĭ și douĭ. Aceștĭ toţĭ banĭ ce însumează leĭ șeapte sute șeapte-ḑecĭ și douĭ, plecat rog cinst. Departament ca să facă cele de cuviință pentru plata acestor banĭ.

Maĭ adaug rugăciune cinst. Departament ca să poruncească cinstituluĭ Sfat, a slobodì și leĭ șeapte miĭ o sută șaĭ-ḑecĭ și opt, cusurul ce până la socoteala dată cinst. Departament de toate trăsurile după lista ce am dat-o cu No. 34 până la Septemvrie 12, ca să plătesc și eŭ proprietarilor cu acele trăsurĭ.

No. 41. Serdar, Chr. Orescu.

(Resoluţie :) Să se deà prin sprafcă în cunoscința Comisieĭ rânduită pentru cercetarea acestor socotelĭ, rugând-o să binevoească a luà în consideraţie arătările dumnea-luĭ executoruluĭ, căcĭ și secsia mărturisesce că acea calească d'abià acum s'a întors după nenumĕrate poruncĭ, și să binevoească a face cuvenita punere la cale pentru a d-luĭ îndestulare.

No. 2.356. Adresa No. 3.329 a Departamentuluĭ Credințeĭ către
1848 Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.
Oct. 13.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. No. 31/2.178.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Ţĕriĭ-Românescĭ.

Departamentul Credinţeĭ.

Alăturatul raport subt No. 1.009 din partea cinst. Eforiĭ a școalelor, prin care arată că, după porunca cinst. Căimăcămiĭ cu No. 189, cu deșertarea încăperilor Academieĭ s'aŭ ridicat toate mobilele ce s'aŭ aflat acolo, și acum rĕmâind fără întrebuințare și neavênd unde a se păstrà după cum trebuesce, este de părere ca aceste mobile să se vîndă în prețul ce aŭ costisit și să se întoarcă baniĭ în cassa școalelor, Departamentul plecat îl supune la cunoscința și deslegarea cinst. Căimăcămiĭ.

Șeful Departamentuluĭ, Const. Belu.
Șeful mesiĭ, Gh. Penescu.

(Resoluție:) Primit, dacă este să se vîndă în prețul ce acele mobile aŭ costisit.

C. Cantacuzino.

Nota No. 489 a Căimăcămiei Țěriĭ-Româneșcĭ către Agentul Austrieĭ, Timoni. No. 2.357. 1848 Oct. 13.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 31/2.178. Secr. St.)

A M. de Timoni, Agent d'Autriche.

Monsieur l'Agent,

Je viens de recevoir la note que vous m'avez fait l'honneur de m'adresser en date du 12 (24) courant No. 3.040 au sujet des quartiers militaires que les habitations qui sont occupées par des sujets autrichiens, se trouvent, comme les autres, dans l'obligation de fournir.

C'est avec bien de regret, que je me vois, Monsieur l'Agent, dans l'impossibilité de satisfaire à votre demande, ne pouvant que vous confirmer à ce sujet la déclaration qui vous a été faite par l'honorable Secrétariat d'Etat, savoir que la charge des quartiers militaires pèse sur les propriétés mêmes et que la circonstance que le propriétaire en a cédé momentanément l'usage à des locataires, soit indigènes, soit étrangers, ne saurait être un motif d'exception à une règle qui est générale.

Je vous prie en outre de vouloir bien prendre en considération, Monsieur l'Agent, que toutes les propriétés immobilières en Valachie sont assujéties aux lois, aux charges et obligations du pays même; en conséquence, les étrangers qui les occupent ne peuvent réclamer contre une obligation qui est commune à toutes. Cette règle est en même temps consacrée par l'usage, vu que dans les précédentes occupations militaires, les sujets étrangers n'ont point été exemptés des quartiers.

Ce n'est point d'ailleur le cas de dire que le gouvernement valaque donne au propriétaire le droit de disposer une seconde fois des habitations de la maison qu'il a louée à un sujet étranger et dont il a encaissé le loyer; c'est simplement une charge éventuelle qui pèse sur toutes les habitations et dont, au contraire, il ne dépend nullement des propriétaires de les en affranchir.

Persuadé que vous apprécierez aisément, Monsieur l'Agent, la justice et l'urgence des raisons, qui ne me permettent pas de déférer à votre réclamation, je saisis cette occasion pour vous renouveller l'assurance de ma haute considération.

No. 2.358.
1848
Oct. 13.

Scrisoarea luĭ P. Cristea, Inspravnicul ținutuluĭ Bacăŭ, către Hatmanul Dimitrie Sturdza, General-Inspector al milițieĭ Moldovenescĭ.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 463.)

Pornită la 9 ceasurĭ din noapte.

Luminarea Voastră,

În ceasul acesta sosind un slujitor de la d. Căpitan Dănilescu de la Zastava Pălănciĭ, am primit pe lângă două pacheturĭ grabnice și o scrisoare către mine, din care lămurindu-mĕ de împrejurările tulburăriĭ ce urmează între Româniĭ din ceea parte cu Sĕcuiĭ, ce staŭ gata a năvălì aicĭ în Prințipat la întîmplărĭ, eŭ după a mea datorie înaintând lucrărĭ prin pornirea Căpitanuluĭ de slujitorĭ cu 10 slujitorĭ acolo la graniță, și osebit către privighitorul ocoluluĭ a adunà numĕr de 200 vechĭ plăeșĭ mărginașĭ, ca prin înțelegere cu d. Comandirul să privegheze de aproape la toate puncturile graniței până la primirea deslegăriĭ după cele raportuite cinstituluĭ Departament, prin ștafetă cu care se expeduesc și pacheturile către Luminarea Voastră, însă într'un osebit plic fiind jignite puțin pecețile, spre a nu se stricà. Despre care după datorie supun și la cunoscința Luminăriĭ Voastre. Către aceste viŭ a vĕ maĭ supune la sciință că ținutul Bacăŭ se află împopulat cu cea maĭ mare parte de Unguriĭ în satele din preajma granițiĭ, carĭ sînt înclinațĭ și înrudițĭ cu aceĭ de peste hotar, și prin urmare bine ar fi după a mea socotință ca să se ieà maĭ energice măsurĭ pentru a nu se prilejì năvălirea acelora aicĭ în țeară, și a mijlocì zmreduirea și a acestora ca a acelora, și de resultat plecat mĕ rog a avé poronca.

A Luminăriĭ Voastre prea plecată și supusă slugă.

P. Cristea.

No. 2.359.
1848
Oct. 13.

Adresa No. 3.328 a Departamentuluĭ Credințeĭ către Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 31/2.178..)

Cinst. Căimăcămiĭ a Țĕriĭ-Românescĭ.

Departamentul Credințeĭ.

Alăturatul raport din partea cinst. Eforiĭ a Școalelor cu No.

1.008, prin care arată că, pe temeiul poruncii c. Căimăcămii cu No. 189, deșertând încăperile Academiei în trebuința oștirilor împărătesci, aŭ rĕmas încăperile cele mici, în cari se află museul, biblioteca și tipografia, cari nu s'aŭ putut deșertà din pricină că nu s'aŭ găsit alte încăperi precum sînt acestea, boltite, spre asigurarea de bântuirea focului, rugându-se a rĕmâné aceste încăperi nedeșertate, despărțindu-se de cea-laltă parte a curții prin parmaclîc de uluci, Departamentul plecat îl supune la cunoscința și deslegarea cinst. Căimăcămii. No. 2.359. 1848 Oct. 13.

Șeful Departamentului, Const. Belu.
Șeful mesii, Gh. Penescu.

(Resoluție :) Se va rĕspunde că acele încăperi aŭ rĕmas neocupate de oștire.
C. Cantacuzino.

Corespondență din Bucurescĭ apărută în diarul luĭ Kossuth din Pesta. 1848. No. 100. No. 2.360. 1848 Oct. 13.

(Copie. Col D. Brătianu.)

Țeara Românească. (După corespondența originară)

Bucurescĭ. Lucrurile nu numaĭ se încurc aicĭ, dar după cum se vede, cu totul propășesc către un punct însemnător. Vorbesc că Ambasadorul frances din Constantinopole — care după comuna opiniune e amic și propteà energioasă a movimentelor de libertate ale Românilor — ar fi aflat firele principale politicescĭ ale Porțiĭ otomanice, și convingênd-o pe Poartă despre acel adevĕr, cum că adecă măsurile presente ale Rusuluĭ cu totul o ar desbrăcà de drepturile protectoratuluĭ ce ar avé în Principatele Danubiane, și cu rușine o ar aruncà în o parte, această dispoziție va da un maĭ favorabil impuls libertățiĭ naționale. E atât adevĕrat că federația ruso-turcească, ca nisce norĭ întunecoșĭ, se apasă spre viitorul acesteĭ țĕrĭ, și nimic ar fi maĭ bine decât de s'ar apucà aceste două puterĭ la lovitură ce-mĭ pare că aproape se va întîmplà.

De curênd ajunse aicĭ un curier din Constantinopole, cu acea famă că Poarta de foarte rĕŭ nume a luat întîmplările din partea Rusuluĭ, și în locul luĭ Fuad Efendi — care trecênd peste comisie, tot de-odată lucrând în potriva instrucțiilor Porțiĭ, va veni alt comisar carele în numele mareluĭ Sultan va aprobà și va întărì Constituțiunea românească. Dacă această rumoare e autentică — precum se vorbesce — ne dă mărturie de dușmănie între două puterĭ, și poate că aceste două castre (tabere) ce venіră aicĭ în formă de

No. 2.360. 1848 Oct. 13. prietenie, vor sta de faţă ca vrăşmaşĭ (inimicĭ). Însă atuncĭ tot de-odată biserica răsboaelor închisă de 33 de anĭ se va deschide pentru un răsboiŭ universal european, şi se vor măsurà popoarele cu colosul septentrional ce se apasă pe viitorul Europeĭ ca un diavol afurisit. Şi într'adevĕr va fi foarte caracteristic, ca puterea turcească de atâtea popoare defăimată, şi în Europa cu dispreţ numită de păgână, va urmà castra raţionalităţiĭ, până alţiĭ ce cu mare filantropie se numesc naţiĭ culte, — pentru exemplu Anglia şi Austria — se vor aflà sub un cort cu gelaţiĭ libertăţiĭ populare. Pe ţeara Ungară o aşteaptă o mare rolă, fiind-că natura a pus în faţa invasiilor, şi servesce de perete apĕrător în contra obscurantismuluĭ. De privim cu de-adinsul starea Europeĭ de acum atât turburoasă şi inordinată, ne înfiorăm de cuget de a ne măsurà cu Rusul. Însă scim că puterea luĭ maĭ presantă e în vatra sa, şi cu cât pică maĭ departe de la ea, cu atât se maĭ împuţină oastea sa. De ne aruncăm ochiĭ pe Geografie observăm îndată, că nicĭ pe unde poate veni în Europa să nu-şĭ lese inemicĭ la spate-şĭ. Şi aşà el operează totdeauna între douĕ focurĭ. Şi în tot modul putem aşteptà de la popolele Europeĭ, că vor înţelege impulsul seculuĭ, carele nu-ĭ altul decât în loc de confederaţia regilor a restaurà confederaţia popolelor la olaltă şi să se conjure în contra tuturor tiranilor şi neidatorilor (?) de popoare. Răsboiul European numaĭ asupra acesteĭ întrebăciunĭ poate fi cu adevĕrat: Rĕmâné-vor, oare, şi maĭ departe, în vecĭ, regaturile fondate, adică întemeiate pe absolutism şi tiranism, saŭ fi-va maĭ marea parte a Europeĭ Republica confederată pe basa egalităţiĭ şi a fraţietăţiĭ? Asta e curata întrebare de viaţă a popolelor şi a regilor.

Ungurilor! Staţĭ în picioare pregătiţĭ, că acum sînteţĭ în gura primejdiilor. Vĕ încredinţez că miliţia de aicĭ spune chiar că ea nu atât pentru ţeara Română, cât pentru vecina ţeară Transilvania şi Ungaria e orânduită. Tot de-odată după scirĭ autentice vĕ scriŭ că avan-garda trupeĭ rusescĭ numaĭ de 10—15 milurĭ de pămînt stă de marginile Transilvanieĭ.

(Grabnic tradusă din jurnalul aşà numit al luĭ Kossuth, No. 100.)

Scrisoarea luĭ I. Maiorescu către A. G. Golescu. No. 2.361 1848 Oct. 13.

(Convorbirĭ Literare. 1898, pag. 382.)

Francfort.

Frate,

Aseară foarte târḑiŭ, la 10 şi jumătate, am primit scrisoarea ta de la 11 Octomvrie şi am vĕḑut că pot să-ţĭ maĭ scriŭ. Eŭ credeam că astăḑĭ saŭ mâne plecĭ încoace, şi de aceea nu ţĭ-am maĭ scris.

Că Magheru e determinat a susţiné causa română cu sabia, veĭ fi vĕḑut din scrisoarea mea cea din urmă. Ca să fi bătut pe Turcĭ la Capitală chiar, mi se pare un lucru maĭ cu neputinţă. Scirile ce le avem din patrie până la 7 Octomvrie din Bucovina, şi până la 7 din Braşov, spun aceste:

Curieriĭ trimişĭ la Magheru ca să depună armele, sînt toţĭ opriţĭ la el, în Bucurescĭ nu se scie nimica despre aceĭ curierĭ: comunicaţia între locurile ocupate de Magheru şi între Capitală e tăiată cu totul. La 4 Octomvrie aŭ trimis Turciĭ 2.000 asupra luĭ, şi aŭ ameninţat cu toată puterea otomană adunată la Capitală, de nu va da armele. Alte scirĭ spun că Magheru cu 12 miĭ, s'a pornit spre Capitală. Şi că aşteaptă acolo a loví pe Turcĭ. Două scrisorĭ de erĭ şi de astăḑĭ în gazetă vorbesc despre aceasta. Unele scrisorĭ ḑic că, deşi Ruşiĭ aŭ intrat în România, dar comandanţiĭ Turcĭ nu-ĭ lasă să vină la Capitală! După toate scirile ce vin de acolo, ofiţeriĭ rusescĭ declară, că eĭ nu vin pentru Principate, ci pentru Austria! Şi anume pentru Viena!!

Scirea de la 7 Octomvrie, din Braşov, ḑice că în ḑiua aceasta Bibescu iar s'a întors în Moldova! Fără îndoeală a vrut să ḑică în România.

Ce ḑicĭ la aceasta? Tot acea scrisoare ḑice, că Eliad şi Tell aŭ plecat în 6 Octomvrie la Francfort; că, după ce Austria nu vrea să scie de noĭ, să depună protectoratul Principatelor în mâna Germanieĭ! Ce ḑicĭ la aceste? De atuncĭ până acum ar fi în Francfort; dar nu creḑ să fi putut veni prin Ungaria şi prin Viena; iar nu-mĭ vine a crede, ce să caute eĭ amândoĭ aicĭ? Maĭ creḑ că aŭ plecat la lagăr, cel puţin Tell. Orĭcum mĕ mir de eĭ, de ce să lase eĭ apropierea de patrie, în crise aşà fatale şi într'o epocă, în care se pare a se încinge resbelul cel mare!

Nu judecaţĭ aşà repede, aşà de franţusesce lucrurile Vieneĭ.

No. 2.361. 1848 Oct. 13. Biata Viena e înconjurată de 80.000 soldaţĭ imperialĭ, carĭ aŭ tăiat toată împărtăşirea cu capitala! Ferdinand nu se înduplecă nicĭ la congres, nicĭ la altele. E rěŭ la Viena! Ferdinand e aliat cu Ruşiĭ; dar poate chiar aceasta să aducă resbelul general; să deà Domnul! Maghiariĭ nu vin în ajutorul Vienesilor! Eĭ sînt strimtoraţĭ tare. Kossuth strigă şi acum, că de va bate pe Croaţĭ, o să meargă în Transilvania să stingă cu totul pe popolul roman!! El dice că nu maĭ cunoasce nicĭ o naţionalitate decât pe cea maghiară! Româniĭ? Eĭ acolo n'aŭ nicĭ un cap politic şĭ diplomatic. Aicĭ în parlament s'a vorbit şi alaltă-erĭ de noĭ. Eŭ trebue să aştept venirea luĭ Richthofen.

Mă! Richthofen mĭ-a dis că Corradini e spionul luĭ Sturdza!! Şi să mě păzesc de el!! Ce dracul!

Salutare, frăţie.

I. Maiorescu.

No. 2.362. 1848 Oct. 13.

Articol din „Bukurester Deutsche Zeitung". No. 48. 1848. 14. X.

Walachei, Bukurest. — (Fortsetzung des Berichts über die Begebenheiten in Bukurest gegen Ende September und Anfang Oktober.)

Sonntag den 3./15. October liess Se. Exc. der H. General der Infanterie von Lüders, Kommendirender der kais. russ. Armee in den Donaufürstenthümern, nachdem sämtliche Abtheilungen dieses Armeekorps im Lager von Kolintina eingetroffen waren, in der Kirche des Klosters Serindar einen feierlichen Gottesdienst halten. Der Hr. General von Duhamel, die ganze Generalität, der Generalstab, Hr. Staatsrath von Kotzebue, Se. Exc. der Hr. Kaimacan des Fürstenthums, die H. H. Minister und alle Bojaren in grosser Uniform befanden sich in der Kirche, in der sich auch eine zahllose Menge Volk eingefunden hatte, um dieser Feierlichkeit beizuwohnen. Sobald S. Exc. der Herr Kommandirende erschien, begann das Tedeum und feurige Gebete für das Wohl und die Gesundheit Sr. Maj. des Kaisers, des erhabenen Protectors dieses Landes, S. Maj. der Kaiserin und die ganze kaiserliche Familie stiegen zum Himmel empor. Bei dieser Gelegenheit hielt der Herr Metropolit folgende Rede:

(Urmează discursul Mitropolituluĭ Neofit ţinut la 3 Oct. în biserica Sărindar. A se vedé No. 2.198.)

Nachdem Se Exc. Fuad Effendi öffentlich hatte bekannt machen lassen, dass täglich die Stunden von 10—12 Uhr Morgens zu öffentlichen Audienzen bestimmt wären, wo es einem jeden ohne Unterschied frei stehe Beschwerden und Bitten anzubringen, von deren Gewährung man überzeugt sein könne, wenn sie sich mit der Gerechtigkeit und Billigkeit vertrügen, richtete der genannte kaiserliche Herr Kommissär am 26. September folgende Note an die Kaimakamie des Fürstenthums. No. 2.362. 1848 Oct. 13.

(Urmează nota luĭ Fuad Efendi către Caimacamul. A se vedé No. 2.070.)

Corespondență din Constantinopole în „Journal des Débats“. 1848. 12. XI. No. 2.363. 1848 Oct. 13.

On nous écrit de Constantinople, le 25 octobre:

„Le 19 juillet dernier, le ministre des affaires étrangères de Russie adressait à ses agents diplomatiques accrédités près les différents gouvernements une longue note relative à la situation des Principautés du Danube, et dans laquelle on lisait:

„Nous ne doutons pas que le mouvement que nous venons „de faire hors de nos frontières, ne donne lieu, comme d'ordinaire „aux plus fausses suppositions. On dira et on a déjà dit que ce „mouvement est un premier pas de notre politique envahissante, „que nous n'attendions qu'un prétexte pour porter nos forces en „avant, que nous entrons dans les Principautés bien décidés à „n'en pas sortir, et que, suivant les plans traditionnels d'agran„dissement que médite la Russie sur l'Empire turque, nous exploi„tons pour les réaliser, l'impuissance et les embarras où les per„turbations sociales du moment plongent l'Europe occidentale. „Nous n'avons qu'un fait bien simple à opposer à toutes ses con„jecturs: c'est que nous entrons en Moldavie d'un commun ac„cord avec la Porte Ottomane, et que nos troupes n'y agiront, „supposé qu'il en soit besoin, que conjointement avec les „siennes. Le passé d'ailleurs, répond du présent. Plus d'une fois, „à des époques antérieures, nous avons déjà occupé tout ou partie „des Principautés, et fidèles à la parole que nous avions donnée „d'avance, nous les avons toujours évacuées dès l'accomplissement „des conditions que nous avions mises à notre retraite. Il en sera „encore de même cette fois; et du moment que l'ordre légal aura

No. 2.363. 1848 Oct. 13. „été rétabli ou que la Porte croira avoir acquis une suffisante garantie du repos intérieur des deux provinces, nos troupes en seront retirées pour aller reprendre immédiatement la position strictement défensive qu'elles occupaient sur la frontière."

„Rien de plus clair, rien de plus franc en apparence que ce langage. Cependant le cabinet de St. Pétersbourg a obtenu tout ce qu'il demandait; il ne reste plus trace de la dernière révolution en Valachie; l'ordre légal, l'ancien système ou le Règlement organique, comme l'on veut, ont été rétablis; la tranquilité règne sur tous les points du pays, protégée, maintenue par des forces trois fois plus considérables que ne l'exige la situation. Eh bien! malgré toutes les garanties, les Russes, loin de songer à la retraite, se fortifient plus que jamais dans les Principautés, où ils préparent leurs cantonnements d'hiver.

„Le général Lüders vient enfin d'occuper Bucarest avec un corps d'armée considérable; son premier soin a été de désigner le général Béfelg comme gouverneur militaire de cette place, qui aura ainsi deux gouverneurs militaires au lieu d'un.

„La Porte, comme de raison, proteste contre la présence des troupes russes dans les Principautés et en demande le retrait; elle a rempli ses engagements, elle exige que la Russie remplisse les siens. Une prolongation de séjour de ses troupes en Valachie absorberait d'ailleurs toutes les ressources de cette province. Il importe au surplus de remarquer que la Russie refuse de faire face aux moindres frais d'entretien de ses troupes, tandis que, plus généreuse, la Porte, pour sa part, n'impose aucun sacrifice à un pays épuisé et menacé de l'éventualité d'une famine à la suite du chômage inévitable des terres, amenés par les événements dont il a été naguère le théâtre.

„La conduite de Fuad Effendi, après le regrettable conflit survenu entre les troupes valaques et ottomanes, continue à mériter tous les suffrages et faire oublier le mécontentement produit par les écarts de sa soldatesque pendant l'occupation de Bucarest. Une discipline militaire des plus rigoureuses à été mise en vigueur, et l'on en a obtenu les résultats les plus prompts et les plus salutaires. On aurait désiré pour l'honneur des troupes russes, pouvoir leur rendre le même témoignage; malheureusement leur conduite est telle qu'elle nous reporte involontairement aux plus tristes époques de leurs annales militaires. A Buseo surtout, elles ont commis des actes qui ont failli un instant soulever toute la

population contre elles. Et pourtant l'armée russe se fait précéder de proclamations où elle prend le titre fastueux et mensonger d'armée libératrice. No. 2.363. 1848 Oct. 13.

„Dans toutes les mesures concernant l'organisation civile de la Principauté, Fuad Effendi rencontre l'approbation du pays, fatigué de luttes et de discordes, et dans l'accomplissement de cette tâche il continue à être merveilleusement secondé par le prince Constantin Cantacuzène, qui acquiert chaque jour de nouveaux titres aux suffrages de ses concitoyens à la prochaine élection d'un nouvel hospodar pour la Valachie. . ."

Articol din „Le Siècle". 1848. 25. X. No. 2.364. 1848 Oct. 13.

Provinces Danubiennes.

Une lettre de Constantinople, 6 octobre, explique autant que possible, à l'avantage de la Porte Ottomane les déplorables événements qui ont eu lieu le 26 septembre à Bucarest. Il y a eu malentendu entre les Valaques et Fuad Effendi, obsédé et trompé par le général russe Duhamel. Le Divan est résolu à accorder des réparations à tous ceux qui ont souffert, et Fuad Effendi a reçu de Constantinople des instructions dans ce sens. Bref, selon l'auteur de cette lettre, les Turcs, loin de vouloir attenter à la liberté des Moldo-Valaques, seraient disposés à s'en déclarer les protecteurs.

L'opposition à la révolution moldo-valaque vient des Russes seuls qui ne sauraient laisser les principes de liberté et d'égalité se lever et s'affermir sur la route qui conduit à Byzance. Fuad Effendi, d'après les correspondances, a donc vu d'un œil tranquille la scène suivante, qui s'est passée le 18 septembre à Bucarest, et qui a épouvanté le général Duhamel:

„Ce jour-là une foule immense se rendit au palais de la Lieutenance princière, se fit remettre l'original du Réglement organique et le livre d'or de la noblesse, qu'elle plaça dans un cercueil couvert d'un crêpe noir et se transporta ensuite, au son de la musique qui jouait des marches funèbres et au bruit des cloches qui avaient été mises à la volée, chez le Métropolitain, qui fut prié de revêtir ses habits pontificaux. Dans la cour même de l'hôtel de ce prélat, entouré de tout son clergé, un bûcher sur lequel fut placé le cercueil qui contenait le Réglement organique et le livre d'or de la noblesse, fut dressé, et aussitôt les flammes dévorèrent

No. 2.364. 1848 Oct. 13. la charte des abus et les parchemins des privilèges, tandis que le Métropolitain jetait l'anathème à tous ceux qui chercheraient à les faire revivre et qui feraient acte d'adhésion aux choses que le feu vient de réduire en cendres."

Qu'importait une telle démonstration à un Turc qui sait que parmi les ministres du Sultan, il y a un ancien garçon baigneur et un ancien esclave adopté par un pacha, et qui verrait demain sans surprise un bâtelier du Bosphore élèvé à la dignité de vizir? Mais, encore une fois, il n'en pouvait être de même du général Duhamel, et l'on conçoit qu'il ait employé tous les moyens à sa disposition pour ruiner un gouvernement destiné à mettre en action de tels principes.

La crainte éprouvé par Fuad Effendi de partager la disgrâce de Soliman Pacha, la turbulence des Valaques et la brutalité des troupes turques ont merveilleusement favorisé les intrigues de la Russie qui a reconquis en un jour tout le terrain qu'elle avait perdu et qu'il était dans l'intérêt et dans la volonté de la Turquie de lui disputer pied à pied, sans cependant en venir à une guerre que le Sultan est hors d'état de soutenir sans l'assistance de la France et de l'Angleterre. Nous sommes donc convaincus qu'à Constantinople on est fort mécontent de Fuad Effendi, qui s'est laissé jouer par le général Duhamel; mais nous sommes convaincus aussi que le divan ne rappellera pas son commissaire, parce que l'occasion est perdue d'écarter des Principautés l'influence russe, sans entrer avec eux en lutte ouverte. L'ancien statut sera donc rétabli jusqu'à nouvel ordre et les chefs de l'insurrection envoyés en exil, s'il ne leur arrive rien de plus fâcheux.

On évalue à 100.000 hommes les forces que les Russes ont dirigées sur les provinces ou échelonnées sur les bords du Pruth. 30.000 hommes occupent la Moldavie, que le général russe Luders traite en pays conquis. Comme Fuad Effendi, Luders est entraîné à la violence par la peur de subir le sort de son prédécesseur, le général Gerstenzweig, qui s'est brûlé la cervelle afin d'échapper au châtiment que lui reservait le Czar, pour s'être permis de lui adresser quelques humbles observations sur la situation de la Moldavie et le rôle réservé aux troupes russes. Les Turcs ont dans les provinces des 40 à 50.000 hommes; on a vu comment le général Duhamel a réussi à rendre ces troupes odieuses à la population de Bucarest, et si la nouvelle suivante se vérifie, les Turcs seront bientôt amenés à traiter en ennemies les Provinces danu-

biennes. On dit que Maghiero, un des chefs de l'insurrection valaque qui se trouvait dans les montagnes lors de l'entrée des Russes à Bucarest, est tombé à l'improviste sur l'armée de Fuad Effendi, l'a taillée en pièces, puis s'est retiré au sein des Carpathes, emportant les munitions de guerre des troupes turques. Ceci rentrerait complètement dans le plan des Russes. En attendant, le Gouvernement provisoire reconnu par Soliman Pacha a été remplacé par une caïmacamie composée de Fuad Effendi, du général Duhamel et du grec Cantacuzène, autrefois attaché au Grand-duc Michel, puis au prince Ghika. Ce qui autorise à dire que dans cette caïmacamie la Russie a deux voix contre une. No. 2.364. 1848 Oct. 13.

Nota No. 494 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Generalul A. Lüders. No. 2.365. 1848 Oct. 14.

(Conc. rus. şi rom. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 31/2.178.)

Comandiruluĭ Lüders.

Înalt Exelenţie!

Departamentul din Năuntru prin raportul de la 13 ale curgĕtoruluĭ Oct. No. 465, întemeiat pe reclamaţia contracciilor de poştă de aicĭ, arată că la trecerea oştirilor se ieaŭ de la oameniĭ poştelor podveḑĭ şi li se daŭ soldaţĭ în cvartirurĭ.

Dar fiind-că, după contractul încheiat între stăpânire şi contracciiĭ poştelor, aceştĭ oamenì aŭ să se apere de asemenea îndatorirĭ, şi să nu cum-và din pricina aceasta să dosească uniĭ de pe la poştĭ, să se facă vre-o neorânduească şi împedicare, de aceea, oare nu veţĭ binevoì, Înalt Exelenţie, a se face întru aceasta cuvenita punere la cale ca să nu se ieà podveḑĭ de la poştaşĭ în trebuinţele ostăşescĭ şi să nu le deà soldaţĭ în cvartirurĭ; şi de urmare se va cinstì Căimăcămia cu însciinţare, ca şi ea să grăbească a o face cunoscută pomenituluĭ Departament.

Primiţĭ, Înalt Exelenţie, mărturisirea deosebituluĭ meŭ respect şi desăvârşiteĭ cinstirĭ.

Caimacamul.

No. 2.366. 1848 Oct. 14. **Adresa No. 496 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.**

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secret. St.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

A vĕḑut Căimăcămia cele cuprinse prin adresa cinstituluĭ Departament No. 1.124 și prin raportul Cârmuitoruluĭ județuluĭ Teleorman alăturat în copie pe lângă acea adresă, și aprobând părerea ce dă cinstitul Departament de a se face în fața loculuĭ o scumpă cercetare, printr'un într'adins rânduit foncsioner al stăpâniriĭ spre desvoltarea adevĕratelor împrejurărĭ ce aŭ pus pe locuitorĭ în posiție să pășească la o asemenea însemnătoare netrebnicie, poftesce pe cinstitul Departament a-șĭ pune acea părere în lucrare, îndatorindu-se însă însărcinatul cu cercetarea foncsioner ca pe orĭ-câțĭ din locuitoriĭ acelor sate va găsì în vină de învitătorĭ spre săvârșirea aceĭ netrebniciĭ, să-ĭ trimiță aicĭ spre a-șĭ luà pedeapsa obștească.

Cât pentru cererea Cârmuitoruluĭ de a se rĕmâné pe lângă Cârmuire numĕrul de douĕ sute Cazacĭ, Căimăcămia a împărtășit-o Exelențiĭ Sale Generalul Lüders, și rĕspunsul ce se va primì se va încunosciințà cinstituluĭ Departament.

Caimacamul.

No 2.367. 1848 Oct. 14. **Adresa No. 500 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.**

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169. Secret. St.)

Căimăcămia.

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Ex. Sa Fuad Efendi prin nota de la 9 ale curgĕtoruluĭ Octomvrie pune înaintea Căimăcămieĭ, că Cârmuitorul gheneralicesculuĭ Consulat al Franțiĭ adresând Ambasadoruluĭ sĕŭ la Constantinopole raportul prin carele pricina întîmplată la casarmă la 13 Sept. trecut, când trupele Măririĭ Sale Sultanuluĭ aŭ intrat în oraș s'aŭ înfățișat sub fețele cele maĭ mincinoase și purtarea împĕră-

tescii armii pârâtă cu cel mai nedrept chip, Ex. Sa Ambasadorul No. 2.367.
Franții a socotit de datoria-i să comunice extracturile acelor ra- 1848.
porturi Înaltei Porți, care s'a grăbit de a le trimite Ex. Sale, că Oct. 14.
Ex. Sa după primirea acelor extracturi înțelegându-se cu Cârmuitorul ghinăralicescului Consulat al Franții, și vědênd că acesta stăruesce a sprijinì că pârile ce a adus în potriva armiei împĕrătescĭ sînt adevĕrate, și pretinde a fi întemeiat întru aceasta pe declarații anonime, pe carele refusă a i le comunicà și de a-i declarà pe autori, cu mare părere de rĕŭ este silit să dovedească de neadevĕrate toate acele pâri cari ar fi fost de milă, fiind ele atât de netemeinice, dacă nu ar fi atacat cinstea a toatei armii otomane, și, prin urmare, Augustului împărătescii Sale Măriri și a Comisarului în Prințipaturi, și să cheme spre acest sfârșit mărturisirea tuturor oamenilor de cinste, a tuturor persoanelor vrednice de respect și nepărtinitoare.

Cere dar Ex. Sa ca, luându-se de la Depart. trebilor din Năuntru, de la Sfatul orășenesc al Capitalei și cele-lalte autorități localnice, declarații doveditoare faptelor, așà precum ele în adevĕr s'aŭ întîmplat, să i se supue.

Căimăcămia dând în cunoscința c. Depart. așternuta în sus cuprindere a notei Ex. S. Fuad Efendi, îl poftesce ca îndată să ceară de la Sfatul orășenesc al Capitalei și de la Poliție deslușite relații asupra lucrărilor săvârșite de către împărătească armie otomană din ḑiua care ea a intrat în Capitală, asemenea relație s'o ceară și de la comisia întocmită spre cercetarea și deslușirea plângerilor ce s'ar aduce din partea locuitorilor Capitalei în potriva de vre-o faptă arbitrară din partea ostașilor otomani și unind toate acele relații cu aceea ce și c. Departament este chemat să facă după raporturile ce va fi avênd în canțelaria sa de pe la deosebite locuri, privitoare atât la neorânduelĭ săvârșite de către ostașii otomani cât și a lor bună purtare, să le supue la vederea Sfatului administrativ extraordinar, cerêndu-i și a sa cunoscință asupra împrejurărilor de carele este vorba, pe carea apoi, împreună cu relațiile ce se vor face și primì de la locurile însemnate mai sus, c. Depart. o va înaintà Căimăcămiei ca și din parte-i să se deà în cunoscința E. Sale Fuad Efendi după cerere.

No. 2.368. 1848 Oct. 14. Nota No. 960 a Consuluïuĭ general al Mareĭ Britaniĭ către Secretariatul de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 131, S. fr. Secr. St.)

Monsieur Jean Al. Philippesco, Secrétaire d'Etat de la Valachie, etc.

Bucarest.

Monsieur le Secrétaire d'Etat,

J'ai l'honneur d'accuser réception de la note circulaire No. 100, que vous m'avez adressée le 7 (19) courant, par laquelle vous m'annoncez que le gouvernement de la Valachie a ordonné la prohibition de l'exportation des céréales à dater du 1 (13) novembre prochain.

D'après tous les renseignements que je me suis trouvé à même de recueillir sur la récolte de cette année, j'ai pu me convaincre, que la récolte en blé a été aussi abondante que dans les années ordinaires, et que celle du maïs a surpassé le terme moyen, tant en qualité qu'en quantité.

Des contrats ont été faits par des négociants anglais pour des achats fort considérables. En vertu de ces contrats des navires ont été frêtés en Angleterre et ailleurs, pour transporter les produits, et nos négociants qui ont déjà de fortes quantités dans les magasins à Ibraïla ne doivent pas être exposés aux conséquences qui leur résulteront, si à l'arrivée de leurs bâtiments dans le Danube (ce qui aura lieu ce mois-ci et le mois prochain) ils ne seront pas à même d'effectuer leurs chargements.

Il n'y a que dans très peu de districts que la récolte n'a pas été faite, et il est évident par le prix ordinaire des céréales qui se maintient, qu'un manque n'existe pas, même dans les circonstances où se trouve le pays ayant à sa charge la nourriture d'une nombreuse armée étrangère, laquelle portée à son plus grand chiffre ne peut faire que peu de différence sur la quantité de céréales que produit la Valachie.

Veuillez donc, Monsieur le Secrétaire d'Etat, prendre ces remarques en considération et les soumettre à la connaissance de S. E. le Caïmacam, afin que pour le moins, les contrats déjà passés par les négociants, puissent avoir leur exécution et que l'exportation soit permise jusqu'à la clôture de la navigation du Danube.

Agréez aussi, je vous prie, les assurances de ma considération la plus distinguée.

Robert G. Colquhoun.

Adresa No. 1.169 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneseĭ către Căimăcămie. No. 2.369. 1848 Oct. 14.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 875.)

Cinst. Căimăcămiĭ.

Toţĭ notabiliĭ locuitorĭ aĭ oraşuluĭ Ploescĭ aŭ dat d-luĭ Cluceruluĭ Costache Filipescu, Cârmuitorul aceluĭ judeţ, prin Maghistratul local un act sub-iscălit de un însemnător numĕr, prin care încredinţându-l despre a lor neclintită şi desăvârşită supunere la ordinele legale ale ţĕriĭ şi la puterile suverană şi protectuitoare a acestuĭ Prinţipat, îşĭ exprimă desăvârşita lor mulţumire şi recunoscinţă către d-luĭ pentru bunătatea ce a avut a-ĭ recomandà de asemenea oamenĭ pacĭnicĭ şi supuşĭ, atât către Exelenţia Sa Comisarul împărătesc Fuad Efendi, cât şi către Exelenţia Sa Gheneral Gasfort cu prilegiul treceriĭ pe acolo a oştiriĭ prea puterniceĭ împărăţiĭ Rusieĭ, în urmarea căreia recomandaţiĭ nădĕjduesc eĭ că vor fi umbriţĭ de stăpânire şi apĕraţĭ de orĭ-ce calomniĭ că ar fi luat parte în tristele trecutele evenimente, despre carĭ aŭ fost cu totul depărtaţĭ.

Departamentul a socotit de datorie ca să supue la cunoscinţa cinstiteĭ Căimăcămiĭ cuprinderea pomenituluĭ act, prin care s'aŭ grăbit orăşeniĭ Ploescenĭ să-şĭ declare cu atâta ofiţialitate a lor supunere către Înaltele puterĭ binefăcĕtoare ale acesteĭ ţĕrĭ, ca de va găsì cu cale a li se face pentru aceasta oare-care mulţumire, spre încuragiare, să binevoească a face cele de cuviinţă.

Nota No. 212 a Consululuĭ general al Rusieĭ către Secretarul de Stat al Ţĕriĭ-Româneseĭ. No. 2.370. 1848 Oct. 14.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 131. S. fr. Secr. Stat.)

A M. J. de Philippesco, le Secrétaire d'Etat, etc.

Bucarest.

Monsieur le Secrétaire d'Etat,

Ayant eu l'honneur de recevoir la note circulaire que vous avez bien voulu m'adresser en date du 7 de ce mois sub No. 98, je ne manquerai pas de donner avis aux sujets russes des dispo-

No. 2.370. 1848 Oct. 14. sitions prises par le Gouvernement valaque relativement à la prohibition de l'exportation des céréales à dater du 1-er novembre.

Je me vois cependant dans la nécessité de faire à cet égard une réserve par rapport aux bâtiments nolisés avant la publication du présent décret qu'il ne serait pas juste de soumettre à la mesure générale.

Veuillez, Monsieur le Secrétaire d'Etat, agréer l'assurance de ma considération très distinguée.

Ch. Kotzebue.

No. 2.371. 1848 Oct. 14.

Adresa No. 1.150 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Mitropolitul Ungrovlachieĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La Prea Sfinţia Sa părintele Mitropolit.

După cererea făcută de Prea Sf. Voastră, scriindu-se cârmuirilor judeţelor Prahova, Argeş şi Slam-Râmnic pentru prinderea şi trimiterea aicĭ a feţelor bisericescĭ înclinate în trecuta revoluţie, anume:

1. Varlam Ierodiaconul
1. Nichifor Diaconul.
1. Iosef Diaconul.
1. Evghenie Ierodiaconul şi
1. Chesarie Ierodiaconul

S'a primit raport de la Cârmuirea de Prahova subt No. 540, prin care arată pentru cel cerut de la dînsa, anume Varlam Ierodiaconul că, după sciinţa dată de Comandirul punctuluĭ Breaza, numitul a trecut peste graniţă. Aceasta dar plecat se încunosciinţează Prea Sf. Voastre spre sciinţă.

No. 2.372. 1848 Oct. 14.

Adresa No. 2.291 a Mitropolituluĭ Ungrovlachieĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Primind adresul cinst. Departament cu No. 995, spre rĕspuns la acela al nostru subt No. 2.045 în pricina acelor treĭ feţe bise-

ricescĭ din județul Dolj, ce am arătat că după sciința noastră aŭ fost amestecațĭ în lucrările trecuteĭ rĕsvrătirĭ revoluționare, am vĕḑut cele cuprinse, că poruncindu-se Ocârmuiriĭ aceluĭ județ ca prinḑêndu-ĭ să-ĭ trimiță aicĭ la sfînta Mitropolie, aŭ întors rĕspuns că pentru popa Șapcă a scris Ocârmuiriĭ de Romanațĭ ca să-l caute la satul Celeiŭ, neaflându-se la mânăstirea Sadova; că pe Ierodiaconul Athanasie găsindu-l în orașul Craiova l-a pus subt pază până să se maĭ întremeze, aflându-se bolnav, și tot odată adaugă acea Ocârmuire că acesta nu ar fi atât de mult vinovat ca alțiĭ maĭ mulțĭ preoțĭ, atât aĭ aceluĭ oraș cât și aĭ județuluĭ, precum și chiar protopopul de acolo anume Dincă, carele împreună cu alțĭ preoțĭ și diaconĭ aŭ luat tot-deauna parte la lucrările revoluționarilor, și că dacă numitul diacon este vinovat, apoĭ ceĭ-lalțĭ se socotesc și maĭ mult; cerênd deslegare că ce să urmeze cu acel Athanasie după a luĭ însănătoșire; iar pentru cel de al treilea Veniamin Ierodiaconul, căutându-se nu s'a putut găsi. La care acestea rĕspunḑênd facem cunoscut că sciința noastră, după cum am putut aflà și am sciut pentru fețele bisericescĭ dintr'acel județ Dolj, carĭ luase parte la acele lucrărĭ, numaĭ pentru aceștĭ treĭ aŭ fost, adică popa Șapcă, că el întâiŭ a blagoslovit steagurile revoluționare la satul Islazu sud Romanațĭ, că Athanasie nu numaĭ că mergeà la cluburile ce se urmaŭ în acea vreme în orașul Craiova, luând parte despre vorbirile ce se întrebuințaŭ acolo, dar înfățișà și făceà pe presidentul aceluĭ club; iar cel de al treilea Veniamin, că a umblat cu propaganda prin acel județ. Și așà fiind, urmează trebuința ca atât cel dintâiŭ cât și cel de al doilea să se aducă aicĭ la sfînta Mitropolie, pentru care și poftim iarășĭ pe cinstitul Departament să poruncească Ocârmuiriĭ de Dolj pentru Athanasie, ca însănătoșindu-se să-l pornească negreșit, și Ocârmuiriĭ de Romanațĭ pentru Șapcă ca fără zăbavă asemenea să-l trimiță aicĭ. Iar despre ceea ce maĭ ḑice Ocârmuirea de Dolj că maĭ sînt și alțiĭ amestecațĭ, precum protopopul Dincă și din preoțĭ și diaconĭ, facem cunoscut că noĭ încă de la 24 Septemvrie, precum am scris frateluĭ Sevastis, Ocârmuitorul sfinteĭ Episcopiĭ Râmnic, precum și celor-lalte două Episcopiĭ, că câțĭ din asemenea fețe se vor dovedì în fie-care Eparchie că aŭ fost amestecațĭ luând parte la turburările trecuteĭ rĕsvrătirĭ, să-ĭ prinḑă și să-ĭ arestuească. După care arătându-ne numele și numĕrul lor, să facă punere la cale pentru a lor aducere aicĭ, și zăbava de nu am primit de la fratele Sevastis nicĭ un fel de sciință până acum întru aceasta, a fost precum este sciut din pri-

No. 2.372.
1848
Oct. 10.

No. 2.372. 1848 Oct. 14. cina popririi comunicaţiei în Valachia-mică până mai deunădi. Iar acum i s'a mai scris şi de al doilea ca să nu întârdieze aducerea la îndeplinire a îndatoririi pusă asupră-i. Dar cu toate acestea poftim pe cinst. Departament a porunci Ocârmuirii de Dolj ca să raportuească cine anume sînt acei preoţi şi diaconi amestecaţi împreună cu protopopul Dincă şi de unde fie-care şi ce parte lucrătoare aŭ luat ei în vremea trecutei rĕsvrătiri, despre care să fim şi noi împărtăşiţi cu o astfel de deslușită sciinţă.

Neofit, Mitr. Ungrovlachiei.
Ajutor, Chr. Dimitrescu.

(Resoluţie:) Să se ceară de la Cârmuirea Doljului desluşirea ce cere Prea Sfinţia Sa.

No. 2.373. 1848 Oct. 14. Publicaţiunea No. 2.384 a Secretariatului de Stat al Moldovei.

(„Buletin foaie oficială". No. 82. 1848. 14. X.)

Secretariatul de Stat.

Se publică spre obşteasca sciinţă următoarea cuprindere: „Prin împărtăşirea Înalt Ecselenţiei Sale domnului Comandirului corpusului al 5-lea de infanterie General Lüders, către Înălţimea Sa Domnul stăpânitor din 9 Octomvrie cu No. 2.224, întemeiată pe poronca Înalt Ecselenţii Sale domnul Ministru de răsboiŭ, precum şi prin nota a împărătescului Consulat al Rosiei din 16 Octomvrie cu No. 1.892 adresată către Secretariatul de Stat, se comunicarisesce că împărăteasca Sa Mărire Augustul Monarch al Rosiei în statornica sa îngrijire pentru buna fericire a Prinţipatelor Moldova şi Valachia, cari aŭ norocirea a se folosi de protecţia Imperiei Rosiene, Înalt a binevoit a poronci ca spre depărtarea a tot felul de împovărări pentru Prinţipate în predmetul îndestulării oştilor împărătesci, să se sloboadă spre acest sfârşit cu chip de împrumutare din hazneaoa Rosiei trei sute mii ruble argint pentru cumpĕrarea productelor îndestulătoare în viitorime cu bani în aht şi cu cele mai folositoare preţuri, pentru care trebue a se hotărî a lor taxie, luându-se drept temeiŭ acele preţuri cari aŭ fost înaintea intrării oştirilor împărătesci, saŭ cea de mijloc închipuire a preţurilor ce s'aŭ politicit în cei de pe urmă trei ani 1845, 1846 şi 1847, cu privegherea din partea Înalt Ecselenţiei Sale spre dreaptă şi întocmai îndestulare a teslimarisitorilor pen-

tru acele producte carĭ se vor primì de la eĭ, cu aceasta însă că pentru mijloacele intoarceriĭ de către Prinţipate atât a sumeĭ de treĭ sute miĭ ruble argint, cât şi a altor cheltuelĭ ce s'aŭ făcut, se vor face maĭ în urmă cuvenitele punerĭ la cale." No. 2.373. 1848 Oct. 14.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Franciеĭ la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide. No. 2.374. 1848 Oct. 14.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

Le Commissaire ottoman, persistant à maintenir comme fausses et controuvées les assertions que contiennent mes rapports des 26 et 29 septembre dernier à l'égard de la conduite des soldats turcs, m'a adressé, le 21 de ce mois, une nouvelle note que je joins ici en copie. Je passe sous silence les termes inconvenants de cette communication, dont je laisse, Monsieur le Ministre, la juste appréciation à votre sagesse et à votre équité.

Il résulte de cette note que la commission d'enquête nommée par Fuad Effendi, n'aurait eu, selon lui, à constater que des larcins, quelques vols insignifiants et aucune acte de violence, tels que mes rapports les signalent. J'ai donc dû, avant de répondre au Commissaire ottoman, faire proceder de mon côté aussi, à une enquête, dans le but de recueillir les détails les plus minutieux sur les dépositions de témoins oculaires ou de personnes dont les parents, les amis ou les voisins ont été victimes des actes barbares commis par la soldatesque turque. Ce travail déjà fort avancé, sera terminé sous peu de jours.

Dans un entretien que j'ai eu le 19 au soir, avec M. Kotzebue au sujet de cet incident, il m'a annoncé que Fuad Effendi voulait en appeler au témoignage des autres agents étrangers, mais que lui, M. Kotzebue, aurait répondu qu'il ne pouvait donner de témoignage à l'égard de faits qui se sont passés pendant son absence. A cette occasion le Consul de Russie a cru devoir m'exprimer la satisfaction qu'il éprouverait à rendre justice à la conduite et à la reserve des Français pendant tout le cours de la révolution valaque.

Une grande partie des troupes turques et russes ont pris, ces jours derniers, leurs quartiers d'hiver dans la capitale. Il est

No. 2 374. 1848 Oct. 14. superflu d'ajouter ici, Monsieur le Ministre, que les abus et les vexations auxquels a donné lieu la répartition des soldats dans les maisons particulières, m'ont mis à plusieurs reprises déjà, dans le cas de réclamer en faveur de quelques-uns de nos nationaux exerçant une industrie ou se trouvant dans une position qui aurait dû les mettre à l'abri d'une charge aussi onéreuse.

M. Gradichtiano a été remplacé au Département de la justice par M. Constantin Soutzo, homme capable et d'une grande activité.

Je suis, etc.

(Signé:) Hory.

No. 2.375. 1848 Oct. 14.

Scrisoarea luĭ I. Maiorescu către A. G. Golescu.

(Convorbirĭ Literare, 1898, pag. 383.)

Francfort.

Frate Golescule,

Erĭ noapte, despre ḑiuă când ţĭ-am scris, eram prea somnoros şi am uitat să-ţĭ însemnez toate. Între alte scirĭ ce circulează prin foile germane, este şi aceea, că Duhamel ar fi căḑut prins în mânele Românilor! Aşà e scirea cea maĭ din urmă de la Cernăuţĭ de la 15 Octomvrie în Gazeta de Praga. Dar atât scirea aceasta, cât şi aceea ce o primì fratele nostru d. Alexandri, se věd a nu se adeverì, dar de creḑut este că Magherul va fi sdrobit pe aceĭ Turcĭ pe carĭ ĭ-a trimis Fuad şi Omer în contra luĭ. Între ceĭ ce aŭ luat parte la revoluţiunea noastră, numaĭ Magherul e bărbat de a se bate cu Turciĭ. El îĭ scie nimerì şi lovì pe când nu visează. Într'aceea se unesc toate scirile în gazetele germane, că Magherul cu un corp de pandurĭ de 12.000 merge spre Capitală. Mie nicĭ aceasta nu prea îmĭ vine a crede, că va lăsà el posiţiunea cea favorabilă din România-mică, şi va merge în şesul Bucurescilor, să se bată fără artilerie cu Turciĭ! Spun uniĭ că Magherul şĭ-ar fi făcut vre-o 12 tunurĭ de lemn, înverigate peste tot cu fier. Şi Tudor a fost practicat aceste tunurĭ în contra Turcilor.

Scirĭ din Bucurescĭ de la 6 Octomvrie, în gazetele Vieneĭ, arată lămurit că în bătălia de la casarmă, în Bucurescĭ, aŭ căḑut 308 Turcĭ şi 85 soldaţĭ de aĭ noştri, dintre carĭ 45 soldaţĭ de linie, 40 pompierĭ şi garde.

Tot aceste scrisorĭ spun, că Turciĭ trecuţĭ în România ar fi 22—23.000; iar Ruşiĭ 40.000, şi că încordarea şi ura între Turcĭ şi

Ruşĭ este atât de mare în cât este peste putinţă a nu prorupe resbelul. No. 2 375.
Tu politisesci, că până în primăvară va prorupe resbelul cel 1848
mare. O credĭ tu? În Germania numaĭ în Viena e democraţia Oct. 14.
la putere; în celelalte adunanţe constituante predomnesce conservatismul. Până ce nu va apucà democraţia pretutindenea de-asupra, eŭ nu cred în acel resbel. Totul atîrnă acum de la Viena. Audim că aŭ prorupt turburărĭ în maĭ multe locurĭ în provinciile austriaco-germane; dar Viena e împresurată de 90.000 soldaţĭ reacţionarĭ. Împeratorul până acum nu se înduplecă la pace. Ungurii, adică Maghiarii încă sînt strîmtoraţĭ. Despre Ruşĭ spun toţĭ că ar fi preparaţĭ a intrà în ajutorul Curţiĭ vienese.

Salutare, frăţie.

I. Maiorescu.

De voiŭ maĭ primì scirĭ interesante, îţĭ voiŭ maĭ scrie.

Eŭ am intrat aicĭ în relaţiunĭ şi cu Polonesiĭ. Eĭ ne promit ofiţerĭ şi voluntarĭ; eĭ vor să încheiem alianţă, şi să prorupem odată. Eŭ am arătat ce se poate la noĭ şi ce nu. Mi se pare că eĭ fac ce-và: căcĭ unul ce a primit stafetă: să alerge la Posen.

Nota No. 502 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Generalul Alexandru Lüders. No. 2.376. 1848 Oct. 15.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

Exelenţie!

Departamentul trebilor din Lăuntru prin raportul No. 1.124 face cunoscut Căimăcămieĭ că la 10 ale curgĕtoareĭ lunĭ a ajuns la satul Piatra din judeţul Teleorman trupul de Cazacĭ carele din porunca Ex. Voastre s'a pornit a merge la numitul sat spre înfrînarea locuitorilor luĭ şi a celor împreună cu dînşiĭ, din neorânduelile ce aŭ săvârşit şi cugetaŭ a maĭ săvârşì, şi că la ivirea Cazacilor acolo unde eraŭ veniţĭ după chemarea Cârmuitoruluĭ şi Comandirul divisionuluĭ al 3-lea cu ostaşĭ călăreţĭ de la punctul Zimnicea, şi oare-cum rĕsvrătiţiĭ eraŭ maĭ potoliţĭ, însă pregătiţĭ pentru năvălire asupra Cârmuitoruluĭ şi ostaşilor pămîntenĭ, s'aŭ împrăştiat aceĭ locuitorĭ, s'a prins din eĭ, fiind luaţĭ în goană de către divisionul al 3-lea al oştiriĭ pămîntenescĭ şi de către o parte din trupa căzăcească, treĭ-decĭ dintr'înşiĭ, pe lângă şease carĭ de maĭ nainte eraŭ prinşĭ, şi că Cârmuitorul numituluĭ judeţ pen-

No. 2.376. 1848 Oct. 15. tru întîmpinarea orĭ-căreia împedicărĭ la aducerea la îndeplinire a poruncilor stăpâniriĭ din partea multor sate, se roagă ca după înfrînarea și liniștirea ce se vor face locuitorilor de la Piatra și celor unițĭ cu dînșiĭ, să se orânduească pe lângă Cârmuirea de acolo a județuluĭ din comanda acelor Cazacĭ un numĕr de douĕ sute spre a ține pe locuitorĭ în supunere.

Sub-iscălitul are cinste a da în cunoscința Exelențiĭ Voastre acel raport al Departamentuluĭ din Lăuntru, și a vĕ rugà ca, de va fi aprobată de către Ex. Voastră cererea ce face numitul Cârmuitor, să binevoițĭ a da cuvenita poruncă întru aceasta, cinstind și pe sub-iscălitul cu sciință de cătățimea productelor trebuincioase spre hrănirea pe fie-care ḑi a acelor 200 Cazacĭ cu aĭ lor caĭ, spre a o împărtășì și din parte-ĭ Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru spre îndeplinire.

Primițĭ, Exelență, desăvârșita mea cinstire.

No. 2.377. 1848 Oct. 15.

Adresa No. 508 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Deșì Căimăcămia prin adresa No. 437 a poftit pe cinstitul Departament ca să facă a se așezà mobile nouĕ în odaea de primire și cea de lângă dînsa din palatul tronuluĭ în care locuesce Exelenția Sa Omer Pașa în locul celor ce se află, fiind vechĭ și stricate, însă primindu-se acum vestirea Exelențiĭ Sąle că este trebuință de mobilarea salonuluĭ celuĭ mare și a odăiĭ de primire numaĭ, se poftesce cinstitul Departament ca să rânduească pe unul din mădularele Sfatuluĭ orășenesc spre a merge la ḑisul palat și a pune în lucrare, înțelegêndu-se cu Exelenția Sa Omer Pașa, mobilarea trebuincioasă salonuluĭ celuĭ mare și odăiĭ de primire, îngrijind de putincioasa iconomie asupra prețuluĭ care după săvârșire se va aduce la cunoscința Căimăcămieĭ.

Caimacamul, Constantin Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 513 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneseĭ către Fuad Efendi. No. 2.378. 1848 Oct. 15.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secret. St.)

A S. E. Fuad Effendi, etc.

Le Département de l'Intérieur vient de porter à la connaissance de la Caïmacamie par son rapport du 13 (25) court. No. 1.134 qu'il a été informé par l'Administration du district de Méhédintz que le nommé Dimitri Paza, fermier de la terre de Vunjou, a amené sur cette terre, par l'entremise de S. E. le Pacha de Viddin, le Bairactar Hussein avec six soldats ottomans, pour prêter main forte à l'exécution de ses demandes à la charge des paysans, à l'insu et sans aucune autorisation de l'Administration susmentionnée.

Le Département fait observer à ce sujet qu'en contraignant les paysans par voie de saisie-exécution au moyen de soldats ottomans, d'après la demande adressée directemont par les fermiers aux chefs de l'armée impériale, sans que leurs réclamations ayant été préalablement examinées par les autorités locales pour en constater la validité, il en resulte de graves inconvénients, comme entr'autres de faciliter considérablement des abus d'imposer aux paysans des charges énormes et d'entraver l'effet des mesures persévérantes et des ordres du gouvernement pour protéger les droits du paysan et les défendre contre toute injustice, ainsi que l'exige son devoir et les ordres suprêmes de l'Auguste Suzerain de ce pays.

En conséquence le Département a d'un côté adressé les observations nécessaires à l'Administrateur susdit pour avoir permis dans son district l'accomplissement d'un fait aussi irrégulier, et lui a prescrit de s'entendre immédiatement avec l'officier commandant ces soldats pour qu'ils puissent s'éloigner de cet endroit, comme aussi de prendre les mesures nécessaires pour constater par une enquête la vérité des prétentions du fermier, et dans ce cas, lui faire rendre justice d'après les lois, et de l'autre il prie la Caïmacamie de s'adresser à V. E. pour la solliciter de vouloir bien faire donner ordre généralement à tous les chefs et officiers supérieurs de troupes ottomans que, sans une demande officielle des Administrateurs des districts, jamais et dans aucun cas ils n'accueillent les demandes qui peuvent leur être adressées par les propriétaires

No. 2.378. 1848 Oct. 15. ou fermiers aux fins d'en obtenir des soldats pour forcer les paysans à s'acquitter des droits qu'ils prétendraient avoir sur les mêmes, mais aussi de rejetter entièrement de pareilles demandes en les renvoyant aux autorités locales compétentes, auxquelles a été délégué la mission d'examiner les plaintes de cette nature et d'y faire droit si elles sont fondées.

Tout en ayant l'honneur de soumettre à V. E. l'exposé qui précède, je la prie de vouloir bien lui accorder sa bienveillante attention et prendre les mesures que dans sa sagesse elle jugera les plus convenables, pour satisfaire à la demande du Département de l'Intérieur.

J'ai l'honneur, etc.

No. 2.379. 1848 Oct. 15.

Raportul No. 3.288 al Departamentuluĭ Credințeĭ al Țĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.

(V. A. Urechiă, Ist. șc. II, p. 349.)

Raport al Departamentuluĭ Credințeĭ către Căimăcămie.

Departamentul luând în considerație îndeletnicirile ce aŭ avut profesoriĭ de prin școalele Principatuluĭ, s'a vĕdut că profesoriĭ ce prin alăturata listă se însemnează, aflându-se Transilvănenĭ, în loc să se mărginească a predà școlarilor moralul și învĕțăturile trebuincioase, s'aŭ abătut din datoriĭ cu luare de parte la causa revoluțieĭ, întrebuințând propaganda; prin urmare, Departamentul pentru o asemenea faptă ce a adus turburărĭ în de obște, chibzuesce a se depărtà din posturile ce aŭ ocupat aceștĭ profesorĭ, și a se orânduì în locu-le Românĭ pămîntenĭ, după vechiul obiceiŭ, ce se vor cunoasce cu destoinicie despre învĕțăturile ce se cer, carĭ să nu poată fi abătuțĭ din creștineasca datorie a omuluĭ.

Anexa I.

Lista comunicată de către Eforia școalelor Departamentuluĭ Credințeĭ sub No. 3.412:

Școalele elementare.

	Clasa	Orașul	Căsătoria
Pitarul Ioan Grozescu [1] .	I	Caracal	Cu pămînteană

[1]) Se declară apoĭ neamestecat în revoluție de către cetățenĭ și de către prefectul Gigârtul în atestatul sĕŭ No. 80 din 1848 Oct. 1. (V. A. Urechiă.)

No. 2.379. 1848 Oct. 15.

	Clasa	Orașul	Căsătoria
Zaharia Boerescu	I	Giurgiŭ	Cu pămînteancă
Dumitru Pizu	II	Brăila	" "
Pitarul A. Fortunatu . .	I	Focșanĭ	" "
Ioan Filimon	II	Buzăŭ	" "
V. Urzescu	I	Rușiĭ-de-Vede	" "
(F.) Ioan Codrea [1] . . .	II	Ploescĭ	" "
(F.) D. Almășanu.			

Școala centrală din Craiova.

(F.) Ioan Puianu.

Clasele gimnasiale.

Pitarul C. Leca, profesor de desemn și caligrafie, căsătorit cu pământeancă.

(F.) Serdarul Ioan Maiorescu, inspectorul și revisorul școalelor din Valachia-mică (d u s).

Școalele elementare din Bucurescĭ.

Costache Petrovicĭ [2] I.

Clasele colegiuluĭ din Radu Vodă.

(F.) V. Maiorescu, profesor de Istoria universală.

Administrația școalelor.

(F.) Medelnicerul Fl. Aaron, revisorul școalelor din județe.
(F.) A. Laurian.

Anexa II.

Căimăcămia Principatuluĭ Țĕriĭ-Româneścĭ.

Cinstituluĭ Departament al Credințeĭ.

Chibzuirea cinstituluĭ Departament, din adresa No. 3.288, pentru

---

[1]) Toate numele precedate de litera (F.) însemnează că a fost fugit. (V. A. Urechiă.)

[2]) Reclamă că e Român craiovean și nu ardelean, în 2 Noemvrie 1848 la Departamentul instrucțieĭ. Acesta cu adresa din 5 Noemvrie 1848 sub No. 3.672, recomandă Eforieĭ petițiunea luĭ Petrovicĭ, că „de va socotì îndestul această dovadă, că este Român pămîntean, atuncĭ să-l prenumere și pe dînsul între profesoriĭ pentru clasele începĕtoare.“ Dovedile, dice Petrovicĭ, că ĭ-aŭ ars la 23 Martie când arse școala elem. de la S-tul Gheorghe-vechiŭ. El fu dascăl apoĭ la Lucacĭ. (V. A. Urechiă.)

No. 2.379 1848 Oct. 15. depărtarea din posturile de profesorĭ ce ocup ceĭ anume însemnațĭ prin lista alăturată pe lângă ḑisa ·adresă pe temeiul cuvintelor rostite acolo, se aprobează.

Este poftit dar acel cinstit Departament, ca să îngrijească prin cinstita Eforie a școalelor a se complectuì, după rânduiala cerută, toate acele posturĭ de profesorĭ carĭ acum rĕmân vacante, cu oameniĭ destoinicĭ de dînsele, pentru a lor sciință și morală, fiind pămîntenĭ românĭ.

Caimacamul, Constantin Cantacuzino.

No. 2.380. 1848 Octomv.

Ordinul Hătmănieĭ Moldoveĭ către Comandantul graniţeĭ din spre Transilvania.

(Conc. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 463.)

1). După cele supuse Înălțimiĭ Sale și comunicate d. Generaluluĭ Moler, s'a socotit de cuviință a se trimite un batalion și 100 Cazacĭ la Lunca și Osia, îndestul de apropiate de Palanca, dacă nevoia va cere să se împotrivească împreună cu aĭ noștri slugitorĭ și plăeșĭ la călcarea graniţeĭ de orĭ-cine.

2). De la Lunca la Palanca are să fie o linie de Cazacĭ spre a înșciință pe Comandirul otreadeĭ de nevoile carĭ se vor simțì pe graniță.

3). Așezarea Comandiruluĭ va fi în apropiere de Palanca, avênd toată priveghierea în mișcările ce se vor face dincolo, ca să poată însciință la vreme pe Comandirul otreadeĭ, și tot într'o vreme să poată luà și însușĭ măsurile cuvenite spre a adunà în punctul ce s'ar cercà a fi călcat, numĕrul de oamenĭ trebuincios spre operațiile cuvenite prin înțelegere cu Comandirul otreadeĭ.

4). Batalionul iea posiție la Lunca, pentru ca să poată cu înlesnire și în pripă a se înaintì de-a dreptul la orĭ-care din puncturĭ s'ar încercà călcarea. Prin urmare, căpitanul Dănilescu este dator a fi cu priveghere nu numaĭ la punctul Palanca, ci și la toate cele lăturalnice din distanția sa.

5). Amploiațiĭ Austrieĭ de la vamă și carantină vor puté fi primițĭ, însă cu osebire numaĭ celor maĭ însemnațĭ, lăsându-se în rĕspunderea căpitanuluĭ Dănilescu împlinirea acestuĭ obiect cu regula cuviincioasă, și ca nu printre aceĭ amploiațĭ să se strecoare și oamenĭ carĭ nu pot fi primițĭ.

Despre aceasta cât și despre toate cu ștafetă să raportuească, trimițênd listă de amploiațiĭ carĭ vor venì în Prințipat spre scăpare, și împărtășind întocmaĭ și Comandiruluĭ otreadeĭ, căruia să-ĭ facă cunoscut și în persoană pe aceĭ amploiațĭ.

Nota No. 132 a luĭ Omer Paşa, Guvernatorul militar al Capitaleĭ, către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.381. 1848 Oct. 15.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169.)

Exelenţiĭ Sale Domnuluĭ Caimacam.

S'a vĕḑut cuprinderea adreseĭ Exelenţiĭ Voastre de subt No. 486, şi vi se face cu cinste cunoscut că pentru asemenea neorânduelĭ s'a dat îndată cuvenita poruncă, a nu se maĭ întîmplà în viitor

Bucurescĭ.

Ghinerar Guvernator ostăşesc al Capitaleĭ, Omer Pasha.

Adresa No. 1.225 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie. No. 2.382. 1848 Oct. 15.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 380.)

Cinstita Căimăcămie.

Departamentul se însciinţează de d. Cârmuitor judeţuluĭ Muscelul, că acolo neîncetat se înfăţişează multe feţe cu cerere de paspoarte pentru mergerea lor în staturile Austrieĭ, carĭ, deşì îndeplinesc toate formalităţile cerute de stăpânire întru aceasta, dar bănuind d-luĭ că mulţĭ dintr'înşiĭ sînt din ceĭ comprometaţĭ în rĕsvrătirea trecută şi că cu trecerea lor peste graniţă nu cugetă decât ca să scape dreapta urgie a stăpâniriĭ, se află în nedomirire nesciind de se cuvine a le îndeplinì cererea.

Tot-de-odată acelaşĭ d. Cârmuitor însciinţează că Gazeta Braşovuluĭ ce se primesce de maĭ mulţĭ din partea loculuĭ, cuprinde într'însa articole foarte vătĕmătoare şi cu atingere cu desăvârşit neertate cu cea de astăḑĭ posiţie a ţĕriĭ, adăugând că deşì secretariatul Statuluĭ maĭ nainte de 11 Iunie luase întru aceasta oarecarĭ măsurĭ de mărginire, dar aŭ rĕmas fără resultat.

Amêndouĕ aceste împrejurărĭ grăbesce Departamentul a le comunicà aceĭ cinst. Căimăcămiĭ, rugându-o plecat ca cât pentru cea dintâĭ să binevoească a deslușì Departamentuluĭ de pot fi îngăduiţĭ ceĭ comprometaţĭ în trecutele evenimente a luà pasporturĭ pentru trecerea peste graniţă, saŭ trebue a se face întru aceasta vre-o exepsie şi până la ce grad; ear pentru cea de al

No. 2.382. doilea, să binevoească a luà măsurĭ maĭ serioase, ca să nu poată
1848 circulà în țeară gazete și alte asemenea foĭ de pe la locurĭ stră-
Oct. 15. ine, fără a fi maĭ întâĭ censurate și îngăduite de stăpânire, pe lângă carĭ măsurĭ Departamentul este de părere că ar fi de neapĕrat și aceasta de a se obștì prin cinst. Secretariat în tot cuprinsul Prințipatuluĭ că acela, de orĭ-ce condiție ar fi, de se va dovedì că a primit în secret gazete străine maĭ nainte de a se censurà și a se slobodì în circulație de stăpânirea locală, se va privì în de o potrivă învinovățire ca și autorul ce ar publicà articole neîngăduite și se va osândì cu asprime, puindu-se priveghereа despre aceasta asupra Cârmuitorilor de județe și asupra Poliţieĭ Capitaleĭ; iar de urmare va binevoì cinst. Căimăcămie a cinstì și pe Departament cu rĕspuns.

No. 2.383. Nota No. 2.367 a Generaluluĭ Alexandru Lüders către
1848 Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.
Oct. 15

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 31/2.178. Secr. St.)

(Comandantul Corpuluĭ 5-lea de Infanterie.)

(Milostivule Domn Constantin Gheorghevicĭ.)

Spre îndestularea dorințeĭ d-voastre, cuprinse în adresul din 14 Octomvrie cu No. 494, eŭ astădĭ am dat poruncă oștilor, ca nu cum-và să ieà cu samovolnicie nu numaĭ caĭ de poștă, ci nicĭ măcar care de la surugiĭ și nicĭ să le deà la cvartir cinurĭ de jos.

Împărtășindu-vĕ despre aceasta, milostivul Domn, eŭ nu socot de prisos ca și din parte-vĕ să facețĭ disposiție a se da în cunoscința ocârmuitorilor de județe și altor diregĕtorĭ pămîntescĭ, ca eĭ să facă cunoscut comandirilor oștenescĭ despre casele și fețele ce sînt scutite de postoiurĭ și de alte havalele.

Primițĭ încredințare despre adevĕrata considerație.

Alexandru Lüders.
Tălmăcit, Tit. sov. Lucescu.

Nota No. 2.368 a Generalului Alexandru Lüders către Căimăcămia Țěriĭ-Românescĭ. No. 2.384. 1848 Oct. 15.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 31/2.178. Secr. St.)

(Comandantul corpuluĭ 5-lea de Infanterie.)

(Milostivule Domn Constantin Gheorghevicĭ!)

Deși la adresul meŭ din ḑi 1 Octomv. cu No. 2.071 mĭ-ațĭ făcut împărtășire la 2 Octomvrie subt No. 240, cum că ațĭ pus îndatorire Sfatuluĭ administrativ extraordinar pentru încălḑirea și lumina cvartirelor dd. gheneralĭ, ștab și oberofițerĭ cum și a casarmelor unde locuesc cinurile de jos, însă până acuma nu s'a făcut nicĭ o disposiție positivă în obiectul acesta.

Și dar am cinste a vě poftì, milostivul Domn, să mě împărtășițĭ cu sciință, ce măsurĭ s'aŭ luat pentru încălḑirea și lumina cvartirelor dd. gheneralĭ, ștab și oberofițerĭ și a încăperilor cinurilor de jos, spre a se face cunoscut oștilor.

Primițĭ încredințarea despre adevěrata considerație.

Alexandru Lüders.
Tălmăcit. Tit. sov. Lucescu.

Raportul No. 740 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ. No. 2.385. 1848 Oct. 15.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Dolj.

Cârmuirea grăbesce plecat a rěspunde și la repetitoarea poruncă a cinstituluĭ Departament cu No. 1.073, că acel Costache Zaman ce a săvârșit atâtea nelegiuirĭ, după cum i s'a maĭ încunosciințat și prin raportul cu No. 599, se află la Vidin pus sub arest de Exelenția Sa Husein Pașa.

Cârmuitor, Filișanu
Secretar, N. Greceanu.

Secția I-iŭ.
Or. Craiova.

No. 2.386. 1848 Oct. 15.

Extract din scrisoarea luĭ Effingham Grant către Ion Ghica.

(Copie. Acad.)

Vos deux lettres du 3 et 10 du courant ne me sont parvenues que le 20, à cause d'une absence que j'ai faite en Petite-Valachie et sur les frontières de l'Autriche à Orsova. C'est là, il y a près de dix jours, que j'ai laissé ma sœur, où elle attendait son mari et les autres malheureux exilés, sur le compte desquels on répandait mille bruits. Après une semaine d'attente et voyant qu'ils ne venaient pas, je me suis embarqué sur le bateau-à-vapeur pour descendre le Danube, car je m'étais décidé à me rassurer sur leur sort. A quelque distance de Cladosnitza, à la frontière de la Servie, j'ai rencontré les deux petites chaloupes cannonières à bord desquelles se trouvaient nos malheureux amis. Grâce à la bonté du capitaine, qui a bien voulu ralentir la marche du bateau, j'ai pu échanger quelques mots avec les prisonniers. Ils étaient tous bien portants physiquement, quoique moralement ils avaient beaucoup souffert, ignorants comme ils étaient de tout ce qui regardait leur patrie, leurs amis, leur propre sort, car ils ne savaient point leur destination. Sur beaucoup de points j'ai pu les rassurer, et notamment je leur ai fait part de l'assurance solennelle donnée par Fuad à Mr. Colquhoun, qu'ils seraient mis en liberté sur le sol autrichien. Jusqu'à ce jour pourtant je suis privé de leurs nouvelles, mais j'espère avant peu d'en recevoir.

Démètre Bratiano nous a quitté à Orsova le 15 de ce mois, en route pour Vienne et Paris. . .

. . . Maghéro, comme vous l'aurez déjà appris, a passé en Transylvanie, après avoir débandé ses troupes irrégulières et renvoyé la milice. C'est grâce à nous qu'il a échappé, car il ignorait la présence des Russes dans le pays (et ils étaient déjà à Ploësti en marche contre lui) et ne voulait pas même y croire.

D'après le dire du Caïmacam, il y a près de 40.000 hommes (russes) de la ligne du Pruth jusqu'ici. Ils coûtent à l'état près de 33.000 piastres par jour ! ! . . .

Corespondență din Bucurescĭ către „Allgemeine Zeitung“ din Augsburg. No. 322. 1848. 17. XI. Supl. No. 2.387. 1848 Oct. 15.

Bucharest. — Die russischen Truppen werden nach und nach in unsere Stadt gezogen und in die Privatwohnungen einquartirt, wobei jedoch bei der Vertheilung die damit Beauftragten sehr parteisch zu Werke gehen. General Duhamel wohn im Hause des ehemaligen Ministers Villara, General Lüders hat die Wohnung des Bojaren Ottetelischan bezogen, das Collegium St. Sawa wurde ebenfalls für die Russen geräumt. Jeder Stadteinwohner, ohne Unterschied der Nation der er angehört, muss sich die Einquartirung solcher unwillkommenen Gäste gefallen lassen, nur die fremden Consulate und deren Beamte sind davon befreit. Die russischen Truppen bezogen den Stadttheil des rechten Dumbovitza-Ufers, die türkischen jenen des linken Ufers, um etwaige Conflicte zwischen den Truppen zu vermeiden. Die russischen und türkischen Beamten stehen im besten Einvernehmen. In unserer Stadt befinden sich gegen 6.000 Mann russische Infanterie und 1.000 Mann russische Cavallerie, ebenso gross ist die türkische Besatzung. Die übrigen in der Walachei sich befindenden 25.000 Mann Russen sind in den Districten und an der siebenbürger Gränze vertheilt. Bezüglich der Preise der Lebensmittel wurden die schärfsten Massregeln von Seite der türkischen Beamten getroffen. Nach allen Bezirken wurden Commissäre gesandt, die den Befehl daselbst ertheilen, dass der Preis einer Klafter Brennholz zwei Ducaten nich übersteigen dürfe. Die deutsche Bucharester Zeitung ist seit dem 26. October wieder ins Leben getreten, ihre Tendenz ist dieselbe wie ehemals. Sonntag den 29. d. M. findet ein türkisches Revue-Manöver statt, wobei Omer Pascha selbst die Truppen commandiren wird. In den Districten an der Donau, Teleorman und Turnu, fand in einigen Dörfern eine Gährung unter den Bauern in Folge der von den Administratoren ausgeschriebenen Requisitionen statt. Es wurden nun türkische und russische Truppen dahin entsendet. Unser Handel in der Hauptstadt fängt nach und nach an sich zu heben, und man erwartet einen geschäftsreichen Winter.

No. 2.388. 1848 Oct. 16. Nota No. 384 a luĭ Fuad Efendi către Caimacamul Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 69 bis. S. fr. Secr. St.)

A Son Excellence, Monsieur le Grand Logothète de Justice Constantin Cantacuzène, Caïmacam de Valachie, etc., etc.

Bucarest.

Excellence,

Ci-inclus j'ai l'honneur de vous remettre copie d'une note que M. le Consul général de Grèce m'a adressée, pour se plaindre de ce que l'autorité locale a enlevé les fourrages appartenant à plusieurs sujets héllènes, fermiers de terres en Valachie. Je vous remets aussi copie du protêt fait par ces fermiers, et qui m'a également été communiqué par M. le Consul général.

Je vous prie, Excellence, de porter une sérieuse attention sur cette réclamation qui paraît fondée, de la faire examiner attentivement, et si les faits sont tels que le protêt les représente, de vouloir bien donner sans retard les ordres nécessaires, afin qu'il soit fait droit aux réclamations des pétitionnaires et qu'à l'avenir les mesures arbitraires dont ils se plaignent ne se renouvellent pas.

Agréez, Excellence, les assurances de ma considération bien-distinguée.

Fuad.

No. 2.389. 1848 Oct. 16. Adresa No. 385 a luĭ Fuad Efendi către Caimacamul Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secret. St.)

Bucarest.

Excellence,

En réponse à la note que vous avez bien voulu m'adresser en date du 15 (27) oct. sub No. 513, je m'empresse de vous informer que j'ai envoyé à tous les officiers commandants des détachements de l'armée impériale dans les différents districts, les ordres les plus positifs afin que l'inconvénient que vous me signalez n'aie plus à se renouveler.

En conséquence de ces ordres, les officiers de l'armée impériale ne doivent recevoir ni écouter les plaintes que pourraient leur adresser les fermiers contre les paysans, mais bien les renvoyer par devant les autorités locales compétentes, et ce n'est que sur une demande formelle de ces autorités qu'ils pourront, au besoin, leur prêter main forte. No. 2.389. 1848 Oct. 16.

Agréez, Excellence, l'assurance de ma considération bien distinguée.

(Signé :) Fuad.

A Son Excellence, Monsieur le Grand Logothète de Justice Constantin Cantacuzène, Caïmacam de Valachie.

Scrisoarea luĭ Fuad Efendi către Caimacamul Constantin Cantacuzino. No. 2.390. 1848 Oct. 16.

(Copie. Arch. St. Dos. No. 2.209. Secr. St.)

Bucarest.

Excellence,

Je viens de recevoir de mon gouvernement l'avis que Raïf Effendi, un des secrétaires de S. E. Suleiman Pacha qui s'était rendu à Constantinople avec la députation qui a été pendant les derniers événements envoyée dans cette capitale, avait en route pris de ces MM. à titre de prêt la somme de mille ducats pour laquelle il a donné une obligation.

Sa Majesté Impériale, aussitôt informée de cette circonstance, a donné les ordres positifs que cette somme soit immédiatement restituée.

En exécution de ces ordres je dois rembourser cet argent et retirer l'obligation que Raïf Effendi a signée. Comme cependant tous ces Messieurs sont ou renvoyés du pays, ou émigrés, que je ne sais pas lequel d'entre eux avait prêté cet argent, ni où se trouve l'obligation et que je n'ai aucun moyen de m'en assurer, je viens vous prier, Excellence, de vouloir bien faire prendre auprès des familles de ces Messieurs les informations nécessaires afin de retrouver ce document que je m'empresserai de retirer en payant l'argent. Si néanmoins vos recherches restaient infructueuses et qu'il ne vous fut pas possible de faire trouver l'obligation, comme Sa Majesté Impériale veut absolument que cet argent soit immédiatement restitué, je m'empresserai, sur votre avis, de

No. 2.390. 1848 Oct. 16. le faire verser dans le trésor, contre reçu en règle, afin qu'il y reste déposé jusqu'à ce que le possesseur de l'obligation de Raïf Effendi se présente pour le réclamer, et, à cet effet, vous aurez alors la complaisance d'ordonner que des publications légales soient faites afin que ce possesseur soit judiciairement informé qu'il doit se présenter au trésor pour cette réclamation.

Agréez, Excellence, les assurances de ma parfaite considération.

(Signé:) Fuad.

A Son Excellence M. le Grand Logothète de Justice, Constantin Cantacuzène, Caïmacam de Valachie.

No. 2.391. 1848 Oct. 16. Adresa No. 526 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul Visterieĭ.

(Conc. Arch. St. Dos. No. 4.636. Secr. St.)

Căimăcămia.

Cinst. Depart. al Vistieriei.

Părerea cuprinsă în raportul aceluĭ cinstit Departament No. 94, privitor la suma de leĭ patru sute şeapte-ḑecĭ şi una de miĭ, una sută ḑece, parale 33, ce fostul Domn Bibescu are luată din cassa Visterieĭ, peste aceea ce i s'a cuvenit, Căimăcămia o aprobează şi dă deslegare cinst. Depart. a o pune în lucrare.

No. 2.392. 1848 Oct. 16. Adresa No. 533 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Conc. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 2.209./84. Secr. St.)

Căimăcămia.

C. Departament al trebilor din Lăuntru.

E. Sa Fuad Efendi prin notă pune înainte Căimăcămieĭ că de către guvernul împĕrătesc s'a însciinţat că Raif Efendi, unul din Secretariĭ Ex. Sale Soleiman Paşa, carele a însoţit până la Constantinopole deputaţia trimisă acolo în vremea celor din urmă evenimente, pe drum a luat de la mădularele aceĭ deputaţiĭ cu chip de împrumutare suma de una mie galbenĭ, pentru carea a dat zapis, că împĕrăteasca Sa Mărire, îndată ce s'a însciinţat de aceasta, a poruncit straşnic ca acea sumă să se întoarcă îndată; şi

că în urmarea acesteĭ poruncĭ Ex. Sa este dator să numere acea sumă și să primească zapisul iscălit de Raif Efendi, dar pentru-că toțĭ aceia sînt orĭ trimișĭ afară din țeară, orĭ fugițĭ, și așà nu scie carele dintre dînșiĭ a împrumutat acea sumă de banĭ nicĭ unde se află zapisul, și nicĭ are vre-un mijloc de a se încredințà despre aceasta, cere E. S. ca să se facă legiuita publicație spre obștească cunoscință, că suma de una mie galbenĭ se întoarce posesoruluĭ zapisuluĭ luĭ Raif Efendi doveditor de acea împrumutare, și că așà acel posesor nu are de cât a înfățișà adevĕratul zapis de împrumutare ce s'a făcut luĭ Raif Efendi în însoțirea pe drum aceĭ deputațiĭ până la Constantinopole, la Visterie, unde suma de # una mie este a se depune de Ex. S. Fuad Efendi spre a o primì de acolo. No. 2.392. 1848 Oct. 16.

Căimăcămia dând în cunoscința c. Depart. așternuta în sus notă a E. S. Fuad Efendi, îl poftesce ca îndată să facă publicațiile cerute întru aceasta.

D-luĭ marele Vornic al trebilor din Lăuntru este însărcinat a aduce la îndeplinire după toate cerutele forme publicuirea acesteĭ poruncite despăgubirĭ.

Raportuł No. 4.205 al Sfatuluĭ orășenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.393. 1848 Oct. 16.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Sfatul orășenesc din Bucurescĭ.

Potrivit porunciĭ cinst. Departament cu No. 756, Sfatul alcătuind listă de baniĭ cheltuițĭ de la 13 și până la sfârșitul luĭ Septemvrie în trebuința Ex. Lor Fuad Efendi și Omer Pașa cu adăugire și a sumeĭ cheltuită pentru Ex. Lor Nisit Pașa și Cherem Pașa, plecat o alătură pe lângă aceasta și-l roagă să binevoească a pune la cale slobodirea însemnateĭ sume de leĭ opt miĭ șeapte sute șease par. 35, No. 8.706 par. 35 spre despăgubirea casseĭ Sfatuluĭ.

President, C. Lenș; Ioan Iliad, Răd. Simonidi.
S., V. Nicoleanu.

(Resoluție:) Rĕspuns că Departamentul n'a putut să facă cinstituluĭ Sfat îndestularea ce cere, din pricină că în această trimisă listă se vĕd figurând

No. 2.393. 1848 Oct. 16. condeie ce i s'aŭ plătit odată, precum spre pildă acela de leĭ 1.104 pentru serviţiul dat la conacul Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi, pentru care prin porunca No. 544 de la 29 Septemvrie i s'a scris a luà baniĭ de la Visterie, şi nu se vĕd figurând baniĭ daţĭ pentru închirierĭ de birjĭ. Cinst. Sfat va face a se aşterné o socoteală pentru toate condeiele pentru carĭ nu s'a făcut punere la cale a se slobodì, ca pentru acele numaĭ să facă Departamentul cele de trebuinţă.

No. 2.394. 1848 Oct 16.

Raportul No. 3.939 al Cârmuiriĭ de Argeş către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneścĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 374.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Argeş.

Spre rĕspuns la porunca cu No. 1.073 cu respect se supune la cunoscinţa cinst. Departament că baniĭ ce s'aŭ luat din cassa Magistratuluĭ oraşuluĭ Curtea-de-Argeş de către căpitanul Gheorghe Zalic, pentru care i s'a făcut cunoscut prin raportul cu No. 3.682, potrivit încredinţăriĭ ce dă pomenitul Magistrat, s'ar fi trimis de către acel Zalic din Sibiiŭ cu hârtie din parte-ĭ, şi prin urmare astădĭ se socotesce despăgubită cassa aceluĭ Magistrat de baniĭ ce i se luase.

Cârmuitor, St. Belu.
Secr., C. Vărzariu.

Oraşul Piteştĭ.
S. I.

No. 2.395. 1848 Oct. 16.

Lista arestanţilor politicĭ din Buzăŭ.

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Listă de ceĭ arestaţĭ în obahta oraşuluĭ Buzăŭ în catigoria evenimentelor trecute.

Buzăŭ.

1. Pitarul Caloean Cătănescu, fostul president de Maghistrat al oraşuluĭ.
2. Pitarul Costache Ciochinescu, fost poliţaiŭ al oraşuluĭ.
3. Vasile Grădeanu, învĕţător românesc în oraş.
4. Petre Suciu Mureşanu, învĕţător în seminarul Episcopieĭ, sudit austriac.

5. Vasile Şepcaru. No. 2.395.
6. Diaconul Epatie. 1848
Oct. 16.

Focşanĭ.

7. Pitarul Scarlat Turnavitu, fostul cârmuitor al judeţuluĭ.
8. Iorgu Dimitrescu, fostul secretar de cârmuire.
9. Căpitanul Niţă Şonţu, fostul pres. de Maghistrat.
10. Costică Şonţu, fost poliţaiŭ al oraşuluĭ.
11. Mihalache Zăgănescu, fost supt-cârmuitor.
12. Chesarie Egumenul Măxineano.
13. Mihalache Cost. . . neguţător.
14. Costache, scriitor de sat.
15. Năstase Mironescu, sudit englesesc.
16. Panait Mărculescu.

Râmnic.

17. Sotir Geranu president de Maghistrat.
18. Praporcicul Dimitrie Perieţeanu.
19. Geană Tudor Dulgheru.
20. Dumitrache Ioan.

20 peste tot douĕ-ḑecĭ persoane.

Întocmaĭ după original, C. Canella.

Scrisoarea No. 489 a Coloneluluĭ rus Atanasief către Cârmuirea de Buzăŭ. No. 2.396. 1848 Oct. 16.

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Rĕspunsul d. Polcovnic Atanasief către Cârmuire.

Ca să poată să se gătească, eŭ nimica nu ḑic în potriva îndepliniriĭ poruncii Departamentuluĭ din Năuntru care s'a dat către cinst. Cârmuire, dar pe arestanţĭ nicĭ nu-ĭ mut de la închisoare, nicĭ nu-ĭ slobod fără porunca Exelenţiĭ Sale d. Comandir de al 5-lea corpus de infanterie. Dar ca să se facă loc maĭ slobod în închisoarea oraşuluĭ, va fi bine de a-ĭ mută în altă parte pe arestanţiĭ ţivilĭ ce se află supt rĕspunderea Cârmuiriĭ, carĭ sînt nu atât cu vină mare ca arestanţiĭ revoluţionarĭ supt îngrijirea mea.

(iscălit :) Polcovnic, Atanasief.
Întocmaĭ după original, C. Canella.

No. 2.397. 1848 Oct. 16. **Raportul No. 3.956 al Cârmuiriĭ de Argeş către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea de Argeş.

După cele cu dinadinsul măsurĭ şi băgărĭ de seamă ce are luate Cârmuirea asupra uneĭ desăvârşite statornicirĭ a liniştiĭ tuturor de obşte locuitorĭ aĭ acestuĭ judeţ, a dovedit că uniĭ dintre candidaţiĭ satelor şi preoţĭ, şi chiar acum în urma atâtor povĕţuirĭ ce li s'aŭ dat, sînt unealtă de rĕsvrătire, povĕţuind pe locuitorĭ a nu se supune poruncilor stăpâniriĭ de astădĭ şi a nu da nicĭ o hârtie din cele ce s'aŭ împărţit de desfiinţatul revoluţionar guvern; dintr'aceştia s'aŭ şi prins patru, carĭ se află arestuiţĭ.

Se cere dar deslegarea cinstituluĭ Departament pentru osânda lor, căcĭ criminala lor faptă este dovedită pipăit, şi prin înscrisă corespondenţă ce se află în canţeleria Cârmuiriĭ.

Cârmuitor, St. Belu.

Pitescĭ.

La Secs. I-ĭ.

(Resoluţie:) Rĕspuns că atât pe aceştĭ patru cât şi pe toţĭ alţiĭ ce se vor maĭ dovedì săvârşind asemenea nelegiuite urmărĭ să-ĭ rădice îndată şi să-ĭ deà în primirea Comandiruluĭ oştirilor rusescĭ din partea loculuĭ, raportuind şi Departamentuluĭ numele lor şi vina la care se va dovedì fie-care dintr'înşiĭ.

No. 2.398. 1848 Oct. 16. **Raportul No. 1 al luĭ Barbu Poenaru către Cârmuirea de Gorj.**

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Cârmuirĭ acestuĭ judeţ Gorj.

Îndată după primirea porunciĭ cinst. Cârmuirĭ cu No. 5.145, mergênd la satul Corjanĭ şi la satul Bârzeiul-de-Gilort, ca să cercetez nesupunerea ce aŭ arătat uniĭ din locuitoriĭ acestor sate la dorobanţiĭ ce s'aŭ trimis cu poruncĭ regulamentale de d. Supt-cârmuitor şi alte neorânduelĭ făcute, la care în adunanţă cu amêndouĕ satele cercetând cu cea maĭ vie exactitate, am dovedit că fiind trimis un dorobanţ de la Supt-cârmuire cu poruncă, intrând

în satul Corjanii, a întîmpinat pe logofĕtul satuluĭ Dinu Frumușanu și pe juraţĭ anume Niţă sin Vasile, Ion Gârniţă și Mihaĭ Belivacă, cărora dându-le poruncile cu care erà însărcinat, numiţiĭ nu numaĭ că nu le-aŭ primit, dar prin ajutorul și a altuĭ sătean, anume Mihaĭ Șendroiu, sărind cu toţiĭ la dorobanţ, l-aŭ scos din sat cu necinste. Deosebit de aceasta maĭ întindêndu-mĕ cu cercetarea și la ceĭ-lalţĭ locuitorĭ, nu am găsit nicĭ o vină în dînșiĭ, de cât se cunoasce că pricina isvorîtă este din Dinu Frumușanu, logofĕtul satuluĭ, căcĭ toate poruncile de acum puse pe basele Regulamentuluĭ ce le-aŭ primit de la d. Supt-cârmuitor nu numaĭ că le-a lăsat în neorânduealǎ, dar nicĭ nu le-a publicat sătenilor după datoria sa, din care se cunoasce că locuitoriĭ fiind amăgiţĭ de duhul poruncilor fostuluĭ guvern, puteaŭ să se înduplece prin nesciinţà a nesocotì cele de acum poruncĭ. Tot de-odată maĭ fac cunoscut cinst. Cârmuirĭ, că la numitul logofĕt am găsit puse în lucrare hârtiiie desfiinţatuluĭ guvern pe carĭ le-am și luat, iar cele de acum lăsate în neorânduealǎ și necinstite; fiind-că acel logofĕt este și al satuluĭ și îngrijitor lucrurilor Magheruluĭ, se cunoasce că ţiind de stăpânul sĕŭ, a putut mijlocì sătenilor minciunĭ, și poruncile de acum a le tăinuì. Așà dar, cu cea maĭ adîncă supunere nu lipsiĭ pe de o parte a face cunoscut aceasta cinst. Cârmuirĭ, iar pe de alta înfăţișez înaintea Domnieĭ Voastre, d-le Cârmuitor, atât pe ceĭ cunoscuţĭ de vinovaţĭ, cât și pe uniĭ din locuitorĭ, ca să mărturisească prin graiŭ urmarea lor de maĭ sus. După care cinst. Cârmuire va face cele de cuviinţă. No. 2.398. 1848 Oct. 16.

Prea plecat, Barbu Poenaru.
Intocmaĭ după original, Regh., C. Sănătescu.

Adresa No. 1 a Comisiuneĭ orânduită pentru cercetarea socotelilor guvernuluĭ revoluţionar, către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.399. 1848 Oct. 16.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Comisia orânduită pentru cercetarea socotelilor de veniturĭ și cheltuelĭ de la 11 Iunie și până la 13 Septemvrie trecut, în urma porunciĭ cinst. Visteriĭ cu No. 222;

Cu cinste roagă pe acea cinst. canţelarie a binevoì ca potrivit cuprinderiĭ otnoșenieĭ cinstituluĭ Departament din Lăuntru cu No. 823, să trimiţă acesteia toate socotelile și temeiurile atingĕ-

No. 2.399. 1848 Oct. 16. toare de cheltuelile ce se cuprind într'însa, îndatorând tot odată şi locurile şi feţele ce aŭ fost însărcinate, a se arătà la această Comisie cu documenturile cuvenite (ce nu se vor fi aflând încă trimise acolea), spre îndeplinirea cercetăriĭ ce se poruncesce a se săvârşì întru aceasta.

N. Pâcleanu, N. Borănescu.

Bucurescĭ.

Canţelarieĭ cinstituluĭ Depart. din Lăuntru, Sec. 1.

No. 2.400. 1848 Oct. 16.

Scrisoarea Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ, către Spătarul Pavelache Cristea, Ispravnicul ţinutuluĭ Bacăŭ.

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 463.)

La Ispravnicul de Bacăŭ, Spăt. Pavalachi Cristea.

Arhon Spătar,

Odată cu scrisoarea dumv. din 13 a curgĕtoareĭ lunĭ, primind şi raportul căpitanuluĭ Dănilescu pentru revoluţiile de peste graniţă între Românĭ şi Seclersĭ (Sĕcuĭ), am supus Înălţimiĭ Sale. De măsurile ce s'a socotit a se luà, vĕ alăturez în copie poronca ce am dat supt No. 3.906 căpitanuluĭ Dănilescu. Tot odată veţĭ primì dumv. şi de la Departament instrucţiĭ pentru sălăşluirea şi purtarea de grijă cuvenită otreadeĭ de 1 batalion şi 100 Cazacĭ ce se trimite din oştile rosienescĭ, împărţindu-ĭ pe la cvartirurĭ prin satele megieşite cu Lunca-Asăŭ, înţelegându-se că ştabcuartira Comandiruluĭ otreadeĭ are a fi în Lunca. Prin urmare, de la dumv. atîrnă a înlesnì atât otreada cu cele trebuitoare, cât şi pe Comandirul graniţeĭ cu oamenĭ înarmaţĭ, slugitorĭ şi plăeşĭ, la întîmplare de trebuinţă şi cu curierĭ, spre grabnica expeduire a raporturilor prin ştafetă. Ce se atinge de Seclersĭ, eĭ nu vor fi primiţĭ supt nicĭ o închipuire.

Adresa No. 3.928 a Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al milițieĭ Moldovenescĭ, către Generalul rus von Moller. No. 2.401. 1848 Oct. 16.

(Conc. rus. și român. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 463.)

(General-Inspectorul milițieĭ Prințipatuluĭ Moldoveĭ)

De pe raportul cu No. 81 ce am primit de la Comandirul aflător spre paza granițeĭ Moldoveĭ despre Transilvania, căpitanul din miliție Dănilescu, și de pe particularnica scrisoare de la Ispravnicul ținutuluĭ Bacăŭ, potrivit deslegăriĭ ce am luat de la prea Înălțatul Domn Stăpânitor, am cinste a împărtășì pe lângă aceasta la buna luare aminte a Exelențiĭ Voastre întocmaĭ copie, rugându-vĕ să binevoițĭ a pune la cale măsurile ce vețĭ socotì de cuviință; în privire că năvălirea Sĕcuilor în partea aceasta poate a însuflà duh rĕsvrătitor și între locuitoriĭ Moldovenĭ, din carĭ mulțĭ prin satele megieșite cu granița sînt Ungurĭ, maĭ vîrtos uniĭ înrudițĭ cu alțiĭ din Transilvania.

Scrisoarea luĭ Ioan Maiorescu către A. G. Golescu. No. 2.402 1848 Oct. 16.

(Convorbirĭ Literare, 1898, pag. 385.)

Francfort.

Frate,

Și aseară și alaltă seară primiĭ de la tine scrisorĭ. Dar ce dracul ḑicĭ că nu-țĭ scriŭ? Căcĭ dacă trece douĕ ḑile, mult a treia ḑi îțĭ scriŭ. La 20 orĭ 21 țĭ-am trimis Gazeta de Brașov și în scrisoarea mea țĭ-am copiat o scrisoare a luĭ Bariț de la 5 Octomvrie, în care se cuprinde protestul Magheruluĭ, și chiar încheerea protestuluĭ în care am uitat numaĭ să ḑic că e dat din Câmpul luĭ Traian, 16 Septemvrie al nostru. Când am citit în Naționalul relațiunea despre întîmplările de la 14 (26) Septemvrie, așĭ fi creḑut că e după scrisoarea mea și după gazete, dacă n'așĭ fi vĕḑut, că ḑicĭ că aĭ noștri aŭ avut la casarmă peste 300. Aŭ fost numaĭ 80 soldațĭ de linie și 150 pompierĭ, cu totul 230. Din aĭ noștri aŭ căḑut 45 soldațĭ și 40 pompierĭ. Din Turcĭ aŭ căḑut 308 morțĭ și peste 600 rănițĭ. N'aĭ primit tu scrisoarea asta cu gazetele? Eacă îțĭ trimet acum chiar scrisoarea luĭ Bariț de atuncĭ, fiind-că cred că tu n'aĭ primit copia. De atuncĭ țĭ-am maĭ scris încă de douĕ orĭ, și în cea din urmă țĭ-am scris, că după gazetele

No. 2.402. 1848 Oct. 16.

germane Tell și Eliade aŭ plecat să vină la Francfort, ca să depună libertatea Românilor sub protecțiunea națiuniĭ germane. Cum se poate să nu fi primit nicĭ una din scrisorile aceste?

Într'una din scrisorĭ mĕ întrebĭ de Murgu. Eŭ țĭ-am maĭ spus odată, că pe vorbele Murguluĭ nu mĕ scol — să mĕ erțĭ — de pe c . . at.

Toată speranța ta în Transilvania e răzimată pe presupunerĭ ce nu există; Transilvania ne maĭ putênd suferì despotismul Ungurilor, s'a ridicat împreună cu Urban, Colonelul regimentuluĭ II român, întărâtațĭ de camarilă. După o scrisoare de la Pesta din 17 Octomvrie, revoluțiunea Românilor în Transilvania e suprimată, Urban fugit, doĭ magnațĭ reacționarĭ și un episcop spânzurațĭ! Dar nu-mĭ vine a crede pentru că episcopiĭ românĭ staŭ cu trupele austriene împreunațĭ. Orĭ cum, eĭ nu sînt în stare de a ajutà pe Magherul. Eĭ sînt toțĭ îngrozițĭ de spânzurătorile Maghiarilor. De vor triumfà Maghiariĭ, e vaĭ de Românĭ, de va triumfà imperatorul, fiind-că e înțeles cu Rusia, nu va lăsà pe nimenĭ, nicĭ să facă colectă pentru noĭ, nicĭ să treacă la Magherul. Tot ce-mĭ scriĭ despre carbonarism, e nepracticabil, e peste putință. Nimic nu-ĭ maĭ trist de cât starea noastră. Unguriĭ caută să ne stingă, Rușiĭ ne persecută de altă parte. Scăparea noastră nu e alta decât o minune. Pe cale ordinară, diplomatică, numaĭ dacă va merge Ambasadorul Germanieĭ la Constantinopole și va ajutà pe Poartă ca să se țină în contra Rușilor; iar pe altă cale ordinară, un resbel între Rusia și Germania, în care Turcia să nu țină cu Rusia. Schmerling a declarat în Parlament că Ambasadorul de la Constantinopole s'a denumit, tot odată și Consulul diplomatic pentru Principate. Aceștia se vor duce după ce va venì Richtofen de la Berlin. Eĭ vor avé instrucțiunĭ exprese pentru noĭ, de a propune Porțiĭ o mijlocire: la toată întîmplarea eĭ pleacă să lucreze în contra Rușilor. Așà mĭ-a ḑis Richthofen, așà Fallmereyer, etc. De s'ar puté ținé Magherul numaĭ până la ajungerea ablegaților imperiuluĭ german. Într'aceea lucrurile Austrieĭ sînt grele de tot. Diseară vom vedé dacă Windisch-Grätz a lovit Viena. Împĕratul s'a încurcat și cu puterea centrală de aicĭ. De va învinge Viena pe Windisch-Grätz, atuncĭ fiĭ sigur că intră Rușiĭ. Și atuncĭ e probabil că se va ridicà toată Germania. Atuncĭ se va declarà Germania de protectoarea Principatelor.

Cât pentru mine, să sciĭ că toată sĕptămâna viitóre sînt aicĭ.

La 8 Noemvrie plec de aicĭ. Maĭ mult nu pot aşteptà. La 2 Noemvrie se întoarce Richthofen aicĭ. No. 2.402. 1848 Oct. 16.

Magherul e om de 43—44 anĭ. Strămoşiĭ luĭ sînt din Transilvania. E de statura mea, după stînjenul nostru are $7^1/_2$ palme, după stînjenul german are $5^3/_4$ palme saŭ şuchurĭ. E negricios la faţă, ochiĭ negri, pĕrul negru, mustăţĭ are, barbă şi favorite n'are. Un trup muschios-vînos, agil saŭ ager şi îndemânatec, iute —, mersura luĭ măreaţă — falnică, — om fără învĕţătură sistematică, — însă foarte pricepĕtor, cunoscĕtor de legile, datinele şi istoria naţională. Citesce tot ce produce literatura română; lectura cea maĭ plăcută este istoria Romanilor celor vechĭ. Vieţile luĭ Plutarch traduse în prescurtare în romȃnesce, — însă traduse rĕŭ, — e lectura principală. În istoria naţională, vieaţa luĭ Michaiŭ Bravul îĭ este bucata cea maĭ favorită. Pe lângă limba naţională cunoasce şi pe cea greacă nouă. În earna trecută s'a apucat să înveţe de la fie-sa franţusesce. E un om foarte drept: de două orĭ a lepădat postul de judecător, pentru-că nu i s'aŭ primit părerile luĭ cele drepte. În postul de administrator subt Bibescu, şĭ-a câştigat numele de cel maĭ bun administrator, în ţeară. De la nevasta dintâiŭ, pe care a luat-o încă tînĕră de 18 saŭ 19 anĭ, ĭ-aŭ rĕmas două fete şi un fecior; fata cea maĭ mică a murit; trăesce cea maĭ mare Alexandrina, crescută bine în pensionul din Craiova, vorbesce afară de romȃnesce, franţusesce, italienesce şi nemţesce. A tradus din franţusesce pe Belisarie. Feciorul e de 19 anĭ, se cheamă George ca tatăl-sĕŭ, a învĕţat în Craiova, în colegiul de Bucurescĭ. În anul trecut a intrat în Academia militară ca cadet şi pentru că s'a însemnat în Iunie 11 şi după aceea, s'a făcut de către guvernul provisoriŭ ofiţer. Nepotul Magheruluĭ, sub tutela orĭ curatela acestuia, e matematic bun, a fost şi el în Academia militară, cadet la artilerie, şi pentru-că la ridicarea poporuluĭ din Bucurescĭ în 11 Iunie el a contribuit maĭ mult decât toţĭ tineriĭ din Bucurescĭ, s'a făcut şi el ofiţer. Acest june, adecă nepot de frate al Magheruluĭ, este de 24 anĭ, se cheamă Ioan.

George Magherul este de copil deprins cu armele şi cu bătăliile. Sub Tudor erà ca de 17 anĭ, şi a avut mare zel a se înrolà voluntar de atuncĭ; dar nu l-aŭ lăsat părinţiĭ, şi ca să-ĭ curme aplicarea către arme, l-aŭ însurat puţin după aceea, cam fără voe. Cu toate aceste, nu după mult timp, a ajuns căpitan de pandurĭ, mi se pare erà atuncĭ de 20 orĭ 21 anĭ. Pe atuncĭ eraŭ

No. 2.402. în țeară bande saŭ cete de hoțĭ, veniți din dreapta Dunăreĭ, din
1848 Bulgaria și Sîrbia, carĭ prădaŭ fiind înțeleșĭ cu pașiĭ (pașa) turcĭ
Oct. 16. de pe marginea Turcieĭ. In maĭ multe loviturĭ cu bandițiĭ a câștigat marĭ laude, și numele de voinic,—vaillant orĭ gaillard (nu sciŭ care vine maĭ bine cu voinic). Chiar Bibescu, Domnul, îl numià tot-deauna: voinicul meŭ. Pentru curagiul și bravurile luĭ i s'a dat curând comanda peste maĭ multe căpităniĭ de pandurĭ despre munțiĭ Românieĭ-micĭ, și, dacă nu mĕ înșel, a fost odată și comandant al tuturor căpităniilor din România-mică. El șĭ-a fost format un corp ca de 250—300 pandurĭ aĭ sĕĭ propriĭ. În această stare l-a găsit resbelul ruso-turc de la 1828—29, încă tînĕr. Până la epoca aceasta, deși Rușiĭ luaseră Basarabia, dar tot nu eraŭ așà urgisițĭ Românilor. Causa e pe de o parte, că simțul național, în lipsă de școlĭ naționale, nu se desvoltase, pe de altă parte, până atuncĭ în Principate erà mare autoritatea Turcilor și Turciĭ din dreapta Dunăreĭ făceaŭ multe abusurĭ: prin urmare, din causa aceasta, și fiind-că Rușiĭ promiseră Românilor munțĭ de aur la intrarea lor în Principate, 1828, panduriĭ Românĭ alergară bucuroșĭ a se bate în contra Turcilor. Magherul a fost între ceĭ dintâĭ, și fiind-că el a fost generos, și în lucrarea aceasta credeà că va fi mântuirea Românilor, a intrat cu corpul sĕŭ întreg cu spesele sale. Panduriĭ românĭ aŭ făcut cele maĭ marĭ serviciurĭ Rușilor, eĭ aŭ luat parte în acest resbel și ca guerille, și în linie cu muscaliĭ. Pe de o parte eĭ se sciaŭ bate cu Turciĭ maĭ bine și sciaŭ când și cum să lovească, pe de altă parte eĭ eraŭ toțĭ vînătorĭ, carĭ daŭ la semn. Pe Românĭ îĭ puneaŭ Muscaliĭ maĭ totdeauna înainte, când veniaŭ la atacurĭ de aproape, și de multe orĭ Muscaliĭ ca maĭ deprinșĭ cu iuțeala de a încărcà pușca, umpleaŭ puscile de la spate și le daŭ la pandurĭ ca să le descarce asupra Turcilor. Româniĭ aŭ câștigat pe socoteala lor, adecă singurĭ, maĭ multe bătăliĭ frumoase. Magheru, Verbiceanu, Solomon, Ciupagea și alțiĭ s'aŭ însemnat cu curagiul și bravura lor. Cea maĭ frumoasă bătălie, câștigată de Magheru cu panduriĭ sĕĭ, este cea de la Șișeștĭ, sub poalele Carpaților, între județul Gorj și Mehedințĭ, în toamna anuluĭ 1828. Turciĭ făcuseră planul de a trimite un corp de aĭ lor, pe sub munțĭ, pe la Turnul-Severinuluĭ, ca să cuprindă partea despre meadă-noapte a Românieĭ-micĭ, și să vină de acolo spre Craiova, când tot de-odată un alt corp maĭ mare de Turcĭ, ce sta înaintea Rușilor lângă Dunăre, de la Calafat până la Băilescĭ, erà să atace acì pe generalul Geismar, și bătându-l

să se împreune cu corpul despre meadă-noapte la Craiova, ca să No. 2.402.
o cuprindă și să o prade. Magherul, care aveà comanda de la Cer- 1848
neţĭ pe sub munţĭ până la Românic (Râmnic), a descoperit planul Oct. 16.
Turcilor, a însciinţat pe Geismar, și nesimţindu-se în stare numaĭ cu corpul de 300 pandurĭ aĭ sĕĭ a sta în contra la 3.500 Turcĭ, a cerut ajutor. Geismar ĭ-a trimis pe Solomon și pe un căpitan sîrb (servian), cu un corp de 500 pandurĭ. Magherul s'a tras spre miadă-ḑi înaintea lor și după ce s'aŭ împreunat cu toţiĭ 700—800 pandurĭ, aŭ plecat înaintea Turcilor pe carĭ, după judecata Magheruluĭ, trebuia să-ĭ găsească în apropiere de Șișescĭ. Comanda principală s'a dat luĭ Solomon, ca unuĭ maĭ bătrîn. Într'o noapte de Noemvrie, câmpiseră panduriĭ lângă o pădure aproape de Șișescĭ și despre ḑiuă se puseră în mișcare. Magherul propusese să încunjoare pădurea, maĭ vîrtos fiind încă întuneric și ceaţă; dar Solomon a stăruit să deà prin mijlocul păduriĭ. Când eșiaŭ din pădure se făcuse ḑiuă, dar erà negură saŭ ceaţă deasă; și de o parte și de alta a drumuluĭ eraŭ tufe. Turciĭ, carĭ peste noapte aflaseră de marșul Românilor, se așezaseră în tufe de-a dreapta și de-a stânga, și ajutaţĭ de ceaţă, nu s'aŭ băgat de seamă de către aĭ noștri, erà târḑiŭ! Turciĭ dederă năvală de două părţĭ, o parte de pandurĭ ca 200 s'aŭ rupt de către ceĭ-lalţĭ și împreună cu Solomon s'aŭ tras înapoĭ, aŭ fugit și nu s'aŭ arătat toată ḑiua. Căpitanul sîrb, cu vre-o 200 pandurĭ, erà încunjurat de Turcĭ. Magherul trimise repede o parte de pandurĭ să cuprindă biserica d'asupra Șișescilor, ca să-ĭ servească de propugnacol și meterez, iar cu cea-laltă parte ce ĭ-a maĭ rĕmas, a alergat în mijlocul Turcilor, și făcênd un omor mare, a ajuns la Căpitanul sîrb, l-a scăpat și pe el, și pe panduriĭ ce maĭ rĕmăseseră cu vieaţă. Într'aceea armata turcească se adunase toată și se îndreptà spre biserică. Magherul adunând pe pandurĭ pe lângă sine, a alergat și el ca să apuce înainte la biserică, și în fuga aceasta călare, dând prin curtea unuĭ ţĕran, în pragul porţiĭ șĭ-a smintit mâna stîngă din umĕr, în cât a rĕmas în nesimţire acea mână. Cu toate aceste a ajuns și a cuprins biserica unde panduriĭ trimișĭ de înainte făcuseră oare-care propugnacule din care și alte lucrurĭ ce aŭ găsit în satul Șișescĭ. Maĭ întâĭ în stare defensivă a bătut maĭ multe atacurĭ turceștĭ înapoĭ; iar după ameaḑĭ, aŭ început a erupe și a atacà pe Turcĭ. Cu focurile cele sigure ale pandurilor, șirurile Turcilor se răriaŭ din minut în minut. Pe la 3 ore după ameaḑĭ, aĭ noștri împinseră pe Turcĭ de la biserică în vale, și acum fă-

No. 2.402. 1848 Oct. 16. cură cel din urmă atac, 450 pandurĭ asupra unuĭ corp ca de 3.000 de Turcĭ. Magherul în fruntea lor insuflă curaj. Într'o jumătate de oră Turciĭ aŭ fost sparţĭ, ca la 900 aŭ căḑut morţĭ în câmpul bătălieĭ, mulţĭ vulneraţĭ şi sănătoşĭ s'aŭ prins în fugă şi s'aŭ risipit parte spre munţĭ, parte prin sate, fugind noaptea spre Dunăre. Din pandurĭ aŭ căḑut ca la 250 morţĭ, între carĭ sînt socotiţĭ şi ceĭ ce căḑuseră dimineaţa în atacul cel fără veste al Turcilor în lupta ce s'a încins acolo înainte de a se ocupà biserica de către Magheru. Căpitanul sîrb căḑù în genunchĭ cu toţĭ panduriĭ şi mulţumiră bravuluĭ Magheru că ĭ-a scăpat de la moarte. Seara la 5 venì şi Solomon, căutând a-şĭ acoperì ruşinea; însă Căpitanul sîrb a scos sabia şi erà să-l tae ca pe un mişel şi trădător, dacă nu s'ar fi pus Magherul la mijloc. Cu toate aceste Sîrbul a raportat la comanda rusească, descriind urîta purtare a luĭ Solomon, şi numaĭ generositatea Magheruluĭ l-a scăpat de meritata pedeapsă. Pentru bătălia aceasta, a căpĕtat Magherul de la Nicolae, după raportul luĭ Geismar, o sabie şi ordin. La mână s'a vindecat, şi deşì nu e tocmaĭ ca maĭ nainte, dar tot se servesce bine cu ea. În bătălia de la Băilescĭ între Muscalĭ şi Turcĭ, care a urmat apoĭ în Decemvrie, ca la două sĕptămânĭ de la cea de la Şişescĭ, Magherul se aflà de faţă; mâna încă nu erà de tot vindecată. Din corpul sĕŭ de pandurĭ, din care pierduse la Şişescĭ ca la o sută (înţeleg corpul luĭ propriŭ de 300), aveà aicĭ numaĭ 80 cu sine; ceĭ-lalţĭ eraŭ la Târgul-Jiuluĭ; de aceea n'a luat parte cu panduriĭ în bătălia de la Băilescĭ. Chiar Geismar pentru bravura lor de maĭ înainte n'a vrut să-ĭ maĭ opue.

Dar Magherul descărcând carabina sa asupra unuĭ ofiţer arab, care se tot repeḑià din şirurile turcescĭ pe dinaintea unuĭ meterez rusesc, provocându-ĭ la luptă şi bătându-şĭ joc de eĭ, şi pe care deşì puşcară mulţĭ asupra luĭ, nu-l putură nemerì,—asupra acestuia descărcând Magherul carabina sa, a lovit căciula Turculuĭ, dar calul i s'a speriat şi l-a dus prin mijlocul cavalerieĭ turcescĭ. Magherul apărându-se cu sabia a scăpat, şi pe când îl ţineaŭ toţĭ de perit, îl vĕḑură întorcêndu-se cu un Turc prins, dintre ceĭ ce-l persecutaseră maĭ tare. Generaliĭ muscalĭ îl primiră între bravurĭ şi sărutărĭ. Magherul s'a însemnat în maĭ multe bătăliĭ, şi ca comandant, şi cu bravura sa personală.

Când s'a informat sub Muscalĭ miliţia naţională, a fost chemat şi el să intre cu rang de căpitan; însă vĕḑênd că mulţĭ feciorĭ de boerĭ, carĭ n'aŭ mirosit earba de puşcă aŭ luat de odată posturĭ şi maĭ înalte în miliţie, Maghierul a cerut ca să i se deà

măcar rangul de maior, ce s'a dat luĭ Solomon, ale căruia merite staŭ sub îndoeală; dar nu voiră a-ĭ da altul decât de căpitan. Şi aşà a rĕmas privat; însă din starea cea frumoasă ce o aveà înainte de resbel, acum ţinênd un corp de pandurĭ cu spesele sale, a scădut tare. Sub principele Ghica a fost Magheru odată judecător; asemenea sub Bibescu, dar ne maĭ putênd suferì mâncătoriile şi strîmbătăţile în ramura aceasta, s'a lepĕdat de amêndouĕ orile. În urmă a fost administrator la Romanaţĭ, de unde a şi luat parte activă îndată în revoluţiunea română. Sînt aproape doĭ anĭ de când Magherul s'a însurat a doua oară, luându-şĭ soţie din Bucurescĭ, o fată bine crescută. Cu aceasta maĭ are un prunc ca de un an ce se cheamă Romulus.

No. 2.402. 1848 Oct.16-17.

Francfort, 17 (29) Octomvrie 1848.

Erĭ noapte, mĕ pusesem să-ţĭ daŭ ce-và cunoscinţă despre Magherul, ca să le pornesc cu poşta de erĭ; când am ajuns aicĭ, unde vedĭ, despre copilul Magheruluĭ Romulus, mĕ uitaĭ la oriol şi vĕduĭ 3 ore după miedul nopţiĭ. Mĕ aruncaĭ în pat şi dormiĭ până la 6 şi jumătate. Acuma erà târdiŭ să-ţĭ maĭ trimit scrisoarea, şi aşà a rĕmas pe astădĭ, adică dimineaţa, căcĭ eŭ scriŭ tot-deauna seara înaintea plecăriĭ poşteĭ.

Cât pentru Magherul trebue să sciĭ că eŭ ĭĭ sînt singurul amic intim poate în toată ţeara, către care şĭ-a dat scrierile sale. Nimenĭ nu-ĭ cunoasce vieaţa ca mine. El nu intrà în revoluţiune dacă nu credeà că voiŭ intrà şi eŭ; eŭ ear nu intram, dacă nu intrà el. Maĭ adaug despre el că, deşì n'are altă învĕţătură decât ceea ce aŭ toţĭ boerinaşiĭ noştri, dar el a studiat mult, adică a citit şi ĭ-a plăcut a fi în relaţiune cu toate notabilităţile scolastice şi literare în carĭ a găsit amor de adevĕr, de dreptate şi naţionalitate. Amicia mea şi a luĭ, adică a noastră, datează de 10 anĭ; cu Eliade se are bine, de când Eliade a lovit pe Picolo, pe censorul, în „Curierul român."

Ambasador la Constantinopole, din partea puterĭĭ centrale, merge Generalul Hanoveran Halket, şi consilierĭ de legaţiune Richtofen şi Huber, carĭ merg împreună la Constantinopole şi de acolo Richtofen va venì în Principat ca Consul diplomatic.

Instrucţiunile sînt foarte favorabile pentru noĭ.

Îndată ce se va recunoasce de către Poartă ambasada, se va tractà pentru noĭ. Se va propune o intervenire, o mijlocire şi se vor face paşĭ pentru a venì Principatele sub protecţiunea Germanieĭ.

Ioan Maiorescu.

No. 2.403. Articol din „Bukurester Deutsche Zeitung“. 1848. No. 49.
1848
Oct. 16.

Walachei, Bukurest. — (Fortsetzung des Berichts über die Begebenheiten in Bukurest gegen Ende September und Anfang Oktober.)

Nachdem die Truppentheile des fünften kais. russ. Armeekorps, welche zur Besetzung von Bukurest und der Umgegend bestimmt sind, im Lager von Kolintina angekommen waren, verlegte Se. Exc. der General der Infanterie und Kommandirender dieses Armeekorps, Herr von Lüders, sein Hauptquartier von Schloss Kolintina nach der Hauptstadt. Einige Tage nachher hielt Se. Exc. über sämtliche Truppen ein grosses Revue-Manöver und begab sich um 11 Uhr, von mehren Generalen und einem glänzenden Generalstab umgeben, nach der Ebene von Kolintina, wo das Manöver stattfinden sollte und wo I. I. E. E. Fuad Effendi und Omer Pascha mit ihrer Suite gleichfalls eintrafen. Die Armee war Kolonnenweise aufgestellt, Infanterie, Kavallerie und Artillerie. Nachdem der Kommandirende Herr General mit seinen beiden Gästen alle Reihen der Truppen durchschritten war, defilirten diese vor I. I. E. E. die auf einer Anhöhe Posto gefasst hatten, welche die Ebene beherrscht. Nun begann das Manöver. Die schwierigsten Evolutionen, Märsche, Kontremärsche, Scheinangriffe der Kavallerie, Infanterie und Artillerie wurden mit seltener Genauigkeit und Schnelligkeit ausgeführt. Alle Waffengattungen wetteiferten die gegebenen Befehle mit der grössten Pünktlichkeit auszuführen und in der That gaben die rollenden Trommelwirbel, die Fanfaren der Trompeten, die kriegerischen Märsche der verschieden Musikbanden, das trefflich gehaltene Rottenfeuer der Bataillone und eine Kanonade, die donnerähnlich die Luft erschütterte, das treffendste Bild einer Schlacht. Damit von den Zuschauern, die sich in ungeheurer Menge einfanden, niemand zu Schaden komme, hatte Se. Exc. der Kommandirende General mit weiser Vorsicht Barrieren aufstellen lassen und das Publikum war durch die Lokalblätter vorher davon unterrichtet worden, dass es diese nicht überschreiten dürfe, um keiner Gefahr ausgesetzt zu sein. Von dem schönsten Wetter begünstigt, endigte dies militärische Schauspiel gegen drei Uhr, als das Signal zum Abmarsch gegeben wurde, und es ist bemerkenswerth dass die schöne Haltung der Truppen nach mehrstündigen ermüdenden Manövern ebenso imposant war, als in der Frühe beim Ausmarsch.

Die bereits früher erwähnte Massregel, durch mobile Kolonnen das ganze Land durchstreifen zu lassen, um die Bauern sowohl durch Warnung und Aufklärung über ihr wahres Interesse, als durch Strenge zur Bearbeitung der Felder an jenen Orten anzuhalten, wo diess bis jetzt unterblieben war, ist bereits in mehren Distrikten mit dem günstigsten Erfolg angewandt worden. Se. Exc. der die türkische Okkupazionsarmee kommandirende General en chef Omer Pascha, hat nicht nur mobile Kolonnen in die Distrikte entsendet, sondern diesen Kolonnen sind auch Offiziere der walachischen Truppen beigegeben worden, um den Landleuten sowohl den Befehl der Regierung als den Zweck dieser Streifen zu erklären. Ueberall wohin sie kamen, wurden die kais. türk. Truppen auf das freundlichste empfangen und dem Befehl sogleich Folge geleistet;—dagegen halten die genannten Truppen überall die strengste Mannszucht, so dass überall Ordnung und Ruhe herrscht. No. 2.403. 1848 Oct. 16.

Informaţiunĭ despre ocupaţiunea rusească în Principatele Române. No. 2.404. 1848 Oct. 16.

(„Le National". 1848. 28. XI.)

Principautés Danubiennes.

Selon le Zeitungshalle, qui cite une correspondance de Galatz, l'armée d'occupation russe est de 40.000 hommes. Elle comprend toute la 15-e division sous le général Gassforth, et quelques régiments des 3-e, 5-e et 13-e division. Chaque régiment a une batterie de 6 canons et 2 obusiers. Il y a en tout 80 pièces. Les troupes ont une très bonne tenue et le matériel est dans un bel état. Les Russes ont aussi des pontons. L'armée de la Russie méridionale est évaluée à 200.000 hommes.

On écrit de Bucarest, 5 octobre:

„On croit que les troupes russes arriveront ici demain, mais on ne pense pas qu'elles occuperont la ville. Omer Pacha a formellement protesté à diverses reprises contre cette occupation, l'ordre étant complètement rétabli. On a envoyé d'ici, dans plusieurs villes, des troupes turques. Les arrestations continuent, une foule de personnes se réfugient à Cronstadt."

No. 2.405. 1848 Oct. 17.

Adresa No. 536 a Căimăcămiei Ţĕrii-Românescĭ către Secretariatul Statuluĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 144. S. fr. Secr. St.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cst. Secretariat al Statuluĭ.

Dumnealuĭ Polcovnicul Solomon prin jalbă cu No. 389 reclamă, că după ce s'a trimis cu convoiŭ de fostul Guvern a se imbarcà în vapor spre a trece în Austria, omul dumi-sale dimpreună cu alte lucrurĭ ce i le-aŭ dus la Craiova, a luat cu sine şi un armăsar vînăt ce-l aveà. Pe drum în pădurea numită Coasta Saruluĭ, eşindu-ĭ înainte aceluĭ om un Gheorghe Magheru a luat armăsarul în silnicie cu tot tacâmul luĭ, ḑicênd că-ĭ este dăruit de reclamantul, când din parte-ĭ nu are nicĭ o sciinţă de acel dar, căcĭ şi chiar silit de suferinţele maltrataţieĭ ce ĭ făceà pe când îl arestase, l'ar fi dăruit, iar nu ar avé temeiŭ un asemenea dar făcut într'o posiţie când ar fi putut dărui orĭ-ce de a-şĭ scăpà vieaţa. Cerênd ca după înţelegerea ce se va face cu competentele autorităţĭ, să i se facă îndestulare cu a i se da înapoĭ acel armăsar, saŭ în lipsă să i se plătească cu cincĭ sute galbenĭ olandesĭ No. 500 preţul luĭ.

Căimăcămia recomandă aceluĭ cinstit Secretariat această cerere şi îl poftesce după înţelegerea ce va avé cu cst. c. c. Agenţie, să o poftească ca şi din parte-ĭ să facă punere la cale spre a se puté îndeplinì dreapta cerere a dumnea-luĭ Polcovniculuĭ ce se cunoasce a fi după cuviinţă.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.406. 1848 Oct. 17.

Adresa No. 537 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Sfatul administrativ extraordinar.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Sfat Administrativ extraordinar.

Exelenţia Sa Gheneralul Duhamel, prin nota No. 93, încunosciinţează sub-iscălituluĭ că Exelenţia Sa Gheneralul Lüders a luat sciinţă că aicĭ în Capitală se urmează slobod cumpĕrătorĭ de arme şi de muniţiĭ şi că încă pe la uniĭ se află şi deposite, şi

că această împrejurare dând să se creadă că partea revoluționară hrănesce încă proecturĭ rĕsturnătoare, Gheneralul Lüders este de părere că nu s'ar puté cine-và îndestul asigurà în potriva orĭ-căreia cercărĭ de neorânduealà, în potriva orĭ-căreia mişcărĭ, carea ar cugetà să compromită liniştea obştească, şi că completa desarmare a locuitorilor Capitaleĭ este o măsură neapĕrat reclamată de starea țĕriĭ. No. 2 406. 1848 Oct. 17.

Către aceasta maĭ adaugă Exelenția Sa Gheneralul Duhamel, că Exelenția Sa Gheneralul Lüders cere a se chemà băgarea de seamă a sub-iscălituluĭ şi asupra unuĭ alt obiect, carele vătĕmând iubirea de sineşĭ a părțiĭ sprijinitoare, dă oare-care încuragiare vrăşmaşilor rândueliĭ obşteştĭ. Acel obiect este ținerea în deosebite slujbe administrative şi judecătorescĭ de oamenĭ carĭ aŭ fost rânduițĭ de către guvernul revoluționar, saŭ carĭ deşi rânduițĭ maĭ nainte de 11 (23) Iunie, s'aŭ însemnatără prin aplecările lor rĕsturnătoare; şi că trebue să se aşeze în prințip, ca toțĭ oameniĭ de această categorie trebue să fie scoşĭ din posturile lor, îndată ce se va puté face fără vătĕmarea slujbeĭ şi fără a se împedicà lucrul pricinelor.

Căimăcămia dând în cunoscința cinstituluĭ Sfat aşternuta în sus cuprindere a noteĭ Exelențiĭ Sale Gheneraluluĭ Duhamel, îl poftesce ca, spre maĭ cu de adinsul îndatorire a acelora câțĭ din locuitoriĭ Capitaleĭ aŭ arme de tot felul, a depune acele arme, precum şi a negutătorilor câțĭ se negutătoresc cu earbă de puşcă, de a depune cât praf de puşcă vor fi avênd, fiind aceasta o măsură pentru statornicirea linişteĭ obştescĭ, să întocmească o comisie într'adins, care să privegheze pentru desarmarea populațieĭ; această comisie să fie compusă de doĭ ştabĭ ofițerĭ din împărătescile armiĭ otomană şi rusească, şi de un ofițer din oştirea pămîntenească, cu îndatorire de a lucrà de la nouĕ ceasurĭ de dimineață până la treĭ după amiadă-ḑi în încăperile de la Poliție.

La această comisie să fie datorĭ a merge toțĭ locuitoriĭ, atât străinĭ cât şi pămîntenĭ, carĭ vor fi avênd arme de tot felul, spre a înfățişà acele arme fără zăbavă şi a primi cvitanță doveditoare de numĕrul şi calitatea armelor depuse, fiind tot într'o vreme poftițĭ ceĭ ce vor fi avênd arme, ca să le însemneze cu marcă saŭ alt semn, spre a le puté cunoasce maĭ lesne. Toate armele depuse la Comisie să se pue în păstrare, la un loc într'adins pentru aceasta. Câte arme nu se vor da până la 1 Noemvrie, cel din urmă soroc ce se hotărasce pentru aceasta, şi stăpânirea le va dovedì

No. 2.406. 1848 Oct. 17. în urmă, vor fi confiscate, și neurmătoriĭ acesteĭ măsurĭ se vor pedepsì pentru întâia oară cu ștraf de cincĭ sute leĭ saŭ cu închisoare de cincĭ-spre-ḑece ḑile, pentru a doua oară cu ștraf de una mie leĭ saŭ cu închisoare de treĭ-ḑecĭ ḑile, pentru a treia oară cu isgonire afară din ţeară. De o potrivă îndatoraţĭ sînt să depue la această comisie și toţĭ neguţătoriĭ când se neguţătoresc cu praf de pușcă, cât praf vor fi avênd, sub luare de adeverinţă, fiind și eĭ pentru în potrivă urmare supușĭ acelorașĭ pedepse hotărâte acelora carĭ vor ţiné în casă-le arme în urma publicaţieĭ ce se va face pentru aceasta.

Cinstitul Sfat întocmind această comisie, va da îndată în cunoscinţa obșteĭ această măsură ce este luată, atât prin gazetă cât și prin tobă în tot cuprinsul Capitaleĭ.

Căimăcămia tot de odată cheamă cea maĭ de aproape băgare de seamă a domnilor miniștri asupra amploiaţilor ce fie-care are în canţelaria Ministeruluĭ sĕŭ, precum și asupra celor ce sînt în deosebite posturĭ carĭ spânzură de deosebitele ministerurĭ, că potrivit cu povĕţuirea așternută maĭ sus din nota Exelenţiĭ Sale Gheneraluluĭ Duhamel, să facă alegere și să o supue cu îndeplinirea nepărtinitoare la cunoscinţa și aprobaţia Căimăcămieĭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.407. 1848 Oct. 17. Adresa No. 1.324 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Comisia pentru cercetarea socotelilor Guvernuluĭ revoluţionar.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Sprafcă către Comisia orânduită pentru cercetarea socotelilor cinst. Visteriĭ de la 11 Iunie până la 13 Septemvrie.

Spre îndeplinirea sprăfciĭ cinst. Comisiĭ cu No. 1, Secsia I a cinst. Departament din Lăuntru are cinste să-ĭ trimită cu aceasta o delă șnuruită în file patru-ḑecĭ și opt, care este compusă de maĭ multe hârtiĭ atingĕtoare de cheltuelile urmate aicĭ și la Giurgiŭ în cinstea și pentru ţinerea Ex. Sale Suleiman Pașa și a suiteĭ aceluĭ înalt funcţionar, între carĭ hârtiĭ la sfârșitul deleĭ va vedé cinst. Comisie un bilanţ de totalul acestor cheltuelĭ și sumele ce aŭ să maĭ primească Sfatul orășenec, Cârmuirea Vlăsciĭ și d. Abdulaidi.

Cât pentru temeiurile după carĭ s'aŭ cheltuit aceștĭ banĭ,

secția aceasta nu va puté da aceĭ cinst. Comisiĭ alte sciințe, de- No 2.407.
cât că fostul Ministru din Läuntru în cursul căḑutuluĭ Guvern a 1848
poruncit să se îndeplinească toate câte va vedé cinst. Comisie Oct. 17.
din pomenitele hârtiĭ.

Cu îndeplinirea și cu cheltueala a fost însărcinat Sfatul orășenesc, Michail Abdulaidi, executorul Curțiĭ și frațiĭ Melic. Ceĭ dintâĭ treĭ aŭ dat socoteală, iar ceĭ din urmă frațĭ n'aŭ dat nicĭ o socoteală până acum, dar aflând Departamentul că numițiĭ se găsesc aicĭ în Capitală slujind pe lângă Exelenția Sa Omer Pașa, a scris Poliției Capitaleĭ ca să-ĭ îndatoreze a da în grabă seamă, la ce anume aŭ cheltuit baniĭ ce aŭ primit de la Cârmuirea Vlăsciĭ.

De sînt dar adevĕrate saŭ nu cheltuelile ce toțĭ aceștĭ cheltuitorĭ arată prin socotelile lor că aŭ făcut, aceasta rĕmâne și să cerceteze și să (se) dovedească de acea cinst. Comisie, îndatorând pe fie-care în parte-ĭ ca să-ĭ înfățișeze documenturile ce aŭ fost îndatorațĭ a luà pentru fie-care cheltueală.

Resultatul cercetăriĭ aceĭ cinst. Comisiĭ se va comunicà acesteĭ secsiĭ, ca să supue cinst. Sfat administrativ ca să hotărască el cele de trebuință, asemĕnat jurnaluluĭ ce a încheiat întru aceasta, când se va întoarce acesteĭ secsiĭ și dela.

Adresa No. 1.328 a Departamentuluĭ trebilor din Läuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie. No. 2.408. 1848 Oct. 17.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181 Secret. Stat.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Secs. I-ĭ, masa 1.

Bucurescĭ.

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a țĕriĭ.

După ce s'a încunosciințat cinstiteĭ Căimăcămiĭ prin adresa acestuĭ Departament sub No. 1.134 urmarea arendașuluĭ moșieĭ Vînjul, anume Dimitrie Pața, cu execuția ce face locuitorilor prin ostașĭ otomanĭ luațĭ de la Vidin pentru împlinirea cererilor sale, s'a trimis de isnoavă raport de la Cârmuirea județuluĭ Mehedințĭ subt No. 9.043, prin care arată că numitul arendaș nu se mărginesce numaĭ în maltratațiile ce face locuitorilor prin ajutorul acelor ostașĭ Turcĭ, dar încă vroesce a ridicà și nisce grâŭ de pe moșie, care prin forme judecătorescĭ este secvestrat de tovarășul sĕŭ

No. 2.408. 1848 Oct. 17. anume Gheorghe Misirliŭ, subt cuvînt că ar fi avênd încheiat un contract cu Exelenția Sa Pașa al Vidinuluĭ pentru o cătățime de grâŭ. Departamentul în urmarea acesteĭ încunosciințărĭ, a dat rĕspuns aceĭ Cârmuirĭ însemnându-ĭ ceea ce s'a rostit pentru depărtarea unor asemenea execuțiĭ străine, săvârșite fără scirea dregĕtorilor și îndatorându-o ca să desființeze orĭ-ce se va fi făcut de aceĭ ostașĭ în favorul arendașuluĭ și în potriva legiuirilor, iar pentru acel grâŭ și orĭ-ce alt se va fi secvestrat prin formele legiuite să le ție cu orĭ-ce mijloace neatinse și nemișcate din locul lor, maĭ înainte de a vedé ofițială slobodenie din partea tribunaluluĭ, înțelegêndu-se ea, de va cere trebuința, și cu Exelenția Sa Pașa al Vidinuluĭ ca să-l facă să înțeleagă că rĕŭ a urmat Pața de ĭ-a vîndut grâŭ străin și secvestrat și că Cârmuirea cu poprirea de a nu se ridicà acel grâŭ șĭ-a îndeplinit datoria ca să se apere de rĕspundere. Tot de-odată însă, Departamentul găsesce de neapĕrat a supune și la cunoscința cinstiteĭ Căimăcămiĭ această împrejurare rugând-o să binevoească a se înțelege cu Exelenția Sa Pașa al Vidinuluĭ, și să mijlocească a mărginì orĭ-ce pretenție va fi avênd asupra aceluĭ product, întorcêndu-șĭ pretențiile asupra aceluĭ arendaș, care a îndrăsnit să vîndă lucru asupra căruia nu aveà el stăpânire desăvârșită.

Șeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.
Șeful secsiĭ, Steriadi.

No. 2.409. 1848 Oct. 17. Adresa No. 1.329 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. Stat.)

Departamentul trebilor din Lăuntru al Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Secția 1. masa 1.

C-steĭ Căimăcămiĭ a țĕriĭ.

Maĭ înainte de a pune acest Departament în lucrare adresa cinstiteĭ Căimăcămiĭ No. 416 pentru mărginirea pretențiilor proprietarilor și arendașilor de moșiĭ în potriva sătenilor, a socotit de a sa datorie a pune în vederea cinstiteĭ Căimăcămiĭ și următoarele împrejurărĭ:

Pretențiile predise nu sînt de una și aceiașĭ fire, de aceea adică numaĭ, despre care apĕră cinstita Căimăcămie pe sătenĭ de

rĕspundere, ci se împart în maĭ multe categoriĭ, din carĭ unele nu pot rĕmâné neîndestulate, pentru-că n'aŭ provenit din întîmplările revoluțieĭ, ci din singura și într'adins înrĕutățire a sătenilor, și din a lor pornire spre paguba proprietăților, și pentru care cu anevoe s'ar puté mărginì nisce asemenea pretențiĭ, precum: No. 2.409. 1848 Oct. 17.

1-iŭ. Pe alocurea, săteniĭ clăcașĭ porniţĭ pe prinţipul comunismuluĭ, că pămîntul particular va trece în a lor stăpânire, aŭ rădicat de pe câmp semĕnăturile lor, fără să deà proprietățiĭ dijma legiuită, aŭ cosit livedile de fîn poprite pe seama proprietățiĭ și aŭ ridicat nutrețul, ducêndu-l pe la casele lor, fără a se învoì maĭ întâĭ cu adevĕratul stăpân.

2-lea. Aŭ slobodit vitele lor într'adins de aŭ păscut grânele și porumburile proprietarilor și ale arendașilor, fără să-ĭ îngăduească a se face ispășanie și a se despăgubì atât aceia ale cărora aŭ fost acele producte cât și cutiile satelor după dispozițiile legiuiriĭ.

3-lea. S'aŭ dărâmat de sătenĭ case și împrejmuirĭ de livedĭ cu pomĭ roditorĭ și de vie, și s'a mâncat rodul de dînșiĭ și de vitele lor.

4-lea. S'aŭ vînat heleștae și s'aŭ spart slobodindu-se apa și pescele dintr'însele, iar pe alocurea s'a omorît tot acel pesce din pricină că aŭ pus cânepă spre topire și maĭ multe alte asemenea netrebniciĭ de păgubĭ foarte însemnătoare.

Este dar rugată acea cinstită Căimăcămie, plecat, să binevoească a luà într'o maĭ de aproape chibzuire aceste împrejurărĭ și să deà Departamentuluĭ o deslegare deslușită cum ar trebuì să le tracteze, ca asemenea să poruncească și el cârmuirilor de județe.

(s.:) Șeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.
(s.:) Șeful Secțieĭ, Steriade.

Raportul No. 9.633 al Cârmuiriĭ de Mehedinţĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.410. 1848 Oct. 17.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 374.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Mehedinţĭ.

D. praporcic Nicolae Marghiloman, fiind fost Supt-cârmuitor la plasa Blahniţiĭ din acest judeţ, iar maĭ în urmă dându-i-se numire

No. 2.410. de comandir de batalion al pandurilor volintirĭ în vremea trecutelor
1848 treĭ lunĭ de către Magherul, a rĕmas asupră-ĭ sume de banĭ ne-
Oct. 17. desfăcute atât din daraverile plășiĭ, iar maĭ cu osebire din baniĭ ce a primit sub numire de lefĭ a comandirilor căpitanĭ și a volintirilor. Deșì Cârmuirea chibzuise ca de la asemenea căpitanĭ și pandurĭ ce nu mersese în slujbă la județul Vâlcea să siguripsească baniĭ, fiind aĭ Statuluĭ, aceia însă aŭ propus că lor nu li s'aŭ rĕspuns lefile de către Marghiloman. Și pentru că cu prilejul veniriĭ în județul Gorj a împĕrătescilor oștirĭ rusescĭ s'a ridicat și numitul, înaintându-se la Bucurescĭ, și urmând a se desface cu cancelaria Cârmuiriĭ după predisele împrejurărĭ, este cu plecăciune rugat cinst. Departament ca să-l trimiță aicĭ prin măsurile ce s'ar găsì de cuviință, ca să se desfacă socotelile ce privesc asupră-ĭ, atât din datoriile plășiĭ precum și pentru ceea ce se atinge de lefile rĕspunse prin însușĭ căpitanilor și pandurilor volintirĭ, ale căruia cfitanțiĭ sînt la Cârmuire, și căreĭ, precum se dice, aceia tăgăduesc că nu li s'a rĕspuns asemenea banĭ.

Cârmuitor, B. Vlădoianu.

Secsia 1.

No. 2.411.
1848
Oct. 17.

Raportul Comisiuniĭ de anchetă a Consulatuluĭ Francieĭ din Bucurescĭ asupra faptelor de la 13 Septembre.

(Copie. Acad.)

Pièce jointe à la dépêche politique No. 41 de M. Hory à M. Bastide, en date du 3 novembre 1848.

Rapport de la commission d'enquête nommée par le Gérant du Consulat général de la République française à Bucarest, à l'effet de constater sur les lieux mêmes et sur la déposition des témoins oculaires, les actes de violence, tels que violation de domicile, pillage et meurtres, commis sur des êtres inoffensifs par des soldats de l'armée turque, lors de leur entrée dans la capitale de Bucarest, le 13 (25) septembre 1848.

Au moment où les troupes turques reçurent l'ordre d'entrer dans la ville, un jeune paysan sans armes, qui se trouvait parmi la foule du peuple accouru devant le camp turc à Cotrotcheni, et porteur d'un drapeau aux couleurs nationales, eût les deux avant-bras coupés jusqu'aux os par un soldat turc de la race des Noirs.

Cette déposition a été faite à la commission par le citoyen de Lagrange, témoin oculaire, qui vit également, quelques instants après, deux autres hommes gisant entre la ligne formée, d'un côté par les troupes turques et de l'autre par le peuple. L'un de ces deux hommes, vêtu à l'européenne, paraissait être un ouvrier allemand; l'autre victime appartenait à la classe des laboureurs. Tous deux, foulés aux pieds des chevaux, étaient baignés dans leur sang. No. 2.411. 1848 Oct. 17.

Le R. P. Pierre, curé de la paroisse d'Isvora, a déposé devant la commission que le fils d'un certain Stojano, cordonnier, habitant le faubourg des Serviens avait été tué par des cavaliers turcs de la manière suivante: voulant retenir par la bride le cheval d'un lancier, il eut le bras droit coupé d'un coup de sabre et au moment où il portait la main gauche sur la bride du même cheval, le cavalier la lui coupa également d'un autre coup de sabre. Ce malheureux jeune homme reçut encore plusieurs coups mortels.

Dans le faubourg d'Isvora, le R. P. Abraham desservant la même paroisse que le R. P. Pierre ci-dessus mentionné, a été frappé à la tête de plusieurs coups de crosse de fusil et a eu sa maison mise au pillage par les Turcs.

Cette déclaration a été faite par le dit R. P. à la commission, en lui montrant les cicatrices des blessures qu'il a reçues.

Pour constater les faits suivants la commission d'enquête a été conduite sur les lieux mêmes par la veuve d'un certain Constantin, matelassier, dans le faubourg de Spira Veki dans la rue du même nom et dans les maisons No. 1.313 et 1.312.

Le dit nommé Constantin se trouvant sur les lieux sans armes et tout à fait inoffensif, craignant que l'entrée des troupes turques présentât quelques dangers même pour les curieux, se réfugia dans sa propre maison No. 1.313. A l'instant même il y fut poursuivi, blessé d'un coup de feu tiré à bout portant par la fenêtre, et percé ensuite de dix coups de bayonnette. Quatre autres individus, dans le même cas, et qui s'étaient cachés sous un lit de la dite maison, y ont été littéralement criblés à coups de bayonnette; d'où il résulte que dans cette seule maison il y a eu cinq victimes restées sur la place. Ce sont les nommés: Constantin, matelassier, — Jean Lapovitz, — Jean Dulguer, — Petraki Bogdan, (frère du Directeur du Casino. A reçu d'abord un coup de feu à bout portant, qui lui a brisé le poignet, puis a été percé de dix-huit coups de bayonnette. Le nombre des blessures à été constaté par son frère.), — et un inconnu.

No. 2.411. 1848 Oct. 17. Dans la seconde maison No. 1.312, le propriétaire, un vieillard septuagénaire, a été frappé de quatre balles. Un jeune garçon, son neveu, frappé de deux balles et d'un coup de bayonnette au front. Sur une croisée de la maison No. 1.313, la commission a vu les traces d'un coup de feu tiré a bout portant.

Dans la maison No. 1.312 toutes les balles ont atteint les victimes.

Les faits qui se sont passés dans les deux maisons ci-dessus désignées ont été attestés par les parents des victimes et par des voisins au nombre de plus de quinze. Ces faits ont eu lieu, au dire de ces personnes, sans provocation aucune.

Dans le faubourg d'Isvora, près de la vieille caserne la commission a recueilli le témoignage d'un certain Stanko, cabaretier, qui a déclaré que son frère a été enlevé de force de la maison, traîné par des soldats turcs au bord d'un fossé où il a eu le cou scié par le sabre. Le dit Stanko qui habite la maison No. 1.110 du même faubourg, attestera le fait au besoin.

Dans le même faubourg, dans une maison contigue à celle du S-r. Hadji, ancien commissaire de police, dans deux corps de logis séparés, la commission a constaté les faits suivants : Dans le premier corps de logis, une femme, qu'on a dit être la belle-sœur du sous-lieutenant Pescaro, a été mutilée et massacrée à coups de sabres, après avoir reçu un coup de feu. Les traces de son sang existent encore aujourd'hui sur le plancher, sur les murailles, sur les vitres et jusque sur le seuil de la porte où il a rejailli.

Dans l'autre corps de logis la commission a vu également des mares de sang desséché et des vêtements ensanglantés qui paraissaient avoir appartenu à une servante qu'on lui a dit avoir été également massacrée en même temps que la maîtresse de la maison. Ces deux corps de logis, qui présentent l'aspect d'une dévastation complète, ont dû être le théâtre d'un affreux carnage.

Dans la maison du susdit Hadji, commissaire de police, la femme d'un certain Hadji Ianaqui, qui allaitait un enfant de quatre mois, a été à demi étranglée par des soldats turcs et laissée pour morte. Elle est encore aujourd'hui gravement malade, ainsi que son enfant, des suites de ces violences inexplicables.

Dans le même faubourg, maison No. 1.056, la veuve Gerassim a eu son domicile violé et saccagé, la maîtresse de la maison, à laquelle on avait mis le pistolet sous la gorge, n'a dû d'avoir la vie sauve qu'en livrant tout ce qu'elle possédait en argent aux

soldats forcenés qui nonobstant ont dévasté toute la maison et volé tout ce qui s'y trouvait. No. 2.411 1848 Oct. 17.

Le citoyen français Gustave Béraud, demeurant à Bucarest, mattala Batista, maison No. 68, et propriétaire d'une maison avec jardin, située faubourg St. Elephteri No. 918, a déclaré à la commission que s'étant rendu le lendemain de l'entrée des Turcs en ville, chez le cabaretier qui habitait la dite maison, dont la garde lui était confiée, il a trouvé partout les traces d'une dévastation totale et notamment le tiroir contenant l'argent de la recette journalière du cabaret, enfoncé et entièrement vide. Le cabaretier, sa femme et son enfant étaient disparus et il n'en a été retrouvé aucune trace jusqu'à ce jour, malgré les recherches qui ont été faites. Il est à remarquer que la rivière passe devant la maison.

Le lendemain de l'entrée des troupes turques dans la Capitale, un homme du peuple a été frappé en plein midi, d'un coup de bayonnette à la cuisse, devant le ministère de l'intérieur, où se trouvait un poste turc. Cet homme qui était inoffensif, étant parvenu à se relever avec peine, voulut se plaindre à l'officier du poste, mais le factionnaire lui porta un violent coup de poing qui le renversa de nouveau ; dans sa chute, il eut la tête fendue et son visage se remplit de sang. On le plaça sur un charriot et il fut transporté à l'hôpital.

Ce fait s'est passé sous les yeux des membres de la commission et plus de trente Français qui s'étaient réunis ce jour-là et passaient au moment où cet homme a été frappé, ont été témoins également de cet acte de brutalité.

Les actes de violence et de brutalité qui ont accompagné le pillage de la maison de MM. Bourlé, Ott et Pillez, citoyens français, ont déjà été portés à la connaissance du Consulat général.

Conclusion.

Le nombre des maisons pillées est trop considérable pour être relaté ici par la commission d'enquête. Elle a eu occasion, dans les recherches qu'elle a faites consciencieusement, de se convaincre que la soldatesque turque s'est livrée à des actes de pillage, de violence et de meurtres d'une toute autre nature que ceux qualifiés par le Commissaire impérial de simples larcins et de vols insignifiants.

Tous les faits énoncés par la commission, et qui ont eu lieu dans l'après-midi et dans la soirée du 25 septembre et le lende-

No. 2.411. main, toutes les violences exercées, l'ont été sur des êtres inof-
1848 fensifs, hommes, femmes, enfants et vieillards. Ces faits reposent
Oct. 17. sur des témoignages sincères et irrécusables, donnés presque tous par les parents des victimes qui les ont relatés à la commission d'enquête, devant laquelle ils ont donné les preuves de la plus douloureuse affliction.

Quant aux faits de viols commis sur des femmes chrétiennes, ils ne sont parvenus à la connaissance de la commission que par la voix publique, unanime sur ce point. Aucun cas spécial n'a pu être constaté à cet égard jusqu'aujourd'hui, par la raison même que la découverte des actes de violence d'une telle nature est sujette à beaucoup de difficultés, à cause des aveux qui répugnent à la pudeur des victimes.

Le fait de coups de canon et de fusillade dirigés sur le faubourg d'Isvora ayant été contesté, la commission s'est transportée sur les lieux et a constaté des traces de biscayens et de balles sur les murs des maisons et sur des palissades dans le dit faubourg.

Bucarest, vingt-neuf octobre, 1848.

(Signé :) Le chancelier subrogé, Bouzenot.
Th. Théot, Couturier.

Pour copie conforme,
Le gérant du Consulat général de la République Française à Bucarest,
(Signé :) Hory.

No. 2.412. Corespondență din Galațĭ către „Allgemeine
1848 Zeitung“ din Augsburg. No. 322. 1848. 17. X. Supl.
Oct. 17.

Galatz. — In Galatz und Braila herrscht gegenwärtig Ruhe. Die türkische Garnison in beiden Häfen ist nur wenig zahlreich. Die verfügbaren Truppen sind alle nach Bucharest gesendet worden. Handel und Schiffahrt haben sich wieder geltend gemacht. Besonders in Braila werden die Schiffe über Hals und Kopf geladen, da dort mit Ende dieses Monats das Verbot der Getreideausfuhr in Wirksamkeit tritt. Diese Massregel lässt auf ein längeres Verbleiben der türkisch-russischen Truppen in der Walachei schliessen. Für die Moldau ist bis jetzt noch kein solches Verbot erlassen, doch fürchtet man auch hier die Möglichkeit desselben. Es wäre diess ein harter Schlag für den hiesigen Handelsstand, der ohnehin durch die zahlreichen Fallimente im vergangenen Spätherbste und durch die Geschäftslauheit in diesem Frühjahre

hart mitgenommen worden ist. Aus dem Innern der Provinz hören wir, dass viele Eingeborne und daselbst ansässige Fremde, die sich an dem gescheiterten Erhebungsversuche in der Moldau betheiligt hatten, nun die Rache der Russen und des Hospodaren fürchtend, flüchten. Reisende wollen Arrestanten, besonders Polen, darunter auch Galizier truppweise (?) nach Russland transportiren gesehen haben. Es ist gar nicht daran zu zweifeln, dass Russland, welches die Walachei und Moldau besetzt hält, „nachdrückliche" Massregeln ergreift um jeden fernern Versuch einer Volkserhebung zur Erringung freierer Institutionen niederzudrücken. Daher ist es wohl auch begreiflich, dass Fremde, die sich in die moldauisch-walachischen Angelengenheiten mischten, unangenehme Folgen davon tragen. Wir wollen aber hoffen, dass die bezüglichen Consulate nicht ermangeln werden die zweckmässigen Massnahmen zu ergreifen, damit jene Unglücklichen ihnen wieder ausgeliefert und wo möglich in ihre Heimath zurückbefördert werden können. Die Spaltung in politischen Ansichten hat unter den in Galatz lebenden Fremden, besonders Deutschen, nichtdeutschen Oesterreichern und Ungarn eine merkbare Höhe erreicht und bereits auch zu einigen Thatsächlichkeiten Veranlassung gegeben, wobei nur zu bedauern, dass eine solche selbst in dem Amtslocale des k. k. österreichischen Consulats vorgekommen ist. Für die in Pesth gebildete „Theiss-Dampfschiffahrtgesellschaft" ist hier ein in England gebautes Dampfboot „Debreczin" von 80 Pferdekraft angelangt, und am 26. d. M. nach Skela Cladovi abgegangen. Reisende aus Jassy versichern, dass die moldauische Regierung, respective Duhamel, an die dortige k. k. Agentie das Ansinnen gestellt habe keine fremden Zeitschriften durch die österreichische Post (diese ist mit der k. k. Agentie verbunden) in die Moldau mehr zuzulassen. Der k. k. Agent, Hr. August v. Eisenbach soll jedoch hierauf erwiedert haben, dass er die Verantwortlichkeit für die Ausführung einer solchen Massnahme nicht auf sich nehmen könne, sondern hierüber erst die Weisung von dem Wiener Ministerium einholen müsse. Sie sehen also, dass das russische Polizeisistem beginnt hierzulande festen Fuss zu fassen.

No. 2.412. 1848 Oct. 17.

No. 2.413. 1848 Oct. 18. Adresa No. 546 a Căimăcămieĭ Ţěriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Căimăcămia Ţěriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenţia Sa Omer Paşa, prin notă No. 140, face cunoscut Căimăcămieĭ că pe lângă reparaţiile ce s'aŭ făcut în saloanele din palatul în carele Exelenţia Sa locuesce, maĭ trebuind câte-và micĭ lucrurĭ spre desăvârşirea trebuincioaseĭ comodităţĭ, pe care le-a şi arătat meşteruluĭ rânduit de Sfat a le face, să se poruncească Sfatuluĭ ca să îndatoreze pe acel meşter pentru o maĭ grabnică săvârşire a lor subt dirigiarea arhitectuluĭ.

Căimăcămia poftesce pe cinstitul Departament să deà cuvenita poruncă pentru îndeplinirea ceririĭ de maĭ sus a Exelenţiĭ Sale Omer Paşa.

Caimacam, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

(Resoluţie:) Să se întrebe Sfatul orăşenesc ce anume sînt aceste cerutele comodităţĭ şi cât este preţul lor; puind el tot de-odată în lucrare a lor săvârşire.

No. 2.414. 1848 Oct. 18. Adresa No. 559 a Căimăcămieĭ Ţěriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 375.)

Căimăcămia Ţěriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Cu mulţumire a vĕḑut Căimăcămia mărturisirea notabililor locuitorĭ aĭ oraşuluĭ Ploescĭ făcută către dumnea-luĭ Clucerul Costache Filipescu, Cârmuitorul judeţuluĭ Prahova, prin Maghistratul local, despre a lor neclintită şi desăvârşită supunere la ordinele legale ale ţĕriĭ şi la puterile Suverană şi Protectuitoare ale acestuĭ Prinţipat.

O asemenea mărturisire, cu cât dovedesce cunoscinţa bineluĭ şi statornicul caracter al acelor locuitorĭ Ploescenĭ, carĭ nu aŭ voit să se înşele de acel duh rĕspândit în trecutele evenimente, cu atât întemeiază că dumnea-luĭ Clucerul Costache Filipescu, Cârmuitorul judeţuluĭ, prin bunele sale mijloace a sciut să facă ca locuitoriĭ

Ploescenĭ fără greutate şi din o singură voinţă să intre şi să urmeze pe calea povĕţuită de legile ţĕriĭ. No. 2.414. 1848 Oct. 18.

De aceea Căimăcămia poftesce pe cinstitul Departament ca să facă atât către d-luĭ Clucerul Costache Filipescu, Cârmuitorul, cât şi către aceĭ locuitorĭ Ploescenĭ, mulţumirea cuvenită din partea Stăpânireĭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

(Resoluţie :) Să se trimiţă în copie la dumnea-luĭ Clucerul C. Filipescu spre a vedé mulţumirele ce-ĭ adresează Stăpânirea, şi tot de-odată să comunice cuprinderea acesteĭ adrese tuturor orăşenilor, poftindu-ĭ spre acest sfârşit în Presusdvia Cârmuiriĭ, ca să primească fie-care mulţumirile ce merită pentru a lor bună compurtare.

Nota No. 567 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Omer Paşa, Guvernatorul militar al Capitaleĭ. No. 2.415. 1848 Oct. 18.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169.)

Căimăcămia.

Ex. Sale Omer Paşa.

Departamentul trebilor din Lăuntru prin raport No. 1.198, întemeiat pe acela al Cârmuiriĭ jud. Prahova No. 618, arată că s'aŭ arătat la acea Ocârmuire patru soldaţĭ otomanĭ cu o slobodă hârtie a Comandiruluĭ aflat cu comanda strejuitoare la ocna Telega scrisă în turcesce şi cu cerere ca să li se deà doĭ caĭ spre a duce nisce calabalîcurĭ în mergerea lor aicĭ la Bucurescĭ, dintre carĭ soldaţĭ unul s'a cunoscut a fi acel Costache Gheorghiŭ, arestantul ce s'a luat din temniţă de către numitul Comandir, şi pentru carele a avut cinstea Căimăcămia a rugà pe Ex. Voastră, prin nota No. 393 la care aţĭ binevoit a rĕspunde sub No. 121, şi că pornindu-se aceĭ patru soldaţĭ de acolo şi mergênd până la satul Gorgota acel arestant Costache Gheorghiŭ a dosit noaptea, nesciind locuitoriĭ aceluĭ sat că acela a fost arestant, ca să-l fi păzit, fiind-că erà îmbrăcat soldăţesce ca şi ceĭ-lalţĭ. Căimăcămia are cinste a da în cunoscinţa E. V. această arătare a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru, rugându-vĕ ca să binevoiţĭ a o luà în băgare de seamă şi a da trebuincioasa straşnică poruncă întru aceasta, cinstind şi pe Căimăcămie cu rĕspuns spre a se da în cunoscinţa Departamentuluĭ trebilor din Năuntru.

No. 2.416.
1848
Oct. 18.

Nota No. 598 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneseĭ către Fuad Efendi.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

A S. E. Fuad Effendi.

Parmi toutes les mesures que V. E. a cru devoir adopter à l'effet de rassurer les esprits et prévenir toute tentative de nature à compromettre la tranquillité publique et à troubler l'ordre légal, si heureusement rétabli par les sages dispositions de V. E., une des plus importantes est celle du desarmement général de la population.

Aussitôt après l'occupation de la Capitale par les troupes ottomanes, la Police sous la direction supérieure de S. E. Omer Pacha a retiré les armes que le Gouvernement révolutionnaire avait distribué aux habitants, et quelques jours après, sous la date du 24 septembre passé, V. E. a bien voulu signer un décret collectif avec la Caïmacamie touchant l'application de cette mesure aussi aux habitants des campagnes.

Sous la date du 14 (26) courant, No. 93, S. E. M. le Général Duhamel a bien voulu m'adresser une note pour me faire part que S. E. M. le Général Lüders ayant appris que l'on achète librement des armes et des munitions dans la ville de Bucarest, et qu'il en existe même des dépôts chez quelques individus, et cette circonstance donnant à penser que la partie révolutionnaire nourrit encore des projets subversifs, est d'avis qu'on ne saurait assez se prémunir contre toute tentative de désordres, contre tout mouvement qui tendrait à compromettre la tranquillité publique et que le désarmement complet des habitants de la Capitale est une mesure impérieusement réclamée par la situation du pays.

S. E. M. le Général Duhamel me fait part en outre qu'il a déjà eu l'honneur d'entretenir à ce sujet V. E. qui, toujours disposée à coopérer de tout son pouvoir à tout ce qui peut tranquilliser les esprits, lui a semblé également reconnaître l'urgence de la mesure en question.

En conséquence, comme les employés de la Police sont beaucoup trop occupés pour être chargés de l'exécution d'une mesure qui demande un soin et une attention tout particuliers, d'après l'opinion de S. E. M. le Général Duhamel, d'accord avec V. E. il est nécessaire de confier cette mission à une Commission spéciale,

composée de deux officiers supérieurs des armées impériales ottomane et russe, ainsi que d'un officier de la milice valaque, et qui siégera, tous les jours de 9 heures du matin à 3 heures de l'après-midi dans un local déterminé. No. 2.416 1848 Oct. 18.

C'est à cette Commission que les habitants, tant étrangers qu'indigènes, de la Capitale devront remettre toutes les armes qu'ils se trouveraient posséder, comme aussi les marchands la poudre dont ils trafiquent, et ce jusqu'au 1-er 9-bre prochain, sous diverses peines pour les contrevenants, qui seront aggravées en cas de récidive.

A cet effet, j'ai déjà fait parvenir les instructions nécessaires au Conseil administratif et d'après l'entente que S. E. le Général Duhamel me marque avoir eue avec V. E à ce sujet, j'ai l'honneur de prier V. E. de vouloir bien nommer de sa part l'officier ottoman qui doit faire partie de cette Commission, comme aussi de vouloir bien à la suite me communiquer cette nommination, pour que la Commission susdite puisse commencer au plus tôt possible l'opération dont elle est chargée.

J'ai l'honneur d'être, Excellence, avec la plus haute considération, etc.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Ţĕriĭ-Româneseĭ relativ la desarmare.

No. 2.417 1848 Oct. 18.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Jurnal.

Astădĭ, Lunĭ în 18 dile ale următoareĭ lunĭ, în adunanţa Sfatuluĭ administrativ extraordinar, luându-se în băgare de seamă adresul cinst. Căimăcămiĭ de subt No. 537, atingĕtor de cererea făcută de către Exelenţia Sa Gheneralul Duhamel prin nota cu No. 93, ca să se pue în lucrare complecta desarmare a locuitorilor Capitaleĭ, ca o măsură neapĕrat reclamată de starea ţĕriĭ, în potriva tutulor cercărilor de neorânduelĭ, şi în potriva verĭ-căreia mişcărĭ ce ar cugetà să compromită liniştea obştească; precum şi de îndatorirea tutulor neguţătorilor ce se neguţătoresc cu praful de puşcă, ca să deà şi aceştia praful, ca şi ceĭ de sus puscile lor la comisia întocmită într'adins spre acest sfârşit, care, începênd de acum lucrările privitoare la împlinirea însărcinărilor puse asupră-ĭ, se îndatorează ca, de la di 1 Noemvrie înainte, să stăruească în-

No. 2.417. 1848 Oct. 18. tru îndeplinirea formelor şi tutulor dispoziţiilor expuse prin pomenitul ofis al cinst. Căimăcămiĭ; asemenea luându-se în vedere băgările de seamă făcute pentru ţinerea în deosebite slujbe administrative şi judecătorescĭ de oamenĭ carĭ aŭ fost rânduiţĭ de către guvernul revoluţionar, saŭ carĭ deşì rânduiţĭ maĭ nainte de 11 Iunie, s'aŭ însemnatără prin aplecările lor rĕsturnătoare, adăugênd că trebue să se aşeze în prinţip, că toţĭ aceĭ oamenĭ din această categorie să fie depărtaţĭ din posturile lor. Sfatul administrativ extraordinar după citire cu toată luarea aminte a adresuluĭ cinst. Căimăcămiĭ, şi potrivit chibzuiriĭ ce cu din adinsul a făcut într'aceasta, a rĕmas convins despre trebuinţa ce este de a se pune în lucrare măsurile expuse cu oare-carĭ schimbărĭ ce ar trebuì să se facă, şi anume:

1. Sorocul ce se mărginesce până la 1 Noemvrie, adică numaĭ de 12 ḑile, fiind foarte scurt, nu va fi vreme după toată bunavoinţă ce ar avé şi mădulările comisieĭ întocmite şi locuitoriĭ de obşte, ca să se conformeze hotărâriĭ Stăpâniriĭ şi să poată să îndeplinească cu exactitate cerutele disposiţiĭ, în cât pe nedreptate pentru scurtarea vremiĭ numaĭ, şi nu din vre-o deosebită rea voinţă, să fie supuşĭ de a suferì şi osândele prescrise, neputêndu-se într'o asemenea scurtă vreme săvârşì după toată orândueala nicĭ chiar cuvenitele publicaţiĭ; şi spre acest sfârşit părerea Sfatuluĭ este că s'ar cuvenì să se maĭ amâneze acest soroc pe cât se va găsì de cuviinţă.

2-lea. Fiind-că prin adresa cinst. Căimăcămiĭ s'a vĕḑut vorbindu-se despre măsurile ce trebuesc luate şi orânduirea comisieĭ într'aceasta numaĭ pentru capitala Bucurescĭ, iar nu şi pentru cele-lalte oraşe, târgurĭ şi sate din judeţele Prinţipatuluĭ; Sfatul este de părere că ar trebuì să se facă şi într'aceasta punerea la cale ce s'ar socotì de cuviinţă spre îndeplinirea cereriĭ cinst. Căimăcămiĭ, întru ceea ce se atinge de întocmirea comisiilor şi locul unde ar trebuì să se depue armele şi praful.

3-lea. Pentru amploiaţiĭ aflaţĭ în parte pe la Departamenturĭ, fie-care din subt-iscăliţiĭ, îndată după ce am ochiuparisit ministerurile ce ni s'aŭ încredinţat, potrivit cercetăriĭ ce cu din adinsul am făcut, pe câţĭ am dovedit că aŭ luat parte activă în împrejurările maĭ sus expuse, după sciinţe positive şi temeinice, uniĭ ca aceia s'aŭ depărtat din posturile lor, iar daca se vor maĭ fi aflând şi acum în asemenea slujbă oamenĭ dintr'aceia ce s'ar socotì în categoria de maĭ sus, potrivit cercetărilor ce vom face şi încre-

dințărilor ce vom luà despre aceasta, Sfatul se va conformà întocmaĭ dispozițiilor cuprinse în adresul cinst. Căimăcămiĭ de maĭ sus și pentru ceea ce se atinge de aicĭ însemnata împrejurare. No. 2.417. 1848 Oct. 18.

Cuprinderea acestuĭ jurnal se va supune la cunoscința cinst. Căimăcămiĭ, și după deslegarea ce va binevoì a da, se va aduce la îndeplinire.

Iancu Filipescu, Const. Suțu, Const. Belu, Ioan Câmpineanu, Ioan Al. Filipescu.

Raportul No. 209 al Egumenuluĭ mânăstiriĭ Mărgineni către Neofit, Mitropolitul Ungrovlachieĭ. No. 2.418. 1848 Oct. 18.

(Conc. Arch. St. Mânăstirea Mărgineni. Dos. No. 21.)

Către Prea Sfințitul Mitropolit.

Stăpâneasca Prea Sfințieĭ Voastre poruncă cu No. 2.185 primindu-o la 17 ale următoareĭ, pe de o parte îndată am cetit cuprinderea în audul tuturor părinților preoțĭ și călugărĭ ce sînt într'această mânăstire; iar pe de alta plecat vĕ supun în cunoscință că întrînșiĭ nicĭ s'a aflat nicĭ este de acel duh rĕsvrătitor saŭ revoluționar, ci îșĭ păzesc fie-care schima și datoria sa, și nicĭ se află pripășite p'aicĭ asemenea fețe carĭ să aibă ast-fel de fumurĭ; voiŭ fi însă și pentru viitor cu aceeașĭ băgare de seamă, precum îmĭ poruncițĭ; și către aceasta aicĭ la mânăstire nu s'a arătat nimenĭ cerênd îmbrăcarea hainelor călugărescĭ. Pentru care și nu lipsesc a face această plecată întîmpinare în urmarea maĭ sus disеĭ poruncĭ a Prea Sfințieĭ Voastre.

Ordinul No. 3.412 al Logofețieĭ Bisericescĭ către Eforia școalelor. No. 2.419. 1848 Oct. 18.

(V. A. Urechiă, Ist. șc. II, pag. 350.)

Cu cinste se îndrepteazâ pe lângă aceasta, în copie porunca cinstiteĭ Căimăcămiĭ cu No. . . . ca vĕdênd cinstita Eforie ceea ce se poruncesce pentru depărtarea din slujbă a profesorilor celor ce prin alăturata listă se cuprind, carĭ s'aŭ dovedit că aŭ luat parte la causa revoluțieĭ și a se orânduì în locul acestora alțĭ oamenĭ, Românĭ, cu sciință, moral și destoinicie de aceste posturĭ, cinstita Eforie este rugată a se asemĕnà întocmaĭ.

No. 2.419. 1848 Oct. 18.

Anexă.

Listă de toţĭ ceĭ carĭ s'aŭ găsit în compturile Visterieĭ, că aŭ primit leafă în calitate de Comisarĭ aĭ Guvernuluĭ provisoriŭ.

N. Nenovicĭ, Andreĭ Pretorian (clasa II Pitescĭ), G. Turnavitu (clasa III Craiova), Codrea (clasa II Ploescĭ, fugit), Almăşeanu (clasa III Vălenĭ, fugit), G. Seladescu (clasa III Târgovişte), I. Scuticescu (clasa II Ruşiĭ-de-Vede), C. Brezoianu (clasa III C.-Lung, fugit), V. Burdeanu (clasa II, idem), Matache Iarca (clasa III Radu-Vodă), N. Şerbănescu (clasa II Slatina), D. Oprescu (clasa III Caracal [1]), I. Rîureanu (clasa II R.-Vâlcea), I. Ruptureanu (clasa II Cerneţĭ), D. Duţulescu (clasa II Giurgiŭ), C. Burlan (clasa II de la Cismigiŭ), G. Teodosie [1]) (clasa II Focşanĭ)

No. 2.420. 1848 Oct. 18.

Adresa No. 2.691 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneseĭ către Cârmuirea de Vâlcea.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Cârmuirĭ de Vâlcea.

Fiind-că prin raportul c. Cârmuirĭ cu No. 629 se vede că arestanţiĭ de carĭ pomenesce în acel raport nu tăgăduesc chiar singurĭ că ar fi fost însărcinaţĭ de Magheru ca să strîngă pandurĭ, Departamentul rĕspunde c. Cârmuirĭ că deşi a slobodit pe numiţiĭ arestanţĭ, pe temeiul porunciĭ cu No. 2.306 urmézá a le cere destoinică chezăşie pentru buna purtare a lor pe viitor.

No. 2.421. 1848 Oct. 18.

Raportul No. 1.177 al Cârmuiriĭ de Slam-Râmnic către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Slam-Râmnic.

Pe lângă raportul Maghistratuluĭ de aicĭ No. 57 s'a îndreptat la Cârmuire în original această hârtie ce a găsit-o la mâna unuia

[1]) Morţĭ înainte de persecuţie. (V. A. Urechiă.)

dintre negutătoraşiĭ oraşuluĭ Focşanĭ anume Grigore Ungureanu, ce după a eĭ cuprindere se cunoasce că şi acesta erà unul din ceĭ aleşĭ a merge cu dînsa la Bucurescĭ în vremea căḑutuluĭ nepravilnic guvern. Şi cu care necunoscênd Cârmuirea ce urmare să păzească, o înaintează în original la cinst. Departament spre punerea la cale ce va socotì de cuviinţă. No. 2.421. 1848 Oct 18.

Cârmuitor, A. Borănescu.

Secs. 1-ĭ.

(Resoluţie :) Rĕspuns că dacă asupra acestuĭ neguţător Grigore Ungureanu nu se înfăţişează vre-o urmare de nepravilnicie şi în urma restatorniciriĭ orânduelilor legiuite în Prinţipat şi i se cunoasce purtare bună şi pacĭnică şi va da chezăşie destoinică pentru depărtarea sa de asemenea cugetărĭ şi urmărĭ nelegiuite, atuncĭ Cârmuirea îl va lăsà nesupĕrat, avêndu-l numaĭ supt o secretă poliţienească priveghere, precum şi pe toţĭ alţiĭ asupra cărora s'ar bănuì săvârşirĭ de asemenea fire.

Anexă.

Act.

Jos iscăliţiĭ, partea cea maĭ mare a obşteĭ judeţuluĭ Râmnic-Sărat, împuternicim prin acest act pe d-lor înfăţişătoriĭ cu aceasta deputaţĭ a merge la oraşul Bucurescĭ şi unde va trebuì să se înfăţişeze înaintea Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi, cerênd cu rugăciune din partea obştiĭ judeţuluĭ ca să sfinţească şi să întărească Constituţia ce place şi voesce norodul ţĕriĭ, iar nu Regulamentul infernal, îndestul aflându-ne supt jugul acestuĭ din urmă, ne maĭ putênd suferì cele de maĭ nainte apăsărĭ şi nedreptăţirĭ ce isvoraŭ dintr'însul.

Chesarie Măxineanu, I. Gheorghescu.

(şi numeroase alte iscăliturĭ.)

Raportul No. 6.406 al Cârmuiriĭ de Vlaşca către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No 2.422. 1848 Oct. 18.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Vlaşca.

După porunca cinstituluĭ Depart. cu No. 502, slobodită d'adreptul cinst. Magistrat al acestuĭ oraş, s'a primit acum la Câr-

No. 2.422. muire pe lângă otnoşenia sa cu No. 668 toate socotelile cheltue-
1848 lilor urmate din cassa sa cu luminaţiile săvârşite pe vremea cât
Oct. 18. a şeḑut Exelenţia Sa Suleiman Paşa într'acest oraş, la prilejul venirii Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi şi în alte obiecte ce s'aŭ cerut în vremea aceea, după ordinul ce i-s'a fost dat de d. Cârmuitor aflat la acest judeţ în vremea fostuluĭ guvern, care însumează peste tot leĭ 18.816 par. 13, pe carĭ şi Cârmuirea plecat le înaintează cinst. Departament pe lângă aceasta în două dele şnuruite şi pecetluite, cu rugăciune ca binevoind să le ieà în băgare de seamă şi să deà deslegarea cuviincioasă pentru despăgubirea casseĭ orăşenescĭ, spre a-şĭ puté încheià socotelile anuluĭ următor ce se împlinesce acum la sfârşitul curgĕtoareĭ lunĭ Octomvrie, ca să nu maĭ figureze de fel, ci să înceapă socotelile curate, de-odată cu alegerea de uniĭ cĭlenĭ Magistratuluĭ ce este a se face pentru viitor.

Cârmuitor, Const. Ştefănescu.
Secretar, C. Mănciulescu.

No. 2.423. Nota luĭ Delahante, Consulul Franciei la Iaşĭ, către Ministrul Bastide.
1848
Oct. 18.

(Copie. Acad.)

Iassi.

Monsieur le Ministre,

Les renseignements que je continue à prendre sur les mouvements de l'armée russe, m'apprennent que des troupes entrent sans cesse en Moldavie, traversent Berlad, et se rendent en Valachie pour renforcer l'armée impériale. Nul ne peut prévoir l'importance que prendront ces forces, ni les décisions que dicteront à l'Empereur les événements qui se passent en Allemagne.

Nous sommes ici, Monsieur le Ministre, sans nouvelles de France ni d'Autriche; le dernier courrier n'est pas arrivé et nous ne savons quelle cause donner à ce retard. Si le prochain courrier qui doit arriver ici mercredi, 1-er novembre, manque encore, j'adresserai dorénavant une expédition de mes lettres au Département par la voie de Constantinople. Je vous supplie, Monsieur le Ministre, de donner des ordres pour que la même précaution soit prise dans le cas où vous auriez quelques instructions à m'adresser.

Veuillez agréer, etc.

(Signé:) Delahante.

Adresa No. 143 a luĭ Omer Paşa către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ. No. 2.424. 1848 Oct. 18.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

După cererea adusă de acel cinst. Departament prin No. 1.318 privitoare la tacriruirea acelor 18 locuitorĭ sătenĭ din districtul Teleorman, am şi dat îndată poruncă către santinelă pentru a lăsà slobodă intrarea d-luĭ amploiatuluĭ sěŭ. Însă cinst. Departament poate să-ĭ cerceteze şi să-ĭ judece; ear pedeapsa ce merită a lor îndrăzneaţă cutezare, este în dispoziţia sub-însemnatuluĭ.

Guvernator militar al Capitaleĭ, Omer Pasha.

Raportul No. 3.962 al Cârmuiriĭ de Argeş către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ. No. 2.425. 1848 Oct. 18.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

Copie.

Vre-o câte và sate din plasa Topologuluĭ dintr'acest judeţ ce cad în apropiere de Olt şi prin cari s'a preumblat căpitan Gheorghe Zalic cu roata de soldaţĭ ce se pornise de Magheru a venì aci, după arătarea Subt-cârmuitoruluĭ local şi a boeruluĭ comisar, s'aŭ împotrivit la darea hârtiilor ce ţin ale desfiinţatuluĭ revoluţionar guvern, nevrênd a da nicĭ supunere poruncilor stăpâniriĭ, nicĭ armele ce aŭ. După o asemenea încunosciinţare alaltăerĭ am mers însu-mĭ eŭ Cârmuitorul acolo şi preumblându-mě prin treĭ sate, am luat toate hârtiile, am prins pe un popă, un candidat şi un locuitor ce ĭ-am dovedit unealtă de răsvrătire. De acì am orânduit pe Subt-cârmuitorul plaiuluĭ Loviştiĭ şi pe tistul Cârmuiriĭ ca împreună cu Subt-cârmuitorul local şi cu boerul comisar să meargă şi prin cele-lalte sate de asemenea categorie, şi prin mijloace de pověţuire şi după cum vor cere împrejurările ce vor întîmpinà, să aducă pe toţĭ la cunoscinţă şi să statornicească liniştea, şi unde nădějduiam un resultat cuvenit şi potrivit cu dorinţa stăpâniriĭ, astădĭ a venit Supt-cârmuitorul plaiuluĭ Loviştiĭ şi a arătat că preumblându-se după îndatorirea ce-ĭ erà pusă împreună cu ceĭ-lalţĭ arătaţĭ maĭ sus prin vre-o câte-và sate, a mers şi la un sat numit Runcu din cele maĭ marĭ ale plăşiĭ, şi voind a pune

No. 2.425. 1848 Oct. 18. în lucrare poruncile stăpânirii, nu numaĭ că n'aŭ dat supunere, dar s'aŭ revoltat cu arme şi lăncĭ toţĭ locuitoriĭ, carĭ sînt într'un numĕr aproape de 200, asupra acestor slujbaşĭ, bătênd pe dorobanţĭ şi arestuind pe toţĭ, dintre carĭ abia a putut să scape cu calul pomenitul Subt-cârmuitor al plaiuluĭ, iar ceĭ-lalţĭ se află toţĭ acolo.

O asemenea dar vrednică de cea maĭ aspră osândă faptă a arătaţilor locuitorĭ, care poate să sminteascǎ şi pe alţiĭ, Cârmuirea grăbesce cu într'adins ştafetă a o supune în cunoscinţa cinstituluĭ Departament, rugându-se plecat ca să binevoească a face punere la cale pentru trimiterea cât maĭ în grab aicĭ a uneĭ trupe de Cazacĭ din oştirea împĕrătească, prin ajutorul cărora să se poată pildui rĕsvrătitoriĭ şi să se statorniceascǎ obşteasca linisce în judeţ.

(Iscălit) Cârmuitorul, St. Belu.

No. 2.426. 1848 Oct. 18. **Ordinul No. 17.541 al Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ către Părcălăbia din Galaţĭ.**

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 13.208.)

La Părcălăbia Galaţĭ.

Către cele scrise Părcălăbieĭ supt No. 17.394 se adaugă că pe aflătorul în carantina Galaţiĭ Dimitrie Filipescu să-l expeduească cu sigură pază în primirea Isprăvn. de ţinut Eşiĭ spre urmare cu dînsul potrivit Domnesculuĭ ofis, ce tot acum i s'a dat prin acest Depart., iar de împlinire să raportuească.

No. 2.427. 1848 Oct. 19. **Adresa No. 587 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 379.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Cuprinderea adreseĭ c. Departament No. 1.134 dându-se în cunoscinţa Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi, s'a primit rĕspunsul Exelenţiĭ Sale că s'a poruncit tutulor ofiţerilor comĕnduitorĭ de detaşamenturĭ ale împĕrătesciĭ armiĭ în deosebitele judeţe, ca o asemenea neorânduealǎ să nu se maĭ urmeze, fiind îndatoraţĭ ofiţeriĭ nicĭ să primească nicĭ să asculte plângerile ce li s'ar îndreptà de către arendaşĭ în potriva ţĕranilor, ci să-ĭ îndrepteze a le face către localni-

cele autorităţĭ competente, şi numaĭ când acele autorităţĭ la tre- No. 2.427.
buinţă le vor face formală cerere de ajutor să li-l deà. 1848
Căimăcămia grăbesce a da în cunoscinţa cinst. Departament Oct. 19.
punerea la cale făcută din partea Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi întru aceasta spre cuvenita din parte-ĭ lucrare.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

(Resoluţie:) Să se deà în cunoscinţa cârmuirilor pe unde sînt aşezate spre cfartiruire oştirĭ otomane, ca să aibă toată îngrijirea a nu se îngăduì în judeţ vre-o execuţie de ostaşĭ otomanĭ după d'a dreptul cerere a vr'unuĭ particular.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Ţĕriĭ-Românescĭ în cestiunea opririĭ exportuluĭ de cereale. No. 2.428. 1848 Oct. 19.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 28/2.177. Secr. St.)

Jurnal.

Astădĭ Marţĭ, Octomvrie 19, anul 1848, Sfatul administrativ extraordinar în urmarea Decretuluĭ cu No. 524 al c. Căimăcămiĭ, pe lângă care s'a alăturat jalba corpuluĭ comersanţilor din oraşul Brăila, adresată către acea c. Căimăcămie, cu rugăciune de a se maĭ prelungì sorocul popririĭ exportaţieĭ productelor, subt cuvînt că li se vor pricinuì păgubĭ, dacă această măsură se va înfiinţà de la 1 Noemvrie viitor, după publicaţia c. Departament al Visterieĭ de la 5 ale curgĕtoareĭ lunĭ;

Luând în băgare de seamă expusele în acea jalbă cuvinte, nu le-a găsit întemeiate pe adevĕr şi pe sciinţă fără greşală, precum maĭ vîrtos acele ce dice pentru recolta din vara trecută a curgĕtoruluĭ an că a fost îmbelşugată, de vreme ce este de obşte cunoscut, că în potrivă a fost foarte simţit bântuite de treĭ însemnătoare pricinĭ: de lăcuste, de grozava secetă, urmată într'un curs necontenit de treĭ lunĭ, şi de împotrivirea îndărătnică ce aŭ întîmpinat proprietariĭ şi arendaşiĭ în cea maĭ mare parte a ţĕriĭ despre clăcaşiĭ carĭ, oposându-se a împlinì legiuitele datoriĭ, aŭ lăsat roadele neculese şi necăpuite de s'aŭ prăpădit pe câmpurĭ, carĭ singure pricinĭ aŭ silit pe administraţie dintâiaşĭ dată a hotărî măsura popririĭ, ce în altă vreme n'ar puté fi ertată, când nicĭ măcar vre una din acelea nu ar silì, şi când recolta ar fi deplin fericită saŭ chiar şi maĭ de mijloc, căcĭ s'ar aduce şi comerţuluĭ mare zăticnire şi Visterieĭ pagubă. Avênd iarăşĭ, pe de altă

No. 2.428. 1848 Oct. 19. parte, în vedere Sfatul că, la nisce asemenea împrejurărĭ ca cele ce sînt de față și netăgăduite, el este în drept ca unul ce se privesce îndatorat a îngrijì pentru îndestularea din lăuntru, și pentru îndeplinirea celor-lalte grabnice și imperioase trebuințe ce nu se pot socotì vremelnice, să rĕmâe neclintit din hotărîtoarea sa întâia publicată măsură; negreșit că nu trebue să ție în seamă și să deà ascultare la arătărĭ expuse maĭ mult după îndemnarea celuĭ în parte folos decât după firea adevĕruluĭ. Dar după toate acestea prețuind recomandația cinstiteĭ Căimăcămiĭ ce a făcut către Sfat în favorul jăluitorilor, și tot odată considerând că dintre expusele în reclamația pomeniților, punctul maĭ de căpetenie este acela ce se atinge de corăbiile ce se vor fi maĭ așteptând a sosì în portul Brăileĭ, spre încărcarea cumpĕratelor de maĭ nainte cereale, a cărora vase stăpânĭ saŭ închirietorĭ, poate să aibă pretențiĭ asupra acelora ce le vor întoarce deșarte, de aceea spre depărtarea unor asemenea complicațiĭ și responsabilitățĭ, Sfatul întru unire a chibzuit, că s'ar cuvenì să se maĭ întindă oare cum mărginitul prin întâia și a doua publicație soroc, și prin urmare, întru înțelegere cu d-luĭ Marele Vistier, a hotărît ca termenul popririĭ să se prelungească până la 15 ale viitoruluĭ Noemvrie inclusiv, până când s'a socotit că toate transacțiile comerțiale pot avé destulă vreme a se îndeplinì, fără să maĭ mijlocească nicĭ un fel de împrejurare de firea ceĭ ce maĭ sus s'a expus, și așa noua acum chibzuită măsură (după ce maĭ întâiŭ cuprinderea acestuĭ jurnal va lua aprobarea c. Căimăcămiĭ, unde se va adresà pe lângă raportul d-luĭ Marele Vistier) să se publice iarășĭ prin organul dumi-sale îndată, spre sciința tuturor de obște, că întinderea soroculuĭ predis s'a îngăduit, însă numaĭ pentru exportarea celor de maĭ nainte cumpĕrate cereale, iar nu și pentru a altora ce s'ar cumpĕrà și în viitor, căcĭ subt nicĭ un cuvînt nu vor fi ascultate nicĭ primite de atuncĭ înainte pretextele și justificațiile verĭ-căruia.

(Iscăliți:) Iancu Filipescu, Costandin Suțu, Costache Belu, Alexandru Ghica, Iancu Câmpineanu, Ioan Al. Filipescu.

No. 2.429. 1848 Oct. 19. **Notă oficială publicată de „Vestitorul Românesc“. No. 75. 1848. 19. X.**

Sciri oficiale.

Bucurescĭ.—La 17 (29) ale curgĕtoareĭ lunĭ s'a făcut pe întinsa câmpie așezată în dreptul mânăstireĭ Cotrocenĭ, marele smotru

al oştirilor otomane, alcătuite de întâiul regiment de infanterie al guardiĭ, de al patrulea regiment de infanterie de linie; de întâiul, al doilea şi al treilea regimenturĭ de ulanĭ aĭ guardiĭ, şi de o baterie călare a guardiĭ. No. 2.429. 1848 Oct. 19.

La 9 ceasurĭ şi jumătate de dimineaţă Exelenţiile Lor Fuad Efendi, Generalul de căpetenie Omer şi ceĭ-lalţĭ paşĭ, se duseră la faţa loculuĭ unde armia luase posiţie. La 10 ceasurĭ sosì Exelenţia Sa Generalul de infanterie Lüders cu un ştab numeros. Toate notabilităţile Capitaleĭ se adunaseră subt nisce corturĭ aşezate într'adins. Două părţĭ din treĭ a populaţieĭ alergase acolo ca să privească pentru întâia oară un asemenea smotru. Semnul se dete îndată şi armia, împărţită în coloane, se puse în mişcare. Evoluţiile ce infanteria, cavaleria şi artileria aŭ făcut cu o scumpĕtate rară şi cu o agerime neînţeleasă, a deşteptat mirarea chiar a cunoscĕtorilor celor maĭ cercaţĭ, şi aŭ tras asupra armieĭ, iar maĭ ales asupra vredniceĭ căpeteniĭ ce o comandă, felicitaţiile cele maĭ plăcute şi laudele cele maĭ bine meritate.

Nota No. 222 a Secretariatuluĭ de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ către Agenţia Austrieĭ. No. 2.430. 1848 Oct. 19.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 133. S. fr. Secr. St.)

A l'Agence impériale d'Autriche.

Monsieur l'Agent,

J'ai reçu la note dont vous avez bien voulu m'honorer en date du 22 octobre No. 2.990 pour appuyer les plaintes des sujets autrichiens André Graf et Etienne Bistritzer, contre l'obligation qu'on leur impose de déloger du khan St. Jean.

Cette obligation étant la conséquence des mesures prises par le gouvernement pour le casernement des troupes impériales, et les plaignants se trouvant dans la catégorie de ceux qui ont du évacuer tous les khans et établissements qui ont été assignés à cet effet, je me vois bien à regret, dans l'impossibilité de faire en leur faveur une exception qui susciterait infailliblement un grand nombre de réclamations de la même nature.

Je profite de cette occasion pour vous, etc.

No. 2.431. 1848 Oct. 19.

Raportul No. 3.987 al Cârmuirii de Argeş către Departamentul trebilor din Läuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Argeş.

Dintre satele plăşiĭ Cotmeniĭ din acest judeţ, arătându-se treĭ şi anume: Martalogiĭ, Slobodia-Ciobaniĭ şi Hîrsesciĭ cu nesupunere la poruncile stăpâniriĭ, în cât aŭ sărit cu zurba şi asupra Subtcârmuitoruluĭ, am mers însu-mĭ eŭ Cârmuitorul acolo, unde după măsurile ce s'aŭ luat, prindênd un numĕr de 36 locuitorĭ, carĭ aŭ luat parte la această neorânduealā, şi aducêndu-ĭ aicĭ în oraş, după ce li s'a făcut dojana cuvenită cu bătae, s'aŭ deosebit ceĭ maĭ vinovaţĭ carĭ aŭ fost învitătorĭ celor-lalţĭ în numĕr de 8 şi s'aŭ arestuit, iar ceĭ-lalţĭ s'aŭ slobodit cu încredinţare către Cârmuire, că nu numaĭ că din partea lor nu se vor maĭ dovedi asemenea neorânduelĭ, dar şi pe orĭ-care vor maĭ audi pomenindu-le, eĭ îĭ vor prinde şi îĭ vor aduce la Cârmuire.

Se supune dar şi împrejurarea aceasta în cunoscinţa c-stuluĭ Departament şi se roagă Cârmuirea a i se da deslegare pentru ceĭ opt, carĭ se află subt arest (şi a cărora vină se deosebesce dintr'a celor-lalţĭ), ce urmare să facă cu dînşiĭ.

Cârmuitor, Ştefan Belu.
S., C. Vărzariu.

La S. 1.
Pitescĭ.

(Resoluţie:) Pe aceĭ opt săteni să-ĭ deà Cârmuirea îndată cu arătare de vina lor în primirea Comandiruluĭ oştirilor rusescĭ din partea loculuĭ.

No. 2.432. 1848 Oct. 19.

Raportul No. 7.113 al Cârmuiriĭ de Buzăŭ către Departamentul trebilor din Läuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Buzăŭ.

Asemĕnat porunciĭ cinst. Depart. cu No. 1.052, luându-se pe

de o parte înțelegere cu Magistratul local pentru găsirea uneĭ încăperĭ sigure și cu lărgimea trebuincioasă pentru mutarea supt paza cuvenită a celor de categoria evenimentelor trecute, arată prin raportul sĕŭ cu No. 424, că a găsit în acest oraș o asemenea încăpere a d-luĭ Ghiță Solomon, orășan de aicĭ, alăturând tot-odată și listă de numele acelor persoane arestate, care în copie se alătură pe lângă aceasta, iar pe de alta, n'a lipsit a da și în cunoscința d-luĭ Potpolcovniculuĭ Atanasief, Comandantul batalionuluĭ ce rĕmăsese aicĭ și carele acum a pornit cu oștirea la Bârlad în ținutul Moldoveĭ, punerea la cale făcută de cinst. Depart. de a se găsì o casă pentru pomenitele fețe, de unde primindu-se rĕspunsul cu No. 489, plecat se trimite și acela în copie la cinst. Depart. spre a hotărî cele ce va găsì cu cale. No. 2.432. 1848 Oct. 19.

Pentru d. Cârmuitorul județuluĭ: Secret., G. Dimitriadi.

Secția 1.

(Resoluție:) Rĕspuns ca să urmeze întocmaĭ după propunerea și cererea ce se face de d. polcovnic Atanasief într'acest al d-sale rĕspuns.

Raportul No. 573 al Cârmuiriĭ de Romanațĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneșcĭ. No. 2.433. 1848 Oct. 19.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Romanațĭ.

Preotul Radu Șapcă, cerutul prin porunca cinstituluĭ Departament No. 1.050, fiind fost adus aicĭ de la Celeĭ, spre a se înaintă la cinst. Cârmuire Dolj, după cererea ce făcuse acesteia prin No. 349, cu supunere se trimite cinst. Departament pe lângă aceasta însoțit și de un dorobanț.

Cârmuitor, Serdar Ioan Gigârtu.
S., Cioranu.

(Resoluție:) Să se înainteze îndată subt pază bună la sf. Mitropolie după cererea întîmpinată din parte-ĭ; iar pe de altă parte să se deà și în cunoscința cinst. Căimăcămiĭ împrejurarea aduceriĭ acestuĭ preot aicĭ.

No. 2.434. 1848 Oct. 19.

Nota No. 1.426 a Generaluluĭ Alexandru Lüders către Căimăcămia Ţěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079 Secr. St.)

(Comandantul Corpuluĭ 5-lea de Infanterie.)

(Milostivule Domn Constantin Gheorghevicĭ.)

Potrivit cu dorinţa d-voastre cuprinsă prin adresul din 15 Octomvrie supt No. 502, ca la satul Piatra să rěmâe douě sotniĭ de Cazacĭ din polcul No. 1 pentru supunerea locuitorilor, am cinste a vě însciinţà, Milostivul Domn, că eŭ am poruncit că la Piatra şi Turnu să rěmâe câte o sotnie de Cazacĭ până la sosirea polculuĭ de ulanĭ de Buh la Ruşiĭ-de-Vede, şi apoĭ Cazaciĭ pot să fie schimbaţĭ cu cinurile din polcul de Ulanĭ.

Primiţĭ încredinţare despre deosebita mea cinste şi predare.

Alexandru Lüders.

D. Caimacam al Prinţipatuluĭ Valachieĭ.

No. 2.435. 1848 Oct. 19.

Adresa No. 1.401 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ către Cârmuirea de Ilfov.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La Ilfov.

Trimişiĭ cu raportul aceĭ Cârmuirĭ de subt No. 910, anume Radu Chiriţă Iancovicĭ şi Moisi Solomonescu, s'aŭ orânduit la acest Departament. Dar fiind-că în raportul Supt-cârmuitoruluĭ plăşiĭ Obilescĭ se vede a se însemnà că la ale lor netrebniciĭ aŭ fost uniţĭ şi un Radu Băcanu şi Anghel din satul Ulmeniĭ-pământenĭ, Cârmuirea îĭ va ridicà şi pe aceştia şi îĭ va trimite la c. Departament, urmând asemenea şi cu câţĭ alţiĭ îĭ va dovedì că maĭ urmează asemenea învitărĭ printre locuitorĭ.

Adresa No. 579 a Căimăcămieĭ Țěriĭ-Româneseĭ către Sfatul administrativ extraordinar. No. 2.436. 1848 Oct. 19.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181.)

Căimăcămia Țěriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar.

Trimițênd Căimăcamia cinstituluĭ Sfat alăturata aicĭ adresă a cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru No. 1.329 privitoare la pretențiile ce se fac din partea proprietarilor și arendașilor de moșiĭ de la locuitoriĭ țěranĭ de pe acele moșiĭ îl poftesce, ca să o ieà în băgare de seamă, și avênd în vedere adresa Căimăcămieĭ No. 416 întru aceasta, să chibzuească măsura ce se cuvine a se luà în privința unor asemenea pretențiĭ, însciințând Căimăcămieĭ resultatul ce se va dobândì din deliberațiile sale asupra acesteĭ împrejurărĭ.

Dumnea-luĭ Șeful Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru este însărcinat a da cinstituluĭ Sfat deslușirile de carĭ ar avé trebuință spre această lucrare.

Ofisul No. 195 al Domnitoruluĭ Moldoveĭ Michail Sturdza către Isprăvnicia ținutuluĭ Iașĭ. No. 2.437. 1848 Oct. 19.

(Conc. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

Ofis Domnesc.

Așà precum pe Dimitrie Filipescu, desțěratul în prilejul tulburărilor urmate, ne-am milostivit a-l ertà și a îngăduì întoarcerea luĭ în patrie, pentru care am și poruncit Părcălăbieĭ Galațĭ, ca după împlinirea ḑilelor carantinescĭ unde numitul cu posvolire a intrat, să-l expeduească în cuvenită pază la acest ținut al Iașuluĭ, poruncim aceĭ Isprăvn. ca primindu-l de la Părcălăbie, să-l expeduească îndată supt cuvenitul convoiŭ la moșia Rădiul Aldieĭ înposesuată de mama sa Ecaterina Arabolu, unde așeḑându-l să rânduească tot-odată de aproape privighere a nu eșì de pe moșie și nicĭ a avé vre-o comunicație cu nime, căcĭ la din în protivă d. dregětorul va trage asupră-ĭ toată rěspunderea pentru neîngrijire, iar de urmare întocmaĭ să raportuească la Departamentul din Lăuntru.

No. 2.438.
1848
Oct. 19.

Raportul No. 4.256 al Sfatuluĭ orăşenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 551.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Sfatul orăşenesc din Bucurescĭ.

Cinst. Poliţie prin adresa cu No. 11.317 pune înaintea Sfatuluĭ că la 25 ale curgĕtoareĭ lunĭ este prăznuirea Baeramuluĭ, şi Exelenţia Sa Fuad Efendi a binevoit a poruncì ca în seara aceasta să se ilumineze palatul locuinţiĭ Exelenţiĭ Sale Omer Paşa, iar obiectele de iluminaţie ce, sînt să se ducă în curtea palatuluĭ E. Sale Fuad Efendi, îndatorându-se cel ce va fi însărcinat cu facerea acesteĭ iluminaţiĭ a se înţelege cu Rustin Beĭ, secretarul Ex. Sale, ca să-l povĕţuească cum trebue a aşezà acele obiecte ; şi fiind-că Sfatul nu are nicĭ o poruncă pentru aceasta, roagă pe cinst. Departament să binevoească a-ĭ da deslegare cuvenită ce măsurĭ să ieà la această împrejurare.

President, C. Lenş.
I. Samurcaş, R. Simonidi.
Aj., A. Costiescu.

(Resoluţie:) Rĕspuns ca îndată să puie în lucrare şi să îngrijească a se îndeplinì în toată întregimea şi exact toate câte va poruncì Exelenţia Sa Fuad Efendi în această pricină, şi după săvârşire să trimiţă Departamentuluĭ socoteală de suma ce se va cheltuì, spre desfacere.

No. 2.439.
1848
Oct. 19.

Raportul No. 4.260 al Sfatuluĭ orăşenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Remânescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Cinst. Departament al trebilor din Năuntru.

Sfatul orăşenesc din Bucurescĭ.

În urma porunciĭ cinst. Departament cu No. 1.093, Sfatul însărcinând pe d. Serdarul Ioan Samurcaş ca să înfiinţeze mobilele cerute de Exelenţia Sa Omer Paşa la palatul de locuinţă de pe uliţa Mogoşoaeĭ, a primit alăturatul în copie adres subt No. 2 cu listă de mobilele trebuite a se cumpĕrà din noŭ şi a se aşezà în salonul cel mare al Tronuluĭ şi în al intrăriĭ, după înţelegerea

ce a avut cu Ex. Sa, iar nu în odăile însemnate în numerarisita No. 2.439.
poruncă; şi pentru că înfiinţarea lor s'a cerut cu grab, după cum 1848
arată d. mădular, Sfatul pe de o parte a dat poruncă Cassieriei sale Oct. 19.
ca să sloboadă suma de galbenĭ două sute treĭ-spre-ḑece, No. 213, şi leĭ nouĕ cu chip de împrumutare, plata lor însemnată în pomenita listă, iar pe de alta, supune la cunoscinţa cinstituluĭ Departament cu adăugire că, de vreme ce d. Samurcaş nu a găsit tapiser care în socoteala mobilelor celor nouĕ să ieà pe cele vechĭ, fiind în proastă stare, părerea Sfatuluĭ este ca să se deà în a luĭ disposiţie şi să le vîndă prin licitaţie, şi orĭ câţĭ banĭ se vor prinde pe ele să se scadă din suma cumpĕrăturiĭ celor nouĕ, şi restul să se sloboadă de unde va chibzuì cinst. Departament spre despăgubirea casseĭ oraşuluĭ.

Pentru care este rugat să binevoească a da deslegarea cuvenită.

President, C. Lenş.
I. Samurcaş, Ioan Iliad, R. Simonidi.
S., V. Nicoleanu.

(Resoluţie:) Cât pentru baniĭ ceruţĭ, să se roage cinst. Căimăcămie a scrie cinst. Visteriĭ ca să-ĭ sloboadă în primirea Sfatuluĭ orăşenesc. Iar Sfatuluĭ să se rĕspundă că cât pentru banĭ i se va da cu al doilea rĕspuns cuvenit, iar pentru mobilele cele vechĭ să facă maĭ întâiŭ o catagrafie de toate acele mobile, atât vechĭ cât şi stricate, cu felul şi starea lor, şi apoĭ să facă licitaţiile ce propune, resultatul cărora să-l supue Departamentuluĭ, înaintându-ĭ şi acea catagrafie, ca de se va aprobà de Departament, sa i se deà deslegare.

Propunerea presentată Parlamentuluĭ din Francfort în cestiunea Dunăreĭ de deputatul Schulz şi alţiĭ. No. 2.440. 1848 Oct. 19.

(Stenographischer Bericht über die Verhandlungen der deutschen constituirenden National-versammlung zu Frankfurt am Main. 1848. Tom. VII. pag. 4.927.)

In Erwägung, dass die Walachei und Moldau durch einen besonderen Bevollmächtigten, der bereits seit längerer Zeit dahier auf einen Erfolg seiner Bemühungen harrt, die schützende Vermittelung Deutschlands nachgesucht haben; in Erwägung, dass es zu den ersten Pflichten der Centralgewalt gehöre, den Donauländern ihre Aufmerksamkeit zuzuwenden, und dadurch eine für Deutschland unendlich wichtige und bis her unverantwortlich vernachlässigte Aufgabe in ihr Bereich zu ziehen;

In Erwägung dass es sich um nichts Geringeres handle, als dem deutschen Handel und der deutschen Auswanderung schon

No. 2.440. 1848 Oct. 19.

in alter Zeit benutzte Wege wieder zu gewinnen, und unter Abwehr der drohend anwachsenden Uebergriffe Russlands dem erneuten Deutschland innigere Beziehungen zum Orient zu sichern;

In Erwägung, dass das Aufstreben der Ostromanen zur Freiheit dieser Forderung der neuen Stellung Deutschlands entgegenkomme, zugleich aber die gewaltsame Unterdrückung dieser Erhebung das Bedürfniss eines Schutzes verdopple;

In Erwägung endlich, dass Deutschland in Verfolgung dieser Aufgabe der Unterstützung der Pforte versichert sein könne, beschliesst die National-Versammlung:

Einen Ausschuss zur Berathung der Donaufrage in ihrem ganzen Umfange und zur Einbringung geigneter Vorschläge niederzusetzen.

No. 2.441. 1848 Oct. 19.

Scrisoarea luĭ I. Maiorescu către A. G. Golescu.

(Convorbirĭ Literare. 1898, pag. 428.)

Francfort.

Frate Golescule,

Asta este cea din urmă scrisoare a mea din Francfort; e cu putință, că în minutul plecăriĭ te voiŭ maĭ însciință că am plecat, până atuncĭ nu. Termenul este acela pe care ţi l-am însemnat în scrisoarea în care ţĭ-am trimis o repede prescurtare din viața Magheruluĭ, adecă 8 Noemvrie, ḍiua în care o să plec după prânz. Această scrisoare pleacă mâne, 1 Noemvrie, tu o primescĭ Vinerĭ seara, 3 Noemvrie. Până Duminecă, în 5 Noemvrie, te poţĭ preparà ca să plecĭ Duminecă dimineața. Marțĭ seara poţĭ fi aicĭ. Atuncĭ e cu putinţă că pentru tine voiŭ maĭ adăstà vre-o ḍi, două, adecă cu tine, fiind tu aicĭ; iar dacă nu veĭ venì aicĭ Marțĭ seara în 7, saŭ cel mult Miercurĭ în 8 Noemvrie, până la 9 ore dimineața, nu mĕ maĭ găsescĭ, căcĭ la 9 ore o să mĕ înscriŭ între mergătorĭ și orĭ la 3, orĭ la 7 ore seara plec. Ca să viŭ la cele principale, îţĭ însemnez pe scurt: a) despre Transilvania că scrisoarea, că s'ar fi suprimat revoluţiunea română, nu este adevĕrată, căcĭ Sĕcuiĭ maĭ toţĭ sînt în Ungaria, când dintre regimentele române numaĭ un batalion lipsesce, apoĭ trupele imperiale sînt cu Româniĭ, asemenea Sașiĭ. Scrisoarea aceea, de care îmĭ scriĭ, — nu a madame de Gerando —, e de la 17 orĭ 19 Octomvrie. Acum avem scrisorĭ de la 24 de la Pesta, carĭ spun că Sașiĭ aŭ încheiat alianţă cu Româniĭ

și că toate cetățile transilvane sînt ocupate de Românĭ și Imperialĭ. b) Din patrie nu sciŭ nimic, nu-mĭ maĭ scrie nimenĭ. Pe Eliade și Tell ĭ-am tot așteptat, dar vĕd că nu maĭ vin, și prin urmare, orĭ că eĭ sînt în lagăr la Magheru, orĭ că eĭ sînt opriţĭ de Maghiarĭ, orĭ nu pot veni din Viena. Iar în Viena trebue să fie rĕŭ de tot, căcĭ poștele de la 26 și 27 Octomvrie n'aŭ venit; prin urmare nu scim nimic. Scirea cea dintâĭ că Windischgrätz ar fi intrat în Leopoldstadt, nu s'a adeverit. No. 2.441. 1848 Oct. 19.

Despre interpelaţiunĭ, poate că tu veĭ fi citit puţin; dacă v'ar fi tradus cine-và actele Parlamentuluĭ după stenografĭ, aĭ fi citit maĭ mult. O interpelare sunà numaĭ despre interesele germane în Principate; a doua dospre politica existentă a Românilor, despre drepturile lor, despre însemnătatea unuĭ imperiu romanic, care e maĭ important pentru Germania decât cel maghiaric, etc. Ast-fel s'a exprimat Förster. Ministrul a rĕspuns că cunoasce această importanţă în toată a eĭ intensitate, de aceea a adus din adins bărbaţĭ, carĭ cunosc Principatele ca să se consulteze, și s'a încredinţat că deși Principatele aŭ un grad de independenţă, dar tot nu se pot înodà relaţiunĭ diplomatice cu ele, înainte de a se înodà cu Poarta.

Așà dar s'a determinat a se trimite ambasador la Constantinopol odată cu Consulul diplomatic pentru Principate, carĭ vor lucrà în tot modul, ca elementuluĭ german, adică Germanieĭ să se deà ponderanţa cea maĭ determinată. Interpelarea vorbià și de ambasada la Muscalĭ; ministrul a tăcut cu totul despre Muscalĭ!

Acesta este pe scurt rĕspunsul la cele dintâiŭ două interpelate. A treia a fost în 23 Octomvrie, împreunată cu ambasada de Petersburg. Ministrul iar s'a ferit a atinge măcar cu o vorbă numele de Petersburg orĭ de Muscalĭ!! Și a rĕspuns de Principate și de Constantinopol, că ambasada s'a denumit și va plecà în puţine ḑile. De aicĭ poţĭ tu încheià, cum stă Germania către Rusia, și asta o face să-șĭ ieà o posiţiune tare în Constantinopol. Asta va fi, fără îndoeală, maĭ vîrtos că astăḑĭ s'a primit în Parlament și paragrafut care legiuesce, că de aicĭ înainte nicĭ un stat special german să nu maĭ poată ţiné legaţĭ orĭ ambasadorĭ ordinarĭ, orĭ staţionarĭ la puterile străine, ci numaĭ puterea centrală, în numele Germanieĭ; prin urmare, Prusia o să-șĭ tragă ambasadoriĭ, asemenea și Austria, pe cât e stat german; prin urmare, politica di-

No. 2.441. nastică. orĭ berlinică, orĭ vienesă, nu va maĭ părăsì interesele de
1848 la Dunăre.
Oct. 19.

Fiind-că eŭ nu o să-ţĭ maĭ scriŭ, Dumnedeŭ scie până când, şi nu sciŭ dacă tu veĭ venì aicĭ orĭ ba, îţĭ arăt acum că eŭ nicĭ odată n'am aşteptat nimic de la Francia, nicĭ nu voiŭ aşteptà. Nu m'am aflat nicĭ odată nicĭ în acea ilusiune, că Europa ne va ajutà din principiul umanităţiĭ. Frasele cele îngâmfate ale Francesilor, despre emanciparea popullilor, despre purtarea şi rĕspândirea luminilor peste lume, îmĭ sînt atât de greţoase, în cât nu le maĭ pot audì. Spune-mĭ, rogu-te, pe ce popul a emancipat, orĭ a ajutat Francia? Grecia perià, cu tot eroismul, în curs de la 6—8 anĭ, dacă nu erà un Canning care a făcut pe Francia să se ruşineze. Pe Polonia n'a făcut-o să se ridice în anul 1831, şi apoĭ a lăsat-o în noroiŭ? Şi înainte de aceasta, în epoca luĭ Napoleon, când puteà Francia, n'a purtat pe Polonĭ tot cu minciunĭ? Şi astădĭ, Francesiĭ n'aŭ întărîtat pe Italienĭ şi apoĭ ĭ-aŭ lăsat? Şi în diua de astădĭ, cine s'a înjosit în cochetăriĭ şi linguşirĭ pe la Londra şi Petersburg, ca Republica francesă? Dacă Francia nu ajută pe veciniĭ Italienĭ, carĭ le sînt folositorĭ şi de necesitate ca să ţină cumpĕna maĭ bine între Germania şi Englitera, vor ajutà eĭ pe Românĭ carĭ sînt departe de eĭ? Ascultă-mĕ, nu crede că eŭ sînt inimicul Francesilor, nu. Eŭ preţuesc virtuţile popululuĭ frances şi simpatiile luĭ pentru libertatea altor populĭ, dar aceste sînt ale maseĭ popululuĭ frances, iar nu ale acelora carĭ mână trebile statuluĭ. Orĭ-care partidă va ajunge la guvern, nu va face nimic pentru ale popululuĭ, cel puţin nimic pentru noĭ. Voĭ, carĭ sînteţĭ preocupaţĭ pentru Francesĭ, credeţĭ ce vĕ place. Eŭ cred aceea ce mĕ învaţă istoria: eŭ nu judec după vorbe, ci după fapte. De la începutul revoluţiuniĭ noastre, eŭ m'am întemeiat pe dreptatea causeĭ noastre şi pe Turcia: căcĭ deşì mĕ temeam, cunoscĕnd debilitatea Porţiĭ, dar tot credeam că Turcia se va ţiné maĭ bine, cel puţin va trăgănà lucrul, până se va consolidà Germania. În Germania este speranţa noastră; dar nu pentru-că aşĭ crede pe Germanĭ maĭ umanĭ decât pe Francesĭ, nu: egoismul este pretutindenea tot acela. Însă Germania are interes; Dunărea de jos este chestiunea de viaţă pentru Germania. Întărirea elementelor anti-slave, adecă a celuĭ Maghiar şi a celuĭ Român, este devisa Germanieĭ. Noĭ dar, numaĭ acì putem sperà. Din punctul interesuluĭ, maĭ curênd aĭ fi tras pe Englesĭ în partea noastră, decât pe Francesĭ; dar ce folos, maĭ toată tinerimea crede în Francia! Eŭ dacă aşĭ avé cu ce mĕ

ţiné aicĭ, nu m'aşĭ mişcà până la primăvară; dar n'am banĭ, şi trebue să mě duc acasă, adecă la casa cumnatuluĭ meŭ; căcĭ eŭ n'am casă. Planul ce ţĭ-aĭ făcut, de a gâdilà pe Francesĭ, e foarte debil. Francia nu se va bate pentru noĭ; nu se va stricà cu Rusia; pentru-că Rusia nu o supěră. No. 2.441. 1848 Oct. 19.

Aşĭ fi dorit să fie hârtia maĭ lungă ca să-ţĭ maĭ scriŭ. Erà bine să fi venit tu aicĭ, să cunoscĭ oameniĭ ambasadeĭ cu carĭ vom avé de aicĭ înainte a ne înţelege.

Mě mir că tu, măcar că veḑĭ bine că nu poţĭ face nimic, nu te poţĭ mişcà din Paris. Orĭ cum, la Francfort trebue să avem unul permanent.

Nota No. 593 a luĭ Constantin Cantacuzino Caimacamul Ţěriĭ-Româneseĭ către Generalul A. Lüders. No. 2.442. 1848 Oct. 20.

(Conc. rus şi român. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

Comandiruluĭ Lüders.

Înalt Exelenţie.

Supt-iscălitul grăbesce a alăturà aicĭ în tălmăcire raportul Cârmuiriĭ de judeţul Argeş de la 18 ale curg. Oct. No. 3.962 primit pe lângă asemenea raport al Depart. din Năuntru de la 20 ale aceiaşĭ lunĭ Oct. No. 729, plecat rugându se ca să binevoească Înalt Exelenţia Voastră a face cele de cuviinţă pentru asigurarea cursuluĭ trebilor stăpâniriĭ şi liniscea locuitorilor pacĭnicĭ cu măsurĭ ostăşescĭ în potriva rěsvrătitorilor precum sînt şi locuitoriĭ din satul Runcu, plaiul Loviştiĭ din pomenitul judeţ Argeş.

Şi de punere la cale ce veţĭ binevoì Înalt Exelenţia Voastră a face întru aceasta, veţĭ cinstì pe Căimăcămie cu însciinţare, ca şi ea să o poată comunicà în graba Depart. din Năuntru.

Primiţĭ, Înalt Exelenţie, mărturisirea deosebituluĭ meŭ respect şi desăvârşiteĭ cinstirĭ.

Adresa No. 605 a Căimăcămieĭ Ţěriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.443. 1848 Oct. 20.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Căimăcămia Ţěriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Spre rěspuns la adresa cinstituluĭ Departament No. 1.171, se încunosciinţează că strîngerea armelor se cuvine a se face de la

No. 2.443. 1848 Oct. 20. toțĭ câțĭ le are, sub slobodire însă de cfitanță fie-căruia doveditoare de numĕrul și felul armelor ce le dă, de care această măsură cinstitul Departament va încunosciință pe Cârmuirea județuluĭ Prahova.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.444. 1848 Oct. 20

Adresa No. 606 a Căĭmăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

La adresa cinstituluĭ Departament cu No. 1.136 se rĕspunde, că nisce asemenea oamenĭ să se ție la arest până când se va întrunì comisia pentru cercetarea fețelor bănuite de pricinuitoare turburăriĭ obștesciĭ liniștĭ, căreia atuncĭ vor fi date spre cercetare toate fețele de sub o asemenea categorie.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.445. 1848 Oct. 20.

Adresa No. 614 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 380.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

La adresa cinstituluĭ Departament No. 1.225, se rĕspunde ca cât pentru cererile ce se fac pentru slobodire de pasporturĭ spre mergere în staturile Austrieĭ, niște asemenea cererĭ urmează negreșit a se face cunoscute cinstituluĭ Departament carele, după deslegarea ce va cere de la Căimăcămie, să deà poruncă Cârmuiriĭ potrivită cu deslegarea ce se va da. Iar pentru Gazeta Brașovuluĭ ce se primesce de uniĭ alțiĭ fără a trece maĭ întâiŭ prin censură, după regulile așezate, că se primesce părerea ce dă cinstitul Departament, carele este poftit încă ca, pe lângă toate cele l'alte măsurĭ ce va luà într'aceasta, să poruncească a se face cunoscut conducĕtorilor de diligianurĭ de ceĭ însărcinațĭ cu privegherea

asupra celor ce trec în ducĕtoare saŭ viitoare peste graniţă în Austria, că dacă aŭ asupră-le gazete ale Braşovuluĭ, să nu le sloboadă în primirea nimuluĭ, ci pe toate să le depuie la censură; că de acum să nu maĭ primească asupră-le aducerea de gazete în ţeară saŭ feţe carele ar avé nisce asemenea gazete, căcĭ dovedindu-se următorĭ în potriva aceşteĭ aşezate rânduelĭ li se va poprì dreptul de a avé diligeanurĭ Asemenea cunoscut să facă şi tuturor chirigiilor şi Prahovenilor carĭ vin în ţéră. No. 2.445. 1848 Oct. 20.

Cinstitul Departament dar nu va întârḍià de a aduce la îndeplinire dispoziţiunile aceşteĭ adrese.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Raportul No. 1.018 al Eforieĭ şcoalelor către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.446. 1848 Oct. 20.

(V. A. Urechiă, Ist. şc. II, pag. 359.)

Vĕḍêndu-se lipsa financială în care se află astăḍĭ Cassa şcoalelor şi prin urmare neputinţa de a se maĭ urmà cheltueala cu ţinerea şcolarilor la universitățĭ străine, Eforia chibzuesce să vestească pe aceĭ şcolarĭ a se întoarce în patria lor şi pentru cheltueala drumuluĭ la întoarcere, să li se sloboadă câte 80 galbenĭ la fie-care.

În alăturata listă se arată numele acelor şcolarĭ, vremea de când se află în străinătate şi specialitatea studiilor fie-căruia.

Această chibzuire, Eforia o supune la cunoscinţa cinstiteĭ Căimăcămiĭ, ca de o va încuviinţà, să binevoească a-ĭ da deslegare de urmare.

(Iscălit): A. Filipescu.

Anexă.

Numele şcolarilor.

Ioan Zalomit, Iunie 1841, sciinţa legilor. Costache Cornescu, Aprilie 1845, idem. Gheorghe Costaforu, Maiŭ 1845, idem. Alexe Marin, Octomvrie 1846, sciinţe matematice. Constantin Bozianu, Maiŭ 1846, sciinţa legilor. Iorgu Creţeanu, August 1848, idem.

Raportul No. 1.019 al Eforieĭ şcoalelor către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.447. 1848 Oct. 20.

(V. A. Urechiă. Ist. şc. II, pag. 346.)

Uniĭ din părinţiĭ ce aŭ avut copiĭ aşezaţĭ în Academie, atât ca şcolarĭ internĭ, cât şi externĭ, s'aŭ îndreptat cu cererĭ către

No. 2.447. 1848 Oct. 20. Eforie de a li se întoarce înapoĭ cu analoghie baniĭ ce aŭ rĕmas rĕspunşĭ pentru plata taxeĭ învĕţăturiĭ, adecă pentru pensionat câte 20 galbenĭ pe un trimestru început de la 1 Maiŭ şi celor-lalţĭ câte 3 galbenĭ tot pe acel trimestru, sub cuvînt că aceĭ şcolarĭ aŭ urmat lecţiile numaĭ pe o lună. Eforia luând în băgare de seamă reclamaţia acestor părinţĭ şi vĕḑênd că Academia a fost deschisă de la Maiŭ şi până la 14 Iunie şi că de atuncĭ aŭ încetat învĕţăturile într'acest aşezămînt, plecat supune cinstiteĭ Căimăcămiĭ că, deşì într'adevĕr Academia a fost deschisă numaĭ până la 14 Iunie, dar fiind-că încetarea învĕţăturilor de atuncĭ încoace n'a venit din vre-o deosebită oprire din partea Eforieĭ, ci din pricina epidemieĭ boaleĭ holeriĭ şi a turburărilor ce s'aŭ ivit şi fiind-că plăţile profesorilor şi a celor-lalţĭ oamenĭ din slujbă în trebuinţa acestuĭ aşezămînt s'a urmat pe deplin, până când s'a ocupat de oştirile împĕrătescĭ încăperile acesteĭ Academiĭ, cheltuindu-se dintr'acel venit al taxeĭ cu nădejde de a se deschide iarăşĭ Academia, Eforia nicĭ găsesce că ar fi cu drept, nicĭ are mijloace de a întoarce acea taxă ce i se cere cu analoghie pe o lună şi jumătate şi supune această chibzuire cinstiteĭ Căimăcămiĭ, aşteptând hotărîrea ce aceasta va binevoì a da.

No. 2.448. 1848 Oct. 20.

Raportul No. 1.020 al Eforieĭ şcólelor către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

(V. A. Urechiă, Ist. şc. II, p. 345).

O cătăţime de grinḑĭ de brad ce s'aŭ fost cumpĕrat de Eforie, de sînt câţĭ-và anĭ, pentru clădirea museuluĭ ce se chibzuià a se zidì, se află depusă în S-tul Sava, cu scândurĭ de brad învelită. Acum însă cu ocupaţia încăperilor Academieĭ de oştirile împĕrăteştĭ, învelitoarea aceleĭ cherestele fiind luată şi făcută paturĭ şi laviţĭ în trebuinţa acestor oştirĭ, în cea maĭ mare parte a rĕmas cheresteaua desvelită, şi fiind-că de acum înainte nu se maĭ poate păstrà această cherestea, maĭ vîrtos că multă dintr'însa a şi început a putreḑì, nicĭ se poate nădĕjduì a se pune curênd în lucrare clădirea museuluĭ, Eforia socotesce de trebuinţă să vîndă această cherestea prin licitaţie, şi a se băgà în Cassa şcoalelor baniĭ ce vor eşì din această vînḑare.

(Semnat:) Efor, A. Filipescu.
P. Poenaru.

Nota No. 148 a luĭ Omer Paşa, Guvernatorul militar al Capitaleĭ, către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.449. 1848 Oct. 20.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169.)

Exelenţiĭ Sale Domnuluĭ Caimacam.

La cele încunosciinţate prin nota Exelenţiĭ Voastre cu No. 567, am cinste a rĕspunde că după două ḑile este a venì aicĭ comanda de la Telega, când, cercetând despre acel arestant pe Comandir, şi dovedindu-l vinovat, se va da în pedeapsă.

Guvernor militar al Capitaleĭ, Omer Pasha.

Adresa No. 11.460 a Poliţieĭ Capitaleĭ către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.450. 1848 Oct. 20.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 27 Fin./4.623. Secr. St.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Ţĕriĭ-Românescĭ.

Poliţia Capitaleĭ.

Pentru birja care a umblat cu dumnea-luĭ Sali Efendi, urmând a se rĕspunde galbenĭ # patru-ḑecĭ şi cincĭ pe trecuta lună Septemvrie, Poliţia roagă plecat pe c. Căimăcămie să binevoească a face cuvenita punere la cale pentru slobodirea arătaţilor galbenĭ, spre a se rĕspunde proprietaruluĭ aceĭ birjĭ.

Şeful Poliţieĭ, Colonel Voinescu.

Raportul No. 697 al Cârmuiriĭ de Teleorman către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.451. 1848 Oct. 20.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Teleorman.

Din numĕrul a 57 arestanţĭ adunaţĭ aicĭ la Cârmuire supt felurite învinovăţirĭ de nesupunerĭ la poruncile legiuituluĭ de acum guvern, adică aduşĭ de Cazacĭĭ trimişĭ de supt-cârmuitorĭ, şi dovediţĭ de Cârmuire, alegêndu-se ceĭ cu învinovăţirĭ maĭ deosebite în No. de 36, după cercetarea făcută prin cunoscinţa d-lor Comandirĭ de Cazacĭ, precum se arată anume în alăturata listă, se trimit la

No. 2.451. 1848 Oct. 20. cinst. Departament, supt paza Cazacilor din regimentul No. I-iŭ, ce aŭ fost veniţĭ într'acest judeţ şi se întorc acum acolo în Capitală; pentru a cărora primire va binevoì a da Cârmuiriĭ rěspuns cu întoarcerea dorobanţuluĭ ce înfăţişează aceste; iar ceĭ-lalţĭ în No. de 21 ce s'aŭ cunoscut supt învinovăţire maĭ mică, s'aŭ poprit aicĭ la arest spre a se dojenì de Cârmuire după cuviinţă şi a se da pe chezăşie de bune purtărĭ în viitor.

A. Cocorěscu.
Secretar, C. Apostolescu.

Sec. I.
Or. Turnu.

No. 2.452. 1848 Oct. 20.

Petiţia Anicăĭ Filipescu către Fuad Efendi.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 369.)

Exelenţă,

Exelenţă, singurul venit ce am, cu care îmĭ ţiŭ casa şi îmĭ întâmpin cele trebuincioase, sînt două moşioare carĭ am şi eŭ în patria mea, cu carĭ d'abià îmĭ pociŭ scoate neapěratele cheltuelĭ ale vieţiĭ, şi carĭ le caut însu-mĭ fără a le da în arendă, ca cu aceasta să pociŭ mulţumì maĭ mult şi pe aĭ meĭ clăcaşĭ cu o plată maĭ potrivită decât chiar legiuirile cuprind. În zadar însă mĭ-a fost această sîrguinţă, Exelenţă, căcĭ nu am putut să profitez, fiind-că în loc să aflu mulţumire de la nisce oamenĭ cărora tot-d'auna m'am silit să le fac bine, din potrivă în vremea căḍutuluĭ nepravilnic guvern, îmbătaţĭ de amăgitoarele făgăduelĭ, mĭ-aŭ lăsat semănăturile nesecerate pe câmp, altele netreerate, şi altele le-aŭ mâncat cu vitele lor, în heleşteul ce-l aveam făcut cu destulă cheltueală, l-aŭ pescuit în tot cursul revoluţieĭ, pe care l-aŭ stricat scurgêndu-l cu totul, asemenea şi pădurea mĭ-aŭ tăiat-o, ograda cu pometurĭ în silnicie mĭ-aŭ cules poamele şi aŭ slobodit vitele într'însa, precum şi neplata clăciĭ şi alte asemenea simţitoare pagubĭ pentru mine.

Pentru care de toate acestea ale lor nelegiuite fapte am jăluit stăpâniriĭ şi s'a făcut cercetare de cârmuirile locale, pentru care drept dovadă staŭ raporturĭ formale în cinst. Departament din Lăuntru şi la care chiar eĭ făptuitoriĭ nu aŭ putut tăgăduì ale lor fapte, ḍicênd numaĭ că mě vor despăgubì pentru cele ce chiar în fiinţa lor s'a făcut ispăşanie. Dar vĕḍênd că până astăḍĭ nu mi s'a facut nicĭ o despăgubire, viŭ cu aceasta la Exelenţia Voastră

și Vĕ rog plecat să dațĭ poruncă unde se cuvine ca să-mĭ aflu dreptul, căcĭ dacă voiŭ rĕmâné păgubită socotesc că e o mare nedreptate pentru mine, când nu maĭ am alt venit în țéra mea decât acesta. Sînt bine încredințată, Exelență, pe bunele sentimente de dreptate cu care vĕḑ că astăḑĭ cărmuițĭ, că nu voiŭ rĕmâné lipsită de dreptul meŭ. No. 2.452. 1848 Oct. 20.

A Exelențiĭ Voastră plecată, A. Filipeasca.

Nota No. 2.440 a Generaluluĭ A. Lüders către Constantin Cantacuzino, Căimăcamul Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.453. 1848 Oct. 20.

(Orig. rus. și rom. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 6/2.166. Secret. Stat.)

(Comandantul Corpuluĭ 5-lea de Infanterie.)

(Milostive Domn Constantin Gheorghevicĭ.)

După cercetarea făcută spitaluluĭ oștenesc din Bucurescĭ, așezat în zidirea numită Filantropia, s'aŭ găsit:

Că ferestrele încăperiĭ n'aŭ rĕsuflătorĭ, din care pricină aerul este foarte greŭ.

Sobele până acuma încă nu sînt întocmite, deși de mult e vreme a se face foc.

La spital urmează neapĕrat a se face cum maĭ în grab spălătorie și cuptor pentru pâne și cvas.

Umblătorile aŭ o posiție foarte rea, în cât putoarea intră în odăile cele maĭ cu apropiere, împrejurare care influează mult asupra sănătățiĭ oamenilor și trebue a se depărtà rĕul cum maĭ în grabă.

În casa spitaluluĭ pot încăpé numaĭ 240 bolnavĭ, dar fiind-că cu apropierea rĕcelilor numĕrul bolnavilor poate să crească, apoĭ deși pentru asemenea întîmplare s'a însemnat altă încăpere la Belvedere unde pot încăpé 60 păr la 80 bolnavĭ, însă zidirea este în lăuntru foarte dărâmată și trebue mult meremet

Eŭ cu mare măhniciune am aflat că spitalul pentru bolnavĭ nu este pără acum înființat, după cum se poate nădĕjduì în Bucurescĭ, în vreme când în orașul acesta nu poate fi lipsă de încăperĭ, și de aceea am cinste a vĕ poftì, Milostivul Domn, să poruncițĭ a se luà cele maĭ energhice măsurĭ pentru întocmirea zidiriĭ Filantropia și pentru grabnicul meremet caseĭ de la Belvedere, iar dacă după încredințarea cinovnicĭuluĭ ce va fi însărcinat să cerceteze acea casă, meremetul trebuitor nu se va puté gătì de ispravă

No. 2.453. 1848 Oct. 20. în curs de două săptămânĭ, apoĭ la asemenea întîmplare eŭ vă poftesc să porunciţĭ a se găsi altă casă particulară îndemânată şi cu apropiere de spital, şi despre urmare să mă împărtăşiţĭ cu sciinţă.

Primiţĭ încredinţare despre adevărata stimă.

A. Lüders.
Tălmăcit tit. sov. Lucescu.

No. 2.454. 1848 Oct. 20. Articol din „Bukurester Deutsche Zeitung." No. 50. 1848. 21. X.

Walachei, Bukurest. (Fortsetzung des Berichts über die Begebenheiten in Bukurest gegen Ende September und Anfang Oktober.)

Nachdem die Ruhe durch den Einmarsch der türkischen Armee unter dem Oberbefehl Sr. Exc. Omer Pascha's hergestellt war, der schon am Tage des Einrückens den 13. (25.) September sein Hauptquartier nach Bukurest verlegte, erschienen mehre Verordnungen, von I. I. E. E. dem Bevollmächtigten Sr. Maj. der Sultans in den Donaufürstenthümern, Fuad Effendi, und dem Kaimakan der Walachei K. Kantakuzeno unterzeichnet, deren sichtlicher Zweck es war, diese Ruhe auch für die Zukunf zu sichern. Wir erwähnen hier nur der Verordnung wegen der Fremden, die sich unberufen während der letzten Revolution in die Angelegenheiten des Landes gemischt haben. Es ist diese Verordnung von Einigen falsch verstanden, oder von Böswilligen, die sich ein eigenes Geschäft daraus machen, Alles zum Nachtheil der Lokalbehörden zu deuten, falsch ausgelegt worden, — so dass viele seit Jahren hier ansässige Fremde die Besorgniss hegten, dass alle Ausländer aus dem Lande gewiesen werden sollten. Es war diess aber keineswegs der Sinn jener Verordnung, indem die Regierung sehr wohl weiss, dass die Walachei noch nicht übervölkert ist, sondern im Gegentheil es dem Lande zum Vortheil gereicht, wenn intelligente Köpfe und fleissige Hände sich ihm zuwenden und durch die Frucht ihrer Arbeit zum schnelleren Emporblühen dieses von der Natur so reich gesegneten Landes beitragen. Es war diese Verordnung nur gegen solche gerichtet, die sich entweder kompromittirt hatten oder über deren Existenzmittel und Gesinnung Zweifel erhoben werden konnten. Um aber auch hierin nicht nach dem blossen Schein zu urtheilen, sondern gerecht zu sein, ernannte die Regierung eine Komission aus den H. H. Grosslogothet I.

Wakaresko, Aga I. Roset, Klutscher K. Urletzeano, Paharnik A. Lensch und Pitar I. Iliad bestehend, um die Lage derjenigen zu untersuchen, welche Ursache zum Verdacht gegeben hatten. Wer aber Bürgschaf für sein künftiges ruhiges Betragen stellen konnte, wurde auch dann nicht weggewiesen, wenn er Ursache zur Unzufriedenheit gegeben hatte.— Auch wurde eine briefliche durch das Amtsblatt veröffentlichte Aufforderung der genannten höchsten Behörden an den H. Metropoliten erlassen, diejenigen Geistlichen und Kaluger abzusetzen oder ins Exil zu schicken, welche, die Heiligkeit ihres Berufs vergessend, bei den politischen Wirren sich betheiligt hatten, und mehre ähnliche Verordnungen. No. 2.454. 1848 Oct. 20.

Nota No. 619 a luĭ Constantin Cantacuzino, Caimacamul Ţĕriĭ-Românescĭ, către Fuad Efendi. No. 2.455. 1848 Oct. 21.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2 079. Secr. St.)

A S. E. Fuad Effendi.

Excellence,

Le Département de l'Intérieur vient de m'informer qu'il a reçu par estafette un rapport de l'administrateur du district d'Ardgisch qui lui fait connaître que quelques villages de l'arrondissement de Topologului, dans le dit district, se sont opposés à l'exécution des ordres du Gouvernement touchant la remise des armes et des publications qui leur avaient été distribués par le gouvernement révolutionnaire.

L'Administrateur, dès qu'il en eut reçu l'avis, se rendit aussitôt lui-même sur les lieux et parcourut trois villages, après avoir retiré toutes ces publications et arrêté un prêtre, un candidat et un paysan, convaincus d'être des instruments de révolte, il a délégué une commission chargée de visiter les autres villages et d'exécuter les ordres donnés par le Gouvernement afin d'y rétablir la tranquillité et l'ordre légal, en employant à cet effet autant que possible les exhortations et les conseils. Mais, contre toute attente, le 18 du courant, est arrivé à Pitesti le sous-administrateur de l'arrondissement de Lovisti, faisant partie de cette commission, et a donné l'avis que, parcourant les villages sus-énomés avec les autres membres pour remplir leur mission, arrivés à un des villages les plus considérables de l'arrondissement nommé Rouncou, et voulant

No. 2.455. 1848 Oct. 21. exécuter les ordres du Gouvernement non seulement les habitants ont refusé de s'y soumettre, mais encore ils se sont tous soulevés au nombre d'environ 200 avec des armes et des lances contre ces employés, ont battu les Dorobants et les ont tous arrêtés, à l'exception du dit sous-administrateur qui a pu seul s'échapper avec son cheval.

Bien que je me sois empressé de faire mettre, avec toute la promptitude et célérité qu'exigent les circonstances, un nombre suffisant de Dorobants à la disposition de l'administrateur, et que je ne doute pas que dans ce moment le susdit village ne soit rentré dans la soumission et l'obéissance, je me fais toutefois un devoir empressé d'en informer Votre Excellence, afin que si Elle juge convenable d'envoyer aussi sur les lieux quelque détachement de soldats de l'armée impériale ottomane, Elle puisse prendre les messures qu'Elle jugera nécessaires à cet effet.

J'ai l'honneur d'être, avec la plus haute considération, de V. E. le tr. h. et tr. ob. serv.

No. 2.456. 1848 Oct. 21. **Nota No. 640 a Caimacamuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Consulul general al Grecieĭ.**

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 69 bis. S. fr. Secr. St.)

M. C. I. Rizo, Consul général de Grèce.

Monsieur le Consul général,

Je me suis empressé de transmettre au Département de l'Intérieur la pétition de M. I. Stammo, incluse dans la note que vous m'avez fait l'honneur de m'adresser le 7 (19) octobre courant, No. 997.

Ce département vient de me faire connaître par son rapport du 16 courant No. 567, que bien que dès l'entrée de troupes impériales russes dans la Principauté, il ait donné les ordres nécessaires aux administrateurs des districts où doivent s'effectuer les achats pour l'approvisionnement des troupes susdites, conformément aux dispositions du procès-verbal adopté à ce sujet par l'honorable Conseil administratif, et leur ait expliqué la manière par laquelle ils doivent procéder à ces achats, en prenant pour base les prix courants en septembre dernier, il vient encore, par un ordre spécial, adressé à l'administration de Dimbovitza de lui faire les remontrances nécessaires sur le mode avec lequel il a pris les

fourrages qui font l'objet de la réclamation du Sr. Stammo, lui ordonnant aussi de se justifier sur les faits de la plainte et de lui faire connaître en même temps le prix des dits fourrages d'après les ventes qui en ont été faites jusqu'au 13 septembre dr. No. 2.456. 1848 Oct. 21.

Je vous prie en conséquence, Monsieur le Consul général, de vouloir bien faire connaître au réclamant que tout le fourrage qui a pu lui être pris, lui sera payé par l'honorable Départament de l'intérieur à un prix qui sera fixé en général pour tous ces achats, ou sur les prix courants officiels du mois de semptembre, ou sur le résultat des licitations qui pourront être faites par les commissions d'approvisionnement, d'après la teneur du procès-verbal du Conseil administratif du 29 septembre 1848.

En même temps il est de mon devoir, Monsieur le Consul général, de vous prévenir que le gouvernement ne peut dans ce cas, comme dans tout autre de cette catégorie qui pourrait se présenter, se départir du principe invariable. que les sujets étrangers qui prennent des terres à fermos sont soumis aux lois, règlements, usages et obligations du pays, tout comme les fermiers indigènes, pour ce qui concerne les terres qu'ils prennent à bail, et qu'ils doivent en conséquence s'adresser directement aux autorités locales pour toute affaire ou réclamation qui s'y rattache.

Je ne puis que me référer à ce sujet aux communications qui vous ont été faites par l'honorable Secrétariat d'Etat en l'année 1845.

Je saisis cette occasion pour vous réitérer, Monsieur le Consul général, l'assurance de ma haute considération.

Adresa No. 1.459 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Sfatul orăşenesc al Capitaleĭ. No. 2.457. 1848 Oct. 21.

(Conc. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 551.)

Grabnic.

La Sfatul orăşenesc.

La raportul aceluĭ cinstit Sfat No. 4.256, atingĕtor de iluminaţia cerută a se face la ḑiua Baeramuluĭ care este la 25 ale curgĕtoareĭ, se rĕspunde că cinst. Sfat îndată să pue în lucrare şi să îngrijească a se îndeplinì cu toată întregimea şi exact toate câte va poruncì Exelenţia Sa Fuad Efendi în această pricină, şi după săvârşire să trimiţă Departamentuluĭ socoteală de suma ce se va cheltuì spre desfacere.

No. 2.458. 1848 Oct. 21. Nota No. 963 a Consuluhuĭ general al Mareĭ-Britaniĭ către Caimacamul Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 69 bis. S. fr. Secr. St.)

A Son Excellence Monsieur Cantacuzène, Caïmacam de la Valachie, etc., etc.

Bucarest.

Monsieur,

Des nouvelles réclamations viennent presqu'à la fois de m'être adressées, de divers points de la Principauté, par des fermiers sujets britanniques, toutes relatives à des actes arbitraires, exercés à leur préjudice, par des autorités de district. L'un se plaint qu'on lui a pris son orge, au rabais ; l'autre qu'on s'est emparé de son bois de chauffage et qu'on s'est refusé de le lui payer ; et un troisième, qu'on l'a forcé d'abandonner son auberge, parce qu'on ne finissait point d'exiger de lui des vivres qu'il n'était plus en état de fournir et qui devaient servir à l'entretien des troupes qui passaient de cet endroit pour se rendre dans la Petite Valachie. La plupart se recrient qu'on est allé jusqu'à leur refuser un reçu de ce qu'on leur a pris. De tels procédés, dont les détails sont consignés dans les trois pièces qu'on a l'honneur d'accompagner en copie, parlent assez d'eux-mêmes pour n'avoir pas besoin d'être commentés. Je me borne donc à les signaler à Votre Excellence, dans la persuasion qu'elle sentira la nécessité d'en arrêter la continuation, et qu'elle avisera en même temps aux moyens de faire obtenir aux réclamants des réparations proportionnées aux dommages reçus.

Dans cette persuasion, j'ai l'honneur d'offrir à Votre Excellence les nouvelles assurances de ma haute considération.

Robert G. Colquhoun.

(Resoluție:) Să se trimiță acele jălbĭ la Departamentul din Lăuntru ca să le ieà în băgare de seamă și să facă jăluitorilor îndestulare potrivit dreptuluĭ ce vor fi avênd.

C. Cantacuzino.

Raportul No. 5.162 al Cârmuiriĭ de Gorj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.459. 1848 Oct. 21.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Gorj.

Luând Cârmuirea sciinţă că locuitoriĭ satuluĭ Cojaniĭ de pe proprietatea Magheruluĭ ar fi nesupuşĭ poruncilor Stăpâniriĭ, a orânduit într'adins cinovnic la faţa loculuĭ, ca să cerceteze şi să arate anume pe aceĭ împrotivitorĭ, şi prin relaţia ce a înfăţişat a arătat toată împrejurarea, precum se va îndestulà cinst. Departament din încopiatul pe lângă acest raport al sĕŭ, după care mergênd şi însu-mĭ Cârmuitorul la acest sat şi intrând în amăruntă cercetare, am dovedit adevĕrată arătarea cinovniculuĭ, şi măcar că pentru înfrînarea acestor împrotivitorĭ D. General Gasfort, când se aflà la satul Petresciĭ-de-sus, îmĭ poruncise ca să-ĭ trimit d'a-dreptul la Bucurescĭ, atât pe aleşiĭ satuluĭ cât şi pe logofĕtul lor, dar după amărunta cercetare ce am făcut, aceĭ aleşĭ deşì nu s'aŭ dovedit atât de vinovaţĭ, totuşĭ spre înfrînare ĭ-am îndatorat de aŭ dat chezăşie de bune purtărĭ în viitor, ca să nu se maĭ zmacine pe drum; ear acel logofĕt anume Dinu Frumuşanu, ce se află şi epistat al moşieĭ, se cunoasce învederat de invitător la nesupunere.

Pentru care şi socotesc că, spre paza liniştiĭ obştescĭ, numitul să se strămute din acest judeţ în altă parte, unde se va chibzuì de Stăpânire. Drept aceea şi Cârmuirea roagă plecat pe cinst. Departament ca să-ĭ deà deslegare de urmare, căcĭ numitul până la primirea uneĭ asemenea deslegărĭ se află asigurat supt arestul Poliţieĭ.

Cârmuitor, N. Formac.

Secţia 1-ĭ masa 1-ĭ.

(Resoluţie:) Dacă Cârmuirea are toată încredinţarea că aceştĭ aleşĭ nu sînt abătuţĭ şi cu precugetărĭ la asemenea netrebniciĭ, îĭ va lăsà nesupĕraţĭ, desfiinţându-se numaĭ din slujbă şi dându-ĭ pe chezăşie destoinică, că pe viitorime nu vor maĭ da ascultare la îndemnările ce li se vor face de oamenĭ invitaţĭ a turburà liniştea obşteasca şi că pe uniĭ ca aceia vor pune mâna pe dînşiĭ şi îĭ vor da Stăpâniriĭ. Iar pe acel Dinu Frumuşanu să-l ridice îndată şi cu arătarea înscrisă de netrebnicele sale urmărĭ, să-l trimiţă supt bună pază în primirea Comandiruluĭ oştiriĭ rusescĭ din partea loculuĭ.

No. 2.460. **Adresa No. 149 a luĭ Omer Paşa către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.**
1848
Oct. 21.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Dapartament din Năuntru.

Pentru maĭ grabnică săvârşire a cercetăriĭ ce doresce cinst. Departament a face acelor 18 locuitorĭ sătenĭ din districtul Teleorman, şi ca să nu se maĭ smacine amploiatul sĕŭ viind pe aicĭ şi înapoĭ, am găsit de cuviinţă a-ĭ trimite aceluĭ cinst. Departament, ca să urmeze cu dînşiĭ aceea ce dreptatea legilor cere asupra viniĭ de care sînt acusaţĭ.

Se însoţeşte tot într'o vreme pe lângă aceasta şi o relaţie a Cârmuitoruluĭ local, privitoare la pricina acestora, pe care va binevoì ca să o observeze în fiinţa adevĕruluĭ, avênd cinste a fi împărtăşit şi sub-însemnatul de resultatul causeĭ numiţilor sătenĭ.

Generalul de căpetenie al armieĭ imperiale şi Guvernor militar al Capitaleĭ, Omer Pasha.

No. 2.461. **Adresa No. 2.340 a Mitropolituluĭ Ungrovlachieĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.**
1848
Oct. 21.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Am vĕḑut părerea cinstituluĭ Departament dată prin adresul cu No. 1.398 pentru mânăstirile Sinaia, Bistriţa şi Cozia, unde s'ar cuvenì ca să se trimiţă acele feţe bisericeştĭ spre canonisire pentru partea activă ce aŭ luat în lucrările trecuteĭ revoluţiĭ. Dar facem cunoscut că atât Bistriţa şi Cozia, precum şi Tismana ce este tot în partea loculuĭ, se găsesc astă-ḑĭ a fi fără nicĭ o adăpostire de locuinţă nicĭ cu vre-o siguranţie, pentru-că sînt în dărăpănare, aflându-se în lucrare obştească din noŭ toate încăperile din împrejmuirea lor, şi nicĭ chiar igumenul, nicĭ din părinţĭ nu locuesc acum acolo. Iar pentru Sinaia cuvêntul este, că aceasta fiind aproape de graniţă, poate să mijlocească vre-unul a scăpà şi să se facă nevĕḑut. Iar maĭ vîrtos că, după sciinţa ce înşi-ne avem, nicĭ chiar părinţiĭ ce se găsesc acolo nu aŭ încăperĭ de ajuns unde să locuească, petrecând foarte strimtoraţĭ.

Neofit, Mitropolit Ungrovlachieĭ.
Ajutor, Chr. Dimitrescu.

Raportul No. 8.308 al Stărostieĭ ținutuluĭ Putna către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.

No. 2.462. 1848 Oct. 21.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Stărostia Putneĭ.

Raport.

Cu supunere se aduce la sciința cinstituluĭ Departament că această Stărostie potrivit luminatuluĭ ofis gospod. No. 186 a trădat în partea Valachieĭ pe trimisul paharn. Costache Angonescul, însă nu a vroit Ocârmuirea județuluĭ de Slam-Râmnic a-l primì, pe temeiurĭ că numitul este adevĕrat locuitor moldovan, precum se va pliroforisì cinstitul Departament din copia rĕspunsuluĭ Ocârmuiriĭ subt No. 1.394 ce se alătureazǎ.

Pentru care și Stărostia cu de prisos socotesce a încredințà pe cinst. Departament că d-l paharn. Angonescu în adevĕr este Moldovan născut și crescut în acest oraș Focșaniĭ, carele la acest ținut are și frate maĭ mare pe d-l stoln. Iordache Angonescu, proprietar de moșie, și dar după nisce asemenea împrejurărĭ se face rugăminte a avé Stărostia deslegare ce urmare să păzească cu d-l paharn. Angonescu, carele înapoindu-se de Ocârmuire, se ține periorisit.

În lipsa d-luĭ Sameș, V. Grigoriŭ.

Masa 1-ĭ.
Secț. 4.

(Resoluție:) Să se rĕspundă a-l periorisi la moșia frateluĭ sĕŭ, fără să îngădue a maĭ avé cu nimenea comunicație și întâlnire.

Balș.

Nota luĭ Hory, Consulul Francieĭ la Bucurescĭ, către Fuad Efendi.

No. 2.463. 1848 Oct. 21.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Excellence,

J'ai reçu la seconde note que vous m'avez fait l'honneur de m'écrire en date du 9 (21) octobre.

Quelque confiance que j'ai eue dans les dépositions que j'ai recueillies et dans les renseignements que je me suis procuré moi-

No. 2.463. même à l'égard de l'incident qui fait l'objet de cette correspon-
1848 dance, j'ai cru devoir faire procéder, avant de répondre à la com-
Oct. 21. munication de Votre Excellence, à une enquête consciencieuse sur les lieux mêmes, et dans le but de constater des faits isolés, relatés dans mes rapports avec tous les détails qui s'y rattachent.

La commission d'enquête nommée par moi vient de me remettre son rapport. Il résulte de ce document authentique la constatation d'actes de telle nature qu'il ne m'est pas permis de revenir sur les assertions que j'ai avancées, bien que la commission d'enquête que Votre Excellence a ordonnée de son côté, n'ait eu à constater que de simples larcins ou des vols insignifiants.

Un des points sur lesquels je dois appeler l'attention de Votre Excellence, c'est que les témoignages servant de base à mes rapports ne sont nullement anonymes. Dans mon entretien du 17 octobre avec Votre Excellence, j'ai eu occasion de lui faire connaître les motifs qui m'avaient empêché de désigner nommément les signataires de ces dépositions.

Ce sont ces mêmes motifs qui, aggravés encore aujourd'hui par la crainte que cette correspondance, malgré tous les efforts que j'ai faits pour en rendre les termes aussi convenables que possible, ne devienne entre Votre Excellence et le Consulat général de la République l'occasion d'un dissentiment regrettable, ce sont ces mêmes motifs, dis-je, qui m'ont engagé, dès le principe, à transmettre à M. le Général Aupick toute le correspondance concernant l'incident du 25 septembre avec les documents qui s'y rapportent.

C'est donc dorénavant à M. le Général Aupick à en faire l'usage qu'il jugera covenable dans les conjonctures présentes, m'en remettant à sa sagesse et à sa haute équité.

A cette occasion, permettez moi, Excellence, de vous rappeler les promesses que vous avez bien voulu me faire, ainsi que S. Ex. Omer Pacha, au sujet de la réclamation du négociant français M. Bourlé.

Veuillez agréer, etc.

(Signé:) Hory.

Ordinul No. 599 al Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Şeful oştiriĭ. No. 2.464. 1848 Oct. 22.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 51/175. Ostăşescĭ.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Vremelnicesculuĭ Comenduitor al oştiriĭ.

Vĕdêndu-se raportul d-v. sub No. 3.028, prin care arătaţĭ trebuinţa ce este de a se trimite câte un ofiţer pe la capitala fiecăruia judeţ, pe unde nu se află ştaburĭ ostăşescĭ, ca în conlucrare cu Cârmuirea locală să strîngă pe toţĭ aceĭ oamenĭ şi obiecturĭ, rĕspândite la desarmarea oştiriĭ de către armia imperială, pe de o parte se dă deslegare a urmà întocmaĭ, iar pe de alta a scris Departamentuluĭ din Lăuntru spre a slobodì din parte-ĭ cuviincioasele poruncĭ întru aceasta pomenitelor cârmuirĭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 639 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.465. 1848 Oct. 22.

(Orig. Arch. St. Min. de Interne. Dos. No. 551.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Din suma de cincĭ-ḑecĭ care de crăcĭ de brad pentru carĭ s'a scris cinst. Departament, numaĭ douĕ-spre-ḑece care s'aŭ primit până acum. Şi fiind-că vremea s'a scurtat, Căimăcămia şi printr'aceasta poftesce pe cinstitul Departament ca prin ştafetă să scrie unde se cuvine a grăbì trimiterea şi a celor-lalte treĭ-ḑecĭ şi opt care cu crăcĭ de brad i alte douĕ care cu muşchiŭ de copac şi douĕ care cu frunze de stejar, spre a se aflà aicĭ cel mult până în cincĭ ḑile, — şi chiria transportuluĭ se va plătì de aicĭ de la Căimăcămie.

Căimăcamul, Const. Cantacuzino.

No. 2.466. 1848 Oct. 22. Adresa No. 655 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Conc. Arch. St. Dos. No. 2.212/92. Adm. n.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Trebuind neapĕrat ca Stăpânirea să cunoască îndată intrarea în acest Prinţipat a orĭ-căreĭ feţe ce vine din Austria saŭ Transilvania, Căimăcămia poftesce pe acel cinstit Departament ca îndată să întocmească câte o poliţie la puncturile Breaza, Cânenĭ şi cele-lalte. Acea poliţie să se încredinţeze unuĭ destoinic amploiat cu îndatorirea ca la dînsul să se înfăţişeze toţĭ câţĭ vin din Austria saŭ Transilvania spre a le vedé pasporturile cu carĭ intră în ţeară şi a le visà cu a sa iscălitură, fără carea să nu fie îngăduită pornirea acelor de acolo, şi ca la fie-care douĕ ḑile acel amploiat poliţaiŭ să raportuească Departamentuluĭ, arătând numĕrul oamenilor ce aŭ intrat în ţeară prin acel punct şi pasportul ce a avut fie-care cu însemnare de numĕrul şi ḑiua pasportuluĭ.

Cinstitul Departament îndată ce va primì asemenea raporturĭ, este îndatorat a le aduce la cunoscinţa Căimăcămieĭ.

No. 2.467. 1848 Octomv. Nota No. 794 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Omer Paşa, Guvernatorul militar al Capitaleĭ.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169.)

Căimăcămia Ţăriĭ-Româneseĭ.

Exelenţiĭ Sale Omer Paşa.

Depart. trebilor din Lăuntru, prin Raportul Nò. 1.686, întemeiat pe acela al Cârmuiriĭ judeţuluĭ Vlaşca cu No. 6.737, arată Căimăcămieĭ că la 21 ale curgĕtoareĭ lunĭ, trecênd un Turc de la Giurgiŭ spre Bucurescĭ călare pe un cal alb cu coada tăiată, cu carabină şi sabie, poposind la o cârciumă din valea Miuluĭ, şi găsind acolo douĭ locuitorĭ a vrut să ieà pe unul din eĭ călăuză, iar eĭ de frică intrând în cârciumă şi închiḑênd uşa, ostaşul ĭ-a ameninţat cu puşca pe fereastră; pomeniţiĭ înspăimântaţĭ şi maĭ mult, aŭ eşit din cârciumă dând fuga în pădure, şi din nenorocire în acea furie s'a ivit un Radu Purcaru ce se aflà în preajma loculuĭ, pe carele vĕḑêndu-l ostaşul şi închipuindu-şĭ că este unul

din ceĭ ce fugise, l-a luat în silnicie călăuză, şi mergênd spre padină l-a tăiat la gât, în cap şi în inimă. Că acel rănit aducêndu-se în oraş l-a dat în căutarea doftoricească; şi că această pricină s'a cercetat împreună cu un ofiţer otoman, în urma înţelegeriĭ cu Miralai Suliman Bei, Comandirul oştirilor de acolo, din care cercetare s'a dovedit că ostaşul acela nu se află din ceĭ supt comanda pomenituluĭ Comandir, ci un trecĕtor către Bucurescĭ, căcĭ comanda ostăşească de acolo se poartă foarte bine, fără a face locuitorilor vre-un rĕŭ. No. 2.467. 1848 Octomv.

Căimăcămia grăbesce a da în cunoscinţa E. Voastre împrejurarea de maĭ sus, rugându-vĕ după încredinţarea ce are despre bunele sentimente ale Exelenţiĭ Voastre, ca să binevoiţĭ a poruncì aflarea aceluĭ ostaş spre mărginirea luĭ de la asemenea fapte.

Porunca No. 60 către oştirea Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.468. 1848 Oct. 22.

(Copie. Arch. St. Dos. No. 7/18. Ostăşescĭ.)

Poruncă către oştirea Românească.

Or. Bucurescĭ.

. . . .

5.

Trebuinţa cerênd a se hotărî de o cam dată comĕnduirea roatelor, se şi orânduesc precum urmează:

Polcul No. 1.

Roata 1 comĕnduitor parucicul Macedonski
— 2 „ „ Gărdescu 2-lea
— 3 „ „ Munteanu 1
— 4 fostul comĕnduitor parucicul Cotopulea 1
— 5 comĕnduitor parucicul Moscu 1
— 6 „ „ Cotopulea 2
— 7 fostul comĕnduitor căpitan Lăzureanu
— 8 „ „ „ Iconomu.

Polcul No. 2.

Roata 1 comĕnduitor parucicul Caragea
— 2 fostul comĕnduitor căpitan Podeanu

No. 2.468.
1848
Oct. 22.

Roata 3 comĕnduitor parucicul Coc
— 4 „ „ Arion 2-lea
— 5 fostul comĕnduitor căpitan Papazolu
— 6 comĕnduitor parucicul Conțescu
— 7 fostul comĕnduitor căpitan Nedeleanu
— 8 „ „ „ Diamandescu.

Polcul No. 3.

Roata 1 comĕnduitor parucicul Drăgulănescu
— 2 fostul comĕnduitor căpitan Bălănescu
— 3 „ „ „ Carp
— 4 „ „ „ Musceleanu
— 5 „ „ „ Arion 1-iŭ
— 6 „ „ „ Țuică
— 7 comĕnduitor parucicul Coresi
— 8 „ „ Bagdat.

Din carĭ ceĭ ce se orânduesc acum comĕnduitorĭ vor primì roatele prin de aproape vedere a polcurilor pe pravilnic temeiŭ, iar cinovniciĭ polculuĭ No. 2 vor stăruì până la informarea roatelor ce li se încredințează întru desfacerea socotelilor și regularisirea lucrărilor ce aŭ avut, îngrijind polcurile într'această vreme pe de o parte a orânduì pe cine va găsì de cuviință din ofițerĭ la locurile ce după pricazul cu No. 58 s'a hotărît a se așezà roatele încredințate parucicilor Caragea și Conțescu, aflațĭ acum cinovnicĭ, precum asemenea și a celor încredințate căpitanuluĭ Papazolu și parucicululuĭ Arion 2-lea, carĭ se află trimișĭ cu deosebite însărcinărĭ, stăruind aceĭ ofițerĭ pentru informarea roatelor cu din oameniĭ ce se vor primì după dispozițiile luate, iar pe de alta se va recomandà prin cuvenitele forme ofițerĭ ce vor alege spre ocuparisirea posturilor de cinovnicĭ. Tot de-odată se poruncesce polcurilor ca pe câțĭ din d.d. ofițerĭ atât în ființă la polcurĭ cât și rĕspândițĭ îĭ va cunoasce destoinicĭ de a li se încredințà roate, să-ĭ recomandeze spre cuvenita urmare.

. . . .

Originalul iscălit: Vremelnicescul Comĕnduitor al oștiriĭ
Polcovnic Garbaski.
Întocmaĭ după original.
Pentru Adjutantul Ștabuluĭ oștiriĭ, Praporcic Dâmboviceanu.

Instrucţiunĭ pentru strîngerea soldaţilor şi a efectelor militare.

No. 2.469
1848
Octomv.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 7/18. Ostăşescĭ.)

Instrucţie pentru strîngerea cinurilor de jos şi orĭ-ce alte obiecte ostăşescĭ rĕspândite prin judeţe.

1. D.D. ofiţerĭ orânduiţĭ la capitalele fie-căruia judeţ pe unde nu sînt comendĭ ostăşescĭ, precum şi ceĭ însărcinaţĭ de la locurile pe unde sînt comendĭ, vor conlucrà cu cea maĭ energică activitate prin înţelegere cu cârmuirile, cărora li s'a dat de către cinst. Departament din Lăuntru cuvenitele instrucţiĭ pentru strîngerea cu grabă a tuturor oamenilor, amuniţie de răsboiŭ şi îmbrăcăminte, caĭ şi orĭ-ce alte obiecte ostăşescĭ se vor fi aflând rĕspândite şi găsite în judeţ.

2. Orĭ-ce oamenĭ se vor aduce d-lor ofiţerĭ se vor pornì pe dată la locurile comendilor hotărîte prin porunca pe oştire No. 58 şi anume:

Polcul No. 1.

Ştabul polculuĭ în Craiova.
Roata 1 la Ocnele-Marĭ.
— 2 „ Gruia.
— 3 „ Severin.
— 4 „ Craiova cu ştabul polculuĭ.
— 5 „ Bechet.
— 6 „ Islaz.
— 7 „ Bucurescĭ.
— 8 „ Calafat.

Polcul No. 2.

Ştabul polculuĭ la Brăila.
Roata 1, — 2, — 3, — 4 } la Brăila cu ştabul polculuĭ.
— 5 „ Gura-Ialomiţiĭ.
— 6 „ Cocargeà.
— 7, — 8 } „ Telega

No. 2.469.
1848
Octomv.

Polcul No. 3.

Ştabul polculuĭ la Olteniţa.
Roata 1 la Călăraşĭ.
— 2 }
— 3 } „ Olteniţa cu ştabul polculuĭ.
— 4 }
— 5 „ Zimnicea.
— 6 „ Giurgiŭ.
— 8 „ Turnu.

Cavaleria.

Divisionul 1 } la Zimnicea.
„ 3 }
„ 2 „ Călăraşĭ.
Artileria } în Bucurescĭ.
Roata de pompierĭ }

3. Chipul porniriĭ va fi pentru oamenĭ precum urmează:

Bilet de drum.

Soldatul (cutare) din polcul No. . . . . adus astă-ḑĭ în . . . . ḑile la capitala judeţuluĭ (cutare) se trimite cu acesta la stabul comenḑiĭ sale în (cutare loc) avênd cu sine amuniţia . . . . . . a căruia oprire în nicĭ un loc nu va fi îngăduită de autorităţile respective, ci zorit a merge la comanda sa (într'atâtea ḑile) hotărîte pentru această mergere.

4. De-odată cu darea biletuluĭ de drum în mâna soldatuluĭ se va şi predà Cârmuiriĭ ca prin convoiŭ din sat în sat să-l pornească a merge la comanda sa.

5. Cât pentru amuniţie, caĭ, arme şi alte obiecte aduse fără oamenĭ, se va raportuì Dejurstveĭ cu deslușire spre a eĭ deslegare unde şi cum să se stransportuească.

6. D.D. ofiţerĭ se îndatorează a începe negreşit această operaţie de la 1-iŭ Noemvrie, ţiind listă lămurită pe polcurĭ şi comenḑĭ de numĕrul, numele, judeţul şi satul cinurilor de jos ce vor îndreptà la comenḑile lor, precum asemenea şi de amuniţie, caĭ şi alte obiecte, trimiţênd la fie-care şeapte ḑile Dejurstveĭ de total şi polcurilor respective de cele ce privesc pe seama fie-căruia, extract după lista generală, care listă se va păstrà cu acurateţă până la săvârşirea lucrăriĭ, când atuncĭ se va îndreptà Dejurstveĭ.

pentru Adjutantul Ştabuluĭ oştiriĭ, Praporcic Dâmboviceanu.

Raportul No. 9.308 al Cârmuirii de Mehedinți către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕrii-Românescĭ. No. 2.470. 1848 Oct. 22.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 379.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Mehedinți.

Asupra celor cuprinse prin porunca cinst. Departament de sub No. 1.156 plecat se rĕspunde că Cârmuirea îndată ce aŭ venit aceĭ Turcĭ la satul Vînju, luând sciință a și trimis fără maĭ multă întârḍiere în douĕ rândurĭ pe Supt-cârmuitorul local ca să le facă cunoscut a se înapoià la locul locuinții lor, și nicĭ într'un chip nu aŭ voit să asculte saŭ să înțeleagă de cele ce a propus Supt-cârmuitorul local, după cum pentru aceasta s'a supus la cunoscința cinst. Departament și prin raportul cu No. . . . , și deși Cârmuirea a vrut ca prin osebite maĭ aspre mijloace să facă a se isgonì din acel sat la urma lor, dar căpetenia acestor Turcĭ fiind unul din ceĭ ce în rĕsvrătirile de maĭ nainte aŭ săvârșit maĭ multe cruḍimĭ și neorânduelĭ în acest Principat, s'a sfiit ca nu și acum, cu asprimea ce ĭ-ar fi putut arătà în faptă Cârmuirea, să se aprindă de sălbăticoasa-ĭ fire și prin urmare să desăvârșească vre-un fel de cruḍime în cuprinsul județuluĭ, după cum s'a obicĭnuit maĭ dinainte vreme.

Cârmuitor, B. Vlădoianu.

Secsia 1-ĭ. Masa. 1.

Ordinul No. 1.481 al Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Poliția Capitaleĭ. No. 2.471. 1848 Oct. 22.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Poliții.

Se trimite la arestul aceĭ cinst. Poliții Nicolae Marghiloman, unul din aceĭ ce aŭ luat parte activă la trecuta revoluție, ca să steà supt bună pază până la al doilea poruncă.

No. 2.472.
1848
Oct. 22.

Raportul No. 184 al Cârmuiriĭ de Teleorman către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Teleorman.

Cu prilejul veniriĭ mele supt-iscălitul aicĭ în Ruşiĭ-de-Vede spre aşezarea oştiriĭ ce a sosit, maĭ prindêndu-se unul din revoluţionariĭ ceĭ maĭ de frunte, şi anume Gheorghe Brânză din acest târg, s'a dat în paza Cazacilor a-l aduce acolea la cinstitul Departament împreună cu ceĭ-lalţĭ arestanţĭ ce s'aŭ îndreptat cu deosebit raport, de a căruia primire se va cinstì Cârmuirea cu rĕspuns.

A. Cocorĕscu.
Secret., C. Apostolescu.

Or. Ruşĭ.

No. 2.473
1848
Oct. 22.

Adresa No. 1.536 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Sfatul orăşenesc al Capitaleĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

La Sfatul orăşenesc.

După chibzuirea cinstituluĭ Sfat administrativ şi aprobaţia cinst. Căimăcămiĭ, toate cheltuelile făcute atât aicĭ cât şi la Giurgiŭ în cinstea şi pentru ţinerea Exelenţiĭ Sale Suleiman Paşa, s'aŭ dat în cercetarea Comisieĭ orânduită pe lângă cinst. Visterie pentru cercetarea tutulor slobodirilor de banĭ urmate din Visterie în cursul revoluţieĭ. Mădulariĭ acesteĭ Comisiĭ sînt d-lor Clucerul Nicolae Pâcleanu şi Serdarul Nicolae Borănescu, şi seanţele eĭ se ţin la localul cinst. Visteriĭ. Se va grăbì dar cinst. Sfat a da acesteĭ Comisiĭ toate dovedile pentru toate sumele de banĭ ce a cheltuit în trebuinţa predisă, ca să-şĭ poată încheià şi ea lucrările sale, şi să se sloboadă cinst. Sfat suma ce are a maĭ primì din aceste cheltuelĭ.

Adresa No. 2.393 a Secretariatuluĭ de Stat al Moldoveĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.474. 1848 Oct. 22.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 13.208.)

Secretariatul de Stat al Prinţipatuluĭ Moldoveĭ.

Secţia III.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Jos iscălitul cu cinste face cunoscut Departamentuluĭ că dumnea-luĭ Dimitrie Cantacuzino de la Grozescĭ, carele acum se află peste hotar, şi carele din descoperirele făcute s'a cunoscut a fi amestecat în apucăturĭ aducĕtoare de tulburărĭ în Prinţipat, este oprit de a intrà în ţeară spre a nu se prilejì neorânduealǎ. Pentru care Departamentul să binevoească a da spre acest sfârşit cuvenitele poruncĭ.

I. Beldiman, Vel Post.
Şeful secţieĭ, în lipsă, M. Cervenov.

(Resoluţie:) Să se deà poruncĭ Isprăvn. de pe graniţă şi să se facă şi Hătmănieĭ împărtăşire a poruncì comandirilor neîngăduirea feţeĭ arătate a intrà în Prinţipat, şi Carantineĭ de Galaţĭ, dându-se în scire cu ţircularnice tuturor Isprăvn.

Balş.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Franceĭ la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide. No. 2.475. 1848 Oct. 22.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

Par ma précédente dépêche, j'ai eu l'honneur de vous transmettre copie de la seconde note du Commissaire ottoman, relative à l'incident du 25 septembre, en vous informant que j'avais jugé nécessaire de nommer, de mon côté aussi, une commission d'enquête à ce sujet. Cette commission dont le but était de s'enquérir, sur les lieux-mêmes, de tous les détails qui se rattachent à des actes isolés de barbarie, vient de faire son rapport (Annexe No. 1.) Elle s'est livrée aux investigations les plus minutieuses, et le résultat qu'elle a obtenu ne permet plus l'ombre du doute à l'égard des faits imputés à la soldatesque turque dans les premiers mo-

No. 2.475. 1848 Oct. 22. ments de l'occupation de la Capitale. Je ne saurais donc revenir sur les assertions que j'ai avancées dans mes dépêches antérieures.

Craignant, avec raison, de compromettre les signataires des dépositions, j'ai dû refuser de les désigner nommément et officiellement au Commissaire ottoman, me bornant à le prévenir que je transmettais à la légation de Constantinople toute la correspondance relative à cet incident, ainsi que les pièces qui s'y rapportent. Je devais d'ailleurs couper court à un échange de notes qui, sans la modération que j'y ai mise, menaçait de devenir l'occasion d'un dissentiment regrettable, à plus d'un titre, dans les circonstances actuelles. C'est dans ce sens que ma réponse à Fuad Effendi est conçue (Annexe No. 2.)

Un séjour de plus de seize années dans ce pays, m'a mis à même d'apprécier le caractère et les tendances du peuple valaque; cette expérience me force à affirmer que si les choses se fussent passées régulièrement le 25 septembre, c'est-à-dire que si Fuad Effendi eût destitué dès son arrivée devant les murs de Bucarest la Lieutenance Princière, reconnue par la Porte Ottomane comme Gouvernement légitime de la Principauté et déclaré comme tel aux Agents étrangers; — que s'il avait institué et proclamé dans la ville un nouveau gouvernement; et qu'enfin s'il avait annoncé le moment où les armées turques occuperaient la Capitale,—j'affirme, dis-je, que pas une goutte de sang n'eût été versée.

La population valaque, sans en excepter les hommes qui étaient alors au pouvoir. n'a jamais songé à opposer la moindre résistance armée. S'il en était autrement, comment s'expliquerait ou l'inaction des Valaques pendant trois mois en ce qui concerne leurs moyens de défense, si ce n'est par la confiance qu'ils n'ont cessé d'avoir, jusqu'au dernier moment, dans les intentions bienveillantes de la puissance suzeraine et dans les sympathies qu'inspire leur cause à l'Europe entière?

Je ne crois donc pas avoir à me reprocher ni inexactitude, ni exagération dans le récit et dans l'appréciation des faits et des actes du Commissaire ottoman. Fuad Effendi a commis une faute politique grave, au détriment de la Turquie, dans les Principautés, faute dont la puissance protectrice saura tirer parti à la première occasion.

Plusieurs boyards ont adressé une pétition à Fuad Effendi, tendant à mettre sous jugement toutes les personnes qui ont pris une part plus active dans ce dernier mouvement. Le Commissaire

turc a refusé, assure-t-on, son concours à la formation d'une commission instituée dans ce but. Ce refus de la part de Fuad Effendi fait honneur à ses principes et est d'accord avec les sentiments d'humanité qu'il m'a exprimés, peu de jours après son arrivée ici, dans un entretien que j'ai eu avec lui et dont j'ai rendu compte par ma dépêche du 30 septembre, No. 34. No. 2.475. 1848 Oct. 22.

Les boyards ont ensuite adressé la même demande au Commissaire russe. On parle d'une liste nombreuse de personnes qui doivent être traduites devant un tribunal exceptionnel, composé du Président de la Cour criminelle, M. Argyropulo et de MM. Michel Cornesco et Constantin Lynch. Parmi les noms qui figurent sur cette liste on cite aussi ceux d'un petit nombre de Français établis à Bucarest.

Le journal officiel du 16 (28) octobre (Annexe No. 3) contient une note adressée par le Consul de Russie à M. Cantacuzène, portant à la connaissance du public que les dépenses occasionnées par la présence de l'armée russe doivent être supportées par les deux Principautés. Toutefois, pour lever tout embarras qu'un tel surcroît de dépenses doit nécessairement faire surgir, l'Empereur de Russie a bien voulu accorder aux Moldo-Valaques un emprunt de 300.000 roubles (environ 1.200.000 francs), remboursable d'après des dispositions qu'on prendra ultérieurement. La nature de ce document me dispense de tout commentaire à son égard.

J'ai passé sous silence un autre article du journal valaque du 8 (20) octobre, imprimé en français, en valaque et en allemand, et qui évidemment est dirigé contre moi. Je me borne, Monsieur le Ministre, à vous en transmettre ci-joint copie (Annexe No. 4.)

Dimanche dernier une grande partie de la population de la Capitale a assisté aux manœuvres à feu des tropes turques dans la plaine de Cotrotchéni. Une circonstance qu'on ne saurait attribuer qu'à la malveillance de quelques soldats et à l'incurie des chefs a failli changer ce spectacle en une scène tragique: plusieurs balles passèrent au-dessus des têtes des spectateurs, ou vinrent tomber à leurs pieds; par bonheur aucun d'eux n'a été atteint.

Je viens de recevoir une lettre de M. de Ségur de Constantinople, qui m'annonce son arrivée à Bucarest sous peu de jours. La présence d'un agent supérieur de la République est en ce

No. 2.475. 1848 Oct. 22. moment d'autant plus nécessaire, dans ces Principautés, que les évènements qui s'y passent sont de nature à compliquer la question d'Orient, et à attirer à un haut degré l'attention de l'Europe occidentale.

Je suis, etc. etc.

(Signé:) Hory.

No. 2.476. 1848 Oct. 22. **Raportul Comisiuniĭ drepturilor internaționale a Parlamentuluĭ din Francfort asupra propuneriĭ deputatuluĭ Schulz în cestiunea Dunăreĭ.**

(Stenographischer Bericht über die Verhandlungen der constituirenden Nationalversammlung zu Frankfurt am Main. 1848. Vol. VII. pag. 4.927.)

Der völkerrechtliche Ausschuss verkennt in keiner Weise, so wenig in politischer, al in commercieller Beziehung, die Bedeutung und Tragweite der im obigen Antrage beregten Donaufrage, und rechnet es mit zu den Obliegenheiten der deutschen Centralgewalt, den Donauländern ihre volle Aufmerksamkeit zuzuwenden, wie denn auch der Herr Reichsminister des Auswärtigen bereits ausdrücklich angekündigt hat, dass er sich mit dieser wichtigen Aufgabe beschäftige, — einer Aufgabe, die leider bisher für Deutschland nur zu sehr vernachlässigt worden ist. — Indem der Ausschuss aber mit den Motiven der Herren Antragsteller im Wesentlichen übereinstimmt, kann er jedoch deren Antrag auf Niedersetzung eines besonderen „Ausschusses zur Berathung der Donaufrage im ihrem ganzen Umfange und zur Einbringung geeigneter Vorschläge" bei der hohen Nationalversammlung nicht befürworten. Er sieht nicht ab, wie die Bildung einer neuen Commission die Lösung einer Frage fördern könne, deren Hauptschwierigkeiten zur Zeit ausser dem unmittelbaren Bereiche der Nationalversammlung liegen. Wenn Ihr Ausschuss sich hier von schon früher durch wiederholte fruchtlose Behandlung mancher in die Donaupolitik einschlagender Fragen sattsam überzeugen musste, so haben sich jene Schwierigkeiten seit dem durch die neuen Verwickelungen im näheren und ferneren Südosten noch bedeutend vermehrt.

Gewiss, Deutschland hat an der Donau eine kräftige Politik zu verfolgen, und diese kann und wird hoffentlich auch bald um so mächtiger und wohlthätiger wirken, als wir dort, wie im ganzen Orient, nur die Sache der Gerechtigkeit, der Gesittung und der Freiheit der Völker zu vertreten haben. Die grossen Lebensinteressen auch der Donaulande werden sich mit der Zeit geltend

machen; die Aufgabe eines Ausschusses aber kann es nicht sein, am Wenigsten Angesichts der schwankenden Ereignisse, diesen Zeitpunct für jene Völker durch Massregeln, die er, fern von jenen Schauplatze, der Nationalversammlung vorschlägt, beschleunigen zu wollen. — Aus diesen Gründen beantragt der völkerrechtliche Auschuss, die Nationalversammlung möge beschliessen: No. 2.476. 1848 Oct. 22.

„Dem Antrage auf Niedersetzung eines Ausschusses zur Berathung der Donaufrage sei zur Zeit keine Folge zu geben; es seien vielmehr die darauf bezüglichen Anträge und sonstigen Eingänge, wie bisher geschehen, an den völkerrechtlichen Ausschuss zu verweisen."

„O profesie de credință în privirea articolelor „Bucovineĭ" despre Moldova." No. 2.477 1848 Oct. 22.

(„Bucovina" No. 3. 1848. 22. X.)

Foaea noastră se ocupă cu o deosebită atenție de Domnul Michail Sturdza și de aceĭ ce alcătuesc guvernul sĕŭ. Un public străin, care nu cunoasce împrejurările din lăuntru ale nenorociteĭ Moldove, se va mirà negreșit pentru ce sîntem atât de porniţĭ asupra acestuĭ Domnitor și asupra a tot ce-l înconjoară, pentru ce cu un adevĕr așà de crud desvĕlim înaintea lumiĭ faptele lor cele maĭ secrete, pentru-ce în sfârșit întrebuințăm asupra lor toate armele tiparuluĭ, atât tonul serios al politiculuĭ, cât și biciul luĭ Juvenal. Toate aceste întrebărĭ n'aŭ trebuință de rĕspuns pentru aceĭ ce cunosc de aproape (și slavă Domnuluĭ numĕrul lor este astădĭ foarte mare) mârșăviile Domnuluĭ Sturdza, mărimea abusurilor sale, și blestematele mijloace ce a întrebuințat spre a asuprì, a demoralisà și a sărăcì ţeara încredințată ocârmuiriĭ sale. Motivele uneĭ așà marĭ întărîtărĭ din partea noastră sînt foarte lesne de înțeles, și pentru aceĭ ce nu le știŭ încă, sîntem datorĭ a le arătà fățiș. Iată-le: Posiția Cernăuților la porțile Moldoveĭ ne face ceĭ maĭ de aproape privitorĭ la neomeneasca dramă ce se joacă în această sărmană ţeară de la trecutul Aprilie. În toată această vreme care nu numĕră maĭ puțin decât șeapte lunĭ, nimic din ce s'a întîmplat acolo, de la pacînica manifestație din 28 Martie, și până la cumplitele și barbarele rĕsplătirí ce ĭ-aŭ urmat nu ne-a rĕmas străin; granița noastră în toate dilele am vĕdut-o călcată de emigranțĭ, siliţĭ de a-șĭ părăsì locuința și patria, spre a scăpà turbateĭ urgiĭ a Domnuluĭ Sturdza. Bucovina a fost maĭ mult decât odată

No. 2.477. 1848 Oct. 22. menită de a slujì de asil nenorociților noștri frațĭ din Moldova; eĭ bine, nicĭ odată, nicĭ măcar la anul 1821 de fatală aducere aminte, terorismul care a silit pe Moldovenĭ să fugă din țeara lor n'a fost așà de mare, așà de cumplit ca acel care astădĭ domnesce în acest Principat. La 1821 isbucnirea uneĭ revoluțiĭ străine și intrarea uneĭ armiĭ iarășĭ străine silì pe mulțĭ să caute adăpost aiurea; astădĭ însă este un Domn pămîntean cu un guvern ce se dice național, care pune în fugă pe Moldovenĭ; căcĭ în țeară toate legile sînt închise, dreptatea înădușită, vieața și averea cetățenilor lăsate în arbitrara disposiție a ocârmuitoruluĭ, toată tânguirea oprită, și dintr'o margine a Moldoveĭ până în cea-laltă nu rĕsună decât glasul urgieĭ a luĭ Michail Sturdza. Eĭ bine, aceștĭ omenĭ fugărițĭ, și în carĭ chiar legile omeniriĭ sînt batjocorite, sînt frațiĭ, rudeniile, prieteniĭ noștri; această țeară lăsată tiranieĭ unuĭ turbat este Moldova, vechea noastră patrie și cu care ne leagă încă atâtea simpatiĭ și interese. Cum dar putem rĕmâné indiferențĭ la atâtea rele, cum dar inima noastră să nu se revolteze la audul uneĭ asemenea nepilduite tiraniĭ care face rușine și veaculuĭ în care viețuim, și aceĭ puterĭ ce cu necinstirea steagurilor sale sprijinesce încă pe un asemenea monstru? Dacă dar este datoria fieștecăruĭ om de bine de a protestà în contra uneĭ asemenea stărĭ de lucrurĭ care nu merită numele de guvern, și de a stigmatisà pe un Domn care astădĭ nu-șĭ poate găsì pereche nicĭ măcar între despoțiĭ Asieĭ și Africeĭ, cum dar noĭ legațĭ prin o îndoită datorie, și ca omenĭ și ca Românĭ, am puté să tăcem, și să nu prigonim cu toate armele, cu toate mijloacele, cu toată ura pe Domnul Sturdza și pe aceĭ ce-l ajută într'această meserie de călăŭ? O sfîntă lege ne poruncesce să fim fară milă pentru aceĭ ce n'aŭ milă cu frațiĭ noștri, să arătăm la iveală mârșăviile lor pentru carĭ nicĭ un cuvênt nu este destul de tare, să blestemăm și să înfierăm cu marca infamieĭ pe toțĭ infamiĭ ce iaŭ parte la un asemenea guvern pe lângă care ocârmuirile piraților se pot numì omenescĭ, și să chemăm în sfârșit asupra capuluĭ luĭ Sturdza blestemul tuturor oamenilor de bine și fulgerile Europeĭ. Pe lângă chestia de principiĭ, o chestie de conaționalitate, de rudenie, de vecinătate, de interesurĭ ne face dar să fim ceĭ maĭ neîmpăcațĭ dușmanĭ aĭ Domnuluĭ Michail Sturdza și aĭ guvernuluĭ sĕŭ. Deputaților noștri le facem rugăminte ca să ridice glasul lor în parlamentul Vieneĭ în contra Domnuluĭ Moldoveĭ, și să ceară ca Ministerul în conglăsuire cu cele-lalte marĭ Puterĭ aliate ale Austrieĭ

să mijlocească sfârşitul uneĭ asemenea tiraniĭ care face necinste Europeĭ ce o vede şi o tolerează, tiranie din care relaţiile noastre de vecinătate şi interesurile noastre nu pot decât a suferì. Iar în deosebĭ noĭ, până la ajungerea acestuĭ ţel, ca publiciştĭ vom cooperà prin foaia noastră. De aceea coloanele noastre sînt larg deschise acesteĭ cruciade îndreptate în contra unuĭ noŭ Dionisie; de aceea— neavênd decât o singură gazetă — întrebuinţăm în ea şi stilul înalt, şi stilul satiric, spre a interesà pe toţĭ cetitoriĭ, şi spre a câştigà toate simpatiile pentru o causă ce este a omeniriĭ, a dreptăţiĭ şi a veaculuĭ. Această causă sîntem hotărîţĭ a o urmà din toate puterile noastre; o spunem făţiş şi în glas mare! Moldova şi Ţeara-Românească sînt astădĭ lipsite de orĭ ce publicitate, de orĭ ce organ care să exprime nevoile şi suferinţele lor, şi cu ameninţărĭ de moarte le este oprit de a se jăluì măcar. Noĭ dar aceĭ carĭ dintre toţĭ Româniĭ sîntem ceĭ maĭ favorisaţĭ de soartă, noĭ cetăţenĭ liberĭ a libereĭ Austriĭ, sîntem datorĭ a împărtăşì şi fraţilor noştri binefacerile dobândirilor de la Martie. Libera Bucovină să se facă organul Românilor înaintea Europeĭ, şi să arăte nenorocita soartă a patru milioane de creştinĭ, întreit asupriţĭ prin greaua protecţie a Rusieĭ, slăbiciunea Turcieĭ şi urgia maĭ ales a Domnuluĭ Sturdza. Pe acest din urmă maĭ ales, pe care în convicţia noastră îl socotim pricinuitorul aceĭ maĭ mare parte a rĕuluĭ, şi acela care singur a adus asupra ţĕriĭ demoralisaţia, sărăcia şi îngenucherea, şi peste toate acestea şi ocupaţia militară, pe Domnul Sturdza, dicem, nu vom contenì un minut de a-l împroşcà din toate puterile noastre, descoperindu-ĭ crudimile, asupririle, abusurile şi jacurile. Nu maĭ puţin înduraţĭ vom fi şi pentru creaturile sale carĭ, nouĭ Cainĭ, cooperează la nenorocirea fraţilor lor, făcêndu se instrumentele tiranieĭ luĭ Michail-cel-bătrîn. Atât dar pe Domnul cât şi pe funcţionariĭ sĕĭ, nu vom contenì de a-ĭ trage de gât înaintea tribunaluluĭ opinieĭ publice, şi acolo chemându-ĭ pe întregul lor nume, ca cu un fer roşu îĭ vom însemnà în frunte, pentru ca toată lumea să-ĭ cunoască de proditorĭ şi de viclenĭ patrieĭ, naţieĭ şi cinsteĭ. Intre M. Sturdza şi între toţĭ Româniĭ este o ură neîmpăcată; această ură o simţim şi noĭ; şi ea nu se va îmblândì şi nu se va împăcà cât el va fi Domn în Moldova. Foaea noastră nu va contenì dar de a tunà asupra luĭ şi asupra tuturor acelor carĭ îl ajută în ocârmuirea sa, în interesele şi abusurile sale; până când nu vom aduce pe cel de pe urmă Moldovean la adevĕrata sa datorie, adecă departe de a sluji unuĭ asemenea duşman al

No. 2.477.
1848
Oct. 22.

No. 2.477. 1848 Oct. 22. ţĕriĭ, să se scoale în contra luĭ, să-l duşmănească în tot chipul şi la tot prilejul, şi să nu-şĭ deà răgaz până când nu-l va desfiinţà desăvârşit din Moldova. În sfârşit nu vom conteni de a protestà şi în contra Rusieĭ, până când aceasta nu va înţelege că este a necinsti numele naţieĭ şi guvernuluĭ sĕŭ, apărând pe o viperă ca Sturdza în contra voinţeĭ unuĭ popor întreg, în contra opinieĭ publice, acest mare tribunal al lumiĭ, dinaintea căruia trebue să se plece astăḑĭ împĕraţiĭ ca toţĭ simpliĭ muritorĭ. Aceasta este libera şi întreaga noastră mărturisire de credinţă; şi cât rĕul va urmà, cât omenirea batjocorită nu va fi reaşezată în driturile sale, cât Moldova va fi călcată în picioare, cât Sturdza nu va primi straşnica şi dreapta pedeapsă ce merită, «Bucovina» nu va conteni de a improşca cu amêndouĕ limbile sale. Aux grands maux les grands remèdes.

No. 2.478. 1848 Oct. 22.

Articol din „Bucovina“ No. 3. 1848. 22. X. Supl.

Moldova.

În acest nenorocit Principat sărăcia obştească din ḑi în ḑi sporesce; locuitoriĭ de abià aŭ provisiĭ pe douĕ lunĭ de ḑile încă, şi apoĭ foametea. Aceasta aŭ declarat-o ofiţial ispravniciĭ ţinuturilor. Domnul a socotit că în curând să oprească exportaţia grânelor, ḑicem în curând şi nu îndată, pentru-ca să deà vreme fiuluĭ sĕŭ Beizadea Grigori, să-şĭ expedieze patru corăbiĭ ce le are gata încărcate în Galaţĭ. Luminarea Sa se află în acest port. A fost cumplit bolnav şi se ḑiceà că, noŭ Orest, erà muncit de furiile uneĭ căinţe prea târḑie. Toţĭ îl socotiaŭ aproape de moarte; cu realisaţia acesteĭ de pe urmă fatale (!) întîmplărĭ portul Galaţiĭ ar fi câştigat un mare şi bun renume. Însă Luminarea Sa n'a împlinit aşteptarea obştească, şi s'a însănătoşat. Tot în privirea grânelor Înălţimea Sa Domnul a slobodit în 6 (18) Oct. un ofis în care după ce ḑice că din minutul intrăriĭ în ţeară a oştirilor avgustuluĭ Monarch şi Protector Principatuluĭ, dorinţa sa a fost şi este ca trebuinţa să se întîmpine cu luarea productelor de la moşiĭ cu cea maĭ dreaptă analogie. (O voĭ aceĭ carĭ nu sînteţĭ pentru M. Sturdza, sciţĭ cât a fost de dreaptă această analogie) şi într'un stil foarte naiv, şi spre semn de nepărtinire propune sfatuluĭ ca să privigheze, ca să se păzească dreapta analogie, ca nu cum-và vre-uniĭ din posesoriĭ proprietăţilor Î. Sale să năzuească cu mijlocire pentru oare-care scutire. Acest ofis dovedesce

tocmaĭ aceea ce Î. S. voesce a ascunde, adecă că posesoriĭ Î. S. aŭ fost și vor fi scutițĭ, dimpreună cu toțĭ credincioșiĭ Î. S. — În adevĕr abusul cu împlinirea productelor pentru îndestularea armieĭ rosienescĭ a ajuns la o culme așà de înaltă, în cât singur Rușiĭ n'aŭ maĭ putut răbdà un asemenea scandal, care adunà asupra lor ura obștească. De aceea generalul Lüders, ni se încredințează de sigur, a avut cu Înălțimea Sa nisce conversațiĭ, în carĭ Î. S. a fost silit să asculte în față nisce calificațiĭ ce lumea i le dă prin tipar și pe uliță de 14 anĭ. Resultatul acestora a fost că de acum producturĭ se vor da de către proprietarĭ și posesorĭ numaĭ pe cvitanțiile rosienescĭ. Frumoasă cinste pentru cvitanțiile ocârmuiriĭ locale. Această palmă ce i se dă, o publică singur Î. S. prin Buletinul Ofițial din 30 Sept. Singur se mărturisesce... de aceea ce este. Ah! de ar urmà Rușiĭ tot așà, cum le-ar bate Moldoveniĭ în palme! Pentru ce însă nu înțeleg eĭ că Sturdza este marea pricină a ureĭ ce eĭ astădĭ insuflă în Moldova, și pentru ce în sfârșit nu trimit la dracul pricina! După un asemenea discredit obștesc în care Sturdza a cădut chiar în opinia acelora ce-l apĕră încă, acest nenorocit are încă obrăznicia de a se lăudà pe sineșĭ. „Albina“ din 14 (26) Oct. publică o scrisoare de la Bucurescĭ, dragă Doamne, dar care este eșită din acelașĭ laboratoriŭ din care aŭ eșit și imputările în contra fericituluĭ întru pomenire Mitropolit Meletie, și a altor asemenĭ vrednicĭ bărbațĭ, adecă condeiul Î. S. însușĭ. Această scrisoare după ce ocăresce în destul pe frațiĭ noștri Românĭ, îșĭ dă într'aceste cuvinte opinia sa despre revoluția română: „De avem a ne plânge asupra ursitorilor acestor nenorocirĭ, poarte nu maĭ puțină vină aceĭ carĭ la 9 Iunie în minutul critic n'aŭ sciut a desvelì toată a lor putere spre a nimicnicì planurile și a lor isbucnire, lucru ce lesne s'ar fi putut plinì, maĭ vîrtos avênd înaintea ochilor pilda Moldoveĭ, unde stăpânitorul Michail Sturdza, în asemenea împrejurărĭ, a desvelit pe câtă privighere, pe atâta energie prin o măsură la vreme aplicată (bătaie, legare, închidere, surgunire, dare peste hotar, crudimĭ, furăturĭ) prin care a rĕscumpĕrat liniștea obștească, a înfrînat anarchia, etc.“ Ne cade din mână condeiul de disgust, fiind silițĭ a copià asemenea mârșave lăudărĭ. O Bibescule, Bibescule, pentru ce n'aĭ luat și tu lecțiĭ de la Michaiŭ-cel-bătrîn! Acum aĭ fi încă pe tron, poate; dar și lumea, împreună cu patria ta, te-ar fi pus de a dreapta luĭ Michail Sturdza, la cumplita di a rĕsbunăriĭ, și numele tĕŭ ca al luĭ ar fi blestemat în vecĭ!

No. 2478. 1848 Oct. 22.

No. 2.479. 1848 Oct. 23. Adresa No. 677 a Căimăcămieĭ Ţěriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. St. Min. de Interne. Dos. No. 551.)

Căimăcămia Ţěriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Fiind-că cu prilejul sěrbătoriĭ Baiaramuluĭ care este la 26 ale curgětoareĭ lunĭ, ḑiua Marţĭ, Exelenţia Sa Fuad Efendi primesce în acea ḑi felicitaţiile cuviincioase, şi fiind-că urmează a se felicità şi de către corpul negustorilor şi corporaţiĭ, Căimăcămia poftesce pe cinstitul Departament ca îndată să vestească de aceasta pe Vornicia oraşuluĭ, ca şi din parte-ĭ să vestească pe neguţătorĭ şi corporaţiĭ ca să-şĭ aleagă din parte-le deputaţĭ carĭ în arătata ḑi de 26 ale curgětoareĭ lunĭ la patru ceasurĭ şi jumětate după ameaḑă-ḑi să meargă la palatul de residenţă al Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi spre a-ĭ aduce cea din partea corpuluĭ neguţătorilor şi a corporaţiilor urare pentru sěrbătoarea Baiaramuluĭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

No. 2.480. 1848 Oct. 23. Adresa No. 678 a Căimăcămieĭ Ţěriĭ-Românescĭ către Departamentul Credinţeĭ.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 55/2.190. Secr. Stat.)

Căimăcămia.

C. Depart. al Credinţeĭ.

Fiind-că cu prilejul sěrbătoriĭ Baiaramuluĭ, carele este la 26 ale curgětoareĭ lunĭ, ḑiua Marţĭ, Exelenţia Sa Fuad Efendi primesce în acea ḑi felicitaţiile cuviincioase, Exelenţia Sa a hotărît primirea spre ḑisul sfârşit după rândueala următoare:

(Urmează programa. A se vedé No. 2.493.)

Căimăcămia dând aceasta în cunoscinţa cinstituluĭ Departament îl poftesce ca îndată să facă vestire către Prea Sfinţia Sa părintele Mitropolitul, domniĭ miniştriĭ şi toţĭ boeriĭ de obşte din Capitală, ca la arătata ḑi de 26 ale curgětoareĭ lunĭ la ceasurile însemnate pentru fie-care în parte să meargă în uniforma ce aŭ hotărîtă la palatul de residenţă al Exelenţeĭ Sale Fuad Efendi spre felicitare.

Adresa No. 679 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Sfatul administrativ extraordinar. No. 2.481. 1848 Oct. 23.

(Orig. Arch. Statuluĭ. Min. de Interne. Dos. No. 549.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar.

Fiind-că după trebuinţă sînt închiriate un numĕr de birjĭ, pe seama curţiĭ Exelenţeĭ Sale Fuad Efendi una, pe seama dumnea-lor Dragomanilor Exelenţiĭ Sale în numĕr de treĭ câte una, pe seama curţiĭ Exelenţiĭ Sale Omer Paşa două, pe seama Exelenţiĭ lor Nazir Paşa şi Kerim Paşa câte una şi pe seama d-luĭ Sali Efendi una;

Fiind-că darea de birjĭ la numitele persoane este neapĕrată pentru îndatorirea ce ele aŭ de a se preumblà în trebuinţele oştiriĭ şi prin urmare ale ţĕriĭ; Căimăcămia poftesce pe cinstitul Sfat a chibzuì asupra îndepliniriĭ acesteĭ trebuinţe şi a hotărî potrivit înlesnirilor ce cunoasce că sînt, adică din care sume anume saŭ din care cassă se cuvine a se rĕspunde preţul închirieriĭ trebuincioaselor birjĭ spre arătatul sfârşit pe câtă vreme trebuinţa le va cere.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Adresa No. 680 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.482. 1848 Oct. 23.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 8/2.167.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Se trimite cinstituluĭ Departament alăturata în original jalbă a Luminăţieĭ sale Beizdadea Grigorie No. 504, în potriva împovărăriĭ, peste a lor putere, ce se face locuitorilor din satul Fulga din judeţul Prahova, de a da eĭ pentru îndestularea oştirilor una mie chile orz şi patru-ḑecĭ chile grâŭ, şi se poftesce cinstitul Departament ca să ieà în de aproape băgare de seamă jăluirea făcută, fiind-că într'adevĕr se cunoasce a fi peste puterile unuĭ sat alcătuit de 280 familiĭ de a da însemnata sumă de bucate, şi îndată, încredinţându-se dacă li se face o asemenea silnică îndatorire, să le facă îndestulare dojenind tot într'o vreme pe acest Sub-cârmuitor şi cinovnic, ce se arată că stăruesc în sat spre îndeplinirea aceĭ împilărĭ, ca în viitor să se părăsească din asemenea urmărĭ. De urmare cinst. Depart. va încunosciinţà Căimăcămia.

No. 2.483. 1848 Oct. 23. **Adresa No. 911 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 6/2.166. Secr. Stat.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prinți-patuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Secția 3-lea.

Bucurescĭ.

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Țĕriĭ.

Cârmuirea județuluĭ Prahova prin raport cu No. 809 încunosciințează Departamentuluĭ cererea întîmpinată din partea comandirilor oștiriĭ așezată acolo în cvartirurĭ, de a înființà un spital ostășesc de patru-ḑecĭ paturĭ în casa școaleĭ din orașul Ploescĭ, precum și pentru facerea arătatuluĭ numĕr de paturĭ cu toate cele trebuincioase obiecte i pentru îndestularea bolnavilor.

Departamentul pe de o parte, ca să nu se pricinuească nemulțumire oștiriĭ cu întârḑierea îndepliniriĭ uneĭ asemenea cererĭ, a dat cuvenita deslegare Cârmuiriĭ pentru înființarea preḑisuluĭ spital și plata cheltuelilor privitoare la ținerea luĭ din baniĭ Visterieĭ; iar pe de alta, fiind-că din partea Nacialstveĭ ostășescĭ nu are în vedere vre-o asemenea cerere, are cinste plecat a încunosciință de aceasta cinstiteĭ Căimăcămiĭ, ca după înțelegerea ce va luà întru aceasta cu locul competent, să binevoească a-l cinstì cu deslegarea cuvenită.

Șeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.
pentru șeful secțieĭ, I. Mehtupciu.

No. 2.484. 1848 Oct. 23. **Adresa No. 1.575 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 27 Fin./4.623. Secr. St.)

Departamentul trebilor din Lăuntru al Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Secs. I. Masa I.

Bucurescĭ.

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ.

Cinstitul Sfat orășenesc prin raport cu No. 4.260 încunoscințează Departamentuluĭ că după porunca ce a avut dată, însărci-

nând pe d. Serdarul Ioan Samurcaş ca să înfiinţeze mobilele cerute de Exelenţia Sa Omer Paşa la palatul de locuinţă de pe uliţa Mogoşoaeĭ, a dat Sfatuluĭ listă de mobilele trebuincioase a se cumpĕrà din noŭ şi a se aşezà în salonul cel mare al tronuluĭ şi al intrăriĭ, după înţelegerea ce a avut cu Exelenţia Sa, iar nu în odăile însemnate de acest Departament, costul cărora însumează două sute treĭ-spre-ḑece galbenĭ şi leĭ nouĕ, şi pentru că înfiinţarea acestor mobile s'a cerut cu grabă, Sfatul pe de o parte a dat poruncă Cassieriei sale să sloboaḑă aceştĭ banĭ cu chip de împrumutare, iar pe de alta cere punere la cale pentru întoarcerea lor de unde se va găsì de cuviinţă, spre despăgubirea Casseĭ orăşenescĭ. No. 2.484. 1848 Oct. 23.

Departamentul supuind la cunoscinţa c. Căimăcămiĭ împrejurarea aceasta, o roagă să binevoească a scrie c. Visteriĭ ca să sloboaḑă aceştĭ banĭ în primirea Sfatuluĭ orăşenesc.

Şeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.
Şeful secsiĭ, Steriadi.

(Resoluţie:) Să se scrie Departamentuluĭ Visterieĭ ca să sloboaḑă Sfatuluĭ orăşenesc acea sumă de banĭ.

C. Cantacuzino.

Adresa No. 1.582 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneşcĭ către Căimăcămie. No. 2.485. 1848 Oct. 23.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 380.)

Cinst. Căimăcămiĭ.

Departamentul n'a întârḑiat a pune în lucrare atât prin poruncile sale către Cârmuirile de judeţe, cât şi prin înţelegerea sa cu cinstitul Secretariat al Statuluĭ, dispoziţiile adreseĭ aceĭ cinst. Căimăcămiĭ No. 614 pentru mărginirea circulaţieĭ gazetelor Braşovuluĭ şi a altor foĭ tipărite în staturile străine câte nu vor fi censurate şi slobode, precum şi pentru neslobodirea de paşpoarte pentru Austria maĭ înainte de a se cere deslegarea cinst. Căimăcămiĭ pentru fie-care persoană în parte. Dar Departamentul cu aceasta numaĭ nu socotesce cu desăvârşire chezăşuite măsurile ce pentru poprirea gazetelor sînt de neapărat a se executà şi a se îndeplinì după cea de astăḑĭ stare a ţĕriĭ.

Şi motivurile ce are Departamentul despre aceasta sînt:

Că foĭ tipărite, gazete şi alte felurite hârtiĭ şi corespondenţe scandaloase se aduc din Transilvania nu numaĭ de voiajorĭ particularĭ şi de faţă, ca să se poaţă poprì la graniţă cu o simplă in-

No. 2.485. 1848 Oct. 23. vitare către dînşiĭ a slujbaşilor stăpânirii, ci se trimit de acolo şi într'adins de ceĭ cu cuget ca să aţiţe duhurile celor de aicĭ şi să vatăme liniştea obştească, cu oamenĭ plătiţĭ şi porniţĭ de dînşiĭ spre acest numaĭ sfârşit, precum cu mocanĭ păstorĭ, cu cărăuşĭ şi cu alţiĭ asemenea, carĭ ascundênd acele hârtiĭ în bagajurile şi în îmbrăcămintea lor, chiar şi prin şalele cailor şi prin trăsurile lor, despre care aceasta are Departamentul în destule pilde, şi înşală privigherea slujbaşilor şi isbutesc în misia lor.

Departamentul dar este de părere că e de neapĕrat ca toţĭ oameniĭ ce vor venì din staturile Austrieĭ, precum şi aceĭ ce vor merge de aicĭ acolo şi carĭ vor fi de o mică condiţie, iar nu niscareva persoane de distincţie, precum şi toţĭ de obşte păstoriĭ, cărăuşiĭ şi săteniĭ, să le fie de acum înainte cercetate de străjuitoriĭ graniţiĭ acestuĭ Principat toate bagajurile, chiar şi îmbrăcămintea de pe dînşiĭ, cu chip însă înţelegĕtor şi cuviincios, şi orĭ-ce hârtie de asemenea vătĕmătoare fire se va găsì la dînşiĭ, să se oprească de aceĭ străjuitorĭ, să se pecetluească şi să se trimiţă la acest Departament spre cuvenita cu dînsa punere la cale, iar pe uniĭ ca aceia să-ĭ isgonească străjuitoriĭ a se întoarce la ţeara lor pre cât vor fi supuşĭ austrienĭ, iar fiind pământenĭ să-ĭ trimiţă la Departament spre a se osândì după gradul învinovăţiriĭ lor.

Departamentul a socotit de a sa datorie a pune în vederea cinst. Căimăcămiĭ şi această măsură, ca de o va aprobà să binevoească a-ĭ da deslegare pentru aducerea eĭ la îndeplinire. Cunoască însă cinst. Căimăcămie că la o asemenea întîmplare va fi de trebuinţă a se înţelege atât cu c. c. Agenţie de aicĭ ca să facă a se publicà această măsură în Transilvania, şi să nu fie în pretenţiĭ la o asemenea cercetare la care vor fi supuşĭ sudiţiĭ austrienĭ, cât şi cu Dejurstva oştiriĭ ca să îndatoreze pe ofiţeriĭ străjuitorĭ graniţeĭ a executà măsura predisă întocmaĭ.

No. 2.486. 1848 Oct. 23. Adresa No. 1.583 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Omer Paşa.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Exelenţiĭ Sale Omer Paşa, General de căpetenie al armieĭ imperiale otomane şi Guvernor militar al acesteĭ Capitale.

Neputêndu-se săvârşì aicĭ, întocmaĭ precum împrejurările şi trebuinţa cere, cercetarea acelor opt-spre-ḑece sătenĭ din judeţul

Teleormanuluĭ, de care se ating adresele Exelențiĭ Voastre No. 143 şi 149, pentru-că lipsiaŭ atât ceĭ-lalțĭ aĭ lor consătenĭ, cât şi slujbaşiĭ ce s'aŭ aflat față la rĕsvrătirea urmată de dînşiĭ, de la carĭ şi numaĭ s'ar puté descoperì adevĕratele motive ce aŭ împins pe aceştĭ sătenĭ la o asemenea mare netrebnicie, Departamentul s'a vĕḑut silit a săvârşi această cercetare chiar acolo la fața loculuĭ unde, urmând să asisteze şi pomenițiĭ sătenĭ, roagă pe Exelenția Voastră plecat, să binevoițĭ a orânduì o escortă de ostaşĭ ca să ducă pe numițiĭ supt bună pază până la oraşul Turnu, unde încredințându-ĭ în primirea Cârmuiriĭ loculuĭ, escorta se va întoarce înapoĭ. No. 2.486. 1848 Oct. 23.

No. 2.487. 1848 Oct. 23.

Adresa No. 2.358 a Mitropolituluĭ Ungrovlachieĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneşcĭ.

(Orig. Arch. M. de Int. Dos. No. 357.)

Vĕḑêndu-se atâta întârḑiere din partea ocârmuirilor respective pentru trimiterea aicĭ a preotuluĭ Radu Şapcă de la Celeiŭ, cel ce întâiŭ a blagoslovit steagurile revoluționare, şi a ierodiaconuluĭ Atanasie Stoenescu de la Episcopia din Craiova, poftim pe cinstitul Departament să binevoească ca cu cea întâiŭ expediție să maĭ poruncească acelor ocârmuirĭ, ca fără altă întârḑiere să-ĭ ridice şi cu într'adins paznicĭ să-ĭ trimiță aicĭ, dacă însă ierodiaconul Atanasie se va fi însănătoşit din boala ce ni s'a arătat prin adresul cu No. 995 că pătimià.

Neofit, Mitr. Ungrovlachieĭ.
Ajutor, Chr. Dimitrescu.

No. 2.488. 1848 Oct. 23.

Petiția luĭ Costache Arcuda pentru liberarea luĭ Scarlat Voinescu.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Slăvite şi milostive Boerule!

Cu respect şi plecat supun la cunoscința Domnieĭ Voastre că un Scarlat Voinescu, carele de vre-o lună se află supt arest în cinstita Poliție, ținind în căsătorie pe o nepoată a mea (şi care acum se află pătimind în cumplire, rĕmasă fiind cu copil la sîn şi cu altul în sarcină) se vede că zestrea cea în nact ce este o sumă mult simțitoare pentru dînsa, o are risipită în daraverĭ, şi numaĭ

No. 2.488. însușĭ îĭ scie de căpătuĭ și prin urmare poate a-ĭ da de seamă, și
1848 pentru-că numita luĭ soție se află mult strîmtorată neavênd nicĭ
Oct. 23. trebuincioasele spre hrană și cele-lalte de ținerea vieții, mĕ arunc la picioarele d-voastre, și mĕ rog cu multă umilință ca să vĕ milostivițĭ a face cuviincioasa punere la cale, precum cu înțelepciune vețĭ găsì de cuviință, de a se puté să fie slobodit pe o chezășie spre a puté deslușì în ființă cele ce se cade, încurcata această sumă de banĭ uniĭ cu alțiĭ, și care pomană va fi ca să nu rĕmâe această nenorocită femeie și nevinovațiĭ eĭ copiĭ stinșĭ cu totul.

Al Slăviriĭ Voastre prea plecată slugă,

Costache Arcuda.

(Resoluție:) Primită la 23 Octomvrie 1848. Neputêndu-se a se face cele cerute în această jalbă, va stà la delă spre sciință.

Ar. Ghica.

No. 2.489.
1848
Oct. 23.

Adresa Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Paharnicul D. Râmniceanu.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

D-luĭ Paharniculuĭ Dinu Râmniceanu.

Vĕdêndu-se neputința de a se privì completă cercetarea săvârșită aicĭ pentru rĕsvrătitoarele împrejurărĭ întîmplate la satul Piatra din județul Teleorman și de a se descoperì adevĕratele pricinĭ ce aŭ împins pe locuitoriĭ aceluĭ sat, precum și pe aceia de la Viișoara, Căcănăul și Suhaia la o asemenea însemnătoare netrebnicie, și neapărata trebuință ce este de a se săvârșì cercetarea aceasta chiar acolo la fața loculuĭ; — Departamentul însărcinează pe Dumnea-ta ca să mergĭ îndată la pomenitul județ, unde prin înțelegerea ce maĭ întâiŭ veĭ luà cu Cârmuirea locală, ca să-țĭ încunoscințeze împrejurările acesteĭ pricinĭ și toate cele urmate de dînsa, iar după aceasta după o scumpă cercetare și iscodire ce veĭ face chiar acolo în pomenitul sat, unde veĭ aduce de față atât pe aceĭ opt-spre-ḑece locuitorĭ ce se află acum aicĭ în capitală și pentru carĭ s'a făcut punere la cale a se întoarce acolo supt pază de ostașĭ otomanĭ, cât și pe ceĭ-lalțĭ nouĕ poprițĭ acolo de pomenita Cârmuire, precum se vede din alăturatul aicĭ în original al eĭ raport No. 597, precum și pe orĭ-care alt particular saŭ slujbaș veĭ găsì de trebuință, să te silescĭ a descoperì cele următoare:

1-iŭ. Care a fost purtarea locuitorilor acestor sate din ḑiua reînfiinţăriĭ guvernuluĭ legitim, până în ḑiua întîmplărilor preḑise. No. 2.489. 1848 Oct. 23.

2-lea. Care a fost pricina ce a silit pe d-luĭ Cârmuitorul să meargă la Piatra însoţit de dorobanţĭ şi ostaşĭ şi carĭ aŭ fost măsurile întrebuinţate de d-luĭ către sătenĭ după sosire-ĭ acolo şi ce resultat aŭ avut?

3-lea. Care este adevĕrata pricină d'a dreptul isvorîtă saŭ insuflată de alţiĭ străinĭ şi de cine anume ce a îndemnat pe locuitoriĭ acelor sate să păşească la o asemenea nesupunere şi rĕsvrătire în protiva Stăpâniriĭ atât maĭ nainte, cât şi după sosirea d-luĭ Cârmuitor în satul lor.

Şi după o asemenea amăruntă şi temeinică desvoltare a lucrurilor dovedind dumnea-ta pe aceĭ din locuitorĭ ce în adevĕr şi fără nicĭ o îndoeală aŭ fost pricinuitoriĭ şi săvârşitoriĭ acestor neorânduelĭ, pe de o parte pe toţĭ aceia să-ĭ încredinţezĭ Cârmuiriĭ ca să-ĭ ţie la residenţa eĭ arestaţĭ şi subt bună pază până va primì porunca Departamentuluĭ, iar pe de alta să te întorcĭ aicĭ ca să daĭ Departamentuluĭ relaţia urmăriĭ Dumi-tale spre a se hotărî vinovaţilor osânda ce li s'ar cuvenì.

Cu aceasta se poruncesce şi Cârmuiriĭ judeţuluĭ ca să deà d-luĭ Paharniculuĭ Râmniceanu toate sciinţele şi înlesnirile ce va cere pentru grabnica şi exacta îndeplinire a însărcinăriĭ d-sale.

Adresa No. 4.374 a Sfatuluĭ orăşenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 2.490. 1848 Oct. 23.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Sfatul orăşenesc din Bucurescĭ.

Sfatul îndatorat fiind prin punerile la cale ale stăpâniriĭ ca să pue pe lângă cele-lalte birjĭ ce se daŭ la foncsionariĭ ostăşescĭ otomanĭ şi în dispoziţia întâiuluĭ Secretar al Ex. Sale Fuad Efendi, numit Surua Bei, o droşcă pe cât s'ar puté maĭ elegantă decât cele-lalte de birje; însă după dorinţă ce a arătat pomenitul Beĭ de a avé un echipaj privat, dorinţă care se conformează şi cu chiar interesurile Casseĭ Oraşuluĭ, căcĭ cumpĕrându-se de Sfat droşca şi caiĭ ceruţĭ de pomenitul Secretar, vor rĕmâné acestea la plecarea Dumi-sale proprietatea Magistratuluĭ, şi fiind-că atât caiĭ cât şi droşca urmează a costisì până la galbenĭ împĕrătescĭ treĭ sute, şi

No. 2.490. 1848 Oct. 23. cu acest mijloc, adică plătindu-se odată pentru tot-deauna în această trebuinţă suma de aceştĭ galbenĭ, va rĕmâné Sfatul apĕrat de îndatorirea la care se află acum pus de a rĕspunde pe fie-care lună galbenĭ 45 ce cere birjarul orânduit pe lângă sus ḑisul Beĭ, Sfatul cere cinstituluĭ Departament deslegare de urmare.

President, C. Lenş.
I. Samurcaş, R. Simonide.
S., V. Nicoleanu.

No. 2.491. 1848 Oct. 23. **Nota luĭ Fuad Efendi către Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ.**

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur,

Ce n'est qu'hier au soir que j'ai reçu votre communication en date du 21 octobre (2 novembre).

En réponse, je m'empresse de vous informer qu'aux dépositions que vous vous êtes procurées en secret, j'ai à opposer, moi, une foule de témoignages que j'ai demandés officiellement, ouvertement et loyalement. Je n'ai pas manqué de les remettre à mon Gouvernement, et, si je ne puis dire comme vous, que c'est le Général Aupick qui prononcera sur l'incident qui s'est élevé entre nous, je puis dire au moins que c'est le public entier, l'humanité entière qui prononcera entre vous et nous.

Quant à la réclamation du S. Bourlé, elle peut être juste, mais après tout ce qui vient de se passer, ce n'est que sur la réclamation de Son Excellence l'Ambassadeur de la République Française à Constantinople que je pourrai m'en occuper.

Recevez, Monsieur, les assurances de ma considération.

(Signé:) Fuad.

No. 2.492. 1848 Oct. 24. **Adresa No. 690 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Chibzuirea cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar rostită în jurnalul sĕŭ în copie alăturat pe lângă adresa cinstituluĭ De-

partament sub No. 737 în privința desarmăriĭ locuitorilor din Capitală și din toate cele-lalte orașe, târgurĭ și sate ale țĕriĭ, dându-se în cunoscința Exelențiĭ Sale Generaluluĭ Duhamel, s'a primit acum rĕspuns prin nota No. 99, că acea chibzuire a Sfatuluĭ, ca măsură pentru desarmarea locuitorilor să nu se mărginească numaĭ pentru Capitală, ci să se întindă de o potrivă și pentru toate orașele, târgurile și satele țĕriĭ, se aprobează; că în orașele județelor comisiile trebue să fie formate după indicația și sub privigherea Cârmuitorilor; acolo unde se află în garnisoană trupe împĕrătescĭ, poate luà parte la acele comisiĭ un ofițer rus, și Exelenția Sa Generalul Lüders va însciințà spre acest sfârșit de instrucțiile sale pe comandanțiĭ militarĭ; că pentru sorocul peste carele ceĭ ce se vor dovedì țiind încă arme vor fi supușĭ rânduitelor de lege osânde, fiind-că acela la ḑi 1-iŭ a viitoruluĭ Noemvrie este foarte apropiat, spre a se puté până atuncĭ pune în lucrare desarmarea, să se hotărască a fi la 15 ale luĭ Noemvrie viitor pentru Capitală, și la ḑi 1-iŭ a viitoruluĭ Decemvrie pentru toate cele-lalte orașe și județe ale țĕriĭ; și că rânduitul ofițer rus de a fi mădular al comisieĭ din Capitală este colonelul Fredericĭ. No. 2.492. 1848 Oct. 24.

Căimăcămia dând în cunoscința cinstituluĭ Departament așternutele în sus dispozițiĭ, prin carĭ se aprobează chibzuirea cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar, din jurnalul ḑis maĭ sus, îl poftesce ca să grăbească a le aduce la întocmaĭ îndeplinire, făcênd și trebuincioasa publicuire întru aceasta după toate cerutele forme.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Publicațiune oficială pentru serbarea Bairamuluĭ. No. 2.493. 1848 Oct. 24.

(Foae vol. Acad.)

Foae Extraordinară.

Se face cunoscut locuitorilor din Capitală că Marția viitoare, 26 ale curgĕtoareĭ lunĭ, va fi cu prilejul sĕrbătorilor Bairamuluĭ, mare primire la Exelenția Sa Fuad Efendi după programa următoare:

Seara va fi bal la palatul Exelențiĭ Sale, iluminațiĭ și focurĭ de artifiție. Patru ḑile de-a rândul adecă: Marțĭ, Miercurĭ, Joĭ și Vinerĭ se va slobodì, de cincĭ orĭ pe toată ḑiua câte o salvă de artilerie.

No. 2.493.
1848
Oct. 24.

Programa ţeremonieĭ.

La 9 ceasurĭ Ex. Sa Omer Paşa şi tot ştabul armieĭ împĕrătescĭ vor merge la Ex. Sa Fuad Efendi.

La 10 ceasurĭ Ex. Sa Fuad Efendi, însoţit de Ex. Sa Omer Paşa şi de tot ştabul va merge la casarmă.

La 2 ceasurĭ Ex. Sa Fuad Efendi va primì pe Ex. Sa Caimacamul şi DD. miniştri.

La $2^1/_2$ ceasurĭ pe Em. Sa Părintele Mitropolitul şi corpul boerilor.

La 3 ceasurĭ autorităţile civile.

La $3^1/_2$ ceasurĭ autorităţile militare.

La 4 ceasurĭ corpul boerilor de al 2-lea şi al 3-lea clas.

La $4^1/_2$ ceasurĭ deputaţiile neguţătorilor şi ale corporaţiilor.

No. 2.494.
1848
Oct. 24.

Adresa No. 3.503 a Logofeţieĭ trebilor Bisericescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 551.)

Departamentul Logofeţieĭ trebilor Bisericescĭ şi Instrucţieĭ publice.

Cinst. M. Vorniciĭ a trebilor din Lăuntru.

Fiind-că cinst. Căimăcămie prin adresa cu No. 678 dă în cunoscinţa Departamentuluĭ că cu prilejul sĕrbătoriĭ Bairamuluĭ, care este Marţĭ la 26 ale curgĕtoareĭ lunĭ, Exelenţia Sa Fuad Efendi primesce în acea ḑi felicitaţiile cuviincioase, şi fiind-că Exelenţia Sa a hotărît primirea antorităţilor politicescĭ în numita ḑi la treĭ ceasurĭ după ameaḑĭ, Departamentul cu cinste roagă pe D. M. Vornic să binevoească a poftì la arătata vreme cu amploiaţiĭ ceĭ maĭ de căpetenie atât aĭ aceluĭ Departament, cât şi aĭ celor-lalte autorităţĭ ce ţin de cinst. Vornicie, ca să se înfăţişeze în uniformele rangurilor d-lor înaintea Exelenţiĭ Sale spre felicitaţie.

Şeful Departamentuluĭ, Const. Belu.

Raportul No. 11.782 al Poliției Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.495. 1848 Oct. 24.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Poliția Capitaleĭ.

La porunca cinst. Depart. cu No. 1.421 cu plecăciune se face cunoscut că mobilele trebuincioase pentru Canțelaria Exelențiĭ Sale Teftendar Efendi s'aŭ întîmpinat din cele ale Părinteluĭ Ioasaf Znagoveanul și nu maĭ este trebuință de a se maĭ cere și de la cinst. Vornicie a orașuluĭ.

Șeful Poliţieĭ, Colonel Voinescu.
Secretar, G. Rudeanu.

Adresa No. 18.247 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ către Hătmănie. No. 2.496. 1848 Oct. 24.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 443.)

Departamentul trebilor din Lăuntru.

Secția 4-a. Iașĭ.

Cinstiteĭ Hătmăniĭ.

Secretariatul de Stat cu adresul No. 2.393 împărtășesce că d. Dimitrie Cantacuzino de la Grozĕștĭ ce se află acum peste hotar, și carele din descoperirile făcute a luat parte la tulburările urmate, este oprit de a intrà în țeară. Despre care Departamentul făcênd cunoscut cinstiteĭ Hătmăniĭ, o poftesce să binevoească a da cuvenitele poruncĭ Comandirilor de graniță, ca să fie cu cea maĭ de aproape privighere a nu îngăduì nicĭ cum intrarea în țeară a d-luĭ Cantacuzino, când s'ar încercà a trece pe la vre-o zastavă.

Ministru din Lăuntru și Cavaler, Balș, Vel Logofĕt.
Șeful secțieĭ, Gane.

Corespondență din Bucurescĭ către „Gazeta de Transilvania". No. 88. 1848. 28. X. No. 2.497. 1848 Oct. 24.

Bucurescĭ. — De multe orĭ am apucat condeiul ca să vĕ scriŭ și l-am lepădat iar din mână, pentru-că nu aveam saŭ nu

No. 2.497. 1848 Oct. 24. pricepeam ce să vě scriŭ, mi se vedeaŭ toate confuse, apoĭ ca unul ce nu mě amestecam în politică nu sciam nimica, pentru-că în toată capitala nu vedem alt ce-và decât turme de soldațĭ Turcĭ și Muscalĭ de dimineața până seara și noaptea înarmațĭ, preumblându-se pe toate ulițile cu musică și tobe cântând și bătând în tobe ca când ar fi luat cu asalt tot Parisul, eșiaŭ și intraŭ în capitală în triumfurĭ, pare-că îțĭ erà scârbă să-ĭ maĭ audĭ, noaptea slobodiaŭ și tunurĭ, făceaŭ smotrurĭ atât Muscaliĭ cât și Turciĭ fără a face cuĭ-và ce-và, și tot diceaŭ că de present e maĭ bine decât orĭ unde în Bucurescĭ. Oștirile se preumblaŭ cu musicile pe podurĭ di și noaptea, și boeriĭ făceaŭ la soarele și așà petreceaŭ uniĭ cu alțiĭ, iar pe bietul norod nu-l puteaŭ să-l împileze și să-l despoae cum ar vreà, însă ce o fi clocit într'însul n'am putut scì, destul că da poruncĭ că cine are arme să le ducă la poliție, adecă să fie desarmațĭ, cu toate acestea de vre-o 3 dile încoace vědă că terorismul începe a-șĭ înfige unghiile încă tare. Maĭ alaltă-erĭ venì o poruncă de la Căimăcămie către Eforia școalelor, ca profesoriĭ Transilvănenĭ precum: Laurianu, Aron, Maiorescuĭ în numěr până la 15 să fie scoșĭ din posturile lor, și în locul lor Eforia să așeze alțiĭ pământenĭ cu capacitate și caracter, după aceasta venì altă poruncă prin care depărtă și pe directorul Poenaru din postul de directorat al școalelor, și astădĭ școalele se află fără director, cu toate că școalele aŭ rěmas numaĭ cu nume, iar în faptă nu există, fiind-că școala de la Cismegiŭ s'a făcut casarmă pentru soldațiĭ românĭ, școala de la Radu-Vodă s'a făcut pentru Turcĭ, iar Sfîntul Sava s'a făcut în formă casarmă muscălească cu toate calitățile eĭ pe deplin; nu numaĭ pentru ernat ci pentru vecie îșĭ fac pregătirile, pentru-că și în biserică a început a cântà și a cetì Evanghelia rusesce, de acuma a început să le ieà și limba, acum Țeara-Românească merge spre înaintare.

Astădĭ terorismul începù în faptă, pe la 8 ceasurĭ dimineața, dar maĭ înainte aŭ închis toate barierele cu Muscalĭ, luară pe lipscanul Petrovicĭ din biserică între baionete și îl închiseră, pe neguțătorul Mincu asemenea, pe un căpitan din miliție, pe boerul Steriad; pe Iancu Crețeanu, pe Cipescu și alțiĭ maĭ mulțĭ, și așà de la 9 ceasurĭ până la 2 ceasurĭ aŭ tot arestat, suindu-se numěrul arestaților la 40, la 2 ceasurĭ între baionete muscălescĭ ĭ-aŭ dus la Plumbuita. Ce va maĭ fi până diseară nu pot scì.

Corespondenţă din Constantinopole către „Le National". 1848. 20. XI. No. 2.498. 1848 Oct. 24.

Constantinople.

Vous savez par ma dernière lettre, que la Sublime Porte, se fondant avec toute raison sur le rétablissement de la tranquillité dans les Principautés du Danube, et plus encore, sur leur extrême misère, avait adressé une note à M. Titow, à l'effet d'obtenir que, selon la promesse faite dans la circulaire de M. Nesselrode du 19 juillet dernier, les troupes russes quitassent ces malheureux pays, auxquels il est de toute impossibilité de subvenir à leur entretien. Vous savez aussi que le cabinet de St. Pétersbourg, qui avait un double but en faisant entrer ses Cosaques dans les Principautés, celui d'étouffer les révolutions en Valachie d'abord, puis dans l'occident de l'Europe, si l'occasion se présentait, n'était pas le moins du monde disposé à faire droit à la trop juste demande de la Sublime Porte.

Vous savez enfin, que les Russes, qui s'entendent peut-être mieux encore que les Persans à déguiser la vérité et à se servir sans façon du mensonge, ne sont jamais à bout d'expédients. Le divan dit que les Principautés sont trop pauvres pour nourrir les Cosaques qui ne paient rien depuis qu'ils sont entrés; le czar répond: «c'est bien», et se tire facilement d'affaire en décrétant qu'il met un emprunt de 300.000 roubles d'argent à la disposition de ses chères principautés. Le procédé est digne du cabinet de St. Pétersbourg et conforme en tout aux erremets séculaires de sa politique. C'est emprunt est un tour habile: le czar prête aux Principautés l'argent qui leur est nécessaire pour nourrir ses propres troupes, lesquelles n'ont rien à faire dans le pays; de cette façon comment dire qu'on n'a pas les moyens de pourvoir à leur entretien. L'ukase prétend même que cet expédient est une preuve de plus de la sollicitude du magnanime empereur. C'est sans doute une plaisanterie; mais elle est bien cruelle. On a dit qu'en politique les Russes n'ont pas de cœur, et l'on pourrait bien avoir raison.

Remarquez ceci, Monsieur le rédacteur: Par suite des mille abus de l'administration de l'ex-hospodar Bibesco et des troubles de ces derniers temps, la Valachie n'a pu tirer de ses terres les grains nécessaires aux besoins de ses habitants; elle est ménacée de la famine, et Fuad Effendi, commissaire de la Porte, a dû pren-

No. 2.498. 1848 Oct. 24. dre la mesure qui défend l'exportation des grains, des céréales et des légumes, à partir du 13 de ce mois. C'est dans ces tristes circonstances que les Cosaques s'obstinent à rester dans les Principautés ; le pain manque aux habitants, et ils restent là pour leur faire encore la part plus petite. Ajoutez à cela qu'ils grèvent ces pays de l'intérêt de l'emprunt, qui sera l'épée de Damoclés suspendue sur leur tête. Les Principautés sont pauvres, et elles le seront pendant longtemps. Or, lorsqu'elles feront mine de vouloir secouer l'influence de la Russie, celle-ci leur dira: „Payez-moi ce que vous me devez, je l'exige", et comme elles ne pourront pas payer, il faudra qu'elles continuent de rester aux genoux du czar. C'est la tactique que l'autocrate emploie à l'égard de la Perse, et Dieu sait si elle lui réussit.

Il n'est bruit ici, d'après des lettres venues de Galatz, que de l'entrée de 60.000 Russes en Transylvanie sur la demande de l'empereur d'Autriche. Je ne pense pas que cette nouvelle soit exacte, mais les personnes les mieux informées de Constantinople croient qu'il existe entre les cours de Vienne et de St. Pétersbourg, un traité d'alliance offensive et défensive, et qu'on en verra les effets au printemps prochain; elles croient aussi que pour ce motif, les Cosaques ne quitteront pas les Principautés, quelles que soient l'insistance et l'énergie des réclamations de la Porte contre la prolongation de leur séjour dans ces pays. Pour les y forcer, il faudrait les grandes voix de la France et de l'Angleterre; se feront-elles entendre? Dieu le veuille, pour leur intérêt même autant et plus que pour celui de la Turquie et des Principautés de la Valachie et de la Moldavie.

Les princes déchus sont incorrigibles, à ce qu'il paraît, de quelques pays qu'ils soient. L'ex-hospodar Bibesco, qui abdiqua avec une basse faiblesse aux premiers mots de la révolution qu'il avait rendue nécessaire et inévitable par son abominable administration, se trouve à Fokchan, en Moldavie, ayant été en quelque sorte chassé de Cronstadt, où il s'était réfugié. On m'assure qu'il doit se rendre très prochainement à St. Pétersbourg pour rappeler au czar, que s'il n'est plus hospodar de Valachie, c'est parce qu'il a suivi ses conseils, et que, par conséquent, il est juste qu'il l'aide à reprendre les rênes de la Principauté, lui promettant, par les mânes de Catherine, qui avait rêvé la conquête de Constantinople, de faire tout ce qui dépendra de lui pour qu'il en soit ainsi. La propositon est séduisante, mais je crois que Nicolas est trop habile pour

pousser l'impudeur jusqu'à l'agréer ; son protégé est véritablement trop démonétisé dans ce pays, qui lui attribue tous ses maux et qui n'est pas diposé à se laisser traiter homéopatiquement. No. 2.498. 1848 Oct. 24

. . . .

Notă din „Le Siècle". 1848. 5. XI. No. 2.499. 1848 Oct. 24.

Valachie.

D'après les dernières nouvelles, voici quelle était la situation de la Valachie :

Fuad Effendi continuait à prendre, de concert avec le Caïmacan de la Principauté, Constantin Cantacuzène toutes les mesures nécessaires pour comprimer la révolution. Des forces commandées par les généraux de brigade Ismail Pacha et Méhémet Pacha étaient parties pour la Petite Valachie, à l'effet de combiner leurs opérations avec la marche de la division débarquée à Calafat. Une brigade russe de 5.000 hommes marchait sur Rimnik. Omer Pacha fit partir, sous le commandement de Kérim Pacha, une colonne expéditionnaire composée de quatre escadrons de cavalerie, trois bataillons d'infanterie et quatre canons pour prendre en flanc la position que Maghiero occupait près de Rimnik, au lieu nommé le Camp de Trajan, avec quatre mille pandours, deux à trois mille hommes de troupes régulières ou de milice de toutes armes, et six pièces d'artillerie. Maghiero, débusqué de ses retranchements s'est retiré en Transylvanie.

L'armée russe qui sera répartie sur divers points de la Valachie est forte de 25.000 hommes, dont 15.000 se trouvent momentanément en Moldavie.

Dans certains districts, les paysans se refusent à ensemencer les terres et à reprendre leurs travaux. Une publication de Fuad Effendi annonce que des colonnes mobiles se rendront de village en village pour punir les récalcitrans.

Corespondență din Bucurescĭ, după „Kölnische Zeitung" în „Journal des Débats". 1848. 5. XII. No. 2.500. 1848 Oct. 24.

Bucarest.

M. de Kotzebue a adressé une note au Caïmacam, dans laquelle il lui annonce que les frais d'occupation dans les Princi-

No. 2.500. 1848 Oct. 24. pautés par l'armée russe seront à la charge des habitants. Cependant le gouvernement russe leur prêtera 300.000 roubles, sauf remboursement quand les circonstances le permettront. On parle de beaucoup d'arrestations de boyards et de négociants et aussi de deux sujets autrichiens.

(Gazette de Cologne.)

No. 2.501. 1848 Oct. 25. Adresa No. 698 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

La Comisia întocmită pentru desarmarea locuitorilor Capitaleĭ, Căimăcămia a rânduit mădular pe d-luĭ Colonelul Nicolae Lahovari din oștirea românească, căruia s'a făcut cunoscut prin d-luĭ vremelnicescul Comănduitor al oștiriĭ a se înfățișà la cinstitul Departament spre a primì instrucțiile trebuincioase pentru lucrarea aceleĭ Comisiĭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.502. 1848 Oct. 25. Nota No. 287 a Secretariatuluĭ de Stat al Țĕriĭ-Românescĭ către Agentul Austrieĭ.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 144 S. fr. Secr. St.)

Secrétariat d'Etat de la Principauté de Valachie.

Monsieur l'Agent!

Mr. le Colonel Salomon par requête adressée à la Caïmacamie expose que lorsque, cédant aux mesures de rigueur que le gouvernement révolutionnaire avait arbitrairement employées contre lui, il dût partir de Bucarest pour aller prendre le bateau qui remontait, il confia à un de ses gens, conjointement avec d'autres effets, un étalon gris que celui-ci etait chargé de lui amener en Autriche où Mr. le Colonel Salomon se rendrait; que le nommé Georges Maghéro ayant rencontré ce domestique à la forêt dite

Coasta Saroloui, se saisit de l'étalon avec prétexte que Mr. le colonel Salomon lui en avait fait cadeau à Bucarest. No. 2.502. 1848 Oct. 25.

Monsieur le Colonel Salomon nie d'avoir fait don de cet étalon au dit Maghero et en demande la restitution de 500 ducats pour sa valeur. D'ailleurs en supposant même que Mr. le Colonel Salomon ait effectivement promis l'étalon à Maghéro dans un moment où sa vie était en danger, une promesse faite dans de pareilles circonstances, ne saurait nullement constituer un don de plein gré et c'est à tort que le sus-dit Maghero s'est prévalu de cette promesse pour s'emparer de l'étalon en question et le retenir jusqu'à ce jour.

En vous faisant part de cette réclamation, je crois devoir joindre mes instances à celles de l'honorable Caïmacamie à l'effet de vouloir bien, Monsieur l'agent, l'appuyer de votre mieux auprès de l'autorité de Cronstadt où le sus-dit Maghéro se trouve actuellement et je ne doute point qu'elle n'avise aux moyens de satisfaire à la demande du Colonel Salomon, en faisant obliger Mr. Maghéro ou à restituer l'étalon, ou en payer le prix.

Je saisis cette occasion pour vous réitérer, Monsieur l'Agent, les assurances de ma haute considération.

Bucarest.

A Monsieur de Timoni, Agent de S. M. Impériale et Royale Apostolique.

Adresa No. 1.620 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneseĭ către Logofeţia Bisericească. No. 2.503. 1848 Oct. 25.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

La Logofeţia Bisericească.

Fiind-că armele ce aŭ a se strînge de la locuitoriĭ Capitaleĭ prin orânduita Comisie s'a hotărît a se depune la mânăst. Văcărescĭ, este rugată cinst. Logofeţie să binevoească a se înţelege îndată cu Egumenul pomeniteĭ mânăstiriĭ pentru pregătirea trebuinciosuluĭ local, cinstindu-se şi Departamentul cu rĕspuns de punere la cale.

No. 2.504.
1848
Oct. 25.

Ordinul No. 1.625 al Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Poliţia Capitaleĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La Poliţie.

Pe d-lor Turnaviţiĭ ce se află subt arestul cinst. Poliţiĭ, Departamentul îĭ scrie a-ĭ trimite la mânăstirea Plumbuita, a stărui acolo împreună cu ceĭ-alţĭ şi de a fi primiţĭ de către oştirea orânduită acolo spre pază. D-luĭ şeful Poliţieĭ se va înţelege cu Exelenţia Sa generalul Hasfort, Comandantul oştirilor rusescĭ.

No. 2.505.
1848
Oct. 25.

Raportul No. 5.169 al Cârmuiriĭ de Olt către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Oltul.

La porunca cinst. Departament No. 815 plecat se face cunoscut că, asemănat disposiţiilor eĭ, pe dată s'aŭ dat cuvenitele poruncĭ Subt-cârmuitorilor şi Poliţaiuluĭ, ca să fie cu cea maĭ vie privighere a cercetà şi a dovedi pe verĭ-cine va îndrăznì saŭ va unelti, orĭ va vorbi ceva-şĭ supĕrător în potriva linişteĭ obştescĭ şi a buneĭ orânduelĭ, şi pe uniĭ ca aceia ce-ĭ va dovedì întreprinḑênd turburărĭ, de orĭ-ce treaptă vor fi, pe dată să-ĭ ridice şi să-ĭ trimţă la Cârmuire. Pentru care şi Cârmuirea nu maĭ puţin va avé aţintată privegherea asupra unor asemenea rĕŭ cugetătorĭ, pentru a lor dovedire. Iar de punerea la cale ce s'a făcut, nu lipsesce plecat a supune la cunoscinţa cinst. Departament.

Secs. 3-lea. Cârmuitor, Niculescu.

Raportul No. 4.244 al Cârmuiriĭ de Argeş către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 2.506. 1848 Oct. 25.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Argeş.

După porunca cinstituluĭ Departement cu No. 736, mergênd subt-iscălitul împreună cu Exelenţia Sa Generalul Engelhart şi cu comanda de Cazacĭ ce s'a trimis, la satul Runcul, spre a supune pe rĕsvrătitoriĭ locuitorĭ de acolo, am găsit un numĕr mic de locuitorĭ, cărora li s'a şi făcut cuvenita dojană, iar ceĭ-lalţĭ lipsiaŭ toţĭ; spre prinderea dar şi a acestora, din porunca Exelenţiĭ Sale, aŭ rĕmas acolo Cazaciĭ cu Comandirul lor şi Subt-cârmuitorul local, ca să cerceteze pe unde se află, ca prindênd pe ceĭ maĭ vinovaţĭ carĭ aŭ fost invitătoriĭ celor-lalţĭ, şi între carĭ figurează şi preotul aceluĭ sat, să-ĭ trimiţă aicĭ în primirea d-luĭ Comandir al oştiriĭ ce se aşteaptă. Armele însă şi hârtiile revoluţionare, fiind ascunse de căpeteniile acelor locuitorĭ ce nu s'aŭ găsit în sat, aŭ rĕmas să se ieà de Subt-cârmuitorul local şi d-l Comandir al Cazacilor, după ce se vor prinde, şi apoĭ să le trimiţă la Cârmuire.

Preste acestea va cunoasce c. Departament că din numĕrul de Cazacĭ ce aŭ venit, s'aŭ trimis de Exelenţia Sa Generalul ḑece şi la satul Slobozia spre ridicarea şi aducerea la Cârmuire a vr'o câţĭ-và locuitorĭ carĭ nu numaĭ că aŭ arătat împrotivire chiar subt-iscălituluĭ, şi n'aŭ dat supunere asupra drepturilor proprietariceştĭ, dar aŭ învitat şi pe alţĭ locuitorĭ de acolo la această neorânduealǎ.

Acum nĕdĕjduesce Cârmuirea că cu acest ajutor de ostaşĭ va puté smerì pe rĕsvrătitorĭ şi se va statornicì liniştea şi buna orânduealǎ în tot judeţul după dorinţa stăpâniriĭ. Pentru care după datorie plecat se încunoscinţează cinst. Departament.

Mas. 1.

Cârmuitor, St. Belu.
Secretar, C. Vărzariu.

No. 2.507. 1848 Oct. 25.

Adresa No. 4.050—4.051 a Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ, către Departamentul trebilor din Lăuntru şi Poliţia Iaşilor.

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 437. Administrative nouĕ.)

La Departament No. 4.050.
La Poliţie No. 4.051.

Arestantul de la caserna din Capitală Iosef saŭ Andreas Lucasievicĭ, în noaptea trecută din 24 spre 25 a curgĕtoareĭ, la 4 ceasurĭ de pe miedul nopţiĭ, cerêndu-se afară, şi folosindu-se de întuneric, a plecat fuga în cât ceasavasul ce a eşit cu dînsul l-a perdut din vedere, deşi a alergat atât el cât şi efreiterul spre a-l căută.

Decĭ, fiind-că el trebue să se găsească dosit în Capitală, cu cinste se poftesce pe Departament să binevoească a poruncì Poliţieĭ Capitaleĭ de a pune în lucrare din dată cercetare spre aflarea luĭ, după însemnata în dos fisionomie, şi trimitere supt arest.

No. 2.508. 1848 Oct. 25.

Circulara No. 4.063—4.078 a Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ, către Comandanţiĭ trecĕtoarelor.

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 437. Administrative nouĕ.)

La toţĭ Comandiriĭ. Ţirculare de la No. 4.063 şi păr la No. 4.078.

Secretariatul de Stat prin adresul supt No. 2.394 împărtăşesce că d-luĭ Dimitrie Cantacuzino de la Grozĕscĭ carele din descoperirele făcute s'a cunoscut a fi amestecat în apucăturĭ aducĕtoare de tulburărĭ în Prinţipat, şi acum se află peste hotar, să nu maĭ fie primit în ţeară. Drept aceea se face cunoscut că înfăţoşându-se prin distanţia ce vĕ este încredinţată cu dorinţa de a se întoarce la urma sa, să-ĭ opriţĭ intrarea, spre a nu se prilejì din parte-ĭ neorânduelĭ, raportuind atuncĭ îndată prin cea întâĭ poştă.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide. No. 2509. 1848 Oct. 25.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

Hier dimanche, toute la ville était en émoi: Un escadron de Cosaques, conduit par un agent de police a fait de nombreuses arrestations parmi les Valaques qui ont pris une part plus ou moins active à la révolution et notamment à la destruction du Règlement Organique et du Livre d'or. Ces arrestations, qui toutes ont été accompagnées de brutalités ont été immédiatement suivies du transport des prisonniers au couvent de Plumboïta, situé en dehors de la ville. — L'hôtel de M. Bischop, Consul de Belgique, a été envahi pendant son absence par des Cosaques. Dès son retour M. Bischop a protesté énergiquement auprès du Commissaire ottoman et auprès du Caïmacan contre cette violation inouie des prérogatives consulaires, et a exigé une prompte et éclatante satisfaction. Fuad Effendi lui-même, surpris de voir que le Commissaire Russe ait ordonné et executé sans l'en prévenir, l'arrestation des Valaques, a vivement protesté contre l'emploi de mesures dont lui seul était le libre arbitre; il a aussitôt expédié un courrier à Constantinople pour informer son Gouvernement de la manière dont la Russie entend exercer son protectorat dans ces Principautés. Le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'entrée des Russes à Bucarest, sans qu'ils aient laissé percer leurs intentions hostiles, avait inspiré aux Valaques une certaine confiance; le moment choisi par le Général Duhamel pour accomplir ses desseins et la promptitude avec laquelle ses ordres ont été exécutés, ont livré entre ses mains la plupart des chefs ou meneurs du mouvement révolutionnaire, à l'égard desquels Fuad Effendi n'avait pas jugé convenable de sévir.

J'ai l'honneur, Monsieur le Ministre, de vous transmettre (Annexe No. 1), copie de la réponse du Commissaire ottoman à ma dernière note. Je regrette vivement que les termes dans lesquels elle est conçue, ainsi que ses précédentes communications, m'obligent de suspendre avec lui toutes relations officielles et particulières. Le chancelier subrogé du Consulat général m'a adressé le 20 du mois dernier, un rapport (Annexe No. 2) sur le refus qu'il

No. 2.509. 1848 Oct. 25. venait de recevoir de la part d'Omer Pacha de satisfaire, malgré les assurances positives qu'il m'en avait données, le négociant français, M. Bourlé, dont la maison a été saccagée le 25 septembre par les soldats turcs. Toutefois avant de faire usage de ce rapport, j'ai voulu connaître les intentions du Commissaire ottoman à cet égard: Le dernier paragraphe de la lettre de Fuad Effendi confirmant formellement ce refus, je ne puis différer plus longtemps de porter ce nouvel incident à votre connaissance. Vous voudrez peut-être bien reconnaître, Monsieur le Ministre, que dans ce différend avec Fuad Effendi j'ai apporté tous les soins pour mettre le droit de mon côté, tant dans le fond que dans les formes. Tous ces motifs m'empêchent de me rendre demain, avec les autres Agents, à la cérémonie qui aura lieu à l'occasion du Curban-Baïram.

Je suis, etc.

(Signé:) Hory.

No. 2.510. 1848 Oct. 25.

Depeșa luĭ Delahante, Consulul Franciei la Iașĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Iassi.

Monsieur le Ministre,

A la nouvelle des évènements de Vienne, l'armée russe a arrêté son mouvement d'entrée en Moldavie. Une lettre de M. Duclos, Vice-Consul à Galatz, m'apprend qu'il ne passe plus de troupes à Léova et que les généraux russes attendent de nouveaux ordres de St. Pétersbourg.

L'état de la Moldavie va toujours en s'empirant, la misère augmente et l'approche de l'hiver n'est pas de nature à apporter un soulagement à ces malheureuses populations.

Le Prince Stourdza est plus soumis que jamais à l'influence de la puissance protectrice, et tandis qu'il fait tout pour plaire à l'Empereur Nicolas, il ne cache pas ses répugnances contre la Porte. La puissance du Sultan n'est plus que nominale ici.

Recevez, etc. etc.

(Signé:) Delahante.

Adresa No. 1.634 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie. No. 2.511. 1848 Oct. 26.

(Conc. Arch. M. de Interne Dos. No. 12.)

La Căimăcămie.

Spre îndeplinirea adreseĭ cinst. Căimăcămiĭ supt No. 690, acest Departament a şi dat din parte-ĭ cuviincioasele poruncĭ pentru alcătuirea Comisiilor de desarmare atât aicĭ în Capitală cât şi pe la toate judeţele. Fiind însă că potrivit cu cele rostite în acéstă adresă a cinst. Căimăcămiĭ, s'a desluşit Cârmuirilor că între mădularele Comisieĭ are a luà parte şi un ofiţer Rus, pe unde adecă se vor aflà oştirĭ rusescĭ, este rugată cinst. Căimăcămie să binevoească a luà înţelegere cu Ex. Sa General Duhamel pentru a se porunci cele de cuviinţă acolo pe unde se vor aflà comenḑĭ de oştirĭ rusescĭ.

Iancu Filipescu.

Adresa No. 1.635 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Dejurstva oştiriĭ. No. 2.512. 1848 Oct. 26.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

La Dejurstvă.

Fiind-că Departamentul spre îndeplinirea adreseĭ cinst. Căimăcămiĭ de supt No. 690 a dat cuviincioasele poruncĭ spre a se întocmì şi pe la judeţe comisiĭ de desarmare, desluşindu-se Cârmuirilor în acele poruncĭ că unul dintre mădularele Comisieĭ are a fi şi un d. ofiţer din miliţia pămînteneascà, este rugată cinst. Dejustvă să binevoească a face îndată punere la cale pentru trimiterea unor asemenea ofiţerĭ.

Publicaţiunea No. 1.636 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.513. 1848 Oct. 26.

(Foae vol. Acad.)

Departamentul din Lăuntru.

Publicaţie.

Fiind-că prin adresa cinstiteĭ Căimăcămiĭ de subt No. 537, către cinstitul Sfat administrativ extraordinar, potrivit cu cererea fă-

No. 2.513. 1848 Oct. 26. cută de către Exelenţia Sa generalul Duhamel prin nota cu No. 93, s'a hotărît ca prin într'adins întocmite comisiĭ la Poliţiile oraşelor, să se pue în lucrare complecta desarmare a locuitorilor de prin oraşe şi sate, ca o măsură neapĕrat reclamată de starea Ţĕriĭ în potriva tutulor cercărilor de neorânduelĭ şi în potriva verĭ-căreia mişcărĭ ce ar cugetà să compromită liniştea obştească, precum şi de a se îndatorà toţĭ neguţătoriĭ ce se neguţătoresc cu praful de puşcă ca să deà şi aceştia praful ca şi ceĭ de sus puscile lor la comisia predisă.

Se dă aceasta în cunoscinţa tutulor de obşte locuitorilor atât din capitala Bucurescĭ, cât şi din toate oraşele şi satele Ţĕriĭ că :

La această comisie vor fi datorĭ a merge toţĭ locuitoriĭ, atât străinĭ cât şi pămîntenĭ, carĭ vor fi avênd arme de tot felul, spre a înfăţişà acele arme fără zăbavă şi a priimì o cfitanţie doveditoare de No. şi calitatea armelor depuse ; fiind tot într'o vreme poftiţĭ ceĭ ce vor fi avênd arme ca să le însemneze cu marcă saŭ alt semn spre a le puté cunoasce maĭ lesne.

Toate armele depuse la comisie se vor depune în păstrare la un loc într'adins pentru aceasta.

Câte arme nu se vor da aicì în capitala Bucurescĭ până la 15 ale viitoruluĭ Noemvrie, iar în oraşele şi satele jndeţelor până al 1-iŭ a viitoruluĭ Dechemvrie, cel din urmă soroc ce se hotăresce pentru aceasta, şi stăpânirea le va dovedì în urmă, vor fi confiscate, şi neurmătoriĭ acesteĭ măsurĭ se vor pedepsì pentru întâia oră cu ştraf de cincĭ sute leĭ, saŭ cu închisoare de 15 ḑile, pentru a doua oră cu ştraf de o mie leĭ, saŭ cu închisoare de 30 ḑile, pentru a treiă oră cu isgonirea afară din ţĕră.

De o potrivă îndatoraţĭ sînt să depue la această comisie şi toţĭ neguţătoriĭ câţĭ se neguţătoresc cu praf de puşcă cât praf vor fi avênd subt luare de adeverinţă, fiind şi eĭ pentru în potrivă urmare supuşĭ acelor pedepse hotărîte acelora carĭ vor ţiné în casele lor arme în urma acesteĭ publicaţiĭ.

Şeful Departamentuluĭ, Iancul Filipescu.

Ordinul No. 607 al Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către oştire.

No. 2.514.
1848
Oct. 27.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 51/175. Ostăşescĭ.)

Poruncă către oştire.

Oraşul Bucurescĭ.

Polcovnicul Solomon se orânduesce iarăşĭ Comandir Polculuĭ No. 3 ce comănduià şi maĭ nainte. Se poruncesce dar a primì pomenitul fără întârḑiere preḑisul polc pe pravilnicescul temeiŭ, şi pentru că cu aceasta orânduire urméză a se face preschimbare la comănduirĭ, se poruncesce cele următoare: Maiorul Lăcusteanu, ca unul ce este maĭ vechiŭ, va trece Comănduitor al Polculuĭ No. 2 în locul Maioruluĭ Vlădăianu, iar Comandirĭ de Batalioane se orânduesc: la Polcul No. 1, la Batalionul 1 Căpitan Cuciturov, Batalionul al 2-lea Maior Vlădăianu; la Polcul No. 2, la Batalionul 1-iŭ Căpitan Nicolescu, la Batalionul al 2-lea, Căpitan Scordili; la Polcul No. 3, Batalionul 1-iŭ Căpitan Boboc şi la Batalionul al 2-lea Maior Cerchez; Căpitanul Costaforu însă, ce se orânduise Comandir de Batalion, va trece la polcul sĕŭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Adresa No. 716 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul din Lăuntru.

No. 2.515.
1848
Oct 27.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinst. Depart. al trebilor din Lăuntru.

Exelenţia Sa Gheneral Lüders, prin nota cu No. 8, în care arată că E. S. Gheneral Duhamel înţelegêndu-se cu noĭ verbal în privinţa desarmăreĭ locuitorilor de prin toate oraşele şi satele ale Ţĕriĭ-Românescĭ negreşit până la 1 Dechemvrie, şi care pentru aceasta va fi alcătuit câte o comisie în fie-care judeţ supt privinţa ocârmuitorilor, E. S. a poruncit ca să se orânduească la aceste comisiĭ asemenea şi comisarĭ din ofiţeriĭ Ruşĭ, şi armele carĭ vor fi arătate de locuitorĭ saŭ luate de la eĭ să rĕmâe în vederea acelor oficerĭ şi supt îngrijirea lor.

Căimăcămia dând în cunoscinţa aceluĭ cinst. Depart. disposiţiile E. S. îl poftesce ca să ieà în băgare de seamă de a se pune fără zăbavă în lucrare cele de cuviinţă întru aducerea la îndeplinire celor de maĭ sus rostite prin nota E. S. Gheneral Lüders.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

No. 2.516.
1848
Oct. 27.

Adresa No. 717 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Căimăcămia pe lângă cele-lalte mădulare ale Comisieĭ întocmite pentru completa desarmare a locuitorilor Capitaleĭ a maĭ rânduit pe d-luĭ praporcic Antonache Rahtivanu, căruia s'a dat în cunoscinţă prin domnul vremelnicescul Comănduitor al oştirilor pămîntene, spre a se înfăţişà la acel cinstit Departament ca să ieà instrucţiile pentru lucrările ḑiseĭ comisiĭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

No. 2.517.
1848
Oct. 27.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(„Buletinul Oficial". No. 58. 1848. 14. XI.)

Sfatul administrativ extraordinar.

Jurnal.

Astăḑĭ, Miercurĭ la 27 ale luĭ Octomvrie, anul 1848, citindu-se la Sfatul administrativ extraordinar decretul cinstiteĭ Căimăcămiĭ de subt No. 575, s'a vĕḑut din cuprinderea luĭ stăruinţa Ex. Sale Fuad Efendi, Comisarul Inalteĭ Porţĭ otomane, şi tot de-odată şi a d-luĭ Caimacam, de a se restatornicì iarăşĭ cursul tutulor monedelor, precum s'aŭ urmat în toată ţeara maĭ nainte de 3 Septemvrie. Dar fiind-că o asemenea retractaţie ar fi putut învederat să tragă după dînsa multe complicaţiĭ în privinţa transacţiilor şi a verĭcăreia alte relaţiĭ de daraverĭ cât de micĭ şi neînsemnătoare, măcar între felurite feţe; spre depărtarea uneĭ asemenea necuviinţe d. şeful Departamentuluĭ Finanţelor dimpreună cu d. Caimacam şi d. Logofĕtul Dreptăţiĭ, înţelegêndu-se cu Ex. Sa Fuad Efendi, i s'a supus necuviinţa ce va isvorì din preschimbarea publicateĭ măsurĭ, cât şi neputinţa ce se prevede întru a trece monedele cu curs uniform şi în Valachia-mică, căcĭ acolo atât galbenul împĕrătesc cât şi cele-lalte monede trec şi circulează fără cea maĭ mică preschimbare din ceea ce legiuesce art. 65 al Regulamentuluĭ, preţuindu-se fie-care felurime şi dintre monedele turcescĭ, după întrînseca

prețuire de leĭ 31 par. 20 a galbenuluĭ. În urma căreia înțelegerĭ, maĭ chibzuindu-se în pricina de care este vorba, pentru mijlócele cele maĭ potrivite, spre a nu cercà și oștirile împĕrătescĭ foarte simțită pagubă din cursul scădut și măsuriĭ statornicită pentru obștescul cursul monedelor, să nu se aducă vre-o preschimbare, în sfârșit s'a găsit de cuviință ca predisa măsură să rĕmâie neatinsă pentru ceea ce va privì toate monedele cele-lalte, afară nnmaĭ de icosarul de argint, cât și fracsiile luĭ, care privindu-se vremelnicesce ca o monedă de convenție, să treacă în viitor cu curs de leĭ doĭ-spre-dece parale treĭ-decĭ, după cum și maĭ nainte, numaĭ pre cât se vor aflà aicĭ oștirile împĕrătescĭ. No. 2.517. 1848 Oct. 27.

D-luĭ Șeful Departamentuluĭ Finanțelor va supune acest jurnal la cunoscința cinstiteĭ Căimăcămiĭ, cu adăugire din parte-ĭ, că de se va aprobà, să binevoească cinstita Căimăcămie să deà punerea aceasta la cale, pentru ceea ce se atinge de icosarul de argint, la cunoscința Ex. Sale Fuad Efendi, Comisarul Înalteĭ Porțĭ, ca s'o publicuească tutulor oștirilor otomane carĭ se află în Prințipat, și apoĭ cuprinderea acestuĭ jurnal să se publicuească spre sciința tutulor.

(Iscăliți :) Ioan Filipescu, Costache Belu, Alexandru Ghica, Ioan Câmpineanu, Ioan Alexandru Filipescu.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 2.518. 1848 Oct. 27.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Jurnal.

Astădĭ, Mercurĭ 27 Octomvrie, anul 1848, în adunarea Sfatuluĭ administrativ extraordinar cetindu-se adresa cinstiteĭ Căimăcămiĭ cu No. 679 prin care poftesce pe Sfat ca să chibzuească pentru baniĭ birjilor închiriate după neapĕrata trebuință și anume:

Una pe seama curțiĭ Exelențiĭ Sale Fuad Efendi.

Treĭ pe seama dragomanilor Exelențiĭ Sale.

Două pe seama Exelențiĭ Sale Omer Pașa.

Două pe seama Exelențiilor lor Nazid Pașa și Kerim Pașa.

Una pe seama d-luĭ Sali Efendi,

și să hotărască potrivit înlesnirilor ce cunoasce că sînt, adecă din carĭ sume anume saŭ din care cassă se cuvine a se rĕspunde prețul acelor închirierĭ; după desbaterea urmată, a rĕmas Sfatul de pă-

No. 2.518. 1848 Oct. 27. rere ca costul chirieĭ unor asemenea birjĭ, pre cât neapěrata trebuință va cere, să se plătească de cinst. Visterie din § cheltuelilor extraordinare.

Dumnea-luĭ Șeful Departamentuluĭ din Lăuntru va binevoi a supune acest jurnal la cunoscința cinstiteĭ Căimăcămiĭ, de unde va adăstà și cuvenita deslegare.

Iancu Filipescu, Costandin Suțu, Costandin Belu, Alexandru Ghica, Ioan Câmpineanu.

No. 2.519. 1848 Oct. 27.

Raportul No. 5.385 al Cârmuiriĭ de Gorj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinst. Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Gorj.

Cinst. Cârmuire a județuluĭ Mehedințĭ, prin otnoșenia cu No. 8.779 și 9.197, cere a i se trimite armele pandurilor foștĭ dintr'acel județ ce la trecerea lor de la Vâlcea pe aicĭ li s'aŭ luat de către Supt-cârmuitoriĭ plășilor pe unde s'aŭ prins. Dar fiind-că aceste arme după porunca cinstituluĭ Departament cu No. 246 ce s'a primit spre rěspuns la raportul No. 4.945 sînt asigurate pe la Supt-cârmuitorĭ, Cârmuirea n'a putut face urmarea cuprinsă fără a avé deslegare.

De aceea plecat se supune în cunoscința cinstituluĭ Departament, ca binevoind să deà poruncă de urmarea ce trebue a se face.

Cârmuitor, N. Formac.

Sec. 2-lea. Secret., G. Gărdăreanu.

No. 2.520. 1848 Oct. 27.

Raportul No. 43 al executoruluĭ Curțiĭ administrative către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Executorul Curțiĭ administrative.

După porunca ce prin graiŭ am avut de la d-luĭ Marele Vornic pentru îngrijirea cheltuelilor trebuincioase la persoanele ce se află

în mânăstirea Plumbuita, făcênd socoteală de câtă cheltueală tre- No. 2.520.
bue pe fieşĭ-care ḑi, atât pentru hrana lor cât și pentru cele tre- 1848
buincioase, precum şi îngrijitorĭ, bucătarĭ, căruţe de birjă cė le cară Oct. 27.
hrană, lumînărĭ şi încălḑitul odăilor, merge pe ḑi leĭ o sută cincĭ-ḑecĭ. Plecat supuiŭ la cunoscința cinstituluĭ Departament ca să facă cele de cuviință pentru aceasta.

Serdar, Christea Orescu.

Informaţiune despre evenimentele din Principatele Române. No. 2.521. 1848 Oct. 27.

(„Le Constitutionnel". 1848. 8. XI.)

Russie.

On lit dans l'Invalide russe, journal de Saint-Pétersbourg, des détails sur les événements qui ont eu lieu dans les Principautés danubiennes depuis le mois de janvier. Il résulte de ce récit que les troupes russes ont occupé presque toute la Valachie, que dans la capitale, Bucarest, ils tiennent garnison conjointement avec les troupes turques, que les corps de milice valaque, qui voulaient offrir de la résistance, ont été en partie dispersés, et se sont en partie sauvés dans la Transylvanie autrichienne, dont les troupes russes cernent pour ainsi dire les frontières. Le général russe Lüders a été reçu à son entrée à Bucarest par l'achevêque métropolitain à la tête de son clergé. L'archevêque a prononcé un discours qui a été probablement rédigé par le consul général de Russie, et qui est rempli d'action de grâces pour l'empereur.

Adresa No. 737 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Româneşcĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.522. 1848 Oct. 28.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 392.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Româneşcĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Trebuinţa fiind ca să se cunoască numĕrul librăriilor aflate prin capitalele judeţelor, cum Craiova, Ploescĭ, Pitescĭ, Câmpulung şi cele-lalte, și felul cărţilor aflate într'însele spre vînḑare în limba românească, franţuzească, grecească și altele, este poftit cinstitul Departament ca îndată să ceară de la Cârmuirile judeţelor să-ĭ trimiţă sciinţă de numĕrul librăriilor ce sunt așezate în capitala

No. 2.522. fie-căruĭ județ și listă arătătoare anume de felul cărților ce vor fi
1848 într'însele spre vîndare.
Oct. 28. Cinstitul Departament primind ceruta sciință și listă va grăbì a le trimite Căimăcămieĭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

No. 2.523. Nota No. 742 a luĭ Constantin Cantacuzino,
1848 Caimacamul Țĕriĭ-Românescĭ, către Generalul
Oct. 28. A. Lüders.

(Conc. rus. și rom. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 6/2.166.)

Comandiruluĭ Lüders.

Înalt Exelenție!

Depart. treb. din Lăuntru prin raport. No. 911 întemeiat pe asemenea raport al Cârmuiriĭ de județul Prahova No. 809, arată că în urmarea cereriĭ propuse de către Comandiriĭ oștirilor împărătescĭ așezate într'acel județ de a se întocmì un spital ostășesc pentru patru-ḑecĭ ostașĭ bolnavĭ în încăperea școaleĭ din orașul Ploescĭ, și a se face acolo pentru acest sfârșit patru-ḑecĭ paturĭ cu toate cele trebuincioase ale lor, precum și cu îndestularea bolnavilor, tot pe seama stăpâniriĭ de aicĭ; Depart. pe de o parte, ca să nu cerce ostașiĭ bolnavĭ vre-o împedecare, până se va da întru aceasta deslegarea de către maĭ înalta Stăpânire, a scris aceĭ Cârmuirĭ ca să îndeplinească această cerere, iar pe de alta cere acum și el deslegare. Drept aceea spre a avé Visteria Statuluĭ hârtie formală de o asemenea cheltueală, Căimăcămia cu cinste roagă pe Înalt Exelenție, ca să binevoițĭ a încuviință pe pomenitul spital ostășesc, fiind-că nu se vede întru aceasta până acum vre-o poruncă a Înalt Exelențieĭ Voastre.

Primițĭ, Înalt Exelenție, desăvârșita a mea cinstire și predare.

No. 2.524. Adresa No. 744 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către
1848 Departamentul trebilor din Lăuntru.
Oct. 28.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Domnul Gheneral-consul al Rosieĭ, întorcêndu-se de la mânăstirea Plumbuita, unde a fost spre a visità starea celor arestuițĭ

acolo, a venit la Sub-iscălitul și ĭ-a arătat că odăile în carĭ se află arestațiĭ încă sînt fără cercevelele și geamurile trebuincioase la ferestre, și că doĭ din ceĭ arestațĭ se află bolnavĭ și sînt lipsițĭ de îngrijire dohtoricească. No. 2.524. 1848 Oct. 28.

Căimăcămia poftesce pe cinstitul Departament ca îndată încă de astădĭ să facă a se așeză cercevelele și geamurile trebuincioase la ferestrele încăperilor din numita mânăstire, să rânduească pe unul din doctorĭ ce va găsì de cuviință, ca în toate dilele saŭ cel mult la două dile îndată să meargă negreșit la arătata mânăstire spre visitarea celor acolo arestațĭ și tractarea boalelor de carele se va întîmplà să fie uniĭ bântuițĭ, cu rânduirea trebuincioaselor doctoriĭ. Doctorul rânduindu-se pe de o parte va fi îndreptat la Exelenția Sa Gheneralul Refeld ca să ieà un bilet de voe ca să intre în mânăstire spre disul sfârșit, iar pe de alta se va face și Căimăcămieĭ cunoscut. Și fiind-că arestuiții la arătata mânăstire aŭ luat slobodenie ca odată pe săptămână să poată scrie către rude saŭ prietenĭ aicĭ după ale lor trebuințe, cinstitul Departament să facă punere la cale a se da acelor arestuițĭ trebuincioasa hârtie, călimărĭ și pene.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 1.687 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Româneseĭ către Căimăcămie. No 2.525. 1848 Oct. 28.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Adresă către Căimăcămie.

Îngrijitorul orânduit pentru îndestularea fețelor ce se află arestuițĭ la mânăstirea Plumbuita, a făcut arătare Departamentuluĭ, că pazniciĭ acestor arestanțĭ nu ĭ-ar fi îngăduind a întrebuință la mâncare nicĭ uneltele trebuincioase precum cuțite și furculițe, nicĭ vin să beà câtușĭ de puțin, lăsându-ĭ a-șĭ îndeplinì această trebuință numaĭ cu lingurĭ; și fiind-că aceștia nu sînt oamenĭ de felul acela care să deà bănueală că cu nisce asemenea unelte s'ar puté întreprinde vre-o netrebnicie, roagă Departamentul pe cinst. Căimăcămie să binevoească a mijlocì către cine va găsì de cuviință ușurarea acestor oamenĭ despre nisce asemenea strîmtorărĭ, cinstindu-se și Departamentul cu rĕspuns.

No. 2.526. 1848 Oct. 28. **Raportul No. 96 al Isprăvniciei ținutului Neamțu către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldovei.**

(Copie. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 463.)

Copie de pe raportul Isprăvn. ținutuluĭ Neamțu din 1848 Oct. 28 cu No. 96 urmat către Depart. din Lăuntru.

Iscălitul poruncit fiind prin luminatul ofis cu No. 182 ca în persoană să se poarte prin ținut spre executarisirea porniriĭ provisieĭ la magasie, și prin poronca Departamentuluĭ cu No. 17.462 eșită prin lucrarea otdeleniĭ oștienească a păși la punctul Comănescĭ, ținutul Bacăuluĭ, spre înțelegere cu d-luĭ Dregĕtorul aceluĭ ținut și cu Comandirul oștilor ce urmează a mărșăluì de la Tecuciŭ la puncturile de strajă Palanca, ținutul Bacăŭ, și Bicazul ținutul acesta, a și pășit de la tact către asemenea îndeplinire, lăsând îndeplinitor loculuĭ pe a sa rĕspundere păr la întoarcere pe d-luĭ Comis Vasile Zaharia, când primindu-se raportul privighetoruluĭ de ocolul Munteluĭ cu No. 397, prin care însciințează pentru neliniștile iscate acum de curând peste hotar în Transilvania între Românĭ și Ungurĭ, ca un obiect ce s'a socotit de neapĕrată datorie a Isprăvn., d-luĭ îndeplinitorul a și supus cunoscințiĭ cinst. Departament prin raport cu No. 10.155 următoarele: „Privighetorul ocoluluĭ Munteluĭ de la acest ținut prin raport cu No. 397 însciințează că în partea Transilvanieĭ în lăuntru și pe la satele megieșite cu granița urmează neliniște din pricină că Ungaria silesce pe Românĭ a le da ajutor de oștenĭ în neîmpăcarea ce aŭ cu Sîrbiĭ, la care împrejurare Româniĭ maĭ ales a satelor de pe la graniță din partea Transilvanieĭ numită Valea-jidanuluĭ, Bicazul-Unguresc și Fundul-Ivănușuluĭ și altele, s'ar împotrivì a da asemenea ajutor Ungarieĭ, din care pricină viind de asemene clăușĭ (Sânmiclăuș?) la eĭ birăul unguresc, un Arman Ștefan Capasu și alțiĭ trimișĭ din partea Ungarieĭ, îndată ce aŭ vĕḑut venirea acelora, făcĕnd veste prin tragerea de clopote la bisericile din arătatele sate, în curĕnd apoĭ s'aŭ adunat ca la treĭ miĭ bărbațĭ românĭ înarmațĭ toțĭ cu sulițe și alte arme, și că mergĕnd la trimișiĭ din partea Ungarieĭ, după întrebarea ce a făcut acelora, dând rĕspuns că sînt trimișĭ din Ungaria pentru a le cere ajutor de oștenĭ românĭ, neprimind asemenea a lor cerere, pe lângă că pe uniĭ din trimișĭ

ĭ-aŭ legat şi ĭ-aŭ bătut, apoĭ şi pe un preot român din satul lor No. 2526.
Valea-jidanuluĭ l-aŭ omorît din pricină că acela se ispitià să aplice 1848
pe Românĭ la vroinţa trimişilor din partea Ungarieĭ, şi după ase- Oct. 28.
menea împrejurărĭ Româniĭ acum ar purtà mare îngrijire despre năvălirea Ungurilor la eĭ, la care întîmplare Româniĭ pot să caute scăpare în partea codrilor de prin munţiĭ acestuĭ ţinut. Isprăvn. dar grăbesce a aduce la sciinţa Departamentuluĭ împrejurările cuprinse maĭ sus, mijlocind a i se da deslegare ce urmare să păzească şi cu aceĭ ce s'ar întîmplà a năvălì să treacă în acest Prinţipat spre scăpare". Care raport s'a găsit în plicul cinstituluĭ Departament primit la 27 a următoareĭ, înapoiat cu resoluţia pe el, în cuprindere: „Acest raport nefiind iscălit de dregĕtorul ţinutuluĭ şi înfăţişându-se despecetluit, se înapoesce," fără însă a fi asemenea resoluţie iscălită de cine-và. De aceea pentru că şi cu umblarea iscălituluĭ prin ţinut a luat încredinţare că în adevĕr nisce asemenea neliniştĭ sînt iscate peste hotar în Transilvania între Românĭ şi Ungurĭ, carĭ acum de curênd aceştĭ din urmă năvălind asupra celor dintâiŭ, s'a făcut o mare vĕrsare de sânge, se raportuesce cinst. Departament cu rugăminte a-ĭ da deslegare, dacă trebue a se avé întru aceasta vre-o îngrijire, iar apoĭ pentru-că iscălitul este în nedumerire dacă în prilejurile de lipsirea sa de la tact şi maĭ vîrtos în însărcinările ce i se pun de Cârmuire a păşì şi în alte ţinuturĭ, precum acum s'a găsit poruncit, îndeplinitorul loculuĭ ce l-ar lăsà pe rĕspunderea iscălituluĭ, trebue ca nisce asemenea sciinţe ce ar chemà grabnică raportaţie Departamentuluĭ, precum şi în alte lucrărĭ ce pot întârzià până se vor împărtăşì orĭ unde ar fi iscălitul saŭ a aşteptà întoarcerea iscălituluĭ la tact şi apoĭ a se pune în lucrare, saŭ că ele de îndată ce s'ar înfăţoşà la Presusdvia Isprăvn., să nu steà nelucrate, pentru că nicĭ prin instrucţiĭ şi nicĭ prin vre-o povăţuire este prevĕdut aceasta, şi ca să nu fiŭ chemat la vre o rĕspundere, ieaŭ îndrăzneală a rugà pe cinst. Departament ca să binevoească a-mĭ da deslegare, care să fie de povăţuire pe viitorime în asemenea prilejurĭ.

(Iscălit:) Ban, D. Stan.
Pentru întocmaĭ cu originalul, N. Iacovachi.

No. 2.527. 1848 Oct. 28. **Adresa No. 197 a Generaluluĭ rus Refeld către Ministrul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.**

(Orig. rus. şi român. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Tălmăcire.

Comandantul a oraşuluĭ Bucurescĭ.

Oraşul Bucurescĭ.

Ministruluĭ trebilor din Năuntru a Prinţipatuluĭ Valachieĭ, Domnuluĭ Filipescu.

Ceĭ aduşĭ erĭ 19 oamenĭ, începătorĭ turburăriĭ în judeţul Teleormanuluĭ, aŭ fost trimişĭ de mine spre ţinerea supt arest la mânăstirea Plumbuita, unde eĭ adĭ aŭ adus jalbă Domnuluĭ Comandir de corpus pentru neaducerea douĕ dile de ale mâncăriĭ. Înscиinţându-vĕ de aceasta, vĕ rog, milostivule Domn, fără întârdiere a luà măsurĭ de a se duce însemnaţilor oamenĭ tot ce este de trebuinţă pentru a lor hrană, şi ce punere la cale se va face de Domnia-Voastră, să mĕ înscиinţaţĭ prin cel trimis cu aceasta, parucicul Saveliev.

G.-m. Refeld.

No. 2.528. 1848 Oct. 28. **Adresa No. 3.557 a Logofeţieĭ Bisericescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Departamentul Logofeţieĭ trebilor Bisericescĭ şi Instrucţieĭ publice din Prinţipatul Ţĕriĭ-Românescĭ.

Bucurescĭ.

Cinstiteĭ Marĭ Vorniciĭ a trebilor din Lăuntru.

În urma adresuluĭ cinstiteĭ Marĭ Vorniciĭ cu No. 1.620 atingĕtor pentru armele ce aŭ a se strînge de la locuitoriĭ Capitaleĭ, Departamentul a făcut punere la cale ca să se deşarte opt odăĭ de sus cu sălile lor din hanul luĭ Şerban Vodă şi cu biserica din lăuntru ce nu se slujesce într'însa sf. slujbă, şi a se depune într'însele. Pentru care Departamentul prin poruncă cu No. 3.554 a şi scris cuviosuluĭ Igumen al mânăstiriĭ Cotrocenĭ ca să pregătească

scândurile trebuincioase pentru așezarea acelor arme, și este rugată cinstita Vornicie a binevoì să poruncească d-luĭ Maior Borozin ca să deseneze o piramidă după care să poată Igumenul a se slujì cu ḑisa de maĭ sus pregătire. No. 2.528. 1848 Oct. 28.

Șeful Departamentuluĭ, Const. Belu.
Șeful meseĭ, Teodor Bălănescu.

Raportul No. 908 al Cârmuiriĭ de Teleorman către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ Românescĭ. No. 2.529. 1848 Oct. 28.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Teleorman.

Find-că după porunca cinst. Departament No. 1.648 ce prin ștafetă s'a primit, este a se întocmì îndată și la acest județ Comisia orânduită pentru complecta desarmare a locuitorilor de prin orașe și sate cu orândueala cuprinsă în acea poruncă, se cere cu supunere deslegarea cinst. Departament deslușitoare, dacă în rândul acelor locuitorĭ supușĭ la pomenita desarmare se socotesc și slujbașiĭ părțiĭ administrative, precum și dorobanțiĭ, cariĭ aŭ armele pentru trebuința ce se întîmplă în slujbă, saŭ aceștia rĕmân apĕrațĭ, ca să cunoască Comisia la vreme cum să-șĭ desăvârșească însărcinarea fără a rĕmâné cel maĭ mic cas de neîndeplinire.

Pentru d-l Cârmuitor, C. Apostolescu.

Secs. 1-ĭ.

(Resoluție:) Fiind-că pentru aceasta s'a cerut deslegare de la cinst. Căimăcămie, va sta la delă.

Ofisul No. 196 al Domnitoruluĭ Moldoveĭ Michail Sturdza către Isprăvnicia ținutuluĭ Neamțu. No. 2.530. 1848 Oct. 28.

(Conc. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

Ofis la Neamțu.

„D. Lascarache Catargiul, periorisitul la moșia Uricheniĭ de la acel ținut, mijlocind a fi trimis la moșiile Plotonesciĭ de la ținutul Fălciul, unde șĭ-ar fi avênd interesurile sale cele casnice, poruncim aceĭ Isprăvn. ca îndată după primirea acestuĭ ofis, cu cuvenitul convoiŭ să-l trimită către acea de Fălciŭ, căreia odată cu aceasta i s'a poruncit cele de cuviință, și de întocmaĭ urmare să raportuească la Depart. din Lăuntru.

No. 2.531. 1848 Oct. 28. **Nota No. 1.130 a Consulului general al Greciei către Caimacamul Țěrii-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 69 bis. S. fr. Secret. St.)

A S. E. Monsieur le Grand Logothète C. Cantacuzène, Caïmacam de Valachie, etc.

Monsieur le Caïmacam,

J'ai reçu la note que vous m'avez fait l'honneur de m'adresser en date du 21 oct. (2 nov.) touchant la réclamation du Sr. I. Stammo, contenue dans ma communication sub No. 997.

Tout en remerciant Votre Excellence des mesures que vous avez jugé à propos de prendre pour la juste indemnité du réclamant sur la base du résultat des enchères qui auront lieu à ce sujet, je ne puis cependant passer sous silence un point de la susdite note qui a attiré toute mon attention.

Le Consulat général de Grèce n'a pas contesté dès le principe au Gouvernement local, que les sujets étrangers qui prennent des terres en ferme ne soient pas soumis aux lois, usages et règlements du pays, tout comme les indigènes, et que par conséquence pour ce qui concerne leurs rapports ou contestations avec ces terres, les paysans ou bien leur bail, et en général leurs contrats avec les propriétaires, ils sont sous tous ces égards assimilés aux indigènes. Mais quand il s'agit tout bonnement d'un bien qui leur appartient et qu'on leur enlève, quand leur travail converti en marchandise, constitue une propriété inattaquable, quand leurs réclamations portent sur cette propriété, qu'on veut leur prendre de vive force dans leurs propres cours ou enceintes, certes ce n'est plus en fermiers qu'ils se présentent, ils ne réclament plus contre les terres, les villageois ou les propriétaires, mais contre un acte qui porte atteinte aux droits de la propriété, vu que le blé, l'orge, le foin, etc., ne sont autres choses que la somme de leur avoir, de leur fortune mobilière. Sous ce rapport le Consulat général hellénique prendre toujours la défense directe et officielle de ses sujets, et ne croit pas devoir admettre, que ceux d'entre eux qui exercent le commerce des fermages des terres, soient privés du droit de réclamer comme Grecs contre un objet complètement étranger à leur bail.

Votre Excellence voudra bien sans doute apprécier ces justes observations, et reconnaître la distinction établie ci-dessus entre

les réclamations qui concernent le fermage des terres et la sûreté de la fortune et des personnes des sujets étrangers. Les premières sont de la compétence directe et entière des autorités locales, les secondes appartiennent à la juridiction des consulats respectifs. No. 2.531. 1848 Oct. 28.

Je profite de cette occasion pour vous renouveler, Monsieur le Caïmacam, l'assurance de ma haute considération.

C. I. Rizo.

Bucarest.

Raportul No. 5.402 al Cârmuiriĭ judeţuluĭ Gorj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.532. 1848 Oct. 28.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079.)

Copie după raportul Cârmuiriĭ judeţuluĭ Gorj de la 28 Octomvrie cu No. 5.402 către Departamentul din Lăuntru.

Cârmuirea după datorie grăbesce cu cel maĭ adânc respect a supune la cunoscinţa cinstituluĭ Departament că aicĭ vede între locuitoriĭ orăşenĭ de toată treapta o fierbere, din nisce vorbe ce sînt împrăştiate pe alocuria de nisce duhurĭ ce sînt încă puţin molipsite, şi de pe la uniĭ din paşageriĭ ce trec prin judeţ din străinătate, că acel scelerat de Magheru, folosindu-se de neorânduelile ce sînt în vecinătate peste graniţă în Austria, prin potecile munţilor ce sînt foarte cu apropiere şi le cunoasce, o să vie într'acest oraş a împărţi foc şi sabie, şi precum ḑice Cârmuirea, o vorbă deşi este falşă, a putut însă să-ĭ pue în neodihnă, după cum spre pildă aduc o altă împrejurare întîmplată aicĭ în oraş, când se aflaŭ oştirile împĕrătescĭ şi erà bâlciŭ mare, ce efect şi în ce neorânduială a pus pe toţĭ câţĭ se aflaŭ în târg o singură vorbă a unuĭ propagant prost, pe care prinḑêndu-l îndată l am şi pilduit acolo, şi câtă osteneală a întrebuinţat prin ajutorul d-luĭ Polcovnic Scariatin, fleger-aghiotant, cu Cazaciĭ, d'a linisci şi întoarce norodul ce se împrăştiase. Prin urmare dar Cârmuirea n'a încetat a luà cele maĭ serioase măsurĭ, pe de o parte îndoind numĕrul cordonaşilor paznicĭ la graniţă şi adăugând încă câte o ceată şi jumĕtate de dorobanţĭ, priveghează cu cea maĭ mare străşnicie, petrecênd însu-mĭ Cârmuitorul noaptea cu strejuire în oraş, iar pe de alta, aicĭ nefiind oştire, ci numaĭ nisce soldaţĭ bolnavĭ în spital, am socotit de cuviinţă a cere de la Exelenţia Sa Generalul Gasfort vre-o 20 Ca-

No. 2.532. 1848 Oct. 28. zacĭ aicĭ în oraș, nu că doar Cârmuirea are trebuință, ci numaĭ pentru un semn. Adăugând tot de-odată că pe la hotarul plaiuluĭ Vâlcanu s'aŭ arătat un numĕr de oamenĭ făcĕtorĭ de rele înarmațĭ cu lăncĭ, puscĭ și pistoale, jăfuind pe uniĭ din negutătoriĭ ce treceaŭ în Austria cu rîmătorĭ, n'a lipsit și în această privință a luà măsurĭ, rânduind un om destoinic cu tot ajutorul trebuincios în goana lor, și mâne însu-mĭ Cârmuitorul merg acolo spre cuvenita cercetare, după care orĭ-ce împrejurare și orĭ-ce se va descoperì, se va supune la cunoscința cinst. Departament.

(Iscălit:) Cârmuitorul, Nichita Formac.

Întocmaĭ după original, Șeful meseĭ, Pantazi Popescu.

No. 2.533. 1848 Oct. 28. „Refutația articoluluĭ scris cu data de 14 Septemvrie în jurnalul Vestitorul Românesc.“

(„Foaie pentru Minte, etc.“ No. 44. 1848. 28. X.)

În jurnalul „Vestitorul românesc“ ce circulează acum cu înaltă slobodenie se arătă un articol cu data din 14 Sept., un articol care ne făcù să observăm până unde se urcă servilitatea autoruluĭ sĕŭ, care uitând că este Român, care uitând cel puțin că unuĭ neadevĕr ce voesce să-l treacă de realitate, trebue să-ĭ deà coloarea posibilitățiĭ și a adevĕruluĭ, a luat pana trădătorilor, și în acea posiție, consciința bineluĭ luptându-se într'însul cu plăcerea și interesul de a înegrì naționalitatea, l-a făcut să scrie cu atâtea contradicțiĭ, în cât la final pare că singur ar dice: „Am mințit; nu mĕ credețĭ; eŭ sînt cumpĕrat.“

Diua de 13 Sept. nu poate fi o di tristă pentru Românĭ, decât că aŭ simțit cât de mult aŭ perdut armiile împĕrătescĭ în simpatia și încrederea lor, în minutele când șĭ-aŭ perdut aceste trupe și stima Europeĭ civilisate, fiind conduse a comite acte de lașitate în contra caracteruluĭ lor, în contra voințiĭ suveranuluĭ lor.

Intrarea trupelor în Bucurescĭ și purtarea lor oare cum se poate numì cuviincioasă? Oare un comisar trimis ca să esamine dacă plângerile aduse la Constantinopol și manifestate prin revoluția de la 11 Iunie sînt adevĕrate plângerile întreguluĭ popol, trebue să meargă cu tunurĭ, cu baionete înaintea aceluĭ popol desarmat care venià să-șĭ arate voința, care venià să repete anatema infamuluĭ Regulament, o lege impusă cu baionetele, o lege satanică, care 18 anĭ a apăsat pe Românĭ, ĭ-a paralisat, ĭ-a înjugat?

Oare care nație, care comisar representant al naționeĭ vine să as-

culto plângerile uneĭ minorităţĭ de tâlharĭ, să dispreţe un popol şi să tragă într'o cursă atât de infamă pe deputaţiĭ trimişĭ din partea popoluluĭ, chemaţĭ de chiar acel comisar? Şi chiar în codrurĭ, şi chiar la sĕlbatecĭ este recunoscută deputaţia, sanctitatea eĭ. Şi capriţul, laşitatea unuĭ comisar să îndrăsnească să calce în picioare toate legile politice şi rĕsboinice? Să compromită atât de mult în ochiĭ naţieĭ române pe suzeranul eĭ, care tot-deauna a iubit pe Românĭ? Oare aceasta se numesce iscusinţă şi înţelepciune? Oare laşitatea, trădarea, călcarea paroleĭ de onoare şi a tutulor făgăduelilor se pot numì virtuţĭ politice şi marţiale? Oare încrederea poporuluĭ român, dragostea sa manifestată către În. Poartă se poate numì rebelie? No. 2.533. 1848 Oct. 28.

O! câtă responsabilitate trebue să tragă asupră-şĭ comisarul, care a maşinat, a dospit atâtea intrigĭ! O! câtă întristare simte Românul că a perdut credinţa în suzeranul sĕŭ!...

Să lăsăm arestul, maltratarea deputaţilor, să lăsăm această infamie, să trecem maĭ departe:

Popolul adunat înaintea mân. Cotrocenĭ, ce crime a comis că a venit să-şĭ manifesteze voinţa, ce crimă a comis că cu mânile goale a venit să-şĭ arate simpatia către trupele suveranuluĭ sĕŭ? Şi ce necesitate erà să-l închidă, să-l aresteze, să-l ţie maĭ bine de o ḑi şi o noapte ca pe vite fără hrană? Oare măsură prudentă a fost aceasta? Oare ca să nu-ĭ lase să facă prădărĭ, după cum se ḑice în articol? Ce amăgire! ce pretext ticălos?

Popolul în treĭ lunĭ de ḑile, departe de a prădà, departe de a maltratà pe chiar aceia carĭ l-aŭ asuprit, s'a purtat cu cea maĭ mare moderaţie, a contribuit la mănţinerea liniştiĭ. Ease unul să ḑică că popolul care alergà din toate părţile să-şĭ arate voinţa, a făcut vre-un rĕŭ, saŭ s'a abătut din calea prudenţiĭ.

Prin toate mijloacele se silesce d. autor să arate că esaltaţiĭ n'aŭ fost credincioşĭ Înalteĭ Porţĭ, şi să reazimă pe vĕrsarea de sânge de la casarmă.

Dacă popolul erà hotărît să facă vre-o împotrivire, se înfăţişà oare fără arme ca să-şĭ arate dreptul? Dacă venirea armiilor împĕrătescĭ o credeà ca năvălire barbară, nu se opuneà chiar atuncĭ când ele aŭ călcat pămîntul ţĕriĭ, în contra tutulor tractatelor? Popolul asigurat în sfinţenia cererilor sale, în dreptul de autonomie ce i l-aŭ păstrat părinţiĭ cu atâtea jertfe, a deschis braţele, a primit cu imnurĭ de bucurie trupele împĕrătescĭ, şi şĭ-a manifestat simpatia către trimisul Înalteĭ Porţĭ, marele bărbat Suleiman Paşa

No. 2.533. 1848 Oct. 28. care, pătruns de adevĕr, a exprimat dorințele suzeranuluĭ nostru, ca ale unuĭ părinte către fiiĭ sĕĭ protejuițĭ.

Sigurĭ că și cel de al doilea comisar va esprimà adevĕratele sentimente ale mareluĭ padișah, popolul atât la Giurgiŭ s'a dus să-l feliciteze pentru bună venire, să-șĭ arate plângerile, cât și la Bucurescĭ în maĭ mult de patru ḑile a stat să aștepte pe prieteniĭ sĕĭ ca pe frațiĭ sĕĭ.

Ca să nu deà cea maĭ mică neîncredere, Locotenența Domnească, singurul guvern legitim, ales de nație și recunoscut atât de corpul diplomat din Bucurescĭ cât și de suzeranul națieĭ prin Exelenția Sa Suleiman Pașa, a trimis afară din cetate miliția română, oprind numaĭ vre-o 150 soldațĭ pentru paza posturilor, și așteptând însciințările deputaților de timpul în care vor intrà trupele, ca să tragă înapoĭ și pe acea mână de oamenĭ ce maĭ ocupà casarma.

Departe de a însciințà pe capul milițieĭ ca să deà comanda de retragerea ostașilor din casarmă, departe de a lăsà pe deputațĭ să-șĭ împlinească misia, Comisarul prefăcù trupele împĕrătescĭ în trupe de tâlharĭ, carĭ fără de veste atacară casarma, unde soldațiĭ noștri, neavênd comanda de retragere, se luptară ca bravĭ în contra a maĭ mult de 6.000 oamenĭ însoțițĭ de artilerie și cavalerie, arătară că Româniĭ sciŭ să moară pentru dreptul lor, deteră exemplul cel maĭ frumos din lume, măsurându-se cu o armie atât de numeroasă! Eĭ șĭ-aŭ făcut datoria; și sângele lor vĕrsat pe câmpul bătăiĭ, va strigà rĕsbunare în contra acelora carĭ aŭ mașinat o intrigă atât de infamă. În căderea lor s'aŭ arătat bărbațĭ; aŭ făcut să tremure lașitatea și să vaḑă Europa întreagă că Româniĭ sciŭ să se supue datoriilor și tractatelor lor, și să se lupte pentru onoarea lor...

Ḑiua de 13 Sept. dar a fost ḑiua triumfuluĭ Românieĭ, căcĭ câtă vreme o nație îșĭ păzesce datoria și se poartă cu demnitate, este învingĕtoare, și chiar de ar fi învinsă; cu cât maĭ cu seamă o învingere atât de rușinoasă, atât de infamă. O! .... ar trebuì crutată această desonoare oștirilor împĕrătescĭ ... 18.000 de soldațĭ pregătițĭ să atace, să bombarde o Capitală fără arme și apoĭ să ḑică: „Am învins pe Românĭ; 150 de bărbațĭ să omoare în câte-và descărcăturĭ 425 soldațĭ, apărațĭ de un numĕr maĭ bine de 6.000, și apoĭ comisarul să ḑică: „am învins pe Român". O! ce desonoare! Fie ca pentru strălucirea numeluĭ otoman responsabilitatea și lașitatea să caḑă numaĭ asupra renegaților, ca eĭ să

rĕspundă şi pentru omorul a 56 Românĭ şi pentru căderea cea ruşinoasă a 425 Turcĭ. No. 2.533. 1848 Oct. 28

Trimiterea comisaruluĭ a fost cu scop ca să aşeze ordinea legală, şi a turburat liniştea, fericirea de treĭ lunĭ a unuĭ popol; ca să arunce moartea, desperarea, ura, rĕsbunarea între Românĭ, ca să prade, ca să jertfească furieĭ unor soldaţĭ invitaţĭ la nelegiuirĭ prin chiar exemplul căpetenieĭ, oamenĭ inocenţĭ, pacĭnicĭ locuitorĭ aĭ capitaleĭ şi apoĭ să se laude comisarul că a introdus ordinea legală. Aceasta ĭ-a fost misiunea, acestea ĭ-aŭ fost instrucţiile? Peste putinţă.—Un Monarch care ar fi dat nisce asemenea instrucţiĭ, ar fi fost desonoarea Europeĭ, şi cunoscênd cine-và caracterul cel de lăudat al Mareluĭ Padişah Abdul Medgid I, maĭ lesne poate crede că un infam a abusat de puterea ce i s'a încredinţat, decât ca Sultanul să fi voit nisce asemenea nelegiuirĭ.

Este de mirare ca un jurnalist să treacă în coloanele jurnaluluĭ sĕŭ nisce neadevĕrurĭ monstruoase şi contradictoare. Pe de o parte arată că popolul erà adunat cu sila şi fără voe, pe de altă parte arată că popolul a baricadat bariera şi că la venirea oştirilor o tuli la fugă! Ce contradicţie! ce minciună amară! Oare un popol care ese înaintea tunurilor şi baionetelor, şi nu se lasă decât când armiile îşĭ fac loc călcându-l în picioarele cailor, un asemenea popol fuge când vede oştirea? Oare făcênd fricos popolul, de ce face neînvinşĭ pe învingĕtorĭ în această ocasie, oare mare curaj trebue unor oştirĭ să învingă pe un popol desarmat care fuge? Asta-ĭ lauda? O! ce combinare proastă! În alt loc maĭ spune că îndată ce s'aŭ pedepsit turburătoriĭ, neguţătoriĭ şi popolul arătă o vie manifestaţie în contra orbesculuĭ pas al învitătorilor. Şi cu puţin maĭ la vale în douĕ publicaţiĭ cu data 13 şi 16 Septemvrie silesce pe locuitorĭ a se liniscì, şi pe neguţătoriĭ ce nu voiaŭ să deschidă târgul ne-fiind singurĭ de starea şi viaţa lor, silindu-ĭ iară să deschidă în chezăşia armiilor! Şi apoĭ ḑice că a introdus liniştea, asigurarea stăriĭ, a vieţiĭ! Ce contradicţie vrednică numaĭ de orbirea fiilor păcatuluĭ.

Din acel articol, se vede că trădătoriĭ prevĕḑênd prăpastia inevitabilă în care îĭ vor aruncà crimele lor, voesc să se îndrepteze; că neaflând alte cuvinte cu carĭ să învinovăţească pe bărbaţiĭ carĭ în timp de treĭ lunĭ aŭ făcut fericirea Ţĕriĭ, aleargă la pretexte, la suposiţiĭ, la minciunĭ.

Afle însă aceĭ ticăloşĭ că purtarea naţieĭ române a fost unică: purtarea unuĭ popol înţelept şi curagios, şi că dacă ochiul Eu-

No. 2.533. 1848 Oct. 28. ropeĭ nu şĭ-a aruncat încă căutătura asupra nenorocirilor Ţĕriĭ-Românescĭ, apoĭ ochiul Provedinţeĭ, care nu doarme, va face să vaḑă infamiĭ, prin chiar infamiile lor, în minutele când cred că triumfează, că Romànul deşi apăsat acum, prin numĕrul baionetelor, nu a perdut încă plăcuta aducere aminte a unuĭ tîmp fericit.

Că dacă interesul Porţiĭ este a avé douĕ milioane şi jumĕtate de Românĭ, gata a-l bine-cuvîntà şi a-l apĕrà în contra ameninţărilor glaciale ale vrăşmaşilor Constantinopoluluĭ, nu va lăsà să se bucure trădătoriĭ cu insulta unuĭ imperiŭ puternic, şi cu nenorocirea uneĭ naţiĭ; că în sfârşit interesul păciĭ generale şi al fericiriĭ Europeĭ nu este ca infamia să ruineze puternicul zid Danubian, care în tot-d'auna a apĕrat Europa de invasiĭ barbare, şi prin urmare trădătoriĭ, voind să se îndrepteze, se înegresc maĭ mult; eĭ arată lumiĭ că singura lor scăpare stă în minciunĭ.

No. 2.534. 1848 Oct. 29. **Adresa No. 747 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenţia Sa Gheneralul Lüders prin nota No. 21 face cunoscut Căimăcămieĭ că pentru aşezarea arestanţilor politicĭ şi a roţiĭ de caraulă găsind îndemânatecă mânăstirea Văcărescĭ, a poruncit să se mute acolo mâne ceĭ arestaţĭ în mânăstirea Plumbuita, şi că aşà cere ca astăḑĭ să se deşartĕ negreşit mânăstirea Văcărescĭ, să se pue câte-và geamurĭ la douĕ odăĭ, să se facă paturĭ pentru soldaţiĭ de caraulă, şi poate să se meremetisească sobele de nu vor fi toate bune; să se gătească acolo toate cele trebuincioase pentru încălḑire, luminare şi hrana arestanţilor, să se orânduească în mânăstire osebiţĭ slujbaşĭ de temniţă, a cărora îndatorire să fie a încălḑì odăile, a le ţiné curate, să caute de lumînărĭ carĭ aŭ să arḑă toată noaptea în odăile arestanţilor, a da de mâncare arestanţilor şi cele-lalte. Aceĭ oamenĭ poate să se rânduească chiar din oameniĭ mânăstiriĭ.

Căimăcămia cât pentru deşertarea şi trebuinciosul meremet al încăperilor mânăstiriĭ a poftit pe Departamentul Credinţiĭ că astăḑĭ negreşit să le săvârşească, iar cât pentru ceea-ce se atinge de încălḑit, luminat, hrana şi slugile trebuincioase, poftesce pe cinstitul

Departament ca astădĭ negreşit să facă punere la cale a se duce la acea mânăstire Văcărescii toate cele trebuincioase, precum şi bucătarul ce va fi trebuincios pentru gătirea hraneĭ. No. 2.534. 1848 Oct. 29.

Cinstitul Departament va încunosciinţà astădĭ Căimăcămia că a îndeplinit toate disposiţiile câte se ating de dînsul spre a se da în cunoscinţa Exelenţiĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders, după cererea făcută.

Căimăcamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 749 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.535. 1848 Oct. 29.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Năuntru.

Exelenţia Sa Fuad Efendi, prin notă încunosciinţează Căimăcămia că parucicul Gheorghe Filipescu, carele pentru că până în sfârşit a stat pe lângă rebelul Magherul, a fost arestuit, acum cu prilejul sĕrbătorilor Bairamuluĭ, spre dovedirea înalteĭ genorosităţĭ a împĕrătesciĭ Sale Măririĭ, s'a ertat de arestul supt carele erà pus înapoindu-se familieĭ sale.

Căimăcămia grăbesce a face cunoscut cinstituluĭ Departament această bunăvoinţă a Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Notă oficială apărută în „Vestitorul Românesc." No. 77, 1848. 30. X. No. 2.536. 1848 Oct. 29.

Scirĭ ofiţiale.

Bucurescĭ. Exelenţia Sa Fuad Efendi, dorind a prăznui sĕrbătorile de Curban-bairam cu toată pompa cuvenită uneĭ solenităţĭ marĭ a religieĭ mahometane, luase din vreme toate disposiţiile trebuincioase întru aceasta, precum se poate vedé în următoarea programă publicată cu douĕ ḑile maĭ nainte. De aceea, în ajunul acesteĭ sĕrbătorĭ, adecă la 25 ale curgĕtoareĭ lunĭ, la 5 ceasurĭ seara, o salvă numeroasă de artilerie, slobodită din treĭ

No. 2.536. 1848 Oct. 29. deosebite puncturĭ ale Capitaleĭ, vestì începerea veseliilor. A doua ḍi dimineaṭa, la rĕvărsatul zorilor, o altă salvă de artilerie dete semnul ṭeremoniilor religioase. Când Exelenṭiile Lor Fuad Efendi și Omer Pașa, înconjuraṭĭ de ceĭ-lalṭĭ generalĭ și de tot ștabul armieĭ, merseră cu paradă la casarmă și fură primiṭĭ cu aclamaṭiĭ entusiaste. Apoĭ făcură îndată rugăciunile obicĭnuite într'un templu clădit în mijlocul curṭiĭ, și după ce aŭ primit și aŭ adresat felicitaṭiile cele maĭ curate, s'aŭ întors la palatul Exelenṭiĭ Sale Fuad Efendi. Primirea slujbașilor, a notabilităṭilor și a deosebitelor clase de locuitorĭ s'a urmat după chipul hotărît în programă. Seara amândouĕ palaturile ocupate de Exelenṭiile Lor eraŭ iluminate cu multă iscusinṭă și gust. Balul dat de Exelenṭia Sa Fuad Efendi în cinstea acesteĭ sĕrbătorĭ, a fost unul din cele maĭ frumoase ce s'aŭ vĕḍut vre-odată aicĭ pentru eleganṭa, luxul și îmbelșugarea luĭ, și unic despre varietatea ce înfăṭișă aflarea a douĕ armiĭ împĕrătescĭ. Exelenṭia Sa Generalul de infanterie Lüders, Comănduitor de căpetenie al corpuluĭ de ocupaṭie, a venit la 10 ceasurĭ, precum și ceĭ-lalṭĭ generalĭ, d. Consul general al Rosieĭ și mulṭĭ ștabĭ și oberĭ ofiṭerĭ. Ex. Sa Caimacamul, d. Aghent al Austrieĭ, D.D. Miniștri, boeriĭ de întâiul clas, un mare numĕr de foncṭionarĭ și de neguṭătorĭ se adunaseră la vremea hotărîtă. D. Rusten Beĭ, întâiul secretar pentru limba franṭeză și cunoscut pentru nobilele sale maniere, erà însărcinat să primească în capul scăriĭ de sus damele ca să le ducă la salon, unde E. S. Fuad Efendi, însoṭit de maĭ mulṭĭ pașĭ și de un ștab numeros, le primià cu acea îndatoritoare amabilitate și politeṭă aleasă care îl deosibesc atât de mult. Balul a fost foarte viŭ și strălucit; treĭ bande de musică, cea turcească, cea românească și acea a d. Wiest, cântaŭ pe rând și cu necontenire, și jocurile s'aŭ urmat până la mieḍul nopṭiĭ. Atuncĭ s'aŭ aprins focurile de artifiṭie ce se așezaseră în grădină în faṭa palatuluĭ, și îndată după aceea aŭ trecut într'un salon frumos, unde se pregătise o cină măreaṭă. Pe la douĕ ceasurĭ s'a tras fie-care, pătruns de impresiile cele maĭ dulcĭ și de suvenirile cele maĭ încântătoare.

Adresa No. 1.699 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ către Căimăcămie. No. 2.537. 1848 Oct. 29.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ.

Secţ. 1. Masa 1.

Bucurescĭ.

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Ţĕriĭ.

În urma cercetărilor făcute acelor 18 locuitorĭ din judeţul Teleorman, aduşĭ aicĭ de către oştirea otomană, pentru nesupunerea şi împotrivirile cu carĭ s'aŭ arătat la poruncile Stăpâniriĭ, şi după încredinţările ce a dat însuşĭ d-l Cârmuitorul judeţuluĭ despre ale lor netrebniciĭ, potrivit cunoscinţelor speciale ce are din faţa loculuĭ: 3 din 7 de la satul Viişoara şi anume: Stanciu Şoldea, Bălan Datcu şi Georghe Şoldea, arătându-se de către d-l Cârmuitor că sînt maĭ mult vinovaţĭ, cinst. Căimăcămie va binevoì a hotărî pedeapsa ce li se cuvine, iar ceĭ-lalţĭ patru, fiind tot vinovaţĭ, dar în categoria de al doilea, părerea Departamentuluĭ este ca să se certe în faţa loculuĭ cu câte cincĭ-ḑecĭ toege la spete fie-care şi să se sloboadă pe chezăşia celor-lalţĭ sătenĭ de bună purtare pe viitor.

Şeapte din satul Suhaea, fiind maĭ puţin vinovaţĭ, să se certe iarăşĭ în faţa loculuĭ cu câte douĕ-ḑecĭ şi cincĭ la spete şi să se sloboadă iarăşĭ pe asemenea chezăşie, iar 4 din satul Furculescĭĭ, fiind-că asupra acestora nu este altă învinovăţire, decât că ar fi bătut pe un călător ce treceà prin satul lor, pentru căcĭ ĭ-a povăţuit a nu maĭ întrebuinţà vorbe necuviincioase, Departamentul este de părere ca şi aceştia să se certe iarăşĭ în faţa loculuĭ tot cu câte douĕ-ḑecĭ şi cincĭ toege la spete şi să se sloboadă iarăşĭ pe chezăşie, cu care părere de se va unì şi c. Căimăcămie, este rugată să binevoească a da deslegare de urmare, ca după aceea să se poată pune în lucrare şi pedeapsa şi trimiterea lor la urmă-le.

Şeful Departamentuluĭ, Iancul Filipescu.
Şeful secţieĭ, N. Pâcleanu.

(Resoluţie:) Aceĭ Stanciu Şoldea, Bălan Datcu şi Gheorghe Şoldea să se bată în faţa loculuĭ cu câte 50 toege fie-care şi apoĭ să se trimiţă la închisoarea mânăstiriĭ Snagovuluĭ pe soroc de şease lunĭ, iar ceĭ-lalţĭ să-şĭ ieà osânda propusă de Departament.

C. Cantacuzino.

No. 2.538. 1848 Oct. 29.

Adresa No. 1.700 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româncscĭ către Generalul rus Refeld.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Otnoşenie către Ex. Sa D. Gheneral Refeld, Comandantul oraşuluĭ Bucurescĭ.

Vĕḑêndu-se cuprinderea adreseĭ Ex. Voastre de supt No. 197, atingĕtor de jalba acelor 19 oamenĭ din jud. Teleorman, că nu ar fi fost îndestulaţĭ de două ḑile de ale mâncăriĭ în arestul de la mânăstirea Plumbuita, grăbesce Depart. cu cinste a vĕ rĕspunde că cu îngrijirea hraneĭ acestor arestanţĭ fiind însărcinat executoruluĭ Curţiĭ administrative, i s'a făcut întrebare despre aceasta şi a arătat cu încredinţare că atât aceştia cât şi ceĭ-alţĭ arestanţĭ nu aŭ cercat nicĭ un fel de lipsă despre cele trebuincioase ale hraneĭ, înţelegêndu-se dintr'aceasta că arătarea acelor oamenĭ a fost neadevĕrată. Spre rĕspuns dar cu cinste se dă în cunoscinţa Ex. Voastre.

No. 2 539. 1848 Oct. 29.

Raportul No. 11.956 al Poliţieĭ Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româncscĭ.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Poliţia Capitaleĭ.

D-luĭ Poser tapiserul prin jalbă către Poliţie cere a i se plăti leĭ una sută şease, chiria a şeapte-ḑecĭ bucăţĭ mobile ce a dat Duminică la 17 ale curgĕtoareĭ pentru ḑece corturĭ când s'a săvârşit şmotrul musulman.

De aceea cu plecăciune se roagă cinst. Departament să binevoească a da deslegare de unde a i se slobodi aceştĭ banĭ, precum şi plata chiriilor a unor căruţaşĭ ce aŭ maĭ transportat şi alte deosebite mobile tot la acele corturĭ.

Şeful Poliţieĭ, Colonel Voinescu.
Secretar, G. Rudeanu.

Secţ. 1-ĭ.

No. 2.540. 1848 Oct. 29.

Nota No. 2.640 a Generaluluĭ Alexandru Lüders către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. rus şi român. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 8/2.167.)

D. Caimacam al Prinţipatuluĭ Valachieĭ.

(Ştabul Corpuluĭ 5 de Infanterie.)

(Milostivule Domn Constantin Gheorghevicĭ.)

Primind însciinţarea d-voastră prin adresul din 22 Octomv. supt. No. 635 de preţurile cu carĭ poate stăpânirea să pregătească furajul pentru caiĭ oştilor dislocate în Valachia de la 1 Noemvr. păr la 1 Martie 1849, eŭ am întărit preţurile aceste, şi anume:

	Cetverte de făină	Pudul de fîn	Pudul de pae
În Bucurescĭ, Mogoşoae, Ploescĭ, Târgovişte, Găescĭ, Potloage, Câmpulung, Pitescĭ, În toată Valachia-mică	35 leĭ	2 leĭ 30 par.	1 leŭ
Tinganĭ, Obilescĭ, Cucueţĭ, Focşanĭ, Râmnic, Buzăŭ, Ruşiĭ-de-Vede, Urzicenĭ	32 leĭ	2 leĭ	1 leŭ

Şi am propus comandirilor detaşamentelor, dacă vor să primească asupră-le îndestularea furajuluĭ cu preţurile arătate.

Din raporturile ce s'aŭ primit acuma, se vede că îndestularea furajuluĭ aŭ primit asupră-le oştile în maĭ jos însemnate:

Polcurile:

De ulanĭ de Buh
— de Nasau

No. 2.540. 1848 Oct. 29.

Ahtirski de husarĭ
Modlinski de pihotă
Pragski de pihotă
Zamoski de egerĭ
De Căzacĭ No. 1.
De Căzacĭ No. 43.

Batalioanile

al 5-lea de saperĭ
al 5-lea de tiralierĭ.

Batareile.

De Batareĭ No. 4.
ușoară No. 6
— No. 8
De călărie No. 9 .
Parcul mișcător No. 15
Spitalul mișcător No. 3
Magazaoa mișcătoare
Comanda jandarmilor corpusuluĭ.

Cadrele de Spitalurĭ.

Voznesenski
Ismailski

De la oștile dislocate în Valachia-mică nu s'aŭ primit încă raporturĭ, despre care voĭ avé cinste a vĕ face cunoscut în urmă.

Comisionerstviĭ s'aŭ pus îndatorire ca pe toată luna să alcătuească socoteală de baniĭ cheltuițĭ pentru îndestularea furajuluĭ cailor, și să o înfățișeze la stabul corpusuluĭ. Iar stabul va împărtăși socoteala aceasta Departamentuluĭ trebilor din Năuntru spre sciință, ce sume de banĭ se cheltuesc pe seama țĕriĭ.

Primițĭ încredințare despre adevĕrata cinstire.

A. Lüders.
Tălmăcit. tit. sov. Lucescu.

Raportul No. 5.406 al Cârmuiriĭ județuluĭ Gorj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.541. 1848 Oct. 29.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Gorj.

Cârmuirea în urma raportuluĭ cu No. 5.402 ce a îndreptat cinst. Departament, prin care arată tulburările ce s'aŭ ivit pe aicĭ, puind toată stăruirea ca să dovedească isvorul lor, am descoperit că sînt născocirĭ ale unor boerĭ pămîntenĭ dintr'acest oraș, și vre-o câțĭ-và negutătorĭ ce aŭ fost gardiștĭ, carĭ în unire toțĭ conspirând în potriva liniștiĭ obștescĭ, împrăștiară prin norod cele ce într'însul se cuprinde, și vrênd a pune în urmare poruncile cinst. Departament ce are de măsurile ce trebuesc a luà în potriva unor asemenea fețe, și pe când polițaiul acestuĭ oraș se aflà în târg publicând porunca cinst. Departament cu No. 1.651, primită prin ștafetă, din mijlocul noroduluĭ ce erà adunat, un Alecu Viișoreanu, pămîntean de aicĭ dintre complotiștĭ, a sărit asupră-ĭ cu felurimĭ de vorbe în potriva porunciĭ, adăugênd încă că el nicĭ odată nu va depune armele sale ce le are, și vrênd a-l aduce la Cârmuire, pomenitul nu numaĭ că nu s'a supus cu nicĭ un chip, dar încă a îndrăznit a se împotrivì cu armă, lovindu-l întâiŭ cu bastonul în cap, și în urmă a trage șișul spre a da într'însul, și de nu erà căprarul Cârmuiriĭ ca să-l apuce, fără îndoeală îl izbià în inimă și-ĭ vărsà mațele, pe care aducêndu-l la Cârmuire, pe de o parte l-a asigurat în bună pază, iar pe de alta grăbesce a da în cunoscința cinst. Departament această împrejurare, adăugênd tot de odată că acesta fiind unul dintre ceia ce turbură liniștea obștească și invitător la nesupunere, după cum se înțelege din urmare-ĭ, și fără îndoeală în alianță și cu alțĭ asemenĭ ce tratează între dînșiĭ comploturĭ, în numĕrul cărora am dovedit că este și un sărdarul Zamfir Broșteanu, carele pe vremea revoluțieĭ fuse cel întâiŭ ce puse eșarfa proclamând infama Constituție în județ și în biserică, acesta fu care trimise pe fiul sĕŭ curier înaintea Magheruluĭ, acesta fu care trimise pe fiul sĕŭ cu propaganta în județ, fiul acestuià fuse ales de deputat al țĕranilor și a mers la Bucurescĭ, fiul acestuia organisà cluburĭ în acest oraș, și în sfârșit acest Zamfir Broșteanu fu cel care mult după înființarea cinst.

No. 2.541. 1848 Oct. 29. Căimăcămiĭ execută cu eşarfa şi stindardul în mână arderea Regulamentuluĭ, la carele când s'a întîmplat împrejurarea descrisă maĭ sus trimiţênd spre a-l duce, mi s'a întors rĕspuns că împreună cu alţiĭ s'a făcut nevĕḑut fără a eşì prin barieră.

Grăbesce dar Cârmuirea cu cel maĭ adânc respect a supune la cunoscinţa cinstituluĭ Departament împrejurările expuse şi tot de-odată îl roagă plecat să binevoească a-ĭ da deslegare ce trebue a urmà cu cel dintâiŭ ce a îndrăznit a se împotrivì poruncilor stăpâniriĭ şi a da cu şişul în poliţaiŭ, cât şi cu ceĭ din urmă ce aŭ fugit din oraş, dovedindu-ĭ.

(Iscălit:) Cârmuitorul, N. Formac.
(Pentru copie întocmaĭ), Şeful meseĭ 1-ĭ, Pantazi Popescu.

No. 2.542. 1848 Oct. 29.

Raportul No. 1.151 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Dolj.

De odată cu primirea porunciĭ cinst. Departament de supt No. 1.348, prin care se arată Cârmuiriĭ ca să se înainteze acolo preotul Radu Şapcă şi ierodiaconul Atanasie Stoenescu, s'a primit şi adresa cinst. Cârmuiriĭ de Romanaţĭ cu No. 574, cuprinḑĕtoare că pe cel dintâiŭ, preotul Radu Şapcă, l-a trimis acolea la cinst. Departament după deosebită poruncă cu No. 1.050 ce a primit pentru dînsul; iar pentru cel de al doilea, Atanasie Stoenescu, Cârmuirea are cinste plecat a încunosciinţà cinst. Departament, că rădicându-se de Exelenţia Sa Gheneral Gasfort încă de la 27 ale curgĕtoareĭ lunĭ, s'a pornit la Bucurescĭ împreună şi cu alţiĭ. Pentru ceea ce maĭ adaugă încă cinst. Departament ca să i se încunosciinţeze şi ceĭ-lalţĭ preoţĭ şi diaconĭ amestecaţĭ împreună cu protopopul Dincă, Cârmuirea se mărginì a-ĭ da vre-o sciinţă despre aceştia, de vreme ce se ḑice că pentru dovedirea lor s'a făcut altă punere la cale de către Preaosfinţia Sa părintele Mitropolit prin Cârmuitorul sfinteĭ Episcopiĭ Râmnicul.

Cârmuitor, Filişanu.
Secretar, N. Greceanu.

Secţ. 1-ĭ.
Craiova.

Extract din scrisoarea luĭ Effingham Grant către Ion Ghica. No. 2.543. 1848 Oct. 29.

(Copie. Acad.)

... Je n'ai pas encore des nouvelles de la libération de nos amis, ce qui m'inquète fort. Crezzolesko vous aura donné des détails sur tout ce qui a eu lieu ici jusqu'au moment de son départ, — départ que je regrettais vivement alors, mais dont je me félicite bien aujourd'hui, car le surlendemain il se serait trouvé en peine pour échapper. Dimanche, depuis l'aube du jour, les Cosaques fourmillaient dans les rues et empoignaient avec peu de ménagements tous les malheureux qui avaient pris part, quelque minime, dans le mouvement du 11 juin. Dans les rues, dans les maisons, dans les églises même, on prenait les victimes. Plus de soixante ont été saisies et conduites tout de suite par des détachements de Cosaques au monastère de Ploumbouïta. Pauvre Winterhalder en est du nombre, et je crains fort qu'il ne sera pas de sitôt élargi. Pauvre garçon! et sa santé toute délabrée! Bref on a fait des saisies partout, à la ville comme à la campagne. Ce qu'il adviendra de ces malheureux, nous n'en savons guère. On dit que Fuad a protesté contre la violation du domicile d'Omer Pacha par les Cosaques à la poursuite d'une victime, et d'où on l'a tirée! Les Consuls d'Angleterre et de Belgique ont protesté, le 1-er pour violation de domicile et arrestation d'un sujet, le dernier pour violation de la résidence consulaire! Tant il est vrai que les Russes sont intolérables et que Fuad souffre et commence à être complétement débandé par l'absolutisme des Moscovites. Jusqu'où est-ce que cela ira? Jusqu'à ce qu'il sera trop tard pour remédier aux conséquences...

„Corespondență în privirea gazetelor în Moldova." No. 2.544. 1848 Oct. 29.

(„Bucovina" No. 4. 1848. 29. X. Supl.)

In No. 2 al „Bucovineĭ" am împărtășit cetitorilor noștri stăruințele Domnuluĭ Sturdza spre a oprì intrarea gazetelor străine în Moldova. Aflăm că nemulțumit de aceste a poruncit Sfatuluĭ sĕŭ de miniștri ca să facă întru aceasta o încheere cum se cade. Acest Sfat fără a luà seama că în Moldova libertatea tiparuluĭ nu este mărginită nicĭ prin Reglement, nicĭ prin vre-o lege a Adunăriĭ obștescĭ, cât de servilă aceasta este, și că din protivă este

No. 2.544. 1848 Oct. 29. declarația Divanuluĭ împlinitor care în vremea ceĭ de pe urmă ocupațiĭ rosienescĭ rĕspunde Presidentuluĭ plenipotent că în Moldova tiparul n'a avut nicĭ odată altă censură decât religia și morala publică, acest Sfat a încheiat o nelegiuită și dobitocească hotărîre, care însărcinează în Iașĭ pe șeful Polițieĭ, și pe la ținuturĭ pe ispravnicĭ și comisarĭ de poliție, că orĭ unde și la orĭ cine ar prepune că se află broșurĭ, gazete și alte tipăriturĭ, îndată în putere să calce casa, și nerespectând chiar persoanele, chiar sexul femeesc, să caute pretutindenĭ, și cu cea maĭ brutală cercetare, că doar va găsì asemene hârtiĭ.

Noĭ înțelegem că cu greŭ putem fi credutĭ arătând asemenea fapte neaudite astădĭ în Europa; însă rugăm pe cetitorĭ ca să gândească că aceste se fac în Moldova și de Michail Sturdza, de la care nimica nu trebue să ne minuneze. Pe lângă aceste, apoĭ avem și dovada materială; adecă împărtășirea ce despre toate aceste Domnul a îndrăznit a o face chiar representantuluĭ uneĭ marĭ puterĭ constituționale, adecă însușĭ agentuluĭ Austrieĭ. În această notă Măria Sa nu se rușinează de a arătà anume ce mijloace a adoptat spre a oprì în Moldova orĭ-ce rază de lumină și de adevĕr. Nimica maĭ doveditor nu este decât însușĭ actele. De aceea împărtășim nota rĕspundĕtoare a d-sale Agentuluĭ, care pre cât face cinste domnuluĭ Eisenbach, pre atâta rușinează persoana și guvernul Domnuluĭ Sturdza, destul de ticălos spre a declarà chiar fățiș frica ce-ĭ insuflă tiparul, și mărșavele mijloace ce vroesce a întrebuințà spre a-l oprì. — Iată această notă cu împărtășirea căreia sîntem datorĭ unuĭ prieten al d-sale Secretaruluĭ de Stat:

(Urmează Nota Secretariatuluĭ de Stat al Moldoveĭ către Agentul Austrieĭ. A se vedé No. 2.285.)

Măria Sa Sturdza îĭ nătîng când se întartă; nemulțumit de lecția ce ĭ-a dat Agentul nostru, aflăm că în 23 Oct. a trimis din noŭ la domnul Eisenbach pre Secretarul de Stat și pre șeful Polițieĭ, spre a-șĭ repetà pretenția de oprirea jurnalélor, și astă-dată sprijinind-o pe urmarea păzită în Bucurescĭ de domnul Timoni, Agentul Austriac din Țeara-Românească, care a primit a trădà censuriĭ românescĭ gazetele ce vin cu poșta Austriecească. Aceasta nu este o dovadă în favorul pretențieĭ luĭ Sturdza, ci numaĭ o dovadă maĭ mult pentru de mult cunoscuta netrebnicie a domnuluĭ Timoni, netrebnicie ce a rĕsunat în Parlamentul Vieniĭ, și ĭ-a pricinuit și depărtarea sa din slujbă, depărtare ce până acum nu s'a pus în lucrare numaĭ din pricina nenorocitelor întîmplărĭ din

Viena. Aflăm că domnul Eisenbach a rĕspuns și astă-dată ca vrednicul representant al constituționeleĭ Austriĭ, declarând că nu se va depărtà din urmarea păzită până acum, până când nu va primì nouĕ instrucțiĭ de la Ministerul sĕŭ. — Toțĭ Româniĭ astădĭ așteaptă cu nerăbdare aceste instrucțiĭ. Noĭ rugăm dar pe Ministerul nostru — orĭ care ar fi — să gândească la rĕspunderea morală ce atârnă întru aceasta asupra luĭ; că prin hotărîrea sa patru milioane de Românĭ — frațĭ aĭ noștri — vor urmà a se folosì de binefacerile intelectuale ale Europiĭ, saŭ se vor acufundà în noianul întunereculuĭ, tăindu-li-se orĭ-ce comunicație cu lumea civilisată, și că prin aceasta Ministerul s'ar face înaintea opinieĭ publice părtaș cu ticăloșiile luĭ Michail Sturdza. No. 2.544. 1848 Oct. 29.

Extract din articolul „Țĕrile Româncscĭ", din „Bucovina". No. 4. 1848. 29. X. No. 2.545. 1848 Oct. 29.

În Valachia, trupele turco-rusescĭ ocupă toată țeara. Pentru de a apĕrà negoțul, Generalul Lüders a trimis cea maĭ mare parte a armieĭ de ocupație, care se suie peste cincĭ-decĭ miĭ oamenĭ, la granița Transilvanieĭ. În Bucurescĭ Rușiĭ s'aŭ așezat în cvartire în partea orașuluĭ din dreapta Dâmboviţeĭ; iar Turciĭ s'aŭ așezat pe partea din stânga rîuluĭ. Ofițerilor ambelor armiĭ le este ertat de a se întrevisità. Garnisonul turcesc din capitală se suie la 6.000 inf. și 1.000 cav. Numĕrul Rușilor se suie la maĭ mult. — Bucurescii pentru boeriĭ reacționarĭ este astădĭ un adevĕrat oraș al bucurieĭ. Veselĭ de a se vedé scăpațĭ de cumplițiĭ revoluționarĭ, eĭ se silesc în tot chipul de a-șĭ arătà recunoscința mântuitoarelor armiĭ. De aceea toate dilele sĕptămâniĭ sînt ocupate cu balurĭ, conțerturĭ, mese, plimbărĭ, teatrurĭ. Dd. Cantacuzino, ministriĭ, boeriĭ aŭ câte o di însemnată pentru a desfĕtà pre ceĭ de o credință cu dînșiĭ; și în vremea aceasta bietul popor romànesc, prin oștĭ turco-rusescĭ, se silesce de a se întoarce la vechea sclavie, la clacă, havalele, beilicurĭ. Unele județe nu pot însă încă a se hotărî de a se plecà la aceste; și maĭ ales județele Teleorman și Turnu. Coloane turco-rusescĭ s'aŭ trimis în contra lor. — Vestita gazetă nemțească din Bucurescĭ, sub redacția luĭ Schweder, absolutist, revoluționar și reacționar, după vreme și împrejurărĭ, a început iarășĭ a eșì de la 14 (26) Oct., împrăștiind cu îmbelșugată mână laudele pentru orĭ-cine vroesce a le cumpĕrà. Într'o scrisoare a unuĭ reacționar din Bucurescĭ, am fost așà de norocițĭ să ve-

No. 2.545. 1848 Oct. 29. dem relaţia despre o adunare a tuturor capetelor partideĭ carĭ s'a strîns la Başboerul Iordachi Filipescu, spre a cere de la Fuad Efendi desţĕrarea a tuturor acelora ce-şĭ bat joc de eĭ. Dacă cererea lor s'ar împlinì, apoĭ ar trebuì desţĕrată toată ţeara; pentru că pân' şi cojocariĭ şi ciubotariĭ îĭ şueră pe uliţe! Atâta de mult boeriĭ reacţionarĭ sînt estimaţĭ astădĭ în Ţeara-Românească!

Moldova este şi maĭ nenorocită decât Valachia. În acest de pe urmă Principat a isbucnit în adevĕr o revoluţie de principiĭ, care puteà să nu convie Turcieĭ şi maĭ ales Rusieĭ, aceasta o înţelegem prea bine; dacă aceste puterĭ aŭ avut dritul de a intervenì, această cercetare vom lăsà-o pe altă dată. În Moldova însă nimica asemenea nu s'a făcut — În Bucurescĭ Reglementul, prin manifestul din 11 Iunie, s'a respins ca fatal ţĕriĭ; în Iaşĭ Reglementul, prin manifestaţia din 28 Martie, s'a cerut de a se păzì sfînt şi nestrămutat, ca singurul mijloc spre a pune o stavilă abusurilor Domnuluĭ Michail Sturdza. În Valachia mişcarea revoluţionară s'a făcut de tinerĭ şi maĭ mult de stările de jos, şi poate pentru aceea Ex. S. Fuad Efendi îĭ numesce comunişti. În Moldova mişcarea reglementală s'a făcut de stările cele maĭ înalte, de boeriĭ ceĭ maĭ bătrânĭ şi maĭ însemnaţĭ, avênd pe Mitropolitul şi clirosul în cap; şi poate de aceea M. S. Domnul Sturdza, în pamfletele sale îĭ numesce aristocraţĭ. Valachia şĭ-a decretat de îndată principurile pe care vroià a-şĭ întemeià viitoarea constituţie; Moldova n'a cerut alt nimic decât o Adunare obştească, potrivită cu acelaşĭ Reglement (pentru restatornicirea căruia vedem astădĭ Principatele ocupate de armiile turco-rusescĭ), adecă neînrîurită şi neimpusă cu sila — cum este acea de astădĭ—pentru ca prin aceasta pacĭnic să-şĭ poată da reformele de carĭ are neapĕrată trebuinţă. Vedem dar că în Principatul de peste Milcov a fost o adevĕrată revoluţie de principiĭ, când în istă-lalt Principat, cu toate calomniile, cu toate machiavelismele întrebuinţate spre a denaturà adevĕrul, a fost numaĭ o protestaţie în contra abusurilor luĭ Michail Sturdza, o maĭ adăogim odată. În Valachia dar poporul a respins dritul Rosieĭ de a se amestecà în cele din lăuntru ale ţĕriĭ; spre aceasta a făcut adunărĭ, a luat armele, Consulul rusesc şĭ-a scoborît bandiera şi a eşit din Bucurescĭ, Reglementul s'a ars; şi după toate acestea poporul a avut curaj să se împotrivească la intrarea armieĭ turcescĭ în capitală, fapte carĭ toate dovedesc o hotărîre mare, o revoluţie. În Moldova nicĭ driturile Rosieĭ, nicĭ acele ale Turcieĭ nu s'aŭ discutat, o

singură petiție s'a făcut; Domnul Sturdza, nelegiuit, adecă fără maĭ înainte judecată a pedepsit pre iscălitorĭ. Chipurile cu carĭ s'a slujit întru aceasta le scie astădĭ lumea întreagă. Obştea pe urmă s'a jăluit comisarilor turco-rusescĭ; nicĭ o profesie de credință, nicĭ o manifestație de principurĭ nu s'a făcut. Adunărĭ tumultuoase, apucărĭ de arme, ardere de Reglement, nimica din aceste nu s'a întîmplat; şi bandiera Consuluịuĭ rusesc un minut n'a contenit de a flutură în Iaşĭ. Şi când purtarea Moldoveĭ de aceea a Valachieĭ este atât de deosebită, cât de deosebită este şi rĕsplătirea ce i se face de şeapte lunĭ de ḑile! No. 2.545. 1848 Oct. 29.

În Valachia revoluționară, vedem cea maĭ de aproape îngrijire din partea Comisarilor împĕrătescĭ carĭ, pre cât cu putință, şi după grelele împrejurărĭ ale posițieĭ, se poartă cu destulă omenire, silindu-se de a îndestulà toate interesele, de a împăcà partidele, de a apĕrà persoanele şi proprietățile. Câțĭ-và corifeĭ aĭ revolutieĭ vremelniceşte se depărtează din țeară; şi toțĭ ceĭlalțĭ se amnistiează; dacă causa națională este prelungită, dacă reformele ce sînt de introdus aŭ a se desbate de abià de acum înainte, şi nu cu aceeaşĭ neatârnare ca în timpul guvernuluĭ provisoriŭ, fieşte-care încalte îşĭ poate căutà interesele sale private, căcĭ fieşte-care este apĕrat în sfera sa măcar de legile înființate, şi rĕsbunarea învăpăiată, şi ura neîmpăcată nu slujesc încalte de sistem guvernamental. În Moldova reglementală, lucrurile sînt cu totul altmintrelea. Boeriĭ carĭ aŭ făcut manifestația din 29 Mart. şi aceĭ carĭ la 11 Iunie aŭ înfățişat o petiție Ex. S. Talaat Efendi şi cariĭ şi una şi alta aŭ făcut-o într'un spirit cu totul conservator, mărginindu-se de a luà numaĭ în apĕrare interesele poporuluĭ, fără a-ĭ chemà în ajutor şi tumultuoasele patimĭ, aceştĭ boerĭ, adecă maĭ toțĭ aceĭ ce se deosebesc prin nume, ispită, avere, talent, uniĭ de şeapte lunĭ, alțiĭ de patru lunĭ sînt părăsițĭ urgieĭ Domnuluĭ Sturdza; parte sînt desțĕrațĭ, parte închişĭ prin mânăstirĭ, saŭ oprițĭ pe la moşiĭ, fără cea maĭ mică înainte cercetare şi judecată. Clirosul nu este maĭ bine cruțat. Şi în toată această vreme, averile şi interesele desțĕraților şi închişilor sînt părăsite în libera pradă a funcționarilor, şi a acelor însărcinațĭ cu îndestularea armieĭ de ocupație. Pentru această de pe urmă, maĭ amărunte exposițiĭ ar fi de prisos; abusurile sînt de ajuns astădĭ cunoscute de dd. General Lüders şi Duhamel. Poporul cu totul sărăcit este sdrobit subt dărĭ, havalele şi podvezĭ. Şi în administrație şi justiție, baniĭ sînt măsura merituluĭ, a valitățiĭ dovedilor, a resonuluĭ,

No. 2.545. a dritului. În toată întinderea ţěriĭ nu se aud dar în clasele cele
1848 înalte decât suspinurĭ şi lacrimĭ, şi în popor o tăcere de moarte.
Oct. 29. Despotismul a secat toate isvoarele vieţiĭ, a rupt toate rezoarele sufletuluĭ; poporul şi boerul sînt numaĭ un cadavru în care scalpelul neînduratuluĭ chirurg taie în toată libera plăcere. Eată starea ticăloasă în care a ajuns Moldova, uitată şi părăsită cu totul de aceĭ ce aŭ luat în mână soartea şi prin urmare fericirea Principatelor. Comisariĭ împěrătescĭ se mărginesc de a trece prin Galaţĭ, şi se îndreptează la Bucurescĭ, fără măcar a se uità la durerile uneĭ provinţiĭ, care şi ea se socoate încă subt puternicul scut al M. S. Sultanuluĭ, şi care este de o sută de orĭ maĭ nenorocită decât Valachia; căcĭ Munteniĭ cu toate că aŭ făcut o revoluţie, ceĭ maĭ mulţĭ însă sînt amnistiaţĭ, şi ţeara lor, dacă nu se bucură de libertate, are măcar siguranţia persoanelor şi a averiĭ, şi bună starea materială. Iar Moldoveniĭ, adaug a ḑice, reglementarĭ şi conservatorĭ, eĭ de şeapte lunĭ de ḑile sînt trataţĭ de către Domnul lor ca nisce feare sălbatice. Şi nimenea nu gândesce că şi pentru dînşiĭ este vreme şi maĭ mult decât vreme, ca să li se hotărască soartea lor, depărtându-se în sfârşit pricina rĕuluĭ; o depărtare care ar umple tot poporul de bucurie, le-ar insuflà recunoscinţă pentru mântuitoriĭ sĕĭ, şi dând satisfacţie opinieĭ publice ar înlăturà şi ar uşurà toate chestiile, carĭ astăḑĭ sînt grele de hotărît numaĭ din pricina aceluia ce are interes de a le încurcà.

No. 2.546. Adresa No. 776 a Căimăcămieĭ Ţěriĭ-Românescĭ
1848 către Departamentul trebilor din Lăuntru.
Oct. 30.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Căimăcămia Ţěriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenţia Sa Gheneralul Lüders, prin nota No. 23, arată Căimăcămieĭ că cercetând însuşĭ erĭ încăperea arestanţilor închişĭ în mânăstirea Plumbuita, din numĕrul aţîţătorilor de turburărĭ din Piatra şi Turnu, i s'a arătat că două ḑile aceĭ arestanţĭ nu aŭ mâncat nimic, şi că fiind-că cunoasce punerea la cale ce s'a făcut, rânduindu-se acolo un cinovnic într'adins din partea Vornicieĭ chiar pentru îndestularea arestanţilor, dându-i-se şi banĭ pentru acest sfârşit, cere Exelenţia Sa să se facă cercetare, cum s'a putut în-

tîmplà ca să fie aceĭ oamenĭ atâta vreme lipsițĭ de hrană, și de urmare să i se facă cunoscut. No. 2.546. 1848 Oct. 30.

Căimăcămia dând în cunoscința cinstituluĭ Departament cuprinderea de maĭ sus a noteĭ Exelențeĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders, îl poftesce ca să ieà în cea maĭ aproape băgare de seamă împrejurarea de a se lăsà două dile fără hrană oamenĭ pușĭ sub arest, fără mijloc de a șĭ-o dobândi înșile, și cercetând pricina care a putut fi de a nu se da acelor arestuițĭ hrana din toate dilele, în vreme ce cinstitul Departament, după încunoscințarea ce a făcut Căimăcămieĭ, a avut îngrijirea de a se da trebuincioasele pe fiecare di acelor arestuițĭ, va aduce la cunoscința Căimăcămieĭ resultatul ce se va dobândi din acea cercetare, spre a se puté da și din parte-ĭ în cunoscința Exelențeĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders, după dorință.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Nota No. 782 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Consulul General al Grecieĭ. No. 2.547. 1848 Oct. 30.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 69 bis. Secr. St.)

A Monsieur Constantin I. Rizo, Consul Général de Grèce dans les Principautés, etc.

Bucarest.

Monsieur le Consul Général,

En réponse à la note que vous avez bien voulu m'adresser le 28 octobre (9 novembre) courants Nò. 1.130, je m'empresse d'avoir l'honneur de porter à votre connaissance que je regrette de ne pouvoir admettre la distinction que vous désirez établir entre les cas où les sujets hellènes, qui afferment des terres dans ce pays, ressortent des autorités locales et ceux où l'hon. Consulat Général se croit fondé à intervenir officiellement.

Dès que le principe qui assimile les fermiers sujets étrangers aux fermiers indigènes et les soumet tous également aux lois et obligations du pays a été reconnu et adopté incontestablement, il ne peut être apporté à son application aucune restriction ni réserve. Du reste les uns comme les autres, dans le cas qu'ils croient avoir des motifs de plainte, ont le droit de recourir soit au Département de l'Intérieur ou autre autorités compétentes, soit

No. 2.547. 1848 Oct. 30. aux tribunaux du pays, qui sont institués pour faire droit aux réclamations qui sont fondées et rendre à chacun la justice qui lui est due.

Du reste dans le fait dont il s'agit spécialement, il n'a été portée aucune atteinte à la propriété du Sr. Stammo; mais il a dû simplement se soumettre à l'obligation établie et commune à tous les fermiers de remettre au Gouvernement une certaine quantité de produits destinés à l'approvisionnement de l'armée impériale russe et dont le prix lui sera payé après règlement équitable.

Je saisis cette occasion pour vous renouveler, Monsieur le Consul Général, l'assurance de ma haute considération.

No. 2.548. 1848 Oct. 30.

Adresa No. 784 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Căimăcămia Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Fiind-că pe lângă Exelenția Sa Omer Pașa s'a întocmit încă de la 16 Septemvrie trecut o canțelarie, după trebuința ce s'a cunoscut că este pentru ținerea corespondențeĭ Exelențeĭ Sale cu autoritățile pămîntene, alcătuită de treĭ amploiațĭ anume Ioan Popovicĭ secretar, Petrache Nisipeanu scriitor și Ioan Anastasiadi iarășĭ scriitor, cu leafă pe lună cel dintâiŭ de leĭ treĭ sute, cel de al doilea de leĭ douĕ sute și cel de al treilea cu leafa ce-ĭ este hotărîtă prin statul lefilor amploiaților Sfatuluĭ orășenesc, al căruia amploiat este, care leafă Căimăcămia a scris Sfatuluĭ orășenesc a o slobodi acelor amploiațĭ din cassa sa.

Fiind-că maĭ în urmă, după arătarea Exelențeĭ Sale Omer Pașa, că este trebuință a se aflà la acea canțelarie și un tălmaciŭ de limba nemțească, s'a rânduit cu acea însărcinare d-luĭ Feler, hotărându-i-se leafă pe lună leĭ treĭ sute, și

Fiind-că însemnatele lefĭ ale numiților amploiațĭ la canțelaria Exelențeĭ Sale Omer Pașa se cuvine a se hotărî din care cassă trebue să se sloboadă,

Căimăcămia poftesce pe cinstitul Departament ca să deà în cunoscința cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar trebuința ce a fost de întocmirea aceĭ canțelariĭ cu însemnațiĭ amploiațĭ și să-ĭ

ceară a sa chibzuire asupra sumelor din carĭ lefile acelor amploiațĭ se cuvine a fi rĕspunse, adecă tot din cassa Sfatuluĭ orășenesc, asupra căruia a pus Căimăcămia, după grabnica de atuncĭ trebuință, îndatorirea, saŭ din cassa cinstiteĭ Visteriĭ, care o să despăgubească și pe a Sfatuluĭ de ceea ce va fi rĕspuns până acum în arătatele lefĭ. Cinstitul Sfat să hotărască tot într'o vreme și suma cuvenită pentru cheltueala aceĭ canțelariĭ, și de resultatul ce se va dobândì din acea chibzuire cinstitul Departament să încunosciințeze Căimăcămia.

No. 2.548.
1848
Oct. 30.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 785 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

No. 2.549.
1848
Oct. 30.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenția Sa Gheneralul Lüders, prin nota No. 20, arată Căimăcămieĭ că de către Cazacĭ s'aŭ adus aicĭ în Bucurescĭ ceĭ arestuițĭ pricinuitorĭ turburărilor din urmă din județul Teleorman și din satul Islazul, în numĕr de patru-ḑecĭ și unul; că din aceștia nouĕspre-ḑece, ca nisce turburătorĭ de căpetenie, s'aŭ trimis la comandantul din orașul Bucurescĭ, Gheneral Maior Refeld, ca să se închiḑă în mânăstirea Plumbuita dimpreună cu ceĭ areștuițĭ acolo, iar douĕḑecĭ și doĭ s'aŭ trimis la acel cinst. Departament ca să se urmeze cu dînșiĭ după legiuirile ce sînt în ființă.

Căimăcămia dă în cunoscința aceluĭ cinst. Departament vestirea ce i se face din partea Exelențiĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders, și îl poftesce ca să pue în lucrare dispozițiile ce i s'aŭ încunoscințat de către Exelenția Sa de odată cu trimiterea aceluĭ numĕr de douĕḑecĭ și doĭ oamenĭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.550. 1848 Oct. 30. **Adresa No. 786 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.**

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Aprobând Căimăcămia chibzuirea cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar, aşternŭtă în jurnalul în copie alăturat pe lângă adresa aceluĭ cinst. Departament cu No. 1.677, în privinţa birjilor date în trebuinţa a felurĭ de persoane ostăşescĭ, a scris Departamentuluĭ Vistierieĭ ca să sloboaḑă regulat chiria acelor birjĭ, după cererea ce i se va îndreptà din partea aceluĭ cinstit Departament.

De odată cu însemnata adresă primind Căimăcămia şi deosebita adresă tot a aceluĭ cinst. Departament cu No. 1.674, în privinţa cereriĭ făcute ḑin partea d-luĭ Secretaruluĭ Exelenţeĭ Sale Fuad Efendi, Suraia Bei, de a i se da pe seamă-ĭ o droşcă, pe cât maĭ elegantă s'ar puté, dorind a avé un echipaj privat, şi vĕḑênd că Sfatul orăşenesc privesce o asemenea cerere din partea numituluĭ Secretar conformă cu interesele casseĭ oraşuluĭ şi propune a se cumpĕrà de dînsul acea droşcă şi caiĭ ceruţĭ, carĭ vor rĕmâné după plecarea ḑisuluĭ Secretar de aicĭ proprietate a Sfatuluĭ, apoĭ aprobează Căimăcămia îndeplinirea aceĭ propunerĭ a Sfatuluĭ orăşenesc. Fiind însă că dumnea-luĭ Suraia Bei intră în numĕrul acelor persoane cuprinse în jurnalul cinstituluĭ Sfat administrativ, de carele se vorbesce maĭ sus, cărora li se hotăresce a avé câte o birjă cu chirie spre îndeplinirea trebuinţelor cu carele sînt însărcinaţĭ, cinstitul Departament va îngrijì ca îndată ce se va cumpĕrà acea droşcă şi caĭ şi se va da în disposiţia dumnea-luĭ Suraia Bei, să înceteze închiriata birjă acum pe seama numiteĭ persoane, scoţêndu-se din numĕrul cuprins în jurnalul cinstituluĭ Sfat administrativ, precum încă şi Sfatul orăşenesc la plecarea de aicĭ a dumnea-luĭ Suraia Bei să îngrijească a primì în a sa păstrare acea droşcă ce va cumpĕrà cu caĭ împreună şi îĭ va da în disposiţia numiteĭ persoane.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 1.828 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneseĭ către Căimăcămie. No. 2.551. 1848 Oct. 30.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ.

Secţia 1-ĭ, masa 1-ĭ. Bucurescĭ.

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Ţĕriĭ.

În urma cercetăriĭ făcute acelor 18 locuitorĭ din judeţul Teleorman, aduşĭ aicĭ de către oştirile otomane subt categorie de rĕsvrătitorĭ şi nesupuşĭ poruncilor stăpâniriĭ, ale cărora împrejurărĭ s'aŭ făcut cunoscute cinst. Căimăcămiĭ prin adresa No. 1.699, maĭ aducêndu-se de către Cazaciì ruşĭ, tot subt această categorie, alţĭ 41 locuitorĭ, însă 37 din judeţul Teleormanul cu raportul Cârmuiriĭ No 697 şi 4 din judeţul Romanaţĭ luaţĭ de Cazacĭ, 19 dintr'înşiĭ s'aŭ poprit de d-luĭ Polcovn. Daragan ca să-ĭ cerceteze, iar 22 trimiţêndu-se la Departament, după toate cercetările ce li s'aŭ făcut prin luare de tacrirurĭ, nu s'aŭ putut dovedì abătuţĭ la vre-o necuviincioasă faptă, apoĭ întrebându-se şi d. Cârmuitorul judeţuluĭ, aflându-se aicĭ ca să arăte ce neorânduelĭ aŭ săvârşit numiţiĭ şi că ce fel de parte aŭ luat la tulburarea urmată în partea loculuĭ, precum şi până la ce grad se poate urcà învinovăţirea lor, a rĕspuns că alt nu cunoasce decât că uniĭ dintr'înşiĭ sînt ridicaţĭ după arătarea arendaşuluĭ de nesupuşĭ, iar alţiĭ d'a dreptul de către Cazacĭ.

Fiind dar că nicĭ din tacrirurile ce li s'aŭ luat, nicĭ din arătarea d-luĭ Cârmuitor nu resultează adevĕrul, părerea subt-iscălituluĭ este ca aceştĭ 22 locuitorĭ, ce se află subt arestul Administraţieĭ, să se trimiţă înapoĭ spre înfăţişare cu pârîşul lor, unde prin amăruntă cercetare dovedindu-se vinovaţĭ, să se certe poliţieneşte în faţa loculuĭ spre pildă şi altora, şi să se sloboadă pe chezăşia celor-lalţĭ sătenĭ pentru buna purtare pe viitor, iar câţĭ nu vor fi vinovaţĭ, uniĭ ca aceia să se sloboază numaĭ pe chezăşie de bună purtare.

Cu această părere a subt-iscălituluĭ, de se va unì şi cinst. Căimăcămie, va binevoì a da deslegare de urmare.

Şeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.
Şeful secţieĭ, N. Pâcleanu.

No. 2.552. 1848 Oct. 30.

Nota No. 2.656 a Generaluluĭ Alexandru Lüders către Căimăcămia Ţěriĭ-Românescĭ.

(Orig. rus. şi rom. Arch M. Afacerilor Străine. Dos. No. 8/2.167. Secr. St.)

D. Caimacam al Prinţipatuluĭ Valachieĭ.

(Milostive Domn Constantin Gheorghevicĭ!)

Spre îndeplinire către adresul meŭ de erĭ, subt No. 2.640, am cinste a vě însciinţà, Milostivule Domn, că şi Comandirul oştilor în Valachia-mică s'a unit a primì îndestulare furagiuluĭ asupră-le.

Primiţĭ încredinţare despre adevěrata cinstire şi predare.

A. Lüders.

No. 2.553. 1848 Oct. 30.

Raportul No. 7.559 al Cârmuiriĭ de Buzăŭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne Dos. No. 12.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Buzăŭ.

Subt-cârmuitorul plaiuluĭ despre Buzăŭ, prin raportul cu No. 3.702 face cunoscut Cârmuiriĭ că satele Lopătariĭ, Poiana ascunsă, Mânzălesciĭ şi Ricinesciĭ dintr'acel plaiŭ, aflându-se cu apropiere de munţĭ, de către lupĭ şi urşĭ li s'aŭ mâncat de la fieşte-care sat peste douě-ḑecĭ vite marĭ şi micĭ, cerênd locuitoriĭ a li se slobodi pe vrednică chezăşie armele ce li s'aŭ luat spre a-şĭ puté apěrà vitele, maĭ vîrtos că unele dintr'aceste sate sînt însărcinate cu paza picheturilor despre Austria. Cârmuirea dar nu lipsesce plecat a face cunoscut cinstituluĭ Departament, rugându-se ca să i se deà cuvenita deslegare de urmare.

Cârmuitorul judeţuluĭ, (Nedescifrabil).

La secţia 1.

Secretar, G. Dimitriadi.

No. 2.554. 1848 Oct. 30.

Articol din „Bukurester Deutsche Zeitung." No. 53. 1848. 1 (13). XI.

Donaufürstenthümer.

Walachei, Bukurest.... Gestern endigte die viertägige Feier des Korban-Bairam-Festes, welches mit aller der Würde

und dem Glanze begangen wurde, die dieses hohe Kirchenfest der mahometanischen Religion erheischt, und wie es das in unsrer vorigen Nummer mitgetheilte Program der Feierlichkeiten angekündigt hatte. Dem gemäss wurde am Vorabend, am 25. d. M. um 5 Uhr Abends der Anfang des Festes durch Artilleriesalven angekündigt, die an drei verschiedenen Punkten der Hauptstadt gegeben wurden. Tagesanbruch wurde abermals mit Kanonendonner begrüsst, und damit begann die religiöse Feier. Um 10 Uhr begaben sich I. I. E. E. Fuad Effendi und Omer Pascha, begleitet von den andern H. H. Generalen und ihrem Generalstabe, in die Kaserne wo sie von den Truppen enthusiastisch empfangen wurden. In einem mitten im Hofe erbauten Tempel wurden nun die Gebete und kirchlichen Ceremonien verrichtet, worauf man gegenseitig die herzlichsten Glückwünsche austauschte und dann zu dem Palais zurückkehrte, welches Se. Exc. Fuad Effendi bewohnt. Nun folgten die Visiten der in unserer Hauptstadt befindlichen Notabilitäten und der in dem Program angekündigte Empfang Sr. Exc. des Herrn Kaimakans, der Staatsbehörden, Bojaren und Corporationen. Abends waren die beiden von I. I. E. E. Fuad Effendi und Omer Pascha bewohnten Paläste ebenso glänzend wie geschmackvoll beleuchtet, welches an allen vier Festabenden wiederholt wurde. — Der an diesem Abend gegebene Ball zeichnete sich ebenso sehr durch Eleganz und Reichthum der Toiletten von Seite der Damen aus, als durch die Manigfaltigkeit der glänzenden Uniformen der H. H. Offiziere die zu den Hauptquartieren und Garnisonen zweier kaiserlichen Heere gehören, die sich jetzt in Bukurest befinden. Se. Exc. der die kais. russ. Occupationsarmee en chef kommandirende Herr General der Infanterie von Lüders, I. I. E. E. die andern kais. russ. H. H. Generalen und viele höhere Offiziere dieser Armee erschienen gegen 10 Uhr. Unter den ausgezeichneten Gästen befanden sich einige der Herren Repräsentanten der hohen europäiscen Mächte, Se. Exc. der Kaimakam, viele H. H. Bojaren, Beamte und Kaufleute. Die Damen wurden oben an der Stiege von dem ersten Sekretär H. Rustam Bey empfangen und in den Saal geführt, wo S. E. selbst die Honneurs in seiner bekannten liebenswürdigen Art machte. Die Gesellschaft überliess sich ganz dem Zauber, den der Reiz eines so schön geordneten Festes auf alle ausübt, die empfänglich sind für die feineren Genüsse der Geselligkeit, und offene Fröhlichkeit herrschte überall. Zwei Mu-

No. 2.554.
1848
Oct. 30.

No. 2.554. 1848 Oct. 30. sikbanden, eine türkische und eine walachische, wechselten mit dem Orchester des H. Wiest im Vortrage der Musikstücke, und getanzt wurde bis Mitternacht. Dann wurde ein Feuerwerk im Garten des Palastes abgebrannt und darauf ein prächtiges Souper servirt, so dass der angenehme Wechsel der Zerstreungen die Zeit beflügelt hatte und es fast zwei Uhr war, als man sich trennte.

No. 2.555. 1848 Oct. 31. Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar în afacerea despăgubiriĭ proprietarilor şi arendaşilor.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 87/2.181. Secr. St)

Jurnal.

In seanţa Sfatuluĭ administrativ extraordinar, astădĭ Duminecă, 31 Octomvrie anul 1848, cetindu-se raportul cinstituluĭ Departament al trebilor din Năuntru cu No. 1.329 către cinstita Căimăcămie şi d'acolo cu adresa de subt No. 579 îndreptat în chibzuirea aceluĭ Sfat, i s'a vĕḑut coprinderea că: (Urmează adresa Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru cu No. 1.329 din 17 Octomvrie. A se vedé No. 2.409.)

Făcênd dară Sfatul desbatere asupra acestor împrejurărĭ şi luând în băgare de seamă că nisce asemenea pagube în felul ce deslușesce cinst. Departament din Năuntru nu sînt provenite din altă pricină, ci din rea voinţă a locuitorilor insuflată de duhul anarchieĭ, a găsit de cuviinţă ca cinstitul Departament din Năuntru să facă cercetare la asemenea reclamaţiĭ, când s'ar ivi din partea celor ce vor fi suferit acest fel de pagube prin oamenĭ de credinţă, din boeriĭ proprietarĭ chiar din alocurea de prin judeţele unde se va fi urmat neorândueala şi nelegiuita intreprindere de maĭ sus, saŭ prin alţiĭ asupra cărora ar avé confienţa d-luĭ Şeful Departamentuluĭ, şi potrivit descoperirilor localnice ce vor fi făcut prin ispăşaniĭ pravilnice orĭ în vremea trecută saŭ chiar acum maĭ în urmă, saŭ acele ce se vor face acum cu cea maĭ desăvârşită exactitate prin încredinţărĭ şi dovedĭ destoinice, câte va găsì că sînt necontestate şi de fire administrativă din articole privitoare la reciprocele rĕspunderĭ; pe la nisce asemenea locurĭ şi la asemenea împrejurărĭ, să pue la cale a se împlinì paguba suferită de la vinovaţĭ, iară pentru câte dintr'însele ĭ-ar socotì d-luĭ Şeful Departamentuluĭ din Năuntru de fire judecătorească, potrivit dispoziţiilor legiuiriĭ pentru osebirea căderilor judecătorescĭ din cele

administrative, să le înainteze în desbaterea tribunalelor competente spre a se da prin al lor canal legiuitul curs. No 2.555. 1848 Oct. 31

Cuprinderea acestuĭ jurnal se va supune la cunoscința cinst. Căimăcămiĭ și, după deslegarea ce va binevoì a da, se va aduce la îndeplinire.

(Iscăliți:) Iancu Filipescu, Constantin Suțu, Constantin Belu, Alexandru Ghica, Ioan Câmpineanu.

Intocmaĭ după original.
Pentru Șeful secțieĭ, Pantazi Popescu.

No. 2.556. 1848 Oct. 31

Adresa No. 1.845 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ către Cârmuirea de Gorj.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La Gorj.

Luându-se în băgare de seamă raportul aceĭ cinstite Cârmuirĭ de subt No. 5.402, atingĕtor de neorânduelile ce s'ar fi urmat din partea unor bârfitorĭ din părțile loculuĭ, Departamentul spre rĕspuns grăbesce a pune înaintea Cârmuiriĭ, că bună ĭ-a fost urmarea asupra măsurilor ce ḑice că a luat, adăogându-se a se aflà cu cea maĭ strașnică și maĭ de aproape priveghere întru grabnica și neîntârḑiata întîmpinare a verĭ-ce asemenea împrejurărĭ s'ar puté ivì, nimicind îndată orĭ-ce mișcare și verĭ-ce cuget turburător, spre a se puté cunoasce slujba și vrednicia d-luĭ Cârmuitor, înțelegêndu-se la asemenea întîmplărĭ tot-deauna cu Exelenția Sa Gheneral Gasfort saŭ cu orânduitul din parte-ĭ, potrivit poruncilor ce-ĭ sînt date de la Departament într'aceasta.

No. 2.557. 1848 Oct. 31.

Adresa No. 4.527 a Sfatuluĭ orășenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Cinstituluĭ Dapartament din Năuntru.

Sfatul orășenesc din Bucurescĭ.

In urma porunciĭ cinst. Departament cu No. 1.477, Sfatul, luând în băgare de seamă cele cuprinse într'însa, plecat face cunoscut că suma de leĭ opt miĭ șeapte sute șease parale cincĭ, ce se arată

No. 2.557 prin lista alăturată pe lângă raportul sĕŭ cu No. 4.205, pentru cheltu-
1848 elile urmate de la 13 până la sfârşitul trecutuluĭ Septemvrie pentru
Oct. 31. trebuincioasele la palaturile de locuință a Exelenţelor Fuad Efendi şi Omer Paşa, este tot aceeaşĭ, cu osebire numaĭ de leĭ 1.104, primiţĭ de la cinst. Vistierie, plata servițiuluĭ dat la Exelenția Sa Fuad Efendi la 16 ale curgĕtoruluĭ, în urmă cu treĭ ḑile de la darea sus arătatuluĭ raport, prin urmare dar suma ce se cuvine spre despăgubirea casseĭ 'oraşuluĭ până la sfârşitul luĭ Septemvrie este de leĭ şeapte miĭ şease sute doĭ parale cincĭ; pentru care este rugat cinstitul Departament să binevoească a face cuvenita punere la cale de unde urmează a se primì aceştĭ banĭ.

President, C. Lenş
Ioan Iliad, Răd. Simonide.
Aj., A. Costiescu.

No. 2.558. Raportul Comandantuluĭ graniţeĭ despre Tran-
1848 silvania către Hatmanul Dimitrie Sturdza, General-
Oct. 31. Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 463.)

Luminăriĭ Sale Gheneral-Inspector miliţieĭ Prinţipatuluĭ Moldoveĭ, Domnuluĭ Hatman şi Cavaler, Prinţuluĭ Dimitrie Michail Sturdza.

Comandirul graniţeĭ despre Transilvania.

Raport.

Potrivit cu însciinţarea ce faceţĭ prin predpisania cu No. 3.906, rĕspunḑĕtoare cu deslegare la raportul meŭ cu No. 81, că are a venì un batalion şi 100 Cazacĭ din oştile rosienescĭ, care asemene la 27 a următoareĭ lunĭ a şi sosit batalionul aicĭ la Comănescĭ, unde vroind a se aşezà ştabul, după rospisania urmată de maĭ înainte, aşà precum Lunca Asăul se găsesce tot trupul satuluĭ Comănescĭ, dar la 28, a doua ḑi după sosirea batalionuluĭ a venit Exelenţia Sa Gheneralul Vogt, şi la 29 am mers împreună cu Gheneralul şi comandirul batalionuluĭ şi alţĭ ofiţerĭ, precum şi ispravnicul de ţinutul Bacăuluĭ la Palanca, unde a vĕḑut Gheneralul toată posiţia şi s'a întâlnit şi cu amploiaţiĭ carantineĭ de dincolo, şi aŭ vorbit, dormind şi o noapte la Palanca, când în acea vreme, cât s'a aflat Gheneralul acolo, s'aŭ înfăţoşat câte-và familiĭ române din partea

de' dincolo de la satul numit Făgetul, carĭ plângênd aŭ cerut ajutor No. 2.558.
ca să fie primiţĭ în Prinţipat, spre a se aşezà pentru tot-deauna, 1848
arătând că sînt fugiţĭ de frica Ungurilor prin munţĭ, prin pădurĭ, Oct. 31.
pe lângă hotar, No. poate şi pân' la 300; şi la această a lor cerere şi tânguire le a făgăduit Gheneralul că sînt primiţĭ, şi tot odată a poroncit Ispravniculuĭ ca să le deà mângâetoare încredinţare că, primindu-se aicĭ, se vor aşezà la locul de hrană, însă după ce vor da înscris cu jurămînt că eĭ vor fi credincioşĭ în acest Prinţipat. Şi tot odată mĭ-a poruncit şi mie ca să le slobod intrarea aicia, făcênd vedomostie de No. lor şi a copiilor şi cu însemnare la ce moşie se vor aşezà. Şi eŭ deşì ĭ-am rĕspuns că n'am poroncă a slobodì asemenea oamenĭ, iar Exelenţia Sa mĭ-a zis că-mĭ va slobodì formalnică predpisanie pe temeiul poronciĭ Exelenţiĭ Sale Corposnuĭ Gheneral Lüders întru acest predmet, ca creştiniĭ să se primească, aceĭ ce ar cere ajutor şi scăpare în Prinţipat, pe care predpisanie astădĭ la 31 am şi primit-o supt No. 1.555. Şi pe lângă aceste apoĭ Exelenţia Sa a rospolojit aşezarea batalionuluĭ şi a Cazacilor în chipul următor: Chiar la zastavă la Palanca s'aŭ pus 7 Cazacĭ şi un oretnic, iar la jumătate drum de la Palanca la Comănescĭ un bechet de 3 Cazacĭ şi la Comănesci o roată şi 15 Cazacĭ cu ofiţerul lor. Asemenea la Dărmănescĭ în dreptul punctuluĭ Uzul o roată, iar la Târgul Ocneĭ ştabul batalionuluĭ cu o roată şi sotnicul de Cazacĭ, şi la Grozĕscĭ în drumul Braşovuluĭ aproape de zastava Oituzuluĭ iarăşĭ o roată şi 10 Cazacĭ. Care de aceste urmate şi rospolojenia făcută de Exelenţia Sa Domnul Gheneral Vogt, întru tot supus grăbesc a aduce la sciinţa Luminăriĭ Voastre pristavlisând şi copie după predpisania primită de la Gheneral pentru slobodirea Românilor; adăogând iarăşĭ întru tot supus a aduce la sciinţă că în partea Transilvanieĭ urmează tot nelinişte, omorîndu-se şi prădându-se cela pe cela, iar cât pentru Sĕcuĭ, nu cred că vor avé scopos a năvăli în Prinţipat după orĭ-care împrejurărĭ, aşà precum le-aŭ intrat frica în cap, audind că aŭ sosit Ruşiĭ la graniţă; iar în obiectul slobodiriĭ Românilor, plecat rog pe Luminarea Voastră ca să am grabnică deslegare.

Căpitan, Dănilescu.

No. 2.559.
1848
Oct. 31.

Ordinul No. 1.555 al Comandantuluĭ reserveĭ rusescĭ către Căpitanul Dănilescu, Comandantul Miliţieĭ Moldovenescĭ.

(Copie. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 463.)

Tălmăcire de pe poronca Comandiruluĭ otreaduluĭ rosienesc de reserv către Comandirul graniţiĭ Transilvanieĭ, d. Căpitan al Miliţieĭ Moldavieĭ Dănilescu.

Înalt Exelenţia Sa d. Comandir de corpus însemnându-mĕ pe mine a comănduì cu otreadul aşezat pe locurile graniţiĭ Transilvanieĭ, a binevoit a-mĭ poroncì, că dacă locuitoriĭ din hotarul eĭ se vor înfăţişà la graniţa Moldavieĭ cu rugăminte de a-ĭ apărà şi ocrotì, o asemenea a lor cerere să se încuviinţeze, însă cu aspra priveghere ca eĭ scăpând supt apărarea noastră de urmărire şi silniciĭ, maĭ întâiŭ să depue puscile şi tot soiul de arme ce ar puté avé pe lângă eĭ. Decĭ dar spre îndeplinirea voeĭ Înalt Exelenţieĭ Sale, eŭ propuiŭ Blagorodnieĭ Voastre, ca pe locuitoriĭ Transilvanieĭ ce vor căutà la noĭ apărare şi ocrotire, înfăţoşându-se la dumnea-voastră pe graniţa Palanca desarmaţĭ, să primiţĭ pe nisce asemenea, făcêndu-le cunoscut pravilele şi aşezămînturile Prinţipatuluĭ, către care eĭ, trecênd în partea noastră, să fie datorĭ fără împotrivire a se supune, şi primindu-se niște asemenea să-ĭ trimiteţĭ la a dumnea-voastră localnică pămîntească stăpânire; iar dacă se vor înfăţoşà cu cârdurĭ la graniţă înarmaţĭ, şi după propunerea dumi-tale nu se vor unì a depune armele şi vor avé gând ca cu ele a păşì în hotarele noastre, la o asemenea întîmplare îndată să raportuiţĭ comandiruluĭ batalionuluĭ al 4-lea al polculuĭ de pihotă Volinskiĭ. d. Podpolcovnic Afanasiev, carele cu ştabul sĕŭ este aşezat de mine în târguşorul Ocna, de la care dumnea-voastră veţĭ primì trebuinciosul spre apărarea graniţiĭ ajutor.

No. 2.560.
1848
Oct. 31.

Raportul No. 4.433 al Cârmuiriĭ judeţuluĭ Argeş către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2 079. Secr. St.)

Copie de pe raportul Cârmuiriĭ judeţuluĭ Argeş către cinst. Departament din Lăuntru.

În urma încunosciinţăriĭ făcută cinstituluĭ Departament pentru locuitoriĭ satuluĭ Runcu, căcĭ s'aŭ dovedit împotrivitorĭ şi rĕsvră-

titorĭ liniştiĭ obştescĭ, prin ajutorul Cazacilor ce se orânduise în acel sat, şi al Subt-cârmuiriĭ respective, s'aŭ prins maĭ toțĭ aceĭ locuitorĭ în numĕr de 150 şi maĭ bine, cărora li s'aŭ luat atât armele, baeracurile şi orĭ ce alte hârtiĭ s'aŭ găsit la dînşiĭ, rĕmâind de a se maĭ prinde un prea puțin numĕr de oamenĭ şi un preot între dînşiĭ. No. 2.560. 1848 Oct. 31.

Către aceasta cu ocasia (veniriĭ) Cazacilor la satul Runcu, s'a restatornicit liniştea şi în învecinatele sate, carĭ şi ele luaseră parte la turburărĭ. Aceasta spre sciința cinst. Departament cu respect se face cunoscut, iar cât pentru acel preot şi ceĭ cu dînsul ce nu s'aŭ putut dovedi până acum, aŭ rĕmas cu îngrijire de a se prinde negreşit şi a se face cu dînşiĭ cele de cuviință.

(Iscălit:) Cârmuitorul, St. Belu.
Întocmaĭ după original.
Şeful mesiĭ, Pantazi Popescu.

Notă după „Wiener Zeitung" în „Le Constitutionnel". 1848. 21. XI.

No. 2.561. 1848 Oct. 31.

On lit dans la Gazette de Vienne:

„Des nouvelles de Galatz du 30 octobre, nous apprennent que l'armée d'occupation russe dans les deux Principautés de la Moldavie et de la Valachie s'élèvera à 60.000 hommes, dont 42.000 sont destinés pour la Valachie; à cela il faut ajouter 30.000 soldats turcs. Les gouvernements des deux Principautés adoptent dans ces circonstances des mesures fâcheuses pour le commerce du Danube: l'exportation des grains des ports de la Valachie a été défendue. Il en résultera qu'un grand nombre de négociants autrichiens qui ont fait des traités de fournitures ne pourront pas les exécuter, et d'un autre côté, que des navires qui attendent leur chargement seront obligés de partir sans les avoir pris. Quel préjudice pour le commerce et la navigation du Danube! Et dans ces circonstances, en ce qui concerne l'Autriche, les promesses des gouvernements russe et ottoman, que les droits des sujets autrichiens résultant des traités seraient maintenus, malgré les mesures militaires prises dans les Principautés, sont la seule garantie que l'on ait. Il y a quelques jours deux régiments russes ont passé le Pruth, près de Léowa, et continué leur route pour Tecutsch.

No. 2.562. 1848 Octomv.

Adresa No. 3.141 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 418.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Ţěriĭ.

Departamentul din Năuntru.

Luându-se în băgare de seamă decretul cinstiteĭ Căimăcămiĭ de subt No. 1.077, atingětor de propunerea făcută din partea Exelenţiĭ Sale d. Gheneral Gasfort de a se da instrucţiĭ desluşite Comisiilor orânduite prin judeţe pentru cercetarea vagabondilor spre a se povăţuì despre chipul îndepliniriĭ datoriilor puse asupră-le, şi tot într'o vreme a se orânduì şi câte un ştab-ofiţer rusesc spre a conlucrà la acele Comisiĭ,—subt-iscălitul grăbesce plecat a supune la cunoscinţa cinstiteĭ Căimăcămiĭ următoarele:

Că maĭ sus însemnatele Comisiĭ îndată după a lor orânduire li s'a dat tot felul de pověţuitoare instrucţiĭ în ce chip aŭ să urmeze, încunoscinţându-li-se jurnalul c. Sfat administrativ extraordinar de la 21 ale trecutuluĭ Septemvrie, întemeiat pe ofisul cinstiteĭ Căimăcămiĭ de subt No. 58 şi pe decretul Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi de subt No 51, prin care se lămuresce curat tot ce ar fi trebuit să urmeze spre îndeplinirea scopuluĭ întocmiriĭ lor. Dar după oare-carĭ băgărĭ de seamă ce am făcut atât asupra unor hârtiĭ primite de la vre-o patru din Comisiile acelor judeţe, şi anume Mehedinţĭ, Oltul, Muscelul şi Ialomiţa, precum şi asupra titluluĭ ce şĭ-aŭ dat pentru cercetarea adică de feţele ce aŭ luat parte la trecuta rěscoală, Departamentul vede că aceste Comisiĭ aŭ eşit din cercul atribuţiilor lor, şi din datoriile prescrise prin instrucţiile ce li s'aŭ dat prin poruncĭ osebite ale Departamentuluĭ şi prin publicaţiĭ şi examplarurĭ tipărite, şi spre acest sfârşit a fost silit acum să le repeteze şi să le poftorească cu din adinsul prin ţirculare în de obşte de a se pătrunde bine fie-care în parte despre seriositatea resultatuluĭ ce se aşteaptă cu nerăbdare a se vedé din lucrările lor şi a păşì fără zăbavă întru exacta îndeplinire a datoriilor puse asupră-le. . . . (indescifrabil) şi fiind-că orânduirea c. d-lor ştab-ofiţerilor rusescĭ în calitate de mădulare pe lângă pomenitele Comisiĭ este o împrejurare isvodită din noŭ după cererea Ex. Sale Gheneral Gasfort, iar după alt chip fiind-că asemenea Comisiĭ sînt întocmite şi în cele-lalte judeţe ale Valachieĭ-

marĭ, Departamentul roagă plecat pe cinstita Căimăcămie a luà în- No. 2 562.
ţelegere cu cuvenitele competente locurĭ, ca de va fi a se face o 1848
asemenea punere la cale şi în Valachia-mare, pe unde adică se vor Octomv.
fi aflând comenḑĭ de ale oştirilor rusescĭ, să binevoească a împărtăşì pe Departament cu deslegarea ce se va bine chibzuì spre a se da şi acelor Comisiĭ fără zăbavă cuvenitele poruncĭ întru aceasta, spre a sci şi a cunoasce urmarea ce ar trebuì să facă asupra aceşteĭ importante împrejurărĭ.

Adresa Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Cârmuirea de Ilfov. No. 2.563. 1848 Octomv.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La Ilfov.

Luându-se în băgare de seamă cuprinderea raportuluĭ aceĭ Cârmuirĭ de supt No. 1.545 cât şi cel alăturat al Subt-cârmuiriĭ plăşiĭ Znagovuluĭ pentru netrebnica urmare însemnaţilor treĭ locuitorĭ din satul Lipia şi Bojdanul dintr'acel judeţ, grăbesce Departamentul a rĕspunde că a primit cu neplăcere o asemenea întîmplare, care se cunoasce maĭ mult isvorîtă din slaba îngrijire cu care se arată Cârmuirea în ivirea unor asemenea împrejurărĭ, căcĭ nu se cuvenià să trimiţă un Cazac în rostirea supuneriĭ înclinaţilor locuitorĭ, când maĭ cu seamă erà poruncit în întâiele ţirculărĭ. (?).

Prin urmare se pune înaintea aceĭ Cârmuirĭ ca pe de o parte să ieà cele maĭ straşnice măsurĭ spre a nu se maĭ întîmplà nisce asemenea neorândueli, iar pe de alta să stăruească prin toate mijloacele a se prinde aceĭ treĭ locuitorĭ negreşit şi să se ţie subt straşnică pază la Cârmuire, raportuind şi Departamentuluĭ fără întârḑiere spre a li se hotărî osânda cuvenită. Iar cât pentru ceea ce se atinge de îndărătnicirea locuitorilor pomenituluĭ sat la datoriile proprietaricescĭ, va luà cea maĭ de aproape măsură ca să se supue negreşit la rĕspunderea datoriilor potrivit cu legiuirile şi poruncile date.

Iancu Filipescu.

No. 2.564.
1848
Octomv.

Raportul Sub-cârmuirii Obilescilor către Cârmuirea de Ilfov.

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstiteĭ Cârmuirĭ a judeţuluĭ Ilfov.

Subt-cârmuirea plăşiĭ Obilescilor.

Înfăţişaţiĭ şi anume Radu Chiriţă Iancovicĭ şi Moisi Salominescu, cel dintâiŭ de la trecutul Iulie nu sciŭ de unde a venit şi s'a pus logofĕt la satul Ulmeniĭ-pămîntenĭ, acum la 15 ale trecutuluĭ Septemvrie, după orânduirea mea iarăşĭ în post de Subt-cârmuitor, am mers prin toate satele, ca să aduc linişteа şi buna orânduеală prin toate satele, şi chemându-l şi pe dînsul, am cerut să-mi deà toate publicaţiile netrebniculuĭ guvern, el nu numaĭ că nu a voit să deà acele hârtiĭ, dar încă povăţuind pe locuitorĭ felurĭ de netrebniciĭ, unit cu un Radu Băcanu şi Anghel dintr'acel sat, mĭ-aŭ dis să mĕ duc din sat cum am venit, că apoĭ nu e bine de mine, şi abià după multe dile am pus mâna pe dînsul afară din sat, şi arestuindu-l mĭ-a adus hârtiile. Cel de al doilea s'a aflat maĭ nainte candidat şi logofĕt la satele Coconĭ şi Mănăstirĭ, şi (din) pricina netrebniciilor luĭ l-aŭ isgonit atât domnul proprietar cât şi locuitoriĭ. În urmă pe la Iulie trecut s'a pus logofĕt la satul Spenţovul, unde mergênd subt-iscălitul într'acel sat, n'a vrut să-mĭ deà publicaţiile până nu ĭ-am arătat poruncile cinst. Cârmuirĭ, şi în urmă fugind d'acolea, am dovedit că se preumblă prin satele mărginaşe, vorbind către locuitorĭ felurĭ de vorbe invitătoare, după care l-am şi prins erĭ la satul Coconĭ, şi cercetându-l de unde este de fel, mĭ-a arătat că este din Austria, ţinutul Ardealuluĭ, iar cel dintâiŭ este din satul Găescĭ, plasa Cobiĭ, judeţul Dâmboviţa, a fost şi în slujba miliţieĭ; şi fiind-că asemenea oamenĭ urmează să se depărteze de pe aceste locurĭ pentru linişteа obştiĭ, fiind-că pe toate dilele scornesc felurĭ de vorbe neadevĕrate, aducênd pe locuitorĭ la nesupunere, este plecat rugată acea Cârmuire să binevoească a face cele de cuviinţă pentru asemenea oamenĭ.

(Iscălit:) Subt-cârmuitor, D. Trătinescu.

Raportul No. 282 al Sub-cârmuiriĭ plășiĭ Znagovuluĭ către Cârmuirea de Ilfov. No. 2.565. 1848 Octomv.

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Copie după raportul Subt-cârmuiriĭ plășiĭ Znagovul.

Subt-cârmuirea primind reclamație din partea Sfințieĭ Sale părinteluĭ Stareț al mânăstiriĭ Căldărușanilor în potriva locuitorilor satelor Lipia și Bojdanul, proprietatea sfinteĭ mânăstirĭ, că nu se supun la datoriile proprietaricescĭ, nevoind nicĭ a face arătură mânăstiriĭ. nicĭ a cără lemne la părințĭ; în temeiul căreia aŭ trimis și un dorobanț cu porunca No. 145 și un Cazac, ca dimpreună cu aleșiĭ satuluĭ să cerceteze și carĭ din locuitorĭ se vor dovedì că sînt cu dilele anuluĭ următor legiuite nesăvârșite către proprietate, să stăruească a-ĭ scoate la trebuința ce va avé mânăstirea; unde mergênd și după cercetarea făcută dovedindu-se maĭ toțĭ datorĭ, adecă cu dile nelucrate pe acest an, aŭ și scos pe ceĭ maĭ mulțĭ în lucru cu plugurile, iar treĭ din locuitorĭ și anume: Ion Suditul, Ilie Olăraș și Gheorghe Gădicĭ ridicându-se asupra dorobanțuluĭ și a Cazaculuĭ, nu numaĭ că nu aŭ dat vre-o supunere, dar vrênd a-ĭ pornì în lucru, aŭ sărit de aŭ bătut pe Cazac, precum se și vede.

În urmă Subt-cârmuirea vrênd a-ĭ aduce spre cercetare, s'aŭ găsit fugițĭ la Bucurescĭ, dovedind numaĭ că tot aceștia aŭ fost din ceĭ ce purtaŭ baeracele și invitaŭ pe ceĭ-lalțĭ locuitorĭ la neorânduelĭ în vremea Constituțieĭ.

De aceea Subt-cârmuirea grăbesce plecat a supune la cunoscința cinst. Cârmuirĭ aceste împrejurărĭ, ca să chibzuească și să hotărască cele de cuviință spre a lor pilduire, avênd și Subt-cârmuirea cinst. rĕspuns de urmare.

(Iscălit:) Nicolae Tărtășescu.

Raportul Comandiruluĭ roțiĭ 5 din polcul No. 3 către Dejurstvă. No. 2.566. 1848 Octomv.

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstiteĭ Dejurstve a oștirilor Românescĭ.

Comandirul roțiĭ a 5 din polcul No. 3.

Raport.

Cinstita Cârmuire a județuluĭ Teleorman prin adresul cu No. 238 făcêndu-mĭ cunoscut că locuitoriĭ satelor Piatra și Viișoara nu

No. 2.566. 1848 Octomv. vor a da ascultare şi supunere la poruncile stăpâniriĭ, grăbindu-mĕ ca cât fără zăbavă să trimiţ o comandă de soldaţĭ a sta execuţie la pomenitele sate până la sosirea armieĭ otomane, şi la 5 ale următoareĭ m'am pornit însu-mĭ cu o comandă de 30 soldaţĭ împreună şi cu Cârmuitorul judeţuluĭ la satul Piatra, şi după a noastră sosire la pomenitul sat, d. Cârmuitor îndată a vestit pe locuitoriĭ satuluĭ spre a se adunà la Domnia Sa să le citească poruncile stăpâniriĭ; şi după ce s'aŭ adunat toţĭ locuitoriĭ satuluĭ d. Cârmuitor le-a cetit poruncile stăpâniriĭ prin care îĭ povăţuià să se conformeze cu ele, şi pe ale fostuluĭ rĕsvrătitor guvern să le înapoească Domnieĭ-sale; iar eĭ toţĭ aŭ începutără a strigà într'o glăsuire, că nu se supun la poruncile de acum ale cinstiteĭ Căimăcămiĭ, revoltându-se asupra noastră cu ciomege şi cu pietre. Iar eŭ vĕdênd această îndârjire din partea lor, am fost silit ca să comandez sloboditurĭ de foc în sus, socotind că cu aceasta îĭ voiŭ înfricoşà; şi vĕdênd că cu acest mijloc nu pociŭ a-ĭ linişti, am fost siliţĭ pe dată a vestì pe d. Comandirul divisionuluĭ 3-lea a venì spre ajutor. Însă această apărare a noastră a ţinut de la dece ceasurĭ dimineaţa şi până la unu după douĕ-spre-dece din noapte, când atuncĭ sosind divisionul s'aŭ şi rĕspânditără, iar după sosirea armiilor imperiale m'am şi înapoiat la 11 ale acesteia. Aceasta după datorie nu lipsesc plecat a face cunoscut.

Căpitan Arion.

Or. Zimnicea. Intocmat după original, praporcic Moscu.

No. 2.567. 1848 Octomv. Adresa de protestare a foştilor Locotenenţĭ domnescĭ I. Eliade şi Chr. Tell către Sultanul.

(Foae pentru Minte, etc. No. 44. 1848. 28. X.)

Protestaţia Locotenenţeĭ domnescĭ către Sultanul Abdul Medgid.

Sire,

Cele dintâiŭ cause ale revoluţieĭ aŭ fost: 1. Perfidul Regulament organic dictat de baionete străine, spre derăpănarea drepturilor Românilor, recunoscute prin tractate de glorioşiĭ predecesorĭ aĭ M. Tale, şi spre a paralisà adevĕratele noastre relaţiĭ cu Înalta Poartă; 2. Guvernarea fostuluĭ Prinţ Bibescu cunoscută M. Tale, înstrăinarea luĭ de la tot ce erà naţional, şi violaţiile

şi pradele sateliţilor şi aleşilor sĕĭ ; 3. şi care a pus vârf la toate, venirea Generaluluĭ Duhamel, politica luĭ sălbatică, purtarea luĭ neomenoasă şi despreţuitoare, cererile luĭ de a esilà şi pedepsi oamenĭ nevinovaţĭ, în cât mişcarea reformătoare, neavênd mijloace de a se face prin plângerĭ, se făcù spontanee, improvisată de desperaţie, şi primul şi unicul sĕŭ motiv cum şi preparaţie fu o tiranie necontenită de opt-spre ḑece anĭ. No. 2.567. 1848 Octomv.

Proclamaţia Românilor s'a făcut cunoscută M. Tale. Într'însa nimic nu e noŭ ; toate sînt basate pe vechile datinĭ şi drepturĭ ale ţĕriĭ, toate aŭ maĭ existat în acest Prinţipat. Censură ţeara noastră n'a avut nicĭ odată ; votul universal a existat în vechime cum şi alegerea Domnilor din orĭ-ce stare a soţietăţiĭ ; gardia naţională a fost în tot-deauna din timpiĭ gloriosuluĭ Sultan Baiazet şi Mircea al nostru, subt alte numirĭ, de căminăreĭ, păhărniceĭ, după rangul căpitanuluĭ ce comandà satele. Constituţia ce proclamară Româniĭ n'a fost nouă, numaĭ termeniĭ s'aŭ tradus în linguagiul timpilor de acum ; lucrurile aŭ existat şi numaĭ numele li s'aŭ schimbat.

Proclamaţia Românilor, uitând cele trecute, n'a fost ostilă asupra Domnuluĭ Bibescu ; îl chemà în capul mişcăriĭ să nu lase ţeara în prada anarchieĭ, n'a fost vătămătoare drepturilor şi suzeranităţiĭ Înalteĭ Porţĭ ; n'a fost atingĕtoare relaţiilor internaţionale. Rusia, de ar fi fost sinceră protectoare, s'ar fi cuvenit să sprijine nisce drepturĭ ale noastre de autonomie, recunoscute atât de solemnel. Prin urmare, Domnul Bibescu a căutat să recunoască, ca un ales al ţĕriĭ şi să subscrie o constituţie decretată de dînsa după dreptul sĕŭ de autonomie şi după credinţa către Înalta Poartă ce manifestà ţeara printr'însa. Însă, ca om, nu al Înalteĭ Porţĭ, nu al Patrieĭ, ci vîndut străinilor, abdică după treĭ ḑile ca să nu steà a se înţelege el cu suzeranul sĕŭ ca credincios vasal, şi lăsă ţeara ca o barcă pe tempestă, fără pilot ; fugì lăsând Vistieria goală şi popolul fără cap. Popolul în nevoea cea mare îşĭ alese un guvern provisoriŭ, adică vremelnic care, nu după imitaţie ci din firea luĭ, erà ast-fel până la recunoascerea saŭ desfiinţarea luĭ de către Înalta Poartă. Acest guvern conduse Ţeara pe drumul păciĭ şi al ordineĭ până la 19 Iunie. Atuncĭ intriganţiĭ, vînduţĭ străinilor, ca Odobescu şi Solomon, conspirară asupra guvernuluĭ ales de popol, turburară pacea capitaleĭ, arestară membriĭ aceluĭ guvern, şi vĕrsară sânge de cetăţenĭ nearmaţĭ. Popolul indignat îşĭ liberă guvernul, îl restitui din noŭ, arestă pe Odobescu şi Solomon, şi

No. 2.567. 1848 Octomv.

printr'o clemenţă esemplară ertă pe ucigaşi, fără a cere nicĭ o rĕsbunare.

La 29 Iunie, după o scrisoare a Consuluĭ rus Kotzebue, se vestì mincinos şi ca oficialemente că Ruşiĭ aŭ intrat în ţeară. Membriĭ guvernuluĭ se retraseră către vechea capitală Târgoviştea, de unde se poată protestà neviolaţĭ asupra uneĭ asemenea invasiĭ. Venirea Ruşilor erà inventată; în lipsa guvernuluĭ, se improvisă de reacţionariĭ înstrăinaţĭ cu inima către Poartă, o Căimăcămie pe care popolul n'o putù suferì nicĭ douĕ-ḑecĭ şi patru ore, şi membriĭ guvernuluĭ provisor fură din noŭ readuşĭ în Bucurescĭ.

La venirea Exelenţiĭ Sale Suleiman Paşa, la scrisoarea sa cea plină de mânie, inspirată firesce de relele informaţiĭ ce se dedeseră Divanuluĭ, şi de calomniile asupra Românilor, guvernul provisoriŭ fu desfiinţat, membriĭ luĭ se retraseră, Româniĭ se arătară ascultătorĭ pentru că fuseseră cu adevĕrat supuşĭ, şi după cererea Exelenţiĭ Sale, aleseră o Locotenenţă de Domn compusă din şease membriĭ. Numĕrul desplăcênd Exelenţiĭ Sale, se făcù o a doilea alegere de treĭ membri. Aceştia fură recunoscuţĭ în numele M. Tale imperiale, şi felicitaţĭ apoĭ şi de toţĭ consuliĭ puterilor străine. Aceştĭ treĭ membri aĭ Locotenenţeĭ, jos însemnaţiĭ, fură prin urmare de cincĭ orĭ expresia dorinţelor unanime ale publiculuĭ, şi prin popularitatea lor putù să fie ţeara treĭ lunĭ de ḑile în ordine şi pace, în cursul uneĭ mişcărĭ atât de totale şi critice. O picătură de sânge nu s'a vĕrsat din partea popoluluĭ, nimic nu s'a înstrăinat din averea cuĭ-và; viaţa, proprietatea şi onoarea fură cu religiositate respectate în curs de treĭ lunĭ, până când toate eraŭ subt responsabilisatea jos însemnaţilor.

Călcarea din noŭ a Generaluluĭ Duhamel în pămîntul nostru cel sacru dete din noŭ semnul desordineĭ, turbură din noŭ pacea: intrigile luĭ paralisară frumoasa disciplină a oştirilor imperiale ce petrecuseră ca mieiĭ şi în înfrăţire cât fură supt disposiţiile Exelenţiĭ Sale Suleiman Paşa. Noul trimis al Divanuluĭ, Fuad Efendi nu vru să primească pe miniştriĭ noştri, trimişĭ spre a-ĭ cere ordinele, nu vru să tracteze cu noĭ nicĭ cum tractează cine-và cu tâlhariĭ. Şi în învoire cu Duhamel, chemă deputaţĭ aĭ Capitaleĭ în mijlocul taberiĭ, în protiva tuturor drepturilor neamurilor îĭ arestă şi îĭ maltractă neomenesce, băgă oştirile în Bucurescĭ, strivind şi măcelând popolul ce eşise înainte a-l primì în aclamaţiĭ şi cântărĭ ca pe Exelenţia Sa Suleiman Paşa; treĭ ḑile Capitala fu într'un ţipăt de sânge; oamenĭ, femeĭ, copiĭ nevinovaţĭ fură înjunghiaţĭ; femeĭ şi fete desonorate,

case deprădate, clopotele bisericilor mute. De unde erà ţeara într'o necontenită sĕrbătoare de treĭ lunĭ, binecuvîntând numele M. Tale şi în cea maĭ mare dragoste către Turcĭ, toată fu cuprinsă de doliŭ, şi inimele tutulor fură consternate şi rĕcite cu totul asupra Musulmanilor amăgiţĭ şi rĕŭ comandaţĭ, şi acestea toate fură numite, fără teamă de Dumneḑeŭ şi de dreptatea M. Tale, ordine legală. O asemenea faptă şi trădare a interesurilor Înalteĭ Porţĭ cereà rĕsbunare, şi oştirile române ce eraŭ subt comanda Căpitanuluĭ General Magherul, spre înfrânarea reacţionarilor din mica Românie, şi spre mănţinerea ordineĭ, acele oştirĭ indignate ar fi putut face, dimpreună cu popolul întreg, o rĕsbunare exemplară, dacă membriĭ Lecotenenţeĭ n'ar fi cunoscut intriga de unde vine, şi n'ar fi exortat pe Căpitanul General Magherul spre a desface tabĕra şi a lăsà ţeara în responsabilitatea usurpătorilor. No. 2 567. 1848 Octomv

Sire, sângele nevinovat şi credincios ţipă rĕsbunare înaintea tronuluĭ M. Tale; ţeara plânge cu adevĕrat acest sânge, pacea i s'a turburat şi suferinţele grele în care se află; bărbaţiĭ însă ceĭ simţitorĭ plâng şi maĭ mult machinaţiile ursite spre a rĕcì inimele Românilor de la Turcĭ şi a face ca să înceteze omorurile din partea unor oamenĭ plătiţĭ, a se deschide bisericile şi a rĕsunà clopotele, numaĭ după intrarea Ruşilor în ţeară. Machinaţia aceasta e cea maĭ infernală şi cea maĭ vrednică de plâns.

Sire, jos însemnaţiĭ, fură de cincĭ orĭ aleşĭ de Popol, recunoscuţĭ în urmă în numele M. Tale, şi fără a fi destituiţĭ prin nicĭ un act public, fără a-şĭ da eĭ demisia, se vĕḑură rempinşĭ prin numirea arbitrarie a unuĭ Caimacam, nicĭ după vechile datine, nicĭ încaĭ după Regulament, ci prin silă şi călcare în picioare a drepturilor noastre.

Patru-spre-ḑece dintre deputaţiĭ Capitaleĭ arestaţĭ în tabĕră fură trimişĭ cu escortă şi tractaţĭ neomenos, fără a sci nimenĭ de destinata lor. Unul dintre membriĭ Locotenenţeĭ, Nicolae Golescu ce plecase la Constantinopole, spre a depune la picioarele tronuluĭ M. Tale plângerile ţĕriĭ şi a arătà maniera intrăriĭ luĭ Fuad Efendi în Capitala ce îl aşteptà cu atâta speranţă şi dragoste, fu întors din drum şi băgat în numĕrul celor patru-spre-ḑece arestaţĭ, de unde până acì fusese liber.

Sire, ca membri aĭ unuĭ guvern legitim, în numele M. Tale imperiale şi al Popoluluĭ român, protestăm înaintea clemenţeĭ M. Tale asupra usurpartorilor, asupra trădărilor şi violaţiilor lor neauḑite, asupra impilăriĭ ce se face astăḑĭ nenorociţilor sătenĭ şi

No. 2.567. 1848 Octomv. orăşanilor ce cutează a ḑice că aŭ trăit în pace în vreme de treĭ lunĭ, asupra intrăriĭ sĕlbaticilor oştirĭ rusescĭ, fără nicĭ un drept, în ţeara noastră, asupra purtăriĭ lor neomenoase şi arestaţiilor ce fac prin judeţe; asupra impuneriĭ fără nicĭ o trebuinţă de a împrumută Rusia ţeara cu treĭ sute miĭ ruble prin nota Consululuĭ rusesc din 10 (22) Octomvrie, asupra proscripţieĭ noastre şi a altor oamenĭ ce aŭ fost neutri cu totul la orĭ-ce mişcare. Cerem împăcarea sângeluĭ vĕrsat, reparaţia pagubelor întîmplate, rechemarea luĭ Fuad Efendi şi trimiterea unuĭ alt comisar, adevĕrat Musulman, inspirat de înaltele şi clementele simtimente ale M. Tale, care fără teroare, fără silă, să lase lumea liberă a-şĭ exprimà plângerile şi voinţele, şi acela cu adevĕrat va cunoasce ca şi credinciosul M. Tale trimis, Exelenţia Sa Suleiman Paşa, adevĕratele simtimente ale Românilor, devotamentul şi credinţa lor către Augustul şi graţiosul lor Suzeran.

Ca proscrişĭ, ca depărtaţĭ din ţeară, neavênd mijloace a face să ajungă până la M. Ta acest protest al nostru, îl publicăm prin maĭ multe gazete ale Europeĭ, fiind sigurĭ că va ajunge până la auḑul M. Tale.

Jos însemnaţiĭ, ca capĭ aĭ naţieĭ, aleşĭ de dînsa şi recunoscuţĭ în numele M. Tale, deşì depărtaţĭ, deşì proscrişĭ prin usurpaţia şi prin cererea unor organe ce tot-deauna aŭ fost străinĭ în credinţa lor către În. Poartă, nu vor încetà însă de a se cunoasce de guvern legitim al ţĕriĭ, de a vorbì şi a scrie în numele eĭ, până când nu se vor vedé destituiţĭ prin Act public în numele M. Tale.

Fă, Sire, să auḑă şi să cunoască lumea întreagă că cele săvârşite de Fuad Efendi, în unire cu Duhamel, n'aŭ fost inspirate de un Împĕrat mare şi drept şi progresiv; fă să afle lumea adevĕrul cum s'a întîmplat, să se scie astfel precum sînt convinşĭ şi jos însemnaţiĭ. Opt-spre-ḑece anĭ am lucrat spre a deşteptà Româniĭ şi a le întoarce ochiĭ către rĕsărit, unde erà adevĕratul lor soare salutariŭ; opt-spre ḑece anĭ am lucrat spre a încălḑì către Turcĭ inimile Românilor rĕcite de ignoranţă, de fanatism, de invasiile Pasvantoglilor rebelĭ şi de amăgirile străinilor; opt-spre-ḑece anĭ am lucrat întru a readuce relaţiile noastre cu Înalta Poartă întru adevĕrata şi legitima lor fiinţă, şi M. Ta nu lăsà ca în numele M. Tale într'un minut să strice o faptă atât de salutarie, un singur Fuad după inspiraţia inemiculuĭ comun Duhamel. Înstrăinaţĭ din ţeara noastră, n'avem alt asil maĭ sigur decât la picioarele tronuluĭ M. Tale. Fă, o Mare Împĕrate, a se deschide pentru noĭ porţile

Stambulului, şi a rĕsuflà într'însul credinţa noastră şi a ţĕriĭ întregĭ, afară de a uneĭ minorităţĭ, ce astădĭ prin silă se află în capul trebilor, şi vînd şi ţeara şi interesele Turcieĭ. No. 2 567. 1848 Octomv.

Aĭ M. Tale imperiale ceĭ maĭ supuşĭ şi ceĭ maĭ credincioşĭ vasalĭ.

I. Eliade, Chr. Tell.

Adresa de mulţumire a Craiovenilor către Mehmet paşa, Comandantul trupelor turcescĭ din Oltenia. No. 2.568. 1848 Octomv.

(„Bukurester Deutsche Zeitung" No. 58. 1848. 18. XI.)

An Seine Excellenz Mehmet Pascha, der die kaiserl. türk. Truppen in der kleinen Walachei befehligt, wurde von den Einwohnern der Stadt Krajowa folgende Dank-Adresse gerichtet:

Es ist bereits ein Monat, dass unsere Stadt das Glück geniesst, das tapfere kaiserliche Truppenkorps in seinen Mauern zu beherbergen, welches von Euer Exc. befehligt wird. Die Humanität, Freundlichkeit und Klugheit mit der E. E. alle Einwohner behandeln, die weisen Maasregeln, die Sie ergriffen habe, in dem Sie einzelne Truppenabtheilungen in die Districte entsendeten, um die Einwohner aufzumuntern und anzuhalten, ihre Aecker zu bestellen und die herbstlichen Feldarbeiten zu verrichten, legen uns die angenehme Pflicht auf, Sie zu bitten, in diesen Zeilen den Ausdruck unserer Hochachtung und unseres Dankes empfangen zu wollen, von denen wir uns durchdrungen fühlen.

Zu gleicher Zeit halten wir uns für verpflichtet, Eurer Excellenz unsern wärmsten Dank für die vortreffliche Ordnung und das ehrenhafte Betragen Ihrer tapfern Truppen auszusprechen, wovon diese stets Beweise gegeben haben, wenn sie in irgend eine Berührung mit den Einwohner kamen.

Krajowa.

(Die Unterschriften der Bojaren und andern Einwohner der Stadt Krajowa.)

Petiţiunea adresată de Ioan Maiorescu Ministeriuluĭ Germanieĭ. No. 2.569. 1848 Octomv.

(Copie. Acad.)

Înalt Ministeriŭ!

Luând în băgare de seamă că Înalta Poartă, învinsă de ameninţările rusescĭ, s'a lăsat a se împinge de Rusia la măsurĭ neaş-

No. 2.569. 1848 Octomv. teptate, viclene și sângeroase în contra popoluluĭ român, care ĭ-a rĕmas credincios până în minutul cel de pe urmă;

Luând în băgare de seamă că ambe Principatele gem sub o îndoită ocupație militară foarte apĕsătoare din partea Rușilor și a Turcilor tot-deodată,

Luând în băgare de seamă că Rușiĭ pe carĭ nu ĭ-a chemat nimenĭ și carĭ întreţin o armată foarte numeroasă cu puterea pe socoteala Principatelor, nu aŭ alt scop decât ca să ruineze cu totul nenorocitele ţĕrĭ, și așà prin disperaţiune să le facă acomodabile intenţiuniĭ lor;

Luând în băgare de seamă că în România nicĭ resultatele pacificeĭ reformărĭ a Statuluĭ în puterea Capitulaţiunilor nu s'aŭ maĭ suferit, nicĭ vre-un status quo ante, după cum promiseseră manifestele ruso-turceștĭ, nu s'a restabilit, ci domnesce numaĭ violenţa și nelegalitatea:

Subt-însemnatul în puterea plenipotinţiĭ sale, care prin starea cea nelegală a Principatelor nu a încetat, pune amêndouĕ Principatele române Moldavia și România subt protecţiunea Germanieĭ, cu rugăciunea ca cât se va puté maĭ curând să se pue în lucrare această protecţiune, într'un mod proporţionat și intereselor Germanieĭ și intereselor Principatelor.

No. 2.570 1848 Noem. 1.

Ordinul circular No. 1.336 al Departamentuluĭ treburilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Cârmuitoriĭ judeţelor.

(Vestitorul Românesc, No. 79. 1848. f. XI)

Departamentul din Năuntru.

Circulară poruncă cătră Cârmuirile judeţelor.

Departamentul în maĭ multe rândurĭ prin circulare a dat poruncĭ și instrucţiĭ Cârmuirilor de orânduiala ce aŭ a păzì în aprovisionarea indestulăriĭ împĕrătescilor oștirĭ rusescĭ, și erà bine încredinţat că d. d. Cârmuitorĭ, pătrunșĭ de importanţa și delicateţa împrejurărilor, vor luà cele maĭ de aproape măsurĭ pentru a se îndeplinì acele trebuinţe cu toată buna orânduială, însă în potriva adăstăriĭ sale, primesce adesea reclamaţiĭ din partea a maĭ multor proprietarĭ de felurĭ de producturĭ, cum grâŭ, porumb, fîn, orz și cele-lalte, de pe la unele judeţe că li s'aŭ luat productele de la uniĭ fără a se vestì ca să fie de faţă, de la alţiĭ fără măsurătóre, de la

alții fără tocmeală și de la alții fără a li se plăti saŭ a li se da cvitanții cu carĭ să-șĭ primească plata. No. 2.570. 1848 Noem. 1.

Acestea trăgênd cea maĭ de aproape luare aminte a Departamentuluĭ, iarășĭ prin circulare pune îndatorire Cârmuiriĭ, ca îndată după primirea acesteia să pășească prin cele maĭ strașnice și grabnice măsurĭ întru o desăvârșită îndreptare, cercetând pe de o parte pentru toate productele aprovisionate până astăḑĭ în acel județ, dacă s'aŭ urmat asemenea cu orânduială, la care anume, de către cine, și în ce felurime și câtățime de producturĭ, și să facă cele de cuviință pentru grabnica îndestulare a acelor proprietarĭ după dreptate, spre a nu se maĭ ivì cea maĭ mică reclamație din partea verĭ-căruia, care nu va puté fi trecută cu vederea, ci se va cercetà, și cel ce se va dovedì abătut, va fi supus la grea rĕspundere, iar pe de alta să obștească în tot cuprinsul județuluĭ cum și să poruncească tutulor sub-cârmuitorilor, ca orĭ-care și pentru verĭ-ce trebuință să nu îndrăsnească a luà un paiŭ măcar saŭ un bob de bucate fără înțelegere cu propietarul lor și bună învoeală cu dînsul, rĕmâind proprietariĭ de asemenea producte cu desăvârșire slobodĭ în întreprinderea și vînḑarea lor după cum vor voi, fără cea maĭ mică poprire.

Orĭ-ce pregătire s'ar cere a se face după punerile la cale ale Departamentuluĭ și porunca acestuia către Cârmuire, se va îndeplinì prin lițitație, prin bună înțelegere și tocmeală cu proprietariĭ de asemenea producte, prin măsurătoare dreaptă în ființa vînḑătorilor și prin plata lor în rândurile ce se va face învoeala.

Cârmuirea va cunoasce că pentru orĭ-ce urmare în potrivă din partea orĭ-căruia se va dovedì săvârșită, va fi acel abătut supus la rĕspundere și dat în judecată, fără a i se puté ascultà orĭ-ce propunere de îndreptare; se cere dar Cârmuiriĭ să ieà grabnice măsurĭ în desăvârșită și dreaptă îndestulare a tutulor proprietarilor de asemenea producte, ca să nu se ivească nicĭ un fel de reclamațiĭ din parte-le, care ar cere a se luà din partea Departamentuluĭ dispozițiile cuvenite.

Aceste disposițiĭ va cunoasce Cârmuirea că s'aŭ și publicat spre sciința obștiĭ.

Șeful Departamentuluĭ, I. Filipescu.

No. 2.571.
1848
Noem. 1.

Circulara No. 1.053—1.067 a Eforieĭ şcoalelor către Cârmuitoriĭ judeţelor.

(V. A. Urechiă, Şcoalele sătescĭ, pag. 78.)

Eforia şcoalelor.

Cinstiteĭ Ocârmuirĭ a judeţuluĭ...

Atât pentru lipsa localităţilor de şcoale în unele oraşe, cât şi pentru aceea a profesorilor, carĭ se depărtează din posturile lor, Eforia a hotărît ca în de obşte toate şcoalele normale de prin oraşele de căpetenie ale judeţelor să înceteze de o cam dată din învĕţătură. De aceea fiind că şi şcoala din oraşul . . . urméză a fi într'această categorie, Eforia dă aceasta în cunoscinţă şi Ocârmuiriĭ şi o poftesce ca îndată după primirea acesteia să facă cele de cuviinţă pentru închiderea acesteĭ şcolĭ până la a doua deslegare şi tot-deodată să îndatoreze pe d-nul Magistrat ca să primească de la profesorĭ atât mobilele cât şi toate obiectele şcoaleĭ precum : biblioteca cu catalogul cărţilor, registre de la instrucţiile Eforieĭ, charte, globurĭ, table de perete, table lancastrice şi altele, şi pentru toate acestea să se facă douĕ foĭ îndoite sub iscălitura mădularilor Magistratuluĭ şi a profesoruluĭ, din carĭ liste una se va opri în păstrare la Magistrat, iar alta se va trimite de către onor. Ocârmuire la cancelaria Eforieĭ.

Deosebit Eforia poftesce pe onor. Ocârmuire ca să deà fără cea maĭ puţină zăbavă poruncĭ grabnice ca şi şcoalele de prin sate să înceteze cu totul, rĕmâind atât sub-revisoriĭ cât şi învĕţătoriĭ acelor şcoale în orânduiala în care se vor fi aflând maĭ dinainte şi fiind-că aceştia rĕmân slobodĭ din această îndeletnicire, urmează ca şi aceĭ douĭ leĭ ce plătea fie-care enoriaş sătean pe an, să nu se maĭ rĕspundă acelor învĕţătorĭ, ci de la 1-iŭ Ianuarie al anuluĭ curent, de când adecă nu s'aŭ plătit lefile acestor învĕţătorĭ, să intre în cutia satuluĭ. Eforia poftesce pe onor. Ocârmuire ca şi pentru această măsură să aibă cea maĭ straşnică îngrijire.

Raportul No. 1.072 al Eforieĭ școalelor către Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.572. 1848 Noem. 1.

(V. A. Urechiă, Școalele sătescĭ, pag. 78 și Ist. școal. II, p. 350.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Țĕriĭ-Românescĭ.

Eforia școalelor.

Raport.

Eforia vĕḑênd, pe de o parte că în unele orașe de căpetenie de prin judeṭe lipsesc localitățile pentru școalele normale ce eraŭ întocmite pe acolo, pe de alta că ceĭ maĭ mulțĭ din profesorĭ s'aŭ depărtat, atât după deslegarea cinstiteĭ Ocârmuirĭ, încunosciințată prin adresa cinstituluĭ Departament al Credințeĭ cu No. 3.412, cât și după încredințarea ce a maĭ luat Eforia pentru uniĭ, a chibzuit că trebuința cere de o cam dată, ca toate acele școlĭ să înceteze de a maĭ da învĕțătură pe la copiĭ, până ce se vor găsì oamenĭ pămîntenĭ, carĭ dând doveḑĭ destoinice despre al lor moral, să se poată orânduì pe la acele școale. Asemenea Eforia a socotit de neapărată trebuință ca și școalele de prin sate [1]) să se închidă cu totul rĕmâind pe viitor subt-revisoriĭ și învĕțătoriĭ acelor sate la orândueala în care vor fi fost maĭ dinainte, și fiind-că, precum este știut cinstiteĭ Căimăcămiĭ, fie-care enoriaș sătean plătià învĕțătoruluĭ de sat pe an câte 2 leĭ, urmează că aceștĭ banĭ să intre de acum înainte în cutia satuluĭ, fără a se maĭ da învĕțătorilor.

Cu toate că Eforia s'a adresat pentru aceste măsurĭ dea-dreptul către cinstitele Ocârmuirĭ ale județelor, Eforia însă cunoscêndu-se datoare a da aceasta a eĭ chibzuire și în cunoscința cinstiteĭ Căimăcămiĭ, o roagă ca să binevoească a poruncì ca să se deà și din partea cinstituluĭ Departament din Lăuntru cât maĭ fără zăbavă cuviincioasele circulărĭ poruncĭ pentru acesta.

Ordinul Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Cârmuitoriĭ județelor. No. 2.573. 1848 Noem. 1.

(V. A. Urechiă. Ist. șc. II, pag. 351.)

Luând Departamentul acum sciință că candidațiĭ învĕțătorĭ de sat oare-cum și logofețĭ, ce se află orânduițĭ pe la dînsele, atât pe

[1]) Inchiderea școalelor sătescĭ a fost provocată prin poruncă circulară adresată Cârmuirilor de către Departamentul din Lăuntru. (Dosarul No. 484 din 1848, Ministerul Cultelor. V. A. Urechiă.)

No. 2.573. 1848 Noem. 1.

vremea trecutelor evenimente aŭ fost cele maĭ sistematice căpeteniĭ a feluritelor rĕsbunătoare și turburătoare mișcărĭ, spre a revoltà pe toțĭ ceĭ înclinațĭ cu dînșiĭ, potrivit specialitățiĭ însărcinărilor puse asupră-le, cât și chiar acum nu încetează, pe cât putința le-ar ertà, îndemnările scandaloase de a întreprinde verĭ-ce mișcare netrebnică, ca să propoveduiască și să aducă în rătăcire pe locuitorĭ, urmare cu totul în potriva duhuluĭ și cugetuluĭ părintesc al oblăduiriĭ; Departamentul grăbesce acum a trage cea maĭ de aproape luare aminte a domnuluĭ Cârmuitor, ca să cerceteze cu strașnică băgare de seamă împrejurarea acì expusă și pe câțĭ din pomenițiĭ candidațĭ orĭ logofețĭ de sate îĭ va dovedì că aŭ luat, orĭ atuncĭ la început, orĭ maĭ la urmă, cea maĭ mică parte în asemenea lucrărĭ și urmărĭ nepravilnice, saŭ că maĭ întreprind prin tainice mijloace asemenea cugetărĭ, saŭ fapte privitoare la turburarea odihneĭ și linișteĭ obștescĭ, pe uniĭ ca aceia a-ĭ depărtà numaĭ decât, atât pe candidat, cât și aceĭ logofețĭ, de îndatorirea slujbeĭ ce îndeplinesc, trimițênd și Departamentuluĭ listă cu d'amĕnuntul cu numele și categoria feluluĭ învinovățiriĭ lor și tot într'o vreme orânduind îndată în locul logofeților pe alțí omenĭ tihnițĭ și liniștițĭ și cu purtărĭ cuviincioase, ca după aceea să se chibzuească și să se hotărască ceea-ce trebuința ar cere și pentru orânduirea candidaților în locul celor ce se vor arătà din partea Ocârmuiriĭ căduțĭ în învinovățirea maĭ sus descrisă.

Împrejurarea fiind foarte serioasă și cerênd toată luarea aminte a d-luĭ Ocârmuitor, i se pune înainte a întrebuințà cele maĭ iscusite mijloace, spre îndeplinirea celor poruncite printr'aceasta, cu adăugire, că pentru aceĭ din candidațĭ și logofețĭ ce se vor dovedì că aŭ luat parte în asemenea neprăvilniciĭ, saŭ că vor fi bănuițĭ, să se afle Ocârmuirea cu o de aproape polițienească privighere asupră-le și la întîmplare de a simțì din parte-le vre-o urmare care ar da pricină de cea maĭ mică revoluționare și mișcare, saŭ propovĕduială, pe uniĭ ca aceia să-ĭ aresteze îndată și să raporteze Departamentuluĭ cu deslușire, ca să se deà deslegarea pentru pedeapsa ce s'ar cuvenì să li se facă; de primire însă și urmare se adastă raport fără zăbavă.

Scrisoarea pastorală a Mitropolituluĭ Neofit al Ungro-Vlachieĭ către militariĭ Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.574. 1848 Noem. 1.

(Foae vol. Acad.)

Neofit cu mila luĭ Dumnedeŭ Archiepiscop şi Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ.

Către toţĭ militariĭ pămînteni Românĭ din toată Ţeara-Românească.

Cu toate că şi prin altă archipăstorească carte a noastră, tipărită sub pecetea sfinteĭ Mitropoliĭ şi adresată către toţĭ locuitoriĭ de orĭ-ce treaptă şi stare de prin toate satele şi judeţele ţĕriĭ (ce s'a publicat încă de la 16 ale trecuteĭ lunĭ Septemvrie, peste treĭ dile adică după intrarea în Bucurescĭ a oştirilor împĕrătescĭ ale Măririĭ Sale Sultanuluĭ, Suzeranul nostru), s'a arătat cu desluşire pentru jurămîntul şi alte legăturĭ bisericescĭ săvârşite de verĭ-cine din locuitoriĭ ţĕriĭ atât din Valachia-mică cât şi din Valachia-mare de la 9 ale trecutuluĭ Iunie încoace, după stăruirea, amăgirea şi îndemnările revoluţionarilor, că, ca nisce fapte şi urmărĭ viclene, silnice şi amăgitoare însuflate de răsvrătitoriĭ ţĕriĭ şi aĭ liniştiĭ obştescĭ, nu numaĭ în potriva legiĭ i a sfintelor canoane, ci şi chiar a pravililor politicescĭ, sub carĭ ne oblăduim de atâţia anĭ şi carĭ sînt întărite şi recunoscute de amêndouĕ Înaltele împĕrătescĭ Curţĭ, urmează a se socoti de sinele fără nicĭ o putere, fără nicĭ o tărie, ci nimicnicite, şi prin urmare tot-de-odată prin acea archierească carte a noastră s'aŭ şi deslegat şi s'aŭ ertat fără osebire toţĭ câţĭ în orĭ-ce parte a ţĕriĭ şi în orĭ-ce chip vor fi luat parte la săvârşirea nelegiuitelor jurăminte i afurisaniĭ şi anatematisirĭ şi a orĭ-căreia alte legăturĭ însuflate din duhul nevĕdutuluĭ vrăjmaş al sufletelor şi liniştiĭ omeniriĭ, slobodindu-se prin archiereasca blagoslovenie ca fieşĭ-care fără vre-o mustrare de cuget saŭ îndoeală să se apuce iarăşĭ şi să-şĭ caute de îndeletnicirea i slujba sa ca şi maĭ nainte; între cariĭ ertaţĭ şi deslegaţĭ ca nisce locuitorĭ şi fiĭ adevĕraţĭ acesteĭ Ţĕrĭ-Românescĭ, patrieĭ noastre, deşi sînteţĭ cuprinşĭ şi Dumnea-voastră Militariĭ, ca nisce soldaţĭ şi slujbaşĭ paznicĭ aĭ ţĕriĭ, dar fiind-că ramura aceasta de oamenĭ cea militărească are, precum în alte locurĭ, asemenea şi aicĭ la noĭ, deosebite orânduelĭ şi pravilĭ carĭ după disciplina ostăşească trebuesc păzite cu foarte mare scumpĕtate, ca să se ţie miliţia totdeauna în cuvenita starea eĭ cea plăcută şi lăudată, şi să slujească

No. 2 574. 1848 Noem. 1. la scopul pentru care este formată, între carĭ aceste orânduelĭ cea maĭ dintâiŭ şi maĭ de căpetenie este a supuneriĭ şi a credinţeĭ către legiuita stăpânire şi către maĭ mariĭ lor, spre care sfârşit pretutindenea partea ostăşească este îndatorată a depune un jurămînt special pentru paza şi îndeplinirea datoriilor sale, şi fiind-că rĕsvrătitoriĭ ţĕriĭ pe lângă multele nepravilniciĭ ce aŭ făcut în vremea cât aŭ stătut, s'aŭ silit în tot chipul să rĕsvrătéscă şi pe mulţĭ din Dumnea-voastră, supuindu-vĕ la jurăminte nelegiuite pentru sfârşiturĭ vinovate, vătămătóre înşi-vĕ Dumnea-voastră şi ţĕriĭ întregĭ, şi acele jurăminte ce v'aŭ supus de aţĭ săvârşit fiind precum maĭ sus am arătat fără de nicĭ o putere pravilnică, nicĭ tărie, ci de sinele nimicnicite, şi smerenia noastră în puterea daruluĭ prea sfîntuluĭ Duh, printr'această archipăstorească carte vĕ dăm archiereasca noastră deslegare şi ertare despre orĭ-ce legătură şi îndatorire aţĭ luat asupră-vĕ prin acele nelegiuite jurăminte; şi tot-de-odată părintesce, duhovnicesce şi archieresce sfătuindu-vĕ că acum de isnoavă chemându-vĕ înalta stăpânire ca să veniţĭ şi să vĕ întoarceţĭ la polcurile i comandele voastre, pe de o parte să vĕ arătaţĭ cu osârdie ca nisce fiĭ aĭ Patrieĭ la chemarea ce vi se va face iar pe de alta să aveţĭ a depune alăturatul aci jurămînt de credinţă şi supunere către legiuita stăpânire a ţĕriĭ şi pravililor recunoscute de amêndouĕ Înaltele împĕrătescĭ Curţĭ, că-l veţĭ urmà tot-deauna întocmaĭ făr' de nicĭ o strămutare, saŭ cugetare în potrivă, ca să nu fiţĭ osândiţĭ după legĭ, şi să fiţĭ blagosloviţĭ.

(Iscălit:) Neofit, Mitropolit al Ungrovlachieĭ.

No. 2.575. 1848 Noem. 1. **Adresa No. 1.849 a Sfatuluĭ administrativ extraordinar către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169.)

Sfatul administrativ al Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a ţĕriĭ.

De către d-luĭ Şeful Departamentuluĭ din Lăuntru s'a supus în cunoscinţa acestuĭ Sfat adresa c. Căimăcămiĭ de supt No. 500, prin care pentru împrejurările într'însa desluşite şi potrivit cu cuprinderea noteĭ Ex. Sale Fuad Efendi se cer desluşite relaţiĭ prin Sfatul orăşenesc al Capitaleĭ şi Poliţieĭ, asupra lucrărilor săvârşite de către împărăteasca armie otomană, precum şi prin comisia întocmită spre cercetarea şi îndestularea plângeriĭ ce s'ar aduce din

partea locuitorilor Capitaleĭ de în potrivă de vre-o faptă arbitrară din partea ostaşilor otomanĭ. No. 2.575. 1848 Noem. 1.

Asemenea s'a înfăţişat Sfatuluĭ tot-de-odată două hârtiĭ, una No. 4.453, din partea Sfatuluĭ orăşenesc al Capitaleĭ şi cea de a 2-a cu No. 12.053 din partea Poliţieĭ, rĕspundĕtoare la sciinţa ce li s'a cerut de c. Departament din Lăuntru, cea d'întâiŭ cu cuprinderea că:

„Simte o deosebită plăcere să încredinţeze pe Departament că prin toate locurile n'a întimpinat decât sentimente de o vie recunoscinţă pentru binefacerile produse din purtările armieĭ otomane din ḍiua intrăreĭ eĭ în această Capitală, a cărora aducere aminte se va păstrà multă vreme în inimile celor ce sînt prietenĭ aĭ buneĭ orânduelĭ, şi care aŭ găsit mântuirea lor în ocrotirea cu care ĭ-a îmbrăţişat această vitează armie, a căreia blândeţă şi disiplină pătrunde pe toţĭ de o admiraţie vrednică de luat în băgare de seamă." Maĭ adăugând către aceasta Sfatul orăşănesc a ḍice că:

„Tot într'o vreme Sfatul a întâlnit o mâhnire şi o supărare ajunsă într'un grad foarte sus pentru pârile ce nisce oamenĭ dovediţĭ că n'aŭ fost decât instrumentele unor patimĭ născute din interes, aŭ îndrăsnit să aducă fără sfială asupra persoaneĭ Ex. Sale Fuad Efendi care a dobândit prin binevoitoarea şi vrednica de toată lauda purtarea sa drepturĭ netăgăduite la recunoscinţa popoluluĭ acesteĭ ţĕrĭ."

Iar cea de a doua în cuprinderea următoare:

„Poliţia intrând în cu de amăruntul cercetare despre pârile aduse asupra împărătesciĭ armiĭ otomane cu prilejul intrăriĭ eĭ în Capitală la 13 ale luĭ Septemvrie, că adică ar fi omorît oamenĭ bătrânĭ şi pruncĭ nevinovaţĭ, ar fi spintecat femeĭ, ar fi săvârşit siluirĭ şi jafurĭ, deşì Poliţia ce urmà să aibă raporturĭ despre asemenea întîmplărĭ, şi nu are nicĭ unul, dar şi prin cele din urmă iscodirĭ ce a făcut a dovedit că nicĭ una din aceste calomniĭ nu sînt adevĕrate, şi adevĕrul este, că nu s'ar fi slobodit nicĭ un foc de n'ar fi întîmpinat împotrivire la intrare din partea companieĭ de pompierĭ care, tîrîtă de Comandirul săŭ parucicul Zăgănescu, şĭ-a lăsat polcul săŭ în potriva datorieĭ luĭ, şi alergând spre casarmă a întîmpinat oştirea tocmaĭ când intrà. Atuncĭ deşi i s'a făcut semn să se tragă înapoĭ, dar n'a ascultat, ci a răspuns prin descărcare de arme, această purtare a acesteĭ companiĭ firesce a silit pe împărăteasca oştire a se apĕrà, şi repetând din parte-ĭ a făcut să caḍă 57 de pompierĭ şi 2 ofiţerĭ. În această amestecătură întîmplându-se şi oamenĭ particolerĭ, aŭ

No. 2.575. 1848 Noem. 1. căḑut treĭ dintrînșiĭ. Despre jafurĭ, deși urmà să fie un resultat al mânieĭ produse din această nenorocită întîmplare, dar câte-và neînsemnătoare s'aŭ întîmplat în mahalaua Isvoruluĭ, aĭ căreia locuitorĭ de groaza detunăriĭ armelor lăsându-șĭ casele goale aŭ trebuit să sufere oare-carĭ pagube A doua ḑi însă și maĭ în urmă până astăḑĭ totul intrând în liniște și bună orânduea, nu numaĭ că nu s'a ivit nicĭ o plângere din partea cuĭ-và, dar încă purtarea ostașilor cu locuitoriĭ este exemplară de chipul cel blând și prietenos, păzindu-se tot într'o vreme din partea înaltelor căpeteniĭ cea maĭ strîmtă disciplină și subordinație".

După ce dar în adunarea Sfatuluĭ s'a dat citire acestor hârtiĭ, tot într'o vreme d-luĭ Șeful Departamentuluĭ din Lăuntru șĭ-a rostit și ale d-sale cunoscințe în privința bunelor purtărĭ ale armieĭ otomane, carĭ cunoscințe după sciința ce are și Sfatul fiind asemănate cu adevĕrul ce nu poate fi tăgăduit, grăbesce după cerere a le supune cinstiteĭ Căimăcămiĭ, alăturând tot-deodată pe lângă aceasta și acele douĕ hârtiĭ a cărora cuprindere s'a așternut maĭ sus.

Iancu Filipescu, Const. Suțu, Const. Belu, Alexandru Ghica, Ioan Câmpineanu, Ioan Al. Filipescu.

No. 2.576. 1848 Noem. 1.

Raportul No. 48 al Comisieĭ pentru cercetarea reclamațiunilor în contra ostașilor otomanĭ către Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169.)

Cinst. Departament din Năuntru.

Comisia mixtă întocmită pentru cercetarea reclamațiilor în protiva ostașilor otomanĭ.

Următoare fiind porunciĭ cinst. Departament cu No. 1.307, Comisia are cinste a face cunoscut că parte din reclamațiile câte s'aŭ pornit pentru cerere de despăgubire, de oare-carĭ jafurĭ ce s'ar fi urmat de către ostașiĭ otomanĭ la intrarea lor în Capitală, care lesne a putut a se face și de către oameniĭ ceĭ rĕŭ nărăvițĭ, cercetându-se de către această Comisie, a rĕmas a se supune la cunoscința Exelențiĭ Sale Omer Pașa, ca căpetenie a acesteĭ Comisiĭ, spre a da cuvenita deslegare, după firea fie-căreĭ pricinĭ; și cinst. Departament va binevoì a se adresà către Exelenția Sa ca să ieà sciință într'aceasta.

Tot-de-odată, Comisia auḑind svonul feluritelor vorbirĭ ce se rĕspândiseră despre nelegiuirĭ ce s'ar fi săvârșit de armia turcească

cu prilejul maĭ sus arătat, a făcut jăluitorilor întrebare asupra acesteĭ împrejurărĭ, şi a luat de la dînşiĭ încredinţare, că nimenĭ nu s'a călcat în picerele cailor cavalerieĭ, nicĭ copiĭ s'aŭ omorît, nicĭ femeĭ s'aŭ spintecat, dar că oştirea a trebuit să înfrîneze p'aceĭ carĭ i s'aŭ împrotivit cu arme, şi se sileaŭ să întărîte norodul ca să aducă turburare în Capitală în nisce minute aşà de critice. No. 2.576. 1848 Noem. 1.

Aceasta fiind sciinţa Comisieĭ, şi despre despăgubire şi despre cele-lalte defăimărĭ ce s'aduc în protiva armiĭ otomane, Comisia grăbesce a o supune la cunoscinţa cinst. Departament.

Constandin Cuţarida, Sotir Asanopol, Ianachi Paschale, Ioan Pavlovicĭ, Ἀντώνιος Στοϊανοβιτζ

S., V. Nicoleanu.

Raportul No. 1.603 al Cârmuiriĭ de Ilfov către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.577. 1848 Noem. 1.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Ilfov.

În urmarea porunciĭ cinst. Departament de subt No. 1.117, pe lângă care s'aŭ trimis Cârmuiriĭ şi douĕ jălbĭ ce aŭ dat Exelenţeĭ Sale Fuad Efendi locuitoriĭ satuluĭ Fundu-Danciuluĭ, Chisiletu şi Fundu din acest judeţ, scriindu-se Subt-cârmuiriĭ respective ca să le facă toată îndestularea asupra jăluirilor lor, precum şi a nu-ĭ maĭ supĕrà pe viitorime peste ale lor mijloace, se primesce raport cu No. 227, făcênd cunoscut că reclamanţiĭ sînt aceia carĭ aŭ dat afară din sat pe Subt-cârmuitor, nevrênd să primească poruncile ce li se daŭ ale Stăpâniriĭ, ba încă aŭ legat şi pe trimisul Subt-cârmuiriĭ, ce erà dus în acele sate ca să-ĭ povăţuească a fi supuşĭ, şi orzul ce s'aŭ îndatorat a l duce la magasia oştirilor otomane s'a luat de la aceia ce aŭ avut de vîndare, fără a li se face vre-o silă, şi că până nu i s'aŭ trimis Cazacĭ, n'a putut intrà în satele lor. Aceasta fiind sciinţa împrejurăriĭ, Cârmuirea, după îndatorirea ce are prin disa poruncă, supune plecat cunosciinţeĭ cinst. Departament.

Pentru d. Cârmuitor (Nedescifrabil).

Adresa No. 1.909 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Cârmuirea de Dolj. No. 2.578. 1848 Noem. 1.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cârmuiriĭ judeţuluĭ Dolj.

Din cuprinderea raportuluĭ aceĭ cinst. Cârmuirĭ cu No. 1.160

No. 2.578. 1848 Noem. 1. precum şi a celuĭ însoţit al Subt-cârmuiriĭ plăşiĭ Câmpuluĭ, înţelegênd Departamentul că în cuprinsul aceluĭ judeţ se află încă duhurĭ turburătoare liniştei obstescĭ, i se scrie ca, stăruind cu cea maĭ neadormită priveghere spre restatornicirea desăvârşită a buneĭ orânduelĭ, să ieà cele maĭ grabnice şi maĭ serioase măsurĭ a potoli orĭ-ce scântee s'ar ivì despre asemenea rele cugetărĭ din partea iubitorilor de răsvrătirĭ, şi potrivit cu instrucţiile ce s'aŭ dat de urmare la asemenea împrejurărĭ ce s'ar ivì, prin ţircularea de subt No. 817, să se înţeleagă îndată şi cu Exelenţia Sa Gheneralul Gasfort ce se află în partea loculuĭ spre luarea cuvenitelor disposiţiĭ în aceasta.

Departamentul, cunoscênd interesul ce iea d. Cârmuitor întru isbutirea silinţeĭ stăpâniriĭ pentru restatornicirea ordineĭ legale în ţeară, privesce cu totul de prisos a-ĭ recomandà măsurile ce se cuvin a se luà spre desrădăcinarea relelor cugetărĭ şi aşteaptă plăcuta încunoscinţare din parte-ĭ, potrivit măsurilor ce i s'aŭ arătat maĭ sus.

No. 2.579. 1848 Noem. 1. Ofisul No. 592 al Domnuluĭ Moldoveĭ Michail Sturdza.

(Buletin foae ofiţială. No. 84. 1848. 21. X.)

Cu mila luĭ Dumneḑeŭ
Noĭ
Domn Ţĕriĭ Moldavieĭ.

Îndestularea oştirilor împĕrătescĭ rosienescĭ cvartiruite în Prinţipat, urmând a se da în antreprisă prin podrat pe 3 lunĭ viitoare, de la întâiŭ Dechemvrie 1848 până la întâiŭ Martie 1849, la ahotniciĭ ce s'ar înfăţişà ca să ieà asupră-le teslimarisire şi dare provisiilor la oştenĭ pe la puncturile de cvartiruire, Domnia Noastră alăturăm aice vidomostie de ce anume provisiĭ, ce câtime, i la carĭ puncturĭ trebuesc teslimarisite în primirea oştinească pe fieştecare lună; decĭ se publică spre sciinţă proprietarilor, a posesorilor şi a tuturor deobşte, şi ahotniciĭ muşteriĭ să se înfăţişeze aicĭ în Iaşĭ la presusdvia Sfatuluĭ ocârmuitor spre târguire prin liţitaţie la 10. 12 şi 14 Noemvrie şi a doua ḑi la 15 pentru legiuita peritocică după 24 ceasurĭ, urmând a se harecìluì acest podrat asupra feţelor ce ar lăsà preţurile cele maĭ folositoare pentru haznà şi ar da siguranţie îndestulătoare.

(Iscălit:) Vel Logof. procitoc.

(L. P.)

Anexă. Departamentul din Năuntru. No. 2579.
Odelenia oştenească. 1848
Noem. 1.

Câtimile pe una lună.

Vidomostie de provisiile ce se cuvin a se teslimarisì la nouĕ puncturĭ arătate maĭ jos pentru îndestularea oştilor împĕrătescĭ rosienescĭ cvartiruite în Moldova.

Puncturile aşezăriĭ oştirilor şi provisiilor trebuitoare pentru dînsele	Făină			Crupe			Ovĕz			Fân			Paie			Carne			Rachiŭ		Oţĕt		Piper			Sare			Lemne		
	Cetverte	Cetverice	Garţe	Cetverte	Cetverice	Garţe	Cetverte	Cetverice	Garţe	Pudurĭ	Funturĭ	Zolotnicĭ	Pudurĭ	Funturĭ	Zolotnicĭ	Pudurĭ	Funturĭ	Zolotnicĭ	Vedre	Cearche	Vedre	Cearche	Pudurĭ	Funturĭ	Zolotnicĭ	Pudurĭ	Funturĭ	Zolotnicĭ	Stânjinĭ	Arşinĭ	Verşoace
În oraşul Iaşĭ . . .	656	6	—	61	4	5½	807	4	—	9.720	—	—	396	—	--	386	4	—	386	8	492	15	5	5	7	109	15	-	101	1	10
Imprejurul Iaşuluĭ.	257	2	—	24	—	7½	76	2	—	1 072	20	–	11	10		152	36	—	152	72	192	75	2	—	36	42	35	—	64	1	—
În târgul Vasluiuluĭ	257	2	—	24	—	7½	76	2	—	1.072	20	—	11	10	—	152	36	—	152	72	192	75	2	—	36	42	25	—	64	1	—
La Bacăŭ şi Comănescĭ	265	6	--	24	7	2½	159	1	6	2.242	20	—	23	30	-	155	8	—	155	16	199	25	2	3	4	44	11	64	66	—	10
La Roman	251	6	—	23	4	6½	76	—	2	1.072	20	—	11	10	—	149	24	—	149	48	188	65	1	37	64	41	38	32	63	—	6
La Lipova																															
La târgul Bârladu-	251	4	—	23	4	5	76	—	2	1.072	20	—	11	10	—	149	18	—	149	36	188	50	1	37	57	41	36	64	63	—	—
luĭ.	355	4	—	33	2	5	264	3	—	5 055	--	—	423	—	—	209	36	—	209	72	266	5	2	31	9	59	9	56	88	—	—
La târgul Tecuciuluĭ	290	4	—	27	1	7	239	2	6	3.352	20	—	38	10	—	172	30	—	172	60	217	70	2	10	75	48	16	64	72	1	8
La târgul Focşaniĭ.	289	—	—	27	—	6	229	5	6	3 262	20	—	29	10	—	171	38	—	171	76	216	60	2	10	30	48	6	64	72	—	9
Peste tot . .	2.874	6	—	269	4	4½	2.004	2	2	27.922	10	—	955	10	—	1.700	30	—	1.700	60	2.155	40	22	16	30	479	4	56	655	2	11

No. 2.580. 1848 Noem. 1.

Scrisoarea luĭ Edgar Quinet către A. G. Golescu.

(Orig. Col. Radu Golescu.)

Monsieur,

Veuillez m'excuser de n'avoir pas été vous voir; les affaires ne m'ont pas laissé un moment. Ne pensez-vous pas à la pétition des Moldo-Valaques à l'Assemblée nationale? Il serait important de ne plus attendre davantage. Les notes que vous m'avez remises me sont infiniment précieuses, et j'en ferai usage, dès que le moment se présentera.

Veuillez, Monsieur, recevoir l'expression de mes sentiments dévoués.

E. Quinet.

Paris.

No. 2.581. 1848 Noem. 2.

Raportul No. 4.566 al Sfatuluĭ orăşenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 551.)

Cinst. Departament din Năuntru.

Sfatul orăşenesc din Bucurescĭ.

Cinst. Poliţie prin adresa No. 12.049 face cunoscut Sfatuluĭ că, după porunca Ex. Sale Fuad Efendi, trimiţêndu-se şease tacâmurĭ lăutarĭ pentru seara de 26 Octomvrie trecut la locurile maĭ jos însemnate, şi anume:

Tacâmurĭ: 1 la Ex. Sa Fuad Efendi
— 1 „ „ „ Omer Paşa
— 1 Hanul Grădişteanuluĭ, cfartirul unuĭ Paşă.
— 1 Mitropolie
— 1 Casarma Malmesonuluĭ
— 1 Casarma Dealul Spireĭ

carĭ aŭ urmat cu cântarea patru serĭ şi patru ḑile, şi că Sfatul să le plătească osteneala lor;

Aceasta se supune la cunoscinţa cinst. Departament, şi totde-odată este rugat să binevoească a da Sfatuluĭ deslegare, dacă urmează a li se plătì şi câte cât de fie-care tacâm.

President, C. Lenş.
N. Xenocratis, N Lahovari, R. Simonide.
Ajut., A. Costiescu.

(Resoluţie:) Sfatul va plătì aceste tacâmurĭ de lăutarĭ cu preţurile obicĭnuite la asemenea ḑile, înscĭinţând tot odată şi Departamentuluĭ.

Notă oficială din „Vestitorul Românesc.“ No. 78. 1848. 2. XI. No. 2582. 1848 Noem. 2.

Sciri ofițiale.

Bucurescĭ... La 30 ale încetateĭ lunĭ, Ex. Sa d. Marele Logofĕt al Dreptățiĭ C. Cantacuzino, Caimacamul țĕriĭ, a dat un bal măreț în frumoasa sală ce din noŭ s'a clădit de d. Bossel. Această încăpere precum și apartamentele de lângă dînsa eraŭ decorate și luminate cu tot luxul putincios, și înfățișà o priveliște amăgitoare. Înaltele persoane locuitoare astădĭ în Capitala noastră, representanțiĭ celor-lalte puterĭ cu amploiațiĭ ceĭ maĭ însemnațĭ aĭ canțelariilor lor, ștaburile amândurora armiilor cu ofițeriĭ lor de toate gradurile, clasa de sus a soțietățiĭ, un mare numĕr de slujbașĭ și de neguțătorĭ, se adunaseră acì. Damele noastre se întreceaŭ în eleganță la toaletă și în nobleță la maniere. Vre-o câțĭ-và ștabĭ-ofițerĭ și aghiotanțĭ aĭ mililieĭ noastre eraŭ așezațĭ pe scară ca să facă cinstirile primiriĭ celor ce sosiaŭ, și E. Sa Caimacamul sta la intrarea salonuluĭ pentru același sfârșit. Orchestra alcătuită de artiștiĭ ceĭ maĭ însemnațĭ aĭ orașuluĭ erà cârmuită de d. Vist, și a cântat bucățile cele maĭ melodioase și maĭ nouĕ. Jocurile, întrerupte de tratamenturĭ îmbelșugate și alese, s'aŭ prelungit până la 2 ceasurĭ după miedul nopțiĭ, cu obștească mulțumire a tutulor celor aflătorĭ de față, în urma silințeĭ ce a pus E. S. Caimacamul ca să facă acest bal felurit și plăcut, vrednic în sfârșit de înalțiĭ oaspețĭ într'a cărora cinste s'a și dat.

Raportul No. 44 al Executoruluĭ Curțiĭ administrative către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.583. 1848 Noem. 2.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 363.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Executorul Curțiĭ administrative.

În urma raportuluĭ meŭ de sub No. 43, ce l-am dat cinst. Departament, pentru cheltueala de leĭ o sută cincĭ-decĭ pe o di, care merge la șeapte-spre-dece persoane ce se aflaŭ atuncĭ în arestul Plumbuiteĭ, în urma căruia s'a maĭ adăugat un numĕr de nouĕ-spre-dece țĕranĭ de la 26 ale încetatuluĭ Octomvrie, și un alt

No. 2 583. 1848 Noem. 2. număr de două-ḑecĭ persoane ce s'aŭ maĭ adus din Buzăŭ şi Focşanĭ în arestul Văcărescilor, începênd a li se da hrana de la ḑi întâĭ ale următoruluĭ Noemvrie, şi li se dă hrana tot ca la cele şeapte-spre-ḑece persoane de maĭ sus de aceeaşĭ calitate, iar pentru nouĕ-spre-ḑece ţĕranĭ se cheltuesc pe ḑi leĭ patru-ḑecĭ şi nouĕ parale două-ḑecĭ, cu toate trebuincioasele lor. Osebit de cheltueala hraneĭ, după îmmulţirea persoanelor arestuite, s'a adăugat şi oştire maĭ multă pentru paza lor, care toţĭ aŭ ocupat case maĭ multe, însumându-se şeai-spre-ḑece focurĭ cu totul, pentru care se face o altă cheltueală a lemnelor şi a lumînărilor trebuincioase la soldaţĭ, deosebit de adaosul hraneĭ pentru arestanţiĭ adăugaţĭ.

Plecat supuiŭ aceasta în cunoscinţa cinst. Departament, ca şi pentru sporirea acestora să se facă cele de cuviinţă, conform jurnaluluĭ încheiat pentru ceĭ dintâĭ, şi a mi se da deslegare de urmare. Va binevoì cinst. Departament a-mĭ slobodì un acont de leĭ şeapte miĭ şi la sfârşitul luniĭ îmĭ voiŭ da socoteala.

Serdar, Christea Orĕscu.

No. 2 584. 1848 Noem. 2. Nota No. 2.703 a Generaluluĭ Lüders către Constantin Cantacuzino, Caimacamul Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. rus şi român. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 6/2.166. Secr. St.)

(Comandantul Corpuluĭ 5-lea de Infanterie.)

(Milostive Domn Constantin Gheorghevicĭ!)

Dorinţa mea de a se întocmì îndestularea bolnavilor la spitalurile din Bucurescĭ şi din Buzăŭ pe prinţipiile pe carĭ se îndestulează spitalurile în Rusia nu s'a îndeplinit, căcĭ la mezaturile ce s'aŭ făcut la Comisionerstvă, nimenĭ din doritorĭ nu s'a ivit să ieà această predare, din care pricină eŭ mĕ găsesc nevoit a vĕ poftì, Milostivule Domn, să faceţĭ dispoziţie ca spitalurile ḑise, până când se vor găsì alte măsurĭ, să se îndestuleze tot cu chipul cu care s'a urmat îndestularea lor până acuma, cu aceasta însă ca Departamentul din Lăuntru să caute mijloace ca provisiile pentru spitalurĭ trebuitoare să se dobândească cu cât se-va puté maĭ cu iconomie şi cu preţurĭ folositoare.

Tot-odată socotind de neapĕrat a avé sigură sciinţă cât anume a costisit ţinerea spitalurilor din Buzăŭ şi din Bucurescĭ din ḑiua înfiinţăriĭ lor şi până la 1 Noemvrie, spre a se vedé cheltuelile aceste şi a se chibzuì câtăţimea banilor ce vor trebuì pentru obiec-

tul acesta pe vremea viitoare, eŭ am cinste a vĕ poftì să-mĭ împărtăşiţĭ cu cât se poate maĭ în grabă, cu amănuntă socoteală de cheltuelile întrebuinţate de Ocârmuire până la 1 Noemvrie pentru amândouĕ spitalurile, însă pentru fie-care în deosebĭ. No. 2.584. 1848 Noem. 2.

Primiţĭ încredinţare despre deosebita cinstire.

A. Lüders.
Tâlmăcit, tit. sov. Lucescu.

Adresa No. 1.983 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Vistierie. No. 2.585. 1848 Noem 2

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

La Vistierie.

Sfatul orăşenesc al oraşuluĭ Giurgiŭ, arătând în socotelile sale un condeiŭ de leĭ 18.816 cheltuiţĭ din cassa luĭ cu luminaţiile săvârşite pe vremea cât a şedut în acel oraş Ex. Sa Suleiman Paşa, cum şi la prilejul veniriĭ Ex. Sale Fuad Efendi şi în alte obiecte, i s'a cerut deslușire pe ce anume şi cu ce dovedĭ s'aŭ urmat nisce asemenea cheltuelĭ, care prin cârmuirea locală a şi trimis la Depart. nisce asemenea socotelĭ, alcătuite în douĕ dele, carĭ se îndreptează şi de către Depart. la cinst. Vistierie, rugând-o plecat ca să binevoească a le da în cercetarea şi lămurirea Comisieĭ alcătuite în cinst. Vistierie pentru acest sfârşit, şi după lămurirea ce va face, va fi şi Depart. împărtăşit cu sciinţă.

Nota No. 343 a Secretariatuluĭ de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ către Consulatul Prusieĭ. No. 2.586 1848 Noem. 2.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 133 S. fr. Secr. St.)

Au Consulat Royal de Prusse.

Monsieur le Gérant,

Je me suis empressé d'appuyer auprès du Département de l'Intérieur le contenu de la note que vous avez bien voulu m'adresser en date du 18 (30) octobre dr. No. 569.

Ce Département, par sa réponse sous No. 997, vient de m'informer que les mesures prises pour les logements militaires étant générales, on ne saurait pas y dévier.

En portant ce qui précède à Votre connaissance, je suis bien

No. 2.586. 1848 Noem. 2 peiné, Monsieur le Gérant, de ne pouvoir rien faire en cette circonstance en faveur des sujets prussiens, ne me croyant pas autorisé à demander des exceptions à une mesure qui n'en peut supporter.

Je saisis cette occasion, etc.

No. 2.587. 1848 Noem. 2. Depeşa luĭ de Ségur, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

Par ma lettre du 9 novembre, expédiée par la voie de Constantinople, j'ai eu l'honneur de vous informer de mon arrivée à Bucarest. Depuis lors j'ai fait mes visites officielles et je me suis mis en mesure de vous donner quelques détails sur la situation du pays.

Je commencerai par ce qui concerne l'armée russe Depuis Galatz, et même depuis Constantinople, tout ce qui me venait de renseignements me donnait à penser que le nombre des troupes composant le corps d'armée du Général Lüders, cantonné en Valachie, ne devait pas s'élever à moins de 40.000 hommes: quelques uns portaient même ce chiffre à 50.000. L'opinion la plus générale variait entre 35 et 40 000.

J'ai demandé à Fuad Effendi de me dire ce qu'il en pouvait savoir, et le Commissaire ottoman m'a assuré, de la manière la plus formelle, qu'il n'y avait pas au delà de 25.000 soldats dans la Principauté de Valachie. Ce corps d'armée aurait ainsi, il est vrai, à sa suite 40 pièces d'artillerie, mais je ne crois pas qu'il y ait là rien d'excessif relativement au nombre des soldats. Au dire d'Omer Pacha qui commande en chef le corps d'armée ottoman et qui sort de chez moi à l'instant, il n'y aurait tant en Valachie qu'en Moldavie que 40.000 Russes.

De cette force de 25.000 soldats stationnés en Valachie et des forces stationnées en Moldavie, quelque faibles qu'elles paraissent au premier abord, on pourrait cependant conclure que la question des Principautés n'est pas la seule qui préoccupe en ce moment la Russie; car avec une division de huit mille hommes on peut sans peine maintenir l'ordre dans toute la Valachie et il n'en faudrait assurément pas davantage pour maintenir l'ordre en Mol-

davie, ce qui porterait à faire croire que le corps d'armée du Général Lüders aurait une autre mission qu'une mission de politique intérieure; vu que ces jours derniers, si j'en crois du moins des renseignements venant de bonne source, des mouvements auraient eu lieu tendant à former un rassemblement assez considérable dans la direction d'Orsowa, frontière méridionale de la Hongrie. Une personne de qui je tiens ce détail ajoute que d'autres troupes venant de la Moldavie se portaient dans la même direction en longeant les Carpathes et en laissant des détachements sur la frontière du Nord de la Valachie. Ces détails ne concorderaient pas avec les renseignements que m'avait donnés Fuad Effendi relativement à la force de l'armée russe; mais Fuad Effendi pouvait ignorer, avant-hier, ce qu'on aura appris hier dans la journée. Du reste, un mouvement de troupes russes du côté de la Hongrie et de la Transylvanie n'aurait rien de bien étonnant d'après les troubles qui paraissent régner dans ces malheureux pays. On parle ici d'atrocités déplorables; mais comme ici on ne cite que des nouvelles d'un vague désespérant, je n'ose vous les transmettre aujourd'hui. Je regrette bien vivement que nous n'ayons pas d'agent à Hermannstadt, ou de n'y pouvoir envoyer quelqu'un. La seule chose que je sache exactement, c'est que la Transylvanie étant peuplée tout à la fois de Hongrois, de Valaques et de Saxons, ces deux dernières populations, arborant les couleurs de la Maison d'Autriche, s'arment et marchent contre les Hongrois Aux dernières nouvelles, les partis étaient près d'en venir aux mains

No. 2.587. 1848 Noem 2.

Mr. Hory vous a, par sa lettre du 3 novembre, annoncé que l'Empereur de Russie venait en quelque sorte de forcer les Principautés à accepter un prêt de 300.000 roubles argent (1 230.000 francs, à 4 fr. 10. le rouble). Ce n'est là problablement qu'un premier pas fait dans une voie bien habile. D'emprunt en emprunt, on ira sans doute jusqu'à plusieurs millions de francs. Le Commissaire turc m'exprimait tout son étonnement de ce que les Principautés se trouvaient chargées d'une partie au moins des dépenses d'entretien de l'armée russe, tandis que l'armée turque paye tout ce qu'elle consomme.

„L'occupation des Principautés, m'a dit à ce sujet Fuad Effendi, n'augmentant en rien les dépenses que feraient dans d'autres parties de l'Empire les troupes employées ici actuellement, nous n'avons rien à demander aux Principautés moldo-valaques. Pour-

No. 2.587. quoi donc, ajoutait-il, les Russes font-ils supporter financièrement
1848 aux deux provinces le poids de leur occupation?"
Noem. 2. Il y aurait peut-être une réponse à cet argument, c'est que les troupes turques ne sont pas ici sur le pied de guerre, tandis que les troupes russes y jouissent d'un supplément de solde (solde de campagne). Il est de fait que sans cette circonstance la Russie lèverait sur les Principautés une véritable contribution de guerre. Mais dans tous les cas, pour qu'il n'y ait pas contribution de guerre, il deviendrait nécessaire que la somme mise à la charge des Principautés ne fût, en définitif, que la différence du pied de paix au pied de guerre pour la quantité d'hommes employés à l'occupation des deux provinces, et rien n'annonce que la Russie ait envisagé la question sous cet aspect.

Quoiqu'il en soit, par suite de l'emprunt qu'on fait contracter à la Valachie et à la Moldavie, voilà les deux Principautés ayant à payer chaque année, outre le tribut qui revient à la Porte, des intérêts auxquels la Russie aura droit. Par là la Russie devient maîtresse de réduire à presque rien le tribut dans les mains de la Turquie. Elle pourra, en effet, sous un prétexte ou sous un autre, mais prétexte toujours revêtu d'une apparence de générosité, faire, lorsqu'il lui plaira, remise des intérêts auxquels elle aura droit, et par ce moyen, forcer moralement la Porte à faire pour autant de temps remise du tribut annuel qui lui est dû par les Moldo-Valaques. Une pareille manœuvre ne pourra manquer de valoir à la Russie une double reconnaissance de la part des populations dont il s'agit. Que si au contraire la Porte, pour contreminer cette manœuvre, faisait d'elle même, et d'avance, abandon du tribut pour un an ou pour deux ans, elle se trouverait le faire au profit du trésor et de la prépondérance russe; car alors la Russie exigeant le paiement de l'intérêt de son argent, et cet intérêt étant en tout ou en partie payé au moyen des fonds qui auraient dû être appliqués au paiement du tribut, la Porte passerait aux yeux des populations pour avoir eu la main forcée par la Russie et sa considération ne manquerait pas d'en souffrir.

En tout état de choses l'emprunt, s'il est contracté, me paraît dangereux au dernier point pour le droit de suzeraineté de la Sublime Porte. Les boyards du parti russe avaient formé le projet de se réunir à l'effet d'adresser au nom du peuple valaque une lettre de remerciement à l'Empereur de Russie pour l'argent qu'il veut bien prêter aux Principautés; mais Fuad Effendi, ayant

appris ce dessein a aussitôt écrit au Caïmacan pour lui faire observer qu'à la future assemblée nationale seule appartenait le droit de délibérer sur un pareil objet. No. 2.587. 1848 Noem. 2.

Je sais, d'un autre côté, que Fuad Effendi a demandé des instructions à Constantinople au sujet de l'emprunt et qu'il a proposé à la Porte de s'opposer à ce qu'il fût contracté. Toujours est-il que le Métropolitain, homme d'un caractère éminemment frauduleux et qui, dans la vue de reconquérir la bienveillance russe, avait été l'instigateur du projet d'adresse à l'Empereur, s'est fait consigner chez lui, ou a laissé croire au public qu'une maladie grave de l'Archevêque était la cause qui faisait ajourner la réunion des boyards, bien que la note de Fuad Effendi en fût la seule cause.

A Bucarest les Turcs gagnent chaque jour du terrain dans l'opinion publique; leur conduite paisible leur attire les éloges de la population, et leur habileté dans les manœuvres, surtout dans les manœuvres d'infanterie, leur a mérité les éloges des Russes eux-mêmes; le Géneral russe Duhamel m'en parlait ces jours-ci en employant les expressions les plus flatteuses pour eux. Du reste, les troupes turques sont des élèves d'instructeurs français et leurs manœuvres sont françaises.

Veuillez agréer, etc., etc.

(Signé:) De Ségur.

Articol din „Bukurester Deutsche Zeitung“. No. 54. 1848. 4. XI. No. 2.588. 1848 Noem. 2.

Donaufürstenthümer.

Walachei, Bukurest, . . . — Zu den glänzendsten Ballfesten die unsere Stadt noch gesehen, gehörte gewiss der Ball den Se. Exc. der Herr Kaimakan K. Kantacuzeno am letzten Samstage zu Ehren der hohen Gäste gab, die uns die die Geschicke dieser Länder ordnenden kaiserlichen Höfe, die Suzeräne wie die Schutzmacht sandten, um die Ordnung wiederherzustellen und die in der aufgeregten Zeit ebenfalls aufgeregten Gemüther zu beruhigen. I. I. E. E. die kaiserlichen ausserordentlichen Kommissäre und Kommandirenden Herren Generale beider kaiserlichen Heere, eine zahlreiche Generalität, ein glänzender Generalstab und viele Offiziere aller Waffengattungen bildeten in der That ein höchst pittoreskes Schauspiel. Es war dies um so freudenerregender, da Alle von dem gleichen Wunsche beseelt schienen, des Lebens Ernst auf

No. 2 588. 1848 Noem. 2. die kurze Dauer einiger Stunden zu vergessen und sich einem der süssesten Genüsse des Lebens, der „potenzirten Geselligkeit“, wie ein deutscher Dichter einen Ball so treffend nennt, auf Augenblicke zu ergeben. Die schönste Zierde der Gesellschaft war natürlich die Damenvelt, hier in edelster Einfachkeit, dort in bunter Farbenpracht prangend — überall aber dem hohen Ideal des Schönen nachstrebend. Die Zahl der reizenden Toiletten aufzuzählen — wer vermöchte es! Auszusprechen welcher Dame die Krone der Schönheit an diesem Abend gebührte, — wer würde es wagen? — Begnügen wir uns also damit es laut anzuerkennen, dass Grazie, Pracht und Reichthum sich wechselseitig zu übertreffen suchten, und es deshalb auch nicht fehlen konnte, dass der Totaleindruck, den eine so liebliche, in ausgesuchter Eleganz strahlende Damenwelt machte, ein höchst günstiger — ja hinreissender war! Diesem unausprechlichen Zauber sowohl, als der für Alles sorgenden zarten Aufmerksamkeit S. Exc. des Herren Kaimakams, ist es zuzuschreiben, dass die Lust und Freude an der Unterhaltung so allgemein war, dass der Tanz bis gegen drei Uhr früh währte, also bei weitem die gewöhnliche Zeit überschritt, — der beste Barometer für den Grad des Vergnügens! Eine zahlreiche Dienerschaft war unaufhörlich beschäftigt die delikatesten Erfrischungen herumzutragen, bei denen das kühlende Eis und der wärmende Champagner nicht fehlten. Wer aber von der Tanzlust nicht im Saale gefesselt wurde, konnte sich bei dem sehr geschmackvoll und reich servirten Büfet auf der Gallerie erfrischen. Der Saal schwam in einem Lichtmeere und bedeutende Vorbereitungen waren zu diesem Feste gemacht worden, indem das Locale ein neu erbauter Saal ist, den der Eigenthümer, Herr Bossel, im Laufe dieses Sommers, also in den schwierigsten Zeitverhältnissen, als Land und Stadt von Cholera und Revolution heimgesucht wurden, hatte bauen lassen. Alle Luxusverzierungen, als Luster, andere Bronzen, Spiegel, ja sogar die Parketten waren in Wien bestelt worden und wurden täglich erwartet, da man sich seit Wochen mit der Hoffnung schmeichelte, die unterbrochene Dampfschiffahrt würde im Herbst endlich wiederhergestellt werden. Da nun die Zeit drängte, wurde die Dekorirung des Saales so zu sagen improvisirt—aber auf eine Art improvisirt, die den besten Beweis liefert sowohl für die grossartige Prachtliebe S. Exc. des Herrn Ballgebers, als für das gelungene Bestreben des Eigenthümers und Unternehmers. Der Saal war mit 600 Kerzen beleuchtet, die auf drei grossen Lustern

brannten, deren jeder 72 Kerzen fasst, und auf 22 kleineren. Was der Herbst noch von Blumen in den Gärten der Hauptstadt konservirt hatte und zu haben war, wurde unbarmherzig der Muttererde entrissen und in duftende Festons und Guirlanden verwandelt, — ja dieser Blumenschmuck war so reich, dass auch die zahlreichen Säulen im Saal mit Guirlanden umwunden waren, an Schillers „Jungfrau von Orleans" mahnend: „Und um die Säule windet sich der Kranz." Die Verzierungen waren so reich angebracht, dass Kenner sogar behaupten wollten, dass sie der Resonanz der Musik schaden, obgleich der Saal gewölbt ist und mithin den Schall begünstigt. In der Auffahrt von der Hauptstrasse bis zum Vorhause brannten ebenfalls Tausende von Lampen, die die Nacht in Tageshelle verwandelten, und ein geschmackvolles Thor, in edlen architektonischen Verhältnissen und ebenfalls hell beleuchtet, eröfnete diese Avenue, die in eine mit grünen Bäumen besetzte Allee verwandelt war. No. 2.588. 1848 Noem. 2.

Die vollkommenste Zufriedenheit I. I. E. E. der hohen Gäste und aller derer, die die Ehre hatten zu diesem schönen Feste geladen zu sein, ist der sicherste Bürger, dass die Erinnerung an diesen Abend stets eine angenehme sein wird.

Nota No. 1.179 a Consuluiuĭ general al Grecieĭ către Caimacamul Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 2.589. 1848 Noem. 3.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 69 bis. S. fr. Secret. St.)

Son Excellence Monsieur le Grand Logothète C. Cantacuzène, Caïmacam de Valachie, etc.

Monsieur le Caïmacam,

J'ai vivement regretté de voir dans la note que vous avez bien voulu m'adresser en date du 30 octobre (11 novembre) sub No. 782 que Votre Excellence ne croit pas devoir admettre la distinction établie par ma communication sub No. 1.130.

J'en ai été d'autant plus peiné que cette distinction ne porte aucun caractère d'innovation à tout ce qui a été pratiqué jusqu'à présent en Valachie, et que depuis 7 ans que je dirige le Consulat général de S. M. hellénique dans les Principautés Danubiennes, le Gouvernement valaque n'a pas fait la moindre objection à cet égard, ni énoncé une pareille idée, qui est contraire au droit des gens.

Que les sujets étrangers, qui exercent le commerce des fer-

No. 2.589. 1848 Noem. 3. mages des terres, soient soumis en tout point aux règlement et usages du pays pour tout ce qui concerne ce commerce, c'est une chose qui n'est pas contestée; mais qu'ils perdent leur nationalité par cela seul qu'ils sont fermiers, ce n'est ni juste, ni conforme aux traités.

Je crois donc de mon devoir de vous prier de nouveau, Monsieur le Caïmacam, de vouloir bien prendre en mûre considération les raisons contenues dans ma communication du 29 octobre (10 novembre) sub No. 1.130, bien persuadé que vous en reconnaîtrez la justesse. Dans le cas contraire, ce serait une question qui devra être résolue soit par S. E. le Commissaire impérial de la S. Porte dans les Principautés, soit à Constantinople.

Je saisis cette occasion pour renouveler à Votre Excellence les assurances de ma haute considération.

C. I. Rizo.

Bucarest.

No. 2.590. 1848 Noem. 3.

Adresa No. 1 a Comisieĭ pentru desarmare din Bucurescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Comisia întocmită pentru desarmarea populaţieĭ Capitaleĭ.

Bucurescĭ.

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Potrivit adresuluĭ aceluĭ cinstit Departament de sub No. 1.818, întemeiat pe al cistiteĭ Căimăcămiĭ, prin care se face cunoscut acesteĭ Comisiĭ ca să intre în lucrare, cu cinste se rĕspunde că ea nu-şĭ poate începe lucrarea, până maĭ întâiŭ cinst. Departament nu-ĭ va încunosciinţà dacă la mânăstirea Plumbuita, unde s'a hotărît a se depune armele, s'aŭ făcut trebuincioasele cuere pentru a lor aşezare, precum şi într'a cuĭ primire să se deà şi cine urmează să le transporteze de la Agie la locul arătat.

Această sciinţă cu cinste este rugat cinst. Departament să binevoească a o împărtăşì cât maĭ în grab Comisieĭ; tot într'o vreme binevoind a-ĭ trimite şi biletурile ce urmează a se da celor ce-şĭ depun armele, ca şi ea să poată intrà în lucrare.

Polcovnic, Fridericĭ.
Polcovnic, N. Lahovari.

Corespondenţă particulară din Constantinopole, în „Le National". 1848. 5. XII. No. 2.591. 1848 Noem. 3.

Correspondance particulière.

Constantinople.

. . . .

Aussi voyez-vous l'Empereur Nicolas refuser de faire droit aux demandes réitérées de la Porte relativement aux retraits des troupes russes des Principautés, où la tranquillité est complètement rétablie. Non seulement il ne tient aucun compte de ces demandes, mais ce malheureux pays est traité par lui en province russe. Il a été fait en Valachie, dans ces derniers temps, plus de dix-mille arrestations par ordre du Général Duhamel, malgré les protestations du Commissaire ottoman. A quel titre la puissance protectrice se conduit-elle de la sorte? Où est son droit, et que devient alors celui de la Porte et du Caïmacam?

Ce n'était pas assez de cet heureux régime à la cosaque, le favori du Czar, l'ex-Hospodar Bibesco est autorisé à résider à Fockchan, ville-frontière de la Valachie et de la Moldavie, tandis que les prétendants déchus ont pu se fixer à Bucarest avec leurs parents. Je vous laisse à penser à quelles menées, à quelles intrigues est livré ce malheureux pays? Le Commissaire de la Porte et le Prince Cantacuzène ont beau faire pour apporter quelques soulagements à ses maux; ils n'y réussiront pas tant que les Cosaques et leurs amis les prétendants seront là.

. . . .

Notă din „Le Siècle". 1848. 1. XII. No. 2.592. 1848 Noem. 3.

Provinces Danubiennes.

Une correspondance de Constantinople, 15 novembre, dit que le Général Duhamel a fait violer à Bucarest le domicile d'Omer Pacha, Commandant en chef de l'armée turque, sous prétexte de rechercher un officier des insurgés auquel le Général ottoman aurait donné asile.

Fuad Effendi aurait protesté, mais qu'importe? La Russie a un but, c'est de prouver qu'elle peut outrager impunément la Turquie,

No. 2592. 1848 Noem. 3. et ce but sera atteint. Le Czar compte ainsi dégoûter les Moldo-Valaques de rechercher la protection du Sultan, qui n'a pas même la puissance de défendre ses généraux contre une insulte qui de la part d'un grand gouvernement serait à l'instant même repoussée par l'épée.

No. 2.593. 1848 Noem. 3. „Unirea Moldoveĭ cu Ţeara-Românească." Articol din Bucovina. No. 3. 1848. 3. XI.

Unirea Moldoveĭ cu Ţeara-Românească.

Această unire între două părţĭ ale aceleiaşĭ naţiĭ, de la întemeĭarea Principatelor s'a dorit pururea de ceĭ maĭ însemnaţĭ bărbaţĭ aĭ Românieĭ. Ştefan-cel-Mare, Domnul Moldoveĭ, o şi realisase un minut. Michaiŭ Viteazul, Domnul Ţĕriĭ-Românescĭ, ajunsese asamenea a se numì Michail, cu mila luĭ Dumneḑeŭ, Domn Ţĕriĭ-Românescĭ, al Moldoveĭ şi chiar al Ardealuluĭ. Mijloacele însă întrebuinţate spre a aduce această mântuitoare unire, după obiceiul timpurilor de atuncĭ eraŭ armele; şi de aceea ele, în loc de a o săvârşì, o îngreuiaŭ încă prin urmele neapĕrate ale răsboiuluĭ, adecă prin ura şi antipatia ce stârniaŭ între Moldovenĭ şi Muntenĭ, uniĭ şi alţiĭ geloşĭ de neatârnarea lor. După începerea decadenţeĭ Românilor, aceştia asemenea simţiră că regeneraţia lor erà numaĭ în unirea ţĕrilor; şi de aceea de câte orĭ îşĭ putură arătà dorinţele, eĭ cerură această unire. După revoluţia de la Bucurescĭ, atât Munteniĭ cât şi Moldoveniĭ (chiar şi partida reacţionară din Valachia) s'aŭ rostit pentru întruparea Principatelor într'un singur corp. Şi aceasta a fost una din cele întâĭ articole din nota înfăţişată Porţiĭ Otomane de către Guvernul provisoriŭ al Valachieĭ, îndată după isbucnirea revoluţieĭ, protestând tot-odată şi despre nestrămutata vroinţă a Românilor de a nu slăbì, ci încă de a strînge legăturile ce-ĭ leagă către Imperia otomană. Eată chiar cuvintele propriĭ ale acestuĭ act: „Prin situaţia geografică, prin omogeneitatea populaţieĭ şi tendinţele lor (a Moldoveĭ şi a Valachieĭ) de a se întrupà într'un singur Stat, aceste două Principaturĭ formează valul Imperieĭ otomane şi bariera sa cea maĭ naturală în contra repedelor împresurărĭ ale panslavismuluĭ". Rosia din această dorinţă şi neapĕrată nevoinţă a Românilor, le face astăḑĭ o crimă. Prin vestita sa depeşă din 19 Iulie trecut, trimisă tuturor representanţilor sĕĭ din străinătate, cu poruncă de a o

aduce la cunoscința guvernelor și publicului Europeĭ, Cabinetul de San-Petersburg declară: că nicĭ Turcieĭ nicĭ Rosieĭ nu-ĭ vine de a vedé în locul ambelor Principate eșind un noŭ stat, etc. Rosia însă odinioară ținea un limbagiŭ cu totul altul. De câte orĭ ea avù nevoie să scoale pe Românĭ în contra Sultanuluĭ, și dintr'înșiĭ să-șĭ facă pedestalul pe care șĭ-a întemeiat puterea și influența sa în Orient — (și cu care astădĭ ea se slujesce spre a asuprì pe aceiașĭ Românĭ, carĭ aŭ contribuit la așezarea sa), ea pururea ca rĕsplătire le-a înfățoșat încântătorul tabloŭ al unirii Principatelor. Așà la Congresul ce avù loc la Niemirov în 1737, Rosia se primì ca să facă pace cu Turcia, dacă aceasta ar recunoasce neatârnarea Principatelor. Așà la Congresul ce avù loc la Focșanĭ în 2 August 1772. Rosia cerù ca Turcia să se primească, ca Moldova și Valachia să formeze un stat neatârnat subt garanția marilor puterĭ ale Europeĭ. Și câte asemenea cererĭ din partea Rosieĭ! Dar ce să căutăm pilde în veacul trecut, și să nu ne uităm în chiar lucrările Rosieĭ din dïua de astădĭ? Toată lumea scie că intrarea armieĭ rosienescĭ în Principate este spre a restatornicì statutul organic din 1832; aceasta o declară ofițial depeșa Conteluĭ Nesselrode maĭ sus pomenită, acesta este ultimatul făcut Turcieĭ: reașezarea Reglementuluĭ orĭ răsboiŭ. Eată legea Rosieĭ! Toată lumea asemenea scie că acest Reglement este făcut în vremea ocupațieĭ rosienescĭ de la 1828 până la 1834, ridicat după instrucțiile trimise de la San-Petersburg, subt presidenția Consilieruluĭ rusesc Mințiaki, și de un comitet de patru boierĭ, din carĭ doĭ aleșĭ de presidentul plenipotent rusesc, și numaĭ doĭ numițĭ de închipuitele adunărĭ obștescĭ de atuncĭ. Eĭ bine, acest Reglement, care pe urmă fu revidat și prefăcut de către însușĭ ministerul rusesc, pre care Rosia prin Tractatul de Petersburg din 1834, l-a impus Turcieĭ, pe care astădĭ ea cu armia în mână îl impune Românilor, eată ce dice despre unirea Principatelor în art. 425, ediția Moldoveĭ: „Începutul, religia, obiceiurile și asemĕnarea limbiĭ locuitorilor acestor douĕ Principaturĭ, precum și trebuințele ambelor părțĭ, cuprind din însășĭ descălecarea lor elementurile nedespărțiteĭ unirĭ care s'a împedecat și s'a întârdiat de întâmplătoarele împrejurărĭ. Mântuitoarele folosurĭ ale roduluĭ ce s'ar nasce din întrunirea acestor douĕ națiĭ sînt netăgăduite. Elementurile întruniriĭ a Moldo-Românilor se află așezate prin acest Reglement, prin asemĕnatele temeiurĭ ale administrațieĭ acestor douĕ țĕrĭ!“

No. 2.593. 1848 Noem. 3.

No. 2.593. 1848 Noem. 3. Acest articol dice maĭ mult decât orĭ-ce comentar ce ar maĭ puté veni din partea noastră. Lăsăm guvernelor şi publiculuĭ Europeĭ, către care Rosia se adresează, să judece de buna credinţă a acesteĭ Curţĭ protectoare, care la 1848 face Românilor o crimă capitală din aceea ce ea însăşĭ la 1832 le arătă ca o datorie şi ca o neapĕrată nevoie naţională!

No. 2.594. 1848 Noem. 4. **Adresa Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Comisiunea pentru desarmare din Bucurescĭ.**

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinst. Comisiĭ întocmite pentru desarmarea populaţieĭ Capitaleĭ.

Vĕdêndu-se cuprinderea adreseĭ aceleĭ cinst. Comisiĭ de subt No. 1-iŭ, grăbesce Departamentul cu cinste a-ĭ rĕspunde că, cât pentru trebuincioasa pregătire la mânăstirea Plumbuita, unde s'a hotărît a se depune armele, Departamentul încă de maĭ nainte a făcut cuviincioasa punere la cale, prin înţelegere cu cinst. Logofeţie a Credinţeĭ şi într'adins orânduirea d-luĭ Maioruluĭ Boruzin, inginerul Statuluĭ, şi se crede că s'a şi adus la îndeplinire. Pentru ceea ce se atinge însă de transportul armelor la mânăstirea Plumbuita, cinst. Comisie va binevoi a se înţelege cu cinst. Poliţie. Despre această înlesnire, cum şi pentru predarea lor către cine să fie, aceasta urmează a se chibzui de către cinst. Comisie, avênd fie-care mădular parte de o asemenea însărcinare. Iar biletele ce urmează a se da acelora ce depun armele, va cunoasce cinst. Comisie că-ĭ sunt trimise încă de treĭ dile.

Iancu Filipescu.

No. 2.595. 1848 Noem. 4. **Adresa Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Generalul rus Şerbinski.**

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Otnoşenie către Exelenţia Sa D. Gheneral Maior Şerbinski, Nacealnic ştabuluĭ corpuluĭ al 5-lea.

După cererea ce prin graiŭ aţĭ făcut Exelenţia Voastră astădĭ prin c. D. Colonel Daragan, pentru câte-va feţe ce se află subt ares-

tul Poliţieĭ Capitaleĭ, Departamentul cu cinste grăbesce a vĕ face No. 2.595.
cunoscut, că patru dintr'înşiĭ, şi anume Radu Ceauşescu, Costache 1848
Protopopescu, Gheorghe Terec şi Nicolae Marghiloman sunt căduţĭ Noem. 4.
subt categorie că în vremea revoluţieĭ s'aŭ preumblat în calitate de propagandiştĭ, cel dintâiŭ în judeţul Ialomiţa, cel de al doilea şi al treilea în Slam-Râmnic, şi cel de al 4-lea la Gorj. Iar ceĭ-lalţĭ treĭ, Radu Chiriţă, Moise Solomonescu şi Pitar Ştefan, după ofiţiala încredinţare ce s'a dat acum de cinst. Poliţie a Capitaleĭ, se află acolo (ceĭ) dintâĭ doĭ ca nisce dovediţĭ în învitare de nesupunere între lăcuitoriĭ satelor din plasa Obilescĭ, judeţul Ilfov, iar cel din urmă, Pitar Ştefan, s'a arestuit de dînsa, fiind din numĕrul celor hotărîţĭ a se arestà, ceea ce spre sciinţă cu cinste se face cunoscut Exelenţeĭ Voastre.

Raportul No. 4.639 al Sfatuluĭ orăşenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.596. 1848 Noem. 4.

(Orig. Arch. St. Min. de Interne, Dos. No. 549.)

Cinst. Departament din Lăuntru.

Sfatul orăşenăsc din Bucurescĭ.

Sfatul, luând în băgare de seamă cuprinderea porunciĭ cinst. Departament cu No. 1.576, are cinste a-ĭ face cunoscut că pe de o parte a scris d-luĭ parucic Lahovari, mădularul sĕŭ, care ramplasează pe d. Samurcaş, ca să facă cuvenita catagrafie de numĕrul, felul şi starea acelor mobile, şi apoĭ făcêndu-se licitaţie, să se încunosciinţeze şi cinstituluĭ Departament, iar pe de alta, fiind-că suma de 213 # şi leĭ 9, costul mobilelor acelor două salonurĭ de la palat, s'a rĕspuns de Sfat din cassa sa cu chip de împrumutare d-luĭ Samurcaş, fostul mădular, înaintea primiriĭ porunciĭ cinstituluĭ Departament cu No. . . , pentru-că d-luĭ a încredinţat pe Sfat că a primit întru aceasta grainîcele poruncĭ ale Ex. Sale Caimacamuluĭ şi d-luĭ Mareluĭ Vornic din Năuntru, Sfatul roagă pe cinst. Departament să-ĭ deà deslegarea trebuincioasă.

President, C. Lenş.
N. Lahovari, R. Simonide.
S., V. Nicoleanu.

No. 2.597. 1848 Noem. 4.

Ordinul No. 4.176 al Hătmăniei Moldoveĭ către Comandantul graniţeĭ din spre Transilvania.

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 463.)

La d. Căpitan Dănilescu.

Pe lângă adresul Depart. din Năuntru No. 18.907, primindu-se în copie raport. Isprăvn. ţinutuluĭ Neamţu cu No. 96, atingătoare de îngrijirea ce aŭ Româniĭ din ceea parte despre năvălirea Ungurilor din Transilvania asupră-le, maĭ vârtos din pricină că s'a omorît şi un preot din satul Valea-Jidanuluĭ, care s'a ispitit să aplece pe Românĭ la voinţa Ungurilor, căutând Româniĭ prilej a scăpà în codri de prin munţĭ din partea aceasta; decĭ vi se face cunoscut spre îndeplinirea predpisaniilor mele cu No. 3.906 şi 4.060, spre cuvenita întru această regularisire, prin înţelegere şi cu d. Comandirul otreadeĭ rosienescĭ, dând şi Comandiruluĭ trecĕtoareĭ Bicazuluĭ cuvenita deslegare.

No. 2.598. 1848 Noem. 4.

Ordinul No. 4.181 al Hătmăniei Moldoveĭ către Comandantul graniţeĭ din spre Transilvania.

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 463.)

La Căpitanul Dănilescu.

Spre deslegarea raportuluĭ d-voastră No. 83, vi se face cunoscut că prin păzirea maĭ întâiŭ a măsurilor ce vi s'aŭ însemnat de Ex. Sa d. Gheneral Maior Vogt, să fie primiţĭ locuitoriĭ din Transilvania ce vor năzuì spre scăpare în Principat.

No. 2.599. 1848 Noem. 4.

Raportul No. 1.490 al Cârmuiriĭ judeţuluĭ Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneşcĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Dolj.

În urma publicaţieĭ ce s'a făcut atât într'acest oraş Craiova, cât şi în judeţ, pentru ca să predeà toţĭ locuitoriĭ fără osebire armele ce vor avé la Comisia ce într'adins s'a întocmit şi aicĭ după porunca cinst. Departament de sub No. 1.652, Cârmuirea întâmpină

alăturatele în original treĭ jălbĭ din partea celor maĭ de consideraţie boerĭ şi neguţătorĭ dintr'acest oraş, rugându-se a nu li se luà armele, sub cuvînt că, avându-şĭ interesurile proprietăţilor p'afară şi negoţurile, nu pot a se preumblà fără arme, fiind amerinţaţĭ de făcĕtoriĭ-de-rele, maĭ vârtos acum când duhurile locuitorilor ţĕranĭ sunt încă neîmpăcate asupră-le, şi după alt cuvînt că d-lor în toată vremea, fiind supuşĭ stăpâniriĭ, n'aŭ tras asupră-le nicĭ o bănueală de oposanţĭ şi necredincioşĭ instituţiilor legale, şi pentru maĭ bună asigurare a stăpâniriĭ pot depune fie-care şi destoinice chezăşiĭ, că întrebuinţarea armelor nu le va fi pentru alt scop decât în preumblarea ce vor avé prin sate pentru în parte-le trebuinţă. No. 2.599. 1848 Noem. 4.

Această cerere a d-lor Cârmuirea socotì de cuviinţă a o recomenduì şi din parte-ĭ cinst. Departament de odată cu înaintarea originalelor jălbĭ, şi-l roagă plecat ca să binevoească a chibzuì o punere la cale prin d'adreptul înţelegere cu cinst. Căimăcămie, de a li se primi rugăciunea, fiind-că într'alt chip sînt siliţĭ ceĭ maĭ mulţĭ dintr'înşiĭ a încetà după drumurĭ şi a-şĭ părăsì toate îndeletnicirile ce vor avé, mulţumindu-se a-şĭ asigurà, de nu maĭ mult vieaţa, fie-care pe la casele lor, dacă le-ar lipsì asigurătoarele mijloace,—binevoind cinst. Departament ca resultatul ce se va încuviinţà într'aceasta să-l împărtăşească şi Cârmuiriĭ spre a puté păşi în urmarea poruncii ce are.

Cârmuitor, Filişanu
Secretar, N. Greceanu.

Secţia I-ĭ.
Or. Craiova.

Al doilea Memoriŭ remis de plenipotentul Ţĕriĭ-Româneseĭ Ioan Maiorescu Ministeruluĭ Germanieĭ. No. 2.600. 1848 Noem. 4.

(Orig. autograf. Col. Ecat. A. G. Golescu.)

II. Denkschrift an das Reichsministerium von Deutschland, überreicht am 4. (16.) November 1848.

Hohes Reichsministerium!

Die Schwirigkeiten der orientalischen Frage beschäftigen seit einer Reihe von Jahren die bedeutendsten Publicisten und Statsmänner aller Länder Europas, vorzüglich Detschlands. Instinctartig blickt man in Europa auf die Länder gegen das Schwarze Meer hin, die vom Schicksale zum Schauplatze grosser Weltbegeben-

No. 2.600. 1848 Noem. 4. heiten erkoren zu sein scheinen. „Hier muss sich" — fühlt und sagt sich jederman — „die Freiheit Europas und insbesondere Deutschlands als des zunächst Liegenden entscheiden." Einerseits die in politischer und commercieller Hinsicht hochwichtige Stellung Constantinopels, heutzutage Sitz einer morschen Staatsmaschine, — eines langsam dahinsterbenden Körpers, aber noch im Besitze der fruchtbaren Donauländer; andererseits die gegen den Süden von Europa sich unaufhaltsam ausbreitende Macht Russlands, getrieben von einer nimmersatt werdenden Ländergier, und unterstützt von einer schlauen, meisterhaft gut organisirten Diplomatie, als Trägerin des starrsten Absolutismus und als Feindin jeder freien Entwickelung des Gedankens: diese Betrachtungen berechtigen die freien Völker Europas zu der allgemeinen Meinung, die sie über den Süd-Osten von Europe hegen. Dazu kommen die zahlreichen slavischen Stämme, die tief in das Herz Deutschands einschlagen, und din leicht von dem Gedanken eines allgemeinen Slaventhums beseelt, entflammt und hingerissen werden können, wenn sie es theilweise nicht schon sind! Das schwierige und gefährliche in dieser Hinsicht subsumirt man unter dem Namen des Panslavismus.

Solange Russland, wie es jetzt ist, als Träger dieser Idee angenommen wird, ist der Panslavismus eine Chimere, — eine Unmöglichkeit: denn Russland fürchtet sich mehr vor den freiheitliebenden slavischen Stämmen als vor den andern Nationen. Auch ist die Idee des Panslavismus nicht von Russland ausgegangen; und wenn auch zugegeben, dass die russische Diplomatie diese Idee zu ihren Zwecken zu benützen sucht, so sind doch die Russen selbst von der Unmöglichkeit der Verwirklichung des Panslavismus durch Russland überzeugt.

Aber die Gefahr drohet von einer andern Seite her, von den süd-westlichen Stämmen, von denen zuerst die Idee des Panslavismus in die Welt geschleudert wurde. Bei dem überall erwachten Nationalitätsgefühle, bei dem Bestreben der Nationalitäten sich von fremdartigen Elementen loszureissen und aus dem ungehörigen Zusammenbindungen auszutreten, um sich dann als gleichartige Elemente fest aneinander zu schliessen und selbstständig zu constituiren, ist die Verwirklichung des Panslavismus nicht mehr eine Chimere, sie hat sogar eine gewisse Wahrscheinlichkeit für sich. Zwar glaube ich nicht im entferntesten an die Verwirklichung des Allslaventhums in der Form eines einzigen untheilba-

ren Staates. Dazu sind die slavischen Stämme untereinander zu verschieden in Sitte, Sprache, Litteratur und Religion, und stehen in dieser Hinsicht zu einander fast in demselben Verhältnisse mit den Völkern romanischer Zunge, wie z. B. die Ostromanen, Italiener, Spanier etc. Wohl aber ist die Realisirung des Allslaventhums möglich, sogar wahrscheinlich in der Form eines Foederativ-Staates oder Staatenbundes. Die Gefahr die daraus für Deutschland nothwendig entstehen wird, ist augenscheinlich, vorzüglich wenn man bedenkt, wie tiefe Wurzel der Hass gegen Deutschland bei allen slavischen Stämmen gefasst hat. Die Nothwendigkeit gebietet Deutschland auf die Mittel bedacht zu sein, durch welche ihm möglich wird, den panslavistischen Bestrebungen mit Erfolg entgegenzutreten und die drohende Gefahr abzuwenden. No. 2.600. 1848 Noem. 4.

Diese Mittel bieten sich von selbst dar; sie haben sich auch früher dargeboten; aber Deutschland hat sie nie benützt, — es hat seine hochwichtigen Interessen gegen den Süd-Osten von Europa nie gehörig gewürdigt, viel mehr auf eine Art vernachlässigt, die schwer zu entschuldigen sein wird. Dies haben die hervorragendsten Staatsmänner Deutschlands zu allen Zeiten erkannt und oft auch scharf gerügt, wie namentlich in der jüngsten Zeit der oesterreichische Gesandte zu Athen, H. v. Prokesch. Die Bemerkung dieses Staatsmannes ist zu wichtig, um ihr nicht einen Platz hier einzuräumen. Sie ist enthalten in einem Schreiben dieses Gesandten vom 30. Aug. l. J. an den unglücklichen Minister Latour.

„Die Russen“ — sagt Herr von Prokesch — „setzen sich in den Donaufürstenthümern fest. Wir haben mit einer Unthätigkeit, die an Hochverrath gränzt, 1829 (ach! was schrieb ich nicht dagegen!) die Donaumündungen in russische Hände fallen lassen, und zwar in einem Augenblicke, wo die russische Armee in einer Lage war, um das Petersburger Cabinet für jede Einsprache empfänglich zu machen. Wir werden vielleicht auch jetzt durch Phrasen uns gängeln lassen, und den russischen Einfluss bis an die Drau und Sau feststellen helfen! Die Pforte sträubt sich, aber sie hat Niemanden hinter sich. Frankreich geht im Gefolge Englands und England steckt mit Russland unter einer Decke, und Oesterreich und Deutschland, die das erste Wort führen sollten, sind Nullen! Dem sei wie ihm sei. Das Herz bricht mir; aber was kann ich?“

Nicht minder bitter drückt sich die Redaction der „Augsburger Allgemeinen Zeitung“ aus, — in ihrem Hauptblatte vom 18. October:

„Mittlerweile werden in den Donauländern, aus denen neueste

No. 2.600. 1848 Noem. 4. Briefe vor uns liegen, die oesterreichischen Consuln mit einem Hohne (von seite der Russen) behandelt, der ihnen, wenn sie ihre Ehre wahren wollen, nichts übrig lässt als abzureisen. Russland wird fortan allein an diesen Gestaden gebieten, bis Deutschland sich erinnert, was es dort einst mit Strömen Blutes errungen hatte."

Wahrhaftig, die Passivität der Repräsentanten der deutschen Mächte in Constantinopel, in den letzten Monaten, bei Gelegenheit des drohenden Auftretens Russlands gegen die Pforte, in der Sache der Donau-Fürstenthümer, ist im höchsten Grade auffallend! Niemand verkennt die verwikelten Zustände Deutschlands, und insbesondere Oesterreichs, und die hieraus entstandene Schwierigkeit thatkräftig nach Aussen hervorzutreten. Wenn man aber bedenkt, dass zuletzt die Pforte nichts weiter verlangte und erwartete, als dass ihre Politik gegenüber den rechtswidrigen Anmassungen Russlands gutgeheissen würde, so bleibt die Passivität des oesterreichischen Internuncius immer unerklärlich, und man fühlt sich wider Willen geneigt, dem von mehreren Seiten angeregten Verdachte Raum zu geben, dass das wiener Cabinet im voraus mit Russland einverstanden war, um sich auf diese Art der Zustimmung und Unterstützung dieser Macht in der italienischen Frage zu versichern. Dem sei wie ihm wolle, so viel steht fest, dass auch die jüngste Gelegenheit dem deutschen Einflusse einen sicheren und dauerhaften Weg gegen den Osten zu bahnen, verabsäumt wurde. Noch ist aber das Schicksal der Donau-Fürstenthümer nicht entschieden; noch sträubt sich die Pforte alle von Russland vorgeschlagenen Mittel anzuwenden; noch beweist sie durch die mächtigen Rüstungen, die sie im Geheimen betreibt, und durch die Truppen-Massen, die sie gegen die Donau sendet, dass das Einverständniss mit Russland, auf das die russischen Berichte sich fortwährend berufen, nur ein erzwungenes und momentanes ist; noch lässt sich vieles, was verabsäumt wurde, nachholen und wieder gut machen.

Daher erlaube ich mir einem hohen Reichsministerium, mit wenigen Worten die Mittel auseinander zu setzen, durch deren Anwendung der Süd-Osten von Europa, im Interesse Deutschlands und der Donau Länder überhaupt, gesichert, und für die unter doppelter militärischer Besetzung seufzenden romanischen Fürstenthümer Moldau und Walachei insbesondere, schon jetzt Bedeutendes unternommen werden kann.

Von den süd-östlichen Gränzen Deutschlands, bis an das

Schwarze Meer hin, sind es vorzüglich zwei Völker, nicht unbedeutend and Zahl, die Magyaren und die Ost-Romanen, die die slavischen Völkerschaften in zwei Theile schneiden. Es wohnen inzwischen auch Deutsche, und namentlich einige unbedentende Colonien in Ungarn, und dann vorzüglich die Sachsen in Siebenbürgen. Die Letzteren, 300.000 an Zahl, existirten seit Jahrhunderten, als selbstständige Nation, mit besonderen Rechten und Privilegien, bis die in diesem Sommer, gegen ihren Willen, und auch gegen den Willen der Romanen, von dem Landtage zu Klausenburg beschlossene Union Siebenbürgens mit Ungarn die Vernichtung ihrer besonderen politischen Existenz nach sich zog und ihre Auflehnung in Verbindung mit den Romanen gegen die Magyaren veranlasste. No. 2.600. 1848 Noem. 4.

Dieser Aufstand in Siebenbürgen, im Vorbeigehen gesagt,— hat nichts mit den slavichen Bestrebungen gemein, — hat auch keine reactionären Tendenzen, wie Einige behaupten wollen, und bezweckt nicht die Vernichtung der Magyaren oder die Untergrabung ihrer Freiheit. Nein, es ist ein nothgedrungener Kampf, lediglich gegen die Anmassungen und gegen den Terrorismus der Magyarisirungs-Partei, die jetzt in Ungarn am Ruder ist, und hat keinen andern Zweck, als die Gleichberechtigung der deutschen und der romanischen Nationalitäten, so wie diese in der oesterreichischen Constitution ausgesprochen wurde, und die Bethätigung ihrer unerschütterlichen Treue gegen das Haus Habsburg. Deswegen haben sich die Sachsen und die Romanen in Siebenbürgen zu der oesterreichischen Constitution bekannt. Als geborner Siebenbürger, erzogen unter den Romanen, Sachsen und Magyaren, bin ich mit den Verhältnissen dieser Länder vertraut. Hätten die Magyaren die anderen Nationalitäten· gesetzlich anerkannt und gesichert, so hätten sie in den Romanen und Sachsen die natürlichsten und treuesten Mitkämpfer gehabt, gegen panslavistiche Bestrebungen, wenn diese wirklich existiren.

Aber diese Deutschen sind ihrer Zahl nach ein zu unbedeutendes Element, um sie als Grundlage erfolgreicher politischer Combinationen annehmen zu können ; wohl aber eignen sich die Magyaren und die Ostromanen zur Aufrichtung eines starken und dauarhaften Bollwerkes gegen den Panslavismus, im Interesse der Freiheid und der Civilisation. Beide Elemente, das magyarische das zur semitischen Völker-Familie gehört, und das ost-romanische, dessen ursprüngliches Vaterland Italien ist, stehen heute im Osten von Europa ganz isolirt da, als eine Insel in einem slavischen Meere,

No. 2.600 1848 Noem. 4. die nur westwärts, durch eine schmale Erdzunge mit Deutschland in Verbindung kommt. Wie es nun augenscheinlich ist, dass nur über die Leiche diser zwei Nationen, und der unter ihnen wohnenden Sachsen, die nord-östlichen Slaven mit den südlichen sich die Hand reichen können, zur Verwirklichung eines allgemeinen Slavenreiches,—ebenso unläugbar ist es, dass nur durch die Gründung eines ungarischen, und weiter nach Osten hin, eines starken romanischen Reichs, und durch die Anlehnung beider an Deutschland, wird der Panslavismus unmöglich, und werden die Magyaren und die Romanen in den Stand gesetst, ihre Mission als Vorposten der gebildeten Völker im Osten von Europa zu erfüllen.

Was zuerst Ungarn betrifft, so ist nicht zu leugnen, dass das magyarische Element in diesem Königreiche fast nirgends compact genug ist, um innerlich dauerhaft consolidirt, seiner Mission umbehindert nachgehen zu können. Hingegen machen die Ostromanen innerhalb der Gränzen des alten Daciens—Theiss-Donau, Dniester—die stark überwiegende Hauptbevölkerung aus; denn hier stehen sich heutzutage 9.000.000 Romanen, gegen 2.300.000 Magyaren, Deutsche und Serben. Und was die beiden romanischen Donaufürstenthümer anbelangt, so ist die Bevölkerung in denselben ausschliesslich romanisch.

Die Magyaren wollten sich durch die Vereinigung Siebenbürgens mit Ungarn verstärken, und erzwangen die sogenannte Union, gegen den Willen der Sachsen und der Romanen. Aber der magyarishe Stamm stand gegenüber den übrigen Stämmen in Ungarn in einem viel günstigeren Verhältnisse vor der Union als nachher: denn Siebenbürgen brachte Ungarn 500.000 Magyaren, 1½ Millionen Romanen und 300.000 Sachsen zu. Da ist wahrhaftig kein Gewinn. Die nächste Folge dieses schlecht berechneten Schrittes ist der Nationalitäten-Kampf, der auch in Siebenbürgen ausgebrochen ist.

Die Magyaren scheinen den Fehler später eingesehen zu haben, denn sie machen den Szeklern annehmbare Anerbietungen, sich nach Ungarn einzusiedeln. Wenn dies geschieht, was auch sehr wahrscheinlich ist, dann ist, wenn nicht der ganze westliche Theil Daciens, gewiss aber Siebenbürgen für Ungarn nicht mehr haltbar: Denn die Szekler machen in militärischer Hinsicht die Hamptbevölkerung der Magyaren in Dacien, — und in Siebenbürgen auch in numericher Hinsicht, aus. Auch kann Siebenbürgen, seiner geogra-

phischen Lage nach, nur in Verbindung mit den Donau-Fürstenthümern zu einem materiellen Wohlstande gelangen. Die Industrie-Erzeugnisse der Sachsen, finden auch jetzt in den Donau-Ländern ihren reichsten Absatz. No. 2.600 1848. Noem. 4.

Daraus ergäbe sich für den künftigen romanischen Staat von selbst ein Territorium das ziemlich den Umfang des alten Daciens in sich fasste. Die rechtswidrig und gewaltsam abgerissenen Theile der Moldau, nämlich Bucovina und Bessarabien gehören natürlich dazu. Die Magyaren gewännen dagegen eine mehr compacte Bevölkerung ihres Stammes; und um künftigen Veranlassungen zu Nationalitätskämpfen zwischen Magyaren und Romanen vorzubeugen, könnte und müsste man den Überresten beider Nationalitäten in dem einem oder dem andern Staate freistellen, sich in den respectiven Staat ihres Stammes einzusiedeln, nach dem Beispiele der Szekler. Dem biederen und fleissigen Volke der Sachsen wird man in dem neuen romanischen Staate seine nationale Selbstständigkeit, wie sie vor der Union bestand, gewiss verbürgen.

Ungarn, — ohne Croatien und Slavonien, und ohne Siebenbürgen und was noch dazu gehören wird — mit einer überwiegenden magyarischen Bevölkerung, wird viel glücklicher und stärker sein. Ein solches Ungarn, durch Schutz- und Trutz-Bündniss verbunden mit dem romanischen Reiche, und dann beide in einem staatsrechtlichen Verbande mit Deutschland, auf die Art wie ich ihn für die Donaufürstenthümer in meiner Denkschrift vom 29. September dargestellt habe, heben die Gefahren des Panslavismus, sichern den Süd-Osten von Europa, und verschaffen Deutschland den ihm gebührenden und nothwendigen Einfluss bis an das schwarze Meer hin.

Dass diese beiden Nationen sich an Deutschland anlehnen müssen, ist die allgemeine Ueberzeugung aller aufgeklärten und besonnenen Romanen und Magyaren. Denn wie günstig auch immer die staatsrechtlichen Zustände dieser Nationen sich gestalten mögen, so sind sie doch ohne Deutschland zu schwach, um dem Panslavismus zu widerstehen.

Um aber die Orientalische Frage vollständiger zu lösen, müsste man Griechenland, sowohl auf den Inseln, als auch auf dem Festlande, weitere und natürlichere Gränzen bemessen. Die Verwirklichung dieser Combinationen ist freilich Sache der Zukunft; wenn uns aber nicht alle Zeichen trügen, so ist der Zeitpunkt nicht mehr

No. 2.600. 1848 Noem. 4. fern, wo die ganze Thätigkeit und Gewandtheit der Staatsmänner Deutschlands, mit Rücksicht auf diese Combinationen in ihrem vollen Umfange in Auspruch genommen wird. Schon die romanische Erhebung von diesem Sommer erinnerte Deutschland an seine Aufgabe, und gab die erwünschte Gelegenheit auf jenes Ziel hin zu arbeiten.

Dies kann noch jetzt mit Bezug auf die Moldau und Walachei versucht werden, und der Erfolg wird — dessen bin ich sicher — die Mühe lohnen: denn wie ich oben bemerkte, das Schicksal dieser schönen aber unglücklichen Länder ist nichts weniger als entschiden.

Natürlich drängt sich hier die Frage auf: wie würde die Türkei sich dabei verhalten?

Ohne mich auf die Eventualitäten, die bei einer Neugestaltung der europäischen Zustände die Türkei nothwendig treffen müssen, einzulassen, lässt sich diese Frage, was die Moldau und Walachei, wie sie jetzt sind, betrifft, sehr leicht beantworten. Die Türkei selbst kommt uns hierin entgegen. Bei der Pforte ist in den letzten Jahren mehrmals der Gedanke aufgetaucht, den beiden Fürstenthümern, durch Capitalisirung ihres unbedeutenden jährlichen Tributs, die Loskaufung von der Türkei zu erleichtern und sie gänzlich frei zu geben. Die Türken argumentiren so: Es ist für die Pforte viel ersprisslicher, unendlich vortheilhafter auf diese Art das Volk der Romanen sich zum treuen Freunde zu machen, als dass die Fürstenthümer nur zu einem offenen Felde für russische Intriguen gegen sie selbst und gegen die Türkei auch fortan dienen sollen!

Und wahrlich, die Entfernung des russischen Einflusse von der Donau, ist für die Türkei eine Lebensfrage, und sie würde jede Mitwirkung dazu, von Seite Deutschlands, mit Dankbarkeit annehmen. Die Fürstenthümer sind im Stande sich loszukaufen; sie können es aber aus leicht begreiflichen Gründen, nur unter dem Schutze und Verbürgung Deutschlands versuchen.

Die erste Aufgabe der Gesandtshaft des deutschen Reichs in Constantinopel würde nun die sein, auf Zurückzichung der russischen Truppen aus den Fürstenthümern zu wirken, wozu vor allem die Zustimmung des Wiener Cabinets nothwendig ist: denn die Türken sind gewohnt Deutschland in Wien zu betrachten. Auch können die Türken schwerlich begreifen, was die Centralgewalt

von Deutschland bedeutet, solange nicht Preussen und Oesterreich in die Zurückrufung ihrer besonderen Gesandten einwilligen. No. 2.600. 1848 Noem. 4.

Gleichzeitig mit diesem Schritte dürften Unterhandlungen angeknüpft werden, wegen der Loskaufung der Fürstenthümer und wegen ihrer Vereinigung unter einem Fürsten aus (dem) Hause Oesterreich und unter dem Schutze Deutschlands. Was für ein mächtigeres romanisches Reich noch zu thun übrig bleibt, das hängt von der Zukunft ab..

Die hohe Central-Gewalt von Deutschland dürfte den passenden Weg leicht finden, zu einem glücklichen Resultate, im übereinstimmenden Interesse Deutschlands und der Fürstenthümer, bald zu gelangen.

In dem der Unterzeichnete gegenwärtige Schrift einem hohen Reichsministerium gehorsamst überreicht, verbleibt er mit der ausgezeichnetsten Hochachtung.

Iohann Maioresco,
Bevollmächtigter der Donau-Fürstenthümer.

Francfort a/M.

Nota No. 838 a luĭ Constantin Cantacuzino, Caimacamul Ţĕriĭ-Românescĭ, către Generalul A. Lüders. No. 2.601. 1848 Noem. 5.

(Conc. rus. şi rom. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. Si.)

Exelenţie!

Căimăcămia, după raportul ce a primit de la Departamentul trebilor din Lăuntru sub No. 1.699 în privinţa pedepseĭ cuvenite la opt-spre-ḑece locuitorĭ din judeţul Teleorman, aduşĭ aicĭ de către oştirea otomanicească ca învitătorĭ de răsvrătire, a dat deslegare ca treĭ din acel numĕr, căḑuţĭ în vină de un maĭ mare grad, să se certe în faţa loculuĭ cu câte cincĭ-ḑecĭ loviturĭ fie-care şi apoĭ să se trimiţă la închisoarea mânăstiriĭ Znagovul pe soroc de şease lunĭ, iar ceĭ-lalţĭ cincĭ-spre-ḑece, ca vinovaţĭ de un grad maĭ mic, să se certe numaĭ cu câte douĕ-ḑecĭ şi cincĭ loviturĭ în faţa loculuĭ şi apoĭ să se deà pe chezăşie de bune purtărĭ în viitor.

Departamentul trebilor din Lăuntru acum, prin douĕ raporturĭ ale sale subt N-rele 1.828 şi 1.975, arată că pe lângă acel numĕr de 18 locuitorĭ, aduşĭ aicĭ de către oştirea otomanicească, a maĭ primit şi alţĭ 22 locuitorĭ trimişĭ acolo de către dumnea-luĭ podpolcovnicul Daragan şi pentru carĭ este primită la Căimăcămie şi Nota Ex. V. No. 20, care s'a încunoscinţat zisuluĭ Departament;

No. 2.601. 1848 Noem. 5. că asupra acelui număr de 22 locuitori făcêndu-se cercetare, nu s'a găsit vre-o altă vină, decât că sînt ridicaţi după arătarea arendaşului de nesupuşi, şi că părerea Departamentului este ca acei 22 locuitori să se trimiţă înapoi spre înfăţişarea cu pârîşul lor, unde, prin amăruntă cercetare dovedindu-se vinovaţi, să se certe poliţienesce în faţa locului spre pildă şi altora, şi să se sloboadă pe chezăşia celor-lalţi săteni pentru bune purtări în viitor, iar câţi nu vor fi vinovaţi, unii ca aceea să se sloboadă numai pe chezăşie de bune purtări.

Fiind însă că numĕrul acelor oameni este mare, şi nu se poate porni la judeţ sub pază numai de dorobanţi ai Cârmuirilor, cari nu sînt de odată într'un numĕr proporţionat cu acela al celor ce li se vor da sub pază, cere ḑisul Departament ca trimiterea la judeţ a celor patru-ḑeci locuitori, precum şi întoarcerea la mânăstirea Znagovul a trei dintr'înşii, să se facă sub pază de Cazaci.

Căimăcămia, vĕḑênd că Departamentul trebilor din Lăuntru face o cerere dreaptă, are cinste a rugà pe Exelenţia Voastră ca să luaţi în băgare de seamă împrejurările rostite mai sus, şi preţuind neapĕrata trebuinţă de a fi acel numĕr de locuitori în pornirea lui la judeţ însoţit până acolo de un numĕr de ajuns de Cazaci, să binevoiţi a hotărî trebuinciosul numĕr de Cazaci spre sfârşitul arătat, cinstind pe Căimăcămie cu rĕspuns

Primiţi, Ex., încredinţarea despre înalta consideraţie şi stimă.

No. 2.602. 1848 Noem. 5. **Adresa No. 869 a Căimăcămiei Ţĕrii-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.**

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.).

Căimăcămia Ţĕrii-Românescĭ.

Cinstitului Departament al trebilor din Năuntru.

Cuprinderea adresei cinstitului Departament sub No. 1.328, în pricina acelui grâu secvestruit şi vîndut de către Dimitrie Paţa, arendaşul moşiei Vânjul, dând-o Căimăcămia în cunoscinţa Măriei Sale Paşa al Vidinului, s'a primit acum rĕspuns de la acesta, că pricina cercetându-se de către cine se cuvine, s'a dovedit că grâul ce acel Dimitrie a vîndut omului Măriei Sale nu este din grâul secvestrat de către Misirliu, ci din acela al satelor mânăstiresci, care este secvestrat, şi cu chipul cu carele acel grâu s'a primit ce va face Cârmuitorul judeţului Mehedinţi, fiind-că grâul ce s'a

primit de la Pața s'a dat luĭ Coștache Cârța, carele a fost trimis din partea Cârmuitoruluĭ, căruia Costache ĭ-a dat şi baniĭ. No. 2.602. 1848 Noem. 5.

Căimăcămia dă în cunoscința cinstituluĭ Departament cuprinderea de maĭ sus a rĕspunsuluĭ primit de la Măria Sa Paşa al Vidinuluĭ, precum şi că cuprinderea aceleĭ copiĭ, ce se ḑice că se alătură, este No. 9.217 din 17 Octomvrie leatul 1848, Cârmuiriĭ Mehedinţĭ, prin d-luĭ cinovnicul Costache Cârța, pe temeiul porunciĭ de sub No. 3.239 a Departamentuluĭ Credinţeĭ, pentru costul arenḑiĭ moşieĭ Oreviţa şi Vânjul, spre rĕspuns la adresa subt No. 1.328, însemnată maĭ sus.

Adresa No. 2.087 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Cârmuirea de Mehedinţĭ. No. 2.603. 1848 Noem. 5.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 374.)

La Mehedinţĭ.

La raportul aceleĭ Cârmuirĭ de sub No. 9.633 grăbesce Departamentul a-ĭ rĕspunde că pentru orĭ-ce conḑee de banĭ vor fi asupra fostuluĭ Subt-cârmuitor la plasa Blahniţiĭ, praporcic N. Marghiloman, să trimiţă aicĭ listă întemeiată pe adevĕr, ca vĕḑêndu-se să se facă cuviincioasa punere la cale.

Adresa No. 2.112 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.604. 1848 Noem. 5.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ.

Cârmuirea judeţuluĭ Teleorman, prin raport cu No. 863, încunosciinţează Departamentuluĭ că cu arestanţiĭ ce aŭ fost adunaţĭ la arestul poliţieĭ de acolo de către comenḑile de Cazacĭ, s'a făcut cheltuială de leĭ una sută şeaĭ-ḑecĭ şi unu par. douĕ-ḑecĭ şi treĭ, şi cere deslegare de unde să se plătească aceştĭ banĭ.

Această împrejurare se supune şi de către Departament în cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ, ca binevoind a chibzuì să-l împărtăşeaşcă cu sciinţă.

No. 2.605. 1848 Noem. 5.

Raportul No. 1.498 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Dolj.

Deşì câte-và ḑile în urma căderiĭ nelegiuituluĭ Guvern, locuitoriĭ din câte-và sate din cuprinsul acestuĭ judeţ se aflară încă revoltanţĭ şi nesupuşĭ la poruncile legiuituluĭ de astăḑĭ guvern, dar după straşnicele măsurĭ întrebuinţate de Cârmuire cu uniĭ ca aceia, aducêndu-ĭ acum la cunoscinţă, şi ne maĭ figurând în judeţ de o cam dată nicĭ o neliniştire, Cârmuirea, spre rĕspuns la porunca cinstituluĭ Departament cu No. 1.909, plecat îĭ face cunoscut despre aceasta, maĭ adăugându-i-se că îndată ce se va descoperì de iznoavă vr'un turburător liniştei obştescĭ, hrănindu-se tot de ideile acele rătăcitoare, de carĭ fură ocupaţĭ ceĭ maĭ mulţĭ atâta vreme, Cârmuirea cu uniĭ ca aceia va întrebuinţà fără zăbavă instrucţiile ce-ĭ sînt date de cinst. Departament prin porunca cu No. 817.

Cârmuitor, Filişanu.
Secretar, N. Greceanu.

La Secs. 1-ĭ.
Or. Craiova.

No. 2.606. 1848 Noem. 5.

Raportul No. 332 al Cârmuiriĭ de Vâlcea către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Vâlcea.

Subt-cârmuitorul de Otăsăŭ, cu raportul subt No. 860, înaintând Cârmuiriĭ pe Parucicul Ioan Nisipeanu şi Parucicul Manole Bonciŭ, ceĭ ce în vremea căḑutuluĭ guvern s'aŭ aflat între pandurĭ ca Maiorĭ; pe de o parte s'aŭ pus subt păstrarea Poliţieĭ, iar pe de alta plecat se supune aceasta la cunoscinţa cinst. Departament, rugându-l să binevoească a da poruncă de urmare.

Cârmuitor, N. Socolescu.
Secretar, Ioan Bunescu.

Secţia 2.

Raportul No. 6.114 al Cârmuiriĭ de Muscel către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 2.607. 1848 Noem. 5.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 359.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Muscel.

De la Sub-cârmuirile de Dâmboviţa, Nucşoara, Argeşelul şi Rîurĭ, primindu-se delele arătate în osebitul opis de lucrările urmate în vremea fostuluĭ nepravilnic guvern, cu acest plecat raport se trimit c. Departament filarisite, şnuruite şi pecetluite, potrivit îndatoririĭ puse prin porunca No. 158.

Cârmuitor, Grădişteanu.
S., Christodorescu.

Anexă.

Opis pentru delele formate de către Sub-cârmuirile maĭ jos însemnate de lucrările fostuluĭ nepravilnic Guvern. 1848.

No.	Luna	
		Plaiul Nucşoareĭ.
	Iunie	
29	18	Pentru toate lucrările Constituţieĭ.
		Plaiul Dâmboviţeĭ.
1	19	Delă pentru schela Dragoslavele.
2	22	Ḑile de drum.
3	24	Proprietate.
4	17	Felurĭ de îndatorirĭ.
5	10	Cutiile satelor.
	Aug.	
6	3	Ţiganĭ boerescĭ şi mânăstirescĭ.
7	—	Secfestrurĭ.
8	18	Suirea şi coborîrea oilor.
9	—	Militarĭ fugarĭ.
10	—	Arăturĭ şi semĕnăturĭ.
11	—	Dorobanţĭ.
12	—	Buletinurĭ, Monitor şi alte proclamaţiĭ.

No. 2.607.
1848
Noem. 5.

No.	Luna	
	Iunie	**Plasa Argeşeluluĭ.**
45	14	Delă pentru lucrările Constituţieĭ.
46	19	„ „ liberarea Ţiganilor particularĭ.
47	21	„ „ alegerile primare ale deputaţilor de prin sate, alegĕtoriĭ deputaţilor constituanteĭ Adunărĭ.
		Plasa Rîurile.
27	14	Delă pentru toate poruncile atinse de lucrările Constituţieĭ.
28	—	Pentru Buletinurĭ începute de la 15 Iunie.

Cârmuitor, Grădişteanu.
S., Christodorescu.

No. 2.608.
1848
Noem. 5.

Nota No. 247 a Consululuĭ general al Rusieĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Traducere din rusesce. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Dela Gheneralicescul Consulat Rusesc către Vornicia cea mare din Năuntru.

Domnul Gheneral de infanterie Lüders a făcut cunoscut acestuĭ Consulat de neapĕrata trebuinţă ce a găsit Exelenţia Sa, ca să se întocmească în mânăstirea Văcărescĭ pentru arestanţiĭ politicescĭ de acolo osebit spital, orânduindu-se pentru dînsul doctor din adins şi cuvenită îngrijire; iar în ferestrele odăilor orânduite pentru bolnavĭ să se facă negreşit zăbrele de fier.

Indeplinirea acesteĭ cererĭ, după întocmaĭ putinţă grabnică, subt-iscălitul are cinste după cuviinţă a o aduce asupra măsuriĭ aceluĭ Departament, şi de urmare roagă a-l cinstì cu rĕspuns, spre a se comunicà de aceasta Domnuluĭ Comandir al corpusuluĭ.

A iscălit Svetnic de Stat, C. Kotzebue.
A tâlmăcit, M. Kifalov.

Depeşa luĭ de Ségur, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide. No. 2.609. 1848 Noem. 5.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

J'ai eu l'honneur de vous annoncer par ma dépêche du 12 novembre, dont j'expédie aujourd'hui le duplicata par Constantinople (car nous sommes toujours sans communications avec Vienne), que les boyards du parti russe avaient eu la pensée de faire adresser par la boyarie toute entière des remerciements à l'Empereur Nicolas au sujet de l'emprunt qu'il avait fait accorder aux Principautés, et que Fuad Effendi avait formulé des objections contre ce projet.

Les vieux boyards persistant dans leur voie, et ne voulant cependant pas aller se heurter contre les résistances de la Porte, ont mis un autre projet sur le tapis. Il s'agissait de signer une adresse de remerciements aux deux souverains de Turquie et de Russie, pour les preuves de dévouement que dans les derniers événements ils ont données à la Valachie et pour leur demander la prolongation de l'occupation.

Le Commissaire turc s'est encore opposé à ce qu'une réunion d'hommes, qui n'est pas l'assemhlée nationale pût exprimer un désir au sujet de la durée de l'occupation. Mais il n'a pu mettre obstacle à la manifestation de sentiments de gratitude qui s'adressaient aussi bien à son souverain qu'au souverain de la Russie. Toutefois il a exprimé le désir assez formel que l'adresse projetée fît une distinction entre les services rendus par les troupes turques, lesquelles ont eu à surmonter les seules difficultés de l'occupation, et les prétendus services rendus par l'armée russe, dont la présence sur le territoire valaque est restée sans justification, puisque le pouvoir institué après la révolution du 23 juin s'était dissous de lui-même, à la seule présence des troupes ottomanes.

Avec l'idée du nouveau projet d'adresse le Métropolitain a soudain recouvré la santé. La réunion de la boyarie qui avait été ajournée vient d'être convoquée pour aujourd'hui, je crois. J'aurai soin, Monsieur le Ministre, de vous instruire de ce qu'on aura décidé dans cette assemblée.

On avait déjà parlé, mais vaguement, dans le public russe de Bucarest, d'un projet de constituer un Etat roumain indépendant,

No. 2.609. 1848 Noem. 5. avec le Duc de Leuchtenberg pour souverain. Une personne m'assurait ces jours-ci qu'une insinuation, jetée négligemment dans une conversation par un officier supérieur russe, avait réveillé quelques espérances à cet égard dans le parti des vieux boyards.

Les officiers russes professent tout haut la plus profonde estime pour M. le Président du Conseil. Ils me demandent des renseignements sur son caractère, sur sa personne, et ils finissent tous par exprimer le désir de le voir placer définitivement à la tête du Gouvernement de la République.

Veuillez agréer, etc., etc.

(Signé:) H. de Ségur.

No. 2.610. 1848 Noem. 6.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Jurnal.

Astădĭ, Sâmbătă la 6 Noemvrie 1848, în adunarea Sfatuluĭ administrativ extraordinar, luându-se în băgare de seamă adresul cinst. Căimăcămiĭ cu No. 784, prin care se supune la chibzuirea Sfatuluĭ de a se hotărî din ce casse să se ieà suma de leĭ nouĕ sute cincĭ-decĭ pe lună, ce arată că ar fi cerut Exelenţia Sa Omer Paşa pentru canţelaria întocmită spre înlesnirea ţineriĭ corespondenţeĭ cu autorităţile pământene, Sfatul găsesce cu cale ca arătata cheltueală ce peste tot pe lună se însumează la leĭ nouă sute cincĭ-decĭ, fiind o cheltueală extraordinară, se va plăti de cinst. Vistierie din § destinat pentru asemenea cheltuelĭ.

D-luĭ şeful Departamentuluĭ din Năuntru va supune acest jurnal la cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ şi îl va aduce la îndeplinire, potrivit deslegăriĭ ce va binevoì a da.

Iancu Filipescu, Const. Suţu, Const. Belu, Ioan Câmpineanu.

No. 2.611. 1848 Noem. 6.

Ordinul No. 875 al Caimacamuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ C. Cantacuzino către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Buletin ofiţial. No. 61. 1848. 19. XI.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

C. Departament din Năuntru.

În urmarea arătăriĭ aceluĭ Departament cu No . . . , înţelegên-

du-se Căimăcămia cu Exelenția Sa Gheneralul de infanterie Lüders, s'a primit acum respuns de la 5 curgĕtor Noemvrie No. 52, că toți dorobanții, curierii, sătenii ce poartă slujba cordonului granițelor, precum şi slujbaşii contracciilor, se deosebesc din obşteasca desarmare a locuitorilor, ca nisce oamenĭ ce alcătuesc Poliția Oblăduiriĭ, de a nu se luà adecă armele de la dînşiĭ, pentru care s'a şi făcut punere la cale în oştiri, cu această însă observație ca să se facă cunoscut Exelenției Sale de câți anume şi în cę loc cere trebuința Statuluĭ a avé dorobanți, curierĭ, sătenĭ cordonaşĭ şi alțĭ oamenĭ cu arme. No. 2.611. 1848 Noem. 6.

De aceea va grăbi cinstitul Departament cu trimiterea la Căimăcămie a uneĭ asemenea liste de numĕrul acestor oamenĭ, carĭ aŭ drept într'acest chip a purtà arme. ca şi Căimăcămia să o comunice Exelențeĭ Sale.

Caimacamul, C. Cantacuzino.

Scrisoarea luĭ A. Ubicini către Ion Ghica. No. 2.612. 1848 Noem. 6.

(Copie. Acad.)

Mon cher Ghica, je n'ai que le temps de vous griffoner deux ou trois mots à la hâte. Bratiano, qui est là à fumer sa pipe, se charge de vous les faire parvenir. J'ai reçu votre lettre du 26 octobre. Il n'y a rien à faire ici que ce que nous disions: écrire, écrire et encore écrire. Le gouvernement ne veut rien faire; le temps, ou la volonté, lui manque. Quand on lui montre la situation grave, comme elle l'est en effet, il ferme les yeux. Bastide est comme honteux du rôle qu'il joue; aussi est-il introuvable. La question du Président absorbe tous les esprits. Quand je me suis adressé à divers représentants pour des interpellations, tous m'ont dit: Nous voulons bien, mais pas à présent; on ne nous écouterait pas; il faut attendre l'élection du Président. J'aurais bien pu m'adresser à de ces gens comme il n'en manque pas, toujours prêts à parler sur tout et contre tout.

Mais c'eût été discréditer la cause. Je préfère attendre et faire parler les journaux. J'ai rédigé une adresse au Gouvernement français au nom de Golesco et de son collègue à Francfort. Vous savez qu'il est parti pour le rejoindre là-bas; de là il se rend à Londres où Bratiano doit aller le retrouver. Ce qu'ils vont faire là, je n'en sais rien. Balcesco l'aîné est ici depuis deux jours. Il a vu Tell et Eliad à Cronstadt. Nous sommes toujours sans nouvelles positives de nos pauvres prisonniers. Ecrivez-nous ce que vous en savez.

No. 2.613. 1848 Noem. 6. **Scrisoarea luĭ Dimitrie Brătianu către Ion Ghica.**

(Copie. Acad.)

Am ajuns la Paris sînt câte-và ḑile. La Aprilie îmĭ dedeseră bune nădejdĭ, deputaţiĭ se înţelege; dar acum iar aŭ început lupta între . . . şi democraţie şi pe noĭ, negreşit, ne-aŭ uitat. La Francfort am găsit pe Maiorescu, care m'a încredinţat că peste puţine ḑile pleacă pentru Constantinopole ambasada guvernuluĭ central germanic cu instrucţiunĭ favorabile nouĕ, şi de la Constantinopole doĭ agenţĭ se vor duce la Bucurescĭ şi la Iaşĭ cu titlul de consilierĭ de ambasadă. Aicĭ de o cam dată e slabă nădejde; ḑic că vor face ce va face Englitara. De aceea Golescu a plecat sînt două ḑile pentru Londra pe la Francfort. Mâne plec şi eŭ pentru Londra, cu toate că sciŭ prea bine că nicĭ acolo nu o să dobândim nimic.....

Aicĭ toată ocupaţia oamenilor politicĭ este alegerea Presidentuluĭ şi, alegerea odată făcută, după toată probabilitatea, iar o să fie vĕrsare de sânge. Om vedé ce-o maĭ eşi. D-l Hogués, corespondentul Naţionaluluĭ la Constantinopole, ne scrisese la Bucurescĭ ca să ne ceară banĭ. Nu ĭ-am putut rĕspunde, pentru că Turciĭ aŭ dat peste noĭ. Indeamnă-l să continue corespondenţa, să ne apere causa, şi îl vom mulţumì îndată ce împrejurările ne vor ertà.

N'am nicĭ o scire despre prieteniĭ noştri prisonierĭ. Costache Bălcescu a sosit alaltă-erĭ de la Hermannstadt. Lăsase acolo pe Magheru, pe Eliad, pe Tell şi pe alţĭ 150 de emigraţĭ. Luptă voinicesce acolo, dragul meŭ, şi scrie-ne adesea. Iţĭ voiŭ maĭ scrie din Londra. Complimente nevesteĭ tale şi luĭ Czaicowski. Al tĕŭ prietin.

No 2.614. 1848 Noem. 7. **Nota No. 65 a Generaluluĭ Lüders către Constantin Cantacuzino, Caimacamul Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Traducere. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 6 bis/2.079. Secr. St.)

Tâlmăcire din rusesce.

Domnul meŭ Constantin Gheorghevicĭ!

Am cinste a vĕ însciinţà, Domnul meŭ, că după adresa Domnieĭ Voastre de la 5 ale curgĕtoruluĭ Noemvrie No. 838, am poruncit să se trimiţă în disposiţia Şefuluĭ Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru, domnuluĭ Vorniculuĭ Filipescu, 10 Cazacĭ de ajutor dorobanţilor, ca să însoţească până la locul de locuinţă două-

deci și doi arestanți, de cari d-v. pomeniți în acea adresă, din numĕrul celor ridicați de oștirile rusesci din județul Teleorman. No. 2.614. 1848 Noem. 7.

Către aceasta socotesc de datorie a adăugà, că această măsură este numai odată și pentru tot-deauna Cazacii nu pot fi întrebuințați ca să însoțească pe arestanți, căci aceasta este chiar datoria Poliției. Dacă numĕrul dorobanților nu corespunde la acela al arestanților, atunci trebue a se împărți acești din urmă în vre-o câte-và cete, și a se trimite o ceată în urma alteia, potrivit cu numĕrul întreg al dorobanților.

Primiți mărturisirea deosebitei stime și atașamentului.

(Iscălit:) A. Lüders.
A tălmăcit, M. Chifalov.

Orașul Bucuresci.

Adresa lui G. Magheru către Generalul austriac Pfersmann din Sibiiŭ. No. 2.615. 1848 Noem. 7.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 144. S. fr. Secr. St.)

Excellence,

Depuis que j'ai quitté la Roumanie, les hommes de l'ancien système ont fait courir sur mon compte deux calomnies. La première, ce fut l'ex-Prince Bibesco. Vous connaisez mieux que personne, Exellence, comment cette calomnie a été démentie au grand jour: car cette caisse, dont il faisait le réceptacle des trésors de l'Etat, à la suite de l'examen fait par votre envoyé le Major Arbutina, ne s'est trouvé contenir que les 4.000 florins et différents effets de toilette que j'avais déclarés moi-même, comme j'ai eu l'honneur de vous le dire aussi par mon adresse du 22 octobre (3 novembre).

Maintenant c'est le Sieur Solomon, ancien courtisan de l'ex-Prince, qui vient me jeter encore une infâme calomnie. Il prétend que je me suis emparé d'un étalon gris qui lui appartenait: tel est le contenu de l'adresse sous le No. 4.538, 14 novembre 1848, que m'a présentée Mr. le Place-Lieutenant de Dingens. Je crois nécessaire d'ajouter ici avant tout que pendant les trois mois de constitution dans le pays, il ne s'est pas commis un seul acte capable de dégrader un Roumain, pas le moindre brigandage, comme il s'en produit tous les jours sous l'ancien régime et comme il s'en répète ajourd'hui plus que jamais dans le pays par les fonctionnaires de la Caïmacamie et par les armées russes qui, pour

No. 2.615. 1848 Noem. 7. citer un petit exemple, rien que dans les propriétés du soussigné ont causé un dégât de plus de dix mille ducats d'Autriche, en meubles, objets de luxe, céréales, bestiaux, etc.

Je reviens maintenant à la plainte infamante qu'a portée contre moi le Sieur Solomon. Je n'ai qu'à produire deux actes pour prouver qu'il a menti comme un lâche.

Que le Sieur Solomon m'ait prié d'accepter ce cheval, quand il se trouvait à Bucarest, il est prouvé par une lettre qui se trouve entre mes mains et que m'a adressée le 10 juillet 1848 son Aide de camp M. Viespesco à cet effet. Le soussigné néamoins n'avait pas voulu entrer en posession immédiate de ce cheval avant d'avoir reécrit au Sieur Solomon. Celui-ci, qui se trouvait à Hermannstadt, m'adressa une lettre le 8 août (que je conserve encore), par laquelle il maintient son offre et m'exhorte avec beaucoup de phrases de garder ce cheval comme un souvenir.

Tel est le cours de cette affaire

Cependant je n'aurais jamais refusé de rendre ce cheval, si je n'avais voulu apprendre à cet individu qu'on ne peut pas impunément s'attaquer à qui que ce soit. Je garde donc de droit ce cheval, sauf à porter ensuite des plaintes contre cet attentat à ma réputation, étant obligé pour le moment d'aller placer mon fils dans un des établissements publics d'instruction dans les Etats d'Autriche.

Nonobstant, si le Sieur Solomon s'avise à persister dans sa calomnie, qu'il ait dans ce cas à nommer un avocat pour décider cette question par devant les tribunaux compétants d'Hermannstadt.

Hermannstadt. De Votre Excellence le très humble serviteur.

Georges Maghieru.

A Son Excellence le Général Pfersmann.

No. 2.616. 1848 Noem. 7.

Scrisoarea luĭ Ioan Maiorescu către A. G. Golescu.

(Convorbirĭ Literare. 1898, pag. 431.)

Francfort.

Golescule,

Tu eştĭ demonul care mĕ tot împungĭ. Nu vreĭ tu să mergĭ la Londra? Pentru ce să nu viĭ aicĭ, şi apoĭ să te întorcĭ prin Paris la Londra? De ce nu pot eŭ şedé aicĭ? a) Că mi s'aŭ împuţinat paralele, şi nu sciŭ ce mĕ aşteaptă în Ungaria. b) Eŭ acum maĭ

mult nu pot face, decât am făcut, ca ambasada ce va plecà de aicĭ la Constantinopole să cerce a aduce lucrul, ca Poarta să cheme pe Germania de arbitră în causa Principatelor, şi cu încetul să aducă pe Poartă a primì desfacerea totală a Principatelor de Turcia subt garanţia Germanieĭ, ca ele unite să formeze un stat singur neatârnat subt protecţiunea Germanieĭ (firesce şi cele-lalte Puterĭ). De se va nasce vre-un resbel, atuncĭ Germania se declară protectoare, şi orĭ şi cum, va sprijinì pe Poartă în toate măsurile în contra Rusieĭ. No. 2.616. 1848 Noem. 7.

Nicĭ Halcket, nicĭ Richthofen n'aŭ maĭ venit; asta se vede că e în favoarea ta, ca să fiŭ nevoit a te aşteptà. Să sciĭ însă că orĭ vor venì oameniĭ ambasadeĭ, orĭ ba, eŭ de aḍĭ într'o sĕptĕmână, adecă Marţĭ în 14 Noemvrie, sînt plecat de aicĭ. Lunĭ seara în 13 mĕ maĭ găsescĭ aicĭ.

Nicĭ o scire din patrie, pentru că toate scrisorile staŭ oprite în Viena, şi poate că acum, după ce a căḍut jumătate dărâmată, ni se vor trimite. Manifestul Porţeĭ către Puterĭ, nu e cum ḍicĭ tu, ci că spune curat că e înţeleasă cu Rusia, şi mĕ mir că tot creḍĭ ce-ţĭ spun alţiĭ.

În adevĕr cea din urmă scrisoare.

I. Maiorescu.

Corespondenţe din Bucurescĭ către „Jurnalul de Constantinopole", după „Bucovina." No. 9. 1848. 3. XII. Supl. No. 2.617. 1848 Noem. 7.

„Jurnalul de Constantinopole" din 14 Noemvrie c. n. cuprinde următoarele: „Poşta rusească, sosită alaltăerĭ ne-a adus însciinţărĭ de la Bucurescĭ până la 5 Noemv.; după ele starea Valachieĭ se îndreptează din ḍi în ḍi maĭ mult. Eată ce ne scrie corespondentul nostru despre aceasta:

„Bucurescĭ. 5 Noemv. 1848. Linişte a aicĭ este desăvârşită şi se poate privì ca statornic aşezată. In vre-o câte-và sate ale ţinutelor Argeş şi Teleorman, unde a lucrat propaganda revoluţionară maĭ bine, locuitoriĭ nu voiaŭ a se supune autorităţilor aşezate de Căimăcămie, şi a întoarce armele ce le primise de la Locotenenţa Domnească; în două locurĭ aŭ şi urmat împrotivirĭ maĭ serioase, însă la venirea trupelor rusescĭ şi turcescĭ, carĭ s'aŭ trimis în grabă la locurile însemnate, după cererea Caimacamuluĭ, ţĕraniĭ s'aŭ întors la linişte.

„In momentul acesta se fac, din partea autorităţiĭ mi-

No. 2.617. 1848 Noem. 7. litare rusescĭ, multe arestaţiĭ în clasele funcţionarilor, neguţătorilor şi avocaţilor, carĭ sînt subt prepus de a fi luat parte la evenimentele din urmă".

Se pare că „Jurnalul de Constantinopole" şĭ-a schimbat de grabă opinia despre „îndreptarea stăriĭ lucrurilor din Valachia" şi că i s'a stricat bucuria cam iute. Aceasta o vedem din următorul articol din 19 Noemv., care însă este scris cu diplomaţie, fiind-că „Jurnalul de Constantinopole" după buna sa educaţie, este prea politicos, ca să întrebuinţeze cuvinte aspre în contra ghiaurilor, ce-ĭ sînt aliaţĭ. Acest articol este:

„Am primit scrisorĭ de la Bucurescĭ din 7 Noemvrie; despre arestaţiile făcute de către militariĭ rusescĭ ne scrie corespondentul nostru următoarele:

„Bucurescĭ, 7 Noemv. 1848. Ţĭ-am scris d-tale înainte cu două ḑile, că s'aŭ făcut multe arestaţiĭ din partea autorităţiĭ militare rusescĭ. Alaltăerĭ s'a arestuit un supus englesesc chiar în casa luĭ, de unde a fost dus la închisoare. Consulul englesesc Colquhoun, îndată după ce a aflat aceasta, a mers la Caimacamul şi a protestat în contra acesteĭ violaţiĭ, cerênd nemijlocita slobodire a arestatuluĭ, şi păstrându-se tot odată de a cere despăgubire pentru aceste, precum şi satisfacţia datoare Consulatuluĭ pentru vătĕmarea drepturilor sale. Caimacamul rĕspunse, că fiindu-ĭ această pricină de tot necunoscută, el nu poate avé nicĭ un fel de rĕspundere, şi că încă ar fi gata de a da satisfacţia cerută, de ar atârnà aceasta de la el. Consulul vĕḑênd că nu poate isprăvì nimic la Caimacamul, a mers la Fuad Efendi, care asemenea nu a putut face alt lucru decât a protestà în contra urmăriĭ Ruşilor. După cum auḑim, pricina a şi ajuns la Ambasadorul AnglieĭAnglieĭ la Constantinopole."

No. 2.618. 1848 Noem. 8.

Ordinul No. 897 al Caimacamuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ C. Cantacuzino către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Buletinul ofiţial. No. 61. 1848. 19. XI.)

C. Departament din Năuntru.

Exelenţia Sa Gheneralul Lüders, prin nota cu No. 58, arată Căimăcămieĭ că în numĕrul oamenilor carĭ, făcêndu-se obşteasca desarmare a locuitorilor, urmează a avé voie să poarte arme, trebue să se socotească şi pădurariĭ, maĭ vârtos în partea muntoasă şi cu

pădurĭ a Țĕriĭ-Româneșcĭ, și de aceea cere Exelenția Sa a se face punere la cale de a se hotărî câțĭ anume pădurarĭ trebue să fie la fie care proprietate după întinderea păduriĭ, și apoĭ să se chibzuească spre a se însciință Ex. Sale numĕrul de oamenĭ înarmațĭ neapĕrat trebuincios a fi în Prințipat, osebit de fie-care clasă, adecă câțĭ trebue să fie dorobanțĭ, curierĭ, țĕranĭ de graniță, pădurarĭ, și cele-lalte. No. 2.618. 1848 Noem. 8.

Către aceasta Ex. Sa cere ca, pre cât se atinge de desarmare, să se facă cunoscut Comisiilor atât în Bucurescĭ, cât și în celelalte orașe ale Valachieĭ, că luarea armelor de la locuitoriĭ carĭ le daŭ de bună voie sub adeverința cinovniculuĭ orânduit de Comisie este datorie a Comisieĭ, iar nu a ofițeruluĭ rosesc, asupra căruia nu se pune rĕspundere la împărțirea acelor arme pe urmă și a căruia îndatorire este numaĭ de a le pune în magasia orânduită într'adins pentru acest sfârșit, de a ține socoteala armelor și de ținerea lor sub caraulă rosească, iar pentru păstrarea armelor în întregimea și buna stare urmează negreșit să fie orânduit un cinovnic politicesc în Bucurescĭ la punerea lor în Plumbuita, iar din cele-lalte orașe în magasiile întocmite pentru aceasta.

Căimăcămia dând în cunoscința c. Departament cuprinderea de maĭ sus a noteĭ Exelențeĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders, îl poftesce ca îndată să facă a se întocmi listă de numĕrul oamenilor trebuincioșĭ a purtă arme în toată vremea, și fără zăbavă s'o trimită Căimăcămieĭ, precum tot într'o vreme să încunosciințeze și Comisiilor pentru desarmare dispozițiile de maĭ sus pentru îndatoririle ofițeruluĭ rus și ale mădularelor rânduite de stăpânirea locală, îngrijind pentru întocmaĭ îndeplinire a acesteĭ dispozițiĭ.

Caimacamul, C. Cantacuzino.

Adresa No. 899 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneșcĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.619. 1848 Noem. 8.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Căimăcămia Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Româneșcĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenția Sa Gheneralul Lüders, prin nota cu No. 64, arată că s'a însciințat că săteniĭ ce sînt sub arest la mânăstirea Văcărescĭ, se hrănesc foarte prost și n'aŭ nicĭ primenelĭ de a se schimbă, și cere ca să se facă punere la cale atât pentru îmbunătățirea hraneĭ

No. 2.619. 1848 Noem. 8.

acelor ţĕranĭ, cât şi de a li se face acelora trebuincioasa cătăţime de primenelĭ.

Căimăcămia dând în cunoscinţa cinstituluĭ Departament această arătare şi cerere a Exelenţeĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders, îl poftesce ca cât maĭ în grabă să facă punere la cale, atât pentru îmbunătăţirea hraneĭ acelor arestuiţĭ ţĕranĭ, cât şi pentru de a li se face şi da trebuinciosul numĕr de rufe pentru primeneală, după care să se arate Căimăcămieĭ îndată spre a se puté rĕspunde Exelenţeĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders de îndeplinirea celor rostite în nota de sub No. sus însemnat.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.620. 1848 Noem. 8.

Nota No. 901 a Caimacamuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Consulul general al Grecieĭ.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 69 bis. S. fr. Secr. St.)

A Monsieur Constantin I. Rizo, Consul Général de Grèce, etc., etc.

Bucarest.

Monsieur le Consul Général,

A la suite de la note que vous m'avez fait l'honneur de m'adresser le 3 (15) courant No. 1.179, j'ai l'honneur de vous faire part qu'il ne résulte pas du contenu de ma note du 30 octobre (11 novembre), sub No. 782 que les sujets hellènes perdent leur nationalité pour les autres intérêts qui ne se rattachent pas à la ferme des terres qu'ils entreprennent, mais bien qu'ils sont assimilés aux indigènes pour tout ce qui concerne la ferme susénoncée.

C'est dans ce sens qu'en partant de ce principe et en faisant l'application à l'affaire du Sr. Stammo, qui fait l'objet de cette correspondance, j'ai eu l'honneur de vous faire observer qu'il est impossible d'admettre des distinctions et d'établir des cas où l'hon. Consulat général peut intervenir pour ses sujets en leur qualité de fermiers, attendu que pour tous ces cas et en un mot pour tout ce qui a trait à la ferme, ils ressortent directement et exclusivement des autorités locales et sont soumis à toutes les lois du pays.

Persuadé que cette explication vous satisfera complètement et ne vous laissera plus rien à désirer à ce sujet, Monsieur le Consul Général, je saisis cette occasion pour vous renouveler l'assurance de ma haute considération.

Adresa No. 2.230 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Secretariatul Statuluĭ.

No. 2.621. 1848 Noem. 8.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 164. S. fr. Secr. St.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Secția II-lea. Bucurescĭ.

Cinstituluĭ Secretariat al Statuluĭ.

Acest Departament, povățuit de împrejurările de acum, a pus îndatorire asupra cinstiteĭ Polițiĭ a Capitaleĭ, ca pentru osebitele fețe ce necontenit vin aicĭ în Capitală din Transilvania cu deligeanța Brașovuluĭ și cu alte trăsurĭ particulare, și aduc cu sine gazete d'ale Brașovuluĭ și alte foĭ tipărite și le împrăștie în Capitală maĭ nainte de a fi censurate, urmare în potriva rânduelilor censuriĭ și a măsurilor de neapĕrat trebuincioase pentru cea de astădĭ stare a țĕriĭ, ca uniĭ ca aceștia să fie cercetațĭ la intrarea lor prin barierele Capitaleĭ saŭ după sosirea lor la locul găzduiriĭ.

S'a primit acum raportul cinstiteĭ Polițiĭ cu No. 12.204, în cuprindere că dând această măsură și în cunoscința cinst. chesaro-crăescĭ Ageņțiĭ, a rĕspuns că maĭ bine ar fi ca asemenea visitațiĭ să se facă pasagerilor la graniță chiar decât la bariera Capitaleĭ, unde s'ar socotì un scandal fără a se puté dovedì ce-vașĭ, căcĭ acestor pasagerĭ de la graniță și până în Capitală le-ar rĕmâné destulă vreme ca să încredințeze la alte obraze particulare niscai-và gazete saŭ foĭ tipărite.

Fiind dar că după punerea la cale urmată de cinstita Căimăcămie, pe la toate puncturile după granița Austrieĭ, s'a întocmit câte o comisie pentru visitarea celor ce vin cu pasporturĭ din Austria și Transilvania, asupra cărora s'a pus din noŭ acum și această îndatorire, este rugat cinstitul Secretariat să binevoească a se înțelege cu c. c. Agenție, ca prin locurile competinte să se supue la această măsură toțĭ ceĭ ce intră în Prințipat prin puncturile predise, cum și antreprenorul deligeanuluĭ, cinstindu-se și Departamentul cu rĕspuns de punerea la cale.

Șeful Departamentuluĭ, Iancul Filipescu.
Șeful Secțieĭ, Ar. Giuvala.

No. 2622. 1848 Noem. 8. **Adresa No. 2.236 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Secţ. 1. Masa 1. Bucurescĭ.

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cârmuirea judeţuluĭ Dolj, pe lângă raportul de subt No. 1.154, trimite la Departament jalba unuĭ H. Mehmet din Turchia, ce se află şeḑĕtor în oraşul Craiova, şi ţine în arendă moşia Sălcuţa din acel judeţ a caseĭ rĕposatuluĭ Logofĕt Nicolae Brăiloiŭ; prin preḑisa jalbă face pretenţie a fi despăgubit de la locuitoriĭ clăcaşĭ aĭ aceleĭ moşiĭ de câte-và pagube ce ar fi suferit din nesupunerea lor la îndeplinirea drepturilor proprietaricescĭ, şi fiind-că cererea sa este stăruitoare, grăbesce Departamentul a supune această împrejurare în cunoscinţa c. Căimăcămiĭ, rugând să binevoească a chibzuì şi a-l împărtăşì cu deslegare.

Şeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.
Şeful secţieĭ, Ar. Giuvala.

(Resoluţie :) Dacă paguba se mărginesce în nerĕspunderea legiuiteĭ clăcĭ, se va face punere la cale pentru dreaptă împlinire.

No. 2.623. 1848 Noem. 8. **Adresa No. 2.306 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Cârmuirea de Vâlcea.**

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Departamentul din Năuntru.

Cinst. Cârmuirĭ a jud. Vâlcea.

La raportul aceĭ cinst. Cârmuirĭ No. 332 Departamentul grăbesce a rĕspunde că dacă arestuirea numiţilor va fi urmată numaĭ după punerea la cale a Cârmuiriĭ, apoĭ să se sloboază pe chezăşie destoinică (indescifrabil), iar când aceasta se va fi urmat după

vre-o poruncă a Departamentuluĭ saŭ cerere a Ex. Sale d. General Gasfort (indescifrabil), atuncĭ să raportuească cu deslușire împrejurările ce vor fi mijlocit spre a se da deslegare de urmare. No. 2.623. 1848 Noem. 8.

Directorul Departamentuluĭ, ...

Secs. 1-ĭ. Șeful secțieĭ, ...

Masa 1.

Adresa No. 2.289 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Consulatul general rusesc. No. 2.624. 1848 Noem. 8

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Otnoșenie către g. rusesc Consulat.

În urmarea adresuluĭ aceluĭ cinst. gheneralicesc Consulat cu No. 247, atingĕtor de pregătirea acelor 12 paturĭ și zăbrele de fier la ferestre în spitalul Colțea pentru arestuițiĭ politicescĭ de la Văcărescĭ, înțelegêndu-se acest Departament cu al cinst. Logofețiĭ a Credințeĭ, pentru grabnica îndeplinire a acesteĭ trebuințĭ, s'a primit rĕspuns cu No. 3.674, că orânduind într'adins amploiat al sĕŭ la acel spital, s'a adus sciință că s'a deosebit o sală mare la acel spital, unde s'aŭ și așezat acele paturĭ, și alte douĕ maĭ micĭ în comunicație cu aceea, pentru ofițerĭ și soldațiĭ de pază, iar fiarele, ce urmează a se pune pe la ferestrele salonuluĭ, încă de alaltăerĭ s'aŭ pus a se așeză, pentru care spre rĕspuns la adresul aceluĭ cinst. Consulat cu cinste i se face cunoscut.

Adresa No. 34 a Comisieĭ pentru desarmare din Bucurescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ. No. 2.625. 1848 Noem. 8.

(Orig. Arch. M de Interne. Dos. No. 12.)

Comisia întocmită pentru desarmarea Capitaleĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Potrivit adresuluĭ aceluĭ cinst. Departament de sub No. 790, prin care încuviințând propunerea Comisieĭ pentru punerea țidulelor de tinichea la arme, arată că această plată urmează a privì pe seama proprietarilor de arme, Comisia cu cinste rĕspunde că va fi următoare a împlinì costul lor de la proprietarĭ, dar pentru că aceasta nu se poate face decât când se vor da înapoĭ aceste

No. 2.625. arme, și trebuința cere neapěrat a se pune aceste țidulĭ, de aceea
1848 Comisia are cinste a rugà pe cinst. Departament să binevoească
Noem. 8 a-ĭ slobodì acum un acont de leĭ una sută cincĭ-ḑecĭ, No. 150, socotit pentru 1.000 bucățĭ, și în urmă împlinindu-se de la proprietarĭ se vor înapoià cinstituluĭ Departament.

Polcovnic, F r e d e r i c ĭ.
Polcovnic, N. L a h o v a r i.
(O iscălitură turcească.)

(Resoluție :) Să se ieà leĭ una sută cincĭ-ḑecĭ de la executorul Curțiĭ, pe carĭ îĭ va trece în ale sale socotelĭ, și să se trimiță cinst. Comisiĭ spre întâmpinarea trebuințeĭ ce arată, și în rěspunsul ce i se va face, să se adaoge polhtire ca adunându-se la vreme de la proprietarĭ puscile, să-ĭ întoarcă înapoĭ.

No. 2.626.
1848
Noem. 8.

Raportul No. 421 al Cârmuiriĭ de Vâlcea către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Vâlcea.

Exelenția Sa Generalul-leitenant Gasfort din Craiova prin porunca No. 744 dă în cunoscința Cârmuiriĭ, că arestațiile ce se fac celor ce aŭ luat parte la trecuta turburare, se popresc cu totul, și că asemenea arestațiĭ în viitor nu se slobod, decât numaĭ acelea câte după poruncile ce anume se vor da din partea înalteĭ oblăduirĭ ostășescĭ și a oblăduitoareĭ cinst. Căimăcămiĭ s'ar socotì de trebuință. După care, precum s'a făcut cunoscut cinst. Departament prin raportul No. 332, de la 5 a următoareĭ, aflându-se și aicĭ sub paza polițieĭ bănuițĭ de asemenea înclinare d-lor paruciciĭ Ioan Nisipeanu și Manole Bonciu, Cârmuirea îndată după primirea acesteia a poruncit a înșile liberare; iar pe de alta nu lipsesce plecat a da aceasta și în cunoscința cinst. Departament.

Cârmuitor, N. S o c o l e s c u.
Secretar, I o a n B u n e s c u.

Secția 3.

(Resoluție): Să se scrie Cârmuiriĭ ca să deà rěspuns potrivit porunciĭ No. (2.306).

Extract din scrisoarea luĭ Effingham Grant către Ion Ghica. No. 2.627. 1848 Noem. 8.

(Copie. Acad.)

. . . . Nos amis, escortés à la frontière d'Autriche, y ont été mis en liberté. Les uns sont allés à Hermannstadt, les autres continuent leur route à Paris. Je n'ai pourtant pas de nouvelles ni de Rosetti ni de ma sœur, de sorte que je suis encore ignorant de leur destination. Les Russes tiennent leurs arrêtés toujours enfermés et le nombre en augmente chaque jour par des envois des districts. Fuad, dit-on, refuse toujours d'envoyer un officier pour assister à la commission chargée de juger les détenus. . . .

. . . . On prétend ici que les boyards s'étaient rassemblés chez le Métropolitain pour voter une adresse de remerciements aux deux Cours, mais que quelque mention défavorable ayant été faite dans le mémoire de la malversation dans l'administration du prince Bibesco, la masse des boyards a refusé d'y souscrire et que quatre seulement ont signé ce document. On dirait qu'il y a un retour en faveur de Bibesco, qui est favorisé chaudement par les Russes. Je ne sais rien de positif là-dessus. La présence pourtant de l'ex-prince sur la frontière (il a loué une maison à Foxany) et sa correspondance avec les influents d'ici, indiquant sans doute, si non une chance, du moins un espoir. . . .

Declarațiunea emigraților Moldovenĭ în Bucovina. No. 2.628. 1848 Noem. 8.

(Foae vol. Col. D. A. Sturdza)

Jos iscăliții refugiațĭ pe pămêntul ospitalier al c. c. Bucovine ne-am însciințat că oareșĭ-carĭ persoane s'ar arătà în Iașĭ ca însărcinate din partea noastră spre a ne mijlocì de la Domnitorul ertarea, și prin urmare întoarcerea în țeară. Ne vedem siliți de a declarà în public de clevetitorĭ pe toțĭ aceĭ ce împrăștie asemenea vuete, departe de orĭ ce adevĕr. Orĭ cât de dorită să ne fie întoarcerea în iubita Moldovă, noĭ nicĭ vroim nicĭ putem să o datorim uneĭ ertărĭ, pe care Măria Sa după Reglement nu poate să o deà decât celor judecătoresce dovedițĭ de vinovațĭ. Noĭ vinovațĭ însă nu ne cunoascem, căcĭ nicĭ un tribunal legiuit ne-a hotărît de asemene. De aceea noĭ răbdăm în tăcere soarta noastră, neîndoindu-ne că ȡiua dreptățiĭ nu va sosì și pentru țeară.

Cernăuțĭ.

C. Negri, I. Alexandri, P. Cazimir, C. Cazimir, V. Canta, A. Cuza, G. Sion, M. Kogălniceanu.

No. 2.629. 1848 Noem. 8. Articolul luĭ C. Rădulescu din Bucurescĭ în „Gazeta de Transilvania“. No. 91 și 92. 1848. 8 și 11 XI.

Domnule redactor! Am cetit cu mare interes relațiunea despre evenimentele întâmplate la 13 Sept. în Bucurescĭ, cuprinse de la No. 81 până la 85 a foaeĭ dumi-tale și subsemnată de d-l Costinescu. Ca martor și eŭ de față, mărturisesc că evenimentele sînt descrise cu cea maĭ mare scumpĕtate în tot adevĕrul lor istoric; așĭ fi dorit însă să fie scrise cu maĭ mult sânge rece. Autorul se vede uimit de marea intrigă și de neaudita trădare, desperat de demoralisația și orbirea unor boerĭ fiĭ vitregĭ aĭ patrieĭ, crucindu-se de reaua credință a uneĭ puterĭ ce șĭ-a arogat numele de protectoare și a lucrat și lucrează maĭ cumplit decât impilătoare; se vede pe neașteptate amăgit în speranțele sale către Turcĭ, ce închiḍênd ochiĭ la interesele lor adevĕrate, se făcură organ al intrigilor inimicilor comunĭ aĭ lor și aĭ noștri, și prin urmare autorul desdemnat îșĭ scrise relația în inspirarea primeĭ sale impresiĭ.

Nisce asemenea articole sînt destinate, 1-iŭ a servì istorieĭ și viitorimeĭ și al 2-lea a folosì pe ceĭ de față. Prima condiție o împlinesce acea relație cât se poate maĭ bine; pe cea de a doua însă o uită în mânia sa, care pentru mine e sacră. Eŭ nu critic, căcĭ să mă fi apucat nu așĭ fi putut face acel articol maĭ bine: așĭ fi dorit însă ca autorul să lase a i se maĭ alinà mânia, a i se maĭ rĕcì sângele și tot spiritul frumoșilor și mușcătorilor sĕĭ sarcasmĭ să-l fi pus întru a folosì maĭ mult pe cititorĭ decât a-ĭ face a-șĭ petrece. Aș fi dorit adică maĭ multă filosofie saŭ și politică sănătoasă (cu toate că mie mĭ-o urîtă politica) și maĭ puțin sarcasm.

D. Cantacuzino și Turciĭ și Muscaliĭ nu sînt vĕḍuțĭ limpede și din adevĕratul lor punct de vedere în acea relație.

Autorul ḍice că nu cunoasce pe d. Cantacuzino nicĭ de bun nicĭ de rĕŭ și-l sfâșie amar, cum ar fi făcut orĭ ce Român; eŭ însă am onoarea a-l cunoasce, și astăḍĭ de departe, cu sângele maĭ rece, nu-l pociŭ criticà nicĭ maĭ mult nicĭ maĭ puțin decât bunul sĕŭ fiŭ. Prin urmare ca Român îl critic și tot ca Român mĕ cerc a-l apĕrà. Se cuvine să fim dreptĭ, să despărțim pe C. Cantacuzino de Caimacamul impus de politica sălbatică a generaluluĭ Duhamel, care aduse pe Românĭ la desperație de a țipà și a face o revoluție, însă pacifică și exemplară, și care tot acest Duhamel

veni apoĭ să turbure din noŭ pacea prin vĕrsărĭ de sânge, prade, violaţiĭ, ruina naţionalităţiĭ, ce are fruntea şi curagiul, în secolul 19, în faţa Europeĭ a o numi ordine legală. No. 2.629. 1848 Noem. 8.

E diferinţă oare-care între C. Cantacuzino şi între un asemenea Caimacam. Autorul confundă pe unul cu altul şi apoĭ face, cam firesce, din amândoĭ unul. Este întrebare: voit-a d. Duhamel pe Cantacuzino saŭ nu? Este ochit dumnea-luĭ de Muscalĭ saŭ ales de Turcĭ? Cine va fi drept se va luminà la aceste întrebărĭ şi va plânge maĭ mult pe om decât a-l condemnà. În adevĕr un Român adevĕrat constituţional, cel puţin ca fiul d-luĭ Cantacuzino, n'ar fi primit o asemenea sarcină; însă soarta Românilor, de o-cam-dată, o hotărîseră intrigile generaluluĭ Duhamel ajutate de servilismul şi orbirea ciocoilor şi de miile de baionetę şi tunurĭ rĕŭ întrebuinţate; Căimăcămia cătà să se deà cui-và. Oare ce ar fi fost de ţeară de s'ar fi dat unuĭ Fanariot saŭ unuĭ ciocoiŭ fanariotisat care e maĭ rĕŭ decât Fanariotul? Aceasta să judecăm şi să trecem cu vederea nisce greşale carĭ, deşi cam marĭ, însă ajung uşoare comparându-se cu ale trădătorilor ce sînt îndestuĭ la numĕr; greşalele provenite la d. Cantacuzino din vechea deprindere, dintr'o ambiţie poate fără loc şi fără timp, din bătrâna şcoală în care s'a crescut şi a îmbătrânit. D. Cantacuzino va fi criticat oare acum, poate, de viitorime, de contimporaniĭ ceĭ drepţĭ ca van, ca iubitor de fast, ca om ce doresce a fi maĭ remarcat; nu însă şi ca om din natură rĕŭ, ca trădător. Trădarea aŭ făcut-o alţiĭ. Primul criminal de lesă-naţionalitate a fost Prinţul ales al ţĕriĭ, ales într'adins a înfiinţà speranţele eĭ, înălţat spre a fi capul şi mântuitorul naţieĭ la orĭ ce pericol, îmbuibat în timp de pace cu o listă civilă însemnătoare, cu gratificaţiĭ şi cu alte atâtea şi îndoite sume fără nume si fără forme, înconjurat de pompe, înlesnit spre a înălţà palate, a-şĭ împlinì toate plăcerile până şi cele necuvioase, înlesnit a-şĭ procurà toate câte a putut inventà moliciunea şi desmierdarea şi însuşĭ desfrânarea, şi drept toate acestea, după ce în curs de cincĭ anĭ fu organul străinilor şi nu al naţieĭ ce l-a ales, la nevoe, printr'o înaltă trădare, lasă patria să devie prada anarchieĭ, de n'ar fi apărat-o patriotismul, prudenţa şi blândeţa capilor ce şĭ-a ales poporul; şi par'că nu ĭ-ar fi fost destul aceasta, se trage apoĭ a conspirà în străinătate şi a chemà pe străinĭ să subjuge patria sa în care aveà să lase fiilor sĕĭ averĭ şi un nume. Trădătorĭ după dînsul, de prima linie, sînt atâţia şi atâţia tirănaşĭ gârboviţĭ, îmbătrâniţĭ în rele ce nu aŭ ruşine de a trage danţul peste mormîntul naţionalităţiĭ şi

No. 2.629. 1848 Noem. 8. a-şĭ preumblà periĭ ceĭ albĭ prin mijlocul balurilor unde îşĭ prostituă fetele şi nurorile. D. Cantacuzino nu este nicĭ dintre uniĭ, nicĭ dintre alţiĭ, ci un simplu bogăţel ce a cugetat, poate, a se folosì din întâmplărĭ; cel mult, de va voì cine-và să-l apese, îl va puté numì un fel de scamator, nu însă de ghibăcia d-luĭ Bibescu ce scamotă pe vrăjmaşĭ, pe prietenĭ, patria şi însuşĭ pe frate sĕŭ cu o singură învêrtire în călcâiŭ. De a vrut d. Cantacuzino a se folosì de întâmplărĭ, cred că s'a amăgit, pentru că întâmplările nu-ĭ vor fi favorabile. Un om amăgit, vine timpul de a se şi căĭ, şi singura căinţă îl va face a se limpeḑì curat Caimacamul duhamelesc de Românul Cantacuzino.

În cât pentru Turcĭ, Domnule redactor, eŭ sînt unul dintre aceia ce de 18 anĭ lucrează întru a încălḑì inimile Românilor către veciniĭ lor Turcĭ, a-şĭ lipì şi unì interesele cu ale În. Porţĭ, a se convinge despre reaua credinţă a garanţieĭ, care de sine s'a numit protecţie, a vedé în Turcĭ nisce amicĭ, a cere de la dînşiĭ tot ajutorul şi alianţa, dându-le pe a noastră; a urmà după dînşiĭ în calea dreptăţiĭ şi a civilisaţieĭ ce aŭ deschis-o doĭ sultanĭ marĭ: tatăl şi fiul; şi prin urmare orĭ ce vĕḑ că are tendinţă spre a derăpănà această unire salutarie, orĭ ce vĕḑ că e în stare a aprindé o ură a Românilor asupra Turcilor mi se pare fatal şi anti-naţional în imprejurările de acum. Purtarea dar a luĭ Fuand Efendi mi se pare fatală şi Românilor şi Turcilor, intrarea Turcilor în Bucurescĭ asemenea; nu condemn însă nicĭ pe Fuad Efendi, nicĭ intrarea Turcilor, ci indiferenţa Europeĭ la drepturile Românilor şi la interesurile eĭ, şi părăsirea din partea eĭ a Divanuluĭ, în asemenea împrejurărĭ, la voinţele inimiceĭ sale şi naţionalităţeĭ noastre. În Fuad Efendi vĕḑ un trimis al În. Porţĭ pe care o respect din prinţip, el îşĭ va da cuvîntul către dînsa pe cât n'a lucrat ca adevĕrat musulman şi pe cât s'a amăgit a se abate din instrucţiile ce i s'aŭ dat. Turciĭ ceĭ adevĕraţĭ aŭ fost Suleiman Paşa şi Emin Efendi cum şi ceĭ aflaţĭ în tabĕra de la Giurgiŭ, pe cât aŭ fost subt dispoziţiile celuĭ dintâĭ; cât venì însă Duhamel între dînşiĭ, cum plecară aceştia de la Giurgiŭ spre Bucurescĭ, eĭ nu maĭ fură Turcĭ, ci organe, poate fără voe, muscălescĭ. Puntul acesta foarte puţin şi în treacăt îl atinge relaţia evenimentelor întâmplate de la 13 Sept. încoa la Bucurescĭ şi greşesce amar de va isbutì a lăsà o neîncredere şi ură asupra Turcilor. Eĭ aŭ fost şi sînt simpli şi primitivĭ în simtimentele lor, aŭ intrat pe calea civilisaţieĭ, fără să-ĭ afle adevĕrul epocheĭ, despărţiţĭ în liberĭ şi sclavĭ, aŭ fost toleranţĭ

însuşĭ în timpiĭ barbarieĭ şi aŭ respectat din princip naţionalităţile, aŭ dat popolilor o constituţie în destul de progresivă şi liberală, voesc binele Românilor şi aŭ dat probă despre aceasta de la prima lor impresie şi mişcare, şi-l vor voì şi maĭ mult după ce s'aŭ încredinţat de adevĕratele lor simtimente către dînşiĭ. Eĭ până acum ne credeaŭ de rusolatri şi turcofilismul nostru va fi un mare mijlocitor între eĭ şi noĭ. Româniĭ aŭ strigat şi aŭ cerut drepturile lor, aŭ cerut o constituţie basată pe vechile lor datine şi pe tractate; Turciĭ îşĭ arătară îndată dorinţa de a le acordà dreptele lor cererĭ, şi de s'a făcut o schimbare trecĕtoare, fie-cine poate vedé că n'a venit de la dînşiĭ. Ce trebuià eĭ să facă ca să se susţie pe dînşiĭ şi pe noĭ? — Să se bată? Însă putut-a Franţa, putut-a Germania să se bată până acum? Turcia dar a putut şi maĭ puţin. Întins-a Franţa, Englitera, Germania, către care am apelat, mâna Turcieĭ ca să o ajute şi aceasta n'a voit-o? Turciĭ prin urmare aŭ cătat şi aŭ fost nevoiţĭ a se supune împrejurărilor ca şi noĭ; şi, în loc de a face a se încuibà o ură între noĭ şi între eĭ, se cuvine a ne simpatisà şi a păstrà fie-care în inimă o comoară de ură şi de dreaptă rĕsbunare asupra inemiculuĭ comun, nu numaĭ al Românilor şi al Turcilor, ci al omeniriĭ întregĭ, care va să dică că e inemicul şi al luĭ Dumnedeŭ. No. 2.629 1848 Noem. 8.

Să venim şi la Muscalĭ. Când e cine-và inemicul luĭ Dumnedeŭ, e un jurămînt ce l-a făcut fie-care creştin la botez: „mĕ leapăd de satana şi de toţĭ îngeriĭ luĭ şi de toate slugile luĭ şi de toată puterea luĭ şi de toată trufia luĭ.“ Asta va să dică a se lepădà cine và şi a urî de la Ţar până la Cazac. Însă să aplicăm lucrurile la oamenĭ iar nu la diavol de se poate; pentru ce o ură atât de mare asupra unor oamenĭ ce aŭ făcut şi eĭ acelaşĭ jurămînt ca şi noĭ? Pentru ce să amestecăm pe despotul cu sclavul. Muscaliĭ sînt şi eĭ oamenĭ, aŭ şi eĭ o patrie, are fie-care dintr'înşiĭ căminul sĕŭ, familia sa, afecţiile sale şi sînt săraciĭ sclavĭ de la mic până la mare unuĭ despotism cumplit, şi ce este maĭ rĕŭ, sînt organe ale acestuĭ despotism şi carneficĭ aĭ libertăţilor umane, — sclavul nu merită ură, ci simpatie. Libertatea este a tutulor naţiilor şi va fi păşunea tuturor popolilor. Cine e maĭ mult sclav acela are drept maĭ mult a aspirà la libertate. Prin urmare Muscaliĭ, ca oamenĭ, nu merită ura popolilor ci simpatia şi ajutorul lor spre a scuturà jugul despotismuluĭ şi a fi şi eĭ liberĭ odată ca fiĭ aĭ luĭ Dumnedeŭ. Despotismul ce apasă pe Muscalĭ şi îĭ mână a sugrumà popoliĭ, va cădé, şi spre aceasta nu lucrează atât popoliĭ liberĭ,

No. 2.629 cât însuşĭ acest despotism. Muscaliĭ, intraţĭ în Moldova şi în Ţeara-
1848 Română citesc proclamaţia Constituţieĭ Românilor şi o binecu-
Noem. 8. vîntă; între dînşiĭ aŭ ofiţerĭ polonesĭ ce o înţeleg maĭ bine, citesc cărţile franţese ce sînt oprite în ţeara lor, se înprietenesc cu Româniĭ liberalĭ ce nu se tem atât de Muscalĭ a-şĭ arătà ideile, cât de sbiriĭ poliţieĭ ciocoescĭ ce slujesc maĭ mult despotismuluĭ rus decât însuşĭ Ruşiĭ. Nisce asemenea împrietenirĭ fac un comerciŭ de ideĭ şi de opiniĭ, când se va înturnà în Rusia, această armată va fi cu totul alta şi despotismul e săpat din rădăcină de însuşĭ mişcările despotismuluĭ. Să maĭ punem acum un resbel al Rusieĭ cu Franţa şi Germania, să ne închipuim armata muscălească în mijlocul Europeĭ în anul 1848 şi 49, în mijlocul ideilor acestor anĭ ce nu puteaŭ străbate în Rusia, şi să vedem pe Muscalĭ că sînt şi eĭ oamenĭ, aŭ şi eĭ inteligenţă ca orĭ ce om, soldaţiĭ aŭ şi eĭ părinţĭ şi fraţĭ ce zac în sclavie pentru care eĭ se bat să o susţie şi ceĭ-lalţĭ popolĭ ca să o derapene; ofiţeriĭ aŭ şi eĭ mărime de suflet, simţul dignităţiĭ omuluĭ, instinctul libertăţiĭ, ambiţia glorieĭ naţionale, ruşinea de a se dice un popol de sclavĭ; să-ĭ vedem atuncĭ dacă nu se vor desdemnà de-odată cu toţiĭ, nu se vor roşì de a maĭ fi infieraţĭ în frunte cu pecetea sclavieĭ, de a maĭ fi unelte ale despotismuluĭ, carneficĭ aĭ libertăţilor, şi dacă nu vor strigà de-odată cu toţiĭ în onoarea lor şi a omenireĭ: Jos despotismul! Jos tiraniĭ! Sînt şi eĭ oamenĭ, şi oameniĭ până în cele după urmă nu maĭ pot suferì tiraniĭ, numaĭ diavoliĭ îşĭ binecuvîntă iadul şi căpetenia lor.

Românilor! nu urîţĭ pe Muscalĭ, ci despotismul lor, sub care zac cu toţiĭ şi însuşĭ Ţarul, căcĭ aşà e soarta tiranilor: unde sînt tiranĭ şi sclavĭ, acolo chinul şi durerea e lanţul de la mic până la mare. Aşà e iadul, un chin şi o eternă durere de la Belzebut până la cel după urmă diavol şi până la damnaţĭ. Românilor, împrieteniţi-vě cu Muscaliĭ, dacă se poate o împrietenire; daţi-le ideile şi simtimentele voastre şi vor venì odată timpĭ când vom fi fraţĭ cu lumea întreagă şi însuşĭ cu Muscaliĭ.

C. Rădulescu.

Nota No. 977 a Consulului general al Mareĭ-Britaniĭ către Secretariatul de Stat al Țĕriĭ-Româneseĭ. No. 2.630. 1848 Noem. 9.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No 131. S. fr. Secr. St.)

Bucarest.

Monsieur le Secrétaire d'Etat,

J'ai reçu la note que vous m'avez fait l'honneur de m'adresser le . . . . . sub No. . . par laquelle vous m'annoncez que le Conseil administratif venait d'étendre le période fixé pour la prohibition de l'exportation des céréales jusqu'au 15 (27) novembre, époque à laquelle le Danube ordinairement se ferme par les gelées. Je regrette beaucoup de voir dans cette décision que l'on ait fait fort peu de cas des droits des négociants étrangers, d'exporter toute la quantité de produits pour laquelle ils avaient fait leurs contrats avant la promulgation de l'ordonnance de prohibition. On en a fait purement une question de quelques jours de plus ou de moins. Cet argument ne peut pas être admis, et je me vois dans la nécessité de revenir encore une fois, pour vous prier de soumettre la question au Gouvernement valaque. Vous aurez la bonté d'observer que, quand, il y a deux ans, on a jugé convenable en Turquie de prohiber l'exportation, on a donné un terme suffisant pour que les négociants ne soient pas lésés dans leur commerce. D'après les renseignemens qui m'ont été fournis par le Vice-Consul à Ibraïla, qui sont extrêmement détaillés, il m'est prouvé que la mesure est aussi illégale que nuisible aux intérêts, non seulement des négociants, mais des habitants de la Valachie, depuis le propriétaire du sol jusqu'au dernier portefaix employé dans le port de la Valachie.

La mesure est illégale en ce qu'on n'a pas observé même les formes voulues par le Règlement organique comme on peut se convaincre en se référant au termes du Statut qui est très précis. Elle est illegale, en ce qu'elle frappe aux privilèges appartenants aux négociants étrangers en vertu des traités existants. Et elle est nuisible au pays, parcequ'il est prouvé que la quantité de blé et de maïs produite cette année a été abondante. De l'orge aussi, la récolte a été favorable, mais pas d'une qualité assez bonne pour l'exportation; le millet aussi dépasse la quantité moyenne, mais on n'en exporte que fort peu.

No. 2.630. 1848 Noem. 9.

Pendant l'année 1847 on a exporté d'Ibraïla des céréales de toutes sortes, kilos 582.900.

Jusqu'au 1-er octobre 1848 v. s. on a exporté kilos . 185.540

On peut compter sur l'exportation jusqu'au 1-er novembre, kilos 68.420

Et si on permet l'exportation jusqu'à la clôture du Danube, sans préciser le jour, on peut compter sur 35.555

Total: exportation probable de 1848, kilos 289.515

Différence de la quantité exportée en 1847 et 1848, kilos 293.385

Or, il reste dans le pays de la récolte de 1848 à peu près 293.385 kilos, outre une quantité fort considérable de l'ancienne récolte de 1847, qui se trouve dans les échelles du Danube et dans les magasins du pays.

Le Gouvernement valaque base en partie la mesure de prohibition sur la nécessité où il se trouve de nourrir à ses propres frais l'armée russe et celle aussi de la Turquie, qui quoique payant pour tout ce qu'elle prend, cependant a besoin d'être pourvue de provisions.

Les soldats russes ne consomment point, ou fort peu de blé ou de maïs — ils emploient le seigle et le millet pour les hommes et de l'orge pour les chevaux.

L'armée turque se sert du pain de froment, mais si on fixe le nombre de ces derniers à 25.000 hommes, 12.000 kilos suffiront amplement à leurs besoins jusqu'au mois de juillet prochain.

D'après ce qui précède, il est constaté qu'il ne peut pas exister un manque de produits cette année, et par conséquent que le Gouvernement valaque n'a pas le droit de porter une atteinte aussi grave aux intérêts des négociants étrangers

Le Gouvernement valaque au lieu de prendre l'alarme si facilement, devrait considérer le tort qu'il porte au crédit commercial du pays par des mesures prohibitives de cette nature. Quel négociant voudrait verser son capital dans un pays où il ne peut pas compter sur l'exécution de ses contrats? Il ira naturellement chercher en Moldavie et en Turquie les denrées dont il a besoin.

Je dois vous prévenir, Monsieur le Secrétaire d'Etat, que j'ai référé cette affaire à son Excellence l'Ambassadeur d'Angleterre à Constantinople, et je ne doute pas que Son Excellence se concertera avec le gouvernement de la Sublime Porte sur les mesures à prendre pour la protection des intérêts des négociants anglais

qui se trouvent aujourd'hui si compromis. Mais j'espère que le Gouvernement valaque verra dans sa sagesse la force de mes arguments et annulera l'ordre de prohibition. No. 2.630. 1848 Noem. 9.

Je profite de cette occasion pour vous renouveler, Monsieur le Secrétaire d'Etat, l'assurance de ma très haute considération.

Robert G. Colquhoun.

Nota No. 137 a luĭ Fuad Efendi către Caimacamul Țĕriĭ-Românescĭ C. Cantacuzino. No. 2.631. 1848 Noem. 9.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 28 2.177. Secr. St.)

A Son Excellence, Monsieur le Grand Logothète de Justice Constantin Cantacuzène, Caïmacam de Valachie, etc.

Bucarest.

Excellence,

Je m'empresse de vous remettre la traduction d'une lettre que je viens de recevoir de Son Altesse le Grand Vizir concernant la prohibition de l'exportation du suif et des céréales, ainsi que copie de deux documents qui y étaient annexés (sub A. 1 et A. 2).

Je vous prie, Excellence, de vouloir bien vous entendre avec le Conseil des Ministres, afin d'adopter de suite les mesures prescrites dans cette lettre vizirielle.

Agréez, Excellence, l'assurance de ma considération bien distinguée.

Fuad.

Ordinul No. 2316 al Departamentuluĭ trebilor din Láuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Pitarul Triandafil Penescu. No. 2.632. 1848 Noem. 9.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Poruncă către d. Pitar Triandafil Penescu.

Pentru turburările urmate și nesupunerea ce aŭ arătat la poruncile stăpâniriĭ 40 locuitorĭ din județul Teleorman, aduşĭ aicĭ de către oştirea otomană și Cazaciĭ ruşĭ, a cărora nume se arată prin osebită listă, urmând ca potrivit deslegăriĭ dată prin adresul cinst. Căimăcămiĭ No. 798 și 896 să se trimiță înapoĭ spre a-şĭ luà pepeapsa ce se hotărĕsce chiar acolo în fața loculuĭ unde aŭ săvârşit

No. 2.632 1848 Noem. 9. neorânduelile, Departamentul însărcinează pe d-ta ca împreună cu ḑece Cazacĭ ruşĭ orânduiţĭ într'adins pentru aceasta, luând de la arestul Administraţieĭ pe aceştĭ 40 locuitorĭ şi înfăţişându-te şi la Cârmuirea judeţuluĭ Ilfov cu osebită slobodă poruncă spre a-ţĭ da şi de acolo paznicii ce va maĭ fi de trebuinţă, să-ĭ ducĭ la oraşul Turnu, şi dându-ĭ în primirea d-luĭ Cârmuitor să stăruescĭ acolo până se va săvârşi pedeapsa cu bătae de câte 50 toege fie-care din ceĭ maĭ jos însemnaţĭ şi anume:

Stanciu Şoldea, Bălan Datcu şi Gheorghe Şoldea.

Apoĭ luându-ĭ pe aceştia să-ĭ aducĭ înapoĭ la Depart. convoiarisiţĭ tot de aceştĭ ḑece Cazacĭ ruşĭ spre a se trimite unde sînt rânduiţĭ.

Ţi se poruncesce, orânduitule cinovnic, să fiĭ cu cea maĭ mare îngrijire pe drum pentru aceştĭ locuitorĭ, atât la ducerea lor până la oraşul Turnu în primirea D. Cârmuitor, cât şi la întoarcerea celor treĭ însemnaţĭ maĭ sus, spre a nu se întâmplà din vre-o nebăgare de seamă să scape vre-unul, că veĭ fi sub staşnică răspundere.

De la Cârmuirea judeţuluĭ Teleorman veĭ luà la întoarcere cfitanţie şi respuns de primire a tot numĕrul acestor 40 locuitorĭ, cât şi pentru aceĭ treĭ ce eştĭ poruncit a-ĭ aduce înapoĭ.

No. 2.633. 1848 Noem. 10.

Adresa No. 2.476 a Mitropolituluĭ Ungrovlachieĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

La 24 Oct. trecut am primit raport de la cucernicul protopop Anastase al plăşilor Olteniţa şi Obilesciĭ din judeţul Ilfov cu No. 131, arătându-ne că în urmarea porunciĭ noastre atingĕtoare ca pe câţĭ din feţele bisericescĭ îĭ va dovedi că aŭ fost amestecaţĭ luând parte la lucrările trecuteĭ rĕsvrătirĭ revoluţionare, să-ĭ prindă şi arestuindu-ĭ să ne raportuească, a eşit prin plasă şi după cercetarea ce a făcut, a dovedit pe doĭ preoţĭ, Radul şi Vladul de la satul Ulmeniĭ-Pământenĭ, cel dintâiŭ că a eşit cu Evanghelia şi sfînta Cruce de a făcut jurămînt înaintea bisericiĭ, fără să fie silit de cine-vaşĭ, iar cel de al doilea că şi după intrarea împĕrătescilor oştirĭ otomane în oraşul Bucurescĭ, n'a încetat a răsvrăti norodul,

invitând pe locuitorĭ a se ţiné tot de acel duh al revoluţieĭ, şi să nu deà ascultare arendaşuluĭ. Şi i s'a poruncit de a trimis pe acesta din urmă Vladul în arest aicĭ la sfînta Mitropolie, după care îndată s'aŭ arătat locuitoriĭ aceluĭ sat cu jalbă către noĭ, apărând pe acest preot că n'ar fi câtuşĭ de puţin vinovat despre pâra ce i se aduce, şi că toată pricina ar fi după neadevĕratele arătărĭ ce ar fi făcut arendaşul aceleĭ moşiĭ, chezăşuindu-se eĭ toţĭ pentru molitfa sa că a fost şi este neamestecat în acele turburătoare lucrărĭ, nicĭ că ĭ-a povăţuit pe dînşiĭ vre-odată ca să se arăte cu nesupunere şi să se ţie de duhul revoluţieĭ, precum maĭ curată îndestulare se va luà din chiar cuprinderea aceĭ jălbĭ ce în copie se alăturează aicĭ. Această împrejurare dându-se în cunoscinţa cinstituluĭ Departament, facem cunoscut că, ca să nu maĭ rĕmâe nicĭ un fel de bănuială şi să se dică că nevinovat fiind acest preot s'a osândit, părerea noastră este ca să se facă cercetare chiar în faţa loculuĭ de către orânduit din partea stăpâniriĭ, spre a se descoperì dacă în adevĕr molitfa sa orĭ în vremea trecuteĭ rĕsvrătiriĭ va fi fost amestecat şi va fi luat vre o parte lucrătoare la acele turburărĭ, saŭ şi maĭ în urmă după intrarea armieĭ împĕrătescĭ în Bucurescĭ, precum se dice că n'a încetat invitând pe locuitorĭ a se ţiné de duhul Constituţieĭ şi să nu deà ascultare arendaşuluĭ. Pentru care şi poftim pe cinst. Departament a orândui din parte-ĭ pe cine se cuvine şi va socotì de cuviinţă, să meargă acolo în faţa loculuĭ şi cercetând cu scumpătate şi luare a minte toate împrejurările de maĭ sus, să facă arătare de orĭ-ce va dovedì în adevĕr cu desluşire, după care ne vom împărtăşì şi noĭ cu rĕspuns, ca în urmarea aceia să scim ce urmare să facem pentru acel preot.

No. 2.633.
1848
Noem. 10.

Neofit, Mitr. Ungrovlachieĭ.
Ajutor, Chr. Dimitrescu.

(Resuluţie :) O copie acesteĭ hârtiĭ să se trimiţă la Cârmuire cu poftire de a face cercetare în faţa loculuĭ, precum se cere.

Anexă.

Înalt prea Sfinte şi mult Milostive Stăpâne.

Plecată jalbă.

Prea Milostive Stăpâne. Pâra ce aduce Panait arendaşul moşieĭ Ulmenĭ, unde ne aflăm locuind, asupra preotuluĭ satuluĭ nostru anume Vlad, aicĭ la sfînta Mitropolie, că ne-ar fi povăţuit pe noĭ lo-

No. 2.633. 1848 Noem. 10. cuitorii a nu urmà datoria noastră către pomenitul arendaş, şi cum că ne-a însuflat rele poveţe a nu ne supune Stăpânirii şi altele, sînt cu totul neadevĕrate şi urmate aceste pârĭ de pismă şi vrăşmăşie ce hrănesce pomenitul arendaş asupra nevinovatuluĭ preot, fiind-că acest preot în toată vremea a fost şi este cel maĭ cinstit şi cu bune purtărĭ în bisericescile datoriĭ către enoriaşiĭ sĕĭ, săritor la orĭ-ce neapĕrate creştinescĭ trebuinţe şi bun povăţuitor spre cele de folos în soţietate, fără să cunoască din parte-ĭ cea maĭ mică netrebnicie şi neorânduească. Prea Milostive Stăpâne! Nu primiţĭ a se învinovăţi acest preot al satuluĭ nostru numaĭ după simple pârĭ ale unuĭ om de ale căruia rĕutăţĭ şi năpăstuirĭ geme un sat întreg, să rĕmâie familia preotuluĭ împresurată cu mărunţĭ copiĭ muritorĭ de foame, fără să fie vinovat câtuşĭ de puţin măcar. Ne rugăm dar plecaţĭ Înalt Preasfiinţiilor Voastre să Vĕ milostivițĭ a se slobodi pomenitul preot la urma sa în satul nostru, ca un nevinovat şi nepătat, că va fi cu păcat să pătimească drept fiind, înzestrat, precum dicem, cu cele maĭ bune purtărĭ.

Prea plecaţĭ locuitoriĭ satuluĭ Ulmenĭ, judeţul Ilfov.

(Iscăliţĭ:) Ion Moldoveanu, Ion Vlăsceanu, Michaiŭ Lupu, Vasile Vitisă, Moş Ion Rotaru, Todor Catană, Vasile Diicu, Iacov Vitimanu, Michăilă Diculeţu, Costandin Dragomir.

(Pecetea) Vasile Radu, Petre Iordoc, Dincă Şerban. } Aleşiĭ satuluĭ.

Ion Simzianu, părcălab.

Pentru copie întocmaĭ, Chr. Dimitrescu.

No. 2 634. 1848 Noem. 10.

Raportul No. 1.190 al Cârmuiriĭ de Teleorman către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 363.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Teleorman.

În urma raportuluĭ Cârmuiriĭ cu No. 863 maĭ primindu-se sciinţă de la Poliţia acestuĭ oraş Turnu, că de la 24 ale trecutuluĭ Octomvrie cu arestanţiĭ aduşĭ de comendile Cazacilor la arestul eĭ aŭ maĭ urmat cheltuelĭ în sumă de leĭ 157 par. 37, cerênd a se face punere la cale pentru despăgubirea poliţaiuluĭ care a rĕspuns

aceştĭ banĭ. De aceea Cârmuirea nu lipsesce a supune cunoscinţiĭ cinst. Departament şi această împrejurare şi cu supunere a-l rugà ca să chibzuească de unde trebue a se despăgubì Poliţaiul atât de baniĭ cheltuiţĭ maĭ dinainte de la dînsul, cât şi pentru ceĭ de acum, şi să deà trebuincioasa deslegare de urmare. No. 2.634. 1848 Noem. 10.

A. Cocorĕscu.
I. Ignătescu.

Secs. 1-ĭ.
Or. Turnu.

(Resoluţie:) Alăturându-se în copie acest raport cinst. Căimăcămiĭ, i se va cere cuviincioasa deslegare.

Raportul No. 1.606 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.635. 1848 Noem. 10.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Dolj.

Înfăţişătorul acesteia, d. Parucicul Toma Conţescu, fiind adus aicĭ în Craiova de la oraşul Pitescĭ, după punerea la cale a Exelenţiĭ Sale d. General-Leitenant Gasfort, sub vinuire că ar fi luat parte cu revoluţionariĭ în turburările trecute, când s'aŭ trimis ceĭ-lalţĭ cu asemenea categorie strînşĭ de d. General do prin judeţe, pomenitul fiind tare bolnav a rĕmas aicĭ subt priveghierea Poliţieĭ a se căutà dohtoricesce. Acum însănotăşându-se, Cârmuirea după deslegarea ce luă de la d. General are cinste plecat a-l trimite cinst. Departament ca să-l îndrepteze şi pe dînsul unde va cere cuviinţa în cercetare ca şi pe ceĭ-lalţĭ.

Cârmuitor, Filişanu.
Secretar, N. Greceanu.

Or. Craiova.

Raportul No. 1.611 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.636. 1848 Noem. 10.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 374.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Dolj.

Acel Costache Zaman, care a făcut nenumĕrate necuviinţe în timpul revoluţieĭ trecute şi chiar în urmă după căderea eĭ, prin

No. 2.636. punerea la cale a Exelenţiĭ Sale Mehmet Paşa, Comandirul trupelor
1848 otomane din Valachia-mică, aducêndu-se de la Vidin unde se aflà
Noem. 10. arestat de Măria Sa Husain Paşa, se află acum arestat aicĭ la Exelenţia Sa Mehmet Paşa. Pentru care sub-iscălitul grăbesc plecat a încunosciinţà despre aceasta cinst. Departament şi-l rog să binevoească a luà înţelegere cu Exelenţia Sa Fuad Efendi saŭ cu cine va găsì de cuviinţă, a se poftì Exelenţia Sa Mehmet Paşa să-l deà în disposiţia Cârmuiriĭ spre desfacerea încurcăturilor ce are cu canţelariile plăşiĭ Câmpuluĭ unde a ocupat postul de Subt-cârmuitor în timpul revoluţieĭ şi cu a inspectorieĭ temniţiĭ, precum de a desface şi sumele de banĭ ce figurează asupră-ĭ. Tot într'o vreme va binevoì cinst. Departament să deà Cârmuiriĭ deslegare de ceea ce urmează să facă cu dînsul pentru învinovăţirea ce a tras asupră-ĭ în împrejurările trecute, carĭ s'a desluşit cinst. Departament prin deosebite raporturĭ No. 207 şi 599.

Cârmuitor, **F i l i ş a n u**
Secretar, N. **G r e c e a n u**

Secţia 1-ĭ.
Or. Craiova.

(Resoluţie :) Să se deà în cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ spre a luà cuvenita înţelegere cu Exel. Sa Fuad Efendi pentru ceea ce s'ar cuveni să urmeze pentru darea d-luĭ Zaman în primirea Cârmuiriĭ localnice spre a face cele ce cuviinţa ar cere spre desfacerea datoriilor sale şi cele-lalte.

No. 2.637. **A d r e s a N o. 941 a C ă i m ă c ă m i e ĭ Ţ ĕ r i ĭ - R o m â n e s c ĭ c ă t r e**
1848 **D e p a r t a m e n t u l t r e b i l o r d i n L ă u n t r u.**
Noem. 11.

(Conc. Arch. St. Dos. No. 2.212 92. Secr. St.)

C ă i m ă c ă m i a Ţ ĕ r i ĭ - R o m â n e s c ĭ.

C i n s t i t u l u ĭ D e p a r t a m e n t al t r e b i l o r d i n L ă u n t r u.

Exelenţia Sa Gheneralul Duhamel prin Nota No. 116 pune înainte sub-iscălituluĭ că este însărcinat din partea Exelenţiĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders a-ĭ face cunoscute multe lucrurĭ carĭ se împrotivesc ţineriĭ uneĭ bune poliţiĭ şi uneĭ straşnice privegherĭ pe linia hotarelor, precum :

1. Că locuitoriĭ satelor aşezate pe munţĭ, aproape de hotarul Austrieĭ, trec slobodĭ în Transilvania şi se întorc fără a avé vr'un pasport saŭ răvaş de drum. Că deşì maĭ fără putinţă este de a se poprì cu totul aceste comunicaţiĭ, carĭ se fac prin nenumĕrate potecĭ carĭ străbat munţiĭ şi carĭ nu sînt cunoscute decât de către

ceĭ ce trec mărfurĭ poprite, însă Exelenția Sa Gheneralul Lüders socotesce că se va puté îndeplini oare-cum acea poprire a comunicațiilor tainice, dacă ea s'ar face cu străşnicie, hotărându-se osândă acelora carĭ ar îndrăsni să calce acea poprire. No. 2.637. 1848 Noem. 11.

2. Că aicĭ în Bucurescĭ se slobod pasporturĭ pentru preumblare în lăuntrul Prințipatuluĭ, fără arătare nicĭ de sorocul pentru care acele pasporturĭ aŭ putere, nicĭ de locul unde călătorul trebue să meargă, în cât cu asemenea pasporturĭ oameniĭ comprometațĭ în lucrările revoluționare sînt scăpațĭ de goanele autorităților locale De aceea este de neapărat ca în viitor Depart. trebilor din Lăuntru să nu sloboadă pasporturĭ decât cu cea maĭ mare băgare de seamă şi luare aminte şi hotărând curat direcția şi vremea pentru care pasporturile vor avé putere şi

3. Că orânduițiĭ vămilor Valachieĭ aŭ puțină băgare de seamă asupra călătorilor carĭ lasă țeara saŭ intră într'însa, nu cercetează hârtiile şi bagagiurile călătorilor decât cu cea maĭ mare neîngrijire, şi aşà ar fi de neapĕrat a se deşteptà zelul acelor amploiațĭ şi de a li se da instrucțiunĭ hotărîtoare şi desluşite, prin carĭ să li se arăte curat ale lor datoriĭ în privința călătorilor carĭ trec granița.

Şi cere Exelenția Sa Gheneralul Duhamel a se luà cele maĭ grabnice măsurĭ spre întâmpinarea necuviințelor însemnate maĭ sus, şi apoĭ să i se încunosciințeze cele ce se vor hotărî într'aceasta.

Căimăcămia grăbesce a da în cunoscința aceluĭ cinst. Departament aşternuta în sus cuprindere a noteĭ Ex. Sale Gheneral Duhamel, poftindu-l ca îndată să pue în lucrare dispozițiile cuprinse în acea notă, de care să fie Căimăcămia încunosciințată spre a fi şi din parte-ĭ comunicată Excel. Sale.

C.

Adresa No. 943 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2 638. 1848 Noem. 11.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenția Sa Gheneral Lüders prin Nota cu No. 73 cere ca arestuitul la Mitropolie preotul Şapcă, carele a luat lucrativă împărtăşire la neorânduelile urmate aicĭ şi este în categoria ares-

No 2.638. tanţilor amestecaţĭ la turburarea din urmă, prin Dumnea-luĭ Şeful
1848 aceluĭ cinst. Departament, să se ducă fără zăbavă la d-l Comandant,
Noem. 11. Gheneral-maior Danilevski, spre a-l ţiné la arest în mânăstirea Văcărescĭ.

Căimăcămia în urmarea acesteĭ cererĭ, poftesce pe acel cinst. Departament ca să facă îndată punere la cale întru îndeplinirea cereriĭ Exelenţieĭ Sale Gheneral Lüders făcute prin acea notă.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.639.
1848
Noem. 11.

Adresa No. 2.348 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Generalul rus Danilevski.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La d. Comandant Gheneral-maior Daniilevski.

Potrivit adresuluĭ cinst. Căimăcămiĭ No. 943, Departamentul are cinste a înaintà în primirea Ex. Voastre pe arestantul popa Şapcă, unul din ceĭ ce a luat lucrativă împărtăşire la neorânduelile urmate aicĭ, şi este în categoria arestanţilor amestecaţĭ la turburarea din urmă, şi care s'a luat de la arestul sf. Mitropoliĭ, spre a se ţiné subt arest în mânăstirea Văcărescí, potrivit cereriĭ Înalt Ex. Sale Gheneral Lüders.

No. 2.640.
1848
Noem. 11.

Raportul No. 4.826 al Sfatuluĭ orăşenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 551.)

Cinst. Departament din Lăuntru.

Sfatul orăşenesc din Bucurescĭ.

Prin porunca cinst. Departament cu No. 1.459 se pune îndatorire Sfatuluĭ ca să pue în lucrare luminaţia de la 26 ale trecutuluĭ Octomvrie la palatul de locuinţă al Exelenţieĭ Sale Fuad Efendi şi Omer Paşa la serbarea Baiaramuluĭ şi să'ĭ îndeplinească toate cheltuelile după porunca Exel. Sale Fuad, şi după săvârşire să se trimiţă cinst. Departament socoteală de suma cheltuită spre desfacere.

Pe a căreia temeiŭ Sfatul a şi slobodit banĭ din cassa sa cu

chip de împrumutare; acum însă în porunca cu No. 2.321 se cuprinde că spre îndestularea acelor lăutarĭ ce aŭ cântat la locurile însemnate în raportul Sfatuluĭ cu No. 4.566 să se sloboaḑă din fondurile sale, pentru care este plecat rugat cinst. Departament să binevoească a da şi pentru această plată deslegare Sfatuluĭ ca să sloboaḑă tot cu chipul descris în numerarisita poruncă spre a se puté ţiné regula contabilităţiĭ. No. 2.640. 1848 Noem. 11.

President, C. Lenş, R. Simonide.
Ajut., A. Costiescu.

(Resoluţie:) Se va rĕspunde Sfatuluĭ că cheltuelile urmate pentru lăutarĭ să se alăture pe lângă cheltueala luminaţieĭ.

Raportul No. 4.830 al Sfatuluĭ orăşenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.641. 1848 Noem. 11.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Cinst. Departament din Lăuntru.

Sfatul orăşenesc din Bucurescĭ.

În temeiul porunciĭ cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Prinţipatuluĭ No. 361 şi a cinstituluĭ Departament din lăuntru cu No. 1.098, cheltuindu-se leĭ patru miĭ şeapte sute şeaĭ-spre-ḑece, pentru Ex. Sa Rifat Paşa în ḑilele când se aflà aicĭ în Capitală şi care se însemnează în deslușire în alăturata listă, pe ce anume s'a cheltuit, cinst. Departament este rugat ca să pue la cale întoarcerea fără zăbavă a acesteĭ sume cheltuite din alţĭ banĭ ce s'aŭ aflat în cassă, şi care urmează a se pune la loc.

President, C. Lenş.
A. Xenocratis, R. Simonide.
S., V. Nicoleanu.

(Resoluţie:) Se va scrie cinst. Căimăcămiĭ că pe temeiul porunciĭ cu No. 361 cheltuindu-se de Sfatul orăşenesc arătata sumă de banĭ, cinst. Căimăcămie e plecat rugată să binevoească a da cuviincioasa deslegare.

Adeverinţa Căpitanuluĭ Cociturof despre primirea arestantuluĭ Popa Şapcă. No. 2.642. 1848 Noem. 11.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

S'a primit la Canţeleria Ghineraluluĭ Comandant cu adresul No. 2.348 Popa Şapcă. Spre sciinţă am dat aceasta.

Căpitan, Cociturov.

No. 2643. 1848 Noem. 11.

Circulara No. 4.246—4.261 a Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ, către Comandanţiĭ trecĕtoarelor.

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 437. Administrative nouĕ.)

Ţircularnice poruncĭ pe la toţĭ Comandiriĭ.

Din revoltanţiĭ disţĕraţĭ şi aceĭ opriţĭ a intrà în Prinţipat, cunoscuţĭ d-voastră din poroncile ce vi s'aŭ trimis, afară de aceĭ cărora li s'a invoit întoarcerea, maĭ sînt însemnaţĭ în dosul acestuia 22 la numĕr.

Pentru carĭ vi se întăresce poronca ca să fiţĭ cu cea maĭ deşteaptă privighere de a nu scăpà cum-và în Prinţipat, fără înadins poroncă de învoire, căcĭ vețĭ fi în grea rĕspundere.

Gheneral-Inspector al miliţieĭ şi Cavaler (D. Sturdz[a].)

(În dosul foaeĭ:)

Feţele oprite a intrà în ţeară.

Alecu Muruz, Alecu Cuza, Nicu Catargiŭ, Vasile Canta, Grigori Romalo, Manolachi Costachi Epureanu, Sandu Miclescu. Zaharie Moldovanu, Răducanu Roset, Lascar Roset (fraţiĭ Răducănescĭ), Costachi Muruz, Teodor Răşcanu, Vasile Mălinescu, Grigori Balş, Iorgu Sion, Leca, Negruţ, Alecu Dimitriu, Michail Kogălniceanu, Gheorghe Greceanu (actor), Paharn. Costachi Angonescu, Dimitrie Cantacuzin.

No. 2.644. 1848 Noem. 11.

Adresa No. 2485 a Mitropolituluĭ Ungrovlachieĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

După cererea făcută de către acel cinstit Departament prin adresul cu No. 2.346, iată se trimite acolea preotul Radu Şapcă, care s'a dat în primirea orânduituluĭ amploiat al cinst. Departament Costandin Dimitriŭ.

Neofit, Mitropolit al Ungrovlachieĭ.
Ajutor, Chr. Dimitrescu.

Adresa No. 2.437 a Comănduitoruluĭ oştiriĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.645 1848 Noem. 11.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 359.)

Dejurstva oştirilor românescĭ.

Secsia 2. Masa 2. Bucurescĭ.

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

La oraşul Focşanĭ după trebuinţă fiind trimisă o comandă de soldaţĭ c'un d. ofiţer, când a venit imperiala armie rusească a desarmat atât pe soldaţĭ cât şi pe d. ofiţer, luându-ĭ sabia, care împreună le-a dat în păstrarea Poliţieĭ ḑisuluĭ oraş, şi la întoarcerea acesteĭ comenḑĭ la postul lor nu i s'a dat de d-l Poliţaiŭ armătura. Apoĭ fiind-că se află trebuincioasă, se poftesce cinst. Departament ca să binevoească a porunci Cârmuiriĭ locale ca să predeà acea armătură în primirea Comandiruluĭ punctuluĭ de acolo, căruia i s'a scris de către Dejurstvă a le primì subt luare de cfitanţie, şi de punerea la cale ce va face să am cinstit rĕspuns.

Comănduitorul oştiriĭ, Polcovnic Garbaţki.
Adiutantul ştabuluĭ oştiriĭ, Parucic Gărdescu.

(Resoluţie :) Să se scrie la Cârmuire ca să sloboaḑă acele arme.

Adresa No. 3.726 a Logofeţieĭ Bisericescĭ a Ţĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.646. 1848 Noem. 11.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Departamentul Logofeţieĭ trebilor Bisericescĭ şi Instrucţieĭ publice din Prinţipatul Ţĕriĭ-Româneseĭ.

Masa 1. Bucurescĭ.

C-steĭ Marĭ Vorniciĭ a trebilor din Lăuntru

Departamentul grăbesce a da în cunoscinţa cinst. Marĭ Vornicii că astă noapte din aprinderea unuĭ coş arḑĕndu-se o parte din învelişul mânăstiriĭ Plumbuita, şi după raportul ce am dat Exelenţiĭ Sale de această întâmplare, a hotărât că armele să se depue în hanul Şerban-Vodă.

Şeful Departamentuluĭ, Const. Belu.

No. 2.647. 1848 Noem. 11. **Depeşa luĭ de Ségur, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.**

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

Par ma dernière dépêche j'avais l'honneur de vous annoncer que les boyards du parti russe avaient formé le projet de faire adresser par la boyarie toute entière, des remerciements aux deux souverains, de Turquie et de Russie.

L'assemblée a eu lieu en effet, deux projets d'adresse lui ont été présentés. La discussion a duré longtemps et l'on a fini par se séparor sans rien conclure: l'affaire, jusqu'ici, semble devoir en rester là.

Cette espèce d'indifférence de la part du parti russe, tiendrait-elle à une nouvelle répandue depuis hier, à savoir que les Russes évacuent la Principauté de Valachie. Je ne sais si l'évacuation sera complète, mais je sais du moins positivement, que jusqu'à ce moment, un quart ou un cinquième au moins des troupes russes a repassé la frontière de Moldavie.

Aussitôt après mon arrivée, j'ai engagé Fuad Effendi à envoyer dans les divers districts un officier intelligent pour s'assurer, d'une manière non contestable, du nombre des troupes russes qui se trouvaient sur le territoire valaque, et pour vérifier en même temps, si comme on le disait, le général Lüders avait massé des troupes vers Orsova et vers les Carpathes.

Un officier a été en effet chargé de cette mission, parlant parfaitement l'allemand et, habillé en voyageur, il a pu passer partout et tout voir, sans éveiller le moindre soupçon: Il est de retour depuis avant-hier. D'après ses calcules, il n'y aurait guère au-delà de 16.000 Russes en Valachie. Il est vrai qu'arrivé sur la frontière de Moldavie, cet officier a appris que quatre bataillons venaient de passer de Valachie en Moldavie et qu'un cinquième bataillon était attendu, devant suivre la même direction. Les premières troupes parties de Fokchani étaient déjà arrivées à Berlad. A Berlad la route se bifurque et selon qu'on prend à l'Est ou au Nord, on peut se rendre à la frontière de Bessarabie (à Falzi) en une journée de marche, ou se rendre à Iassi. M. Delahante vous

aura sans doute fixé sur la direction prise par les troupes dont No. 2.647.
il s'agit, à partir du moment où elles auront quitté Berlad. 1848
Si le corps d'armée russe cantonné en Valachie, était dans le Noem. 11.
principe de 25.000 hommes, comme Fuad Effendi me l'affirmait, ce corps ne paraissait plus être que de 16.000 hommes; 9.000 hommes seraient donc déjà rentrés en Moldavie, c'est à dire qu'il en serait rentré 4.000 de plus que ceux qu'on sait effectivement avoir passé la frontière ces jours derniers. Dans le cas où l'on se serait mépris, et que ce même corps n'eût été dans le principe que de 20.000 hommes environ, à l'heure où j'ai l'honneur de vous écrire, Monsieur le Ministre, il serait donc déjà sorti le quart des troupes venues dans ce pays.

Le reste du corps d'armée va-t-il suivre ce mouvement de retraite? Il serait permis de le supposer d'après un propos tenu il y a deux jours par le chef d'état major du Général Lüders, à une personne qui l'a redit à Omer Pacha, lequel Omer Pacha me l'a rapporté. „Peut-être, aurait dit cet officier supérieur, les Russes ne seront-ils plus à Bucarest le mois prochain". Si les Russes doivent partir si prochainement, on ne s'explique pas pourquoi ils font encore ici des arrestations nombreuses. Dimanche dernier, une quarantaine de personnes parmi lesquelles se trouvaient cinq ou six prêtres, entassées sur des charrettes et escortées par des Cosaques, ont traversé une partie de la ville de Bucarest, pour se rendre dans un couvent où elles doivent être détenues. On évalue à 200 les prisonniers déjà renfermés dans ce même couvent.

Si l'armée russe part, l'autorité dont Fuad Effendi est revêtu acquerra en même temps plus de liberté et plus de respect de la part des populations. Il mettra cette meilleure disposition à profit pour faire modifier dans un sens plus large le Règlement organique. Je connais assez maintenant ses bons et nobles sentiments pour être convaincu que, le pouvant, il n'y faillira pas.

Rien ne fait présumer qu'il soit question en ce moment, ou qu'il doive être question prochainement, de l'élection du hospodar. J'ai même quelques raisons pour croire que le futur hospodar ne sera pas nommé par élection, et que la Porte se réservera cette nomination, mais toutefois avec l'assentiment de la Russie quant à la personne à choisir. Ce serait une application nouvelle de l'article 2 du traité de Pétersbourg du 29 janvier 1824. Si ce parti est adopté, le Caïmacan actuel, Mr. Cantacuzène, a les plus grandes

No. 2.647. chances pour être nommé Prince de Valachie. Fuad Effendi l'affectionne et les Russes ne lui paraissent pas hostiles.
1848
Noem. 11.

Par ma dépêche du 17 novembre (Direction polit. No. 3) je vous ai entretenu, Monsieur le Ministre, d'un propos tenu dans un salon par un officier russe et qui tendait à faire naître ici l'idée d'un Etat indépendant avec le Duc de Leuchtenberg pour souverain. L'officier auquel on attribue cette insinuation a quitté immédiatement Bucarest et personne ne sait de quel côté il s'est dirigé. Son absence si prompte et si inattendue ne laisse pas de faire ici quelque sensation.

Le Gouvernement valaque avait l'an passé demandé à l'Université de France trois professeurs pour diriger des clases au Collège national, dont le règlement devait être modelé sur les règlements de nos collèges. Ces professeurs ne furent pas aussi bien reçus qu'ils auraient dû s'y attendre par les hommes du mouvement, lesquels voyaient dans leur présence en Valachie des raisons pour craindre qu'on voulut faire supplanter la langue nationale par notre langue. Quoiqu'il en soit, les professeurs français ne furent pas remerciés à l'époque de la révolution : Depuis ils l'ont été, et ces jeunes gens qui, sous les auspices du gouvernement français, avaient fait avec l'ancien gouvernement valaque un contrat pour dix ans, à 6.000 francs d'appointements, se voyant sans ressources à Bucarest, demandaient au moins qu'on leur payât leurs frais de retour. Après quelques pourparlers j'ai obtenu du Caïmacan qu'on allouerait à deux d'entr'eux, qui se sont montrés plus pressés de rentrer en France, une somme de 2.000 francs environ, comme indemnité. Je ne saurais assez, Monsieur le Ministre, vous demander d'intervenir auprès de M. le Ministre de l'Instruction publique pour que ces Messieurs, dont l'un se nomme Hurard et l'autre Varaigne, soient placés aussitôt et aussi bien que possible, dans un collège de France. Ce sont des hommes honorables et dont la conduite ici a été complètement digne d'éloges.

Veuillez agréer etc.

(Signé:) H. de Ségur.

Nota circulară No. 473—479 a Secretariatuluĭ de Stat al Țĕriĭ-Românescĭ, către Consulatele Rusieĭ, Prusieĭ, Englitereĭ, Francieĭ, Grecieĭ, Sardinieĭ, Belgieĭ și către Agenția Austrieĭ.

No. 2.648.
1848
Noem. 12.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. S. fr. Secr. St.)

Circulaire.

Au Consulat de Russie, Prusse, Angleterre, France, Grèce, Sardaigne, Belgique, à l'Agence d'Autriche.

Des raisons de sûreté publique qui intéresse les sujets étrangers tout autant que les indigènes, surtout après une si forte commotion sociale, ont imposé au Conseil Administratif Extraordinaire l'obligation de vouer toute son attention à un objet d'une si haute importance, et d'arrêter, parmi d'autres mesures, qu'il soit aussi procédé au désarmement général des habitants. Le terme avait été fixé à cet effet au 15 novembre, pour la ville de Bucarest venant d'être prolongé jusqu'au 1-er décembre prochain, à l'instar de ce qui a été statué pour les autres villes de la Principauté, le soussigné vous prie, Monsieur ..... de vouloir bien intimer à tous vos sujets l'ordre de consigner leurs armes, ici à la Commission siégeant tous les jours à l'Adgie, et dans les districts aux administrations respectives, afin dépargner les désagréments qui pourraient résulter pour eux, si à la suite des perquisitions que la police est tenue de faire après l'expiration du dit terme, elle parvenait à trouver des armes cachées. Les peines portées contre les récalcitrants sont pour la première fois, une amende de 500 piastres ou un emprisonnement de 15 jours; pour la seconde fois, une amende de 1.000 piastres ou un emprisonnement de 30 jours, et pour la troisième fois, le recalcitrant sera expulsé du pays. Je crois en même temps devoir observer que la Commission délivre des reçus pour les armes qui lui sont remises.

Je profite de cette occasion pour vous réitérer, Monsieur, ... l'assurance de ma haute considération.

No. 2649. 1848 Noem. 12. **Adresa No. 2.461 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ către Clucerul D. Filişanu.**

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Către d. Clucer Dimitrie Filişanu.

Înaintându-se dumi-tale pe lângă aceasta în copie raportul ce a primit Departamentul de la cinst. Cârmuire a județuluĭ Gorj cu No. 5.534 atingĕtor de aceĭ oamenĭ aĭ Magheruluĭ ce aŭ venit din Austria, spre a-ĭ luà cuprinderea în băgare de seamă, şi tot deodată vĕ poftesce ca cu prilejul osebitelor însărcinărĭ çe avețĭ în partea loculuĭ să cercetațĭ cu scumpătate şi această împrejurare, şi încredințându-vĕ atât despre urmările acelora în trecutele turburătoare vremĭ, cât şi despre scopul pentru carĭ sînt venițĭ acum, pe de o parte în bună pază să se trimiță Exelenții Sale d General Gasfort, ca să urmeze cu dînşiĭ cele de cuviință, iar pe de alta să încunoscințezĭ şi Departamentuluĭ cu deslușire de descoperirea ce vețĭ face, atât pentru urmările acelor oamenĭ, cât şi despre ceea ce se maĭ adaogă pentru alțĭ asemenea turburătorĭ ce ar maĭ fi în partea loculuĭ.

No. 2.650. 1848 Noem. 12. **Nota No. 2.929 a Generaluluĭ A. Lüders către C. Cantacuzino, Caimacamul Țĕriĭ-Româneseĭ.**

(Orig. rus şi român. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 6/2.166. Secr. St.)

(Comandantul Corpuluĭ 5-lea de Infanterie.)

(Milostive Domn Constantin Gheorghevicĭ!)

Primind adresul d-v. de la 28 Octomvrie No. 742, eŭ am cerut de la Comandirul batalionuluĭ al 5-lea de saperĭ lămurire pe ce temeiŭ a putut cere de la autoritaua locală din Ploescĭ îndestulare pentru lazaretul batalionuluĭ. Acum s'a primit de la el rĕspuns, că asemenea cerere către stăpânire pentru îndestularea lazaretuluĭ din parte-ĭ nicĭ de cum n'a urmat.

Făcêndu-vĕ despre aceasta cunoscut, poftesc, Milostivul Domn, să primițĭ încredințare despre adevĕrata stimă.

A. Lüders.
Tălmăcit. tit. sov. Lucescu.

Adresa No. 3.735 a Logofeţieĭ bisericescĭ a Ţĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2 651. 1848 Noem. 12.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Departamentul Logofeţieĭ trebilor Bisericescĭ şi Instrucţiuneĭ publice din Prinţipatul Ţĕriĭ-Româneseĭ.

Masa 1. Bucurescĭ.

Cinstiteĭ Marĭ Vornicii a trebilor din Lăuntru.

Fiind-că cea maĭ după urmă hotărîre a Exelenţieĭ Sale Gheneral Lüders este ca armele să se depue în hanul luĭ Şerban-Vodă, iar nu în mânăstirea Plumbuita, de aceea şi Departamentul cu cinste grăbesce a încunoscinţă pe cinstita Mare Vornicie de aceasta, şi că Departamentul a chemat pe pitar Matache cât şi pe Igumenul de la Şerban-Vodă, de li s'a făcut cunoscută aceasta, iar pe cel de la Plumbuita l'a îndatorat ca să facă meremetul cela-lalt al încăperilor, a fi gata pentru orĭ-ce întâmplare.

Şeful Departamentuluĭ, Const. Belu.

(Resoluţie:) Să se deà îndată în cunoscinţa Comisieĭ pentru desarmare spre sciinţă.

Raportul No. 629 al Cârmuiriĭ de Vâlcea către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneseĭ. No. 2.652. 1848 Noem. 12.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Vâlcea.

Spre rĕspuns la porunca cinst. Departament de sub No. 2.306, plecat se face cunoscut, că bazul pe care s'aŭ fost dat pe pază numiţiĭ, este acela ce s'a arătat cinst. Departament prin raportul No. 332 adică că s'a arătat de Sub-cârmuire, şi înşile n'aŭ tăgăduit, că aŭ fost strîngătorĭ de pandurĭ şi rânduiţĭ de Magheru şefĭ aĭ lor. De aceea, cinst. Departament va binevoi a da deslegare dacă urmează a se da pe chezăşie, fiind-că pe temeiul arătat prin raportul No. 421, numiţiĭ s'aŭ şi slobodit.

Cârmuitor, N. Socolescu.
Secretar, Ioan Bunescu.

No. 2.653. 1848 Noem. 12. **Adresa locuitorilor din Alexandria către Colonelul regimentuluĭ de Bug, Comandantul garnisoaneĭ.**

(„Bukurester Deutsche Zeitung" No. 61. 1848. 29. XI.)

Alexandria.

Herr Obrist!

Unsere Stadt wurde unter der Regierung Sr. D. des Fürsten Alexander Ghika erbaut. Den Namen Alexandria erhielt sie von uns als eine Huldigung, die wir Sr. kais. Hoheit dem Grossfürsten Alexander Nikolajevitsch darbrachten, in der Hoffnung, dass Se. kais. Hoheit geruhen würde uns seinen hohen Schutz angedeihen zu lassen.

Alle Einwohner dieser Stadt hegen dieselben Gesinnungen und schätzen sich glücklich einen Theil des tapfern und unüberwindlichen russischen Heeres bei sich zu sehen, das sie aus der Gewalt jener Menschen befreit hat, welche die Bahn des Verderbens betreten hatten.

Wir bitten Sie, Herr Obrist, die Gefühle unsers innigsten Dankes für diese neue Wohlthat zu empfangen, so wie die Versicherung, dass wir nie aufhören werden heisse Gebete zum Himmel zu senden für die kostbare Gesundheit und das unwandelbare Glück Seiner Majestät des Kaisers, unsers erhabenen Beschützers.

(Folgen die Unterschriften.)

No. 2.654. 1848 Noem. 12. **Adresa No. 19 a Generaluluĭ rus Danilevski către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. rus. şi român. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Comandantul oraşuluĭ Bucurescĭ.

Oraşul Bucurescĭ.

Trimisul cu adresul cinstituluĭ Departament cu No. 2.348 arestantul Popa Şapcă primindu-se, s'a şi trimis subt arest la mânăstirea Văcărescĭ, pentru care cu cinste se rĕspunde la maĭ sus numerarisitul adres.

Gheneral-Maior, Danilevski.

Raportul No. 6.279 al Cârmuiriĭ de Muşcel către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ.

No. 2.655.
1848
Noem. 12.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Muscel.

Vědêndu-se cele cuprinse în porunca cinst. Departament subt No. 2.182 în pricina acelor douĭ arătaţĭ, plecat se supune în cunoscinţă, că aceasta s'a urmat după porunca Ex. Sale d-luĭ Gheneral Engelhart, dându-se bănuealâ că ar fi din aceia ce se preumblă prin judeţe de a îndemnà pe locuitorĭ la nesupunere şi alte asemenea, dovedindu-se în oraşul Piteştĭ la o prăvălie de acolo, făcênd întrebărĭ care ar da prepus asupră-le.

Pentru d. Cârmuitor, Hristodorescu.

Secsia 1. M. 1.

Extract din scrisoarea generaluluĭ Chr. Tell către Ion Ghica.

No. 2.656.
1848
Noem. 12.

(Copie. Acad.)

Braşov.

.... Astădĭ a sosit aicĭ Chesar, Popa Ion, Zane, Ipătescu Gr. şi Deivos. Vinerĭ vine şi N. Bălcescu, care se află acum la Sibiŭ. N. Golescu a plecat de la Semlin pentru Constantinopol, Ruset pentru London, Brătieniĭ pentru Paris, fără să ne scrie nimic din cele ce aŭ să facă, nicĭ măcar o scrisoare de complimente către oameniĭ cu carĭ şĭ-a mâncat amarul treĭ lunĭ de dile. Fratele Eliad se află tot aicĭ. Magheru a fost gonit din Sibiiŭ şi a plecat spre Francfort. Noĭ asemenea sîntem persecutaţĭ şi credem că guvernul actual al ţěriĭ noastre va face toate mijloacele a ne gonì, şi banĭ de cheltueală nu avem, nicĭ cu ce plecà, nicĭ cu ce trăi aicĭ cu familiile noastre. Eraŭ nisce banĭ la Bucurescĭ, destinaţĭ a se împărţì între noĭ, dar ĭ-aŭ luatără ceĭ ce s'aŭ dus în străinătate fără să ne deà nimic....

... De veĭ maĭ zăbovì acolo scrie-ne aicĭ despre cele ce se urmează în politică. Adresa mea este d. Petala, la Cronstadt. De voiŭ puté încherbà ce-và parale voiŭ venì la Constantinopole, de pociŭ

No. 2 656. 1848 Noem. 12. fi sigur acolo, saŭ la Paris. Până acum n'am șeḑut de geaba aicĭ. Țĕraniĭ noștri nu se pot obișnuì cu ordinea legală rusească, căcĭ chiar alaltă-erĭ s'aŭ trimis Cazacĭ la satele din prejurul Câmpiniĭ, ca să le supue, căcĭ nu sufer Regulamentul....

No. 2.657. 1848 Noem. 12. Nota No. 960 a luĭ Constantin Cantacuzino, Caimacamul Țĕriĭ-Românescĭ către Generalul A. Lüders.

(Conc. rus. și rom. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 6/2.166. Secr. St.)

Ex. S. Lüders.

Exelenție!

Cu cinste a primit subt-iscălitul nota ce Exelenția Voastră ațĭ binevoit să-ĭ îndreptațĭ subt No. 2.929 spre rĕspuns la adresa luĭ subt No. 742, și vĕḑênd că se cuprinde într'însa numaĭ pentru îndestulare că nu s'a cerut pe seama lazaretuluí batalionuluĭ al 5-lea de saperĭ, iar pentru înființarea lazaretuluĭ de patru-ḑecĭ paturĭ, cerut a se face în școala din Ploescĭ că nu se rostesce nicĭ o vorbire de trebue adecă a se face cheltuirea pentru a se înființà acel lazaret, după cum se arată în adresa subt-iscălituluĭ subt No. 742, și fiind-că se cuvine a avé Departamentul trebilor din Lăuntru și o asemenea deslegare, sînteţĭ rugaţĭ, Ex, ca să binevoițĭ a deslușì dacă înființarea aceluĭ lazaret ostășesc în Ploeștĭ urmează a se face, spre a puté subt-iscălitul pe temeĭul uneĭ asemenea deslușirĭ să deà deslegare ḑisuluĭ Departament de urmare.

Primițĭ, Ex., încredințarea ceĭ maĭ înalte considerațiĭ și stime.

No. 2.658. 1848 Noem. 12. Ordinul No. 973 al Caimacamuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ C. Cantacuzino către vremelnicescul Comănduitor al oștiriĭ pământescĭ.

(Buletin Oficial. No. 61. 1848. 19. XI.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ d-luĭ vremelnicesculuĭ Comănduitor al oștiriĭ pământenescĭ.

Slobodịtul din slujba ostășească d-luĭ Polcovnicul Ioan Emanoil Florescu, prin jalbă către Căimăcămie, arată dorința de a fi iarășĭ însumat în oștire după bunăvoința ce i s'a arătat din partea Exelențiĭ sale Gheneraluluĭ Lüders d'al atașà pe lângă persoana Exelențiĭ Sale.

Deşi cererea numitului Polcovnic nu puteà fi primită în temeiul art. 439 din Regulamentul organic, pentru consideraţia însă ce fie-care are către persoana Exelenţieĭ Sale Gheneralului Lüders, se primesce şi se poftesce d-luĭ vremelnicescul Comandir a reînsumà pe numitul Polcovnic Ioan Emanoil Florescu în oştire, cu leafă hotărîtă ranguluĭ sĕŭ. No. 2.658. 1848 Noem. 12.

Această ecsepţională primire nu va puté sluji de baz. fiind făcută numaĭ pentru consideraţia ce se arată.

Caimacamul, C. Cantacuzino.

Nota No. 980 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Fuad Efendi. No. 2.659. 1848 Noem. 13

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169. Secr. St.)

Bucarest.

Excellence!

Monsieur le Commandant provisoire de la milice vient de porter à ma connaissance, par son rapport daté de ce jour sous No. 2.450, qu'il vient d'être informé, par un rapport de M. le Major Pasnansky, commandant le 1-er régiment, daté de Craïova le 11 (23) courant sous No. 1.086, que dans la nuit du 8 courant, trois individus ottomans ont assailli le piquet No. 65 relevant du point de Béket, en menaçant les gardiens les armes à la main et s'efforçant de démolir le piquet.

Dans la lutte qui s'en est suivie, un de ces individus a été tué d'un coup de feu, et les deux autres, dont l'un a reçu une blessure, se sont retirés sur l'île de Satonou où on dit que se trouvent aussi une vingtaine de leurs camarades. Quant au but de cette attaque, il paraît qu'il tendait, d'après ce qu'on a pu observer, à s'emparer des barques pour passer sur l'autre rive du fleuve.

Son Excellence Méhémed Pacha a envoyé sur les lieux un détachement de cavalerie pour faire une enquête sur ce fait et prendre ceux qui sont restés sur l'île.

Je m'empresse d'avoir l'honneur de porter ce qui précède à la connaissance de Votre Excellence et ne manquerai pas de lui faire part également des informations ultérieures qui me parviendront à cet égard.

J'ai l'honneur d'être, avec la plus haute considération, de Votre Excellence, le très humble et très obéissant serviteur.

A Son Excellence Fuad Effendi, Commissaire impérial dans les Principautés danubiennes, etc., etc.

No. 2.660. 1848 Noem. 13. **Jurnalul Sfatuluĭ Administrativ extraordinar relativ la cheltuelile făcute cu ţĕraniĭ arestaţĭ din jud. Teleorman.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No 368.)

Astăḍĭ, Sâmbătă la 13 Noemvrie, anul 1848, luându-se în băgare de seamă adresa cinst. Căimăcămiĭ No. 932, în pricina cheltueliĭ ce s'a făcut cu arestanţiĭ săteni din judeţul Teleorman, în sumă de leĭ treĭ sute nouĕ-spre-ḍece parale douĕ-ḍecĭ, precum se arată prin douĕ raporturĭ ale Cârmuiriĭ de Teleorman cu No. 863 şi 1.190, Sfatul găsesce de cuviinţă ca acea sumă de leĭ 319 par. 20 să se treacă tot în socoteala cheltuelilor ce urmează a se face pentru îndestularea arestanţilor de la Văcărescĭ.

D-luĭ şeful Departamentuluĭ din Lăuntru va face cunoscută cinst. Căimăcămiĭ cuprinderea acestuĭ jurnal, ca după deslegarea ce va binevoi a da, să o aducă la îndeplinire.

Iancu Filipescu, Const. Suţu, Const. Belu, Alexandru Ghica, Ioan Câmpineanu.

No. 2.661. 1848 Noem. 13. **Coreśpondenţă din Constantinopole în „Le National.“ 1848. 14. XII.**

Constantinople.

La question dés Principautés danubiennes prend un caractère de plus en plus grave; et dans ce moment, on peut dire qu'il n'y a d'autre autorité dans ce pays que l'autorité des Cosaques. Celle du Caïmacam et du Commissaire de la Porte, n'est rien, moins que rien. Les arrestation par les Russes y vont leur train, et quelques uns témoignent hautement que le czar se moque non seulement de la Turquie, mais encore des puissances de l'Europe. Un jour, c'est un sujet autrichien qu'on va arracher au consulat de cette nation; un autre jour, on viole le domicile d'Omer-Pacha, gouverneur militaire de Bucarest, et les Cosaques s'emparent de son propre aide-de-camp, qui a le malheur d'être valaque; il est vrai que la Lieutenance princière l'avait placé près de Suleyman-Pacha, commissaire de la Porte, en qualité de m i h m a n d a r: crime épouvantable, assurément, que d'avoir servi cette pauvre Lieutenance princière, qui avait rêvé d'accord avec la Porte, un changement de régime pour les provinces que les princes Bibesco et Stourdza ont complètement ruinées. Dernièrement, du moment qu'ils avaient

la main aux arrestations, les Cosaques ont pensé qu'ils seraient agréables à leur souverain maître en empoignant un sujet anglais dans une maison anglaise de Bucarest: ils mirent donc la main sur M. Asprea coupable d'avoir pu commettre un délit quelconque, comme, par exemple, de ne pas porter aux Russes toute l'affection possible. A toutes ces aménités moscovites, je dois ajouter qu'ils interceptent les lettres de commerce et autres, pour savoir sans doute le degré d'affection dont ils sont l'objet dans ces malheureux pays. Vous voyez que la Russie agit là tout comme si la Valachie et la Moldavie étaient des provinces soumises de temps immémorial au knout du czar.

No. 2.661. 1848 Noem. 13.

En présence de tant d'audace, je ne sais si le consul d'Autriche à Bucarest, que l'on dit à la solde de la Russie, a protesté; mais je peux vous affirmer qu'en voyant son aide-de-camp arraché de son propre domicile, Omer-Pacha a fait une protestation digne d'un soldat, et que cette protestation, envoyée au général Duhamel, commissaire de la Russie, était accompagnée d'une note des plus énergiques de la part de Fuad Efendi. Peine perdue, assurément! Le czar est fort de l'inconcevable apathie de l'Europe, et ne procède dans les principautés qu'en vertu de son bon plaisir. Est-ce qu'il existe pour lui une autorité locale et une cour suzeraine? Il n'y a là, comme en Russie, que le régime du knout, et comme en Russie, au moindre soupçon, on y est emprisonné par les Cosaques, à moins que le général Duhamel ne décide qu'il est mieux d'envoyer les pauvres Valaques au fin fond de la Sibérie, ce qui arrive fréquemment. Les puissances de l'Occident ont des consuls à Bucarest: il est donc impossible qu'elles ne connaissent pas tous ces faits; et, si elles les connaissent, comment justifier leur inertie. Eh quoi! la liberté et le secret des lettres de leurs nationaux sont à la merci des Cosaques; cette liberté et cette inviolabilité des relations que respectent tous les peuples, sont journellement foulées aux pieds de la soldatesque russe; et ces puissances n'ont rien à dire, rien à faire! elles se laissent frapper dans tous les droits de leurs sujets, et ne voient pas qu'en ne venant pas en aide à la Turquie, elle compromettent leurs propres intérêts de la manière la plus grave!

En disant que les puissances de l'Occident se taisent devant la barbarie des Cosaques, je me trompe: le représentant de l'une d'elles s'est ému dernièrement et il a parlé avec la fermeté qu'on lui connaît. Il s'agit de M. Canning, ambassadeur britannique à Con-

No. 2.661 stantinople. Lorsque le sujet anglais Asprea fut arrêté dans une
1848 maison anglaise de Bucarest, M. Colquhoun, consul général bri-
Noem. 13. tannique, s'adressa à l'instant même au Caïmacam de la principauté. Celui-ci répondit qu'étant complètement étranger aux abominables faits et gestes des soldats russes, il n'était pas juste qu'on l'en rende responsable, d'autant plus qu'il n'avait aucun moyen de les faire cesser.

Cela étant, M. Colquhoun s'adressa au commissaire de la Porte, qui lui fit la même réponse. Remarquez que, dans la note, le consul général britannique reconnaissait que la conduite du Caïmacam et de Fuad Effendi était digne de tout éloge, parce qu'ils ne cessaient de faire tous leurs efforts par ramener la confiance et la sécurité dans le pays; il reconnaissait encore la parfaite discipline des troupes ottomanes, tandis que les Cosaques et leurs chefs, depuis le premier jusqu'au dernier se livraient à tous les excès imaginables. Ne pouvant obtenir satisfaction à Bucarest, M. Colquhoun eut recours à son ambassadeur, à Constantinople, M. Canning, qui aussitôt la réception de la plainte, eut une conférence avec le grand-vizir et le ministre des affaires étrangères. Ces deux hauts fonctionnaires s'indignèrent avec raison de l'audace des Russes, et exprimèrent leurs regrets de n'être pas soutenus par l'Europe dans des circonstances où il s'agit des intérêts de l'Occident autant que ceux de l'Orient.

Cependant la Porte a remis une note nette et énergique à M. Titow, ministre de Russie à Constantinople, et celui-ci, en apprerant la chaleur avec laquelle M. Canning demandait satisfaction, a promis, dit-on, qu'elle serait accordée par la destitution de l'officier commandant les Cosaques qui ont arrêté M. Asprea, et par une indemnité en argent fourni à ce dernier, qui est encore en prison, les os brisés par les coups de crosse de fusil. Je suis sûr que la satisfaction aura lieu. Qu'a-t-il fallu pour cela? Que M. Canning parlât un peu fort; et soyez persuadé que si la France et l'Angleterre eussent voulu, dès l'origine, se mêler un peu des affaires des Principautés danubiennes, jamais elles n'auraient mal tourné, ni pour ces provinces, ni pour les droits de la Turquie, car, je le répète, le czar n'est fort que de l'abstention de ces deux puissances.

On dit cependant que MM. Aupick et Canning ont pris sur eux de protester contre les abominations commises par les Cosa-

ques dans les Principautés. Pour l'honneur de la France et de l'Angleterre, je désire que cela soit vrai, car, encore une fois, elles ne peuvent, sans se compromettre d'une manière bien grave, laisser les droits de leurs nationaux et ceux de la Porte. à la merci des Cosaques dans les provinces danubiennes. No 2.661. 1848 Noem. 13

Corespondență din Constantinopole către „Morning Herald." No. 20.749. 1848. 14. XII. No. 2.662. 1848 Noem. 13.

Constantinople.

The Moldavo-Wallachian question, in its present feature, is, at it may be apprehended, likely to be a bone of contention between Russia and the Porte, though all respecting it now is pretty tranquil. Fouad Effendi and General Duhamel, although their friendly relations are loose, are to examine into all the causes and circumstances of the late revolution, vith a view of thus making a handle, by which means the Autocrat is to drag the matter into a light suitable to his present pretensions and future prospects. This once done, it is highly probable, if we may judge from the Embassy here, that very strong language will be resorted to by Russia.

The Porte must of course profit of the leisure to prepare its testimony necessary to justify its conduct in the eyes of the Wallachians, unless, indeed. she determines to stand upon her simple rights, and to defend them at all hazards upon such moral support as she may receive from the European powers, to generous to connive at the renewed iniquity of an ambitious potentate, too strong to allow quibbles and subterfuges to have the validity of an undoubted claim. There seems to exist every confidence here that the affair wil be arranged favourably to the interests and dignity of the Sublime Porte. However, much will depend upon the success of the Russian diplomatic intrigues, which are actively at work there as elsewhere. The Ottoman nation is indignant at the audacity of Russia, and I have heard it privately rumoured, that, rather than submit to fresh encroachment, several very high personages here have agreed that it would be well to set Russia at open defiance, and call in the cooperation of the Viceroy of Egypt, who would sent the aid of 50.000 troops to join in a war against Russia, if she insists on provoking it. This I conclude to be nonsense, but I mention the report to show the spirit that reigns here.

No. 2.662. 1848 Noem. 13. An interview took place the day before yesterday between the Reis Effendi and the Russian Ambassador, and I now find that it was not a formal conference, as reported, on the Wallachian question.

Dispatches have been received by the Porte from its envoy at Bucharest, Fuad Effendi, giving details of the proceedings in Wallachia. It is stated that the reinstallation of the Hospodar had been deferred to the beginning of the new year, but that perhaps Russia, in her supreme condescension, would allow the election of a new Prince. From all I know on the subject, you may be sure that it will be arranged so as to serve her purpose. All the ministers of the Wallachian Government at present in office are Russian enough to suit the purpose. As events run, Wallachia will, in all probability, relapse into its former russianised state, and will present a renewed example of the danger which invariably awaits a government vhich, under the most adverse circumstances, allows a foreign power to protectone of its provinces. Protection is but the preliminary to conquest. . . .

No. 2 663. 1848 Noem. 14.

Raportul No. 1.441 al Cârmuirii de Prahova către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

Copie după raportul c-steĭ Cârmuirĭ a judeţuluĭ Prahova către Departamentul din Năuntru.

Domnul Pitar Procopie Filitis prin reclamație către Cârmuire a făcut arătare că locuitoriĭ moşieĭ d-sale Cornul-de-jos, din plasa Prahoveĭ, precum şi locuitoriĭ satuluĭ Comarnic ce sînt daţĭ în arendă, nu numaĭ că nu s'aŭ supus a-ĭ da un ban măcar din datoriile proprietățiĭ pe anul curgĕtor, deschiḑênd şi cârciumĭ pe arătatele proprietăţĭ şi arenduind morile, ba încă şi l-aŭ ameninţat de vieaţă dacă se va cercà măcar să-ĭ supue la cea maĭ mică dare, aşà-dară vĕḑênd Cârmuirea că aceasta este făcută de oamenĭ carĭ nu voesc a se pătrunde de atâtea poruncĭ carĭ s'aŭ sloboḑit din partea stăpâniriĭ pentru intrarea fie-căruia la ordinul legal, şi să cunoască fie-care dreptul şi datoria sa, m'am dus eŭ însuşĭ Cârmuitorul la satul Cornul, unde aducênd pe câţĭ din locuitorĭ am putut adunà, (fiind-că ceĭ maĭ mulţĭ nicĭ n'aŭ voit a sta faţă la

cercetare dosind prin munţĭ) ĭ-am întrebat maĭ întâiŭ dacă cu- No. 2.663.
nosc că pitarul Procopie are moşie în satul Cornul, şi mĭ-aŭ rĕs- 1848
puns toţĭ într'o glăsuire că are moşie, însă nu pe acolo pe unde Noem. 14.
cere să stăpânească, la care propunere a lor Pitarul Procopie a rĕspuns că moşia aceasta a fost a fraţilor Dobroştenĭ, care după o judecată de maĭ mulţĭ anĭ aŭ vîndut-o Pitaruluĭ. În urma vîndăriĭ s'a făcut o învoeală între noul proprietar cu locuitoriĭ şi care învoeală s'a dat în cercetare înalteĭ Curţĭ, şi judecata precum şi învoeala arătătoare cu desluşire de locurile carĭ are a stăpâni fiecare s'a întărit chiar de Domnul la leatul 1847, şi pe temeiul aceleĭ învoelĭ s'a rugat ca să i se deà de Cârmuire stăpânirea moşieĭ prin hotarele cu pietre carĭ s'aŭ pus de chiar planul judecătorieĭ locale trimis într'adins pentru aceasta la faţa loculuĭ de înalta Curte şi carĭ pietre astădĭ se află desfiinţate de locuitorĭ, carĭ de la sine le-aŭ luat şi le-aŭ aruncat în evenimentele trecute. Cârciumile carĭ nicĭ n'aŭ fost vre-odată de prigonire între dînşiĭ cu foştiĭ proprietarĭ, precum şi moara s'a stăpânit şi încă se stăpânesce de aceĭ locuitorĭ, precum înşuşĭ eĭ n'aŭ tăgăduit, dicênd numaĭ că aşà socotesc eĭ că trebue să urmeze stăpânirea. Vĕdênd dar din toate acestea documenturĭ ale Pitaruluĭ Procopie, că pricina este de cădere administrativă, am orânduit pe Subt-cârmuitorul local ca să stăruească în faţa loculuĭ până când va desface pravilnicesce pe locuitorĭ de proprietar pe temeiul poruncilor care are Cârmuirea, că la Sf. Dimitrie să fie toţĭ clăcaşiĭ desfăcuţĭ de către proprietarĭ saŭ arendaşĭ. Îndată ce aŭ audit aceste hotărîrĭ aŭ început toţĭ cu strigărĭ şi pociŭ dice cu ameninţărĭ chiar asupră-mĭ, şi dacă nu eraŭ acolo Cazaciĭ carĭ treceaŭ la Comarnic şi la Izvoarele, puteà să facă şi alt-cevà, aşà dară am pus mână pe cincĭ dintr'înşiĭ carĭ s'aŭ arătat maĭ dârjĭ şi-ĭ am la popreală, până când cinst. Departament va hotărî soarta lor.

Din Cornul am trecut la Comarnic, unde iarăşĭ aducênd pe câţĭ din locuitorĭ am putut găsi, fiind-că eĭ tot asemenea aŭ dosit ca la Cornu, ĭ-am întrebat pricina pentru care nu voesc a da arendaşuluĭ nimic pe anul curgĕtor, şi mĭ-aŭ rĕspuns că eĭ se supun a da, decât să vadă ce face şi lumea cea-laltă, fiind-că eĭ aŭ audit că toate poruncile slobodite de cinst. Căimăcămie şi Vornicie sînt nimicurĭ. Am voit ca să nu maĭ daŭ pricină, să-ĭ fac să înţeleagă că aceasta este vorbă serioasă carĭ eĭ o aruncă fără a se gândi la ce sfârşiturĭ rele pot să-ĭ aducă, dar în zadar, fiind că eĭ maĭ rĕŭ se întărâtă. În sfârşit am cunoscut pe aceĭ carĭ chiar înaintea mea

No. 2.663. îĭ întărâtaŭ, şi am poruncit ca să puie mâna pe dînşiĭ; îndată aŭ
1848 năvălit toţĭ cu strigărĭ sĕlbatice: puneţĭ mâna, şi ce staţĭ de nu
Noem. 14. daţĭ!! Vĕdênd aceasta şi ofiţerul de Cazacĭ care erà lângă mine, a dat poruncă Cazacilor şi aŭ pus mâna pe aceĭ pe carĭ ĭ-am arătat, şi pe carĭ iarăşĭ îĭ am la popreală până când se va hotărî de cinst. Departament ce trebue să fac cu asemenea oamenĭ, carĭ îndrăsnesc a se împotrivì chiar puteriĭ armate, fiind că uniĭ năvăliseră şi asupra Cazacilor, şi de neapărată trebuinţă este de a se face cu aceştia o pildă maĭ serioasă, fiind că într'alt chip nu se poate curăţì ţeara. Pe la satele de câmp s'aŭ supus oameniĭ maĭ lesne, numaĭ aceste sate de munte sînt maĭ îndărătnice, fiind că şi propaganţiĭ aŭ fost maĭ rĕĭ, şi chiar acum nu încetează d-luĭ Vameşul de la Timiş de a-ĭ aţìţà de câte orĭ se duc pe la graniţă şi de care ar trebuì să fie popriţĭ măcar pe o vreme hotărîtă.

Spre osânda Cornenilor am cerut de o cam dată de la ofiţerul de Cazacĭ şi a lăsat dece, iar în Comarnic pe toţĭ aceĭ carĭ trebuia să fie aşezaţĭ; deşi ofiţerul trebuià să îndestuleze de la sine, am dat poruncă că pentru dece dile să-ĭ pue drept execuţie pe la casele acelora carĭ se vor arătà maĭ dârjĭ, şi să-ĭ hrănească până când vor încredinţà toţĭ, dându-se unul pe altul pe chezăşie de desăvârşită supunere, şi că nu se vor maĭ împotrivì nicĭ odinioară la poruncile stăpâniriĭ, pe carĭ trebue să le cunoască şi să le respecteze, fiind-că toţì de la dînsa aşteaptă şi mângâere.

(Iscălit:) Cârmuitorul, Costache Filipescu.

No. 2.664. Ordinul No. 986 al Caimacamuluĭ Ţĕriĭ-
1848 Românescĭ C. Cantacuzino către Departamentul tre-
Noem. 14. bilor din Lăuntru.

„Buletinul Oficial“. No. 61. 1848. 19. XI.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Năuntru.

Fiind că sorocul desarmăriĭ obştescĭ este mărginit până astădĭ la 15 ale curgĕtoruluĭ Noemvrie;

Fiind că punerea în lucrare a acesteĭ desarmărĭ nu s'a făcut de la 1 Noemvrie, precum s'a obştit, ci s'a maĭ zăbovit câte-và dile, Căimăcămia după măsurile ce a luat ca să depărteze orĭ-ce reclamaţiĭ ar puté isvorî dintr'aceasta, prelungesce sorocul desarmăriĭ obştescĭ până la 1-iŭ a viitoruluĭ Dechemvrie, şi prin urmare poftesce pe acel c. Departament să obştească îndată în tot cuprinsul

Capitaleĭ spre sciinţa acestuĭ soroc spre cunoscinţa tutulor, cu adăogire că acesta este cel de maĭ după urmă soroc pentru desarmare, şi care după aceasta se va găsi împotrivitor, să scie că fără osebire va fi supus dispoziţiilor obştite pentru toţĭ aceia ce nu-şĭ vor depune armele. No. 2.664. 1848 Noem. 14.

Caimacamul, C. Cantacuzino.

Adresa No. 989 a Căimăcămieĭ Ţěriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.665. 1848 Noem. 15.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Ţěriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenţia Sa Gheneralul Lüders prin notă No. 77 arată Căimăcămieĭ în protopopul judeţuluĭ Teleorman Christea Iconomul, învinovăţit de Cârmuitorul şi de locuitorĭ ca căpetenie a turburărilor din urmă întâmplate la Piatra şi Islaz, şi pe carele poliţia locală îl căută să-l arestuească, s'a înfăţişat singur la Exelenţia Sa la 10 ale curgětoareĭ lunĭ cu jalbă, după care alătură copie, în care se cuprinde mărturisirea luĭ despre conlucrare la măsurile nelegiuiteĭ Cârmuirĭ şi plângere în protriva Sub-cârmuitoruluĭ Burileanu, care plângere ḑice Exelenţia Sa că atârnă de cercetarea judecăţiĭ politiceştĭ, iar numitul protopop că s'a pus la arest în mânăstirea Văcărescĭ împreună cu ceĭ-lalţĭ arestuiţĭ.

Căimăcămia vestind de aceasta pe cinst. Departament, îĭ trimite tot-de-odată şi copie după acea în copie jalbă a protopopuluĭ Christea, primită pe lângă sus însemnata notă, şi îl poftesce ca să facă cuvenita punere la cale, pe cât această jalbă cuprinde plângere în protiva ḑisuluĭ Subt-cârmuitor, de a se cerceta acea plângere şi a se face legiuita îndestulare.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

(Resoluţie :) Să se scrie Cârmuiriĭ judeţuluĭ să cerceteze cu scumpětate atât cele cuprinse pentru necinstea preotuluĭ de către d. Burileanu, cât şi pentru partea ce va fi luat în evenimentele preurmate după pâra adusă prin acea jalbă din partea pomenituluĭ preot.

No. 2.666. 1848 Noem. 15. **Publicaţiunea No. 2.597 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Foae vol. Acad.)

Înscciinţare.

Sorocul desarmăriĭ obştescĭ ce a fost mărginit la 15 ale curgĕtoruluĭ Noemvrie, după măsurile luate de cinst. Căimăcămie şi împărtăşite subt-iscălituluĭ prin adresa cu No. 986 spre depărtarea a orĭ-ce reclamaţiĭ ar puté isvorî, chibzuindu-se acum în urmă a se maĭ amânà până la 1-iŭ a viitoruluĭ Dechemvrie, Departamentul grăbesce a face tutulor de obşte cunoscut că, orĭ care nu va depune armele ce va fi avênd la locul orânduit prin poruncile date până la acest soroc, care nu se maĭ poate prelungì şi preschimbà subt nicĭ un fel de cuvînt, se scie cu hotărîre că toţĭ aceia fără ecsepţie şi fără nicĭ o consideraţie vor fi supuşĭ la pedeapsa orânduită, adecă pentru întâia oră cu ştraf de leĭ cincĭ-sute saŭ cu închisoare de 15 ḑile, pentru a doua oră cu ştraf de leĭ una mie saŭ cu închisoare de 30 ḑile, iar pentru a treia oră cu isgonire afară din Prinţipat, făcêndu-se aceeaşĭ urmare şi cu ceĭ ce nu ar predà în preḑisul soroc şi praful de puşcă, potrivit poruncilor obştite de maĭ nainte.

(Iscălit:) Şeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.

No. 2.667. 1848 Noem. 15. **Nota No. 3.003 a Generaluluĭ A. Lüders către Constantin Cantacuzino, Caimacamul Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. rus şi român. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 6/2.166 Secr. St.)

(Comandantul Corpuluĭ 5 de Infanterie.)

(Milostive Domn Constantin Gheorghevicĭ.)

La adresul d-voastră de la 13 Noemvrie cu No. 960 am cinste a vĕ încunosciinţa, că lazaretul péntru cinurile de jos din batalionul al 5-lea de saperĭ la Ploescĭ, urmează a se înfiinţà neapĕrat.

Primiţĭ încredinţare despre adevĕrata stimă.

A. Lüders.
Tit. sov. Lucescu.

D. Caimacam Prinţipatuluĭ Valachieĭ.

Raportul No. 147 al Locotenentuluĭ Spiru, Comandantul trecĕtoareĭ Sculenĭ, către Hatmanul Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ. No. 2.668. 1848 Noem 15.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 437. Administrative nouĕ.)

Luminăriĭ Sale Gheneral-Inspector miliţieĭ Prinţipatuluĭ Moldoveĭ, Domnuluĭ Hatman şi Cavaler, Prinţuluĭ Dimitrie Sturdza.

Comandirul trecĕtoareĭ Sculenĭ.

Raport.

După poronca Luminăriĭ Voastre subt No. 4.248 cu data din 11 Noemvrie pentru întărirea graniţeĭ despre feţele poprite şi maĭ vîrtos pentru aceĭ revoltanţĭ pe carĭ eŭ din poronca Luminăriĭ Voastre am poroncit efleterelui de la această trecĕtoare următoarele: să steà la pod luător aminte la ciasavoiĭ de la cias(?) ca nu din greşeală să treacă vre-unul din aceĭ propuşĭ, şi de la 14 a următoareĭ lunĭ s'a făcut nevĕḑut, pentru ce şi cum, nu sciŭ, pentru care plecat şi întru tot supus grăbesc a aduce la sciinţa Luminăriĭ Voastre.

Leitenant. Spiru.

Adresa No. 5 a Comisieĭ pentru desarmare din Bucurescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.669. 1848 Noem. 15.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Comisia întocmită pentru desarmarea Capitaleĭ.

Bucurescĭ.

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Uniĭ din ofiţeriĭ eşiţĭ din slujbă cu dreptul de a purtà uniforma, s'aŭ arătat la Comisie cu cerere de a li se da voie a-şĭ ţiné armele, sub cuvînt că purtând uniforma, urmează a avé şi dreptul armăriĭ ce 'l aŭ ofiţeriĭ în activitate.

Această cerere a numiţilor cu cinste se recomandează aceluĭ cinst. Departament, şi de va acorda-o, va binevoi a cinsti şi pe Comisie cu rĕspuns.

Polcovnic, Fridericĭ.
Polcovnic, N. Lahovari.

(Resoluţie:) Se va scrie cinst. Căimăcămiĭ ca să binevoească ca după înţelegere cu autorităţile competente să deà cuviincioasă deslegare.

No. 2.670. 1848 Noem. 15. „Carul iute“, articol de Urziceanu apărut în „Gazeta de Transilvania“. No. 93, 94, 96. 1848. 15—25. XI.

Carul iute.

Carul iute se ḑice iute, nu pentru că are aripĭ saŭ că fuge încaĭ ca poşta noastră, ci pentru că umblă ḑiua şi noaptea, şi prin urmare: „Încet, încet departe ajungĭ.“ Carul iute pleacă de la Braşov, de la Pomul-verde, şi unul o apucă spre Sibiĭŭ iar altul la noĭ la Bucurescĭ. Eŭ voiŭ să vorbesc adecă: de cel care vine la Bucurescĭ şi se duce înapoĭ, şi iar vine şi iar se duce..., încât e într'o preumblare necontenită. El pleacă, cum am ḑis, de la Pomul-verde, trece pe la vama Timişuluĭ, pe la Predeal pe din josul Caraimanuluĭ, pe la Sinaia, pe Urăţiĭ, prin poarta de la Posada, pe la Comarnic, unde erà odată o punte pestriţă spânzurată, şi acum, ca toate lucrurile lumescĭ, nu i se maĭ vede nicĭ urma; apoĭ apucă pe pruntul Prahoveĭ, suie dealul Brezeĭ, stă acolo spre a schimbà caiĭ şi a scotocì vameşiĭ pe călătorĭ (astă-vară eraŭ şi altfel de scotocitorĭ ce se sgâiaŭ cu un ochiŭ şi maĭ mult). Apoĭ carul iute coboară dealul, maĭ trece Prahova, suie la Câmpina, coboară iară, apucă câmpul, când maĭ suie, când maĭ coboară (însă prea puţin); maĭ schimbă caiĭ la Lipova, o pleacă d'acolo şi, linga linga vam, linga linga vam, merge creţ creţ, pe câmp maĭ şes şi prin păduricĭ, trece pe la Băneasa drept pe lângă un viitor castel, aĭ căruia castelan şi castelană n'aŭ apucat, din nenorocire, să scoată nasul pe fereastră şi să se uite ca nisce domnĭ aĭ domeniuluĭ la trecĕtorĭ ca să-şĭ scoaţă căciulile, cât pentru mine însă, şi fără aceasta, amêndoĭ sînt nisce persoane respectabile, şi mĕ rog să nu se atingă nimenĭ de nasul dnea-lor, că apoĭ mĕ mâniŭ. Trece apoĭ carul iute pe şoseaua şi prin grădina numită, nu sciŭ pentru ce, a Es. sale regulamentare, generaluluĭ Kiselef, şi intră în Bucurescĭ, în sunetul clopoţeilor drept pe bariera poduluĭ Mogoşoaeĭ, păzită odată de dorobanţĭ, apoĭ liberă vre-o treĭ lunĭ, păzită apoĭ de Turcĭ, apoĭ de Muscalĭ, şi ce e maĭ rĕŭ din toate, şi de câte un ciocoiaş turcit saŭ muscălit care, ce e drept, nu are atâţia ochĭ ca păgânul de Argos, dar douĭ şi bunĭ, că îţĭ cunosc îndată pe constituţional şi străbat până în fundul pungeĭ saŭ buzunaruluĭ dumi-tale.

Carul iute, cum ajunge în Bucurescĭ la hanul Gabrovenilor, descarcă pe călătorĭ, peste curând se încarcă cu alţiĭ şi o pleacă

iar în sunetul clopoţeilor prin Lipscanĭ, pe podul Mogoşoaeĭ, pe la barieră, unde cată să steà niţel. căcĭ căpitanul de barieră are pagubă de nu va stà; apoĭ pe Şosea, pe la Băneasa, pe la Lipova, pe la Filipescĭ, pe la Câmpina, prin Breaza, prin Comarnic, pe la Posada, Sinaia, Predeal, Timiş, ajunge iar în vre-o şeaĭ-ḑecĭ de ceasurĭ la locul de unde a plecat, adecă: la Pomul-verde. Carul iute duce cu sine în Bucurescĭ şi Braşov maĭ mult oamenĭ decât lucrurĭ; însă oamenĭ de tot felul: bărbaţĭ, femeĭ, maĭ tinerĭ, maĭ bătrânĭ, aristocraţĭ, republicanĭ, cum dă Dumneḑeŭ, constituţionalĭ, reacţionarĭ, patrioţĭ, rusolatri, turcofilĭ, de toate opiniile şi de toate culorile. până şi însuşĭ pe d. marele viconte de G. . . ., marele sofragi-başa şi privighetor al M. S. Domnuluĭ Ghica, al M. S. Domnuluĭ Bibescu şi al Exel. Sale mareluĭ Caimacam C. Cantacuzino, nădějduitorul şi la maĭ marĭ. No. 2.670. 1848 Noem. 15.

Carul iute merge binişor, numaĭ cam sdruncină pe pietrele Prahoveĭ, şi nu strică el, că de, pieatră jos, roată sus, odoronc tronc, cată să sdruncine, asta e lucru preà firesc; strică, după părerea mea, pungaşiĭ de civilisatorĭ aĭ ţěriĭ, ce se apucară de şosele, frământară lumea vr'o doĭ treĭ anĭ şi făcură în toate marginile ţěriĭ câte un nimic, afară de chilipirurile prinţiare şi ministeriale şi cârmuitoriale şi sub-cârmuitoriale — ele n'aŭ fost nicĭ decum nimic.— Aşà ḑiseĭ că cam sdruncină carul iute pe pietrele Prahoveĭ şi nimuluĭ nu-ĭ am dus grijă atâta ca iubituluĭ meŭ viconte şi burteĭ dumnea-luĭ. Mĭ-ar fi părut, credeţi-mě, cu deosebire rěŭ de s'ar fi întâmplat să paţă ce-và, şi-mĭ aveam eŭ cuvintele mele. Omul este foarte credincios pe lângă Domniĭ ţěriĭ până sînt în Domnie; lăudà pe Ghica şi îl apără cu foc cât erà pe scaun; apoĭ lăudà pe Bibescu şi îl apără cu viaţa, şi Ghica ḑiceà că a fost un prost; acum laudă pe d-l Cantacuzino şi-l va lăudà şi maĭ mult, de se va face Domn, spuind că Bibescu a fost şi el un prost, până va veni rândul şi d-luĭ Cantacuzino a-ĭ face panegiricul. Apoĭ de păţià un ast-fel de om ce-và, rěmâneam fară mese, fără balurĭ şi Căimăcămia fără viconte ataşat pe lângă dumnea-eĭ şi ţara fără un raportator şi Gazeta Transilvanieĭ fără rândurile acestea şi eŭ fără mulţumirea de a-l maĭ vedé odată în Bucurescĭ îngâmfat, înţepat, îndesat, cu burta înainte, ca un înainte mergětor al timpilor fericiţĭ de câştig, de Domnĭ cu anticamere regale şi de câte alea toate.

Carul iute maĭ aduce şi scirĭ de la Bucurescĭ la Braşov şi de la Braşov la Bucurescĭ. Eŭ îţĭ promit, binevoitorule cititor, a te împărtăşi, pe tot carul iute, cu câte ce-và din câte se întâmplă pe

No. 2.670. 1848 Noem. 15. aicĭ la noĭ la Bucurescĭ în ḑilele acestea ce, fără scirea luĭ Dumneḑeŭ, se ḑic ordine legală. De o cam dată sînt cele următoare:

1-iŭ. Frațiĭ noştri Muscaliĭ începură să areste şi bun şi rěŭ, pe câțĭ în Christos s'aŭ botezat, şi ca să-ĭ ieà maĭ cu grămada, îĭ apucă Dumineca prin bisericĭ. Cazaciĭ, când intră în biserică, ca nisce creştinĭ, îşĭ fac maĭ întâĭ crucea şi apoĭ se pun câte cincĭ-spre-ḑece pe un Român, îl duc la Hagi Moscul în curte şi d'acolo la Plumbuita şi apoĭ, Dumneḑeŭ maĭ scie unde. Aŭ o listă de sute şi miĭ de cetățenĭ din toate județele; apoĭ pe săteniĭ ce aŭ venit la Bucurescĭ şi la Giurgiŭ ca deputațĭ, îĭ aduc, tot frațiĭ noştri Muscaliĭ, legațĭ fedeleş în care şi în bătăĭ. Din cetățenĭ şi sătenĭ, aŭ să facă dumnea-lor (după regula muscălească) nisce doveḑĭ să se ducă pomina în toată lumea. Se numesce o comisie ca acelea; dumnea-eĭ are să-ĭ întrebe şi să rěspundă în scris. Oameniĭ speriațĭ de cap, firesce că or să se spele unul pe altul, şi maĭ vîrtos sătenilor, speriațĭ în bătăĭ, li se suflă la ureche să ḑică că aŭ fost duşĭ la Bucurescĭ şi la Giurgiŭ în silă, cu biciul, ca să ceară Constituția, ca să ceară uşurarea chinurilor, căcĭ altmintrelea eraŭ mulțumițĭ bietiĭ oamenĭ cu claca. cu iobăgia, cu biciul dorobanțuluĭ, cu prădările fără numěr, şi maĭ vîrtos acum sînt şi maĭ mulțumițĭ cu bătăile, cu angaralele, cu beilicurile, cu luarea vitelor şi a mălaiuluĭ şi cu nisce omorurĭ pe icĭ pe colea, maĭ vîrtos că acestea vin de la frațĭ aĭ noştri în Christos iar nu de la Turcĭ, carĭ ieaŭ toate pe parale. Acele mărturiĭ de bună voe, cu lanțurile în picioare, mărturiĭ cu sutele şi cu miile, vor învederà ca doue şi doue patru, că Regulamentul erà de minune şi Constituția o nenorocire pe țeară, şi prin urmare că Constituția a fost a himeră a uneĭ minorităţĭ, maĭ vîrtos, după ce pe majoritate o arestă şi totalitatea o sperie ca să rînjească de bucurie la restabilirea faimoaseĭ ordine legale, când nu-şĭ are omul în siguranță nicĭ averea, nicĭ persoana, nicĭ însuşĭ vieața. Maĭ bine decât aşà nicĭ între tâlharĭ nu poate trăi cine-và.

2-lea. Luĭ Fuad Efendi nu-ĭ plăcură arestațiile astea şi îşĭ sumese mânecile să areste şi Exelenția Sa. Arestă pe fiul Caimacamuluĭ, pe fiul d-luĭ Iordache Filipescu, mareluĭ Ban şi baş-boier, pe d.d. Odobescul şi Solomon; puse pe foae bunătate de boierĭ ca Manolache Băleanul şi I. Manu şi alțiĭ, încât Muscaliĭ arestă la constituționalĭ, şi Turciĭ la reacționarĭ, până când va fi toată lumea arestată, şi toată lumea va da în scris că n'a voit, nu voesce Constituția şi toate manifestațiile unanime de treĭ lunĭ n'aŭ existat nicĭ

odată. Eată ordine legale. Drum maĭ de-a dreptul și maĭ firesc decât ăsta nicĭ n'am maĭ vĕḑut. D'aea îmĭ sînt dragĭ mie Cazaciĭ și maĭ vîrtos Cazac-bașa al lor; căcĭ ce-và de va fi omul maĭ bun saŭ maĭ frumos decât dracul, tot se cunoasce. Uite, pe oameniĭ ăștia de-ĭ luà dracul, nu scăpà nicĭ unul, și o să veḑĭ că de la Muscalĭ tot or să maĭ scape câțĭ-và. No. 2.670. 1848 Noem. 15.

3-lea. Pe M. Sa muscălească l-a găsit mila de țeară, e numaĭ foc și inimă albastră pentru bieţiĭ Românĭ, cu o căldură, Doamne păzește de părintească, împrumută pe Românĭ cu treĭ sute miĭ ruble tot de argint. Și știțĭ pentru ce? pentru ca să aibă Vistieria de unde plătì în naht proviantele ce le ieaŭ Muscaliĭ de geaba Se temeaŭ Muscaliĭ că vor despuià țeara de tot și nu vor avé oameniĭ de unde să le maĭ deà. Dracul, de ar fi fost, ar fi luat și pielea de la toțĭ Româniĭ; Muscaliĭ însă... ferească Dumneḑeŭ! Eĭ ne sînt frațĭ în Christos, și goĭ ne-am născut, goĭ iară vor să ne bage în pămînt cu Regulamentul pe piept în loc de Evanghelie.

4 Între Muscalĭ sînt și Polonesĭ, și treĭ ofițerĭ polonĭ se duseră deunăḑĭ la birt. Eraŭ oameniĭ singurĭ; din vorbă în vorbă, mâncând la masă, cerură șampanie și bĕură în sănătatea Polonieĭ. Pereţiĭ aŭ ca dracul urechĭ, maĭ vîrtos în ḑiua de astăḑĭ când oamenĭ ca Ioanid și ca Aga actual îșĭ lungesc urechile d'acasă până la birt. Generalul auḑì, pentru-că va să auḑă tot, și cum se vede Generalul e om căruia nu-ĭ place sănătatea Polonieĭ; e un fel de doctor căruia îĭ place maĭ mult boala, căcĭ de la oamenĭ sănătoșĭ n'are ce câștigà. Prin urmare, Exelenția Sa Generalul puse la arest pe câte treĭ ofițeriĭ și staŭ toțĭ închișĭ, cum se vede până se vor săturà de sănătatea Polonieĭ, saŭ până se vor săturà într'o ḑi toțĭ generaliĭ de boala eĭ.

5. Turciĭ cu Muscaliĭ nu se vĕd bine, se aŭ ca cânele cu pisica, nu se scie acum care va fi cânele, care pisica. Muscaliĭ, după ce vĕḑură manevrele și disciplina Turcilor, o cam băgară pe mânecă. Omenia Turcilor va face într'o ḑi minunĭ maĭ mult și decât disciplina lor. Omer Pașa e brav; Româniĭ nu-l urĕsc.

6. Muscaliĭ aŭ început a mormăì că n'aŭ avut ce càtà eĭ în Țeara-Românească, că nu le place lor să-ĭ ducă maĭ departe... că daca e bătae de ce nu le dă leafa îndoită și câte și maĭ câte. Maĭ la urmă se va vedé.

7. Se tot ḑiceà și iar se ḑice că aŭ venit treĭ fermanurĭ și fermanurĭ nu se maĭ vĕd. Unul ḑic că este pentru destituția Domnuluĭ Bibescu, altul pentru amnestia revoluționarilor, și altul pentru

No. 2.670. 1848 Noem. 15. reforme în folosul ţĕriĭ. Popolul român a vrut reforme în folosul ţĕriĭ, a strigat reforme astfel cum a putut să strige, şi ciocoiĭ cu Muscaliĭ l-aŭ făcut revoluţionar. Un asemenea ferman voesce iar reforme în folosul ţĕriĭ, dacă cine voesce reforme este revoluţionar, apoĭ acel ferman, dorit de popol, blestemat de ciocoĭ, intrigat de Muscalĭ de a nu se citì şi de a nu se pune în lucrare, acel ferman e baş-revoluţionar. — Fermanul pentru destituţia Domnuluĭ Bibescu ar fi fost bine venit, dacă Bibescu n'ar fi abdicat; el însă a fost odată bun şi drept în domnirea sa, căcĭ şĭ-a făcut osânda singur vĕdêndu-se că nu este nicĭ Român nicĭ revoluţionar. Cât despre cel pentru amnistie, dacă ar fi fost Muscaliĭ domnĭ aĭ ţĕriĭ, puteà să fie dorită de uniĭ o amnistie, însă de la Sultanul! Ce aŭ greşit Româniĭ Sultanuluĭ? — Să venim iar la reforme, cine să le facă acum dacă nu le va da Sultanul după Constituţia cerută de Românĭ? Fuad Efendi a întrebat, a doua ḑi saŭ a treia ḑi după intrarea sa în Bucurescĭ, pe un consul; carĭ sînt boieriĭ şi cetăţeniĭ ceĭ maĭ cinstiţĭ şi maĭ cu minte în ţeară spre a-ĭ pune în slujbe. Consulul a rĕspuns: tot ce a fost maĭ cinstit şi maĭ cu minte este persecutat în ḑiua de astăḑĭ. Rĕmâne dar să facă reformele ceĭ ce aŭ făcut Regulamentul. Atuncĭ vaĭ de ţeară, şi s'aŭ dus şi simpatiile Românilor către Turcĭ. Asta ar fi maĭ fatal şi decât intrarea tâlhărească a luĭ Duhamel la 13 Septemvrie. Despre fermanurĭ până acum toate sînt vorbe şi vorba vorbă aduce; ferman nu se vede nicĭ unul. Muscaliĭ sînt adecă protectorĭ şi dacă sînt fermanurĭ, carĭ să mulţumească Domnuluĭ Ghica căcĭ a fost Român şi credincios Porţiĭ, dacă sînt pentru amnistie celor voitorĭ de bine Românilor şi Turcilor, Muscaliĭ ca nisce protectorĭ, nu le lasă se se citească; căcĭ s'aŭ dus timpiĭ fermanurilor. Iar dacă vine câte un ferman spre a închide obşteasca Adunare, căcĭ a cutezat să vorbească în binele patrieĭ, dacă ar venì vre-unul care să deà voe liberă d-luĭ Duhamel a se face singur gâde al Românilor, Muscaliĭ, ca nisce protectorĭ, le-ar lăsà să se citească, căcĭ iar ar fi venit timpiĭ fermanurilor. Aşà sînt timpiĭ, se duc uniĭ şi alţiĭ vin.

8. Fuad Efendi a dat un decret a se face un comitet compus de oamenĭ din toate clasele societăţiĭ ce se bucură de opinia publică, spre a compune un proiect de reforme. Boeriĭ se vede că aŭ luat pe Fuad Efendi drept un revoluţionar; s'aŭ adunat, aŭ făcut sfat mare, s'aŭ chibzuit, aŭ întors decretul de toate părţile şi aŭ numit câţĭ-và boerĭ tot unul şi unul de întâiul rang, ca să afle

lumea că boerul e tot boer; peste această gaşă, se dice că va fi president d-l Ştirbeiŭ! Putem acum aşteptà un alt Regulament, pentru-că dumnea-luĭ îĭ place Regulamentul cu deosebire, şi e dibaciŭ la articole de acelea ce ieaŭ de la ţeară dreptul legislativ. Fuad Efendi se dice că ar fi făcut o observaţiune că nu sînt boeriĭ toată ţeara şi că reformele aŭ să se facă în folosul ţĕriĭ; că d-lor n'aŭ înţeles sensul decretuluĭ, că decretul dice că comitetul să fie compus de oamenĭ din toate clasele şi c. l., de va fi adevĕrat. No. 2.670. 1848 Noem. 15.

9. Vine un paşă, aŭ venit şi 10 miĭ Turcĭ peste Dunăre. Paşa iea locul în Bucurescĭ al luĭ Fuad, şi acesta din urmă se trimite la Iaşĭ spre a destituà, dic, pe Domnul Sturdza şi a numì o Căimăcămie. Dacă Fuad nu e rechemat la Constantinopole, nu sînt semne de a sperà mult pentru ţeară.

10. Boeriĭ daŭ balurĭ (D-na Ştirbeiŭ a dat cea maĭ întâiŭ; după ce a fost tristă maĭ în toată vieaţa, se bucură şi dumnea-eĭ odată când patria e în doliŭ). Muscaliĭ daŭ balurĭ, Turciĭ daŭ balurĭ. Cocoanele, fetele d-nealor se întrec la găteală, sînt pline de inimă bună. La balurile muscălescĭ vin ca miresele la nuntă. Când Turciĭ daŭ balurĭ, cocoanele ar venì asemenea bucuros, însă e un scrupul —nu se scie dacă este religios saŭ natural—. Fuad Efendi dete, în cele de pe urmă, un bal cu totul şi cu totul fiŭ al natureĭ. A invitat cocoane, a invitat curtesane, a invitat grisete, în dreapta şi în stânga, a invitat adecă, ca un filosof, femeĭ. O curtesană cunoscută erà regina baluluĭ şi ţineà braţul luĭ Amfitrion cu fes. Cocoanele s'aŭ formalisat şi aŭ dat să înţeleagă Turculuĭ că sînt supĕrate, căcĭ fură chemate la un loc cu grisetele. De ce Doamnele mele? rĕspunse Fuad Efendi; şi ele eraŭ frumoase! şi ele îmbrăcate bine! şi ele jucaŭ bine! şi ele se purtaŭ cu bună-cuviinţă! ba încă pe dînsele nimenĭ nu le-a audit să se fi supĕrat pentru că eraţĭ şi dumnea-voastră în bal. Dumnea-voastră pentru ce să vĕ supăraţĭ? asta e un semn că ele cunosc şi ţin maĭ cu scumpĕtate cuviinţele adunărilor şi eticheteĭ. Este iar un semn, adaugă o damă, că Ruşiĭ cunosc şi ţin maĭ cu scumpĕtate cuviinţele adunărilor şi eticheteĭ. Eĭ la balurĭ nu cheamă ast-fel de femeĭ. Ruşiĭ aŭ chemat şi aŭ făcut onoare cu damele şi amicele Dumnea-lor, dise Turcul, şi noĭ cu ale noastre. Tot femeĭ sînt şi ele, şi unele sînt maĭ freşe, maĭ tinere, maĭ sănătoase, maĭ . . . . . , însă fie-care cu gustul sĕŭ, şi pentru aceasta nu maĭ încape vorbă. Turcul se întoarse în călcâiŭ şi începù a se preumblà cu maiestatea turcească.

No. 2.670. 1848 Noem. 15. 11. Turciĭ aŭ eftinit pânea şi carnea. Jimbla vor să o aducă la 14 parale şi carnea ocaua la 24. Muscaliĭ, ca să nu rĕmâie maĭ pe jos, se ocupă şi eĭ de eftinătate; multe lucrurĭ le ieaŭ aşà de eftin, în cât nu plătesc nimic. Vinul şi rachiul l-aŭ eftinit pentru toată lumea. Poate bé acum cine va voì vinul cu 18 parale ocaua. Fie-care se ocupă de ce ĭĭ pasă maĭ mult.

12. Un Muscal întrebă într'o ḑi pe un Român: pentru ce Gazeta acea de Transilvania vorbesce tot rĕŭ de Muscalĭ? pentru ce nu spune şi de eĭ ce-và bine? Pentru că, rĕspunse Românul, de ar face aşà, atuncĭ ar fi redactorul Muscal, iar nu dumnea-voastră.

Mĭ-am adus aminte de fabula uniculuĭ nostru Ţichindeal. „Asinul se duse odată la Esop şi-l întrebă: pentru ce, domnule Esop, vorbescĭ tot rĕŭ de mine în fabulele Domnieĭ-tale? pentru ce mĕ facĭ tot măgar? pentru ce nu ḑicĭ ce-và bine de mine?—Pentru că atuncĭ aşĭ fi eŭ măgar, rĕspunse Esop, iar nu dumnea-ta".

13. Sînt nisce familiĭ în ţeara noastră ce se află pe icĭ pe colea. aşà de rare saŭ aşà de dese ca şi galbeniĭ veneticĭ; voiŭ să ḑic, adecă, nisce familiĭ venetice, cu ertăciune. Acestea maĭ toate sînt cu totul şi cu totul regulamentare şi insuflate de un zel şi o credinţă din vârful nasuluĭ până în călcâiŭ către M. S. Muscălească. Carĭ, cu alte cuvinte, va să ḑică că sînt numaĭ bune în ḑiua de astăḑĭ pentru cele dintâĭ chiverniselĭ ale patrieĭ. Între familiile saŭ între oameniĭ aceştia se distingeà d. Şt. Ş. B . . . . , oftà după Regulament, oftà după Muscalĭ, oftà după chiverniseală, oftà întocmaĭ ca şi după prăvăliile neguţătorilor în vreme de foc ca cel de la 1847; vociferà asupra Constituţieĭ, dreptăţiĭ şi frăţieĭ, sta la fereastră şi se strâmbà, înjurà boeresce de barbă şi de cruce pe toţĭ preoţiĭ ce veniaŭ ca deputaţĭ a cere dreptate şi frăţie, cântând „Doamne al puterilor." I s'aŭ împlinit dorinţele. Fără scirea Domnuluĭ al puterilor intrară atâtea puterĭ în ţară prin marafeturile d-luĭ Duhamel. D. Şt. B . . . . . se numì ispravnic la Pitescĭ, o chiverniseală în destul de bunicică la ast-fel de vreme. Rĕmâneà să maĭ vie şi Muscaliĭ, ca să restatornicească Regulamentul dimpreună cu trânteala şi bătaia. În timpul Constituţieĭ se ardicase bătaia. Veniră şi Muscaliĭ şi d. Şt. B . . . . . nu maĭ puteà de bucurie. Veniră şi tot veniră Muscaliĭ, veniră până la Pitescĭ şi d-l B . . . . . se apropià de împlinirea tuturor dorinţelor sale. Făcură multe Muscaliĭ în Pitescĭ; însă cel dintâiŭ om pe care mi ţi-l bătură fu d-l Căpitan Ispravnic Şt. B. Ĭ-a strămutat generalul fălcile ca un scatinos moldovan ce este. Mulţĭ ḑiceaŭ în timpul Constituţieĭ, că pe d-l Şt. B. îl mănâncă spi-

narea; însă, după cum se vede l-aŭ fost mâncat fălcile. Trebue să-ĭ fi trecut acuma. No. 2.670. 1848 Noem. 15.

14. Şcoala de la Radu Vodă s'a prefăcut în casarmă pentru Turcĭ. Mese, scaune, băncĭ, plăcĭ, etc. s'aŭ adus la Sf. Sava. Veniră şi Muscaliĭ. Sf. Sava la 1828 s'a prefăcut în spital de ciumă, acum s'a prefăcut în casarmă de Muscalĭ. Iată progresul! pentru că Muscaliĭ n'ar fi aşà rĕĭ ca ciuma. De va maĭ trece, Sf. Sava, tot după legea progresuluĭ, se va preface în grajd, pentru că caiĭ tot n'ar fi aşà de rĕĭ ca Muscaliĭ. Aşà se prefăcù Sf. Sava în casarmă. Jos Academia, afară Franţesiĭ, afară profesoriĭ, afară tot ce miroase a şcoală şi pute a învĕţătură. Însă unde să se pue biblioteca, museul, instrumentele de fisică şi atâtea obiecte preţioase. Se duseră să întrebe pe d-l fostul şi actualul efor al şcoalelor, pe marele Ban A. Filipescu, căruia îĭ dic şi Vulpe. Dumnea-luĭ marele Ban, în calitatea sa de înţelept şi respectabil de periĭ sĕĭ ceĭ albĭ, este un om expeditiv şi aveà rĕspunsul în buzunar: „Lăsaţi-mĕ, dise, acum sînt alte trebĭ maĭ delicate decât şcoalele."—„Însă n'avem unde pune atâtea lucrurĭ, căcĭ Muscaliĭ vor să se deşearte toate încăperile."—„Unde să le puneţĭ? Un foc mare în mijlocul curţiĭ şi peste foc să se ducă draculuĭ şi cărţĭ şi instrumente şi museŭ, că d'al de astea ne-aŭ adus în ţeară dreptatea şi frăţia."

15. Arestaţiĭ ceĭ adunaţĭ de prin bisericĭ, ale căror înscrisurĭ aŭ să fie bune, pentru ca să invedereze că revoluţia s'a făcut de o minoritate neînsemnată, fură grămădiţĭ cu toţiĭ şi închişĭ ca să steà la păstrare în mânăstirea Plumbuita. Se înţelege că s'aŭ dat sub priveghere armată de Muscalĭ. Muscaliĭ iar se scie că sînt omenĭ ce nu es nicĭ cât negru sub unghie din regulă şi disciplină. Într'o di se aprinse şi luă foc mânăstirea saŭ casa luĭ Christos, ce erà acum drept temniţă celor ce aŭ cădut în rătăcire de a se luà după vorbele luĭ Christos. Ardeà casa Domnuluĭ (pentru că în timpiĭ aceştia păcătoşĭ ard şi casele Domnuluĭ). Prisonieriĭ ţipaŭ; ofiţerul nu puteà să-ĭ scoaţă afară, pentru că i se disese să nu-ĭ scoaţă până la a doua poruncă. Însă trimise la Bucurescĭ ca să întrebe pe Exelenţia Sa Generalul. Exel. Sa, ca un om exelent ce este, află cu cale că de o cam dată nu se cuvine să ardă oameniĭ aceştia şi a poruncit să-ĭ scoaţă, până vor apucà să-şĭ deà înscrisurile ce sînt de o mare importanţă. După aceasta, de se va maĭ întâmplà vre-un foc, vor puté să ardă în bună voie, maĭ vârtos dacă din întâmplare Exel. Sa atuncĭ se va aflà la vre-un bal.

C. Urziceanu.

No. 2.671.
1848
Noem. 16.

Ordinul No. 625 al Caimacamuluĭ Ţěriĭ-Românescĭ C. Cantacuzino către vremelnicescul Comandant al oştiriĭ.

(Buletin Ofiţial. No. 62. 1848. 22. XI.)

Căimăcămia Ţěriĭ-Românescĭ.

Vremelnicesculuĭ Comănduitor al oştiriĭ.

Reorganisaţia miliţieĭ pămîntenescĭ cere a i se da o ţintă spre împlinirea datoriilor eĭ; pentru acest sfârşit, vi se poruncesce ca, făcênd cunoscut fie-căruia cin ostăşesc cuvîntul Prea Sfinţieĭ Sale Mitropolituluĭ ţěriĭ, prin care desleagă pe toţĭ de obşte de toate nepravilnicele jurămînturĭ făcute în vremea fosteĭ Cârmuirĭ revoluţionare, cum şi proclamaţia mea, şi însuflându-le dreptele datoriĭ ale unuĭ credincios şi supus ostaş, să-ĭ supuĭ la jurămîntul cel drept către pravilnica stăpânire, întărită de amândouĕ Înaltele Curţĭ Suzerană şi Protectriţă, cu hotărîre că pe viitor va păzì fie-care în deosebĭ datoriile sale cu sfinţenie şi cu neschimbare. De aceea vi se alătură cuvîntul Prea Sfinţieĭ Sale Mitropolituluĭ, proclamaţia mea, cum şi forma după care tote cinurile ostăşescĭ în de obşte aŭ a săvârşì jurămîntul, avênd în vedere a se aduce aceasta la îndeplinire fără întârdiere cu cuviincioasa ţeremonie; în urmă întocmind catastişe pentru toate cinurile de jos ce vor săvârşì jurămîntul, cum şi pentru dd. ofiţerĭ ce vor fi îndatoraţĭ a le şi subt-scrie, să le depuneţĭ spre păstrare în Dejurstvă.

Caimacamul, C. Cantacuzino.

No. 2.672
1848
Noem. 16.

Raportul No. 3.638 al Subt-cârmuiriĭ de Neajlov (Vlaşca) către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ.

(Orig Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Departament din Lăuntru.

Subt-cârmuirea plăşiĭ Neajlovuluĭ sud Vlaşca.

După porunca cinst. Departament No. 2.223 se trimite cu acest plecat însănătoşitul preot, şi anume Silivestru de la satul Clejaniĭ, de a căruia primire se va întoarce cinstit rěspuns.

Subt-cârmuit r, St. Bolintineanu.

Adresa No. 2.612 a Departamentuluĭ trebilor din Lă-untru al Ţěriĭ-Româneseĭ către Căimăcămie. No. 2.673. 1848 Noem. 16.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prinţipatuluĭ Ţěriĭ-Româneseĭ.

Bucurescĭ.

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Ţěriĭ.

Primind Departamentul alăturatul în copie raport subt No. 1.479 al Cârmuiriĭ judeţuluĭ Prahova, atingětor de nesupunerea cu care se arată locuitoriĭ satelor Cornul-de-jos şi Comarnicul la rěspunderea datoriilor proprietăriceseĭ, precum şi de necuviincioasa şi netrebnica lor purtare în potriva chiar a d-luĭ Cârmuitoruluĭ judeţuluĭ, grăbesce cu cinste a-l supune la cunoscinţa cinstiteĭ Căimăcămiĭ spre a se luà în băgare de seamă şi a se chibzuì ceea ce s'ar găsì de cuviinţă pentru pedeapsa pomeniţilor locuitorĭ, spre înfrânare şi pilduire, adăugându-se că tot-de-odată cu aceasta s'a poruncit Cârmuiriĭ judeţuluĭ a încunosciinţà amăruntele împrejurăriĭ şi Exelenţeĭ Sale Generaluluĭ Anghelgart (Engelhart?), spre sciinţă şi urmarea celor de cuviinţă.

Şeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.
p. d. Şef de Secţie, Pantazi Popescu.

Notă din „Bukurester Deutsche Zeitung.“ No. 58. 1848. 18. XI. No. 2.674. 1848 Noem. 16.

Donaufürstenthümer.

Walachei, Bukurest. . . . Der kais, russ. Staatsrath und General-Konsul in den Donaufürstenthümern Herr von Kotzebue hat in diesen Tagen das Kloster Wakarescht, unweit der Hauptstadt, besucht, wohin die politischen Gefangenen gebracht sind. Mit der menschenfreundlichsten Humanität hat der H. Staatsrath sich bei allen theilnehmend erkundigt, was sie etwa zu wünschen hätten und ob man für alle ihre Bedürfnisse genaue Sorge trüge, — ja sogar bis auf das kleinste Detail erstreckten sich seine Untersuchungen, natürlich also auch auf die Küche, wo die Nahrungsmittel

No. 2.674. 1848 Noem. 16. hergerichtet werden, um sich zu überzeugen, dass es îhnen an nichts fehle, und dass die Lebensmittel, die sie erhalten, von guter Beschaffenheit sind. Alles wurde in befriedigendem Zustande befunden und dadurch die Ueberzeugung gewonnen, dass man vollkommen Ursache habe zufrieden zu sein.

No. 2.675. 1848 Noem. 17. Proclamațiunea Caimacamuluĭ Țĕriĭ-Româneșcĭ C. Cantacuzino către oștire.

(Buletin Ofițial. No. 62. 1848. 22. XI.)

Proclamație.

Către oștirea românească.

Ostașilor,

Întâmplările petrecute de la 9 Iunie dincolo de Olt și de la 11 chiar aicĭ în Capitală, și apoĭ lățite peste tot Prințipatul, pe care l-aŭ fost adus în cel maĭ adânc grad de nenorocirĭ, târîndu-l cu totul în prăpastia pierḑăriĭ existențeĭ sale (?). Această catastrofă ar fi putut de loc să nu se ivească orĭ să fie năbușită încă de la începutul eĭ, dacă toțĭ ostașiĭ s'ar fi pătruns de sfințirea jurămîntuluĭ lor, prin a căruia neclintită păzire urmà să conrĕspunḑă la datoria chemăriĭ lor de ostașĭ, ce sînt apĕrătorĭ și sprijinitorĭ buneĭ rânduelĭ și a legiuitelor întocmirĭ și așeḑămînturĭ, însă fie uitat pentru tot-deauna trecutul.

Înaltele împĕrăteseĭ Curțĭ Suzerană și Protectriță aŭ privit cu milostivire asupra noastră și alergară spre ajutorul nostru. Patria fu isbăvită din pierḑare, și eŭ viŭ în mijlocul vostru ca organ veghetor de nemărginita milostivire a Prea Înaltelor împĕrăteseĭ Curțĭ carĭ, pătrunse de binele vostru, binevoiră a poruncì reorganisarea oștiriĭ româneseĭ.

Ostașilor! Ca să vĕ facețĭ vrednicĭ de atâtea înalte bune-voințe, urmează de odată cu organisarea să lepĕdațĭ de la voĭ tot ce vĕ este vătĕmător, și să îmbrățișațĭ aceea ce vĕ este folositor. Jurămintele carĭ vi s'aŭ dictat de capiĭ rĕscoaleĭ, fiind nepravilnice și fără tărie, se vor socotì desființate și lepĕdate, pentru care vi se trimite și deslegarea Pea Sfințieĭ Sale Mitropolituluĭ țĕriĭ. Iar voĭ vețĭ depune următorul jurămînt, care vi-l trimiț ca să vĕ slujească drept temelie de organisație, drept povață la datoriile voastre, si drept sprijinire la drepturile voastre. Săvârșind acest ju-

rămînt, pătrundeți-vě de mărimea sfințenieĭ luĭ. de sfintele voastre datoriĭ către patrie si către pravilnica eĭ stăpânire, uitațĭ trecutul și privițĭ viitorul, pășind cu pas sigur în calea cinsteĭ, armațĭ cu virtute, cu credință, cu supunere, precum se cuvine unor ostașĭ bravĭ și credincioșĭ, carĭ doresc să merite prețuirea Patrieĭ și a Stăpâniriĭ. No. 2 675. 1848 Noem. 17.

Caimacamul, C. Cantacuzino.

Textul jurămîntuluĭ impus oștiriĭ Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.676 1848 Noem. 17.

(Buletinul Oficial. No. 62. 1848. 22. XI.)

Jurămînt.

Eŭ N. mĕ îndatorez și jur în numele a tot puterniculuĭ Dumnedeŭ, că voiŭ sluji stăpânireĭ pravilnice, recunoscute de amêndouĕ înaltele împĕrătescĭ Curțĭ Suzerane și Protectrițe, și Patrieĭ mele cu credință și desăvârșită jertfire; că voiŭ apără drepturile așezămintelor hotărîte acum și cele ce se vor hotărî în viitor de amêndouĕ înaltele împĕrătescĭ Curțĭ la orĭ-ce întâmplare protivnică, chiar cu primejdia viețiĭ mele, și că orĭ-ce cuget vrășmășesc saŭ vătămător în potriva stăpâniriĭ să-l fac cunoscut netăgăduind nicĭ cel maĭ mic lucru, nicĭ pentru interes, nicĭ pentru rudenie, nicĭ pentru prieteșug, nicĭ pentru vrășmășie; și în sfârșit că voiŭ fi supus poruncilor stăpâniriĭ și ale maĭ marilor meĭ, fără a mĕ abate câtușĭ de puțin; că nu mĕ voiŭ depărtà de la comanda la care voiŭ fi orânduit, și că tot-deauna voiŭ împlinì datoriile unuĭ ostaș brav, credincios și ascultător. Așà să-mĭ ajute a tot puternicul Dumnedeŭ. Iar spre încredințare că voiŭ păzi acest jurămînt, sărut Sfânta Cruce și Evanghelia Domnuluĭ nostru Isus Christos.

Adresa No. 1.010 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Secretariatul Statuluĭ. No. 2.677. 1848 Noem. 17.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. S. fr. Secr. St.)

Căimăcămia Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Secretariat al Statuluĭ.

Cinstitul Departament al trebilor din Lăuntru prin adresul sĕŭ de subt No. 2.051, Noembrie 13, face cunoscut Căimăcămieĭ că după raporturile primite de la maĭ multe Cârmuirĭ, suditiĭ străinĭ

No. 2.677. nu vor să se supue la poruncile ce s'aŭ dat pentru obşteasca des-
1848 armare, subt cuvînt că îşĭ vor da armele la consulaturile res-
Noem. 17. pective.

Căimăcămia poftesce pe cinstitul Secretar al Statuluĭ ca prin circulare către Consulaturile respective să le facă cunoscut punerea la cale ce este de a se desarmà toţĭ locuitoriĭ atât din Capitală cât şi de afară, şi că până la sfârşitul curgĕtoareĭ lunĭ acea desarmare urmează a fi completă pentru toţĭ de obşte, poftindu-se ca să facă din parte-le cunoscută această măsură tuturor acelora cariĭ le aŭ protecţia, atât locuitorĭ aicĭ în Capitală cât şi afară prin judeţe, şi a le poruncì să se supue de a-şĭ da armele, pentru actele hotărîtoare aceleĭ desarmărĭ precum şi a osândeĭ lor pentru ceĭ ce se vor dovedì că nu şĭ-aŭ depus armele până la arătatul soroc. Cinstitul Secretariat se va înţelege cu cinstitul Departament din Lăuntru ca să i le trimiţă cât maĭ grabnic fiindu-ĭ trebuincioase pentru a le cuprinde în ţirculara sa notă.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.678 Adresa No. 1.012 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ către
1848 Sfatul administrativ extraordinar.
Noem. 17.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinst. Sfat administrativ extraordinar.

Se trimite cinst. Sfat alăturata în original adresă a cinst. Departament al trebilor din Lăuntru subt No. 2.361 Noemvre 12, în privinţa cheltueliĭ făcute de către Sfatul orăşenesc de la 13 şi până la sfârşitul luniĭ luĭ Septemvrie, în trebuinţa Exelenţiilor Sale Fuad Efendi, Omer Paşa, Nisit Paşa şi Kerim Paşa în sumă de leĭ opt miĭ şeapte sute şase parale treĭ-ḑecĭ şi cincĭ, din care s'a scăḑut leĭ una mie una sută patru prin rĕspunderea lor de la cinst. Visterie, şi se poftesce cinstitul Sfat ca să revisuească toate acele cheltuelĭ, după care să hotărască sumele din carĭ urmează a se rĕspunde suma banilor ce vor găsì cheltuiţĭ în trebuinţele expuse.

Dumnea-luĭ şeful Departamentuluĭ din Lăuntru este însărcinat cu trebuincioasa lucrare întru aceasta.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 1.013 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.679. 1848 Noem. 17.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Româneseĭ.

. Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Pe lângă adresa de subt No. 787, Noemvrie 12, a Ştabuluĭ Comandiruluĭ oştirilor împĕrătescĭ rusescĭ în Valachia-mică, d-l Gheneral Leitenant Gasford, primindu-se la Căimăcămie dela cercetăriĭ făcută locuitorilor din satul Mischia, anume Costandin şi Stan, pentru bătaea ce aŭ pricinuit dorobanţilor trimişĭ pentru scoaterea carelor ce sînt dintr'acel sat, subt cuvînt că aceĭ locuitorĭ ar fi aicia arestuiţĭ, Căimăcămia o trimite aceluĭ Cinst. Departament poftindu-l că dacă aceĭ sătenĭ se vor fi aflând arestuiţĭ în mânăstirea Văcărescĭ, să o ţie până la întocmirea comisieĭ pentru cercetarea arestanţilor politicĭ, şi atuncĭ să o trimeaţă la acea întocmită comisie spre a o luà în băgare de seamă la cercetare, iar dacă aceĭ locuitorĭ vor fi între ceĭ ce s'aŭ întors la judeţ spre a-şĭ luà osânda în faţa loculuĭ, atuncĭ cinst. Departament va luà în băgare de seamă cuprinderea hârtiilor aflate în delă şi va face urmarea cuviincioasă din parte-ĭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

(Resoluţie:) Să se întrebe Executorul ce e însărcinat cu îndestularea arestanţilor de la Văcărescĭ, dacă numiţiĭ Costandin şi Stan se află închişĭ în acea mânăstire, şi după arătarea ce va face se vor pune în lucrare cele poruncite prin acest ofis, iar dacă numiţiĭ nu s'ar aflà în acea mânăstire, se va scrie Cârmuiriĭ locale dacă se află acolo.

Fiind-că Executorul în raportul cu No. arată că aceĭ doĭ inşĭ se află închişĭ în mânăstirea Văcărescĭ, şi că s'a întocmit acum comisia pentru cercetarea acelor arestaţĭ, se va înapoià alăturata delă la acea cinst. Comisie, potrivit porunciĭ cinst. Căimăcămiĭ.

Adresa No. 1.014 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No 2.680. 1848 Noem. 17.

(Orig. Arch. M. de Interne Dos. No. 12.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Primindu-se adresa aceluĭ cinstit Departament de subt No. 2.501 Noomvrie 13, atingĕtoare de nesupunerea ce arată sudiţiĭ

No. 2.680. 1848 Noem. 17. străinĭ prin maĭ multe județe, la nedepunerea armelor lor în mânile Cârmuiriĭ după punerile la cale făcute într'aceasta, Căimăcămia a poftit pe cinstitul Secretariat al Statuluĭ ca prin circulare către Consulaturile respective, să ceară depunerea armelor și din partea supușilor străinĭ până la sfârșitul luniĭ curgĕtoare. Cinstitul Departament dar este poftit ca cât maĭ fără zăbavă să trimiță cinstituluĭ Secretariat toate actele hotărîtoare aceĭ desarmărĭ fiindu-ĭ trebuincioasă la alcătuirea aceĭ circulare note către cinstitele Consulaturĭ.

Caimacamul. Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.681. 1848 Noem. 17. Adresa No. 1.020 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Țĕriĭ-Româneseĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenția Sa d-l Gheneral Lüders prin nota din 15 Noemvrie No. 83 face cunoscut Căimăcămieĭ că înmulțindu-se numĕrul bolnavilor arestanțĭ în mânăstirea Văcărescĭ, iar maĭ cu seamă încingĕndu se între eĭ boala de scorbut, este de neapĕrată trebuință ca să se pregătească încă o odae în spitalul Colțiĭ cu toate trebuincioasele pentru primirea arestanților ce se vor bolnăvì.

Căimăcămia dă aceasta în cunoscința aceluĭ cinstit Departament, și tot odată îl poftesce ca cât maĭ grabnic să se și pregătească maĭ sus ceruta odae pentru așezarea într'însa a celor trimișĭ din ḑisa mânăstire Văcărescĭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.682. 1848 Noem. 17. Adresa No. 1.033 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneseĭ către Omer Pașa.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 18/2.171. Secr. St.)

Căimăcămia.

Exelențieĭ Sale Omer Pașa.

În urmarea adreseĭ Ex. Voastre No. 144, Căimăcămia a dat în chibzuirea Sfatuluĭ administrativ extraordinar spre a hotărî din

care cassă se cuvine a se rĕspunde lefile hotărîte pe lună amploiaților în canțelaria întocmită pe lângă Ex. Voastră, adică luĭ Ioan Popovicĭ Secretarul leĭ treĭ sute, luĭ Feler leĭ treĭ sute şi luĭ Petrache Nisipeanu leĭ două sute, precum şi să însemneze suma trebuincioasă pentru cheltueala canțelarieĭ. No. 2.682. 1848 Noem. 17.

Departamentul trebilor din Lăuntru acum trimite Căimăcămieĭ în copie jurnalul ce s'a încheiat de Sfat, hotărîtor ca atât însemnatele lefĭ cât şi cheltueala canțelarieĭ însemnate în leĭ nouĕ sute cincĭ-decĭ pe lună să se rĕspundă din cassa Visterieĭ.

Căimăcămia de odată cu aprobația ce a dat aceĭ chibzuirĭ a Sfatuluĭ cunoasce de datorie a vesti şi pe Ex. Voastră de aceasta, că adică amploiațiĭ sus însemnațĭ şi cheltueala canțelerieĭ Ex. Voastre aŭ a fi rĕspunse din Visterie.

Raportul No. 2.027 al Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie. No 2.683. 1848 Noem. 17.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 2.212/92. Secr. St.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Prinţipatuluĭ Valachieĭ.

În urmarea ofisuluĭ c. Căimăcămiĭ cu No. 941, alcătuindu-se de Departament într'adins instrucțiĭ, le-a îndreptat la Cârmuirile județelor prin circulare, ca să le publice şi să îngrijéscă cu o maĭ vie priveghere a lor întocmaĭ păzire; a dat aceste şi în cunoscința c. Dejurstveĭ pentru ofițeriĭ punturilor granițiĭ cum şi Visterieĭ pentru amploiațiĭ vămilor, ca să le încunosciințeze acestora şi să-ĭ îndatoreze în îndeplinirea lor întocmaĭ, după carĭ instrucțiĭ se alătură copie spre a se vedé şi de c. Căimăcămie.

Aceste măsurĭ s'aŭ publicat şi prin gazetele ofiţiale.

Cât pentru ceea ce se dice că ceĭ ce călătoresc în Prinţipat nu aŭ paşaport, aceştia din lăuntrul Prinţipatuluĭ nu se preumblă cu paşaporturĭ, ci cu răvaş de drum, asupra cărora s'a făcut cuvenita observație prin instrucțiile predise, iar la paşaporturĭ pentru ceĭ ce călătoresc afară din Prinţipat, se păzesce întru toate orândueala cerută.

Aceste cu cinste se fac cunoscute c. Căimăcămiĭ spre cunoscință de măsurile luate şi punerea la cale ce s'a făcut.

Şeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.
Şeful secțieĭ, C. Pencovicĭ.

Secția III-a.

No. 2.684.
1848
Noem. 17.

Instrucţiunile Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ în privinţa paşapoartelor.

(Buletin Ofiţial. No. 62. 1848. 22. XI.)

Departamentul din Năuntru.

1-iŭ. Nimenĭ din locuitoriĭ satelor aşezate pe munţĭ aproape de hotarul Austrieĭ, saŭ verĭ-care altul de orĭ-ce treaptă şi naţie, nu este slobod a trece saŭ în mergere în Transilvania, saŭ în intrare în Prinţipatul Românesc prin potecĭ saŭ orĭ-carĭ alte comunicaţiĭ tainice, ci numaĭ pe drumurile cunoscute, precum asemenea nicĭ a călătorì în eşire saŭ intrare în Prinţipat fără a avé paşaport după formele cunoscute; iar verĭ-care din călătorĭ fără osebire va îndrăznì a călcà acéstă măsură, va fi îndată arestuit şi dat în judecată pentru a se osândì după pravilă ca un călcător poruncilor stăpâniriĭ, asupra îndepliniriĭ căreia măsurĭ se îndatorează autorităţile competente şi chiar satele dimprejurul unor asemenea potecĭ ca să aibă cea maĭ vie priveghere pentru păzirea eĭ fără abatere, şi pe orĭ-care va dovedi cu în potrivă urmare să l prindă şi să-l trimiţă la Cârmuirea locală, iar aceasta arestuindu-l, va raportuì Departamentuluĭ cu desluşirea cuvenită: când însă se va dovedi vre-o urmare în potriva predíseĭ măsurĭ, acel ce n'a priveghiat şi a îngăduit aceasta, va fi însuşĭ supus la aceeaşĭ osândă.

2-lea. Orĭ-cine fără osebire va intrà saŭ va eşì din Prinţipatul Românesc, se va cercetà cu cea maĭ mare scumpĕtate de către comisia întocmită într'adins la punctul graniţiĭ, saŭ unde nu va fi asemenea comisie, de către Subt-cârmuitor şi orânduitul ofiţer ce se va fi aflând la vre-un punct de trecĕtoare despre graniţa Austrieĭ, atât paşaporturile ce aŭ, şi să le vizeze cu ale lor iscăliturĭ, fără care să nu fie îngăduită a lor pornire de la punct, cât şi hârtiile corespondenţiĭ şi bagagiurĭ, şi găsindu-se orĭ-ce hârtiĭ, corespondenţiĭ şi alte pricinuitoare de tulburare saŭ vre-un scop de sfârşit necuviincios, să le poprească, şi p'aceia, de vor fi din ceĭ ce vin în Prinţipat, să nu-ĭ primească, ci să se întoarcă înapoĭ; iar fiind din Prinţipat, să se poprească şi să se îndrepteze îndată la Cârmuire, şi aceasta pe de o parte va raportui Departamentuluĭ cu desluşirea cuvenită, îndreptând tot-de-odată şi acele hârtiĭ şi cele-lalte găsite la dînşiĭ, iar pe de alta va urmà instructivele poruncĭ ce are pentru asemenea împrejurărĭ; asupra căreĭ măsurĭ se cere şi din partea orânduiţilor vămilor Ţĕriĭ-Românescĭ cea

maĭ vie şi straşnică priveghere, cu îndatorire ca la întâmplare de a găsì la orĭ-care asemenea hârtiĭ şi altele, să se îndrepteze îndată la comisia punctuluĭ. saŭ unde nu va fi comisie, la ofiţerul şi Subt-cârmuitorul din partea locului. No. 2.684. 1848 Noem. 17.

3-lea. Toţĭ ceĭ ce se preumblă şi călătoresc în Prinţipatul Românesc, sunt datorĭ de acum înainte a luà răvaş de drum cu cuprindere de locul unde călătorul merge şi sorocul călătorieĭ sale, după care să se urmeze întocmaĭ, fără a fi îngăduit acel călător a merge în altă parte, nicĭ a călători maĭ mult de sorocul răvaşuluĭ de voe; iar autorităţile respective vor avé cea maĭ de aproape băgare de seamă şi luare aminte la slobodirea de asemenea răvaşe de voe, pentru a fi oameniĭ ce cer să călătorească cunoscuţĭ, a avé chezăşiĭ destoinice, şi în răvaşul de voe să se cuprinză direcţia şi vremea pentru care răvaşul va avé putere; în potriva cărora orĭ-cine se va găsì călătorind, se va popri şi se va arestuì cercetându-se după orânduealǎ.

Şeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.

Adresa No. 4.951 a Sfatuluĭ orăşenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.685. 1848 Noem. 17.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Sfatul orăşenesc din Bucurescĭ.

Spre îndeplinirea poruncii cinst. Departament cu No. 1.536, se înaintează listă de cheltuelile urmate pentru Exelenţia Sa Suleiman Paşa, precum şi documentele după carĭ s'aŭ slobodit baniĭ, unite toate într'o delă ce cuprinde file treĭ sute două-deci şi două.

Iar pentru ceea ce se atinge de iscăliturile primitorilor banilor, acelea fiind în condica ce se păstrează de Cassier pentru sumele date cu împrumutare, în carĭ sînt şi alte maĭ multe sume de alte firĭ, se va înfăţişà Cassierul Sfatuluĭ cu acea condică la cinst. Comisie, ca să arate iscăliturile trebuincioase, şi a o luà înapoĭ, fiind trebuincioasă pentru cele-lalte sume ce s'a dis că maĭ sînt trecute într'însa.

President, C. Lenş
A. Xenocratis, R. Simonidi.
S. Administrativă. Aj., A. Costiescu.

(Resoluţie:) Se va îndreptà Comisieĭ întocmită pe lângă c. Visterie pentru theorisirea acestor socotelĭ.

No. 2.686.
1848
Noem. 17.

Adresa No. 3.829 a Logofeţieĭ trebilor Bisericescĭ a Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Departamentul Logofeţieĭ trebilor Bisericescĭ şi Instrucţieĭ publice din Prinţipatul Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinst. Marĭ Vorniciĭ a trebilor din Lăuntru.

Masa 1. Bucurescĭ.

Gătindu-se atât biserica pentru depunerea armelor cât şi odăile pentru şederea paznicilor din hanul Şerban-Vodă, în cât mâne poate să se aşeze acolo puscile, nu lipsesce cu cinste acest Departament a încunoscinţà pe cinst. Mare Vornicie de aceasta, a face cele de cuviinţă.

Şeful Departamentuluĭ, Const. Belu.
pentru şeful mesiĭ, N. Chirculescu.

No. 2.687.
1848
Noem. 18.

Adresa No. 1.064 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

A vĕdut Căimăcămia adresa cinst. Departament cu No. 2.612 şi cel pe lângă delă raport al judeţuluĭ Prahova No. 1.441 în privinţa nesupuneriĭ locuitorilor satelor Cornu-de-jos şi Comarnic din disul judeţ la rĕspunderea (datoriilor) proprietaricescĭ.

Căimăcămia dă deslegare ca ceĭ maĭ îndărătnicĭ şi îndârjiţĭ din aceĭ locuitorĭ să se bată în mijlocul satuluĭ lor cu câte 50 loviturĭ la spete, şi apoĭ să se deà pe chezăşia celor-alţĭ sătenĭ că vor fi părăsiţĭ în viitor cu desăvârşire din nisce asemenea urmărĭ şi că vor fi supuşĭ întocmitelor legiuirĭ. Asemenea chezăşuire să se ceară şi de la toţĭ locuitoriĭ din acele sate, pentru ca eĭ înşile să nu îngăduească pe nimenĭ dintre dînşiĭ a se arătà cu împotrivire la îndeplinirea legiuitelor datoriĭ ale lor.

Cinst. Departament va poruncì tot într'o vreme Cârmuiriĭ jud. Prahova ca, dacă aceĭ dovediţĭ de îndărătnicĭ şi îndârjiţĭ locuitorĭ nu vor puté da ceruta chezăşie, după bătae să se trimiţă surghiun la una din mănăstirile jud. pe soroc de 6 lunĭ.

Nota No. 1.072 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneșcĭ către Fuad Efendi. No. 2.688. 1848 Noem. 18.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169.)

Bucarest.

Excellence!

Le Département de l'Intérieur vient de porter à la connaissance de la Caïmacamie qu'il a reçu par l'entremise de l'Administration du district de Téléorman un rapport des jurés du village de Bragadir situé dans ce même district, lequel expose que le 1 (13) de ce mois, ayant trouvé dans le marais 130 têtes de bétail, chevaux, vaches et buffles, et 58 porcs qui faisaient des dégâts dans le foin, ils les transportèrent au marché d'où leur propriétaires vinrent les retirer moyennant payement de l'indemnisation prescrite par le Règlement organique, à l'exception de 84 de ces animaux, et que, quant à ces derniers, le 4 (16) du courant sont venus dans le susdit village trois soldats ottomans accompagnant deux villageois propriétaires de ces bestiaux, lesquels soldats disant qu'ils sont envoyés par S. A. le Pacha de Giurgevo, ont fait relâcher de force les animaux retenus sans qu'aucun dédommaggement ait été donné pour les dégâts qu'il sont occasionnés.

Tout en ayant l'honneur de soumettre le fait à Votre Excellence, je viens la prier de vouloir bien faire donner les ordres nécessaires où il appartient pour empêcher à l'avenir de pareilles irrégularités.

J'ai l'honneur d'être, avec la plus haute considération, de Votre Excellence le très-humble et très-obéissant serviteur.

A Son Excellence Fuad Effendi, Commissaire Impérial dans les Principautés Danubiennes etc., etc.

Nota No. 45 a Consuluĭ Sardinieĭ din Galațĭ către Secretariatul de Stat al Țĕriĭ-Româneșcĭ. No. 2.689. 1848 Noem. 18.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. S. fr. Secr. St.)

Consulat de S. M. le Roi de Sardaigne pour les Principautés de Valachie et Moldavie.

Galatz.

Le vice-consul de Sardaigne à Ibraïla a reçu de l'Okermuire de cette ville une note d'où il repellerait que le Gouvernement

No 2.689. 1848 Noem. 18. valaque veut appliquer aux sujets étrangers les dispositions qu'il a prises pour le désarmement de la population. Le Consulat de S. M. dans la Principauté de Valachie ne regarde point cette note comme rigoureusement officielle, parce qu'il n'a pas reçu de communication à cet égard de la part de l'honorable Secrétariat d'Etat; toutefois il croit devoir, en prenant l'initiative, représenter à l'honorable Dicastère des affaires étrangères qu'il ne saurait consentir à ce que les sujets sardes, qui ont un fusil de chasse ou une paire de pistolets pour se défendre des voleurs, aient à s'en dessaisir et à les consigner à l'autorité locale. Il se fonde pour cela sur des raisons et des droits si simples, qu'il lui semble superflu de les exposer ici, et il aime à croire que le Gouvernement valaque, qui ne peut les ignorer, voudra bien les prendre en considération.

Le soussigné profite de cette occasion pour réitérer à Monsieur le Secrétaire d'Etat les assurances de sa haute considération.

J. Mathieu.

A l'honorable Secrétariat d'Etat pour les Affaires étrangères, à Bucarest.

No. 2.690. 1848 Noem. 18.

Raportul No. 1.491 al Cârmuiriĭ de Mehedinţĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinst. Departament din Lăuntru.

Cârmuirea jud. Romanaţĭ.

Primind Cârmuirea adresa cu No. 755 din partea Exelenţiĭ Sale Gheneral-Leitenant Gasfort din Craiova, şi vĕḑênd că regulele într'însa cerute nu sînt în asemănare cu duhul porunciĭ cinst. Departament No. 2.410, o alătură pe lângă plecat acesta în copie, şi se face rugăciune a se da Cârmuriĭ poruncă de urmare, cu toate că în urmarea cereriĭ Exelenţiĭ Sale Cârmuirea, ca să nu tragă asupra-şĭ vre-o mustrare, a şi pus la cale acea publicare.

Cârmuitor, Ioan Gigârtu.

Secsia 1. Secr., Z. Dimitrescu.

(Resoluţie :) Se va rĕspunde cinst. Cârmuirĭ să urmeze potrivit cuprinderiĭ ţircularei ce s'a trimis la toate Cârmuirile pentru acest sfârşit.

Adresa No. 3 a Comisiunii pentru cercetarea socotelilor Guvernului revoluţionar către cancelaria Departamentului din Lăuntru al Ţĕrii-Românescĭ. No. 2.691. 1848 Noem. 18.

(Orig. Arch. M de Interne. Dos. No. 302.)

Comisia orânduită pentru cercetarea socotelilor urmate până la 13 Septemvrie cu cinste roagă pe acea cinstită canţelarie a binevoì să ceară de la Cârmuirea de Vlaşca în original dovedile ce va fi avênd pentru rĕspunderea a leĭ 10.565 luĭ Anghel Melic şi leĭ 6.500 luĭ Michalache Abdulaide pe vremea când s'a aflat la Giurgiŭ Exelenţia Sa Suleiman Paşa, şi să se trimiţă acesteia, fiind trebuincioase la cercetarea ce urmează o se săvârşì întru aceasta.

N. Pâcleanu, C. Borănescu.

Canţelarieĭ cinst. Departament din Lăuntru, Secsia 1.

(Resoluţie :) Să se facă îndată poftorire la Cârmuirea de Vlaşca ca ea să trimiţă arătatele dovedĭ ce s'ar găsì.

Nota No. 709 a Consululuĭ general al Prusieĭ către Secretariatul de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.692. 1848 Noem. 18.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. S. fr. Secret. St.)

Monsieur le Secrétaire d'Etat!

Je réponds à la circulaire que vous avez bien voulu m'adresser hier sous No. 474 au sujet du désarmement général des habitants de la Principauté.

Son Excellence le Caïmacam, par sa communication du 15 septembre, m'avait fait l'honneur de m'avertir que le désarmement ne concernait que les habitants de la Capitale et conformément à sa demande, je me suis empressé d'intimer aux sujets prussiens demeurant à Bucarest de déposer leurs armes dans ma chancellerie.

De votre circulaire actuelle il appert:

1. que cette mesure est appliquable aussi pour les habitants des districts;

2. qu'un terme est fixé à cet effet jusqu'au 1-er décembre;

3. que les armes devront être déposées à la Police et dans les districts aux administrations;

4. que la Police fera des perquisitions après l'expiration du dit terme et

5. que les récalcitrants encouront diverses peines.

No. 2.692. 1848 Noem. 18.

Quant au premier point, je crois de mon devoir d'appeler votre attention sur ce que les personnes demeurant à la campagne ne sauraient être privées de toute arme, sans être exposées aux plus grands dangers. J'espère donc que, si pour de telles personnes une exemption générale ne pouvait pas avoir lieu, le Gouvernement sera porté du moins à prendre en considération les recomandations qui lui seront faites dans des cas spéciaux.

Le terme qui a été arrêté m'ayant été communiqué trop tard, je n'ai pu prendre à l'égard des habitants des campagnes les mêmes mesures que j'avais prises pour les habitants de Bucarest. Ainsi si après l'expiration de ce terme il arrivait que quelques sujets prussiens, habitant les districts, se trouvassent encore en possession d'armes, j'espère que le Gouvernement voudra bien tenir compte de ce que le temps ne suffit pas à ces sujets. habitant les districts, de délivrer leurs armes à leur autorité.

Car je dois insister à ce que, conformément à la teneur de la sus-dite circulaire de Son Exellence le Caïmacam, tous les sujets prussiens tant de la ville que de la campagne remettent leurs armes à Bucarest à la chancellerie de ce Consulat, à Ibraïla à l'Agence consulaire et à Fokschani à la starostée prussienne. Il est toutefois loisible à ceux-là de les délivrer aux administrations locales.

Quand aux perquisitions que la Police ne devra naturellement faire que sur des données positives, afin d'éviter aux sujets des molestations inutiles, ces perquisitions ne sauraient être faites qu'avec l'assistance d'un employé du Consulat et après un avis préalable.

D'après le mode de procédure suivi ici, je crois qu'il m'est inutile d'observer que, pour ce qui est de l'application de la peine, elle ne devra être infligée au contrevenant qu'après une enquête préalable faite en présence du drogman du Consulat et mise à exécution par ce dernier.

Je profite de cette occasion pour Vous réitérer, Monsieur le Secrétaire d'Etat, l'assurance de ma parfaite considération.

König.

Bucarest.

A Monsieur Jean A. de Philippesco, Secrétaire d'Etat de Valachie.

Raportul No. 89 al Comandantuluĭ graniţeĭ din spre Transilvania către Hatmanul Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ. No. 2.693. 1848 Noem. 18.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 463.)

Luminăriĭ Sale Gheneral-Inspector miliţieĭ Prinţipatuluĭ Moldoveĭ, Domnuluĭ Hatman şi Cavaler, Prinţuluĭ Dimitrie Michail Sturdza.

Comandirul graniţeĭ despre Transilvania.

Raport.

Prin raportul meŭ cu No. 83 am adus la sciinţa Luminăriĭ Voastre de aşezarea oştenilor rusienescĭ la ce loc anume în linia graniţeĭ. Dar la 16 a următoareĭ a primit Comandirul de batalion poroncă cu prefacerea răspolojenieĭ următoare, adecă:

La satul Dărmănescĭ în dreptul punctuluĭ Uzu o sotnie de Cazacĭ, din care sînt întinşĭ spre Palanca în treĭ becheturĭ, la Comănescĭ, la Goeasa, jumătate drum al Pălănciĭ, şi la Palanca, iar la Târgul-Ocneĭ o roată de pihotă şi un bechet de Cazacĭ în dreptul punctuluĭ Slănicu, şi la Grozescĭ o sotnie de Cazacĭ şi cu becheturĭ la zastava Oituzul şi punctul Caşinul, asemenea la satul Onescĭ în potriva acestor puncturĭ o roată de pihotă. Iară două roţĭ a acestuĭ batalion aŭ mers la târgul Bacăŭ, unde este ştabul polculuĭ, care despre aceasta din noŭ aşezare, precum şi de ceea ce se aude în partea Transilvanieĭ că urmează tot acea nelinişte ca maĭ înainte, întru tot supus grăbesc a aduce la sciinţa Luminăriĭ Voastre.

Căpitan Dănilescu.

Adresa No. 894 a Direcţieĭ Ocnelor Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.694. 1848 Noem. 18.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Direcţia Ocnelor.

În urma poruncilor cu No. 953 şi 591, ce a dat acel cinst. Departament în trecuta lună Octomvrie cinstitelor Cârmuirĭ de Dolj şi Vâlcea, în privinţa ca slujbaşiĭ Cămărăşiilor de la Ocnele-marĭ şi de la portul Bechetul, după trebuinţa ce s'a cunoscut, să fie îngăduiţĭ a avé armele trebuincioase sub chezăşia acelor Că-

No. 2.694. 1848 Noem. 18. mărașĭ, acum Cămărășia de la Ocnele-marĭ, prin raportul eĭ No. 713, arată Direcțieĭ că cerênd de la cinst. Cârmuire a județuluĭ Vâlcea de a-ĭ slobodì bileturĭ ca să fie îngăduițĭ și împlinitorul de veresele și cassierul și cămărașul a avé arme; pomenita cinst. Cârmuire a rĕspuns Cămărășieĭ, că nu poate slobodì cerutele bilete, decât dând această cerere în cunoscința cinst. Comisiĭ întocmită cu strîngerea armelor de pe la locuitoriĭ dintr'acel județ, și de se va găsì cu cale de aceasta, atuncĭ se pot îngăduì aceĭ slujbașĭ a avé arme. Iar cămărașul de la portul Bechetul, prin raport cu No. 52 arată că ducêndu-se la c-sta Cârmuire de Dolj, ca să deà chăzășie pentru slujbașiĭ Cămărășieĭ, ca să fie îngăduițĭ a avé arme, pomenita c-stă Cârmuire ĭ-a rĕspuns, că nu are deslegare întru aceasta pentru asemenea slujbașĭ, decât numaĭ pentru dorobanțĭ i potecașĭ.

Sub-iscălitul, supuind acestea în cunoscința cinst. Departament din Lăuntru, îl roagă plecat ca prețuind greaua însărcinare a slujbașilor arătatelor Cămărășiĭ cu strîngere de banĭ și paza lor, precum și primejdia în care pot fi numițiĭ, de nu vor avé mijloc de apărare, să binevoească a poruncì de iznoavă pomenitelor cinst. Cârmuirĭ ca, potrivit poruncilor de maĭ sus aceluĭ cinst. Departament, să îngădue pe slujbașiĭ Cămărășiilor sub chezășia cămărașilor de a avé arme și a le purtà după trebuință.

Alexa Simicĭ.

No. 2.695. 1848 Noem. 18.

Raportul No. 10.703 al Cârmuiriĭ de Mehedințĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea jud. Mehedințĭ.

Cu prilejul împrăștieriĭ pandurilor volintirĭ ce aŭ fost la jud. Vâlcea după dispozițiile căḑutuluĭ guvern revoluționar, ceĭ din acest județ fiindu-le venirea la cea maĭ mare parte prin județul Gorj, li s'a poprit de autoritățile locale toată armătura ce aŭ găsit asupră-le, și după sciințele ce s'aŭ luat de la Subt-cârmuirile respective înțelegêndu-se Cârmuirea aceasta cu cea de jud. Gorj, ca să pue la cale strîngerea la un loc a armelor ridicate de la volintirĭ și a o vestì ca să se trimiță a se luà, fiind ale locuitorilor din acest

judeţ, s'a primit spre rĕspuns adresa cu No. 5.739, că după încunoscinţarea ce a făcut cinst. Departament, a primit porunca cu No. 2.110, că armele în de obşte fiind hotărîte a se strînge prin comisiile întocmite, în acea categorie intră şi acele luate de la pandurii acestui judeţ. Această împrejurare se supune plecat la cunoscinţa cinst. Departament şi este cu plecăciune rugat ca să binevoească a îndatorà pe disa Cârmuire a da acesteia o listă de toate armele poprite acolo de la pandurii acestui judeţ, fiind adunate de la locuitorii judeţului, şi pentru care trebue a se ţiné socoteala lor, dacă nu se poate a se întoarce acele arme aicĭ tot subt acea catigorie de măsurile ce sînt luate spre obşteasca desarmare. No. 2.695. 1848 Noem. 18.

Cârmuitor, M. Vlădoianu.

Secsia I-ĭ.

Adresa No. 4.968 a Sfatuluĭ orăşenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Läuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.696. 1848 Noem. 18.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Cinst. Departament din Lăuntru.

Sfatul orăşenesc din Bucurescĭ.

Sfatul asemĕnat porunciĭ cinst. Departament cu No. 756 alătură pe lângă aceasta listă de cheltuelile urmate în trecuta lună Octomvrie 1848 în trebuinţele Exelenţiĭ lor Fuad Effendi, Omer Paşa, Kerim Paşa şi Nasit Paşa, în sumă peste tot douĕ-decĭ şi una de miĭ nouĕ sute nouĕ-decĭ şi unu de leĭ şi parale dece şi este rugat cinstitul Departament să binevoească a pune la cale întoarcerea în cassă acestor banĭ ce sînt cheltuiţĭ din sumele destinate pentru cumpĕrătoare de grâŭ, când tot-de-odată se vor slobodì şi ceĭ din trecuta lună Septemvrie ceruţĭ prin raportul cu No. 4.205, fiind că cassa oraşuluĭ se află întrebuinţată de banĭ spre întîmpinarea cheltuelilor ce se ivesc pe fie-care di.

President, C. Lenş.
A. Xenocratis, R. Simonide.
Ajut., A. Costiescu.

No. 2.697. 1848 Noem. 18. Depeşa luĭ de Ségur, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

J'ai eu l'honneur de vous annoncer, par ma dépêche du 23 novembre, que les troupes russes paraissaient vouloir faire un mouvement de retraite et repasser la frontière de Moldavie. Ce mouvement qui s'élevait alors à 4.000 hommes s'est arrêté là, et rien ne paraît annoncer aujourd'hui que les Russes se disposent à partir. On m'assure même que des voitures de bagages, que des femmes et des enfants de soldats sont entrés ces jours derniers à Bucarest, venant de Fokchani ; ce qui serait loin d'annoncer un mouvement de retraite.

Depuis qu'il n'est plus question d'évacuation, on est revenu au projet d'adresser des remerciements aux deux souverains de Turquie et de Russie ; mais cette fois, on n'a pas eu recours à une réunion de boyards: La Caïmacamie a rédigé les deux adresses et les a envoyées signer à domicile. Dans l'adresse au Sultan on qualifie les troupes ottomanes du titre d'armée victorieuse et l'on termine en s'intitulant les fidels sujets de Sa Hautesse. Dans l'adresse à l'Empereur Nicolas on se félicite du concours que l'armée russe a prêté au rétablissement de l'ordre et l'on ne s'intitule que les très humbles et trés obéissants serviteurs de ce Prince. Telles sont du moins les renseignements qui m'ont été fournis par un homme qui a lu et signé l'une et l'autre adresse. Lorsqu'elles auront été publiées, j'aurai l'honneur de vous en envoyer le texte.

Accueilli d'abord assez froidement par les Russes, je suis, maintenant, l'objet des plus grandes prévenances, des plus délicates attentions de leur part. Le Général Duhamel, le Général Lüders, Mr. Kotzebue s'évertuent à me faire des politesses; il n'est pas jusqu'à Madame Kotzebue qui, assez aigre pour tout le monde, ne soit devenu affable et polie pour moi. Je ne sais à quoi attribuer ce changement de dispositions. Pénétré comme je le suis des instructions verbales que vous avez bien voulu me donner avant mon départ, Monsieur le Ministre, je réponds à ces politesses par des politesses, dans la mesure des convenances, et sans trop me livrer. En rapprochant bien ces attentions de certains sujets de

conversation sur lesquels M. Duhamel et M. Kotzebue reviennent plus souvent, je serais tenté de croire, à défaut d'autres renseignements, à des instructions venues de Pétersbourg, à moins qu'on ne doive y voir un premier résultat de la démarche faite à Constantinople par le Général Aupick et par l'Ambassadeur d'Angleterre au sujet de l'occupation russe. M. Kotzebue me parlait l'autre jour du Général Leflô et cherchait adroitement à savoir par moi ce que l'on pouvait penser à Paris de la réception qui lui avait été faite par l'Empereur. Puis, comme j'avais éludé la question, qui, du reste, n'avait pas été posée de manière à ne pas me permettre de ne pas répondre, il a ajouté aussitôt après: „Quand donc la France et la Russie marcheront-elles — d'accord? Vous avez pour vous les idées, l'influence, et nous, nous avons la force.“ Je lui ai répondu aussitôt: „Vous vous tromperiez singulièrement, si vous pouviez croire que nous n'avons que l'influence et les idées. La force est ce qui nous gène. Pensez-vous que si nous en venions à faire la guerre, tout notre mal intérieur ne ferait pas explosion au dehors. C'est parce que notre politique est une politique sage et modérée que nous avons eu à combattre dans les rues de nos villes.“ Et sans me laisser achever il a ajouté: „Eh bien alors, cette alliance des deux pays serait encore plus importante.“ No. 2.697. 1848 Noem. 18.

Cette conversation avait amené M. Kotzebue à me parler des Principautés et de l'ordre qui y régnait actuellement. A ce sujet il se montrait satisfait de ce qu'aucun Français ne s'était trouvé compromis dans les derniers événements. Je lui ai répondu que je savais qu'en effet la conduite des Français avait été pleine de sagesse et de prudence. Puis cela nous a conduit à parler des arrestations que les Russes avaient opérées dernièrement; mais M. Kotzebue a promptement brisé là-dessus en me disant: „Ce sont là des rigueurs salutaires. Il fallait imprimer une certaine terreur pour empêcher un plus grand nombre de gens de se compromettre. Du reste tout cela ne durera pas longtemps.“ Voulait-il faire allusion à une amnistie qui, assure-t-on dans le public, devrait être publiée le jour de la St.-Nicolas? Si l'amnistie est proclamée, j'ignore par qui elle le sera, et je ne peux pas supposer que ce soit par les Russes; car le droit d'amnistie découle du pouvoir souverain seul. Si d'un autre côté, elle était proclamée par le Caïmacam, le choix du jour de la fête de l'Empereur de Russie ne serait-il pas blessant pour la Porte?

No. 2.697. 1848 Noem. 18.

Quoiqu'il en soit les Russes s'apprêtent à fêter la St.-Nicolas avec une grande pompe.

Mais au milieu de toute leur gloire ils ont été, ces jours passés, obligés de faire en public un aveu assez cruel pour leur patriotisme: C'est que l'armée russe compte de nombreux déserteurs. La chose en est venu au point qu'un avis officiel du département de l'Intérieur de Valachie a fait connaître, sur l'invitation du Général Lüders, qu'une prime de 2 ducats (environ 24 francs) serait accordée par chaque déserteur ramené à l'autorité militaire russe.

Veuillez agréer, etc, etc.

(Signé:) H. de Ségur.

P. S. Nous avons bien reçu déjà deux courriers de France par la voie de Vienne, néanmoins je préfère encore pendant une semaine ou deux envoyer mes dépêches par Constantinople; elles subissent peut-être par là un retard de 4 ou 5 jours, mais la route est sûre, tandis que par la Hongrie elle pourrait encore être interceptée par suite des événements qui se passent dans ce pays.

No. 2.698. 1848 Noem. 18.

Ofisul No. 93 al Domnuluĭ Moldoveĭ Michail Sturdza către Sfatul ocârmuitor.

(Buletin Foae Ofițială. No. 90. 1848. 11. IX.)

Ofis.

Asupra cărților de cetit ce vin de peste hotar, și asupra celora ce se tipăresc în țeară, fiind trebuință a se urmà în toată vremea păzirea ceĭ maĭ de aproape privegherĭ, Noĭ în urmarea celor maĭ dinainte lucrărĭ, și a împrejurărilor de față, carĭ cer măsurĭ spre a se oprì împrăștierea relelor prințipiĭ de anarchie și de tulburare, și a se ferì condițiile existențiĭ politice a Prințipatuluĭ Moldavieĭ de orĭ-ce lovire, poruncim a se păzì în de obște următoarele regulĭ, fără nicĭ o abatere, fiind dator Secretariatul de Stat prin amploiațiĭ săĭ însărcinațĭ cu partea Țensuriĭ, Isprăvniciile și toate Polițiile locale, precum și Vameșiĭ a priveghià paza măsurilor arătate maĭ jos cu toată scumpătatea în ceea ce îĭ privesc.

Capul I.

Despre îndatoririle librerilor saŭ a vìndătorìlor de cărțĭ în de obște.

1. Libreriĭ nu pot uneltì negutitoria cărților fără a subscrie

condiţiile îndatoritoare de a fi cu cea maĭ mare băgare de seamă întru a nu da în ţirculaţie cărţĭ, caieturĭ, broşurĭ, saŭ jurnalurĭ ce ar fi cuprindĕtoare de prinţipiĭ în protiva religieĭ domnitoare, în protiva vechilor temeliĭ pe carĭ este aşezată obşteasca bună fericire, în protiva existenţiĭ politice a ţĕriĭ, a sistemiĭ guvernuluĭ şi a legilor, cu atingere defăimătoare altor religiĭ, propoveduitoare de învĕţăturĭ rĕsturnătoare, îndemnătoare la rĕscoală, şi în protiva moraluluĭ public, a cinsteĭ persoanelor şi clivititoare foncsionerilor Statuluĭ. No. 2.698. 1848 Noem. 18.

2. Librériĭ sînt opriţĭ subt aspră rĕspundere personală şi subt pedeapsă de a li se închide libreriile şi a perde dreptatea de a fi librerĭ, de vor aduce, vor ţiné saŭ vor scoate la vîndare nisce asemenea tipărirĭ.

3. Spre înlesnirea atât a librerilor cât şi a Secretariatuluĭ de Stat în cercetarea cărţilor, eĭ se fie îndatoriţĭ a supune maĭ întâĭ Secretariatuluĭ de Stat catalogul cărţilor ce voesc a comandarisì, carĭ cărţĭ fiind dintre cele clasice şi cunoscute, va rĕmâné a se deosebì numaĭ la deschiderea lor şi a se da proprietaruluĭ, şi cercetarea să se facă asupra celor ce se vor păré că cer o asemenea măsură.

4. Librériĭ sînt datorĭ a încredinţà Secretariatuluĭ de Stat spre păstrare catalogurĭ subt a lor iscălitură de cărţile ce aŭ în magaziile saŭ dughenele lor, aicĭ în Capitalie de-adreptul la Secretariat, iar la ţinuturĭ prin Isprăvniciĭ, carĭ sînt datoare a trimite acele catalogurĭ la Secretariat.

Capul II.

Despre intrarea cărţilor în ţeară şi privegherea ce se cere la aceasta.

5. Ispravniciĭ, Comandiriĭ graniţelor şi Vameşiĭ de pe la zastave sînt îndatoriţĭ subt aspră rĕspundere a nu îngăduì nicĭ cum intrarea cărţilor de citit fără împlinirea măsurilor hotărîte spre aceasta.

6. Cărţile menite a se deschide în ţeară, sosind la marginile eĭ, Vameşul de la zastavă este îndatorat a cere de la stăpâniĭ lor, subt ale lor iscăliturĭ, catalogul lor de-l vor avé cu sine, precum şi declaraţie în ce stare trec, adecă câte lăḑĭ, coleturĭ, sacĭ saŭ pacheturĭ, cu cutare No. şi cu atâtea peceţĭ; de nu vor fi întovărăşite cărţile de stăpânul lor, această condiţie să se ceară de la

No. 2.698. 1848 Noem. 18. vechilul sĕŭ, de la comisioner, saŭ în sfârşit de la însuşĭ primitorul cărţilor de la marginĭ.

7. Pentru cărţile de transit ce de asemenea se vor declarà la marginea Moldoveĭ nu se va cere catalog, ci numaĭ declaraţia ḑisă şi se va urmà cu dînsele potrivit regulelor transituluĭ.

8. Toate lăḑile, coleturile, saciĭ saŭ pacheturile cuprinḑĕtoare de tipărirĭ menite pentru Capitalia Iaşiĭ saŭ pentru alte localităţĭ din ţeară, să nu se sloboadă de a trece în lăuntrul eĭ, maĭ înainte de a se pecetluì cu pecetea vămiĭ loculuĭ pe unde le va fi trecerea, cu acelaşĭ chip precum se întrebuinţează şi pentru transit, după care pe acele ce vor fi în limbĭ străine să se îndrepteze la Carvasarà în Iaşĭ, măcar deşì stăpâniĭ lor ar fi şeḑĕtorĭ la ţinuturĭ, iară pe acele în limba românească la locurile pentru carĭ vor fi menite.

9. Cărţile în limba românească, acele ce vor merge la ţinuturĭ şi pentru carĭ nu se vor da cataloagurĭ la marginĭ, să stee în păstrare acolo la margine până la darea catalogurilor, iar nedându-se, lăḑile, coleturile, saciĭ saŭ pacheturile în carĭ vor fi cărţile, să se pecetluească şi să se îndrepteze cu siguranţă la Carvasarà pe socoteala stăpânilor lor.

10. Vameşul la împlinirea lucrăriĭ ce-l privesce întâmpinând nescaĭ-và greutăţĭ din partea trecĕtorilor de cărţĭ, se va înţelege cu Comandirul graniţeĭ saŭ cu locţiitorul sĕŭ spre a se îndatorì către aceasta, fără de care cărţile nu vor fi slobode a intrà în ţeară.

11. Cărţile carĭ de la marginile Valachieĭ precum de peste Dunăre saŭ de peste Carpaţĭ se vor face transit pentru Moldova, fie pentru Iaşĭ, fie pentru altă località din Prinţipat, să se îndrepteze la Carvasaraua din Iaşĭ spre a li se face cercetare.

12. Cărţile tipărite în Valachia purtând ţensura aceluĭ guvern, vor fi slobode a intrà în ţeară după cercetarea ce li se va face de către dregĕtorul ţinutuluĭ Putneĭ în fiinţa proprietaruluĭ lor, pentru care dregĕtorul va raportuì Secretariatuluĭ de Stat cu trimiterea listeĭ cărţilor, iar acele ce nu vor avé asemenea ţensură, Ispravnicul să le îndrepteze de-a dreptul la Secretariatul de Stat ca să le facă cercetare.

13. Vameşiĭ marginilor vor înseiinţà îndată pe Carvasarà pentru cărţile carĭ pecetluite precum s'a ḑis la art. 8, le vor trimite în Capitalie, iară pentru acele în limba românească, ce vor avé a trece la alte localităţĭ, pe Vameşul de acolo, de va fi, iar de nu, pe însuşĭ dregĕtorul ţinutuluĭ cu arătarea împrejurărilor cuprinse

la art. 6 şi cu adăugire de numele stăpânuluĭ cărţilor, de numele căräuşuluĭ şi de ḑiua în care aŭ trecut marginea, fiind dator Vameşul marginiĭ îndată după trecerea cărţilor, fie pentru Capitalie, fie pentru ţinuturĭ, a trimite Carvasaraleĭ catalogul luat la margine, precum şi declaraţia ḑisă, iară aceasta a le împărtăşì în minut Secretariatuluĭ de Stat spre a sa cunoscinţă despre numĕrul lăḑilor, a coleturilor, a sacilor saŭ a pacheturilor ce aŭ trecut marginea şi despre starea lor. No. 2.698. 1848 Noem. 18.

14. De se va întâmplà în transporturile de mărfurĭ ce se deschid în ţeară, fie în Capitalie, fie pe la ţinuturĭ, a se aflà cărţĭ de citit, Carvasaraua şi vameşiĭ de pe la ţinuturĭ sînt datorĭ subt rĕspundere a deosebì îndată acele cărţĭ şi a le trimite la Secretariatul de Stat cu arătarea feţiĭ la care s'aŭ găsit, spre a se urmà cea maĭ departe cercetare.

Cap. III.

Despre datoriile Carvasaraleĭ şi cercetarea cărţilor în lăuntrul ţĕriĭ.

15. Sosind cărţile la vamă, orĭ de unde saŭ de la orĭ-ce punt al hotarelor, nu este nicĭ de cum ertat Carvasaraleĭ a deschide lăḑile, coleturile, saciĭ saŭ pacheturile în carĭ vor fi, ci este îndatorită până în 24 ceasurĭ a raportuì Secret. de Stat, spre a rânduì a lor cercetare; aceasta însă se poate urmà şi după chiar de-a-dreptul cerere către Secretariat din partea proprietaruluĭ cărţilor.

16. Rânduiţiĭ din partea Secret. de Stat spre cercetarea cărţilor să se încredinţeze maĭ înainte dacă semnele arătate la art. 6 sînt întocmaĭ, şi apoĭ să păşească în revisia lor; această cercetare să se facă în fiinţa proprietaruluĭ cărţilor la Carvasara, la Secretariat saŭ şi la magazia stăpânuluĭ cărţilor.

17. Vameşiĭ din oraşe saŭ Ispravniciĭ, acolo unde nu va fi vameş, sosind lăḑile, coleturile, saciĭ saŭ pacheturile cu cărţĭ, sînt datorĭ să cerceteze asemenea dacă semnele arătate la puntul al 6-le sînt întocmaĭ şi nesmintite, şi primindu-le în a lor păstrare, să raportuească îndată, Vameşul Carvasaraleĭ spre a se face cunoscut Secret. de Stat, iară Ispravnicul de-a dreptul către Secretariat.

18. Nicĭ Vameşiĭ din târgurĭ, nicĭ Ispravniciĭ nu sînt sloboḑĭ, precum s'a ḑis la art. 15-le, a deschide cărţile, decât după primirea deslegăriĭ de la Secretariat.

19. Primindu-se la Secretariat saŭ însciinţarea Carvasaraleĭ cu trimeterea cataloguluĭ şi a declaraţieĭ, precum se arată la art. 13,

No. 2.698. 1848 Noem. 18. saŭ raporturile Ispră̆vniciilor, orĭ a Vameşilor de prin târgurĭ, pentru sosirea cărţilor în ţinut, Secretariatul de Stat va trimite acel catalog Ispră̆vniciei, spre deschidere şi cercetarea cărţilor.

20. Deschiderea să se facă precum s'a ḑis tot-de-auna în fiinţa proprietaruluĭ cărţilor, şi acolo unde va fi şi Ispravnic şi Vameş, de faţă tustreĭ.

21. Datoria Vameşilor de prin târgurĭ şi a Ispravnicilor este ca să cerceteze cărţile de sînt după catalog, şi nu se vor slobodì stăpânuluĭ lor decât numaĭ pe acele ce de către Secretariat vor fi încuviinţate pe ḑisul catalog că pot avé ţirculaţie în ţeară; iar acele ce nu se vor încuviinţà, se vor trimite îndată la Secretariat spre a le cercetà şi a hotărî cea maĭ departe urmare, asemenea să se trimită şi cărţile ce nu vor fi potrivite cu arătarea catalogului, precum şi acele ce se vor găsì peste cuprinderea luĭ.

22. La orĭ-care slobodire de cărţĭ, fie în Capitalie fie şi pe la ţinuturĭ, proprietarul va adeverì prin a sa iscălitură primirea lor, însemnând şi cărţile ce se vor luà spre cercetare.

23. Urmarea sus arătată să se păzească şi pentru cărţile bisericescĭ, cu aceasta că acele ce vor veni în Capitalie să se deà prin Secretariat la Mitropolie, iar acele ce vor merge la ţinuturì să se încredinţeze de către Isprăv. Protoereilor înadins însărcinaţĭ cu această cercetare de Mitropolie.

24. Cărţile ce nu se vor încuviinţà a avé ţirculaţie în ţeară avênd a se trimite peste hotar, Secretariatul de Stat să le pecetluească cu toată siguranţia şi să le expeduească fără zăbavă cu cuvenita pază peste hotar, în socoteala proprietaruluĭ lor, trecêndu-se pe la zastava ce va cere însuşĭ proprietarul, unde se vor încredinţà în primirea feţiĭ ce va arătà şi va rânduì însuşĭ proprietarul.

25. Pentru-că s'a urmat cu toată rânduiala expeduirea peste hotar a cărţilor neîncuviinţate, Secretariatul de Stat urmează a avé cea maĭ întregită sciinţă, iară Vameşiĭ marginilor, Comandiriĭ şi Ispravniciĭ sînt după aceasta îndatoriţĭ subt aspră rĕspunḑere a priveghià ca acele cărţĭ să nu găsească prilej a intrà nicĭ cum în ţeară.

Cap. IV.

Despre tipografiĭ, îndatorirea lor şi priveghărea la aceasta.

26. Nicĭ o tipografie saŭ litografie nu se poate înfiinţà în ţeară fără o speţială autorisaţie a Guvernuluĭ; Ocârmuirea va cumpĕnì

localitățile în carĭ s'ar puté învoì deschiderea tipo- saŭ litografiilor, spre a puté fi sub o de aproape priveghere. No. 2.698. 1848 Noem. 18.

27. Așà precum arta tipografică are o mare înrîurire în soțietate, care înrîurire poate fi și folositoare și vătămătoare, de aceea orĭ-care doritor a deschide tipografie este dator să înfățoșeze închezășluire morală și materială, adică să fie cunoscut că urmează prințipiilor de moral și de bună orânduealǎ, cunoscĕtor arteĭ tipografice și rĕspundĕtor personal și cu avere vĕdută în toată vremea pentru orĭ-ce abatere.

28. Doritorul deschiderii uneĭ tipo- saŭ litografiĭ urmează a fi pururea însoțit de un chrisov Domnesc slobodit prin Secretariatul de Stat, la a căruia primire va depune jurămînt că va păzì cu toată sfințenia îndatoririle ce îl privesc; iar la din în protivă că va fi supus la toată asprimea legilor.

29. Tipo- saŭ litografiile cunoscute în țeară sînt în orașul Iașĭ: Tipografia Mitropolieĭ, a D-sale Pos. Gheorghe Asachi și Litografiile a D-sale Miler și a D-sale Stolnic Parteni Antoni, la Galațĭ Tipografia D-sale Marius Petru Cugino menită la tipărirea Gazeteĭ Danubiene, care este încredințată priveghieriĭ Părcălabuluĭ de Galațĭ după osebită instrucție, și Tipografia Monast Neamțuluĭ; apoĭ orĭ și unde de către dregĕtorĭ saŭ polițiĭ s'ar descoperì vre-un teasc de tipografie saŭ litografie, afară de acele sus arătate, să se sfarme și pe propietarul lor să se arestuească.

30. Trecerea dreptuluĭ de tipografie unuĭ proprietar către altul nu se va puté face decât prin autorisația Guvernuluĭ.

31. Toate manuscriptele, tălmăcirile, jurnalele, foile periodice și altele de asemenea și în sfârșit orĭ-ce tipărire, afară de afișurile pentru teatru, de avisurĭ de negoț, tarife, bileturĭ de visite și socotelĭ de negoț, nu se pot da în tipar maĭ înainte de a fi cercetate de către Secretariatul de Stat și a primì editorul saŭ redactorul înadinsă autorisație a tipăririĭ.

32. Țensura în cercetarea eĭ va oprì tipărirea a orĭ-ce carte saŭ broșură ce ar fi neprimită după cele arătate la Art. 1-iŭ din acest ofis și asemenea manuscripte nu se vor slobodì nicĭ cum editoriuluĭ, ci se vor desființă.

33. Se deosebesc de la țensura politică cărțile bisericescĭ, a cărora cercetare atârnă de la partea duhovnicească, cu aceasta că editorul să facă cunoscut atât Preaosfințituluĭ Mitropolit spre rânduirea cercetăriĭ, cât și Secretariatuluĭ de Stat spre sciință; iar în cât pentru cărțile în materie politică, aceste nu se pot tipărì

No. 2.698. 1848 Noem. 18. nicĭ la Mitropolie nicĭ la Monast. Neamţu fără maĭ înainte învoirea Ţensuriĭ, pentru care va fi privegherea Mitropolieĭ subt răspundere a nu se îngădui nicĭ cum de asemenea tipărirĭ fără formalitaua sus arătată.

34. Tipo- saŭ litografiile vor avé câte o condică, scripisită de Secretariat în care vor înscrie toate tipăririle marĭ şi mici cu însemnarea numĕruluĭ autorisaţieĭ, a titluluĭ cărţiĭ, a numĕruluĭ coalelor tipărite şi al numeluĭ cel adevĕrat al autoruluĭ, şi pe fieşte-care tipărire să se tipărească numaĭ decât autorisaţia cu No. eĭ şi numirea tipo- saŭ litografieĭ, iar de pe acea condică în fie-care lună să se trimită copie la Secretariat spre sciinţă.

35. Descoperindu-se la vre-o tipo- saŭ litografie tipărirĭ făcute fără învoirea Ţensuriĭ, acele tipărirĭ se vor confiscà şi editorul precum şi tipograful vor cădé în aplicaţia înfrînăriĭ de a li se închide tipografia şi a fi supuşĭ uneĭ aspre rĕspunderĭ.

36. Amploiaţiĭ însărcinaţĭ cu partea Ţensuriĭ sînt datorĭ a cercetà cu cea maĭ întreagă luare aminte osebitele tipărirĭ spre a nu se prilejì cea maĭ mică scăpare din vedere.

37. Manuscriptele ce se daŭ la tipar, după cercetarea lor se vor şnuruì şi pecetluì la Secretariat, numerarisindu-se filele şi însemnându-se ştersăturile şi răsăturile ce vor fi pentru a se întîmpinà orĭ-ce nepriincioasă prefacere.

38. Pentru a se posleduì cu lesnire filele tipărite, tipograful este dator a le înfăţoşà Secretariatuluĭ împreună cu manuscriptul încuviinţat, după rândul tipăririĭ, ca până la sfârşitul eĭ să fie cu luare aminte cercetate.

39. Cercetarea cărţilor de cetit, a celor ce se tipăresc precum şi a deosebitelor gazete, jurnalurĭ, foĭ periodice şi altele de asemenĭ în orĭ care dialect, să se facă la Secret. de Stat de către amploiaţiĭ însărcinaţĭ cu partea Ţensuriĭ, carĭ să alcătuească un biuroŭ de Ţensură.

Cap. V.

Despre obştescĭ îndatorirĭ.

40. Asupra cărţilor venite de peste hotar şi cercetate să se însemneze maĭ jos de titlu „vĕdut la Secretariatul de Stat" şi se va ţiné listă de acele trecute prin cercetare.

41. Cercetătoriĭ cărţilor şi a altor tipărirĭ ce s'aŭ arătat maĭ

sus, vor referà Secretariuluĭ de Stat pentru neîncuviințările ce vor No. 2.698.
descoperì și nedumeririle ce vor avé. 1848
42. Pentru cărțile ce nu se vor încuviință să se urmeze după Noem. 18.
Art. 24 din acest ofis, ținêndu-se și pentru acestea osebită listă.

43. Gazetele, jurnalele și orĭ-ce foĭ periodice, venite de peste hotar, încredințându-se Secretariatuluĭ de Stat și cercetându-se să se pue pe acele încuviințate pecetea Țensuriĭ, iar acele ce vor cuprinde rostirĭ neertate să se desființeze în parte saŭ în totul.

44. Libreriĭ carĭ fac abonamenturĭ pentru gazete, jurnalurĭ saŭ orĭ-ce alte foĭ periodice, sînt datorĭ a face cunoscut Secret. de Stat numele abonaților, și o asemenea sciință să se ceară de la c. c. Aghenție și de la orĭ-care alt biuroŭ de poștă.

45. Amploiațiĭ Țensuriĭ, Isprăvniciile și toate polițiile locale sînt împuternicite a cercetà din vreme în vreme libreriile saŭ dughenele vîndătoare de cărțĭ spre a se încredință de se urmează vîndare de cărțĭ încuviințate de Țensură saŭ slobode a avé țirculație în țeară, și pe acele ce vor descoperì din în protivă să le trimită pecetluite la Secret. cu raport lămuritor.

46. Asemenea în de obște toate Isprăvniciile și polițiile locale sînt îndatorite a priveghià cu tot înadinsul și subt aspră rĕspundere a nu se vinde de către nimenĭ saŭ a se împrăștià cărțĭ, broșurĭ, foĭ tipărite saŭ netipărite, gazete și jurnalurĭ oprite, și nicĭ a se primì saŭ a se cetì de asemenea prin cafenele, tractire și alte locurĭ publice; și orĭ și unde se vor găsì de asemenea saŭ se vor prinde prin târgurĭ saŭ prin sate, pe cutezătorĭ arestuindu-se să se cerceteze de unde le-aŭ luat saŭ le-aŭ adus, și țiindu-se subt pază acele scrisurĭ, cu raport lămuritoriŭ să le trimită la Secret. spre a se cercetà și a se hotărî prin locurile cuvenite pedeapsa cutezătorilor.

47. Fiind-că Vameșiĭ aŭ asupra lor cea maĭ mare parte de rĕspundere pentru nepriveghеrea și neîmplinirea măsurilor ce-ĭ privesc, apoĭ nu numaĭ vor fi deșteptațĭ întru aceasta în vremea de față de către Visterie, ci la orĭ-care înoire de contract a vămilor li se va pune neapĕrata îndatorire de priveghere asupra cărților ce intră în țeară, precum și rĕspunderea la care sînt supușĭ pentru orĭ-ce abaterĭ ce se privesc ca o faptă de criminal.

Nu maĭ puțin și asupra teatruluĭ, ca unul ce este socotit subt o privire morală, va fi cea maĭ de aproape priveghere, și prin urmare directorul acestuĭ așezămînt nu va puté la nicĭ o împrejurare a da representațiĭ maĭ înainte de a supune repertorium la

No. 2.698. 1848 Noem. 18. cercetarea Țensuriĭ și a primì încuviințare, căcĭ la din în protivă i se va desființà contractul și va perde dreptatea de a fi antreprenorul teatruluĭ.

Aceste dispozițiĭ Sfatul ocârmuitor le va împărtășì locurilor cuvenite spre grabnică punere în lucrare și le va publică spre obșteasca sciință.

No. 2.699. 1848 Noem. 19.

Adresa No. 1.069 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul Credințeĭ.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 55/2.190. Secret. St.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al Credințeĭ.

Fiind-că mâne Sâmbătă la 20 ale curgĕtoareĭ lunĭ este ḑiua întronăreĭ Măriei Sale Împĕratuluĭ a tuturor Rusiilor, și fiind-că urmează în această ḑi a se săvârșì sfînta slujbă bisericească la care să asisteze toțĭ foncsioneriĭ, se poftesce c. Departament ca îndată să facă punere la cale de a se vestì toțĭ boeriĭ haleà și mazîlĭ ca mâne la 9 ceasurĭ și jumătate de dimineață să se afle în uniformele d-lor la sfînta biserică a Sărindaruluĭ, unde pentru slujba sfinteĭ liturghiĭ să fie vestit și prea cuviosul archimandrit Visarion a se aflà cu tot corpul choral.

No. 2.700. 1848 Noem. 19.

Nota No. 1.089 a Caimacamuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ C. Cantacuzino către Generalul Duhamel.

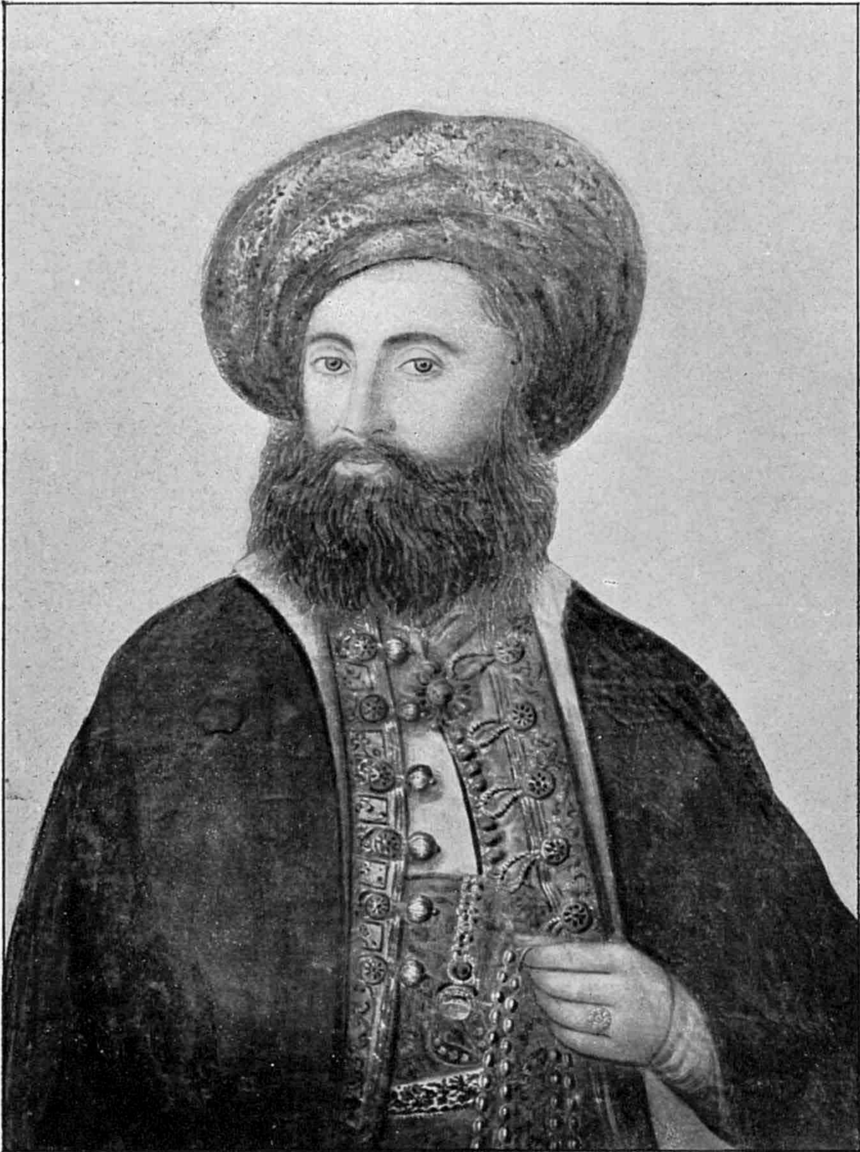
(Conc. Arch. St. Secret. St. Dos. No. 2.212/92.)

A S. E. M. le Général Duhamel, etc., etc.

Bucarest.

Dès la réception de la note que V. E. m'a fait l'honneur de m'adresser sub No. 116, je me suis empressé de donner au Département de l'Intérieur les ordres et instructions nécessaires, pour rémédier avec toute la célérité requise aux inconvénients que V. E. a bien voulu me signaler de la part de S. E. M. le Général en chef de Lüders, lesquels s'opposent au maintien d'une bonne police et l'exercice d'une exacte surveillance sur la ligne des frontières.

Le sus-dit Département vient de m'informer qu'il a rédigé et

MARELE VORNIC CONSTANTIN CANTACUZINO

Caimacam la 1848.

— Portret din tinereţe, original în oleŭ din 1815, în casa d-luĭ General G. Manu. —

MARELE VORNIC CONSTANTIN CANTACUZINO

Caimacamul de la 1848.

— După portretul original de la 1848 aflător în casa d-luĭ General G. Manu. —

adressé en forme de circulaires des instructions spéciales à toutes les administrations des districts avec ordre de les publier et d'apporter la plus active vigilance à ce qu'elles soient exactement observées. Le Départ. les a ainsi portées à la connaissance de l'Etat-Major de la milice locale pour être communiquées aux officiers chargés de la garde des divers points sur la ligne des frontières, comme ainsi à celle du Départ. des finances pour l'information des employés des douanes et afin que ils soient tenus de les exécuter dans toute leur teneur. Ces mesures ont été ainsi publiées par la Gazette Officielle. No. 2.700. 1848 Noem. 19.

Pour plus ample information de V. E. je me fais un devoir de lui transmettre ci jointe une traduction exacte des dites instructions.

Le Département ajoute en outre que, quant aux individus qui voyagent dans la Principauté sans passeport, il est de règle de ne point en délivrer pour l'intérieur du pays, mais de munir ces voyageurs de billets de route au sujet desquels les observations nécessaires ont été faites par les dites instructions. Pour ce qui concerne les passeports délivrés pour voyager hors des frontières du pays, toutes les formes voulues sont rigoureusement observées.

Tout en m'empressant de soumettre ce qui précède à V. E. j'ai l'honneur d'être avec la plus haute considération.

Decretul luĭ Fuad Efendi şi al Caimacamuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ pentru exilarea revoluţionarilor.

No. 2.701. 1848 Noem. 19.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 17/2.170. Secr. St.)

Nous, Commissaire Impérial dans les Principautés Danubiennes et le Caïmacam de Valachie.

Sur le rapport des ministres, prenant en considération que les individus dont les noms figurent dans la liste ci-incluse, ayant provoqué les troubles dont la Valachie a été le théâtre pendant plus de trois mois, leur présence dans ce pays ne saurait plus être compatible avec le repos et la sûreté publics, décrétons que ces individus soient renvoyés hors des frontières, sans qu'ils puissent retourner dans les Principautés sans un ordre précis du Sultan, et que si quelqu'un d'entre eux osait enfreindre cette mesure réclamée impérieusement par le salut de l'Etat, il soit arrêté et puni suivant toute la vigueur des lois.

Il est en conséquence ordonné à Mr. le Ministre de l'Intérieur,

No. 2.701. 1848 Noem. 19. d'une part, de publier la présente par le Bulletin de l'Etat, pour la connaissance de tous, et de l'autre, de veiller activement par le canal des autorités préposées à la garde des frontières, à ce que les dispositions de ce décret sortent leur plein et entier effet sous sa propre responsabilité.

Fuad, Constantin Cantacuzène.

Bucarest.

No. 2.702. 1848 Noem. 19. Adresa No. 647 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

C-steĭ Căimăcămiĭ a Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cârmuirea judeţuluĭ Dolj, prin raportul de sub No. 1.708, încunoscinţează Departamentuluĭ că d. parucicul Ioan Orăşanu ce a fost orânduit a stăruì într'acel judeţ asupra locuitorilor pentru facerea arăturilor şi sĕmănăturilor de toamnă, într'o vreme de două-ḑecĭ ḑile prin a sa activitate şi îndemn cu putincioasele mijloace a adus la cel maĭ bun resultat această lucrare, făcêndu-se în toate satele judeţuluĭ arăturĭ cu îndestulare şi liniştind la maĭ multe locurĭ chiar pe locuitoriĭ ce maĭ eraŭ rătăciţĭ în zadarnicele nĕdejdiĭ ce li se însuflaseră de rebeliştĭ.

Această activă lucrare a d-luĭ Orăşanu privind-o Departamentul cu a sa mulţumire, a socotit de a sa datorie a o aduce în cunoscinţa c-steĭ Căimăcămiĭ, spre a slujì drept recomandaţia unuĭ asemenea slujbaş ce şĭ-a îndeplinit datoria cu atâta osârdie.

Şeful Departamentuluĭ din Lăuntru, Iancu Filipescu.
Şeful Secţieĭ, N. Pâcleanu.

No. 2.703. 1848 Noem. 19. Adresa No. 525 a Visterieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Departamentul Visterieĭ Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Secţia II. Bucurescĭ.

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Acest Departament la încheerea contractuluĭ otcupuluĭ ocnelor, spre a se stîrpì cu totul intrarea săriĭ din Moldova aicĭ în ţeară,

a statornícit cinovnicĭ la puncturile Vădenĭ, Nomoloasa, Focşanĭ şi Vârteşcoiu, ca să fie cu priveghere numaĭ pentru acest sfârşit, şi cu îndatorire a se preumblà de la un punct până la cela-lalt punct, carĭ maĭ nainte purtaŭ arme asupră-le pentru felurĭ de întâmplărĭ neprevĕḑute. Acum primiĭ raportul cinovniculuĭ Vârteşcoiu cu No. 47, anume d-l Nicolae Ionescu. prin care arată că după îndatorirea ce-ĭ este pusă asupră-ĭ a se preumblà pe marginea hotaruluĭ prin dosnice şi singuratice locurĭ, precum asemenea să meargă şi pe la malurile de sare a face ispaşe, înainte vreme purtà arme asupra-ĭ pentru apĕrarea primejdiilor ce ar fi putut să i se întâmple, carĭ sînt locuite de fiare sĕlbatece; dar acum prin poruncile aceluĭ cinst. Departament vede că se strîng armele de la toţĭ locuitoriĭ. No. 2.703. 1848 Noem. 19.

Aceasta dar cu cinste se dă în cunoscinţa cinst. Departament şi tot-de-odată este rugat, că dacă nu va mijloci vre-o împrejurare, să binevoească a poruncì Cârmuirilor respective să deà voe atât acestuĭ cinovnic, cât şi celor-lalţĭ şi anume:

Fotache Razu de la Vădenĭ, Mihalache Perieţeanu, Nomoloasa, şi Stavri Gheorghescu, Focşanĭ, d'a purtà arme asupră-le în vremea revisiilor ce vor face, fără să fie supĕraţĭ de nimenĭ; iar de punerea la cale ce va face acel cinst. Departament, va împărtăşi pe Visterie cu rĕspuns.

Şeful Departamentuluĭ, Alexandru Ghica.
pentru şeful secţieĭ, G. C. Tătăranu.

(Resoluţie:) Trimiţĕndu-se în copie acest adres al cinst. Visteriĭ Cârmuiriĭ i se va scrie să facă cunoscut Comisieĭ întocmită într'acel judeţ pentru desarmarea locuitorilor, să deà la mâna numiţilor cinovnicĭ de la arătatele puncturĭ biletur̆ cu voie de a purtà armele lor, şi va face această poruncă cunoscută şi cinst. Visteriĭ.

Scrisoarea mareluĭ Seraschier Riza Paşa către Omer Paşa, Comandantul armateĭ turcescĭ în Ţeara-Românească.

No. 2.704. 1848 Noem. 19.

(Bukurester Deutsche Zeitung. No. 59. 1848. 22. XI.)

Bukurest.—Seine Excellenz Omer Pascha, kommandirender General der kais. türk. Armee in der Walachei, hat von dem Gross-Seraskier sämtlicher Heere Seiner kaiserlichen Majestät des Sultans ein sehr schmeichelhaftes Belobungsschreiben über die Besetzung dieses Fürstenthums und die Operazionen des Okkupations-Heeres und dessen Betragen erhalten. Am zweiten Bairamstage wurde dieses Schreiben bei einer grossen Parade den

No. 2.704. 1848 Noem. 19. Truppen vorgelesen, die voll Freude und Dank in ein enthusiastisches und mehrmals wiederholtes: „Es lebe der Kaiser" ausbrachen, worauf die Ceremonie mit einer Artillerie-Salve beendigt wurde. Folgendes ist der oben erwähnte Brief des Gross-Seraskiers Riza Pascha, Durchlaucht:

Excellenz!

Aus den Berichten Seiner Excellenz des Herrn Gross-Referendars des kaiserlichen Divans Fuad Effendi, sowie aus den Ihrigen habe ich den Einmarsch der kaiserlichen Truppen in Bukurest unter Ihrem Befehl, sowie die dadurch herbeigeführte Wiederherstellung der gesetzlichen Ordnung und öffentlichen Ruhe ersehen, wovon ich sogleich Seine kaiserliche Majestät, unsern erhabenen Gebieter, in Kenntniss gesetzt habe.

Seine kaiserliche Majestät hat mir befohlen, Euer Excellez Seine vollkommene Zufriedenheit zu erkennen zu geben sowohl mit den zweckmässigen Massregeln, die Sie im ganzen Verlauf dieser Operazionen ergriffen haben, als mit dem Muth und der vortrefflichen Disciplin, welche die Offiziere aller Grade und die Soldaten der Armee bewiesen haben. Sie werden daher die Zufriedenheit Seiner kaiserlichen Majestät der Armee kundgeben. — Die vorzüglichsten und den Soldaten unentbehrlichen Eigenschaften sind: Muth vor dem Feinde, Mässigung und Grossmuth gegen die Besiegten und Gehorsam seinem Obern, und diese Eigenschaften haben die Truppen unter Euer Excellenz Befehl, wie ich mit wahrem Vergnügen ersehe und anerkenne, so an den Tag gelegt, wie Seine kaiserliche Majestät es wünscht.

Der Zweck der Sendung, den Seine kaiserliche Majestät der tapfern Armee unter Ihrem Befehl anvertraut hat, war dahin zu wirken, diejenigen Unterthanen der hohen Pforte, welche durch die Einflüsterungen einiger unruhiger und ränkesüchtiger Menschen verführt waren, wieder auf den Weg des Rechtes zu leiten, die gesetzmässige Ordnung wiederherzustellen und die öffentliche Ruhe zu sichern. Es ist mir angenehm Euer Excellenz sagen zu können, dass Sie Ihre Aufgabe volkommen und buchstäblich den Befehlen Seiner kaiserlichen Majestät gemäss gelöst haben.

Empfangen Sie meine besten Wünsche für Ihr allseitiges Glück, indem ich die Hoffnung ausspreche, dass der Allmächtige Ihnen

die Gnade verleihen wird, unserm geliebten Souverän und unserm theuern Vaterlande noch viele und wichtige Dienste zu leisten. No. 2.704. 1848 Noem. 19.

Ich zweifle keineswegs, dass Sie, so lange ihre Sendung währt, die Ordnung und die Ruhe im Lande erhalten, — die Einwohner vor Bedrückung schützen, — mit jederman in guter Eintracht leben und dafür sorgen werden, dass niemandem das mindeste Unrecht geschieht: wodurch Sie sich abermals die hohe Zufriedenheit Seiner kaiserlichen Majestät erwerben werden.

(Gez.:) Riza Paşa.

Adresa No. 13.358 a Coloneluluĭ Voinescu, şeful Poliţieĭ Capitaleĭ, către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.705. 1848 Noem. 19.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 4.636. Secr. St.)

Cinst. Căimăcămiĭ a Ţĕriĭ-Românescĭ.

Poliţia Capitaleĭ.

În urmarea adresurilor cinst. trib. de Comorţ cu No. 4.403 şi 4.488 atingĕtoare de a se secfestruì toată starea fostuluĭ Domn Gheorghe Dimitrie Bibescu ce se va găsì într'acest judeţ. însă cel dintâiŭ pentru suma de leĭ patru sute nouĕ miĭ treĭ sute şeaptedecĭ, ce a rĕmas dator către Cassa centrală cu prilejul desfaceriĭ creditorilor d-luĭ Căminaruluĭ Ştefan Moscu, din preţul cumpĕrăturiĭ moşieĭ Macoveiŭ, cuveniţĭ aceĭ Casse de la casa Căminaruluĭ Moscu, şi cel de al doilea pe suma de leĭ patru sute şeapte-decĭ şi una de miĭ o sută decе par. 30, ce a rĕmas dator prinţul Bibescu din lista civilă a cărora împlinire se cere de către cinst. Departament al Finanţiĭ, scriindu-se pe la comisiile respective ca verĭ ce stare va dovedì în această Capitală să se secfestreze, în urmarea cărora s'a primit de la comisia de roşu raportul cu No. 4.802, prin care arată că mergĕnd însuşĭ d. comisar şi făcĕnd cunoscut Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi trebuinţa ce este de a se catagrafisì toate lucrurile prinţuluĭ Bibescu ce se vor găsì în acel palat şi a se înfiinţà secfestru pe dînsele, potrivit cu datoria de maĭ sus arătată, a rĕspuns d-luĭ Comisar că pentru acest sfârşit să se încunoscinţeze Exelenţia Sa de către cinst. Căimăcămie formal şi în urmă se va înfiinţà acest secfestru. De aceea cu plecăciune se supune aceasta în cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ plecat rugându-o să binevoească a face cele de cuviinţă împărtăşind şi pe Poliţie cu cinst. poruncă de urmare.

Şeful Poliţieĭ, Colonel Voinescu.
Secretar, G. Rudeanu.

No. 2.706. 1848 Noem. 19. **Adresa No. 3.144 a Generaluluĭ Lüders către Caimacamul Ţĕriĭ-Românescĭ C. Cantacuzino.**

(Orig. rus. şi rom. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 55 2.190. Secr. St.)

(Comandantul corpuluĭ 5-lea de Infanterie.)

(Milostive Domn Constantin Gheorghevicĭ!)

Dorind ca în ḑile de sĕrbătorĭ la biserica Sărindaru, care este destinată pentru slujba în limba rusească, să slujească archimandritul rus ce se află aicĭ în Bucurescĭ, unde să fie şi cântăreţiĭ Mitropolieĭ deprinşĭ acuma cu armonia cântărilor rusescĭ, eŭ am cinste a vĕ poftì, milostivule Domn, să faceţĭ întru aceasta cuvenita punere la cale.

Primiţĭ încredinţarea despre adevĕrata stimă.

A. Lüders.
Tit. sov. Lucescu.

Bucurescĭ.

No. 2.707. 1848 Noem. 19. **Raportul No. 20 al Cârmuiriĭ de Teleorman către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Teleorman.

Sosind într'acest judeţ, unde mĕ aflu orânduit Cârmuitor, la trecerea-mĭ prin târgurile Ruşiĭ-de-Vede şi Alexandria, precum şi aicĭ în oraşul Turnu, reşedenţia judeţuluĭ, viind am găsit pe toţĭ locuitoriĭ linişţiţĭ despre cele trecute, arătându-mĭ supunere şi ascultare, maĭ cu osebire pe ceĭ din oraşul Alexandria, carĭ de la început nu s'aŭ înduplecat nicĭ cum a luà parte la dînsele, isgonind încă şi pe propaganḑĭ, pentru care aceasta meritează recunoscinţă şi rĕsplătire din partea stăpâniriĭ. Acum însă fără nădejde primiĭ raportul cu No. 2.806 din partea Subt-cârmuitoruluĭ plăşiĭ târguluĭ pentru rĕscularea făcută în urmă de câţĭ-và inşĭ din târgul Ruşiĭ-de-Vede. Îl alătur în copie spre a se îndestulà cinst. Departament maĭ deslușit despre cele urmate, şi tot-de-odată supuiŭ în cunoscinţă că aşĭ fi voit să trimiţ pe tistul cu maĭ mulţĭ dorobanţĭ spre a-ĭ astâmpĕrà, însă de o cam dată necunoscĕnd încrederea ce pociŭ

avé pe dorobanțĭ, și maĭ cu seamă ca să nu se întâmple vre-o neorândueală maĭ vătămătoare, am orânduit a le priveghià mișcările, până când voiŭ primi porunca cinst. Departament de urmarea ce trebue să fac spre a lor liniștire, fără a se da prilej de săvârșirea vre-uneĭ crime, ce ar puté aduce resultaturĭ neplăcute. No. 2.707. 1848 Noem. 19.

Cârmuitor, A. Cocorĕscu.
Secretar, C. Apostolescu.

Secția 1-ĭ.
Orașul Turnu.

Raportul No. 1.024 al Cârmuiriĭ de Brăila către Departamentul trebilor din Läuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.708. 1848 Noem. 19.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Brăila.

Asupra desarmăriĭ locuitorilor acestuĭ oraș, Cârmuirea întîmpinând din partea cinst. Vice-consulat Britanic nota în care dice: că nu primesce desarmarea supușilor sĕĭ pentru următoarele cuvinte :

1. Că toțĭ supușiĭ Britanicĭ aŭ drept în Turchia a ține arme la casele lor și încă a purtà la dînșiĭ spre pază personală de vieață.

2. Că supușiĭ Britanicĭ s'aŭ purtat în Brăila cu un chip liniștit, fără a se amestecà câtușĭ de puțin la evenimentele trecute.

Din partea cinst. Vice-consulat Austriacesc s'a primit nota în care dice: „că după porunca c. c. Agențiĭ a Prințipatuluĭ Valachieĭ, supușiĭ Austriacescĭ urmează a fi desarmațĭ de către autoritățile lor, de unde se vor da cuvenitele cuitănțĭ de No. și cualitatea armelor depuse.“

Aceste se găsesce datoare Cârmuirea a le supune la cunoscința cinst. Departament spre cea de cuviință punere la cale pentru desarmarea supușilor străinĭ, rugându-l ca să binevoească a se înțelege în acest sfârșit cu toțĭ d-niĭ Generalĭ-Consulĭ din Bucurescĭ.

Tot-de-odată se supune la cunoscință, că arendașiĭ de moșiĭ cer de a nu li se luà armele, căcĭ ca uniĭ ce locuința lor este în toată vremea pe afară, le sunt foarte trebuincioase de a avé spre apărare-le la întâmplare de a fi amenințațĭ de niscaĭ rĕĭ cugetătorĭ,

No. 2.708. 1848 Noem. 19. se îndatorează a da Stăpânirii chezășie că nu vor cuteză să le întrebuințeze rěŭ.

De aceea va binevoi cinst. Departament a da Cârmuirii deslegare de urmare.

Polcovnic, Iacobson.
Secretar, C. Varlam.

S. 1.

(Resoluție:) Să se încunoscințeze prin raport cinst. Căimăcămii, ca să deà deslegare asupra împrejurărilor aicĭ descrise.

No. 2.709. 1848 Noem. 19. Raportul No. 1.421 al Cârmuirii de Teleorman către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țěrii-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstitului Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județului Teleorman.

Îndată după primirea poruncii cinst. Departament No. 2.317, ce s'a trimis prin într'adins cinovnic, d-luĭ Pitar Triandafil Nănescu, împreună și cu deplin No. a 40 arestanțĭ dintre locuitoriĭ a câte-và sate din acest județ, căduțĭ în categoria de rĕsvrătitorĭ și nesupușĭ la poruncile Stăpânirii; cu ceĭ 18 prinșĭ de către oștirea otomană din satele Viișoara, Suhaia și Furculescĭ îndeplinindu-se la fața loculuĭ chiar în satele locuinții lor dispozițiile cuprinse în expusa poruncă pentru trupeasca lor osândă cu bătae, 15 dintr'înșii s'aŭ și slobodit pe chezășia consătenilor lor de bune purtărĭ în viitor, precum s'a primit încredințare prin raportul Sub-cârmuirii plășii Marginii No. 213 însoțit și de înscrierile chezășieĭ sătenilor, iar treĭ din satul Viișoara și anume: Stanciŭ Șoldea, Bălan Datcu, Gheorghe Șoldea, potrivit cu îndatorirea pusă Cârmuirii, s'aŭ dat iarășĭ în primirea d-luĭ cinovnic și sub paza Cazacilor, spre a-ĭ aduce acolea la cinst. Departament.

Asemenea și pentru ceĭ-lalțĭ în No. de 22 ce aŭ fost prinșĭ de către Cazaciĭ rușĭ, a pus Cârmuirea în lucrare cele de trebuință prin Sub-cârmuirile respective, spre a îndeplini și cu dînșiĭ toate dispozițiile cuprinse în poruncă, după care va și raportuì cinst. Departament spre sciință.

Pentru d-l Cârmuitor, Secretar, C. Apostolescu.

Secs. 1-ĭ.
Or. Turnu.

Petiția boerilor din Romanați cerênd scutire de desarmare.

No. 2.710. 1848 Noem. 19.

(Orig. rom. și fr. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Exelențâ!

Sub-iscăliții, boerĭ și proprietarĭ din județul Romanațĭ, nu tăgăduim că măsura luată pentru desarmarea norodului este una din cele maĭ folositoare și trebuincioase pentru asigurarea liniștiĭ obștescĭ, dar fiind-că în urmarea acesteĭ desarmărĭ nu se face nicĭ o exepsie, cu a noastră mâhnire ne cunoascem și înși-ne prenumĕrațĭ între ceĭ bănuițĭ că cu armele lor ar pricinuì vătĕmare liniștiĭ obștescĭ.

Exelenție, nu ne împotrivim a arătà deplina noastră supunere la porunca desarmăriĭ, dar tot într'o vreme socotirăm de a noastră datorie să înfățișăm Exelențiĭ Voastre rugăciunea cea maĭ supusă ca să binevoițĭ a luà în băgare de seamă rezoanele în temeiul cărora ne rugăm plecat să poruncițĭ a nu fi prenumĕrațĭ între ceĭ de cuviință a se desarmà.

1-iŭ. Noĭ ca nisce proprietarĭ pacĭnicĭ, nu numaĭ că nu am luat cea maĭ mică parte în evenimentele trecute, ci maĭ vîrtos fiind gonițĭ și amerințațĭ de insurgențĭ, singura noastră apĕrare și scăpare a viețiĭ până la sosirea puternicelor armiĭ împĕrătescĭ ne-aŭ fost armele ce le aveam.

2-lea. Fiind oamenĭ carĭ ne ținem chivernisirea familiilor cu munca pămîntuluĭ, și cea maĭ multă parte a anuluĭ preumblându-ne pe la moșiĭ, în singurătate pe la țeară, în toată vremea ne-ar fi vieața în pericol de tâlharĭ, când nu vom ține asupră-ne nicĭ un fel de armă apĕrătoare.

3-lea. Că noĭ proprietariĭ în toată vremea am fost stavila progresuluĭ revoluționar al insurgenților, și ceĭ maĭ cu multă statornicie nesmintițĭ din datoria supuneriĭ către Stăpânire, și

4-lea. Că în viitor iarăși noĭ proprietariĭ vom fi exemplul liniștiĭ și supuneriĭ obștescĭ, de vreme ce interesurile noastre nu se pot unì cu exaltarea celor ce ar voì să turbure liniștea obștească.

De aceea, Exelenție, ne rugăm cu supunere, ca sub-iscăliților și celor maĭ însemnațĭ proprietarĭ din județul nostru să poruncițĭ a se lăsà armele, și nu în vre-un numĕr mare, ci fie-căruia numaĭ pentru persoana sa cu douĕ, treĭ slugĭ, însă cu catagrafie de aceste

No. 2.710. arme şi sub asigurare de chezăşie cu chiar proprietăţile noastre.
1848 Aceasta dar nu o cerem şi pentru mulţimea proprietarilor micĭ
Noem. 19. locuitorĭ prin satele judeţuluĭ, carĭ ca nisce neînsemnaţĭ nu aŭ a se teme de nimic, ci pentru ceĭ maĭ însemnaţĭ proprietarĭ carĭ sînt cunoscuţĭ de către cinst. Ocârmuire locală cu bune purtărĭ şi carĭ chiar pentru a lor consideraţie urmează a se teme de făcĕtoriĭ de rele, când se vor depărtà din oraş pe la moşiile lor desarmaţĭ.

Sub-semnaţiĭ avem cinste a fi aĭ Exelenţiĭ Voastre prea plecaţĭ slugĭ.

Clucer Dimitrie Ziano, Paharn. Ioan Viişoreanu, Ştefan Jianu Paharn., Serdar Gheorghe Opranu, Pitar Toma Brătăşanu, Grigorie Fărcăşanú, Pitar Michalache Jianu, Serdar . . . . . , Cănuţă Zianu Serdar, Pitar Stă. Ceziano.

No. 2711. Raportul No. 1.559 al Cârmuiriĭ de Romanaţĭ
1848 către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-
Noem. 19. Româneseĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Romanaţĭ.

Gheorghe Cârceanul din satul Gigârtul, sud Olt, prin jalba ce a dat Cârmuiriĭ face arătare că pe la 20 ale trecutuluĭ Septemvrie, plecând să vie în acest oraş Caracalul pentru în parte-şĭ trebuinţă, de odată s'a întîmpinat cu doĭ din revoluţionerĭ ce încă se preumblaŭ prin sate în acest judeţ şi anume: Gheorghe prois. Pârşcoveanu din satul Pârşcovul, Paraschiv Nicolaŭ din Caracal, cariĭ şi luându-l l-aŭ adus în Caracal şi prin înţelegere cu un Nica Rusul, după necinstea şi bătaea ce ĭ-aŭ făcut, legându-l l-aŭ trimis tocmaĭ în judeţul Vâlciĭ în tabĕra Magheruluĭ, sub cuvînt că ar fi fost iscoadă, trimis de subt-iscălitul, luându-ĭ ceĭ de sus numiţĭ atât douĕ-ḑecĭ şi cincĭ galbenĭ împărătescĭ ce aveà la dînsul, cât şi treĭ icosarĭ, cerere făcênd a se apucà numiţiĭ şi a se îndatorà să-ĭ întoarcă baniĭ arătaţĭ. În urmarea căreia Cârmuirea cercetând află că amândoĭ aceştĭ revoluţionerĭ lipsesc de pe la casele lor, şi după încredinţarea luată pentru cel de al 2-lea, că s'ar fi aflând pe la Drăgăşanĭ, s'a scris cinst. Cârmuirĭ de Vâlcea a-l trimite, iar pen-

tru cel dintâiŭ, neştiindu-se unde se află, se face plecată rugăciune cinst. Departament, ca prin glasul Buletinuluĭ Oficial să se obştească în tot Prinţipatul a luĭ dovedire şi trimitere la această Cârmuire. No. 2.711. 1848 Noem. 19.

Cârmuitor, Ioan Gigârtu.
Secret. Z. Dimitrescu.

Secţia 1-ĭ.

(Resoluţie:) Să se publicuească prin Buletin potrivit arătăriĭ ce face cinst. Cârmuire.

Notă din „Bukurester Deutsche Zeitung“. No. 60. 1848. 25. XI. No. 2.712. 1848 Noem. 19.

Donaufürstenthümer.

Walachei, Bukurest. — Zur Erinnerung an den Todestag Sr. Maj. des Kaisers Alexander von Russland wurde hier am 19. November in der Serindarkirche ein feierlicher Gottesdienst abgehalten, dem Se. Exc. der kommandirende General des kais. russ. Okkupazionsheeres H. von Lüders, der H. General à la suite Duhamel, die ganze Generalität und das Offizierskorps, sowie die dazu bestimmten Unteroffiziere und Soldaten beiwohnten. Das schönste Denkmal, welches ein Fürst, ein Herrscher über Millionen, in der Weltgeschichte erringen kann, hat Kaiser Alexander sich selbst gesetzt, denn Europa nennt ihn den „Gütigen“ und die Zeit ist nicht so ferne — die jahre 1813—15 — dass nicht viele unserer Zeitgenossen sich dessen erinnern sollten, welch ehrenvollen Theil die russischen Heere an dem europäischen Kampf gegen Napoleon nahmen, und wie damals von Petersburg bis Paris nur eine Stimme darüber herrschte, die Milde zu preisen, die Russlands grosser Kaisser gegen Alle übte, die sich ihm hilfsbedürftig nahten. So wie man jetzt nach beinahe zwanzig Jahrhunderten von Titus dem Gütigen spricht, so wird man auch einst in künftigen Jahrhunderten von Alexander dem Gütigen erzählen.

Tags darauf wurde der Jahrestag der Thronbesteigung Seiner Majestät des jetzt regierenden Kaisers Nikolaus, des Protektors der Donaufürstenthümer gefeiert. In derselben Kirche Serindar. die vorzugsweise zur Abhaltung der russischen kirchlichen Feierlichkeiten bestimmt ist, wurde in Gegenwort I. I. E. E. der russisch-kaiserlichen H. H. Generale, des russ. kais. H. General-Konsuls, des H. Kaimakams des Fürstenthums, der H. H. Minister

No. 2.712 1848 Noem. 19. und höheren Beamten der Gottesdienst und das Tedeum abgehalten. Ausser dem Offizierskorps und den paradirenden Truppen waren auch Deputationen aller hier garnisonirenden Regimenter und Waffengattungen bei der kirchlichen Feier gegenwärtig, sowie viele Bojaren und Einwohner der Hauptstadt, allen Klassen der Gesellschaft angehörend. Nach beendigtem Gottesdienst defilirten die Truppen vor Sr. Exc. dem kommandirenden H. General von Lüders, der um 10 Uhr die Glückwünsche der H. H. Offiziere und dann jene des Herrn Kaimakams, der H. H. Minister und der ersten Beamten des Fürstenthums entgegennahm. An demselben Tage gab der Herr General Duhamel ein Diner, dem ausser den höheren Offizieren des kais. russ. Heeres auch I. I. E. E. der Herr Kommisär der Hohen Pforte Fuad Effendi und der kommandirende General des kais. türk. Heeres Omer Pascha beiwohnten, sowie die ersten Personen der Stadt. Die Toaste Seiner Majestät des Kaisers von Russland, dem zu Ehren man sich versammelt hatte, und Seiner kaiserlichen Majestät des Sultans wurden gegen das Ende der Tafel ausgebracht.

No. 2.713. 1848 Noem. 19.

Corespondenţă din Cernăuţĭ în „Le National".
1848. 23. XII.

Correspondance particulière des provinces moldo-valaques.

Le correspondant auquel nous avons dû, dans le temps, de si intéressantes communications sur les affaires moldo-valaques, a dû quitter Bucarest au moment où les Turcs et les Russes occupaient violemment les principautés. Réduit à errer pendant deux mois dans les campagnes, il a pu y observer les dispositions du peuple et s'assurer que la révolution, mieux conduite, pouvait se défendre contre les atteintes de l'étranger. Il revient avec amertume sur toutes les fautes qui ont annulé la résistance, et continue en ces termes :

„Tchernovitz, 1-er décembre.

„Quand la nouvelle des massacres de Bucarest fut parvenue au camp du partisan Maguéro, dix mille soldats frémirent d'indignation et jurèrent de venger la mort de leurs frères; des populations entières désertèrent les villages pour aller renforcer le camp de Maguéro, et les préfets nouvellement nommés par les commis-

saires turcs n'osaient se hasarder dans les campagnes sans se faire accompagner de forts détachements de l'armée turque. Quelques-uns furent arrêtés et jetés en prison par les populations insurgées; et tandis que les principaux chefs de la révolution étaient exilés et conduits, sous escorte, hors du territoire valaque, plusieurs départements se préparaient à opposer une résistance armée. No. 2.713. 1848 Noem. 19.

„La lutte allait donc s'engager sans chefs politiques et en dépit des efforts qui avaient été faits pour la prévenir. Dans cette extrémité, le consul général de la Grande Bretagne offrit sa médiation, et il fit si bien espérer l'appui diplomatique pour arriver à la réalisation des vœux des principautés, que le général Maguéro consentit à licencier ses troupes et à se retirer en Transylvanie avec une faible escorte. La France n'intervint point dans cette circonstance n'ayant même pas d'agent à Bucarest!

„Les premières difficultés étant ainsi aplanies le commissaire turc, qui sentait toute la gravité de la faute qu'il avait commise, s'attacha à se faire pardonner sa lâcheté et à regagner les sympathies du peuple en faveur de la Porte. Cela était bien difficile, et peut-être n'y aurait-il jamais réussi si, fort heureusement pour lui, la présence des troupes russes ne lui fût venu en aide; mais la dureté du Moscovite et la spoliation du pays par l'armée russe ont fait oublier la perfidie du commissaire turc, et aujourd'hui on peut dire que les esprits ont de nouveau tourné en faveur des Turcs. Les Russes s'en vengent de leur mieux; plus de mille personnes gémissent dans les prisons de la principauté et près de deux mille ont passé les frontières; les Turcs eux-mêmes ne sont plus épargnés. Tous les jours il y a des rixes entre eux et les Russes, et dernièrement encore près de 150 soldats tombaient des deux côtés dans une lutte acharnée qui eut lieu entre un détachement de 200 Turcs et un corps de 700 Russes. Voilà donc la guerre près d'éclater entre la Turquie et la Russie, mais dans des conditions bien plus désavantageuses que si Fuad Effendi, imitant l'exemple de Soleyman Pacha, eût su encourager la révolution au lieu de l'étouffer, et armer les volontaires valaques au lieu de les faire massacrer."

No. 2.714. 1848 Noem. 20.

Adresa No. 1.077 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Româneścĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 418.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenţia Sa Gheneral Gasford, prin nota cu No. 803, arată Căimăcămieĭ că mădularii Comisieĭ întocmite în oraşul Craiova pentru cercetarea feţelor ce aŭ luat parte la trecuta rĕscoală, prin jalbă către Exelenţia Sa arată că dorind a păşì spre îndeplinirea însărcinăriĭ puse asupră-le, întîmpin neîndemânare neavênd instrucţiĭ de carĭ să se povăţuească la această importantă lucrare, şi l-aŭ rugat ca să deà trebuincioasele întru aceasta povăţuirĭ, şi afară de aceasta să orânduească la Comisie un ştab-ofiţer rusesc în calitate de conlucrător saŭ president;

Că cererea mădularelor Comisieĭ o găsesce foarte dreaptă şi că aşà cere ca să se trimiţă aceĭ Comisiĭ, precum şi celor-lalte de prin judeţele de acolo, instrucţiĭ ca cele date Comisieĭ întocmite aicĭ în Capitală, după carĭ aŭ să-şĭ înceapă şi urmeze lucrarea.

Căimăcămia poftesce pe acel cinstit Departament ca, luând în băgare de seamă arătarea şi cererea Exelenţiĭ Sale Gheneraluluĭ Gasford, să trimiţă fără zăbavă tutulor comisiilor de prin judeţe instrucţiile pe carĭ să-şĭ întemeieze ale lor lucrărĭ pentru carĭ s'aŭ întocmit.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No 2.715. 1848 Noem. 20.

Scrisoarea luĭ Reşid Paşa către Caimacamul Ţĕriĭ-Româneścĭ.

(Orig. Acad. Hârt. Cantacuzino-Sturdza.)

Monsieur le Prince Cantacuzène, Caïmacam de la Principauté de Valachie, etc., etc.

Monsieur le Caïmacam,

J'ai reçu la lettre que vous m'avez fait l'honneur de m'écrire en date du 18 septembre et je me suis empressé de la mettre sous les yeux de notre Auguste Souverain.

Les sentiments d'amour et de dévouement que vous y exprimez à l'égard de la Sublime Porte, vous donnent, Monsieur, de nouveaux droits à la bienveillance de Sa Majesté le Sultan et à l'estime de son Ministère. No. 2.715 1848 Noem. 20.

Notre Gracieux Souverain, en vous appelant au poste de Caïmacam de la Valachie, n'a fait qu'accomplir un acte de haute sagesse. Dans l'état de désordre où la révolution avait placé cette province, on ne pouvait pas, je le dis sincèrement, en confier l'administration à des mains plus habiles.

Déjà le Gouvernement Impérial a éprouvé les heureux effets de ce choix; et quelque difficile que soit la tâche qui vous est dévolue, vous serez à même, nous en sommes sûrs, de vous en acquitter honorablement et de manière à acquérir de nouveaux titres à la bienveillance de Sa Majesté Impériale le Sultan.

C'est dans cette agréable conviction acquise par les rares qualités qui vous distinguent, que je viens, Monsieur le Caïmacam, vous en féliciter d'avance, en même temps que je vous prie d'agréer, à cette occasion, la nouvelle assurance de ma haute considération.

Réchid.

Adresa No. 2.778 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneseĭ către Generalul rus Danilevski. No. 2.716 1848 Noem 20.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ.

Bucurescĭ.

Exelenţiĭ Sale Gheneral Daniilefski.

Dintre arestanţiĭ aduşĭ aicĭ de către împĕrăteasca oştire rusească, în trecerea sa pe la satul Clejanĭ din judeţul Vlaşca, bolnăvindu-se unul, anume preotul Silivestru de la Episcopia Argeşul, s'a lăsat acolo subt îngrijirea Subt-cârmuitoruluĭ local până se va însănătoşi. De către care înaintându-se acum pomenitul arestant, Departamentul cu cinste îl înainteză Exelenţiĭ Voastre spre a se trimite şi numitul a sta la locul hotărît pentru asemenea oamenĭ.

No. 2.717. 1848 Noem. 21. **Adresa No. 145 a luĭ Fuad Efendi către Constantin Cantacuzino, Caimacamul Țěriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secr. St.)

Bucarest.

Excellence,

En réponse à la note que vous avez bien voulu m'adresser en date du 18 (30) novembre sous No. 1.072, j'ai l'honneur de vous informer que j'ai de suite écrit à S. E. le Pacha commandant les troupes Impériales à Giurgevo pour lui donner les ordres que votre Excellence réclame.

Agréez, Excellence, l'assurance de ma considération bien distinguée.

Fuad.

A Son Excellence, Monsieur le Grand Logothète de Justice Constantin Cantacuzène, Caïmacam de Valachie, etc.

No. 2.718. 1848 Noem. 21. **Adresa No. 190 a luĭ Omer Pașa către Caimacamul Țěriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

Exelențiĭ Sale Domnuluĭ Caimacam.

Pentru d-luĭ, parucicul Orășanu ce a fost orânduit cu coloanele mobile trimise în județul Dolj, primind sub-însemnatul încredințarea desăvârșiteĭ mulțumirĭ a Exelențiĭ Sale Meemet Pașa, ce se aflâ la Craiova, despre esactitatea cu care d-luĭ pomenitul Orășanu s'a arătat în îndeplinirea instrucțiilor date într'aceasta, buna îngrijire ce a avut de oștire și blândele mijloace cu carĭ a aplicat săteniĭ din acel județ la câmpeneasca lucrare a face îndoite arăturĭ într'un așà puțin curs de vreme, mě cunosc dator a poftì pe Exelenția Voastră să binevoițĭ a arătà d-luĭ Orășanu mulțumirea ce merită nisce asemenea slujbașĭ, vrednicĭ și d'a Exelențiĭ Voastre considerație.

General Guvernor militar al Capitaleĭ, Omer Pașa.

Bucurescĭ.

Raportul No. 1.720 al Cârmuiriĭ de Prahova către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.719. 1848 Noem. 21.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Prahova.

După maĭ multe serioase îndatorirĭ puse asupra sub-cârmuitorilor respectivĭ și a polițieĭ de a fi cu cea maĭ vie priveghere în stîrpirea cu totul a prilejuluĭ făcĕtorilor de rele, s'aŭ întîmpinat din parte-le propunerĭ sprijinite pe adevĕr, că dacă odată prin obșteasca desarmare nu se face nicĭ o exepsie, apoĭ ce temeiurĭ de siguranță pot avé atât isgonirea și prinderea a orĭ-căreia ivirĭ de tâlharĭ, precum și chiar în paza casseĭ banilor ce în toată vremea se află în cançelerie. Cârmuirea observând de aproape împrejurarea, a vĕḑut mâhnită că cu cât măsura poate fi neatinsă, dacă odată este organisată de Stăpânire, cu atât iarășĭ ea și subalterniĭ eĭ se vĕd cu totul desprețuițĭ de neîncredere, în vreme ce măsurile de pază administrativă cer neapĕrat armătură, cu cât maĭ cu seamă în asemenea epohă când fieș ce rĕŭ cugetător sciind că armele sînt ridicate, și de la chiar șefiĭ administrațieĭ, pot fără îndoeală a-șĭ întinde rĕul până la orĭ ce grad vor voì. Sub-iscălitul iea îndrăsneală a ḑice că dacă odată dorobanților și pădurarilor chibzuindu-se trebuință li se dă voe a purtà arme, cu cât maĭ cu seamă Șefuluĭ județuluĭ și Sub-cârmuitorilor, aceia carĭ, în orĭ-ce minut de noapte saŭ ḑi, ivindu-se rĕul, sînt datorĭ a năvălì spre întîmpinare. Prin urmare Cârmuirea supuind în cunoscința cinstituluĭ Departament, se roagă plecat a-ĭ da deslegare, dacă prin asigurare de chezășie, neputând în alt chip fi ertat, se dă voe a-șĭ primì armele de la Comisia desarmăriĭ, în urma predăriĭ ce prin listă le va face, cu care chip să nu maĭ rĕmâe cuvînt de îndoeală la orĭ-ce liniștită măsură.

Cârmuitor, Filipescu.
Secretar, I. Brezeanu.

Secsia 1-iŭ.

No. 2.720.
1848
Noem. 22.

Raportul No. 348 al Cârmuiriĭ de Ialomiţa către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Ialomiţa.

Subt-cârmuirea plăşiĭ Câmpuluĭ, prin raportul de subt No. 575 arată că pe la satele Alexenĭ, Eliza, Uluiţiĭ-de-sus şi de-jos, Frumuşica şi Broşteniĭ-noĭ, ce sînt pe malul Ialomiţiĭ, se află pădurĭ foarte dese şi carĭ în tot-deauna aŭ fost bântuite de făcĕtorĭ de rele, iar de doĭ anĭ încoace, de când cinst. Departament din lăuntru prin porunca de sub No. 6.379, Noemvrie 24, anul 1845, slobodită către d. pitarul Vanghelie Zapa, a binevoit a-l da ajutor Subt-cârmuiriĭ în goana unor asemenea făcĕtorĭ de rele, aŭ fost apĕrate toate aceste locurĭ, iar maĭ cu seamă podul de peste Ialomiţa ce cade pe moşia Broşteniĭ-noĭ, care este gura tutulor pădurilor unde se concentrează drumul cel mare al Brăileĭ şi al Bucurescilor şi unde numaĭ stăruinţa pomenituluĭ d. Vanghelie prin oameniĭ ce-ĭ are orânduiţĭ, pot găsì o siguranţă călătorieĭ printr'un loc atât de supus năvălirilor tâlharilor. Dar după punerea la cale ce este făcută a se desarmà toţĭ locuitoriĭ, urmând a se luà armele şi de la numitul d. Vanghelie, cu aceasta s'ar încuragià poate foarte mult cugetătoriĭ de rĕŭ şi ar întreprinde nisce urmărĭ ce ar pricinuì nenorocire la mulţĭ călătorĭ, dar pentru-că numitul tot-deauna a dat dovedĭ că scie a întrebuinţà arma cu folos, maĭ cu seamă la două prinderĭ de hoţĭ, de aceea, asemĕnat încrederiĭ ce stăpânirea a avut în numitul şi altă dată, precum maĭ sus se arată, Cârmuirea iea îndrăsneală plecat a supune cinst. Departament aceste împrejurărĭ spre a hotărî cele de cuviinţă.

Cârmuitorul, M. Rahtivanu.

No. 2.721.
1848
Noem. 22.

Articol din „Gazeta de Transilvania". No. 95. 1848. 22. XI.

O altă minune a veaculuĭ nostru: Ciocoiĭ ţĕrilor române se pocăesc. Însă aceasta e o minune pe care nu ni-o va crede nimenĭ, ci precum ciocoiĭ în cele 3 lunĭ, aşà vor strigà acum liberaliĭ că sîntem plătiţĭ ca să grămădim pe umeriĭ ciocoilor laude atât de

evanghelice. Audĭ pocăință! Noĭ însă nu vorbim aceasta de la noĭ, No. 2.721.
căcĭ ca păcătoșĭ ce sîntem, darul profețieĭ nu-l avem, ci le scriem 1848
după oraculul din Bucurescĭ care îșĭ revelă profețiile sale cu „înalta Noem. 22.
slobodenie“ latino-muscălească, precum arată textul, deși se cuvenià a fi turco-muscălească, ci fiind-că Vestitorul cunoasce că Abdul Medgid este clironomul în linie dreaptă al latinilor Constantin și Justinian, noĭ aflăm de prisos a maĭ dice turco —. Însă vorba ne erà de pocăința ciocoilor. Să vĕ producem arguminte.

1. Secretarul Statuluĭ I. Al. Filipescu, prin poruncă din 23 Octomvrie, poruncită și d-luĭ prin alte auguste poruncĭ cu slove marĭ, oprì gazetele noastre subt osânde aspre asupra tuturor câțĭ ar cutezà a le maĭ citi. Aŭ nu este aceasta un vederat semn de pocăință când cine-và nu maĭ poate suferì adevĕrul, ci îșĭ copere fața de rușine?

2. Cu toată această rușine, Caimacamul Cantacuzino singur în 3 numerĭ aĭ Vestitoruluĭ strigă de opt orĭ, „Milueşte-mĕ D-deule“, adecă prin opt decrete și circulare mustră și osândesce feluritele tâlhăriĭ câte se făceaŭ în acest ram, enumĕră apucăturile ciocoescĭ strigătoare la cer, apoĭ schimbă la amploiațĭ punênd în locul lor pe alțiĭ, dintre carĭ mulțĭ nu sînt cu un dram maĭ bunĭ decât ceĭ alungațĭ, pentru carĭ noĭ putem da d-luĭ Cantacuzino parola noastră, căcĭ cuvintele d-luĭ Bibescu: „Schimb pe un rând de tâlharĭ și pun pe alțiĭ“ se împlinesc pe toțĭ pașiĭ. Însă ce ne pasă nouĕ, nu sîntem chemațĭ a criticà faptele ciocoilor.

3. Ce e maĭ mult, însușĭ Fuad Efendi îșĭ luă inima în dințĭ și cu douĕ pânĭ rele peste măsură dete pe față neaudita tâlhărie ce se face în Departamentul celor din Lăuntru și stoarse scărirea prețuluĭ pâniĭ albe (jămlă îĭ dic Bucurescenii) la 18 parale, iar a pâniĭ la 12; asemenea se scădură și luminările din 3 leĭ 10 parale la 2 leĭ 20 parale, din care se poate pricepe cât se furà până acum în o capitală de 110 miĭ suflete cum e Bucurescii, maĭ vîrtos de vom socoti că acuma zac și oștirĭ dușmane în spinarea acelor patriĭ.

Aceste toate le avem după Augustul Vestitor.

Din cursul politiceĭ maĭ înalte, de la intrarea dușmanilor în țĕrĭ nu primim alte scirĭ decât intrige mascate cu balurĭ, soarele, prânzurĭ, visite diplomatice, amorurĭ ca în dilele luĭ Kisselef, pe carĭ Vestitorul le îmbracă în titulature de „Augustul nostru protector, suzeran“, une-orĭ și suveran când se face câte o blestemată greșeală de tipar, cu voie fără voie, de o cam dată nu se

No. 2.721. 1848 Noem. 22. poate determinà, până nu va cădé cortina și de la actul care se joacă acuma. Atâta încă scim că Muscaliĭ, orĭ cât se vor sfărâmà Turciĭ și Româniĭ, tocmaĭ de n'ar maĭ avé nicĭ o pricină alta, din Principate nu se vor mișcà până când monarchia Austriacă și anume provințiile vecine nu vor fi deplin împăciuite, iar de nu se vor împăcà, Muscaliĭ nu vor eșì. Însemnați-vĕ aceasta prea bine, voĭ politicaștri nenorocițĭ carĭ încă n'ațĭ învĕțat a combinà, pentru că bărbile voastre încă n'aŭ crescut, și nu maĭ osândițĭ pe aceia carĭ se încearcă a împăcà Transilvania cu orĭ ce preț.

No. 2.722. 1848 Noem. 23.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Jurnal.

Astădĭ Marțĭ Noemvrie 23, anul 1848, în seanța Sfatuluĭ administrativ extraordinar luându-se în băgare de seamă adresa cinstiteĭ Căimăcămiĭ No. 1.012 asupra cheltueliĭ ce s'a urmat în trebuința Exelențiĭ Lor Fuad Efendi, Omer Pașa, Nisid Pașa și Kerim Pașa de la 13 Septemvrie până la sfârșitul luĭ Octomvrie 1848, precum se vede prin douĕ raporturĭ ale cinst. Sfat orășenesc cu No. 4.205 și 4.968, însumând peste tot leĭ treĭ-decĭ de miĭ șease sute nouĕ-decĭ și opt par. cincĭ, din care scădêndu-se suma de leĭ o mie o sută patru ce s'aŭ plătit de cinstita Vistierie, rĕmâne peste tot leĭ douĕ-decĭ și nouĕ miĭ cincĭ sute nouĕ-decĭ și patru parale cincĭ. Sfatul luând în de aproape băgare de seamă neapĕrata trebuință de a întîmpinà îndestularea arătatelor persoane, iar pe de altă parte ca să nu cadă această sarcină pe cassa cinst. Sfat orășenesc, care se află în mare lipsă de banĭ, a găsit cu cale ca arătata sumă de leĭ douĕ-decĭ și nouĕ de miĭ cincĭ sute nouĕ decĭ și patru să se plătească de cinst. Vistierie din paragraful hotărît pentru asemenea cheltuelĭ extraordinare. D-luĭ șeful Departamentuluĭ din Năuntru va supune acest jurnal la cunoscința cinst. Căimăcămiĭ și după deslegarea ce va binevoì a da, se va aduce la îndeplinire.

Iancu Filipescu, Const. Belu, Const. Suțu, Alexandru Ghica, Ioan Câmpineanu, Ioan Al. Filipescu.

Nota No. 1.304 a ConsuluIuĭ Grecieĭ către Secretariatul de Stat al Țĕriĭ-Româneseĭ. — No. 2.723. 1848 Noem. 23.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. Secr. St.)

Monsieur le Secrétaire d'Etat,

J'ai reçu la circulaire que vous avez bien voulu m'adresser sub No. 477 pour me communiquer la mesure de sûreté publique que le gouvernement local a cru devoir prendre, touchant le désarmement général des habitants de la Valachie.

Le Consulat général de Grèce avait déjà avant cela invité les sujets hellènes résidant dans cette Principauté à s'y conformer, en déposant leurs armes à la chancellerie hellénique pour ceux qui demeurent à Bucarest, et que les autres qui se trouvent dans les divers districts, ou qu'ils les déposent entre les mains d'un de leurs nationaux, en qui ils auront de la confiance, ou qu'ils les envoyent à ce Consulat général. Cette mesure a été adoptée et mise à exécution par l'autorité consulaire hellénique sur une circulaire en date du 15 septembre sub No. 41 de S. E. Monsieur le Caïmacam, portant d'enjoindre à ceux des sujets grecs qui posséderaient des armes, de les déposer dans la chancellerie hellénique. Ce n'est pas donc sans quelque surprise que j'ai lu dans votre circulaire, Monsieur le Secrétaire d'Etat, que les sujets grecs devront déposer leurs armes entre les mains des autorités locales. Cette nouvelle disposition n'est pas conforme ni à ce que a été écrit d'abord par la Caïmacamie, ni aux règles internationales, ou que tout sujet étranger a le droit incontestable de confier de préférance ses armes à sa chancellerie qui est son autorité naturelle et directe.

Ce principe étant hors de tout doute, j'ai l'honneur de vous prier, Monsieur le Secrétaire d'Etat, de vouloir bien intervenir où il appartient pour que le gouvernement local donne des ordres en conséquence à ses administrations, afin qu'il y oût uniformité dans la manière d'exécuter la mesure en question, et qu'il n'arrive pas de démêlés inutiles entre elles et les sujets hellènes à cet égard, d'autant plus que déjà une grande partie des armes est deposée au Consulat général de Grèce.

En outre il se présente souvent des cas où des Grecs, offrant toutes les garanties d'honnêteté et de bonne conduite, ont besoin de leurs armes, soit pour des voyages fréquents qu'ils font dans

No. 2.723. 1848 Noem. 23. l'intérieur, soit dans les villages dont ils sont les fermiers. Je m'empresse donc de proposer que pour des cas semblables, et sur la demande expresse de ce Consulat général, l'autorité compétente accorde la permission d'avoir des armes à celui qui sera désigné par son autorité consulaire, et qui donnera une garantie ad-hoc.

Je saisis cette occasion pour vous offrir, Monsieur le Secrétaire d'Etat, l'assurance de ma considération très distinguée.

Bucarest. C. I. Rizo.

A Monsieur Jean Philippesco, Secrétaire d'Etat etc., etc.

No. 2.724. 1848 Noem. 23.

Notă citită de Sir Stratford Canning luĭ Titoff.

(Copie. Acad.)

Note lue par Sir Stratford Canning à M. Titow, sur les affaires de Valachie.

Les évènements récents en Valachie et en Moldavie, et particulièrement dans la première de ces Principautés, ont actuellement attiré l'attention du Gouvernement britannique, aussi bien, sans nul doute, que celui des autres gouvernements qui de concert avec la Russie et la Grande Bretagne ont conclu le traité de 1841. Les parties contractantes à ce traité ont manifesté par ses clauses leur intérêt profond pour le maintien de l'intégrité absolue de l'Empire Ottoman, et la résolution, de chacun d'entre eux et de tous ensemble, de respecter le principe commun.

Les sentiments et les intentions constatés ainsi officiellement avaient été, longtemps avant, ceux de l'Angleterre, et il est juste de le supposer; d'autres Puissances ayant également à cœur les considérations puissantes qui unissent l'intégrité et le bien-être de l'Empire du Sultan avec la balance du pouvoir en Europe et la préservation de la paix générale. Sans révoquer en doute la validité des engagements contractés en 1829, entre la Porte et la Russie ou l'importance des mouvements révolutionnaires qui sont supposés avoir nécessité l'occupation actuelle des deux Provinces, le Gouvernement britannique mû par les motifs d'intérêt commun déjà enoncés, ne peut que souhaiter devoir rétablir, avec le moindre délai possible, dans les deux Provinces, un état de choses plus régulier.

Que le droit du Sultan, comme souverain, d'étendre sa clémence à ceux qui se sont soumis à son autorité légitime soit admis à

fonctionner librement: et que la tranquillité permanente des Provinces soit suivie par le redressement d'abus connus et une amélioration complète des institutions actuelles. No. 2.724. 1848 Noem. 23.

Il est évident qu'une occupation militaire prolongée est incompatible avec le premier de ces objets. Le pays est non seulement tenu dans un état exceptionnel tant que l'occupation continue; mais ses habitants sont soumis à des charges inusitées et le cours régulier de l'administration est dérangé d'une manière plus ou moins vexatoire.

Quant à ce qui regarde le traitement des individus qui ont introduit ou soutenu le dernier Gouvernement provisoire, ce n'est point assez de faire remarquer que l'honneur du Sultan est publiquement engagé. L'Empereur de Russie a trop souvent déclaré son désir de contribuer à la tranquillité de la Turquie pour qu'on le croie insensible à l'importance d'établir l'autorité du Sultan, dans toutes les parties de son Empire sur la reconnaissance et la loyauté affectueuse de ses sujets. La même considération s'applique encore plus puissamment à l'amendement du statut organique des deux principautés; quelque bien qu'elle convint à l'époque de sa formation aux intérêts de leurs habitants, cette institution exige évidemment à présent des changements étendus, afin de rencontrer leurs besoins actuels et d'écarter ces justes sujets de plaintes qui, si ils n'étaient pas satisfaits, stimuleraient l'esprit de mécontentement et hazarderaient le retour de désordres sérieux avec leur accompagnement de maux, à la première occasion favorable.

Ces opinions, partagées comme l'on sait qu'elles le sont plus particulièrement par le Gouvernement de la France, ne sauraient (si l'on veut être conséquent) être cachées au Cabinet ottoman. Devant également être l'objet de représentations amicales à St. Pétersbourg, elles paraissent mériter à un haut point l'attention de l'envoyé russe à Constantinople. Il est sûrement désirable qu'un Ministre, dont la situation le place en contact immédiat avec la Porte, sur les affaires de Valachie et de Moldavie, soit informé authentiquement du langage qu'au moins deux des parties contractantes au traité de 1841, ont autorisé leurs représentants à tenir à leur sujet, dans leurs relations avec le Gouvernement turc.

Quelles que soient l'étendue ou les bornes des pouvoirs de S. Ex. Elle ne saurait se croire libre de voir avec indifférence l'expression des sentiments (naissant de motifs d'intérêt général) proclamés par la Cour de St. Pétersbourg elle-même.

No. 2.724. 1848 Noem. 23. Elle ne saurait être trop vivement intéressée à peser la force de l'opinion dirigée sur des sujets non moins propres à augmenter le bien-être d'une nombreuse population sur les confins de la Russie, qu'à réaliser les vues bienfaisantes d'un souverain qui a de nombreux droits à la bienveillance et à la considération amicale de cette Puissance.

No. 2.725. 1848 Noem. 23.

Extract din scrisoarea luĭ Emile de La Grange către Ion Ghica.

(Copie. Acad.)

Mon cher M. Ghica,

Est-ce que par hasard vous vous souvenez encore de moi? Est-ce qu'au milieu de tous vos soucis, de vos angoisses, vous avez pensé une fois à votre grand réactionnaire Emile de La Grange, si long, si gai, si bête, si raisonnable et si Philippiste surtout? Rassurez vous, je suis converti, au moins quant à la Valachie, et si j'ai jamais rien vu de détestable, d'ignoble, excusez-moi, mais c'est ce qu'on est convenu d'appeler l'aristocratie valaque. Depuis l'entrée des troupes moscovites, nous avons joui de tous les échantillons possibles de trahison — délations, insinuations, espionnage, calomnies, récriminations, fils contre père, père contre fils, ami contre ami, c'est à n'y plus rien reconnaître et à regretter qu'un immense flowing-up n'envoie pas au diable Protecteurs et Protégés. Vous me direz à cela: qu'est-ce que le diable en ferait? Vous avez raison, c'est un vilain cadeau que je lui fais là. On fait des commissions d'enquête, on arrête tout le monde, les uns parce qu'ils sont du parti turc, les autres parce qu'ils sont russes, d'autres parce qu'ils ne sont rien du tout. Ma qualité de Français a été sur le point de me rendre un grand service. M. Kotzebue avait décrété ma prise de corps et mon envoi aux frontières avec 12 roubles et 13 kopeks (oh! munificence impériale!). On était venu m'en avertir et j'étais enchanté. Mais pas du tout, lorsque les listes d'arrestation ont été mises à exécution, on avait ôté tous les sujets français, mis 3 ou 4 Allemands pour ne rien perdre, et je suis retombé sur mes pattes dans les bras de M. de Ségur, notre nouveau consul, homme charmant, dont le besoin se faisait vivement sentir pour assurer le pavillon français et ceux qui vivent à son ombre....

Corespondență din Constantinopole către „Journal des Débats". 1848. 20. XII. No. 2.726. 1848 Noem. 23.

La situation générale des choses est certainement fort grave à Constantinople: une armée turque et une armée russe sont en présence sur le Danube; la Serbie s'agite, et le mouvement slave des provinces autrichiennes donne assez beau jeu à la Russie pour surexciter dans cette provinces un mouvement parallèle et la détacher de la Turquie. En Egypte, la mort d'Ibrahim-Pacha peut ouvrir la porte à bien des éventualités; et cependant je me demande, non pas si tout cela mérite d'attirer l'attention du pays et du Gouvernement, pour moi la chose n'est pas douteuse, mais s'il est encore possible d'intéresser un public blasé par tant de révolutions et de catastrophes, tenu constamment en haleine depuis huit ou dix mois par la grandeur des événements qui ont surgi sur tous les points de l'Europe, et qui sort à peine de toutes les luttes et les anxiétés d'une élection présidentielle. Il y a une année à peine, une misérable querelle d'étiquette survenue à la cour d'Athènes avait eu la puissance de mettre en mouvement tous les cabinets, de les passionner; et aujourd'hui qu'une armée russe est sur le Danube, nous hésitons à prendre la plume pour vous entretenir, tant nous craignons de vous trouver indifférents sur un sujet de cette importance. Jusqu'à présent, le cabinet de Vienne avait toujours surveillé d'un œil jaloux les projets d'agrandissement de la Russie en Turquie; personne n'a oublié l'attitude si franchement hostile prise par le prince de Metternich en 1829, au moment où les Russes franchissaient les Balkans. Cette force n'existe plus. Depuis les événements de février, l'attitude de l'Angleterre à Constantinople est tout à fait changée: le langage de sir Stratford Canning est mou et plein d'hésitation; quant au géneral Aupick, il est personellement animé des meilleurs intentions; mais il paraît plutôt avoir été placé à un poste d'observation que pour faire de la politique active. Il ne peut s'engager vis-à-vis de la Porte, que dans les limites de ses instructions. Ainsi la Porte, habituée jusqu'ici, à compter sur l'appui et les bons offices de l'Europe, se trouve aujourd'hui seule en face de la Russie, qui cherche à tirer bon parti de cette position.

No. 2.727. 1848 Noem. 24. **Adresa No. 1.121 a Căimăcămieĭ Ţěriĭ-Românescĭ către Sfatul administrativ extraordinar.**

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Căimăcămia Ţěriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar.

Se trimite cinstituluĭ Sfat administrativ alăturata în original adresă a cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru No. 2.749, în privinţa cheltueliĭ făcute în sumă de leĭ patru miĭ şeapte sute şeai-spre-ḑece pe seama Exelenţiĭ Sale Rifaat Paşa, în ḑilele când se aflà aicĭ în Capitală, spre a se chibzuì şi hotărî sumele din carĭ se cuvine a fi rĕspunsă acea cheltuită sumă de leĭ patru miĭ şeapte sute şai-spre-ḑece.

Dumnea-luĭ Şeful Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru este însărcinat cu trebuincioasa lucrare întru aceasta şi a aduce la cunoscinţa Căimăcămieĭ resultatul chibzuiriĭ cinstituluĭ Sfat.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.728. 1848 Noem. 24. **Adresa No. 944 a Sfatuluĭ administrativ extraordinar către Căimăcămia Ţěriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 28/2.177. Secr. St.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Prinţipatuluĭ Ţěriĭ-Românescĭ.

Sfatul administrativ extraordinar.

Sfatul vĕḑênd cuprinderea decretuluĭ cinst. Căimăcămiĭ cu No. 942 adresat către dînsul, are cinste a face cunoscut că măsura de a se poprì exportaţia productelor fiind una din cele neapĕrate şi grabnice, precum s'a fost publicat la 5 ale trecutuluĭ Octomvrie pe temeiul întâiuluĭ jurnal încheiat în presudsvia acestuĭ Sfat;

Aceasta s'a fost repetat şi prin a 2-a publicaţie chiar a jurnaluluĭ întreg de isnoavă încheiat, cu modificaţia însă de a se prelungì sorocul până la 15 ale curgĕtoareĭ lunĭ, ce fusese după 1-a măsură mărginit numaĭ până la sfârşitul luniĭ luĭ Octomvrie.

De a se maĭ întinde dar acest soroc şi a 3-a oară şi a se obştì din noŭ altă măsură cu totul împotrivitoare celor de maĭ nainte, nu se cuvenià decât cu dreptate a se privì Sfatul căḑut

în retractaţiĭ, în vreme ce după prelungirea soroculuĭ de al 2-lea obştit s'a simţit maĭ între toţĭ speculanţiĭ mulţumire, carĭ prin dobândirea acestuĭ mijloc înlesnicios comerţuluĭ aŭ rĕmas încredinţaţĭ că îşĭ vor puté îndeplinì fără nicĭ o împedicare toate încheiatele transacţiĭ; şi în sfârşit Visteria, în cele din urmă ḑile apropiate de termenul de al 2-lea, spre a da tot putinciosul ajutor şi a depărtà tot felul de neîndemânare ce a prevĕḑut că s'a putut întâmplà, printr'o poruncă ce a slobodit către cinovnicul sĕŭ de la portul Ibrăileĭ, a dat exportaţieĭ acea întindere ce a judecat că va fi maĭ favorabilă, în cât pentru viitor nu s'ar fi putut crede că va mijlocì cât de mic prilej de nemulţumire despre vre-o parte, şi încă spre sciinţa tuturor a făcut a se obştì, prin glasul Buletinuluĭ şi al foiĭ Vestitoruluĭ, acea poruncă întru întreaga eĭ cuprindere, precum de către fie-care s'a putut citì şi vedé. No. 2.728. 1848 Noem. 24.

Cu toate acestea, fiind că nicĭ preḑisa măsură din urmă nu s'a părut a fi îndestulătoare, şi prin urmare s'a cerut a se prelungì exportaţia până la încetarea navigaţieĭ nemărginit, apoĭ de către Visterie s'a publicat aceasta acum îndată prin mijloacele ce s'aŭ judecat a fi maĭ potrivite şi maĭ grabnice. Orĭ cum însă, acel Departament va trebuì să ceară deslegarea cinstiteĭ Căimăcămiĭ din noŭ, ca să ridice cu desăvârşire stavila popririĭ şi după încetarea plutiriĭ, în cât speculanţiĭ fiind prevestiţĭ iarăşĭ prin organul foilor publice, să'şĭ închee transacţiile cu cine vor puté, avênd din vreme dobândite cuvenitele încredinţărĭ pe carĭ se vor întemeià; iar pentru ceea ce se atinge de seŭ, fiind-că de către Visterie vremelnicesce s'a fost poprit exportaţia acestuĭ obiect, numaĭ pentru cuvîntul pregătiriĭ trebuincioaseĭ provisiĭ întru consumaţia din lăuntru, pe lângă care s'a cunoscut adăogată şi trebuinţa oştirilor împĕrătescĭ: el de acum înainte în tot ceasul se poate privì slobod spre a se exportà, prin urmare s'a şi publicat aceasta spre obştească sciinţă.

Iancu Filipescu, Constantin Suţu, Constantin Belu, Alexandru Ghica.

S. a 3-a.

No. 2.729. 1848 Noem. 24. **Nota No. 543 a Secretariatuluĭ de Stat al Țĕriĭ-Românescĭ către Consulul general al Rusieĭ.**

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. S. fr. Secr. St.)

Au Consulat général de Russie.

Monsieur le Consul général,

J'ai l'honneur de vous transmettre ci-joint copie de trois notes parvenues au Secrétariat d'Etat et relatives au désarmement des sujets étrangers.

Veuillez, Monsieur le Consul général, prendre en considération leur contenu et me faire connaître ce que vous jugerez convenable.

Je saisis, etc.

(Însoțită de copiile notelor Consulilor Grecieĭ, Sardinieĭ și Prusieĭ în cestiunea desarmăriĭ sudiților străinĭ. A se vedé No. 2.723.)

No. 2.730. 1848 Noem. 24. **Nota No. 980 a Consulu   luĭ general al Mareĭ Britaniĭ către Secretariatul de Stat al Țĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. S. fr. Secr. St.)

Bucarest.

Le soussigné, Consul général d'Angleterre, a eu l'honneur de recevoir la note circulaire No. 475 de l'honorable Secrétariat d'Etat, demandant que les sujets de S. M. B. déposent les armes dont ils pourraient être posseseurs, entre les mains de l'autorité du pays.

Le Conseil administratif extraordinaire, en émanant son arrêt à cet égard, paraît avoir entièrement mis de côté les droits que possèdent les sujets étrangers, en vertu des traités qui lient l'Empire ottoman avec les Gouvernements européens, droit qui accordent aux sujets la permission de porter des armes pour leur propre défense et quand ils voyagent. Il n'est pas dans le désir du soussigné d'offrir à l'action de l'administration une opposition vexatoire; au contraire, son seul but est de coopérer avec l'autorité en tout ce qui pourra contribuer à faire rétablir l'ordre et renaître la confiance. Mais un grand nombre de sujets britanniques sont fermiers, demeurant à la campagne, et obligés d'être constamment en voyage pour leurs affaires; à ces individus les armes sont in-

dispensables, surtout pendant l'hiver, non seulement pour leur défense contre les gens sans aveu qui circulent dans le pays, mais aussi pour défense contre les loups dont, pendant cette saison, les routes sont infestées. Le soussigné a provoqué des instructions à cet égard de son Ambassadeur à Constantinople, et en attendant, a engagé les sujets demeurant à Bucarest de déposer les armes dans la chancellerie du Consulat général jusqu'à ce qu'il reçoive des ordres de Constantinople. No. 2.730. 1848 Noem. 24.

Relativement aux perquisitions dont fait mention la note de l'honorable Secrétariat d'Etat, que la police est tenue de faire, le soussigné se trouve dans la nécessité de rappeler à l'attention de Monsieur le Secrétaire d'Etat, que les maisons des sujets britanniques sont inviolables, et ne doivent pas être visitées par les agents de la police sans la permission du Consulat général, et le soussigné espère que des nouvelles plaintes ne lui parviendront pas de l'infraction des domiciles anglais par les agents du Gouvernement valaque.

Le soussigné a l'honneur d'offrir à Monsieur le Secrétaire d'Etat l'assurance de sa considération très distinguée.

Robert G. Colquhoun.

A Monsieur I. A. Philippesko, Ministre Secrétaire d'Etat.

Raportul No. 4 al Comisieĭ pentru cercetarea socotelilor Guvernuluĭ revoluționar relativ la cheltuelile făcute cu Suleiman Pașa.

No. 2.731. 1848 Noem. 24.

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Comisia orânduită pentru cercetarea socotelilor urmate până la 13 Septemvrie.

Între cheltuelile cuprinse prin socotelile Maghistratuluĭ orașuluĭ Giurgiŭ, trimise în cercetarea acesteĭ Comisiĭ pe lângă porunca cinst. Vistieriĭ cu No. 440, găsindu-se sume slobodite pe lucrurile următoare și anume:

1. Lucrurĭ carĭ nu se puteaŭ pierde . . . însă:

Lemnăria întrebuințată la facerea de șoproane, paturĭ, lăvițĭ, mese și o bucătărie mare.

$30^1/_2$ coțĭ postav roșu

No. 2.731.
1848
Nomv. 24.

4.043 pahare și candele 192 chembrică 2.909. ulcele 130 felinare 4.200 plute 6 masalale	în trebuința luminațieĭ și a artifițieĭ.

55 coțĭ damască pentru saltele și perne.
„ „ lână „ „ „
17 coțĭ damască pentru perdele
1 masă de pânză
6 șervete idem
134 farfuriĭ adâncĭ și talere marĭ și micĭ.
10 castroane „ „ „ „
26 sticle, de cleștar 16 și 10 proaste
63 pahare, de cleștar 21 și 42 proaste
6 năstrăpĭ și chisele de cleștar
1 oțetarniță săpată „ „
4 solnice săpate „ „

Și din carĭ se arată că ar fi în ființă numaĭ cele următoare după înscrisul Maghistratuluĭ adeverit de Cârmuire, adică:

1.275 pahare cu candele.
600 ulcele
140 bășicĭ
5 masalale
1 saltea cu paie
5 perne „ „
1 idem cu lână,

cu o lipsă prea mare în comparație cu cele de sus.

2-lea. Pentru că prin socotelile înfățișate de d. Michalache Abdulaidi, cel ce a fost orânduit cu îndestularea pe lângă Exelențiile lor la Giurgiŭ, se vĕd trecute cheltuelĭ sub numire de chirie pentru farfuriĭ, sticle și cele-lalte în trebuința meseĭ osebit de cele însemnate maĭ sus.

3-lea. Pentru leĭ 427 ce se adună în cheltuelĭ urmate de presidentul Maghistratuluĭ d. Grigorie Popovicĭ la meremetul caselor de la Slobozia ale d-luĭ Grigorie Popovicĭ, unde a ședut Exelenția Sa Soliman Pașa, potrivit cu porunca ce a avut.

Plecat se supune la cunoscința cinst. Visteriĭ ca, de se va găsì cu cale, să se facă cele de cuviință prin locul competent cu îndatorire maĭ strașnică asupra Maghistratuluĭ:

I. Pentru descoperirea lucrurilor ce se vĕd că lipsesc, şi atât acele cât şi cele în fiinţă, ne maĭ fiind trebuincioase, să se vîndă cu licitaţie, şi suma adunată să se întoarcă la venit spre micşorarea sumeĭ cheltuită. No. 2.731. 1848 Noem. 24.

II-lea. Să se trimiţă un temeiŭ şi dovadă dacă suma lucrurilor arătate maĭ sus pentru trebuinţa meseĭ s'a întrebuinţat osebit de cele luate de d. Michalache Abdulaidi, saŭ că trebuinţa s'a îndeplinit numaĭ de aceasta şi cele închiriate de d. Abdulaidi se arată cu prisos, spre cuvenita rezonare a socotelilor şi unuia şi altuia; şi al

III-lea. Pentru meremetul caselor de la Slobozia să se trimiţă în original porunca ce a avut, spre a se vedé, făcêndu-i-se băgare de seamă că se vede cheltueala făcută de acelaşĭ nume la casa aceluiaşĭ, adică de Grigorie Popovicĭ la casa luĭ Grigorie Popovicĭ, şi dacă nu se cuvine a despăgubì pe Magistrat cu suma cheltuită arătată maĭ sus, osebit de alte meremeturĭ, carĭ s'ar puté primì pentru că proprietatea i s'a îmbunătăţit cu lucrărĭ statornice, precum uşĭ, broasce, balamale, geamurĭ şi altele, după care se adună numaĭ suma de maĭ sus de leĭ 427.

(Iscăliţĭ :) N. Pâcleanu şi N. Borănescu.
Pentru copie întocmaĭ, G. C. Tătăranu.

Adresa No. 5 a Comisieĭ pentru cercetarea socotelilor Guvernuluĭ revoluţionar către Cancelaria Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.732. 1848 Noem. 24.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No 302.)

Comisia orânduită pentru cercetarea socotelilor urmate până la 13 Septemvrie trecut, în urma porunciĭ cinstituluĭ Departament din Lăuntru cu No. 2.747 cu cinste roagă pe acea cinstită Canţelarie a binevoì să-ĭ trimiţă în original saŭ în copie încredinţată după orânduealá şi raportul cinstituluĭ Sfat orăşenesc cu No. 4.951, precum asemenea şi raportul saŭ cererea urmată către cinstitul Departament pentru leĭ 199 par. 20, cuveniţĭ Sfatuluĭ drept alţĭ atâţia daţĭ luĭ Dimitrie Aspre pentru masa Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi, şi cuprinşĭ prin otnoşenia cinstituluĭ Departament din Lăuntru de la 5 Octomvrie cu No. 823 către cinstita Visterie fiind şi aceasta neapărat trebuincioasă asupra cercetăriĭ.

N. Pâcleanu, N. Borănescu.

Cinstiteĭ Canţelariĭ a c-stuluĭ Depart. din Lăuntru.

Secţia I.

No. 2.733. 1848 Noem. 24. **Adresa No. 3.414 a Dejurstveĭ oştiriĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneseĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Dejurstva oştirilor româneseĭ.

Bucurescĭ.

Leĭ una mie patru sute şeapte-ḑecĭ şi cincĭ, parale treĭ-ḑecĭ şi cincĭ, No. 1.475=35 cheltuiţĭ de ştabul oştiriĭ pentru lucrurile însemnate în dosul adresuluĭ sub No. 2.628 de la 26 August în trebuinţa cavaleriei din armia imperială suzerană ce a însoţit pe Exelenţia Sa Suleiman Paşa, pe vremea cât s'a aflat aicĭ în Capitală, este rugat cinst. Departament să binevoească a-ĭ slobodi Dejurstveĭ spre cuviincioasa despăgubire.

Vremelnicesc Comănduitor al oştiriĭ, Polcovnic Garbaţki.
Pentru adiutantul Ştabuluĭ oştiriĭ, Praporcic Dâmboviceanu.

(Resoluţie:) Rĕspuns, hârtia cinst. Dejurstve No. 2.628. prin care a cerut a i se rĕspunde acestia, se vede lăsată în nelucrare de către fostul nepravilnic Guvern. Prin urmare cinst. Dejurstvă va binevoi a se adresà acum în impreju-rarea aceasta către cinst. Căimăcămie şi a i se cere deslegare cum şi din care anume banĭ s'ar puté ea despăgubì, neprivind această pricină nicĭ în căderea nicĭ în datoria acestuĭ Departament.

No. 2.734 1848 Noem. 24. **Adresa No. 8 a Comisieĭ pentru cercetarea arestanţilor politicĭ de la Văcărescĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Comisia cercetăriĭ arestanţilor din mânăstirea Văcărescĭ.

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Avênd trebuinţă Comisia în lucrările sale de acturile revoluţionarilor, atât cele obştite cât şi cele neobştite, i de lista lefilor ce s'aŭ plătit propaganţilor cu arătare de numele acestora, precum şi de orĭ ce alte asemenea lucrărĭ, roagă plecat pe acel cinst. Departament ca să binevoească a face punere la cale de a i se trimite cât maĭ în grab arătatele acturĭ, spre a nu cercà împiedicare în lucrările sale.

Michail Cornescu, Scarlat Gr. Ghica, Polcovn. Garbaţki.
Grefier, Teodor Iatropulu.

Adresa No. 613 a Generaluluĭ rus Danilevski către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.735. 1848 Noem. 24.

(Traducere din rusesce. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Exelențiĭ Sale d-luĭ Ministru al trebilor din Năuntru.

Comandantul or. Bucurescĭ.

Bucurescĭ.

Plecat rog pe Exelenția Voastră ca să porunciți a se cercetà unul din cinovniciĭ românĭ anume Marin Piscopescu, dacă a dat stăpâniriĭ rusescĭ nisce lucrurĭ ce i s'aŭ dat de către Gheorghe Davidescu ce astădĭ se află în mânăstirea Văcărescĭ, la luarea luĭ subt arest, adecă 354 leĭ, un ceasornic și nisce hârtiĭ, și cuĭ anume le-a dat. Spre încredințare plecat mĕ rog ca să se ceară de la numitul Piscopescu raspiscă, și după ce se va ridicà după raspiscă copie, să se adevereze de Stăpânire și să mi se trimiță, fiind că eŭ nu cunosc locuința numituluĭ cinovnic Piscopescu, și de aceea nu pociŭ să fac cu de-amăruntul cercetare pentru o asemenea pricină. Iar pentru urmare mĕ rog să mĕ cinstițĭ cu rĕspuns.

(Iscălit:) Gheneral-Maior, Danilevski.
Tălmăcit, V. Mustacof.

Raportul No. 2.167 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ. No. 2.736. 1848 Noem. 24.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 369.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea jud. Dolj.

În împrejurările trecute prin exaltarea ce s'a făcut claseĭ țĕranuluĭ de către nelegiuitul guvern rebelist cu propaganțiĭ sĕĭ, în toate părțile aŭ ajuns cu nesupunerea lor la un grad a se împotrivì chiar stăpânirilor pe acea vreme, cu cât maĭ vîrtos d'a se maĭ supune la cele-lalte îndatorirĭ sătenescĭ și reciproace. Cu acest prilej toțĭ arendașiĭ și proprietariĭ din acest județ aŭ rĕmas pe acea vreme cu câmpurile nestrînse, nedându-le nicĭ locuitoriĭ supunerea cuviincioasă, nicĭ stăpânirea d'atuncĭ vr'o înlesnire a-ĭ face să-șĭ cunoască datoriile lor. Către aceasta le-aŭ păscut în silnicie

No. 2.736. cu vitele suhaturĭ, livedĭ și chiar holdele cu bucate, le-aŭ tăiat
1848 pădurile și luncile cele poprite și alte multe asemenea. Din această
Noem. 24. îndărătnicire a țĕranuluĭ mulțĭ dintre arendașĭ, carĭ aŭ avut plățile arendilor rĕspunse pe acest an, rĕmaseră astădĭ în desnădejde aflându-li-se tot capitalul și munca lor pradă pe câmpurĭ, și eĭ amerințațĭ nu numaĭ de sărăcie, dar tot d'odată și împilațĭ a plăti arendile viitorilor anĭ. Nisce asemenea suferințe aduse un numĕr însemnat dintr'înșiĭ cu jelbĭ la Cârmuire, cerênd punere la cale pentru ale lor despăgubirĭ. Ea pe cât aŭ ertat-o ale eĭ căderĭ, a cercetat prin Subt-cârmuitorĭ la fața loculuĭ toate reclamațiile câte a primit, a ispășit pagubele pentru aflarea de față a maĭ multor sate la un loc și a primit în cançelaria eĭ maĭ multe raporturĭ deslușitoare și cu ispășĭ de drepturile pretendenților. Iar în ceea ce se atinge de despăgubire, neputênd de la sine a face vre un pas, socotì de datorie a supune în cunoscința cinst. Departament aceste împrejurărĭ, și-l roagă plecat ca, luând în băgare de seamă dărăpănarea la care aŭ ajuns aceștĭ reclamanțĭ, să chibzuească vre-un mijloc cuviincios pentru despăgubirea ce cer, și de ceea ce se va hotărî să binevoească a împărtășì și Cârmuiriĭ deslegare, ca să scie și ea ce resultat să deà raporturilor ce are primite cu ispășĭ în cançelaria eĭ pentru pagubele pretinse de jeluitorĭ.

Cârmuitor, Filișanu
Secretar, N. Greceanu.

Secția 1-ĭ.
Or. Craiova.

No. 2.737. Raportul No. 6.571 al Cârmuiriĭ de Muscel
1848 către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-
Noem. 24. Româneșcĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Muscel.

Anghel Bistriceanu și proistosul Nicolae, amêndoĭ din cuprinsul plășiĭ Podgorieĭ, pentru cuvintele arătate de Subt-cârmuitorul respectiv prin raportul No. 5.245, că aŭ luat parte la învălmășeala evenimentelor trecute, s'aŭ înaintat Exelențieĭ Sale Domnuluĭ Gheneraluluĭ Engelgart. După datorie plecat se supune în cunoscința cinstituluĭ Departament.

Cârmuitor, Grădișteanu.
S., Christodorescu.

Corespondenţă din Constantinopole către „Le Siècle“, 1848. 21. XII.

No. 2.738. 1848 Noem. 24.

Voici sur la situation, quelques détails que nous puisons dans une correspondance de Constantinople, 6 décembre:

„Les évaluations les plus modérées portent à 50.000 hommes le nombre des soldats russes qui occupent aujourd'hui les Principautés. Ils les ont envahies lorsque déjà l'ordre était rétabli, lorsque Fuad-Effendi, le commissaire de la Porte, se faisait fort de le maintenir et faisait contre leur entrée, une protestation qui recevait ici l'approbation complète du ministre des affaires étrangères. Cependant les Russes sont entrés; tandis que les troupes turques, dont le chiffre s'élève à peine à 15 ou 18.000, paient tout ce qu'elles prennent dans un pays que le sultan a droit de revendiquer comme sien; les Russes l'épuisent par des réquisitions de toute espèce. A Bucarest, ils arrêtent les gens et les saisissent jusque dans la maison du Commandant en chef des troupes turques. Fuad Effendi a protesté contre cet acte contraire au droit des gens en termes très vifs; le ministre des affaires étrangères s'en est plaint aussi non moins vivement à M. de Titow, et l'officier valaque saisi par les soldats russes dans la maison même d'Omer-pacha, a été relâché. Au nombre des personnes arrêtées par les soldats russes se trouvait un sujet anglais; le consul d'Angleterre s'est empressé de protester, et après quelques négociations, l'Anglais a été mis en liberté; mais sir Stratford Canning ne se tient pas pour satisfait; il a pris cette affaire fort à cœur et a adressé de vives plaintes à la Porte de cette atteinte portée à la liberté d'un sujet anglais dans les Etats ottomans. Nous approuvons fort la susceptibilité de sir Stratford Canning mais il pourra parraître extraordinaire à bien des gens qu'il prenne la Porte à partie pour des actes de violence dont elle a été la première à souffrir..

„On annonce de Bucarest que les Russes ont commencé leur mouvement de retraite, mais cette nouvelle mérite d'être confirmée. La flotte de la mer Noire, qui se compose de dix ou douze vaisseaux de ligne, autant de frégates et de corvettes, ne désarme pas; elle est bien munie de vivres et de munitions, et attend les événements. Nous ne parlons pas de dix-sept bateaux à vapeur qui sont également dans la mer Noire. On comprend que deux armées, russe et turque, ne peuvent guère se trouver ainsi côte à côte sans que la paix courre des dangers sérieux; c'est même là un des mo-

No. 2.738. 1848 Noem. 24. tifs mis en avant par Fuad Effendi dans sa protestation contre l'entrée des Russes. Une chose qui étonnera sans doute l'Europe, c'est l'indiscipline des troupes russes; les actes si nombreux de violence et de rapine commis par les soldats de cette nation contraste de la manière la plus fâcheuse avec la discipline parfaite des soldats turcs. Toutes les correspondances sont unanimes à ce sujet. Les Valaques, qui voyaient avec terreur entrer chez eux ces soldats dans lesquels il s'attendaient à trouver la même indiscipline et la même férocité que lors de leurs anciennes luttes, ont été au contraire fort étonnés de trouver en eux toutes les qualités des armées les mieux disciplinées. Aussi il s'opère dans l'esprit des populations un retour marqué vers la Porte. Fuad Effendi qui avait du d'abord faire de la sévérité, regagne rapidement tout le terrain perdu, et si tout doit se terminer pacifiquement, l'avantage resterait au commissaire de la Porte, en ce sens qu'il serait maître du terrain pour l'élection du nouvel hospodar en remplacement du prince Bibesco".

No. 2.739. 1848 Noem. 25. **Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar relativ la cheltuelile întreţineriĭ arestanţilor politicĭ de la Văcărescĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Jurnal.

Astădĭ, Joĭ Noemvrie 25, în Adunarea Sfatuluĭ administrativ extraordinar, luându-se în băgare de seamă raporturile executoruluĭ Curţiĭ administrative de sub No. 44 şi 45, prin carĭ arată că potrivit însărcinăriĭ puse asupră-ĭ de a îngrijì cu dinadinsul spre întimpinarea celor de trebuinţă pentru ale hraneĭ arestuiţilor astădĭ pentru crime politice la mânăstirea Văcărescĭ, întrebuinţând tot felul de silinţe spre grabnica şi neîntârdiata împlinire a îndatoririlor expuse, atât prin închirierea vaselor, tingirĭ, talere, tacâmurĭ de masă, pahare, darea lemnelor trebuincioase (pre cât s'aŭ aflat maĭ nainte la mânăstirea Plumbuita), plata bucătarilor şi a oamenilor poslujitorĭ spre acest sfârşit, precum şi darea hraneĭ cuvenite acestor persoane aflate în pomenita mănăstire în numĕr peste tot nouĕ-decĭ şi doĭ, împărţiţĭ anume în douĕ categoriĭ, după clasificaţia ce a trebuit să li se facă, adică şeai-decĭ şi nouĕ de treapta 1-iŭ şi douĕ-decĭ şi treĭ de clasul al doilea, a cheltuit

după socoteala ce cu exactitate și în cuget curat a înfățișat acestuĭ No. 2.739.
Sfat, pe curgere de treĭ-ḑecĭ ḑile, socotite de la 24 ale trecuteĭ 1848
până la 24 ale curgĕtoruluĭ Noemvrie, leĭ șeai-spre-ḑece miĭ o sută Noem. 25.
treĭ-ḑecĭ și șeapte, cât și pentru cumpĕrătoarea îmbrăcăminteĭ trebuincioase neapĕrat pentru săteniĭ aflațĭ acolo sub arest, facerea unor reparațiĭ cerute cu grăbnicie a se săvârșì la localul preḑis, precum și cumpĕrătoarea de rogojinĭ și altele, a maĭ cheltuit alțĭ leĭ una mie una sută doĭ, carĭ împreunându-se cu ceĭ maĭ de sus arătațĭ însumează peste tot leĭ șeapte-spre-ḑece miĭ douĕ sute treĭ-ḑecĭ și nouĕ. Sfatul vĕḑênd trebuința neapĕrată ce a fost a se îndeplinì cu grabă, atât îndestularea acestor arestuițĭ cât și întimpinarea deosebitelor maĭ sus așternute obiecte, spre care sfârșit s'a urmat expusa aicĭ cheltueală, potrivit ofisuluĭ cinst. Căimăcămiĭ de sub No. . . . , întemeiat pe nota Înalt Exelențiĭ Sale d-l General Lüders, găsesce de cuviință ca arătata sumă de leĭ șeapte-spre-ḑece miĭ douĕ sute treĭ-ḑecĭ și nouĕ să se rĕspunḑă în primirea numituluĭ executor de la cinst. Vistierie din § cheltuelilor extraordinare.

Tot într'o vreme însă Sfatul privind pe de o parte cu îndestulă obidă însemnătoarea cheltueală ce se urmează pe fie-care ḑi cu pomenițiĭ arestanțĭ, ajungênd costul lor în total pe ḑi până la leĭ șease sute șeai-ḑecĭ și patru par. 28, iar pe de alta dorind a regularisì această împrejurare într'un chip maĭ potrivit și maĭ cuviincios spre ușurarea Statuluĭ de o asemenea povăroasă îngreuere, a intrat în tratație cu pomenitul executor ca să-l înduplece de a primì îndeplinirea expuselor cheltuelĭ cu preț maĭ scăḑut, și în cele de pe urmă îndatorându-se a luà asuprășĭ întimpinarea tutulor celor privitoare la ale hraneĭ și îndestulăriĭ acestor arestanțĭ, tot după mijlocul cu care s'a tratarisit până acum, în cât să rĕmâie atât pomenițiĭ cât și Înalt Exelenția Sa d-l General Lüders întru desăvârșita mulțumire, cu condiție de a i se rĕspunde câte leĭ cincĭ sute șeapte-spre-ḑece par. 20 pe fie-care ḑi, socotindu-se adică de fie-care om de clasul I-iŭ câte leĭ șeapte, iar de clasul al II-lea câte leĭ doĭ par. 20.

Sfatul găsesce cu cale ca de astă-ḑĭ înainte să se păzească acest temeiŭ de a rĕspunde numituluĭ executor prețul maĭ sus arătat după întocmita clasificație, potrivit numĕruluĭ oamenilor ce se vor aflà arestuițĭ la pomenita mânăstire, urmându-se adică această rĕspundere pe câtă vreme se vor aflà aceștĭ arestanțĭ acolo, potrivit raporturilor și încredințărilor ce Departamentul din Nă-

No. 2.739. 1848 Noem. 25. untru va îngriji a avé cu exactitate pe fie-care ḑi spre dovedirea adevěratuluĭ numěr al celor arestuiţĭ la mânăstirea Văcărescĭ.

Tot într'o vreme însă Sfatul privind la simţitoarea povară ce se aduce fondurilor Statuluĭ prin zadarnică rěpunere a acestor sume de banĭ ce se cheltuesc astă-ḑĭ şi se vor întrebuinţà poate maĭ mult de acum înainte, după îmmulţirea şi adăogarea ce s'ar puté face la numěrul arestanţilor, Sfatul administrativ extraordinar este de părere că nisce asemenea cheltuelĭ s'ar cuvenì după dreptate să se întoarcă la cinst. Visterie spre despăgubire din averile adevěraţilor pricinuitorĭ aĭ revoluţieĭ urmată pe vara trecută, nefiind cu cuviinţă a suferì Statul nisce asemenea povăroase cheltuelĭ din pricina nelegiuitelor întreprinderĭ ale însemnatelor căpeteniĭ ale revoluţieĭ.

Coprinderea acestuĭ jurnal se va supune la cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ de către d-luĭ Şeful Departamentuluĭ din Năuntru, şi după deslegarea ce va binevoì a da, se va aduce la întocmaĭ îndeplinire.

Iancul Filipescu, Costantin Suţu, Const. Belu, Alexandru Ghica, Ioan Al. Filipescu.

No. 2.740. 1848 Noem. 25.

Jurnalul No. 1.104 al Eforieĭ şcoalelor din Ţeara-Românească.

(V. A. Urechiă, Şcoalele săteşcĭ, pag. 79.)

Jurnal.

Eforia şcoalelor, în urma măsuriĭ luate de a se închide şcoalele publice vremelnicesce, pentru lipsa de localităţĭ, carĭ acum se află ocupate de oştirĭ împěrătescĭ, luând în băgare de seamă, pe de o parte atât starea de neajunsurĭ a casseĭ şcoalelor, cât şi trebuinţa de a reorganisà din noŭ învěţătura publică şi că acestea nu se pot face în grabă, a chibzuit cele următoare:

1. Să se sloboadă lefile d-lor profesorĭ, pe Septemvrie şi Octomvrie, însă numaĭ la aceia carĭ nu vor fi luat parte activă în mişcările revoluţionare ale acestuĭ an, saŭ vor fi în categoria de care s'a vorbit în raportul Eforieĭ către cinstita Căimăcămie, No. 1.073.

2. D-niĭ profesorĭ arătaţĭ în statul lefilor pe Septemvrie şi Octomvrie, rěmâind slobodĭ de la 1 Noemvrie de astă îndatorire a d-lor, nu vor maĭ puté face nicĭ o cerere de leafă de acì înainte.

3. Dar fiind că Eforia se îndatorează acum în încheearea de noĭ statute pe anul 1849, în carĭ aŭ a se arătà și învĕțăturile ce se vor cunoasce de trebuință a se așezà prin școalele elementare și gimnasiale, cum și lefile ce aŭ să se deà profesorilor, în personalul ce are a figurà acolo vor avé precădere maĭ întâiŭ aceĭ din profesorĭ, carĭ aŭ fost până acum în școalele publice, după specialitatea și capacitatea fie-căruia și carĭ aŭ meritat și considerațiunea Eforieĭ și mulțumirea obștească. No. 2.740. 1848 Noem. 25.

Eforia dar chiamă a avé d-niĭ profesorĭ puțină adăstare, până ce se va lucrà și se va primì de guvern budgetul pe anul viitor 1849, și atuncĭ îndată Eforia nu va lipsì a restabilì pe d-lor în catedrele ce aŭ ocupat până acum.

Acest jurnal se va trimite în copiĭ formale la fie-care din d-niĭ profesorĭ.

Alexandru Filipescu.
Director, C. N. Brăiloiŭ.
Secretar, N. Iliescu.

Adresa No. 2.978 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru către Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.741. 1848 Noem. 25.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Țĕriĭ.

Departamentul din Năuntru.

Neprimindu-se până acum deslegare la raportul No. 2.604 cu care a avut cinste Departamentul a înaintà c. Căimăcămiĭ jurnalul c. Sfat administrativ pentru chibzuirea făcută în privința pagubelor ce aŭ cercat proprietariĭ și arendașiĭ de la locuitorĭ, și că se ivesc necontenite reclamațiĭ pentru asemenea despăgubirĭ pe carĭ Departamentul nu poate nicĭ a le refusà, nicĭ a le pune în lucrare, este plecat rugată c. Căimăcămie să binevoească a da deslegarea ce va bine chibzuì asupra numerarisituluĭ raport, spre a puté și Departamentul să deà cuviinciosul curs unor asemenea pricinĭ.

Șeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.
Șeful secțieĭ, Ar. Giuvala.

Secția I-ĭ.

No. 2.742. 1848 Noem. 25. **Adresa Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Adres la Căimăcămie.

În adăstarea deslegăriĭ cinst. Căimăcămiĭ la adresa No. 2.863 ce a avut Departamentul cinste a-ĭ îndreptà în pricina desarmăriĭ, s'a primit acum raport subt No. 2.485 de la Cârmuirea judeţuluĭ Slam-Râmnic în cuprindere că d. ofiţer rusesc, orânduit împreună lucrător la comisia întocmită spre acest sfârşit, voesce a ridicà armătura şi a o trece în Focşaniĭ părţiĭ Moldavieĭ, într'o încăpere ce a găsit lângă obahtă, subt cuvînt că acolo este înlesnire de a sta subt caraulă, iar dincoace de hotar nu poate orândui şi altă caraulă, aflându-se cu depărtare de obahtă. Osebit de aceasta maĭ adaugă Cârmuirea că în asemănarea însărcinăriĭ ce i s'a pus, îngrijind ea pentru orânduirea unuĭ cinovnic politicesc de a priveghia pentru păstrarea armelor în întregime şi bună stare, tot într'o vreme vede că este cu neputinţă a-şĭ îndeplinì ḑisul cinovnic o asemenea însărcinare, pentru cuvîntul că, după ce se primesc armele şi se aşează subt caraulă, apoĭ nu numaĭ el, adecă cinovnicul, ci şi însuşĭ mădularele Comisieĭ nu sînt îngăduiţĭ, nu numaĭ a pune mânile pe vre una din acele arme, dar nicĭ a se apropià de dînsele. De aceea dar grăbesce Depart. a supune şi aceasta în cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ, spre a chibzuì şi a împărtăşì pe Departament cu deslegare, ca ce rĕspuns să deà Cârmuiriĭ ḑisuluĭ judeţ în amêndouĕ descrisele împrejurărĭ.

No 2.743 1848 Noem. 25. **Adresa No. 1.129 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenţia Sa General Lüders prin Notă sub No. 105 încunoscinţează Căimăcămieĭ că în vremea smotruluĭ ce făceà Exelenţia sa oştirilor, un Armean anume Carl a pricinuit în oraş turburare prin tragere de clopote, şi fiind-că acel Armean turburător, carele se aflà sub arestul Poliţieĭ, urmează a avé consorţĭ şi prin urmare

trebue a fi supus obştesciĭ cercetărĭ, cere ca numitul să se predeà de către Poliţie în primirea d-luĭ Comandant al Oraşuluĭ, domnul Gheneral-Maior Danilevski, spre a se ţiné la arest împreună cu ceĭ-lalţĭ turburătorĭ ce sînt arestuiţĭ. No. 2 743. 1848 Noem. 25.

Căimăcămia poftesce pe acest cinst. Departament ca îndată să facă ca Poliţia să predeà pe acel Carl Armeanul în primirea Exelenţiĭ Sale domnuluĭ Gheneral Danilevski, potrivit cereriĭ de maĭ sus a Exelenţiĭ Sale Gheneral Lüders.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 1.134 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul Credinţeĭ. No. 2.744. 1848 Noem. 26.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 55/2.190. Secr. St.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al Credinţeĭ.

Fiind-că Duminecă la 28 ale curgĕtoareĭ lunĭ de dimineaţă este a se săvârşì de către oştirea pămînteneascā jurămîntul de credinţă la sfînta biserică a Sărindaruluĭ, în fiinţa de faţă a Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi, Exelenţiĭ Sale Gheneraluluĭ Duhamel şi a subiscălituluĭ, este poftit c. Departament ca să poftească şi pe toţĭ domniĭ Miniştri a se aflà în arătata ḑi la nouĕ ceasurĭ şi jumĕtate de dimineaţă la arătata sfîntă biserică în uniformele d-lor spre a asistà la cântarea Te-Deunuluĭ şi săvârşirea de către oştire a jurămîntuluĭ.

Nota No. 1.136 a Secretariatuluĭ de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ către Fuad Efendi. No. 2.745. 1848 Noem. 26.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 28/2.177. Secr. St.)

A S. E. Fuad Effendi, etc.

Bucarest.

Aussitôt après avoir reçu la note que V. E. m'a fait l'honneur de m'adresser le 9 (21) novembre dr. sub No. 137, pour me transmettre la traduction d'une lettre qu'Elle a reçue de S. A. le Grand Vizir touchant la prohibition de l'exportation du suif et des céréales ainsi que copie de deux documents et annexes, je me suis empressé de faire parvenir au Conseil administratif les instruc-

No. 2 745. tions nécessaires pour qu'il prit immédiatement les décisions pres-
1848 crites dans cette lettre vizirielle et en conformité des ordres
Noem. 26. de V. E.

Le dit Conseil vient de m'informer qu'en exécution de ces ordres, il a déjà pris les mesures nécessaires pour que l'exportation des céréales soit entièrement libre, jusqu'à la prochaine et totale clôture de la navigation sur le Danube, et que cette disposition a été aussi portée à la connaissance du public, par la voie des journaux du pays.

Quant à l'exportation du suif, dont la prohibition n'avait été que momentanée, afin de s'assurer de la consommation intérieure et des approvisionnements des armées impériales, elle est et demeure tout-à-fait libre à l'avenir.

En me faisant un devoir de porter ce qui précède à la connaissance de V. E., j'aime à espérer que rien ne viendra s'opposer à ce que la liberté d'exportation des céréales puisse continuer à se maintenir aussi pour la prochaine réouverture de la navigation.

J'ai l'honneur d'être, avec la plus haute considération, de Votre Excellence le très-humble et très-obéissant serviteur.

No. 2.746. Nota No. 3.569 a Agentuluĭ Austrieĭ către Secretaria-
1848 tul de Stat al Țĕriĭ-Românescĭ.
Noem. 26.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 133. S. fr. Secr. St.)

A l'honnorable Secrétariat d'Etat en Valachie.

Bucarest.

Le sujet autrichien Jacob Pineles vient de se plaindre. . . . . à cette Agence que malgré la déclaration de l'autorité que personne n'est tenu à payer la nourriture des soldats russes en quartier, on l'oblige à donner chaque jour depuis le 17 (29) nov. a. c. 6 kr. CM. à un soldat russe et que celui-ci étant mécontent de ce payement en demande lui-même 1 piastre par jour.

J'ai l'honneur de vous prier, Monsieur le Secrétaire d'Etat, de vouloir bien interposer vos bons offices, afin que ces exactions cessent et que le sujet autrichien mentionné soit dédommagé de ce qu'il a déjà été forcé à payer.

Je profite de cette occasion pour vous réitérer, Monsieur le Secrétaire d'Etat, les assurances de ma considération très distinguée.

Timoni.

Adresa No. 3.011 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Generalul rus Danilevski. No. 2.747. 1848 Noem. 26.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 367.)

Otnoşenie la Exelenţia Sa d. Gheneral-Maior Danilevski, Comandantul ostăşesc de aicĭ.

Cu raportul Cârmuiriĭ judeţuluĭ Dolj cu No. 1.606, primindu-se d. parucic Toma Conţescu, unul din ceĭ arestaţĭ din oraşul Pitescĭ subt vină de tulburător liniştiĭ, după punerea la cale a d. Gheneraluluĭ Gasford, şi care îmbolnăvindu-se s'a lăsat la Craiova până se va însănătoşì, Departamentul are cinste a-l înaintà Exelenţiĭ Voastre spre a se trimite la locul hotărît pentru asemenea oamenĭ.

Adresa No. 3.025 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Comisia pentru cercetarea arestanţilor politicĭ din mânăstirea Văcărescĭ. No. 2.748. 1848 Noem. 26.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinst. Comisiĭ întocmită pentru cercetarea arestanţilor din mânăstirea Văcărescĭ.

Spre îndeplinirea cereriĭ urmată prin adresa aceĭ cinst. Comisiĭ cu No. 8, Departamentul are cinste a-ĭ înaintà împreună cu aceasta:

1-iŭ. Listă de numele propaganţilor ce aŭ fost orânduiţĭ de căḑutul nepravilnic guvern, cu arătare de suma banilor rĕspunşĭ fie-căruia, ce s'aŭ primit de la cinst. Visterie.

2-lea. 76 dele din canţelaria Departamentuluĭ, şnuruite şi pecetluite, carĭ s'aŭ socotit trebuincioase în lucrările cinst. Comisiĭ şi împreună cu opis după orânduealā, şi

3-lea. 23 pacheturĭ şi un sac cu felurite hârtiĭ, publicaţiĭ şi proclamaţiĭ ce s'aŭ fost sloboḑit în evenimentele trecute de către nepravilnicul guvern şi Cârmuirilor judeţelor Teleorman şi Dâmboviţa, şi carĭ fiind acum trimise aicĭ de pomenitele judeţe n'aŭ apucat încă a se arde după punerea la cale ce este făcută pentru asemenea hârtiĭ, poftindu-se cinst. Comisie ca după săvârşirea trebuinţiĭ şi îndestularea dintr'însele a tutulor sciinţelor de carĭ va avé trebuinţă, să le înapoieze Departamentuluĭ.

No. 2.749.
1848
Noem. 26.

Adresa No. 3.056 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Cârmuirea de Dâmboviţa.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La Dâmboviţa.

Departamentul a luat sciinţă cu încredinţare că un Pitar Ioan Rovinaru, arătându-se într'acel judeţ cu împuternicire din partea unora din ceĭ ce aŭ luat parte la revoluţia trecută, ar fi strîngênd iscăliturĭ de la felurĭ de feţe spre a se îndreptà cu reclamaţie la puterile suzerane, vorbind şi bârfind maĭ multe necuviincioase expresiĭ atât la deosebite alte locurĭ, cât şi chiar în presusdvia Tribunaluluĭ local. O asemenea urmare, de va fi adevĕrată, se miră Departamentul cum se poate a se luà sciinţă de pe la particularĭ, iar nu de la Cârmuire, care este a priveghià neadormit şi a se însciinţà ea maĭ întâiŭ de orĭ-ce mişcare în judeţul sĕŭ.

I se scrie dar să cerceteze cu dinadinsul şi, dovedind o asemenea nepravilnică urmare din partea numituluĭ, îndată să-l prindă şi în bună pază să-l trimiţă la Departament cu toate hârtiile ce se vor găsì asupră-ĭ, şi arătare desluşită de toate amăruntarile aceste ̆ împrejurărĭ.

No. 2.750.
1848
Noem. 26.

Circulara No. 3.065—3.081 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către toate Cârmuirile de judeţe.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Circulare la toate Cârmuirile.

Tiştiĭ şi Sub-cârmuitoriĭ de plăşĭ fiind căpeteniile slujbaşilor acelora pentru carĭ s'a făcut punere la cale a li se lăsà armele, se scrie aceĭ Cârmuirĭ că prin înţelegerea ce va luà cu Comisia întocmită acolo pentru desarmare, să li se lase armele trebuincioase pentru apĕrarea şi îndeplinirea însărcinăriĭ lor, iar d. Cârmuitor ca un şef în care Stăpânirea are toată încrederea, şi ca un chezăşuitor al slujbaşilor sĕĭ, va îngrijì a primì chezăşiile cuviincioase de la numiţiĭ slujbaşĭ pentru întrebuinţarea armelor în adevĕratul cuget al datoriilor slujbeĭ ce le este încredinţată.

Raportul No. 548 al Subt-cârmuiriĭ Obilescilor către Cârmuirea de Ilfov. No. 2.751. 1848 Noem. 26.

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 369.)

Cinst. Cârmuirĭ a jud. Ilfov.

Sub-cârmuirea plășiĭ Obilescilor.

În urmarea porunciĭ cinst. Cârmuirĭ No. 1.531 urmată după a cinst. Departament din Lăuntru No. 3.003, dată la jalba luĭ Dimitrie Cernea, epistatul moșieĭ Ulmeni-pământenĭ, pentru stricarea caseĭ de către locuitoriĭ aceleĭ moșiĭ, mergênd sub-iscălitul în fața loculuĭ și aducênd și alțĭ oamenĭ străinĭ față, împreună cu toate părțile am cercetat: 1-iŭ. Pricina care a silit pe pârîțĭ a dărămà casa jeluitoruluĭ, tăind-o cu topoarele până în pămînt. Toțĭ cu un glas aŭ rĕspuns că toată invitarea lor la această faptă și altele a fost de la un Radu Băcanu și Anghel, locuitorĭ din acest sat, avênd pizmă veche pe jeluitorul, și eĭ aŭ fost însoțițĭ la această faptă și cu dajnicĭ rudarĭ carĭ se aflaŭ înlinierțĭ acolea, iar acum sînt fugițĭ în pădurile din plasa Znagovuluĭ, neavênd nicĭ un cuvînt a rĕspunde pentru ce pricină aŭ dărămat acea casă, decât că aŭ vĕḍut dărămând și în Bucurescĭ pe la uniĭ alțiĭ casa în acea vreme. 2-lea. Întrebând pe ceĭ străinĭ locuitorĭ cât a prețuit acea casă, după cum erà în ființă, toate părțile sfătuindu-se aŭ găsit cu cale prețul arătat în alăturata listă iscălită de toțĭ câțĭ s'aŭ aflat de față, precum și listă de lucrurile ce s'aŭ prăpădit la dărămarea caseĭ dată de veciniĭ jeluitoruluĭ carĭ aŭ avut sciință, care se și adeverează de Subcârmuire și se trimit amândouĕ la cinst. Cârmuire spre cele de cuviință.

Sub-cârmuitor, D. Tretinescu.

Copie întocmaĭ după original,

Pomojnic, D. Christescu.

Depeșa luĭ de Ségur, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide. No. 2.752. 1848 Noem. 26.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

La politique russe semblait sommeiller depuis ma dernière lettre, lorsqu'avant hier de nouvelles arrestations ont été opérées en ville. On porte le nombre des personnes arrêtées à 5 ou 6. Je

No. 2.752. 1848 Noem. 26. n'ai pas encore pu savoir si ces arrestations sont un fait direct des Russes, ou bien si elles ont été ordonnées par le tribunal exceptionnel, nommé à l'effet d'instruire contre les personnes compromises dans les derniers événements.

Du reste, la manière dont ce tribunal se trouve composé, en a si bien fait un instrument du Général Duhamel qu'on pourra toujours, et sans crainte de se tromper, attribuer au Commissaire de l'Empereur de Russie, les actes du dit tribunal.

Les personnes qui en font partie sont:

Juges: M. Michel Cornesco,
„ Charles Ghika (fils du premier Prince de ce nom),
„ le Colonel Garbasky.

Procureur G-ral, M Soutzo.

M. Cornesco est un homme ruiné ; c'était une créature du Prince Bibesco qui, après lui avoir confié le Ministère de la Justice, dut le lui retirer à cause de ses prévarications. M. Cornesco appartiendra toujours au parti qui le payera.

M. Charles Ghika est un dissipateur qui a fait longtemps de l'opposition au Prince Bibesco, et qui, un jour, pour un emploi de 350 francs par mois cessa d'attaquer le Prince et se fit son défenseur le plus ardent. Il est aujourd'hui tellement livré aux Russes que ni lui ni sa femme, ne paraissent plus chez la Princesse Ghika mère, parce que Fuad Effendi y va parfois le soir, et que des rencontres avec Fuad pourraient, disent-ils, les compromettre.

Le Colonel Garbasky est un Polonais qui a longtemps servi en Russie et qui passe également pour être livré corps et âme aux intérêts de la Cour protectrice.

Enfin M. Soutzo est le beau-frère de M. Charles Ghika et partage tous ses dévouements.

Avec un tribunal ainsi composé, la vie et la liberté des détenus politiques se trouve évidemment dans les mains du général Duhamel et il suivra inévitablement de là que les condamnations passeront, aux yeux de tous, pour des manifestations du pouvoir des Russes et de la faiblesse du Gouvernement ottoman ; et que les acquittements seront considérés comme des actes de haute clémence dont tout l'honneur reviendra à l'Empereur Nicolas.

On continue à forcer le désarmement qui, jusqu'ici, pouvait paraître un acte de la Caïmacamie, c'est-à-dire provenant d'un concert entre le Caïmacam, Fuad Effendi et le général Duhamel; mais le général Luders vient, par une note adressée à M. Con-

stantin Cantacuzène, de lui donner un caractère essentiellement russe, afin, sans doute, qu'il soit bien compris de tous que tout acte d'autorité accompli dans la Principauté, prend sa source dans la délégation donnée par le cabinet de St. Pétersbourg à ses agents. No. 2.752. 1848 Noem. 26.

Cette note dispense de l'obligation de se démunir de leurs armes, les dorobants (gendarmes), les courriers, les employés de la douane, et les villageois gardiens des frontières: Mais cette dispense est accordée à la condition qu'une liste détaillée de toutes ces personnes sera remise au général Lüders.

On ne peut plus se le dissimuler, Monsieur le Ministre, le rôle que jouent ici Fuad Effendi et Omer Pacha est un rôle qui tend à s'effacer chaque jour davantage; aussi leur attitude est génée et la considération de la Porte ne peut manquer d'en souffrir.

Veuilez agréer, etc.

(Signé:) H. de Ségur.

Nota No. 585 a Secretariatuluĭ de Stat al Țĕriĭ-Românescĭ către Agenția austriacă. No. 2.753. 1848 Noem. 27.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 164. S. fr. Secr. St.)

A l'Agence d'Autriche.

Monsieur l'Agent,

Par ma note du 29 octobre dernier No. 293, j'ai eu l'honneur de porter à Votre connaissance les mesures qui avaient été prises pour empêcher l'introduction clandestine dans le pays, de journaux et autres imprimés de Cronstadt.

Aujourd'hui le Département de l'Intérieur, par sa communication sous No. 2.230, informe le Secrétariat que, par ordre de l'honorable Caïmacamie, des commissions viennent d'être instituées aux differents points de passage sis sur la frontière valaque du côté de l'Autriche, à l'effet de veiller, moyennant des perquisitions sévères et détaillés à ce que ni les passagers, ni les conducteurs de diligence, ni les voituriers n'apportent et ne distribuent chez nous de ces journaux et imprimés, avant de les soumettre à la censure. Après une crise politique aussi violente que celle que la Valachie a subie pendant trois mois, l'intérêt du bon ordre et de la tranquillité publique, le salut de l'Etat, enfin, exige qu'on redouble de surveillance, d'un côté pour détruire tout moyen de propagande révolutionnaire, et de l'autre pour faire disparaître jusqu'à la

No. 2.753. 1848 Noem. 27. moindre trace de cette catastrophe, et ramener les esprits dans la voie de la légalité. C'est à atteindre ce but salutaire que tendent tous les efforts du gouvernement, et il est de son devoir de ne pas souffrir qu'on se permette de les neutraliser ou de les entraver.

En conséquence je m'empresse de vous prier, Monsieur l'Agent, de vouloir bien faire prévenir les conducteurs de la diligence autrichienne et les voituriers, ainsi que tout voyageur relevant de votre protection, de l'institution des dites commissions, ainsi que des attributions qui leur sont dévolues, avec ordre de se soumettre à la visite des commissaires.

Je profite de cette occasion pour vous réitérer, Monsieur l'Agent, l'assurance de ma haute considération.

No. 2.754. 1848 Noem. 27.

Adresa No. 3.456 a Consulatuluĭ Rusesc din Iașĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.280.)

(Consulatul împărătesc al Rusieĭ.)

Către cinstitul Departament al trebilor din Lăuntru.

Soția proprietaruluĭ satuluĭ Onesciĭ din ținutul Bacăuluĭ Aslan s'a adresat la Corpusnoĭ Comandir cu rugăminte pentru a se slobodì de sub arest pe soțul eĭ, la care este supus după dispozițiile nacialstveĭ ostășescĭ. Drept aceea Consulatul trimite aicea în copie rĕspunsul ce a urmat într'aceasta din partea d-luĭ Gheneral de Infanterie Lüders către gheneralicescul Consulat din Bucurescĭ și poftesce pe cinst. Departament să facă cuprinderea luĭ cunoscută jeluitoareĭ Aslan.

(Anexă.)

Tălmăcire.

Primind scrisoare de la soția proprietaruluĭ satuluĭ Onesciĭ din ținutul Bacăuluĭ Aslan, cu rugăminte de a slobodi pe soțul eĭ de sub arest, am cinste a poftì pe d-voastră, Milostivule Domn, a-ĭ trădà al meŭ rĕspuns, că pâra urmată din partea Ispravniculuĭ asupra luĭ Aslan nu mĭ-a fost până acum cunoscută. Aslan se ade-

veresce de vinovat pentru-că a înlesnit cu prodovoletvie pe banta Leşilor ce se adunaŭ în pădurea Grozescilor, precum despre aceasta aŭ arătat într'un cuvînt toţĭ prinşiĭ rĕŭ cugetătorĭ, şi sciind planul cel turburător liniştiĭ ţĕriĭ a acestor bandiţĭ, nu a încunosciinţat pe Ocârmuire. După vajnicia uneĭ asemenea pârĭ, eŭ nu-l pot slobodî de sub arest, decât socot că el va fi desvinovăţit, îndată ce arătările pârîşilor luĭ s'ar descoperi neadevĕrate. No. 2.754. 1848 Noem. 27.

Întocmaĭ, Burghilion.

Adresa No. 788 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.755. 1848 Noem. 27.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 27 Fin./4.623. Secr. St.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ

C. Sfat orăşenesc al Capitaleĭ prin raportul de subt No. 5.197 încunoscinţează Departamentuluĭ că d. Paharnic Atanasie Xenocrat, mădular al Sfatuluĭ şi însărcinat cu îngrijirea pentru cele trebuincioase Ex. Sale Fuad Efendi, a făcut cunoscut că Ex. Sa a poruncit a se pune geamurile trebuincioase la încăperile de desubt şi de la poarta palatuluĭ, precum şi cele de la curtea Sf. Mitropoliĭ şi din mânăstirea Radu-Vodă, unde locuesc ostaşi turcĭ, carĭ toate aceste aducêndu-se la îndeplinire, s'a făcut o cheltuealâ de leĭ una mie şeapte sute treĭ-spre-ḑece şi anume:

	Leĭ	Par.
La palatul locuinţiĭ Ex. Sale	1.027	25
La mânăstirea Radu-Vodă	90	20
La odăile din Mitropolie	595	—

afară de # patru-spre-ḑece pentru două lampe ce iarăşĭ de către Ex. Sa s'aŭ cerut a se aşeză în sala bileardaluĭ.

Cerênd c. Sfat ca pentru ceĭ cheltuiţĭ la încăperile de la Mitropolie şi Radu-Vodă să se îndatoreze iconomul celeĭ dintâiŭ şi igumenul celeĭ d'al doilea a-ĭ plătì, iar cea-laltă sumă cheltuită la încăperile palatuluĭ de şedere al Ex. Sale să se întoarcă în cassa Sfatuluĭ.

Această împrejurare supuind-o şi Departamentul în cunoscinţa

No. 2.755. 1848 Noem. 27. c. Căimăcămiĭ, se roagă plecat să binevoească a chibzuì şi a-l împărtăşì cu deslegare.

Şeful Departamentuluĭ, Iancu Filipescu.

Secs. 2. Şeful Secţieĭ, N. Pâcleanu.

(Resoluţie:) Se va rĕspunde că pentru sumele de leĭ 90 par. 20 şi 595 să ceară de la Logofeţia bisericească împlinirea lor de la iconomul Mitropolieĭ şi igumenul mânăstiriĭ Radu-Vodă, iar pentru o mie de leĭ 1.027 par. 25 şi galbenĭ 14, să ceară chibzuirea Sfatuluĭ administrativ extraordinar asupra sumelor din carĭ se cuvine a se rĕspunde.

C. Cantacuzino.

No. 2.756. 1848 Noem. 27. Adresa No. 9 a Comisieĭ cercetăriĭ celor amestecaţĭ în faptele revoluţionare, către Secretariatul de Stat al Ţĕriĭ-Româneschĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 152/2.158. Secr. St.)

Comisia cercetăriĭ celor amestecaţĭ în faptele revoluţionare.

Cinstituluĭ Secretariat al Statuluĭ.

Comisia avênd neapĕrată trebuinţă la lucrările sale a vedé opisul delelor aceluĭ cinst. Secretariat de toate lucrările sale pe câtă vreme a ţinut nepravilnica oblăduire a revoluţionarilor, roagă plecat pe cinst Secretariat să binevoească a i-l trimite cât maĭ în grab, şi după săvârşirea trebuinţiĭ se va înapoià.

Mich. Cornescu.

Grefierul, Teodor Iotropulo.

No. 2.757. 1848 Noem. 27. Lista deputaţilor sătenĭ în Comisia pentru desbaterea Proiectuluĭ proprietăţiĭ şi a sumelor ce aŭ primit aceştia.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Listă de deputaţiĭ de sate aĭ judeţelor pentru desbaterea Proiectuluĭ proprietăţiĭ şi baniĭ ce aŭ primit.

			Leĭ	Par.
Iordache Buga	din judeţul	Buzăŭ	175	20
Ilie Ghinoiu	„ „	Muscel	175	20
Vasile sin Radu	„ „	Ialomiţa . . .	175	20
Dimitrie Lipan	„ „	Brăila	175	20
Ioan Turcea	„ „	Romanaţĭ . . .	175	20
Preotul Neagu	„ „	Slam-Râmnic .	175	20

			Leĭ	Par.	
Ştefan Bojneanu	din județul	Gorj	175	20	No. 2.757.
Ilie sin Stoica	„ „	Teleorman . .	175	20	1848
Michalache Barbu	„ „	Argeş	175	20	Noem. 27.
Gheorghe Scurtulețu	„ „	Mehedințĭ . . .	175	20	
Badea din satul Părăenĭ	„ „	Vâlcea	175	20	
Stoian Ivan	„ „	Dolj	175	20	
Stancu sin Stănică	„ „	Dâmbovița . .	175	20	
Ene Cojocaru	„ „	Prahova . . .	175	20	
Nae sin Barbu din Frunzarĭ	„	Olt	175	20	
Mateĭ Călinescu	„ „	Vlaşca	40	20	
Adecă leĭ două miĭ şease sute seapte-decĭ şi treĭ . .			2.673	—	

Obştesc cassier, (indescifrabil).

(Lista e scoasă la 27 Noemvrie 1848 pentru Comisia cercetăriĭ arestanților de la Văcărescĭ.)

Adresa No. 1.144 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.758. 1848 Noem. 28.

(Conc. Arch. St. Dos. No. 2.212/92. Secr. St.)

Căimăcămia.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Dorind Căimăcămia a cunoasce pe toțĭ câțĭ se îndreptează la Poliția Capitaleĭ şi la Cârmuirile județelor cerênd pasporturĭ pentru trecerea peste graniță, poftesce pe cinst. Departament ca îndată să deà poruncă către disele dregĕtoriĭ, vestindu-le că nu maĭ sînt slobode a da pasporturĭ fără maĭ întâiŭ a cere deslegarea cinst. Departament, care iarăşĭ va fi tot-deauna întemeiată pe aceea ce se va da din partea Căimăcămieĭ în urma încunoscințăriĭ ce se va face acesteia de nisce asemenea cererĭ de pasporturĭ.

Adresa No. 1.152 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.759. 1848 Noem. 28.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Româneseĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exolenția Sa Gheneralul Lüders prin Nota No. 110 pune înainte Căimăcămieĭ că a găsit de cuviință, după sciințele ce a primit,

No. 2.759 că un Ioniță de la Buzău, Costandin Arion ce a fost comisar la
1848 șosele, Michalache Stoianovicĭ marchitanul dughengiŭ, Stănescu și
Noem. 28. Serghie actorul să se supue cercetăriĭ Comisieĭ ce este rânduită a examinà pe arestuițiĭ la mânăstirea Văcărescĭ, și că așà numitele fețe să nu fie slobode a eșì din Bucurescĭ, ci îndatorate a da chezășie că se vor înfățișà la acea Comisie îndată ce se vor cere, neavênd însă a da chezășie, să se trimiță la mânăstirea Văcărescĭ, spre a se ținé acolo până ce li se vor face doprosurile; și de urmare cere Exelenția Sa a fi însciințat.

Către aceasta arată Exelenția Sa că a poruncit să se arestuească și să se trimiță la Văcărescĭ, Ciocârlan pe carele de mult îl caută Poliția, Ionescu fostul pomojnic secretaruluĭ la Tribunalul de Comerț, Michăileanu ce a fost directorul teatruluĭ și Halepliu fostul actor, fiind-că toțĭ aceștia, după sciințele ce a luat, aŭ fost amestecațĭ maĭ mult decât alțiĭ la neorânduelile ce aŭ urmat.

Căimăcămia făcênd cunoscută cinst. Departament cuprinderea maĭ sus așternută a noteĭ Exelențiĭ Sale Gheneralul Lüders, îl poftesce ca îndată să aducă la îndeplinire dispozițiile dintr'însa, după care să încunoscințeze Căimăcămieĭ resultatul spre a-l comunicà și din parte-ĭ Exelențiĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders după cerere.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.760.
1848
Noem. 28

Cuvîntul rostit de Omer Pașa către oștirea Țěriĭ-Românescĭ.

(Vestitorul Românesc. No. 85. 1848. 30. XI.)

La mission du soldat est grande, mais c'est la grandeur même de cette mission qui lui ouvre une carrière aussi vaste pour la gloire à laquelle il est appelé. Les qualités d'un soldat sont la fidélité, la bravoure et la subordination. Ce n'est que par elles qu'il peut atteindre le but de sa destination, qui est la défense de la patrie et le maintien des lois Je m'estime heureux d'avoir été témoin du serment que cette milice a prêté et, comme l'âme de chaque armée est le corps des officiers, j'aime à espérer qu'ils sauront la guider par leur bon exemple, et, en s'acquittant avec honneur de leur devoir, acquérir des titres à la bienveillance et à la satisfaction de Sa Majesté le Sultan, leur souverain, ainsi qu'à celle de Sa Majesté l'Empereur de Russie, leur protecteur.

Cuvîntul rostit de Generalul Duhamel către oștirea Țěriĭ-Românescĭ.

No. 2.761.
1848
Noem. 28.

(Vestitorul Românesc. No. 85. 1848. 30. XI.)

Messieurs,

Avant de quitter cette enceinte, je crois de mon devoir de vous parler à cœur ouvert, car on ne gagne rien à se dissimuler la vérité. Je regrette de le dire, mais la milice valaque n'a pas répondu à l'espoir que les deux hautes cours impériales avaient placé en elle. Jamais une poignée de factieux n'aurait réussi à bouleverser toutes les institutions du pays, si chacun de vous eût fait son devoir. Il y a eu trahison de la part de quelques-uns, il y a eu irrésolution, mollesse, absence de véritable discipline militaire, de la part de tous.

Oui, Messieurs, je ne vous le cache pas, vous avez de grands torts à vous reprocher et vous aurez beaucoup à faire pour vous réhabiliter aux yeux de vos concitoyens. Pour inspirer de la confiance au pays, vous devez commencer par avoir de la confiance en vous-mêmes. Soyez persuadés que la milice avec l'effectif qu'elle présentait avant la dernière catastrophe, était plus que suffisante pour réprimer toute tentative de trouble et d'insurrection. C'est dans ce but seulement que la milice a été instituée. C'est dans ce but que le pays s'impose des charges onéreuses pour son entretien. Au reste, ne parlons plus du passé, mais songeons à l'avenir. Sachez, Messieurs, qu'un peu plus tôt ou un peu plus tard, la garantie du maintien de l'ordre légal et de la tranquillité publique sera de nouveau remise entre vos mains. Préparez-vous donc dès à présent à remplir avec zèle et fidélité les devoirs que cette tâche vous impose. Justifiez mieux que par le passé la confiance que les deux hautes cours veulent bien encore vous témoigner. Surtout, Messieurs, ne perdez jamais de vue que les institutions que les deux hautes cours vous ont octroyées sont placées sous votre sauvegarde et habituez vos compatriotes à plus compter sur vous pour leur sécurité que sur l'appui des bayonnettes étrangères.

No. 2.762. 1848 Noem. 28. **Adresa No. 5.229 a Comandantuluĭ reserveĭ rusescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.**

(Orig. rus. şi rom. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 12.548.)

Comandirul otreadeĭ de reservă din Moldova şi Basarabia.

Tălmăcire.

Domnul Comandir corpusuluĭ al 5-lea de pihotă, prin predpisania din 24 Noemvrie No. 1.647, m'a însciinţat că Mărirea Sa Împĕratul înalt a binevoit a porunci:

1. La întâmplare când după împrejurările următoare, austrieceştile oştirĭ saŭ locuitoriĭ sprijinitorĭ puteriĭ pravilicescĭ în Transilvania vor fi nevoiţĭ a-şĭ căutà adăpostire în Prinţipaturile Moldavieĭ şi Valachieĭ, în ţarcul aşezăriĭ oştilor noastre, să se primească frăţesce, de sine înţelegêndu-se că fără a se desarmà, netrecêndu-se însă graniţele pentru darea ajutoruluĭ acestuia.

2-lea. Pe Unguriĭ aceĭ tulburătorĭ şi Şiclerĭ carĭ vor căutà scăpare în Prinţipaturĭ, asemenea să se primească în privirea iubiriĭ de omenire, cu această numaĭ neapĕrată condiţie ca armele să se depuie la graniţă.

3-lea. Toate încercările cestor din urmă de rĕŭ cugetătoare năvălirĭ în ţeara de noĭ cuprinsă, a se întîmpinà şi a se desfiinţà cu arme, fără a intrà oştile noastre în stăpânirea austriecească.

Împărtăşind aceste înalte poruncĭ încunosciinţate oştirilor noastre, am cinste plecat a rugà pe Departament, ca prin înţelegere cu cine se cuvine, să regularisească ca cinovniciĭ de pe graniţă şi ispravniciĭ de ţinuturĭ să deà numaĭ decât nacialnicilor noştri de cordunurĭ căzăceştilor liniĭ, statorniciţĭ pe pâraele Bistriţa şi Trotuşul cu ale lor curgĕtoare despărţirĭ, toate sciinţele despre trecerea peste graniţă a oştilor i locuitorilor lucrătorĭ în folosul Împĕratuluĭ austriecesc, precum asemenea şi despre neprieteniĭ lor.

General-Leitenant, Moller.

No. 2.763. 1848 Noem. 29. **Nota No. 1.164 a Caimacamuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Agentul Austrieĭ.**

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No 179. S. fr. Secr. St.)

Bucarest.

Monsieur l'Agent,

Ayant reçu les deux notes que vous m'avez fait l'honneur de m'adresser sub No. 3.427 et 3.507, ayant trait toutes les deux aux

mesures de désarmement prises sur l'invitation de Son Excellence M. le Commandant en Chef des troupes Impériales, je n'ai pas manqué de faire les démarches nécessaires à ce sujet et j'ai l'honneur actuellement de vous faire part des décisions suivantes qui ont été adoptées à la suite. No. 2.763. 1848 Noem. 29.

1. Relativement à la note sub No. 3.427, que les armuriers peuvent réparer des armes et achever celles qu'ils ont commencées, et également confectionner les parties dont les armes sont composées, toutefois sous la condition expresse de ne pas s'en occuper à l'insu de l'Agence, et d'y déposer toute arme achevée, conformément aux règles générales.

2 Relativement à la note sub No. 3.507 que les sujets Autrichiens, domiciliés tant à Bucarest que dans les districts, peuvent déposer les armes à l'Agence et chez leurs Starostes, pourvu que les autorités autrichiennes communiquent ensuite à qui de droit des listes exactes des pièces qui leur ont été remises.

Je saisis en même temps cette occasion pour vous renouveler, Monsieur l'Agent, l'assurance de ma haute considération.

(Signé) Const. Cantacuzino.

A Monsieur de Timoni, Agent d'Autriche, etc., etc.

Adresa No. 628 a Departamentuluĭ Visterieĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 2.764. 1848 Noem. 29.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Departamentul Vistieriei Prinţipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Secția II. Bucurescĭ.

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Delele alăturate pe lângă adresa aceluĭ c. Departament cu No. 1893 dându-se în cercetarea Comisieĭ alcătuită pentru cercetarea secotelilor de la 11 Iunie până la 13 Septemvrie, s'a primit acum rĕspuns subt No. 4, care cu cinste se îndrepteazâ în copie pe lângă

No. 2.764. 1848 Noem. 29. aceasta, spre a se vedé de către c. Departament cele descrise într'însul şi a se face cele de cuviinţă potrivit cu deslușirea ce arată pomenita Comisie.

Şeful Departamentuluĭ, Alexandru Ghica.
Şeful Secsieĭ, Ioan Al. Ghica.

(Resoluţie:) Cuprinderea lucrăriĭ cinst. Comisiĭ întocmită pentru cercetarea banilor cheltuiţĭ cu Exelenţia Sa Suleiman Paşa, se va trimite în copie Cârmuiriĭ de Vlaşca ca să o deà în cunoscinţa Magistratuluĭ, şi să urmeze întocmaĭ după arătările ce face acea cinst. Comisie, raportuind şi Departamentuluĭ de ceea ce va descoperì.

No. 2.765. 1848 Noem. 29.

Circulara No. 818—834 a Departamentuluĭ trebilor din Läuntru către toate Cârmuirile de judeţe din Ţeara-Românească.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Ţirculare.

Departamentul a luat sciinţă despre o neorânduealǎ ce s'ar fi urmând asupra desarmăriĭ, că adecă fără să meargă fie-care proprietar de arme ca să le depuie, subt marca şi pecetea sa, la Comisia într'adins orânduită la Poliţia Capitaleĭ, şi să-şĭ primească bilet după regulele ce s'aŭ publicat, se strîng nisce asemenea arme chiar de către subt-cârmuitoriĭ plăşilor, şi saŭ înfăşurate maĭ multe la un loc, orĭ aşezate prin lădĭ se îndreptează la ḑisa Comisie. Cu aceasta dar se privesce că nasc doue marĭ necuviinţe: întâĭ abaterea din temeiurile poruncilor obştite, şi al doilea că neregulata această strîngere a armelor cu asemenea chip va fi o pricină de confusie la vremea întoarceriĭ, a nu-şĭ maĭ puté găsì fie-care armele sale, şi poate aceasta va fi acum pricina a se îndemnà uniĭ din ceĭ cu puţină judecată ca să le şi tăinuească. Spre acest sfârşit dar grăbesce Departamentul a scrie Cârmuiriĭ să îngrijească cu mare stăruire a se urmà regulele obştite pentru aceasta, făr' de cea maĭ puţină abatere, căcĭ într'alt chip pentru orĭ-ce neorânduealǎ se va ivì în urmă, rĕspunderea va privi pe seama Cârmuiriĭ.

Nota No. 300 a Consuluiuĭ general al Rusieĭ către Secretariatul de Stat al Țěriĭ-Românescĭ. No. 2.766. 1848 Noem. 29.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. S. fr. Secr. St.)

Bucarest.

Monsieur le Secrétaire d'Etat,

En réponse à votre note en date du 24 de ce mois sub No. 543, par rapport au désarmement des sujets étrangers, je me fais un devoir de me référer au contenu de celle que je viens d'adresser à S. Ex. M. le Caimacam, relativement aux sujets Autrichiens. Les facilités accordées à ces derniers peuvent, sans inconvenient, être concédées à tous les autres sujets étrangers.

En m'empressant, Monsieur le Secrétaire d'Etat, de vous restituer ci-près les trois notes annexées à votre communication susmentionnée, je vous prie d'agréer l'assurance de ma considération très distinguée.

Chr. Kotzebue.

A Monsieur Jean Phillipesco, Secrétaire d'Etat, etc.

Adresa No. 698 a Generaluluĭ rus Danilevski către Ministrul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ. No. 2.767. 1848 Noem. 29.

(Traducere. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Comandantul orașuluĭ Bucurescĭ.

Bucurescĭ.

Exelențiĭ Sale d-l Ministru al trebilor din Năuntru.

Executorul ce este orânduit la mânăstirea Văcărescĭ, d-l Orescu, cu toate că la început mĭ-a tras băgarea de seamă cu aplecarea luĭ la slujbă, însă în ḑilele astea, după maĭ multe băgărĭ de seamă ce am făcut, am vĕḑut că numitul de loc nu se silesce să-șĭ înplinească datoriile sale după cum se cuvine unuĭ cinovnic cu bună judecată; căcĭ de maĭ multe ḑile neducêndu-se pe la Văcărescĭ, șĭ-a lăsat cu dispreț datoria slujbeĭ și toate lucrurile în cea maĭ mare neorânduează, pentru care cu cinste fac cunoscut Exelențiĭ Voastre:

1-iŭ. Necurățenia odăilor arestanților trece peste măsura omenească, și maĭ cu seamă în locurile de eșit afară.

No. 2.767. 1848 Noem. 29. 2-lea. Albiturile și ciarșafurile arestanților sînt cu totul tăvălite și nespălate, pe lângă aceasta și alte multe neorânduelĭ.

Făcênd cunoscut Exelențiĭ Voastre cele cuprinse maĭ sus, eŭ mĕ socotesc dator, ca nisce iubitorĭ de omenire, să rog plecat pe Exelenția Voastră ca să nu trecețĭ cu vederea, ci ca un bun șef să luațĭ cu de-amĕruntul în băgare de seamă acest articol. Iar pentru urmare vĕ rog să mĕ onorațĭ cu rĕspunsul Exelențiĭ Voastre.

(Iscălit:) General-Maior, Danilevski.
Tălmăcit, V. Mustacov.

(Resoluție:) Se va da îndată poruncă executoruluĭ ca, potrivit arătăriĭ ce face D-luĭ General-Comandirul, să se conforme la toate poruncile ce îĭ va da Generalul, pentru care se va duce îndată la Generalul ca să primească acele poruncĭ; iar tot de-odată să i se facă băgărĭ de seamă pentru nepaza datoriilor puse asupră-ĭ și pentru că nu urmează ca la început, pe când Exelenția Sa Generalul-Comandir a arătat mulțumire de a luĭ purtare.

No 2.768. 1848 Noem. 29. Raportul No. 1.823 al Cârmuiriĭ de Romanațĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Romanațĭ.

Poliția locală prin raportul cu No. 200 a făcut cunoscut Cârmuiriĭ că dovedind pe un Iancu Amărăscu, locuitor din Capitala Bucurescĭ, preumblându-se prin acest oraș Caracal fără căpătâiŭ, ar fi trimis la dînsul ca să-l aducă spre cercetare pentru rândueala veniriĭ sale aicĭ, și cu ce bilet de drum se află eșit din Capitală. Și numitul Amărăscu, maĭ nainte de a merge la poliție, ar fi dosit lăsând la gazda unde a fost o căruță cu caĭ ce aveà.

După 4 ḑile în urma acestuĭ raport, s'a arătat la Cârmuire și numitul Amărăscu cu jalbă, deslușind că el se află venit maĭ dinainte de la Bucurescĭ într'acest județ la o cureà de moșie ce are în hotarul Amărăscilor, și că de acolo viind și prin oraș, se vede poprit de poliție.

Cârmuirea dar în urmarea acelor arătate de poliție și prin al 2-lea raport cu No. 213, că numitul n'are nicĭ bilet de drum, și că plecarea luĭ din Bucurescĭ este tainică, pentru-că în revoluția trecută s'a aflat unul dintre propaganțiĭ județuluĭ Ilfovuluĭ, bănu-

indu-se asupră-ĭ, pe de o parte a scris poliţieĭ ca să-l asigureze pe chezăşie în oraş, iar pe de alta plecat se face cunoscut cinst. Departament, cerêndui-se deslegare de urmarea ce are a face cu dînsul. No. 2.768. 1848 Noem. 29.

Cârmuitor, Ioan Gigârtu.
S., Z. Dimitrescu.

Secţia 1-iŭ.

(Resoluţie) Să se rĕspundă cinst. Cârmuirĭ, că pentru această împrejurare trebue să se înţeleagă cu Gheneralul Gasfort.

Adresa No. 47 a executoruluĭ Curţiĭ administrative către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.769. 1848 Noem. 29.

(Orig. Arch. M de Interne. Dos. No. 368.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Executorul Curţiĭ administrative.

După raporturile şi socotelile mele ce le-am dat cinst. Departament pentru cheltueala şi hrana arestuiţilor din mânăstirea Văcărescĭ, vĕḍênd că se zăbovesce căutarea lor, plecat rog pe cinst. Departament ca să-mĭ sloboadă leĭ 8.000 No. opt miĭ, şi apoĭ după săvârşirea socotelilor se vor ţiné în seamă şi aceştia pe lângă ceĭlalţĭ leĭ cincĭ miĭ No. 5.000 ce ĭ-am primit maĭ nainte după raportul meŭ cu No. 44.

Serdar, Christea Orescu.

Corespondenţă din Iaşĭ către „Bucovina". No. 9. 1848. 3. XII. Supl. No. 2.770. 1848 Noem. 29.

Moldova. Iaşĭ. În sfârşit s'a publicat în No. 90 al foaeĭ oficiale din 11 Noemvr. legea pentru ţensură ce de mult cu groază o aşteptăm; ea cuprinde 48 articule. Eŭ tac despre impresia ce mĭ-a produs mie această lege, menită de a ne degradà la rândul dobitoacelor; mărturisesc însă că subt altă privire ea mĭ-a apăsat spiritul. Sînt sigur că o aĭ şi d-ta, şi că de veĭ aruncà ochiĭ asupra eĭ, veĭ face tot aceeaşĭ descoperire ca şi mine, adecă veĭ găsì îndată, că ea nu cuprinde decât nisce forme; forme şi pururea numaĭ aceste ni se daŭ de 14 anĭ! O mare parte a Regulamentuluĭ asemenea nu cuprinde decât nisce forme, şi în colecţia ofisurilor domnescĭ, o carte groasă de 360 pagine, iarăşĭ veĭ găsi numaĭ forme deşerte, carĭ omoară spiritul şi întemeiază numaĭ

No. 2.770. nesiguranța persoaneĭ, cinsteĭ, averiĭ, ba chiar și a esistențiĭ. Subt
1848 aceste forme îșĭ ascunde părtinitorul judecător nesciința și nele-
Noem. 29. giuirea sa; cu aceste forme îșĭ acopere răpitorul funcționar administrativ pradele sale; prin ele se scapă înșelătorul datornic de îndatoririle luĭ; prin ele se răpesce orfanilor averea părintească, și în sfârșit ele sînt carĭ aŭ isgonit din inimile noastre fidelitatea și credința, consciința, dreptatea, până și religia, fiind-că păzirea formalităților ne ține loc de toate. Sĕrmano Moldovă și nefericiților Românĭ! aŭ trecut timpiĭ, în carĭ o strîngere de mână și o mică arvonă eraŭ maĭ sfinte decât lungile contracte de astăḑĭ, unde se puneà o singură pecete în loc de toată întărirea judecătorească, când în loc de hrisoavele de astăḑĭ cu litere de aur, ajungeà o hotărîre scrisă pe genunchĭ în puține cuvinte, și unde în sfârșit se da un caftan în loc de diplomele de acum. Părințiĭ noștri eraŭ maĭ fericițĭ în simplitatea lor, căcĭ eĭ nu aveaŭ formalitățĭ pentru a acoperì cu dînsele orĭ ce nedreptate, și limba românească încă nu primise în lexiconul eĭ cuvintele hatîr și rușfet. — Atuncĭ nu se cunosceà nicĭ censura, și liberul Român îșĭ iubià cu toată puterea sufletuluĭ patria sa liberă, și datinele eĭ, consfințite de secolĭ, eraŭ legile sale. Românul atuncĭ erà tot odată aristocrat, democrat și comunist. El erà aristocrat, că se mândria de boeria câștigată prin merit adevĕrat; el erà democrat, fiind-că se îngrijià de binele popoluluĭ ca de al sĕŭ; erà și comunist, că împărțià de bună voe averea sa cu săraciĭ; el zidià monăstirĭ și le înavuțià ca să hrănească pe ceĭ flămânḑĭ; el întemeià spitalurĭ pentru a purtà grijă de bolnaviĭ străinĭ, și făceà fântânĭ pentru a adăpà pe ceĭ însetațĭ; el în sfârșit zidià bisericĭ, ca acolo dimpreună cu ceĭ maĭ săracĭ să se închine Dumneḑeuluĭ sĕŭ. Nu erà învĕțătură creștinească, care el nu ar fi dovedit prin faptă. Unde sînt timpiĭ aceștia? Aŭ trecut, s'aŭ dus cu străluciţiĭ noștri străbunĭ. În locul simplitățiĭ a urmat luxul, în locul simțuluĭ de dreptate înșelăciunea, în locul amoruluĭ patrieĭ interesul privat, și în locul religiosităţiĭ adevĕrate a urmat parte credința deșartă parte ateismul. În zadar se încearcă astăḑĭ censura de a ne încunjurà cu zidurĭ chineze, partea cea maĭ bună a noastră s'a pierdut, pe noĭ ne-aŭ demoralisat din adins și sistematic; acum se poate închide Europa de noĭ, noĭ maĭ mult nu ne putem strică! [1])

---

[1]) Aceasta se poate înțelege numaĭ de clasa domnitoare și nicĭ cum de popol, care fiind maĭ depărtat de guvern, a păstrat originala sa simplitate și încă nu s'a putut strică. De la cine a purces demoralisația, noĭ am spus-o destul

Iașĭ 30 Noemv. La curte se fac pregătirĭ pentru un bal, cu care s'a sĕrbà ḑiua Sfîntuluĭ Neculaĭ. La curte se socoate, cum se pare. că oamenii nu sînt prea disposațĭ de a se amuzà în anul acesta, saŭ în ḑiua aceea, fiind-că din înaltă poruncă s'aŭ pornit doĭ adjutanțĭ, carĭ sînt tot odată și colonelĭ, d-niĭ Sc. și L. pe la casele foncționarilor, invitând femeile acestora să vie în ḑiua hotărîtă la bal, și amerințându-le că, de nu vor fi disposate la joc și nu vor merge la bal, bărbațiĭ lor vor fi dațĭ afară din slujbă.— D. Costin Catargiŭ, logofĕt Justițieĭ, fu miluit cu o mulțumire domnească pentru folositoarea repartiție de nisce sume de banĭ, încredințate d-sale, la carĭ a dovedit tot acea ghibăcie ca și la strîngerea proviantuluĭ pentru oștile rusescĭ, cu care a fost însărcinat. — ! No. 2.770. 1848 Noem. 30.

De la Petersburg, prin Consulatul general rosienesc, a venit de-a dreptul Domnuluĭ Moldoveĭ și fără nicĭ o mijlocire a Turcieĭ, o poruncă împĕrătească hotărîtoare moduluĭ cum aŭ să se plătească de către Principate acele 300.000 ruble împrumutate lor de Rosia spre ținerea armieĭ rusescĭ. Acest mod este următorul: provisoriŭ în ambele Principate aŭ să se strîngă de la 1 Ianuarie viitor douĕ ḑecimĭ adiționale a biruluĭ direct saŭ capitație. O ḑecime se va plătì de către comunele sătescĭ, și cea-laltă decime de către proprietariĭ moșiilor. Această poruncă venită de-a dreptul maĭ arată încă odată cât de puțin în practică se păzesc făgăduințele cuprinse în nota conteluĭ Nesselrode din 19 Iulie trecut. În adevĕr, cum cabinetul de San-Petersburg explică această hotărîre, făcută fără maĭ nainte scirea și încuviințarea Turcieĭ, cu îndatorirea solenel luată în pomenita notă, că Rosia nu va adoptà nicĭ o dispoziție în Principate decât în împreună înțelegere cu M. S. Sultanul, suzeranul Principatelor?

---

de ades, și este și în deobște prea bine cunoscut, ca să nu maĭ fie trebuință a însemnà aicĭ isvorul maĭ de aproape. Cu atât maĭ mare cinste însă este pentru Moldovenĭ, că eĭ, ca și frațiĭ lor din Valachia, singurĭ aŭ simțit trebuința uneĭ radicale îndreptărĭ a stăriĭ lor soțiale și politice, precum aŭ rostit-o destul de apriat în luna luĭ Martie. Această manifestație eĭ trebue să o plătească acum cu așà de grele suferințe.

Red.

No 2.771.
1848
Noem. 30.

Jurnalul Sfatuluĭ Administrativ extraordinar al Ţĕriĭ-Românescĭ în afacerea uneĭ cheltuelĭ făcute cu Rifaat Paşa.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 29 Fin./4.623. Secr. St.)

Jurnal.

Astădĭ, Marţĭ 30 Noemvrie, anul 1848, în adunarea Sfatuluĭ administrativ extraordinar, citindu-se adresa sub No. 1.121 ce s'a îndreptat de către cinstita Căimăcămie, împreună şi cu o altă adresă sub No. 2.749 a cinstituluĭ Departament din Lăuntru, în privinţa cheltueliĭ făcute în sumă de leĭ patru miĭ şeapte sute şeaĭ-spre-ḑece pe seama Ex. Sale Rifaat Paşa, în ḑilele când se aflà aicĭ în Capitală, şi vĕḑêndu-se cele într'însa cuprinse, spre a se chibzuì şi hotărî sumele din carĭ se cuvine a fi rĕspunsă preḑisa cheltueală,

Sfatul a chibzuit cá această sumă de leĭ patru miĭ şeapte sute şeaĭ-spre-ḑece să se rĕspunḑă de la Visterie din § cheltuelilor extraordinare.

Va binevoì dar d-luĭ Şeful Departamentuluĭ din Lăuntru a supune acest jurnal în cunoscinţa cinstiteĭ Căimăcămiĭ spre a da cuviincioasa deslegare.

(Iscăliţĭ:) Constantin Suţu, Constantin Belu, Alexandru Ghica, Ioan Câmpineanu, Ioan Al. Filipescu.

Întocmaĭ după original, N. Pâcleanu.

No. 2.772.
1848
Noem. 30.

Adresa No. 605 a Secretariatuluĭ de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ către Comisia cercetătoare a celor amestecaţĭ în faptele revoluţionare.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 152/2.158. Secr. St.)

Secretariatul Statuluĭ Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ.

Cinstiteĭ Comisiĭ a cercetăriĭ celor amestecaţĭ în faptele revoluţionare.

Spre îndeplinirea cereriĭ ce face cinst. Comisie prin Adresa No. 9, cu cinste se alătură pe lângă aceasta treĭ opise de toate delele ce aŭ isvorît în Secretariatul Statuluĭ pe câtă vreme a ţinut nepravilnica oblăduire a revoluţionarilor, unul fiind al secsieĭ 1 pentru lucrările trebilor din Năuntru, altul al secsieĭ al 2-lea pentru

pricinile sudiţescĭ cela-lalt al secsieĭ al 3-lea pentru corespondenţa turcească. Deosebit de aceste se maĭ află în canţelarie şi alte 9 dele ale fostuluĭ guvern revoluţionar provisoriŭ, pe câtă vreme a lucrat cu deosebita sa canţelarie, a cărora titul se va vedé tot în opisul secsieĭ 1-ĭ. No 2.772. 1848 Noem. 30.

Adresa No. 839 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2773. 1848 Noem. 30.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Raport către c. Căimăcămie.

Din sciinţele ce s'aŭ primit de la maĭ multe cârmuirĭ de judeţe, arătătoare de pricinile ce aŭ mijlocit a nu se puté săvârşi complecta desarmare a locuitorilor până la sorocirea cea din urmă care este mâne la 1-iŭ luneĭ luĭ Dechemvrie, Departamentul a luat pricină a încunosciinţà după datorie cinst. Căimăcămiĭ, cu adăogire de rugăciune că, de va găsi de cuviinţă, să binevoească a se înţelege cu locurile competente spre a se amânà aceasta pe un soroc şi de alte cincĭ-spre-ḑece ḑile, adică până la 15 ale luniĭ luĭ Dechemvrie, despre care adastă a fi împărtăşit cu cuvenita deslegare. Însă această amânare numaĭ la judeţe.

Nota No. 1.355 a Consululuĭ general al Grecieĭ către Secretariatul Statuluĭ al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.774. 1848 Noem 30.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. S. fr. Secr. St.)

Monsieur le Secrétaire d'Etat,

A la suite de ma communication sub No. 1.304, j'ai l'honneur d'inclure ci-joint une requête du sujet hellène Christodulo Jean, dont vous voudriez bien relever que son associé a été assomé de coups par les malfaiteurs le 8 courant dans la terre de Prounto (Distr. Ilfovo) et que le requérant demande, pour sa sûreté personelle, la permission d'avoir ses armes sous garantie, ou bien que le Gouvernement local prenne des messures efficaces à ce sujet, afin qu'il puisse vaquer à ses affaires, sans crainte d'être massacré par les brigands.

Ce fait étant de la plus grande importance, est de nature sans

No. 2.774. doute à attirer votre sérieuse attention. Monsieur le Secrétaire
1848 d'Etat, ainsi que celle du Gouvernement du pays.
Noem. 30. Le désarmement de tous les habitants sans distinction amènera des suites fâcheuses pour le pays, et les malfaiteurs trouveront le moyen de se multiplier de manière à nuire gravement au commerce.

Déjà le Département de l'Intérieur, par sa circulaire en date du 16 n-bre, insérée dans le Buletin sub No. 59, ne se le dissimule point, et reconnaît l'existence de tous ces malfaiteurs qui infestent plusieures parties de la Principauté.

Je me fais donc un devoir bien empressé de vous réitérer ici la contenu de ma note sub No. 1.304, en réclamant en faveur des sujets hellènes, qui se trouvent dispersés dans les campagnes, ou qui font des excursions dans l'intérieur, l'autorisation d'avoir leurs armes, surtout quand ils offriraient des garants pour celà. Notament j'ai l'honneur de demander en faveur du requérant cette même autorisation, pour se mettre en sûreté contre les attentats des voleurs.

Je profite de cette occasion pour vous renouveler, Monsieur le Secrétaire d'Etat, l'assurance de ma considération très-distinguée.

C. I. Rizo.

Bucarest.

A Monsieur Jean Philippesco, Secrétaire d'Etat, etc., etc.

No. 2.775.
1848.
Noem. 30.

Adresa No. 6 a Comisieĭ pentru cercetarea socotelilor Guvernuluĭ revoluționar, către Cancelaria Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Comisia orânduită pentru cercetarea socotelilor urmate până la 13 Septemvrie trecut, la cercetarea socotelilor trimise pe lângă adresa aceĭ cinstite Canțelariĭ de la 17 ale trecuteĭ lunĭ Octomvrie cu No. 1.324, în urmarea otnoșenieĭ cinstituluĭ Departament din Lăuntru cu No. 823, avênd trebuință a cunoasce dacă d-luĭ Michalache Abdulaide, cel ce a fost orânduit cu servițul și cele trebuincioase pe lângă Exelenția Sa Suleiman Pașa, maĭ are primite și alte sume peste cele următoare:

De la Sfatul orăşenesc şi anume: No. 2.775. 1848 Noem. 30.

3.220,— sub numire pentru pregătirile cuvenite la întoarcerea Exelenţieĭ Sale Talaat Efendi de la Iaşĭ.
4.830,— Idem asemenea pentru Exelenţia Lor Suleiman Paşa şi Emin Paşa.
6.440,— Idem, idem prin d-l Cociu Coim.
3.864,— „ „
2.682,10 „ „
3.220,— „ „
24.256,10
4.833,20 prin d-l Anghel Melic ce fusese asemenea orânduit.
6.500,— prin Cârmuirea de Vlaşca în 200 #.

35.589,30. Peste tot leĭ treĭ-decĭ şi cincĭ miĭ cincĭ sute opt-decĭ şi nouĕ par. treĭ-decĭ, şi spre acest sfârşit i se va face întrebare numituluĭ a da rĕspuns prin înscris, precum asemenea şi dacă pentru cheltuelile urmate prin însuşĭ nu maĭ are alte documenturĭ decât cele înfăţişate Comisieĭ până acum, ca după aceea să poată da şi aceasta sfârşit cercetăriĭ cuvenite.

N. Pâcleanu, N. Borănescu.

Canţelarieĭ cinst. Departament din Lăuntru, Secsia I.

(Resoluţie:) Se va da aceasta în copie luĭ Abdulaidis, poftindu-l ca cât maĭ în grabă să deà rĕspuns în scris.

Adresa No. 7 a Comisieĭ pentru cercetarea socotelilor Guvernuluĭ revoluţionar către Cancelaria Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneşcĭ. No. 2.776. 1848 Noem. 30.

(Orig. Arch. M. de Interne Dos. No. 302.)

Comisia orânduită pentru cercetarea socotelilor urmate până la 13 Sept. roagă pe acea cinstită Canţelarie a binevoi să-ĭ trimiţă, în orighinal saŭ în copie încredinţată după orânduеală, raportul fostuluĭ administrator al districtuluĭ Vlaşca cu No. 5.127 pentru leĭ 359 par. 18 pentru chiria a cincĭ trăsurĭ ce s'aŭ maĭ luat în trebuinţa veniriĭ Exelenţiĭ Sale Soleiman Paşa la Bucurescĭ, precum şi alte dovedĭ şi documenturĭ ce vor maĭ fi saŭ se vor cere de la

No. 2.776. Cârmuirea de Vlașca, fiind trebuincioase la îndeplinirea cercetăriĭ
1848 ce se cere de la aceasta.
Noem. 30.

N. Pâcleanu, N. Borănescu.

Canțelarieĭ cinst. Departament din Lăuntru. Secsia 1.

(Resoluție:) Se va orândui unul din scriitorĭ ca să meargă la acea Comisie și să scoață copie după cerutele dovedĭ, dacă acea delă nu a fost între cele înapoiate la Departament de către acea Comisie.

No. 2.777. Adresa No. 8 a Comisieĭ pentru cercetarea
1848 socotelilor Guvernuluĭ revoluționar către Cance-
Noem. 30. laria Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Comisia orânduită pentru cercetarea socotelilor urmate până la 13 Septemvrie trecut, pentru cheltuelile urmate prin d. Anghel Melic ce a fost orânduit pe lângă Exelenția Sa Suleiman Pașa la Giurgiŭ, în sumă de leĭ 15.391,35, prin d. executorul Curțiĭ administrative în felurĭ de cheltuelĭ în sumă de leĭ 15.083, și prin cinst. Agie de aicĭ din Bucurescĭ, pentru plata căruțelor ce aŭ mers la Giurgiŭ, în sumă de leĭ 4.450, ne primind până acum nicĭ un fel de socoteală și documenturĭ spre îndeplinirea cercetăriĭ, și printr'aceasta cu cinste roagă pe acea cinst. Canțelarie a binevoi să îndatoreze pe maĭ sus pomenițiĭ și cinst. Agie a înfățișà la această Comisie, atât socotelĭ arătătoare anume, cât și temeiurile și documenturile ce vor fi avênd spre sprijinirea lor la cercetare, ca să se poată aduce la sfârșit aceea ce se cere cu îndatorire de la aceasta.

N. Pâcleanu, N. Borănescu.

Canțelarieĭ cinstit. Departament din Lăuntru, Secsia 1.

(Resoluție:) Se va face cunoscut cinst. Căimăcămiĭ că arătatul Melic se află dus peste graniță. Pe de altă parte se va face cunoscut executoruluĭ ca să se ducă la Comisie să predeà socoteala ce i se cere, și pentru suma de leĭ 4.450, plata căruțelor ce aŭ mers la Giurgiŭ, se va scrie Poliției ca să trimiță ceruta deslușire.

Raportul No. 2.239 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.778. 1848 Noem. 30.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Departament din Làuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Dolj.

Cârmuirea încunoscinţând şi Exelenţiĭ Sale General-Leitenant Gasfort, Comandirul împĕrătescilor oştirĭ aflate în mica Valachie, atât netrebniciile urmate de către revoltanţiĭ Petre Orbescu, comisarul propagant, preotul Barbu de la Satul Slăviţa şi profesorul Grigore Michăescu, carĭ ceĭ dintâĭ doĭ aŭ făcut de iznoavă revoluţie în acest judeţ, şi cel de al treilea a rĕspândit felurimĭ de vorbe necuviincioase către uniĭ alţiĭ, cu scop de a-ĭ exaltà de iznoavă, după cum s'a încunosciinţat despre dînşiĭ maĭ pe larg cinst. Departament prin raporturile cu No. 207 şi 1.586, precum şi pentru un preot Dimitrie din satul Cetatea, că acesta în vremea revoluţieĭ trecute, ca cel maĭ exaltat ce erà, nu numaĭ şĭ-a călcat sfintele sale datoriĭ precestuind pe sătenĭ nespovediţĭ şi prin sunetul clopotelor ardicând tot satul a pornit cu Crucea şi Evanghelia în fruntea lor spre ajutorul Magheruluĭ, cu care urmare a întărîtat norodul a pricinui jafurĭ şi bătăĭ, dar nicĭ acum în urmă nu s'a potolit, ci invitează pe locuitorĭ a da nesupunere ordineĭ legale, şi altele multe. Şi cerêndu-ĭ Exelenţiĭ Sale deslegare ce urmare să se facă cu dînşiĭ, fiind-că staŭ de atâta vreme la arest, fără să li se hotărască soarta la un fel, prin poruncile cu No. 868 şi 882 arată Cârmuiriĭ că câte patru numiţĭ revoltanţĭ împreună cu alăturatul convert din parte-ĭ cu No. 881 să se înainteze la Bucurescĭ spre a se da în primirea Comandantuluĭ aceĭ Capitale, d. General-Maior Danilevski, spre urmarea cu dînşiĭ celor de cuviinţă.

Prin urmare dar Cârmuirea înaintând cinst. Departament pe numiţiĭ revoltanţĭ, îl roagă plecat să binevoească a-ĭ da împreună cu acel convert al Exelenţiĭ Sale în dispoziţia d. General-Maior Danilevski.

Cârmuitor, Filişanu.
Secretar, N. Greceanu.

Sec. 1.
Or. Craiova.

No. 2.779. 1848 Noem. 30. **Depeşa luĭ de Ségur, Consulul Francieĭ la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.**

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

Le parti que j'ai pris de continuer à vous expédier ma correspondance par Constantinople, se trouve justifié par les évènements qui ont eu lieu en Transylvanie.

Il y a quatre jours qu'on apprit ici que la ville de Cronstadt avait été envahie par les Hongrois et brûlée en partie; aussitôt des détachements turcs et russes se dirigèrent vers la frontière: chacune des garnisons expédia, dans cette direction, 1 bataillon d'infanterie, 1 escadron de cavalerie et 2 pièces de canon.

J'ignore encore quelles nouvelles ont été reçues hier au soir. Je sais seulement que, la poste de Cronstadt ayant manqué, on n'a eu jusqu'ici, dans le public, que des nouvelles d'Hermannstadt du 6. A cette époque, les Hongrois de Transylvanie avaient envahi le territoire des Saxons établis dans cette même province. La petite ville de Marienburg avait eu 135 maisons, 6 magasins et toutes ses granges brûlées. Les Hongrois s'étaient retirés emportant, sur de nombreuses voitures, les effets qu'ils avaient pillés.

Les troupes turques et russes parties d'ici ont pour mission de préserver le territoire de la Valachie de toute tentative d'invasion et de protéger les émigrés, en leur facilitant l'entrée de la Principauté. Fuad Effendi et Omer Pacha ont été heureux, je crois, de trouver ainsi une occasion toute naturelle, de montrer les troupes ottomanes à des populations qui, ne les ayant pas encore vues, n'avaient pas pu juger de leur exacte discipline.

Veuillez agréer, etc., etc.

(Signé:) H. de Ségur.

P. S. 15 décembre.—Le courrier de Vienne, en retard depuis le 11, nous parvient à l'instant. Les dernières nouvelles de Paris qu'il apporte sont du 20 novembre. Elles ont par conséquent mis 25 jours pour venir. Comme je calcule que cette dépêche pourra être à Paris en 23 jours, par Constantinople, et que cette voie est encore la plus sûre, je continue à diriger mes lettres par la voie de mer.

2. P. S. On me remet à l'instant copie d'une lettre de Cronstadt qui contient ce qui suit: „Les bruits qui se sont répandus sur notre ville sont, Dieu merci, erronés. La ville est sauvée, les Hongrois ne se sont pas même présentés jusqu'à ses portes; mais, dans les villages environnants, il a été beaucoup pillé et même assassiné. No. 2.779. 1848 Noem. 30.

„Les propriétés valaques et saxonnes, qui se trouvent dans la plaine, sont encore en danger.— Cronstadt, 13 décembre."

Nota luĭ Paul Bataillard despre misiunea luĭ A. G. Golescu la Paris. No. 2.780. 1848 Noem. 30.

(Or. Col. I. I. Brătianu.)

M. A. George Golesco, arrivé à Paris au commencement d'août 1848, écrivit aussitôt au ministre des affaires étrangères pour lui demander audience. Il ne reçut pas de réponse.

M. Golesco alla voir alors un représentant qui parla au ministre, et par lequel le ministre lui fit dire qu'il était prêt à le recevoir.

M. Bastide, avec lequel il ne fut pas même question de réception officielle, acueillit du reste parfaitement M. Golesco. Il lui demanda ce qu'il y avait à faire. M. Golesco dit au ministre quel effet salutaire auraient eu quelques paroles de la France en faveur de la Valachie. Il insista, non sur les droits que la Roumanie avait à nos sympathies, mais sur le grand interêt que la France ellemême avait dans cette question. Il est à peine utile de rappeler ici que le succès de la révolution valaque dépendait surtout de l'appui que la France donnerait à la Turquie. C'est ce que les Turcs eux-mêmes avaient donné à entendre aux Valaques. Plusieurs tels que . . . . à Constantinople . . . . à Giourgio . . . . à Paris, avaient engagé les chefs de la révolution, à tâcher d'obtenir pour la Turquie cet appui qu'elle n'osait solliciter directement [1]).

M. Golesco parla en ce sens au ministre. Il lui dit aussi que la Valachie avait besoin d'armes et de quelques officiers expéri-

[1]) Le secrétaire de l'ambassade turque à Paris a même dit à Golesco que la Turquie en viendrait peut-être à faire des ouvertures directes au gouvernement français. Mais cela était bien délicat; l'ambassadeur a dû voir d'ailleurs qu'on ne pouvait rien attendre de la France. Il ne paraît pas que ces ouvertures aient été faites.

No. 2.780. mentés, de quelques administrateurs habiles. Il lui demanda des
1848 fusils qu'il n'était pas en mesure de payer, mais dont le gouver-
Noem. 30. nement garantissait le paiement. On parla des ressources financières du pays, en même temps que des besoins d'armes les plus pressants. Finalement, pour ne s'engager que pour une dette facile à acquitter promptement, M. Golesco demanda seulement 5.000 fusils, destinés à l'armement de la garde nationale de Bucarest. Le ministre prit note de tout. Et quelques jours après, il fit dire à M. Golesco, par le représentant dont il a déjà été question, qu'il avait fait partir les 5.000 fusils [1]), qu'il avait envoyé à notre ambassadeur à Constantinople des instructions conformes au vœu qui lui avait été exprimé.

Or ces assurances étaient complétement fausses. M. Golesco, aussitôt après les avoir reçues, avait écrit au ministre pour en avoir la confirmation; il n'eut point de réponse. Il finit par savoir au ministère que rien n'avait été fait. Le chef . . . . . M. . . . . lui dit formellement qu'on ne livrerait point de fusils au gouvernement valaque; qu'on ne pouvait armer ainsi les Valaques, sans même savoir si la Turquie était pour eux; qu'on ne ferait rien avant que la Turquie eût fait des ouvertures directes. Ainsi, on exploitait la situation si difficile de la Turquie pour s'autoriser à ne rien faire, et on refusait tout appui à un peuple luttant pour son indépendance, sous le seul prétexte que cela pourrait déplaire à son suzerain, prétexte qu'on savait faux. [2]) Cependant on ajoutait que le Gouvernement était prêt à vendre des fusils à des Valaques, comme à tous autres exportateurs dont les intentions n'étaient pas suspectes; mais qu'il fallait que le prix en fut livré immédiatement. Proposition dérisoire, puisqu'on savait que M. Golesco n'était pas pourvu de la somme nécessaire. [3])

Influences des agents russes à Paris.

M. Golesco vit une seconde foi le ministre des Affaires étran-

[1]) Où et comment devaient-ils être envoyés?

[2]) Il n'est pas impossible toutefois que l'ambassadeur turc, consulté à cet égard, se soit montré peu disposé à armer les Valaques, la France ne donnant point son appui à la Porte.

[3]) Peu de temps après la révolution de février, un armurier de Paris avait offert de livrer autant de fusils qu'on voudrait en bon état, au prix de 10 fr. chacun. Il est fâcheux qu'on n'ait pas recouru d'avance à ce moyen. Il est inutile d'observer, qu'après les affaires de juin, un tel marché était impossible, les fusils de munition ayant été retirés de la circulation.

gères, après la trahison des Turcs à Bucarest. Il venait le prier d'intervenir auprès de la Porte pour obtenir le désaveu de Fuad Effendi [1]) et la liberté des prisonniers. A défaut d'une intervention directe, l'envoyé de la Valachie demanda au ministre français d'agir auprès du Gouvernement anglais et de l'ambassadeur anglais à Paris pour qu'ils intervinssent à sa place. M. Bastide accueillit comme toute naturelle cette prière, si ingénieuse pour la France. No. 2.780. 1848 Noem. 30.

Depuis lors M. Golesco a envoyé encore au ministre quelques notes qu'il lui avait demandées. Mais il ne l'a plus revu.

M. Golesco a fait un voyage à Francfort en novembre.

Le gouvernement central de Francfort, et les membres radicaux de la diète de Francfort, se sont montrés bien plus préoccupés de la question romane et ont manifesté beaucoup plus d'intérêt pour la Valachie, que le gouvernement français et même que les représentants de la gauche de notre Assemblée.

Scrisoare de sub Carpaţĭ către „Gazeta de Transilvania" No. 95. 1848. 22. XII. No. 2.781. 1848 Noem. 30.

De subt Carpaţĭ. — Sĕptămâna aceasta veniră vre-o câţĭ-và din aceĭ 52 de Cazacĭ carĭ sînt meniţĭ a patrolà în Prahova până la graniţa austriacă şi scriseră fînul prin cârciumă şi la mânăstirĭ. Cu toate că Cazaciĭ se silesc a ţiné, cum dic eĭ, ordinea legală, totuşĭ arendaşiĭ, maĭ vîrtos aĭ Brezeĭ şi aĭ Comarniculuĭ, nu lipsesc a bate oameniĭ după Regulament, numaĭ pentru aceea pentru că dnea-luĭ în luarea capitaţieĭ nu vrea să se ţină de Regulament, ci cere îndoit, la care cerere vedĭ bine că creştiniĭ simţiră curaj de a se împotrivi. — Gazeta Transilvanieĭ înspăimîntă toate autorităţile şi muscăleşcĭ şi turceşcĭ şi ciocoeşcĭ, căcĭ nu numaĭ că se opri straşnic citirea eĭ, dar pe pasagerĭ carĭ vin de la Braşov îĭ caută până la piele, apoĭ şi conductoriĭ caruluĭ iute trebuiră să deà iscălitură, că nu numaĭ dnea-lor nu vor aduce nicĭ măcar un petec din aşà gazetă în ţeară, dar nu vor lăsà nicĭ pe pasagorĭ să-şĭ molipsească mânile de ea! — Ce puterĭ fermecătoare poate să aibă această gazetă, şi pentru Muscalĭ şi pentru Turcĭ şi

[1]) Soliman Pacha, commissaire nommé par le précédent ministère, avait éte désavoué par le ministère Reschid Pacha, pour s'être montré trop favorable aux Valaques. C'était bien le moins que la Porte désavouât Fuat Effendi, pour l'odieuse trahison qu'il avait commise.

No. 2.781. 1848 Noem. 30. pentru ciocoĭ, de se înspăimântară atâta de dînsa. Desarmarea poporuluĭ se face în înțelesul maĭ strîns, căcĭ nu numaĭ puşcile şi pistoalele se ieaŭ unde se află toate, dar aŭ început a luà şi topoarele şi frigările de prin casele țĕranilor, şi lasă la 4 case numaĭ un topor. Nu pot să pricep ce putere este asta-muscălească, care se teme şi de frigărĭ! — Se vede dar în adevĕr că obscurantismul norduluĭ va să întunece şi mințile Românilor. Aşà este croit; însă Româniĭ sînt ce-và maĭ isteţĭ şi nu se întunecă uşor, ci din contră vedem că se lumină Muscaliĭ de la dînşiĭ, şi daŭ fuga peste graniță unde ard luminile.

No. 2.782. 1848 Noemvrie.

Adresa Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru în afacerea despăgubiriĭ proprietarilor şi arendaşilor.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

La Depart. din Lăuntru.

La adresul c-stuluĭ Depart. din Lăuntru No. 753 în privința stăruirilor ce fac uniĭ din proprietarĭ şi arendaşĭ a li se face despăgubirile de pagubele ce aŭ cercat în vara trecută, provenite din evenimentele revoluțieĭ, în urma cercetărilor ce s'aŭ făcut prin boerĭ județenĭ potrivit dispozițiilor jurnaluluĭ din 31 Oct., Căimăcămia rĕspunde a supune acele relațiĭ primite în cercetarea cinst. Sfat administrativ, spre cercetare şi chibzuire dacă în urma acelor relațiĭ maĭ trebuesc comisiile chibzuite a se orândui prin județe să se maĭ înființeze la acele județe, unde cercetarea s'a făcut şi relația a venit în cinst. Depart., şi de resultatul aceĭ chibzuirĭ să fie Căimăcămia încunoscințată.

No. 2.783 1848 Noemvrie.

Adresa No. 2.604 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ către Căimăcămie.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prinţipatuluĭ Țĕriĭ-Româneseĭ.

Secția 1. Masa 1. Bucurescĭ.

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ.

Acest Departament are cinste a alăturà pe lângă aceasta c. Căimăcămiĭ în copie jurnalul încheiat de cinst. Sfat administrativ

extraordinar atingĕtor de pretenţiile ce s'ar ivì din partea proprietarilor şi arendaşilor de moşiĭ în potriva locuitorilor pentru pagubele pricinuite atât în vremea trecutelor evenimente cât şi pe viitorime, şi este plecat rugată ca, de se va găsì cu cale şi de cinst. Căimăcămie, să binevoească a da deslegare de urmare. No. 2.783. 1848. Noemvrie.

Şeful Departamentuluĭ, Iancul Filipescu.
Şeful Secţieĭ, Ar. Giuvala.

(Resoluţie:) Primit; rĕmâne însă în îngrijirea cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru, de a avé multă priveghere asupra celor ce vor fi rânduiţĭ cercetătorĭ la ivire de asemenea plângerĭ, pentru a lor destoinicie, cinste şi credinţă, spre a nu se pricinuì locuitorilor cea maĭ mică năpăstuire, de care făcêndu-se, este hotărâtă rĕspundere şi aspră dojenire asupra aceluia din partea căruia va venì şi se va sprijinì năpăstuirea. Câte însă din acele pretenţiĭ nu se vor puté constatà după rânduita cercetare de adevĕrate şi drepte, şi vor lăsà cea maĭ mică bănuealā că sînt năpăstuitoare, acele Departamentul este îndatorat a le îndreptà în judecată spre a se cercetà şi hotărî după pravilă.

C. Cantacuzino.

Ordinul No. 754—758 al Generaluluĭ rus Hasfort către Cârmuirile din România-mică.

No. 2.784. 1848 Noemvrie.

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Copie după poruncile ce s'aŭ dat la Noemvrie . . . ḑile ale acestuĭ an de către Comandirul oştirilor împĕrăteseĭ rusescĭ intrate în Valachia-mică, Gheneral-Leitenant Gasford, Cârmuitorilor de judeţul Dolj subt No. 756, Gorj subt No. 757, Vâlcea subt No. 754, Mehedinţĭ subt No. 758 şi Romanaţĭ subt No. 755.

Cu prilejul puneriĭ la cale ce a făcut locala stăpânire a Prinţipatuluĭ Valachieĭ, după înţelegerea ce a avut cu şefiĭ orânduiţĭ din partea ocrotitoarelor Curţĭ, ca locuitoriĭ să aducă armele ce vor avé pe la dînşiĭ la obştescile case, aflate în îngrijirea comisiilor, osebit pentru acest sfârşit alcătuite din d. Cârmuitorĭ aĭ judeţelor şi comisarĭ ostăşescĭ rusescĭ şi valachĭ, în privinţă a se păzi orândueala maĭ bine, a se îngrădi siguranţa şi a se păstrà în întregime acele arme, eŭ găsesc de trebuinţă în judeţele Valachieĭ-micĭ, ocupate de oştirile împĕrătescĭ rusescĭ aflate subt a mea comandă, să poruncesc spre împlinire următoarele pravilĭ:

1-iŭ. Locul îndeletniciriĭ Comisieĭ se orânduesce în presustvia Cârmuiriĭ prin oraşe, iar în judeţe în canţelariile subt-cârmuitorilor.

2-lea. Comisia va întocmì două condicĭ şnuruite, subt iscăli-

No. 2.784 1848 Noemvrie. turile mădularilor eĭ şi pecetea Cârmuiriĭ, pentru înscrierea armelor după al lor fel. Cea dintâĭ pentru armele de foc, precum puscĭ, pistoale, carabine şi altele; iar cea de al doilea pentru înscrierea armelor celor albe, precum săbiĭ, iatagane, etc.

3-lea. Tot felul de arme se va primì într'acest chip:

A. Fie-care proprietar de arme îşĭ înfăţişează armele sale la Comisie cu bilet lipit pe armă saŭ legat de dînsa, subt a sa iscălitură, dacă scie carte, saŭ a sa pecetie; iar de prin sate săteniĭ carĭ nu sciŭ carte înfăţişează arma sa faţă cu logofĕtul satuluĭ şi cu preotul, şi aceştia însemnează numele luĭ pe urmă în fiinţa Comisieĭ.

B. Arma îndată se înscrie în cuvenita condică de către Comisie, după al eĭ fel, subt numĕrul următor.

C. Tot atuncia îndată se dă proprietaruluĭ de arme de primirea eĭ adeverinţă, tot subt acel numĕr, subt iscălitura tutulor mădulărilor Comisieĭ şi subt pecetea Cârmuiriĭ.

D. Şi tot acel numĕr se scrie şi pe biletul ce proprietarul a lipit pe a sa armă.

4-lea. Primindu-se într'acest chip arma, se dă subt îngrigirea comisaruluĭ rusesc.

5-lea. Pentru păstrarea armelor, Cârmuirea locală va da o încăpere uscată, fără umezeală şi ferită de foc în fie-care oraş al Presidenţiĭ judeţuluĭ, aproape de hauptbahta rusească, pentru că după punerea la cale ce s'a făcut, armele se vor păstrà subt îngrijirea carauleĭ rusescĭ, spre a nu se supune stricăciuniĭ.

6-lea Comisia la primirea armelor este datoare să facă cunoscut proprietarilor, că armele lor se vor păstrà întregĭ şi că după împrejurărĭ şi după deslegarea stăpâniriĭ li se vor întoarce înapoĭ.

7-lea. Amploiaţiĭ poliţiilor pământescĭ şi orăşenescĭ, ca nisce slujbaşĭ aĭ puteriĭ executive, pot să aibă arme, şi de aceea pentru eĭ se face exepţie de a înfăţişà armele lor la Comisie, asemenea exepţie se face şi pentru d-lor Consuliĭ, Viţe-consuliĭ şi agenţiĭ puterilor străine, carĭ sînt slobodĭ a avé arme, afară însă de locuitoriĭ sudiţĭ ce sînt subt a d-lor protecţie şi supunere.

Aceştĭ sudiţĭ sînt datorĭ a înfăţişà armele lor la dregĕtoria protecţieĭ lor, iar apoĭ d-lor, Consuliĭ, Viţe-consuliĭ şi Agenţiĭ vor fi datorĭ a da foae de toate armele sudiţilor ce se păstrează la Dumnea-lor.

8-lea. Toate aceste prăvilĭ să se publicarisească prin mijlocirea poliţiilor pământescĭ, iar de va cere trebuinţa şi prin preoţiĭ

satelor, ca fie-care să scie și să vadă într'această măsură a stă- No. 2.784. pânirii o singură numai apěrare de sine, iar nu că se ridică cui-vă 1848 dreptul proprietății, și că numai pentru asigurarea întregimii ar- Noemvrie. melor se orânduesc la locurile păstrării lor comisari rusesci și caraul rusesc.

9-lea. Împreună cu aceasta să se obștească asemenea și gloaba orânduită de stăpânire pentru acei ce nu vor împlinì toate aceste pravilĭ.

10-lea. De urmarea întru aceasta să am înscințare.

Pentru întocmai copie după cea în copie trimisă.

Șeful secsii, Al. Dimitrescu.

Petiția unor neguțătorĭ și arendașĭ, cerênd scutire de desarmare. No. 2.785. 1848 Noemvrie.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinstitului Departament din Lăuntru.

Ceĭ maĭ jos iscălițĭ oamenĭ, ce întrebuințăm speculațiĭ, avênd adese trebuințe pe afară, siguranția și apěrarea vieții noastre aŭ fost armele, ce acum, după obșteasca măsură, se adună de la locuitorii acestuĭ Prințipat, măsură ce s'a cunoscut de trebuință pentru stavilirea a verĭ-ce mișcărĭ rěsculătoare. Însă printr'aceasta noue ni se aduce încetarea a orĭ-căreia speculĭ și comunicațiĭ de pe afară, căcĭ fără arme sîntem tot-deauna în primejdia vieții despre făcětorĭ de rele.

Caracterul, felul meserieĭ și trecutul viețuiriĭ noastre, precum și posiția ce avem în soțietate, sînt îndestule chezășuirĭ atât pentru neîmpărtășirea trecutelor neorânduelĭ, cât și pentru dorința noastră despre liniștea obștească. Ne rugăm dar cinstituluĭ Departament ca să nu ne numere în rândul celor supușĭ la desarmare, ci să ni se sloboadă voe a purtà arme în călătoriile de pe afară ce facem în unicul scop de maĭ sus arătat, căcĭ la din împotrivă vom fi silițĭ a părăsì negoțul cu desăvârșită derăpănare a noastră.

Cât despre chezășuirea bunelor noastre cugetărĭ și a întrebuințăriĭ acestor arme, sîntem gata a da și destoinice chezășiĭ, pe carĭ le socotim că vor fi primite și de Înalta Stăpânire.

Aĭ cinstituluĭ Departament plecațĭ,

Manolache Zefharis, Grigorie Zefharis, Tase Steriade, Dumitrache Sachelaris, Panait arendaș de la Ghimpațĭ.

No. 2.786. 1848 Noemvrie.

Raportul No. 5.534 al Cârmuiriĭ de Gorj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Gorj.

Cârmuirea potrivit instrucțiilor și îndatoririlor ce i s'aŭ pus prin poruncile cinst. Departament, petrecênd tot-deauna cu cea maĭ mare priveghere asupra orĭ-căreia mișcărĭ s'ar întâmplà în județ, află că în satul Cojanĭ, proprietatea Magheruluĭ, s'ar fi întors prin schela Câinenĭ patru slugĭ d'ale acestuia din Transilvania, cu carĭ se dusese de aicĭ, și aducêndu-ĭ îndată le-a și făcut cercetările cuvenite, și alt maĭ mult n'a putut dovedì decât că Magherul se află acum la Sibiiŭ împreună cu Tell și că cel dintâiŭ pleacă la Viena, iar cel de al doilea la Brașov spre a se întâlnì cu Eliad, îndatorați fiind încă a arătà locuitorilor satuluĭ pomenit, ca să îngrijească de toate ale moșieĭ până când va voi Dumnedeŭ a se întoarce în patrie-ĭ între dînșiĭ. Și pentru-că nisce asemenea oamenĭ sînt primejdioșĭ liniștiĭ obștescĭ, maĭ cu seamă că dintr'înșiĭ unul și anume (loc gol) fiind om vechiŭ de 20 anĭ în slujbă-ĭ, poate să aibă vre-o misie secretă ce o tăgăduesce la cercetare, pe de o parte asigurându-ĭ subt pază, grăbesce cu respect a aduce aceste împrejurărĭ la cunoscința cinst. Departament, iar pe de alta adaugă a sa părere, că de va găsì de cuviință să se depărteze aceștia din satul pomenit maĭ sus în orĭ ce alt loc, căcĭ fiind tot aicĭ, poate să fie maĭ mult comprometată liniștea obștească ce se amerință și de alțĭ asemenea turburătorĭ, — binevoind a-ĭ da deslegare de urmarea ce trebue să facă cu dînșiĭ.

Cârmuitor, N. Formac.
Secret., G. Gărdăreanu.

Sec. 1. Masa 1.

No. 2.787. 1848 Noemvrie.

Nota luĭ A. G. Golescu către Ministrul Afacerilor Străine al Franciei.

(Copie. Acad.)

Lorsque Suleiman Pacha eût reconnu, au nom du Sultan, le gouvernement provisoire de Valachie, celui-ci nomma, au nom du peuple, la députation qui devait porter au Sultan une pétition re-

vêtue de près de 100.000 signatures, par laquelle les Valaques demandaient la sanction formelle des 22 articles constitutionnels, au nom desquels s'était fait la révolution du 11 (23) juin. Effrayé de cette démarche, l'ambassadeur russe, M. Titoff exigea avant tout de la Porte, qu'elle se refuse de reconnaître un caractère officiel à la députation. Le salut de la révolution valaque dépendait, en effet, du succès de cette démarche: Suleiman Pacha, qui jouissait de la confiance entière du Sultan, avait conseillé de sanctionner les actes de la révolution et le cabinet turc, qui avait été induit en ereur par les mensonges officiels de la diplomatie russe, pouvait être entièrement désabusé à cet égard. Reçus officiellement, les députés valaques pouvaient entraîner la détermination de la S. Porte en leur faveur. L'ambassadeur russe le sentait trop bien et il n'épargna ni intrigues ni menaces pour s'y opposer. Les représentants de France et d'Angleterre, loin de soutenir le courage de la S. Porte, refusèrent eux-mêmes de reconnaître un caractère officiel à la députation, et, intimidant ainsi, par leur propre exemple, le cabinet turc, ils firent échouer la démarche des Valaques. No. 2.787. 1848 Noemvrie.

Les paroles qu'ils répétèrent à quelques-uns des membres de la députation, prouvent d'ailleurs que la France et l'Angleterre ont sacrifié la question des Moldo-Valaques aux nécessités de leur politique: „Au nom du ciel, leur fut-il dit, cédez à la nécessité des choses; attendez des temps meilleurs et ne faites pas de votre cause une question européenne, au moment où l'Europe est si préoccupée de ses propres affaires!“ Puis les représentants de France et d'Angleterre ajoutèrent: „La révolution sera étouffée pour le moment; mais soyez sûrs qu'on ne sévira ni contre les personnes, ni contre les biens“.

Le gouvernement valaque accepta avec résignation la position qui lui était faite, au nom de l'inflexible nécessité de la politique générale et laissa étouffer la révolution, sans opposer la moindre résistance. Mais depuis lors, plusieurs milliers de citoyens ont été l'objet des persécutions de la Russie et il est question aujourd'hui de sévir même contre leurs biens.

S'il ne s'agissait ici que de l'intérêt personnel des hommes de la révolution, nous n'oserions pas en entretenir le ministre de la République française; mais il faut considérer que ces hommes forment précisément la partie de la nation qui est la plus capable de sacrifice et de dévouement, et que toute atteinte portée à leurs bien ou à leurs droits de citoyens, ammoindrit par là-même les

No. 2.787. 1848 Noemvrie. ressources et l'énergie du parti national. Si la Russie exige avec instance la confiscation de leurs biens, c'est qu'elle sent parfaitement que ces biens sont précisément de ceux qui sont presqu'entièrement consacrés à la délivrance du pays. C'est de ce point de vue que nous osons appeler l'attention de M. le ministre sur les confiscations projetées par la Russie, le priant d'intercéder en faveur des hommes de la révolution et de ne pas laisser se démentir les assurances données par le représentant de France.

Les moyens d'action ne manqueront pas à l'intervention intelligente de M. le ministre. Il nous suffira d'indiquer ici que la peine de la confiscation est abolie dans les Principautés, en vertu du Règlement organique lui-même, et qu'elle est aussi absolument défendue, en vertu d'un firman, dans toute l'étendue de l'empire turc.

Quelques paroles énergiques, prononcées par les représentants de France et d'Angleterre à Constantinople, préviendront facilement le nouveau malheur qui menace de fondre sur les Principautés; si, au contraire, ces représentants ne parlent pas à temps, le langage convenable (et ils hésiteront à le faire s'ils ne reçoivent des instructions précises à cet égard) la Russie aura encore gain de cause, et le malheur des Principautés sera consommé.

A. G. Golesco.

Note recommandée à l'attention bienveillante de M. le ministre des affaires étrangères de la République française.

No 2.788. 1848 Noemvrie.

Memoriul luĭ A. G. Golescu și I. Maiorescu către deputațiĭ francesĭ.

(Copie. Col. Ion Ghica.)

Citoyens Représentants,

Le peuple roumain, qui a longtemps servi de rempart à l'Europe contre les attaques redoutables de l'Islamisme, n'a cependant jamais été payé par l'Europe chrétienne que d'oubli et d'indifférence!

Bien plus: tandis que ce brave peuple versait son sang pour la chrétienté, des princes chrétiens du voisinage l'assaillaient par derrière et cherchaient à lui ravir son indépendance!

Quand, après plusieurs siècles d'efforts inouis, les Roumains eurent succombé sous le nombre de leurs ennemis et quand, après un long et fatal système de corruption, durement imposé, ils eurent

été réduits au dernier degré d'épuisement et de servitude, l'Europe ajouta encore le mépris à l'indifférence! No. 2.788. 1848 Noemvrie.

Telle a été la justice des rois et des princes de l'Europe à l'égard du peuple moldo-valaque.

Cependant, ce peuple n'en songeait pas moins à se relever de son abaissement, car la foi en sa destinée ne lui a jamais fait défaut, même en ses jours les plus mauvais.

Plus tard, la justice des peuples se montra plus généreuse que celle des rois: la France apparut aux nations comme l'ange propagateur de la Liberté. Elle ne montra de mépris pour aucun peuple et, tendant la main à tous, elle les releva de leur abaissement par sa doctrine d'égalité, de fraternité et de liberté.

Les peuples aimèrent donc la France: ils continuèrent à l'aimer malgré les fautes du gouvernement de juillet, qui, oubliant son origine, voulut pactiser avec les rois et livra l'Italie et la Pologne à leurs bourreaux.

Les Roumains eurent aussi la douleur de voir la France devenir complice des illégalités, des empiètements et des crimes du protectorat russe. Cependant, distinguant le peuple français de son gouvernement, ils aimèrent toujours la France, envoyèrent leurs enfants dans ses écoles pour y puiser une vie nouvelle et, reprenant courage, ils marchèrent rapidement dans la voie de la régénération, espérant des temps meilleurs.

Quand la République du 24 février eut enfin lancé son immortel manifeste aux peuples et aux souverains de l'Europe, les Roumains ne purent plus douter que l'heure de la délivrance n'eût sonné pour eux. Sans considérer les périls de leur situation, ils eurent confiance dans les promesses de la République; ils arborèrent l'étendard de la liberté et parlèrent un langage que la France leur avait appris.

Mais, pour leur malheur, tandis que la révolution triomphait chez eux, des événements imprévus venaient jeter le trouble dans la société française et la Grande République ne put s'occuper que de son propre salut.

L'autocrate du Nord s'en réjouit; il redoubla d'audace, envoya des armées souiller le sol de la liberté et lança contre la Roumanie un manifeste, dont rien ne peut égaler l'injustice et la perfidie.

Le peuple roumain ne put retenir son indignation: il remarqua avec douleur le silence de la diplomatie nouvelle à cet égard; mais,

No. 2.788. 1848 Noemvrie. confiant dans son bon droit, il brisa avec le protectorat russe et en appela à l'Europe de la justice de sa cause, prêt à sceller de son sang les droits sacrés qui lui étaient contestés.

C'est alors que Soliman Pacha vint en Valachie comme plénipotentiaire de la Sublime Porte et reconnut le Gouvernement provisoire, sorti pour la seconde fois des suffrages du peuple.

Malheureusement, la Sublime Porte, livrée, par l'abandon général de l'Europe, à sa propre faiblesse, fut forcée de se désavouer elle-même et de devenir le bourreau de l'empereur Nicolas.

Dans cette situation, le peuple roumain, au nom de l'humanité au nom de ses longs malheurs et des droits qu'il a acquis à la sympathie de l'Europe, au nom de la grande et magnanime nation que vous êtes appelés à représenter, et de solennels engagements qu'elle a pris en face de l'Europe, dans son manifeste du mois de mars, vous conjure :

De redresser enfin les torts qu'une longue et injuste indifférence a fait commettre à l'Europe monarchique à son égard ;

De surveiller de près le crime politique que la diplomatie russe trame en ce moment contre sa nationalité ;

De ne pas tolérer que cette diplomatie soutienne, sans contradiction, à la face de l'Europe, qu'il n'y a de droit public pour les Principautés roumaines que celui que le caprice du Czar veut bien leur accorder ;

De prendre en sérieuse considération le mémoire ci-joint. contenant la justification des droits des dites Principautés, tels qu'ils résultent de la justice éternelle, de l'histoire et des capitulations en vertu desquelles ces Principautés ont fait soumission à la Porte ottomane ;

De prendre aussi en considération les justes griefs des Roumains contre le protectorat russe, protectorat inique et corrupteur, dangereux à l'équilibre de l'Europe, par la faculté qu'il accorde à la Russie d'entraver le développement national des Roumains et de se réserver par là une action plus libre et plus immédiate sur les Slaves du Midi ;

De flétrir ce protectorat, de le déclarer nul en droit, en attendant que les circonstances politiques permettent de le supprimer en fait ;

De décréter enfin que la noble et généreuse protection de la République française sera accordée au peuple roumain, pour le guider dans la voie de l'émancipation nationale.

Tels sont, Citoyens représentants, les vœux que nous sommes chargés de vous faire entendre. Envoyés d'un gouvernement, qui a été reconnu par le plénipotentiaire de la Sublime Porte, accrédité par lui auprès des consuls des Puissances étrangères, nous nous plaçons et plaçons par la présente supplique, en vertu des pleins pouvoirs qui nous ont été conférés, notre pays tout entier sous la sauvegarde de la République française et requérons d'elle l'assistance qui, seule, peut sauver la Roumanie. No. 2.788. 1848 Noemvrie.

A. G. Golesco, J. Maïoresco.

Lista arestanților politicĭ din mânăstirea Văcărescĭ.

No. 2.789. 1848 Noemvrie.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Listă de persoanele ce se află arestuite la Văcărescĭ.

Scarlat Voinescu, Costache Anghelescu, Scarlat Popovicĭ, Alecu Cuțarida, Nae Cuțarida, Costache Cuțarida, Mateĭ Colceag, Alecu Chiropolu, Michalache Iliescu, Alexandru Caramanlîu, Iorgu Băjescu, Radu Ciaușescu, Scarlat Turnavitu, Dimosten Turnavitu, Ștefan Turnavitu, Anton Nazaret, Nicolae Aspre, Vasile Grădeanu, Costandin Șonțu, Sotirache Țiranu, Michalache Zăgănescu, Pitar Caloian Cătănescu, Pitar Costache Ciochinescu, Praporcic Dimitrie Periețeanu, Petre Șonțu, Căpitan Șonțu, Anastasie Mironescu, Iorgu Dumitrescu, Protopopul Hristea, Popa Șapcă, Panait Miraulescu, Barbu sin Barbu Berescu, Nae Cladoveanu, Andreĭ Seimanu, Căpitan Caracastid, Petrache Iliad, Michaĭ Georgescu, Protopopescu Costandin, Costache Petrescu, Răducanu Burdeanu, Costandin Codreanu, Pitar Ghiță Călinescu, Dimitrache Ghiculescu, Ștefan Gărdescu, Nae Marghiloman, Archidiaconul Manase Stoenescu, Haralambie Zaman, Winterhalder, Costache Urlățeanu, Pitarul Ștefan Neagoe, Davidescu Gligore, Preotul Gheorghe Protonoterion.

Suma clasuluĭ I = 52.

Clasul al II-lea.

Chesarie Măxineanul, Ipatie Ierodiaconul, Protopopul Michaĭ, Atanasie Ieromonach, D. Gheorghe Vlad, Dimitrie Brezoianu, Dimitrie Velșovicĭ, Ioanea Gheorghiu, Pětruț Cladoveanu, Niță Petrescu, Iordache Bunescu, Tănase Macoveiŭ, Gheorghe Brânză, Dumitrache Ion, Vasile Șepcaru, Costandin Protopopescu, Ambrosie Monarchu.

Suma clasuluĭ al II-lea = 17.

No. 2.789. 1848 Noemvrie.

Clasul al III-lea.

Preotul Florea, Preotul Ivan, Preotul Oprea, Preotul Gheorghe, Radu Chiriță Ianov, Ganea Tudor, Costandin al Bălașiĭ, Stan al Bălașiĭ, Gheorghe Terek Ungureanu, Michalache Costandin, Costachi Vătășescu, Ion Opainea, Dragomir Datcu, Stan Opainea, Pârvan Pârcă, Ion Alima, Radu Pârvănică, Ion Moise, Dumitru Balea, Dragomir Balea, Marin Bâțâeanu, Tudor Mircea, Marin Predache.

Suma clasuluĭ al III-lea = 23.

No. 2.790. 1848.

Scrisoarea luĭ A. G. Golescu către Ion Ghica.

(Ion Ghica, Amintirĭ, pag. 102.)

Mon cher Ghica,

Je t'écris encore à la hâte chez M. Voronitz J'ai vu Ubicini ; il nous sera d'un grand secours, mais il faut de l'argent pour publier n'importe quoi, et l'argent est introuvable pour nous, dans les circonstances actuelles.

Il est indispensable de nous pouvoir rencontrer quelque part. Francfort, malgré son éloignement, est le point le plus propre à cet effet. Vienne ne peut plus faire notre affaire, d'après les nouvelles que j'en reçois.

N'importe comment et n'importe où, faites en sorte que nous nous rencontrions quelque part. Quand vous vous serez entendus, vous n'avez qu'à me le faire savoir et je volerai au rendez-vous, s'il me reste bien entendu de l'argent pour cet effet, car en ce moment je n'ai pas plus de 60 #, tout juste ce qu'il me faut pour aller à Londres, où il faut bien que je me rende, puisque personne de vous autres n'y a été envoyé. Si vous vous réunissez à Francfort, je m'y trouverai à mon retour de Londres ; si non, je tâcherai de venir n'importe où, a part en Transilvanie, où je serai bien pris et pendu par les Magyars, qui se sont permis d'intercepter quelques unes de mes lettres à Laurian.

Dans tous les cas, vous pouvez disposer de ma personne: décidez comme il vous plaira à mon égard. Je suis à vos ordres. Je crois qu'il nous faut plus que jamais une discipline militaire.

Nos esprits sont trop indisciplinés et avec cela trop inexpérimentés. Cela nous a fait beaucoup de tort. Il faut que l'expérience nous serve de leçon et que nous sortions de cette anarchie des vues et des tendances. Je vote pour une sorte de dictature,

et je me déclare soldat soumis à la discipline la plus militaire; No. 2.790.
que la moitié d'entre nous en fassent autant et nous sommes sauvés; 1848.
si non, non.

Il est donc bien entendu que vous me ferez savoir où et quand vous vous réunissez. Si j'ai encore quelqu'argent, je m'y rendrai, si non, je vous écrirai pour vous demander des ordres, à la lettre, pour tout ce que vous aurez décidé de faire par moi, n'importe où et n'importe de quelle manière.

J'ai reçu tes lettres; je tâcherai de voir Bastide aujourd'hui et demain, et puis je pars pour Francfort et Londres. Dans ma prochaine lettre, je t'écrirai ce que j'aurai fait. A présent je veux te parler seulement d'une pétition que je veux présenter à l'Assemblée nationale de ma part et de celle de Maïoresco, dont je vais recueillir la signature à Francfort, et qui avait comme moi des pouvoirs illimités, et de la part de ceux que je pourrai encore y trouver parmi les nôtres,—demandant formellement et officiellement la protection française, comme nous demanderons par le même procédé la protection du pouvoir central allemand et celle de l'Angleterre. C'est bien peu de chose relativement aux adresses que j'avais demandé à notre Lieutenance princière, recouvertes d'environ 10 à 20 mille signatures! Mais ce n'est pas une raison pour se refuser de nous attacher par ce faible fil à l'ancre salutaire des formalités, des formes plus ou moins légales, qui seules peuvent amener notre question sur le tapis de la diplomatie européenne, et forcer ces Messieurs de s'en saisir bon gré mal gré.

A Paris du moins, c'est le seul moyen de provoquer un rapport de la part du comité des Affaires étrangères, basé sur un travail sérieux, un examen attentif, une enquête enfin sur les affaires de M.-Valachie.

Ma pétition te paraîtra, peut-être, trop sur la pente de la politique de sentiment, comme tu l'appelles avec raison. Mais je crois qu'il est bon et convenable de ne pas abandonner celle-là, qui nous gagne la sympathie des démagogues (lesquels, demain, pourront être au pouvoir), tout en nous attachant à la politique plus positive des intérêts. Du reste je te l'enverrai par la prochaine expédition, tu en jugeras toi-même.

Les pétitions pour Francfort et Londres seront sans doute écrites sur un autre pied. A chaque nation, il faut parler son langage. Il n'est pas mal de parler à la France celui du cœur, par-

No. 2.790. cequ'elle s'en vante tant. Il n'est pas mal de lui jeter à la figure
1848. les justes reproches de bassesse et d'hypocrisie. Cela me fait encore penser au dit projet de conspiration générale de la presse de l'Europe contre la France bourgeoise, qui veut se couvrir d'un manteau de Caton ou du Christ. Le mets-tu en pratique ce projet? Songes-y bien, la guerre en dépend, et tu sais que la guerre seule peut nous sauver. Or tu connais bien le caractère des Français: Ce sont de gros enfants; il faut les prendre par l'amour propre, les blesser au vif dans l'honneur. Cela aménera indubitablement la guerre au printemps prochain.

Adieu.

Ton ami, A. G. Golesco.

No. 2.791. Scrisoarea luĭ A. G. Golescu către Ion Ghica.
1848. (Ion Ghica, Amintirĭ, pag. 108.)

Mon cher Ghica.

Je t'envoie ci-joint trois pièces:

1. Une petite note que j'ai fait remettre il y a quelques jours à M. Drouyn de Lhuys par un député, et d'après laquelle, je crois, qu'il va faire expédier aujourd'hui des instructions pour engager Aupick à s'opposer formellement à tout projet de confiscation.

2. Un mémoire statistique que j'ai fait également remettre à M. Drouyn de Lhuys, il y a dix jours, pour lui faire connaître l'importance matérielle de la question moldo-valaque.

3. Une épreuve de mémoire sur notre droit historique, tel qu'il sera joint au mémoire justificatif de notre révolution (pièce non encore terminée).

Par la première pièce tu verras quelle est la raison principale que j'ai mise en avant, pour déterminer le ministère à intervenir. J'avais été effrayé par les correspondances de Constantinople, insérées dans les journaux, mais il paraît que la menace n'est pas bien positive, puisque tu ne nous en dis rien dans ta dernière lettre.

Par la seconde pièce, tu verras la manière dont je présente ici notre question, et peut-être tu ne sentiras bien l'esprit dans lequel j'ai écrit ce mémoire que quand je t'en enverrai un second, auquel je travaille actuellement et dans lequel je veux aborder la question des alliances pour la France, et spécialement de celles contractées avec la Turquie et les divers peuples de l'Autriche.

Tu ne chercheras pas l'exactitude dans les chiffres qui, la plupart du temps, sont un peu ampoulés; mais tu examineras surtout la manière de les grouper pour en faire ressortir ma thèse et tu me communiqueras tes observations à cet égard. C. Balcesco m'a été d'un secour infini dans cette œuvre; il a trouvé dans sa mémoire tous les chiffres dont j'avais besoin; je n'ai fait que les grossir proportionnellement, pour mieux plaider notre cause, en me gardant bien, cependant, de présenter des chiffres exagérés pour les faits contestables, ainsi que pour ceux qu'il est facile de constater, et en modérant beaucoup les prétentions et les espérances dans l'avenir, car le ton de la modération est le plus favorable à l'insinuation. No. 2.791. 1848.

Par la troisième pièce tu verras notre politique vis-à-vis de la Turquie. Les notes d'après lesquelles ce mémoire a été fait étaient prêtes depuis plus de deux mois, et il y a plus de trois mois que je les avais communiquées à quelques députés et à Bastide, mais tu auras appris déjà pourquoi et comment ce retard. Je t'en ai parlé, je crois, dans mes dernières lettres. Trois mois pour accoucher d'un mémoire! Je rougis devant les députés pour notre réputation à nous tous!

La décade qui vient de s'écouler n'a pas été plus heureuse que les précédentes, mais elle a été plus orageuse. Les dissentiments ont dégénéré en disputes, dont je n'aurais pas voulu être témoin et encore moins acteur.

Il s'est formé deux partis bien tranchés: l'un qui, tout en avouant qu'il fallait ménager la Porte, l'attaquait cependant dans sa susceptibilité, si non dans ses intentions, et cela par des raisons de dignité nationale; l'autre qui voulait taire tout ce qui était de nature à éveiller la susceptibilité de la Turquie. S'il n'y avait rien de personnel dans le parti qu'on embrasse, on serait toujours prêt à se rendre à la raison, mais il n'en est point ainsi, et l'on est toujours plus disposé à épouser la cause de ses amis, ou celle qui est en harmonie avec ses propres passions.

Du reste, tout les dissentiments et ce retard extrême ont porté leurs fruits, car après tant de débats et de disputes, Voïnesco a trouvé moyen de concilier les deux partis, en même temps que d'éviter toute cause de refroidissement à la Porte, en proposant d'adresser les mémoires directement à la Porte, avec une pétition au Sultan pour protester contre tout changement porté à nos lois constitutionnelles, pendant la durée de l'occupation et sous le coup

No. 2.791. 1848. des mesures de proscription, qui frappent la partie la plus intelligente du pays (près de 1.500 hommes, c'est-à-dire presque tout le pays légal, hors une centaine de boyards) et de n'adresser aux puissances de l'Europe qu'une simple communication de cette démarche auprès de la Porte, accompagnée d'une prière de seconder nos efforts, pour obtenir de notre Suzerain la réparation des torts qui ont été faits à la révolution et au pays.

Si les cabinets de l'Europe ont quelque sentiment de la justice, ils sentiront bien qu'ils nous doivent quelque appui dans ce sens, eux dont les démarches à Constantinople ont tant compromis notre cause ! Les Turcs seront, de leur côté, très flattés de ce que nous ne demandons l'intervention des puissances que comme moyen d'obtenir plus facillement l'appui de la Porte, et de notre côté, nous ne mendions pas des puissances ce que nous savons bien d'avance qu'elles ne nous accorderont pas, mais nous nous contentons de leur demander la juste réparation des torts qu'ils nous ont faits, auprès de notre Suzerain.

Notre démarche va se décider je crois dans ce sens, et ce sera très sage.

Il me reste tout juste assez de temps, pour te dire quelques mots de la note dont tu m'as envoyé une copie. Mon avis est que, sauf la recommandation que tu fais de la personne de Campineano, et que nous désapprouvons comme nuisible à notre cause, le reste est bien dit pour plaire aux Turcs et les faire agir en notre faveur. Nous trouvons la recommandation que tu fais de la personne de Campineano dangereuse, parcequ'il a été prouvé qu'il est incapable de risquer quelque chose de ses intérêts, pour tenter une politique nationale ! Pour la plupart d'entre nous, Campineano a trahi la cause du pays ; pour moi, ses intentions sont pour le moins douteuses et, par conséquent, je crois qu'il fallait éviter de le présenter comme étant du parti turco-national.

Je t'observe en outre, avec la plus sincère amitié, que cette recommandation peut en outre te faire du tort, en laissant croire aux méfiants et aux indifférents que tu fais les affaires de ton oncle.

Pèse bien cette considération et abstiens toi par la suite, de tout ce qui peut prêter à de telles suppositions, car plus que jamais nous avons besoin de préserver notre réputation de toute atteinte ; les temps viendront bientôt où il faudra qu'on ne puisse pas dire : „Mais celui-là tient de trop près à tel traître ou à tel homme suspect."

J'espère que tu ne verras dans ce qui précède aucun indice de méfiance de la part des nôtres. Je n'ai voulu y mettre qu'un avertissement, justifiable à mes yeux par les innombrables imputations que se sont mutuellement renvoyées les gens de chez nous, que nous croyons le plus liés entre eux et qui cependant agissaient les uns à côté des autres et, pour ainsi dire, par les places publiques. No. 2.791. 1848.

Adieu et présente mes hommages respectueux à Madame Ghica.

Ton ami, A. G Golesco.

Petițiunea adresată de A. G. Golescu și Ioan Maiorescu Adunării Naționale a Franciei [1]). No. 2.792. 1848.

(Ion Ghica, Amintirĭ, pag. 114.)

Citoyens Représentants!

Quand la République du 24 février eût lancé son manifeste aux peuples et aux souverains de l'Europe, les Roumains ne purent plus douter que l'heure de la délivrance n'eût sonné aussi pour eux. Sans considérer les périls de leur situation, ils eurent confiance dans les promesses de la République; ils arborèrent l'étendard de la liberté et parlèrent un langage que la France leur avait appris. Mais, tandis que la révolution triomphait chez eux, des événements imprévus venaient jeter le trouble dans la société française, et la grande République ne put s'occuper que de son propre salut. L'autocrate du Nord s'en réjouit. Il redoubla d'activité, envoya ses armées souiller le sol de la liberté et lança contre la Roumanie un manifeste, dont rien ne peut égaler l'injustice et la perfidie.

Le Peuple roumain ne put retenir son indignation. Il remarqua avec douleur le silence de la diplomatie nouvelle à cet egard; mais, confiant dans son bon droit, il brisa avec le protectorat russe et en appela à l'Europe de la justice de sa cause, prêt à sceller de son sang les droits sacrés qui lui étaient contestés.

La Sublime Porte envoya son plénipotentiaire Suleyman Pacha, lequel ne tarda pas à reconnaître le Gouvernement provisoire, sorti alors pour la seconde fois des suffrages du peuple. Mais, livrée par l'abandon général de l'Europe à sa propre faiblesse, la Sublime

[1]) Comp. No. 2.788.

No. 2.792. 1848. Porte fût bientôt forcée de se désavouer elle-même et de devenir le bourreau de la Russie.

Dans cette triste situation, il ne reste au Peuple roumain que de protester au nom de la liberté, et de demander de l'Europe libérale le redressement des torts qu'une injuste indifférence a fait commettre à son égard.

Ils vous conjurent donc, Citoyens représentants, de la grande et magnanime Nation:

De surveiller de près le crime politique que la diplomatie russe trame en ce moment contre sa nationalité;

De ne pas tolérer que cette diplomatie soutienne, sans contradiction, à la face de l'Europe, qu'il n'y a de droit public pour les Principautés roumaines, que celui que le caprice du Czar veut bien lui accorder;

De prendre en sérieuse considération le mémoire ci-joint, contenant la justification des droits des dites Principautés, tels qu'ils résultent de la justice éternelle de l'histoire et des capitulations, en vertu desquelles les Principautés ont fait soumission à la Sublime Porte;

De prendre également en considération les justes griefs des Roumains contre le protectorat russe, protectorat inique et corrupteur, dangereux à l'équilibre de l'Europe, par la faculté qu'il accorde à la Russie d'entraver le développement national des Roumains et de se réserver par là une action plus libre et plus immédiate sur les Slaves du Midi;

De déclarer, enfin, le protectorat russe nul en droit, en attendant que les circonstances politiques permettent de le supprimer en fait.

Tels sont, Citoyens représentants, les vœux que nous avons mission de vous faire entendre. Envoyés d'un gouvernement issu du peuple, reconnu par le plénipotentiaire de la Sublime Porte et par les représentants des puissances étrangères dans les Principautés, notre mandat ne peut pas s'anéantir devant la force des baïonettes, et décidés, en vertu de nos pleins pouvoirs, à placer notre Patrie malheureuse sous la sauvegarde des Puissances amies de la liberté, nous demandons, par la présente supplique, la généreuse assistance de la Nation française.

Nota No. 1.215 a Secretariatuluĭ de Stat al Țĕriĭ-Romănescĭ către Fuad Efendi. No. 2.793. 1848 Dec. 1.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 28/2.177. Secr. St.)

A S. E. Fuad Effendi.

Bucarest.

A la suite de la note que j'ai eu l'honneur d'adresser à V. E. le 26 novembre (8 décembre) No. 1.136, je m'empresse actuellement de porter à sa connaissance que je viens de donner au Département des Finances l'ordre de révoquer définitivement la prohibition d'exporter les céréales, même après l'entière clôture de la navigation, et de faire connaître au public que ce commerce continuera à être entièrement libre à sa réouverture

Tout en éprouvant la plus vive satisfaction de ce que l'état des récoltes du pays et l'abondance qui y règne m'ayent permis de lever dès à présent toutes les entraves, qui auraient pu paralyser le commerce, et d'assurer la liberté des transactions qui peuvent se conclure dans ce moment pour l'avenir, j'ai l'honneur d'être avec la plus haute considération, etc.

Adresa No. 3.320 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Comisia pentru cercetarea arestanților politicĭ din mânăstirea Văcărescĭ. No. 2.794. 1848 Dec. 1.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Otnoșenie la Comisia alcătuită pentru cercetarea arestanților din mânăstirea Văcărescĭ.

La adresul aceĭ cinst. Comisiĭ No. 13, Departamentul grăbesce a-ĭ face cunoscut că, cât pentru acele dele și hârtiĭ ce arată că nu-ĭ sînt trebuincioase în lucrările sale, s'a îndatorat executorul Curțiĭ administrative să le primească și să le aducă la Departament, iar pentru ceea ce se atinge de sciința ce cere pentru Cârmuitoriĭ ce aŭ fost orânduițĭ la județe de nelegiuitul guvern, cu cinste este rugată cinst. Comisie ca să binevoească a-șĭ îndeplinì trebuința aceasta cu din dela însemnată cu No. 263 ce se află trimisă acolea împreună cu cele-lalte.

No. 2.795. 1848 Dec. 1. **Lista armelor depuse la Comisia pentru desarmare din Bucurescĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Însemnare de toată suma și felurimea armelor și a prafuluĭ de pușcă depuse la Comisie până la 1 Dechemvrie 1848.

Felurimea armelor							Totalul bucăților	Praf		Patroane
Puscĭ	Pistoale	Săbiĭ	Iatagane	Șișurĭ	Cuțite	Sulițe		Oca	Dramurĭ	
671	609	103	30	7	20	15	1.455	17	—	718

Polc., N. Lahovari.
(O iscălitură turcească.)

No. 2.796. 1848 Dec. 1. **Raportul No. 2.434 al Cârmuiriĭ de Dâmbovița către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Dâmbovița.

Asupra dispozițiilor cuprinse în porunca cinst. Departament cu No. 3.056, nu lipsesc spre rĕspuns a supune cu grăbire la cunoscință, că subt-iscălitul după ce m'am însciințat că s'a cetit în Tribunal de către d. Serdarul Michalache Vlădescu o copie după Gazeta de Transilvania, m'am dus acolo unde am găsit și pe d. Pitarul Rovinaru, și întrebând pe cel dintâĭ mĭ-a ḑis că acea copie fiindu-ĭ dată spre cetire de către cel de al doilea, ĭ-a și înapoiat-o. După care întrebând pe d. Rovinaru, de o cam dată mĭ-a tăgăduit, pentru care s'a și arestat despre nesupunerea sa. Apoĭ trimițĕnd pe polițaiŭ la casa numituluĭ Rovinaru, ca să caute toate hârtiile, spre a puté dovedì acea copie, s'a întors cu rĕspuns cum că soția sa o aruncase în foc. După întrebarea însă ce am făcut atât d-luĭ

Serdaruluĭ Vlădescu cât şi altora din ceĭ ce aŭ maĭ cetit acea copie, m'am încredinţat că a fost un protest din partea luĭ Eliad şi Tell către Înalta Poartă, atingĕtor de izgonirea lor din oblăduirea cădutuluĭ guvern, fără vr'un act public, şi altele asemenea. Întrebând apoĭ şi pe pomenitul Rovinaru de unde are acea copie, mĭ-a arătat că ar fi scos-o şi dînsul pe când erà în Bucurescĭ după o altă copie ce i s'a dat de către polcovnicul Nicolae Herişescu de acolo. No. 2.796. 1848 Dec. 1.

La turburările trecute însă dînsul n'a luat parte câtuşĭ de puţin, atât după încredinţarea ce mi s'a dat de către maĭ multĭ boerĭ pămîntenĭ de aicĭ, cât şi după o deosebită înscrisă dovadă ce mi s'a înfăţişat de singur Rovinaru.

Cu toate acestea el se află la arest şi acum, până când cinst. Departament chibzuind cele de cuviinţă va da Cârmuiriĭ deslegare de urmare.

Către aceasta va rĕmâné bine încredinţat cinst. Departament, că subt-iscălitul în toată vremea a avut şi va avé de aproape îngrijire, în asemenea împrejurărĭ maĭ cu seamă.

Cârmuitor, I. Negulescu.

Secs. 1-ĭ.

(Resoluţie:) Să se rĕspundă cinst. Cârmuirĭ că fără zăbavă să deà această pricină în cunoscinţa Ex. Sale Generaluluĭ Engelhart, şi după deslegarea ce va primi să raportuească Departamentuluĭ. Tot de-odată se va da în cunoscinţa cinst. Logofeţiĭ a Dreptăţiĭ fapta Dumnea-luĭ Vlădesculuĭ, rugând-o să binevoească să dojenească pe numitul judecător pentru purtarea sa în sînul acelui loc, a căruia respect trebue să fie inspirat chiar mădulările aceluĭ Tribunal.

Raportul No. 54 al Locotenentuluĭ Tufelcică, Comandantul graniţeĭ din spre Valachia, către Hatmanul Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ. No. 2.797. 1848 Dec. 1.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 437. Administrative nouĕ.)

Luminăriĭ Sale Gheneral-Inspectorul miliţieĭ Prinţipatuluĭ Moldavieĭ, Domnuluĭ Hatman şi Cavaler, Prinţul Dimitrie Michail Sturdza.

Comandirul graniţeĭ din spre Valachia.

Raport.

Prin predpisaniile Luminăriĭ Voastre cu No. 2.956 şi 4.260 mi se poruncesce între alte feţe ce sînt oprite de a intrà în ţeară şi pentru d. Pah. Costache Angonescu. Apoĭ fiind-că Dumnea-luĭ An-

No. 2.797. gonescu acum se găsesce petrecênd la satul Ulișĕscii din acest
1848 ținut, poprietà a frateluĭ D-sale., trimis de Starostie acolo subt
Dec. 1. chezășia frăține-sĕŭ, potrivit poruncii ce are de la Departamentul din Lăuntru, eŭ grăbesc prin aceste cu toată supunerea a aduce la sciința Luminăriĭ Voastre și a rugà să mi se facă deslegare.

Leitenant, Tufelcică.

Focșanĭ.

No. 2.798. Notă din „Le Constitutionnel", 1848. 13. XII.
1848
Dec. 1. Turquie.

L'attitude des Russes dans les Principautés devient chaque jour plus suspecte, nous pourrions dire plus menaçante et plus agressive. Les arrestations commencées dès leur arrivée à Bucarest, n'ont pas cessé, et revêtent aujourd'hui un caractère inquisitorial qui a motivé de la part du Consul britannique à Bucarest (les Russes avaient emprisonné un sujet anglais) et de Fuad Effendi, Commissaire de la Porte, une protestation énergique. On prétend que le général Aupick et sir Canning avaient, dans des notes rémises séparément à la Sublime Porte, protesté contre le séjour des Russes dans les Principautés et leurs actes vexatoires. Quoi qu'il en soit, il n'est que trop certain que les Turcs sont exaspérés contre la diplomatie russe, qui les a entraînés dans un véritable guet-à-pens. Ils reconnaissent ce dont ils avaient le pressentiment, lorsqu'il réclamaient l'appui de l'Angleterre et de la France, que la révolution des Valaques, suscitée par les agents de la Russie, révolution que les sympathies des Valaques pour la Turquie et leurs tendances libérales avaient d'abord fait tourner contre eux, est le triomphe d'une politique pour laquelle tous les moyens sont bons, pour arriver au succès, même l'exploitation des sentiments les plus généreux, mais les plus irréfléchis des nations.

No. 2.799. Suplica adresată de ofițeriĭ regimentuluĭ al 2-lea din
1848 oștirea Țĕriĭ-Românescĭ către Generalul Duhamel.
Decemvr.

(G. Bibescu, „Domnia luĭ Bibescu". II, pag. 405.)

Exelenție,

Dacă astădĭ ar fi putut să calce în picioare cinstea ostășească și datoriile lor cele maĭ sfinte, cuvintele cele pline de dignitate

ce Exelenția Voastră le-a adresat la 28 ale trecuteĭ lunĭ ar fi fost îndestule ca să deștepte într'înșiĭ acele sentimente. No. 2.779. 1848 Decemvr.

Miliția românească este bănuită de nedesciplină, de trădare, și ca una ce ar fi înșelat încrederea obștească la cea dintâĭ împrejurare în care patria a avut trebuință de dînsa; și în sfârșit, că ar fi fost pricina tuturor nenorocirilor ce a cercat această țeară.

Exelenția Voastră sîntețĭ singur ostaș și simțițĭ cât e de cumplită o asemenea posiție pentru miliția românească. Pe câtă vreme se va aflà subt bănuială de infamie, puté-va oare să meriteze înalta încredere a amândorora Curțĭ împĕrătescĭ, carele ar maĭ voì să-ĭ încredințeze paza instituțiilor țĕriĭ?

Maĭ va puté ea oare să se îndrepteze înaintea ochilor compatrioților eĭ, și să maĭ dobândească a lor încredere?

Jos însemnațiĭ vin să roage cu căldură pe Exelenția Voastră ca să binevoițĭ a poruncì întocmirea uneĭ comisiĭ speciale ostășească, și așteaptă de la bunătatea și sentimentele de dreptate ale Exelențiĭ Voastre ca să facă o anchetă cu amăruntul, cu consciință și tot de odată strașnică, ca ceĭ ce vor fi vinovațĭ să se descopere, să se judece și să se pedepsească; iar netrebnicia lor să nu rĕmâe o pată vecĭnică pentru miliție, care simte nevinovăția și adevĕratele eĭ sentimente de jertfire.

Avem cinste a ne sub-semnà cu cel maĭ adînc respect:

Polcovnicĭ: Engel, Florescu, Banof, Voinescu, Lahovari.

Maior: Vlădoianu.

Căpitanĭ: Costaforu, Greceanu, Ghica, Velcea.

Parucicĭ: Caragea, Cornescu, Borănescu, Ștefanopolu, Racoviță, Burchi.

Praporcicĭ: Ciocan, Măleanu, Moscu, Mavrocordat, Măinescu, Dâmboviceanu, Porumbaru, Niculescu, Călinescu, Rachtivan, Socoleanu.

Adresa No. 1.224 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

No 2.800. 1848 Dec. 2.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Cuprinderea adreseĭ cinstituluĭ Departament No. 726 dându-se în cunoscința Exelențiĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders, s'a primit rĕspuns prin Nota No. 120 că cinovnicul rânduit de către Comisia desar-

No. 2.800. 1848 Dec. 2. mării din județul Slam-Râmnic trebue numaĭ decât să fie slobod a intrà în casa unde se depun armele, ca unul ce este însărcinat să privegheze pentru întregimea și curățenia acelor arme, precum asemenea și mădularele Comisieĭ, pentru care s'a și poruncit Polcovniculuĭ Vrankel să facă sciut comisaruluĭ rosienesc din Focșanĭ, cu adăugire că din partea oștirilor are să fie numaĭ caraulă la casa unde se depun armele; și că pentru încăpere spre depunerea armelor în Focșaniĭ Moldoveĭ, fiind-că acea încăpere este apropiată de obahtă, s'a poruncit ca să rĕmâe aceea ce s'a chibzuit la Focșaniĭ Moldoveĭ, neîmpedicând această împrejurare pe Comisia din partea Valachieĭ saŭ pe rânduitul din parte-ĭ amploiat, să meargă să visiteze armele aflătoare subt priveghereа lor, orĭ și când va cere trebuința.

Căimăcămia spre rĕspuns la adresa cinstituluĭ Departament No. 726 grăbesce a-ĭ da în cunoscință așternuta în sus cuprindere a noteĭ Exelențiĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders, și îl poftesce ca să facă urmarea ce se cuvine întru aceasta.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.801. 1848 Dec. 2.

Adresa No. 1.230 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenția Sa Gheneralul Lüders prin Nota No. 126 face cunoscut Căimăcămieĭ că Iarca, fostul profesor la școala Colțiĭ, împrăștie încă și până acum vorbe supĕrătoare pentru liniștea obștiĭ, și că așà s'a poruncit Comandantuluĭ ca, împreună cu cinovnicul din partea Poliției, să înfățișeze pe numitul la Comisia cercetăriĭ spre a i se luà tacrirul.

Căimăcămia și din parte-ĭ dă aceasta în cunoscința cinstituluĭ Departament.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

(Resoluție:) Fiind-că s'a făcut cuvenita punere la cale, va sta la delă.

Adresa No. 1.236 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.802. 1848 Dec. 2.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

La adresul aceluĭ cinstit Departament No. 2.928, Noemvrie 24, atingĕtor de cererea făcută de către Comisia desarmăriĭ, dacă ofiţeriĭ eşiţĭ din slujbă cu drept de a purtà uniforma pot avé slobodenia de a-şĭ ţiné armele;

Căimăcămia rĕspunde că toţĭ ofiţeriĭ eşiţĭ din slujbă cu dreptul de a purtà mundir aŭ voie să-şĭ aibă sabia. Aşà dar cinstitul Departament va da Comisieĭ pentru desarmare în cunoscinţă că sabia ofiţerilor eşiţĭ din slujba ostăşească cu acel drept de a purtà mundir urmează a li se lăsà; cu aceasta însă nu pot fi în drept de a ţiné şi orĭ-care altă armă vor fi avênd, pe carĭ, afară din o sabie ce după dreptul de a purtà uniforma li se cuvine a ţiné, sînt toţĭ fără osebire datorĭ a le deposà la Comisie.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.803. 1848 Dec. 2.

(Copie. Col. Ion Ghica.)

Jurnal.

Astădĭ, 2 Dechemvrie anul 1848, în seanţa Sfatuluĭ administrativ extraordinar, cetindu-se decretul c. Căimăcămiĭ cu No. 834 către Departamentul Visterieĭ, prin care face cunoscut cererea d. Logofĕtul Nicolae Aristarchi, Aghentul ţĕriĭ din Constantinopole, de a i se rĕspunde leafa postuluĭ dumi-sale şi cheltuelile canţelarieĭ cuvenite pe trecutele douĕ trimestrurĭ Aprilie şi Iulie, dimpreună cu analogon pe 11 dile ale trecutuluĭ Martie din adausul făcut prin cea maĭ din urmă legiuire, şi care peste tot se însumează leĭ 122.079 par. 36, şi prin care decret tot de-odată c. Căimăcămie arată că, fiind-că din baniĭ ce primià d-luĭ numitul Aghent s'aŭ slobodit de către Departamentul Visterieĭ, sub desfiinţata ocârmuire, pe temeiŭ de decret, leĭ 32.663 par. 20 celuĭ ce a fost însărcinat a fi repre-

No. 2.803. 1848 Dec. 2. sentant pe lângă Înalta Poartă, analogon adecă pe 19 ḑile din luna luĭ Iunie şi Iulie întreg, poftesce pe Departamentul Visterieĭ ca din baniĭ ce însumează pomenitele două trimestrurĭ, scăḑêndu-se numaĭ suma slobodită după chipul de maĭ sus, să se rĕspundă în primirea d-luĭ numituluĭ aghent. Iar cât pentru ḑisa sumă ce împiedică rĕspunderea pe deplin a lefiĭ dumi-sale, să se supue în chibzuirea c. Sfat administrativ. Tot de-odată s'a cetit şi raportul obştesculuĭ cassier către Departamentul Visterieĭ, prin care se arată că aceĭ banĭ 32.663 par. 20 s'aŭ rĕspuns în primirea d. Ion Ghica prin decretul căḑutuluĭ guvern cu No. 222. Apoĭ, Sfatul, intrând în cercetarea acesteĭ împrejurărĭ şi chibzuind că cu necuviinţă d. Ion Ghica şĭ-a însuşit acel titlu de representant, şi prin urmare şi drepturile cuvenite luĭ, găsesce cu cale ca aceĭ leĭ 32.663 par. 20, ce rĕŭ şi fără nicĭ o cădere s'aŭ luat de d-luĭ, să se împlinească din orĭ-ce stare saŭ venit va avé în Prinţipat d. Ion Ghica şi să se întoarcă iarăşĭ în cassa Visterieĭ. D-luĭ şeful Departamentuluĭ Finanţiilor va fi însărcinat a face cuviincioasa punere la cale întru aceasta, şi tot de-odată punerea aceasta la cale, ce s'a chibzuit de Sfat a se face pentru această sumă, să se puie în lucrare şi pentru orĭ câte alte sume se vor dovedì că s'ar fi luat din Visterie de verĭ-cine subt căḑutul guvern şi carĭ nu vor fi fost legiuite de maĭ nainte.

(Iscăliţĭ:) Costandin Şuţu, Costandin Belu, Alexandru Ghica, Ioan A. Filipescu.

No. 2.804. 1848 Dec. 2.

Programa pentru ceremonia serbăriĭ ḑileĭ onomastice a Împĕratuluĭ Nicolae I al Rusieĭ.

(Foae vol. rom. şi franc. Acad.)

Programa pentru ţeremonia ce este a se săvârşì în ḑiua de 6 Dechemvrie curgĕtor cu prilegiul serbăriĭ numeluĭ prea puterniculuĭ Împĕrat a toată Rusia şi Protector al Prinţipatelor de la Dunăre.

La 8 ceasurĭ şi jumătate de dimineaţă Exelenţia Sa d. Gheneral Lüders va primì felicitaţiile d-lor ofiţerĭ şi a tutulor supuşilor rusescĭ.

La 9 ceasurĭ se va săvârşì sfînta Liturghie în biserica de la mânăstirea Sărindaru.

La 10 ceasurĭ se va face Te-Deum tot acolo şi într'aceeaşĭ vreme se vor slobodì 101 tunurĭ.

După aceasta de la 10 ceasurĭ şi jumătate până la o jumătate după 12 europienescĭ din ḑi se vor primì felicitaţiile atât din partea dd. aghenţĭ aĭ puterilor străine, a cleruluĭ, a d-lor miniştrilor, a tutulor foncţionarilor administrativĭ şi judecătorescĭ, a Sfatuluĭ orăşenesc, cât şi a celor particularĭ ce vor dorì să feliciteze la Exelenţia Sa Gheneral Lüders, Exelenţia Sa Gheneral Duhamel şi pe d. Statskiĭ Sovetnik Kotzebue, Consul gheneral al Rusieĭ. No. 2.804. 1848 Dec. 2.

La un ceas se va da masă pentru 500 soldaţĭ în manegiul Luminăţieĭ Sale Beizade Scarlat Ghica, asemenea pentru 880 la Sfîntul Sava şi 660 la hanul luĭ Manuk, şi deosebit alte treĭ mese pentru săracĭ şi anume, în piaţa luĭ Grigorie Vodă Ghica pentru 1.000, în piaţa Sfinteĭ Vinerĭ pentru 500 şi în piaţa Amziĭ pentru 600 oamenĭ.

La 4 ceasurĭ se va da prânz mare de către Exelenţia Sa Gheneralul Lüders.

· La 6 ceasurĭ luminaţie în tot oraşul şi

La 9 ceasurĭ bal paré la Exelenţia Sa Gheneralul Duhamel.

Bucurescĭ.

Adresa No. 612 a Secretariatuluĭ de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.805. 1848 Dec 2.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Secretariatul Statuluĭ Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Bucurescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Trebuinţă fiind ca lipcaniĭ Secretariatuluĭ să poarte arme, maĭ vîrtos când se trimit pe afară în trebuinţa Statuluĭ, nu pot intrà şi eĭ în categoria măsuriĭ luate pentru desarmare. Subt-iscălitul dar alăturând pe lângă aceasta listă de numele lor, plecat roagă pe acel cinst. Departament să binevoească a face cele de cuviinţă şi pentru aceştĭ slujbaşĭ, ca să aibă voe a purtà douĕ pistoale, o sabie şi o puşcă, iar nu maĭ mult.

Secretarul Statuluĭ, Ioan Al. Filipescu.
pentru şeful secsiĭ, A. Conţescu.

No. 2.806. 1848 Dec. 2. **Nota circulară No. 620—627 a Secretariatuluĭ de Stat al Țĕriĭ-Românescĭ către Consulaturile Rusieĭ, Prusieĭ, Grecieĭ, Francieĭ, Sardinieĭ, Austrieĭ, Englitereĭ și Belgieĭ.**

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. S. fr. Secret. St.)

Circulaire.

Au Consulat de Russie . . . . No. 620
— — — Prusse . . . . — 621
— — Grèce . . . . — 622
— — France . . . . — 623
— — — Sardaigne . . . . — 624
— — d'Autriche . . . . — 625
— — d'Angleterre . . . . — 626
— — de Belgique . . . . — 627

Monsieur . . . .

Le terme accordé pour le désarmement général venant d'expirer au 1-er du courant, le soussigné, par ordre supérieur, a l'honneur de vous prier, Monsieur . . . . . ., de vouloir bien lui faire parvenir une liste des armes qui auront été déposées par les sujets relevant de votre jurisdiction, soit ici dans votre chancellerie, soit dehors, en y ajoutant le nom des propriétaires de ces armes.

Dans la conviction où je suis que vous voudrez bien satisfaire à une demande aussi juste, je profite de cette occasion pour vous réitérer, Monsieur . . . . ., l'assurance de ma haute considération.

No. 2.807. 1848 Dec. 2. **Circulara No. 4.490—4.492 a Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al milițieĭ Moldovenescĭ către Comandanțiĭ granițelor din Bicaz, Comănescĭ și Oituz.**

(Conc. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 463.)

Comandiruluĭ Granițiĭ despre Transilvania, d-luĭ Căpitan Dănilescu.

Departamentul din Năuntru subt No. 21.200 îmĭ împărtășesce cele adresate luĭ de Exelenția Sa d. General-Leitenant von Moler, că Împĕrăteasca Sa Maiestate, Augustul nostru Protector a binevoit înalt a porunci :

a) La întâmplare când după împrejurările următoare austriecescile oştirĭ, saŭ locuitoriĭ sprijinitorĭ puteriĭ legiuite în Transilvania vor fi nevoiţĭ a-şĭ căută adăpostire în Prinţipaturile Moldoveĭ şi a Valachieĭ, în ţĕrmul aşezăriĭ oştirilor rosienescĭ, să se primească frăţesce; de sine înţelegêndu-se că fără a se desarmà, netrecêndu-se însă graniţele Prinţipaturilor pentru darea de ajutor. No. 2 807 1848 Dec. 2.

b) Pe Unguriĭ aceĭ turburătorĭ şi Secleri (Sĕcuĭ) carĭ vor căutà scăpare în Prinţipaturĭ, asemenea să se primească în privirea iubiriĭ de omenire, cu aceasta numaĭ neapĕrată condiţie, ca armele să se depuie la graniţă.

c) Toate încercările acestor din urmă de rĕŭ cugetătoare năvălirĭ în Moldo-Vlachia, să se întîmpine şi să se desfiinţeze cu arme, fără a intrà oştirile rosiene în statul austrian.

Pe un aşà temeiŭ, pe de o parte s'a scris de către Departament cele de cuviinţă Ispravnicilor de pe graniţă, iar pe de alta se face şi d-v. cunoscut, ca la prilej de trecere în partea aceasta a oştirilor saŭ a locuitorilor lucrătorĭ în folosul Împĕratuluĭ austriecesc, precum şi a neprietenilor lor, să daţĭ numaĭ decât cu cea maĭ mare grăbire lămurite sciinţĭ şefilor cordoanelor Cazacilor rosienescĭ de pe linia statornicită pe pâraele Bistriţiĭ, a Trotuşuluĭ cu a lor curgĕtoare despărţirĭ, raportuind asemenea şi mie îndată.

General-Inspectorul miliţieĭ şi Cavaler.

La Comandirul de Bicaz . . . . . subt No. 4.490.
— — — Comănescĭ . . — — 4.491.
— — — Oituz . . . . . — — 4.492.

Nota No. 3.681 a Agentuluĭ austriac Timoni către Secretariatul de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.808. 1848 Dec. 2.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 164. S. fr. Secret. St.)

Bucarest.

L'Agence a, en suite de la note de l'honorable Secrétariat d'Etat du 27 nov. (9 dec.) a. c. No. 585, fait la communication nécessaire au Commandement de Transylvanie, concernant les commissions instituées pour surveiller les voyageurs, par rapports à des journaux et autres imprimés.

En attendant, l'Agence vient d'être informée que les courriers à cheval de la poste impériale, qui font le service entre Bucarest et Kronstadt, et qui se relèvent à Kimpina et Breaza, sont parfois

No. 2.808. empêchés par les patrouilles impériales russes, qui parcourent
1848 la valée de la Prahova de voyager la nuit, et que la commission
Dec. 2. qui accompagne ces patrouilles prétend vouloir visiter même le paquet de la poste.

Je prie l'honorable Secrétariat d'Etat de vouloir provoquer les ordres nécessaires, afin que les commissaires mentionnés laissent librement passer les courriers au service de la poste impériale, avec leurs paquets, et j'ajoute que ces courriers partent de Bucarest tous les dimanches et jeudis, de Tömös tous les lundis et vendredis.

Quant aux patrouilles impériales russes, je m'adresse en même temps au Consulat général de Russie.

Je saisis cette occasion pour renouveler à Monsieur le Secrétaire d'Etat, les assurances de ma considération très distinguée.

Timoni

No. 2.809. Raportul Subt-cârmuiriĭ de Glavacioc către Cârmuirea de Vlaşca.
1848
Dec. 2.

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstiteĭ Cârmuirĭ a judeţuluĭ Vlaşca.

Subt-cârmuirea de Glavacioc.

Adḍĭ noapte aflându-mĕ la satul Găleteniĭ m'am pomenit cu un d. ofiţer cornet din polcul de Ulanĭ de Buh de la Ruşiĭ-de-Vede, care îmĭ înfăţişă o poruncă cu No. 56 a d. Polcovn. Rennenkampf cu în copie otnoşenie Cârmuiriĭ de Teleorman subt No. 1.664, prin care i se poruncià ca să ridice pe Constandin Alexiŭ şi Gheorghe Brat din satul Butoroagă, cu adăugire ca să-l însoţesc până la arătatul sat, unde mergĕnd tot în această noapte nu s'aŭ găsit numiţiĭ acasă, lipsind cel dintâĭ la Giurgiŭ şi cel de al doilea la Bucurescĭ; silit fiind de negăsirea pomeniţilor, pe de o parte s'a întors înapoĭ la polc, iar pe de alta m'am îndatorat a încunoscinţà cinstiteĭ Cârmuirĭ, cu adăugire ca să se prinḍă pomeniţiĭ şi să se trimiţă cu grăbire la Ruşiĭ-de-Vede, când li se va pecetlui şi casa ce aŭ la moşie.

Subt-iscălitul supune această împrejurare la cunoscinţa cinst. Cârmuirĭ.

Subt-cârmuitor, P. Bâţcoveanu.

Petițiunea luĭ I. Cuza către Domnitorul Moldoveĭ Michail Sturdza.

No. 2.810.
1848
Dec. 2.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

Prea Înălțate Doamne.

Sînt acum două lunĭ de când m'am înturnat în țeară după voia Înălțimiĭ Voastre din surgunul ce am făcut vreme de șease lunĭ, și de la intrarea mea în țeară și până acum mĕ găsesc arestuit în casa mea, neavênd voie nicĭ a mĕ duce nicăirea, nicĭ a primì pe nimenĭ.

Prea Înălțate Doamne, milostivițĭ-vĕ și socotițĭ nevoile și osândirile mele carĭ le cunoascețĭ că le-am pătimit, și poruncițĭ a fi slobod a țirculà spre a-mĭ puté căutà de casnicele mele interesurĭ, pentru-că pe lângă osânda ce eŭ sufer, se osândesce și familia mea, care dacă eŭ nu voiŭ fi slobod a-mĭ închipuì pentru viețuirea familieĭ mele, apoĭ sînt de perit — și voiŭ cunoasce mare părintească îndurare.

La mila Înălțimiĭ Voastre plecată slugă.

Cuza.

Secția 4.

(Resoluție:) Această jalobă primită cu alăturat răvaș a d. vel Post. din 23 Dechemv. să se deà poruncă Ispr. de Tutova ca să sloboadă pe d. Cuza a umblà în țeară pe unde va avè interesurĭ, povățuindu-se de purtare moralicească și să-ĭ arate că numaĭ în Capitalie nu este slobod a venì. Aceasta să se împărtășească și Poliţieĭ.

Balș.

No. 23.352. S'a scris poruncă la Tutova ca să-l sloboadă făcêndu-ĭ cunoscut că orĭ unde în cuprinsul țĕriĭ poate merge, afară numaĭ de Capitalie unde nicĭ cum îĭ este ertat a veni Iar cu No. 23.353 la Poliția Capitaleĭ ca să nu-l primească a intrà nicĭ după un fel de împrejurare.

Articole din „Morning Herald" No. 20.749. 1848. 14. XII.

No. 2.811.
1848
Dec. 2.

[We insert the following letter, from „A Wallachian", who has just arrived from Bucharest. We have referred to it in our leading columns :]

The Wallachian people, situated on the confines of the civilised world, engaged in a constant struggle against barbarism, have never enjoyed the sweets of a lasting peace; but on the other hand the course of their national and political existence has never been interrupted. God, willing, no doubt, in spite of the injustice of man

No. 2.811. 1848 Dec. 2. to recognise the eminent services which this nation has rendered to Christendom, and at the same time to reward it for the numberless sacrifices i ..s imposed upon itself, at times when much more powerful nations succumbed in the wars carried on by Mahommedanism against Christianity, inspired it with sufficient strength and wisdom to obtain in two consecutive treaties an honourable peace from Bajazet I and Mahomet II. These treaties, which recognised the right of the Wallachian nation to its title as a nation, and to make war and conclude peace, having neither been abrogated nor replaced by others, continue to this day to form part of the public law of Europe, and to assign to the Wallachian people the place which they are to fill among the sovereign nations of Europe; and though Russia has taken upon herself to mention Wallachia in all her treaties which with Turkey, this cannot have invalidat d those treaties which the Wallachians themselves have concluded with that power, and so much the less so as Russia, in her last treaty (of Andrianople) with Turkey, could not herself avoid recognising the sovereign rights of Wallachia.

During her last compaign in Turkey, Russia, strong in the title of Protector which she had arrogated to herself, and strong more particularly in the 100.000 bayonets which she sad at her disposal in Wallachia, imposed upon the Wallachians a law (réglement) termed organic, which is but an aggregation of confused and contradictory regulations relative to administrative and political matters. and which very properly has never been recognised by England or France, and to which the Wallachians have submitted, but which they have not accepted. Prudence at that time taught them to resign themselves, in order not to raise new difficulties for Turkey, whose wounds were still bleeding, or to disturb at an unseasonable time the equilibrium of Europe, and, perhaps, to thus call down upon themselves new misfortunes; while, on the other hand, they entertained the conviction that they should be able ultimately to reconcile the regulations of this law; to reject such as were opposed to their free rights, and thus to succeed in creating for themselves a better state of things, without having recourse to violent measures, but merely by means of gradual and successive reforms, and the regular development of their ancient institutions. They had already made several fruitless attempts at reform, when Russia, in 1838, putting the seal to her work of destruction, forced the Wallachians to insert in this so-

called organic law a provision to the effect that no alterations should be effected in it without her consent. Even this new outrage did not exhaust the patience of the Wallachians, who faithful to their old and constant principle of prudence, would not have recourse to violent measures until they had exhausted all pacific means. They addressed, in consequence, complaints to the Porte; but the Porte, which had become an unwilling instrument in the hands of Russia, answered all their complaints with thundering firmans. They then appealed to Western Europe, and Europe answered according to the maxim, „Help yourself, and God will help you;“ „Give signs of life, and we will back you — we will act with you.“ The Turks themselves, enlightened as to the dangerous part Russia was forcing them to play, began to lay the blame upon us. „You have accepted“, they said to us, „the protectorate of Russia, and in our wars all your sympathies are with Russia“. Thus, on one side pushed on by the encouraging assurances of England, France, and Germany, as well as by the reproaches of the Turks, and more particularly by a system of despotism which had become doubly arbitrary since the arrival of the Russian General Duhamel at Bucharest, and, on the other side, seeing that everywhere the constituted societies were examining their own state, and that all nations — the Turkish empire at the head of them — were reforming their institutions, we thought that we should be rebelling against the spirit of the age and the will of God if we did not enter into the broad path which Providence had opened for humanity. Our revolution of the 11th June was the result!

No. 2.811. 1848 Dec. 2.

The revolution in Wallachia bears no ressemblance to the massacres of Gallicia, excited by the Austrian functionaries. The generous people of Paris would have reason to blush at their own excesses if they were acquainted with the sacred character of the revolution which took place among the Wallachian nation, which, however, they term barbarian. The revolution in Wallachia was effected without violence, without a bloody struggle; it was a simple declaration of principles, a great popular manifestation, a national festival. Twice the enemies of this public manifestation attempted to disturb the national harmony; nevertheless the country has only had to weep for seven of her children, for the unanimity of the people was such that a conflict was impossible The revolutionary government, instead of punishing the chiefs of the cons-

No. 2.811. piracy (taken in arms), according to the rigour of the law, fur-
1848 nished them with passports and with guards to watch over their
Dec. 2. safety, and on the day succeeding the re-actionary attempt there were in the state prisons a smaller number of prisoners than there generally is on the day succeeding that on which the Prince avails himself of his right of pardoning. The trials of generosity, of probity, and of moderation which have distinguished this revolution will seem incredible to those who do not believe in a divine intervention in the great manifestations of humanity. In the very heat of the revolution, when men's strongest feelings break loose — even then the Wallachian people abstained from all complaints against Russia, and did not for one moment forget the conditions imposed upon them by treaties; but, on the contrary, hurried to send their tribute to the Porte, and, with the cries of „Live liberty", „Live the Constitution!" a thousand times repeated, were always mingled other cries of „Live the Sultan", „Long live our gracious Suzerain!"

The Porte, imperfectly informed as to the character of the movement, or perhaps constrained, as it is in most cases, to act in direct opposition to its own desires, dispatched to us a Minister Plenipotentiary, Soliman Pacha, followed by a Turkish army, and furnished with a fulminating letter, which he ordered to be read to us in the name of the Sultan. Though protesting against this letter, which the Sultan, for the sake of his own honour, will no doubt wish us to forget, we went out to meet the Pacha, and we fraternised with the Turks. His Excellency Soliman Pacha, with that spirit of conciliation which he possesses in so eminent a degree, obtained without much difficulty our consent to replace our provisional government by a „princely lieutenancy", first composed of six members, and afterwards of three, which he recognised in the name of the Porte, and which the consuls of the different foreign powers, also in conformity with his invitation, solemnly recognised. And, then, though in virtue of our right of autonomy, we were not bound to account to any one for the laws we chose to give ourselves, we consented, in order to prove our wish to conciliate, to discuss the points of our constitution with the Turkish minister, to modify more than one, and to send to Constantinople a deputation to present to the Sultan the constitution thus modified, and recognised in his name by his plenipotentiary.

It is not our intention to complain of the attitude which Russia

has assumed towards us; we will even, if it be necessary, make common cause with her in calling those persons calumniators who impute to her hostile intentions towards the Wallachians and the Turks. As for the manifesto of his Majesty the Emperor Nicholas, relative to the affairs of the principalities, Europe knows how much they are to be relied on; and we will say nothing on the subject, for there are writings which, by their very nature, exclude all comments, and relieve one from the necessity of answering them. Would Russia but condescend to withdraw her protection from us — would she but deliver us up to our unhappy fate — we would not, in return, prove ourselves ungrateful; our gratitude would know no bounds. Then, no doubt, the world would do justice to the purity which, at present, she professes in vain; and her disinterested counsels would be religiously listened to by the Wallachians, and would always be of great weight in all diplomatic transactions.

No. 2.811. 1848 Dec. 2.

The attitude of Russia has indeed been such as might surprise us; but how much more surprised have we not been to see the Porte destroying with its own hands on the morrow the edifice which it had raised the day before — to see it refusing to receive the deputies, who had been dispatched in accordance with its own invitation, disavow its own minister, who had been furnished with full powers, and allow the same General Duhamel who was the immediate cause of our insurrection, to insult our territory by his presence, while it sent to us Fuad Effendi with orders to overthrow, in concert with the Russian commissary, that government which a few days previously it had invited us to adopt, and which had been solemnly recognised by itself and by all the foreign consuls residing at Bucharest, forcing us to return to the former state of things, and to disavow our revolution, after having enjoyed in peace for three months the blessings of order and liberty which it had obtained for us. Turkey, it is true, professes the best intentions, and we do not doubt her words; and sincerely thank her for them, but in spite of this, the state of moral weakness into which she has sunk precludes the possibility of our feeling any confidence in her words or her acts, or of our hoping anything from her protection. Strong in her armies, strong in the sympathy of the Wallachians, strong in the embarrassments which Russia would be sure to meet with at home in case of war at the present moment; but more than all, strong in her good cause,

No. 2.811. 1848 Dec. 2. Turkey would indeed most probably risk nothing in proclaiming loudly her admiration of the moderation with whi the Wallachians have availed themselves of their right of autonomy, and declaring that she considered her recognition of their constitution the best mode of testifying her joy at this But what is to be done? She confesses that she has not the courage to undertake anything — to have any will of her own — unless she be supported by diplomacy; and this support fails her; for we know that she has in vain knocked at all doors. The German Confederation is not represented at Constantinople, the ambassadors of Austria and Prussia will not listen, and those of France and England say that they are without instructions; but still they officiously give advice to the Porte which they would have blushed to give even before the events of February. They recommend the Turkish government to yield to all the exactions of the Russian ambassador.

If the conduct of Turkey admits of no excuse, at least it can be explained; but or the conduct of England, Germany, and France which has not even a representative at Bucharest, we can find no epithet.

A hundred times we have appealed to their wisdom and their generosity — a hundred times we have called their attention to the importance of the geographical position of Moldavia and Wallachia, and to the imminent danger which the world would incur should a formidable power become mistress at once of the Bosphorus and of the Danube. At present we can do no more than protest; and we do protest with the whole force of our souls — before all nations and before God — against this senseless, unworthy, and inhuman policy — against this criminal abandonment of their own interests in the East, and of those eternal principles which they have solemnly proclaimed.

Once more, we desire to be able to resign ourselves to a passive resistance, in order that we may thereby protect the Porte against those excesses which its weakness makes it commit in our country; for an insurrection, such as our common enemies wish to see break out in Wallachia, would perhaps be the signal for a general insurrection throughout Turkey, and would lead to the overthrow of the Ottoman empire. But let the nations beware! Our little country is the keystone of the great European edifice; let not our patience be too much abused, for we answer not for the morrow. The flames of indignation and of despair are raging

No. 2.811. 1848 Dec. 2.

in all hearts — it needs but a single explosion, and the sparks which will be emitted will find the train of gunpowder laid from the Uralian Mountains to the Pyrenees, the flames will burst forth at the four corners of Europe; the very waves of the Ocean will be on fire, and to put a stop to the conflagration it will perhaps be necessary to demolish more than one empire. The dark mists of the north will veil the rays of the sun, and will spread at once in the east and in the west; a terrific darkness wil overspread Europe; humanity will remain without a compass to steer by; the sense of truth will be lost, the image of God will be drowned in crime, centuries of barbarism and of mourning will weigh upon our heads, and soos, perhaps, our brothers of the new world will have to make an inventory of the ancient civilisation of Europe as we now do of that of Asia.

Brothers of England, of France, and of Germany! — Sons of Liberty! — do not prove yourselves perjurors, be not parricides, be not deaf to our appeal! Our cause is yours, for you have said all free nations are mutually responsible. Be conscious of your power; let your governors be the ministers of your generous sentiments, and not of a narrow-minded selfishness; let them be the ministers of light, and not of despotism. Do not suffer the tyrants to call you cowardly nations, sunk in the decrepitude of second childhood — do not give them a right to say that all your fine declarations, all your grand manifestations, are buth the last flickerings of a light which is about to expire.

Once more, brothers of all nations — even you, o Russian people! — if you have the consciousness of your high destinies — if the sentiment of honour still dwells in your hearts — if generous blood still flows in your veins — if you have confidence in the future — if God has not withdrawn his hand from you, unite your voices with ours; let us all cry together — Justice! — and we shall be saved, and you will be saved, and the world will be saved, the mother of us all!

A. Wallachian.

We beg to draw the special attention of our readers, and of Viscount Palmerston in particular, to a letter signed „A Wallachian", which will be found in another portion of the Morning Herald.

The writer of that letter has only recently left his native

No. 2.811. 1848 Dec. 2. country, where he has had access to the very best sources of information, und we do not believe that he either exaggerates or overstates the events on which he has taken the trouble to comment. It is unfortunately true, as our correspondent states, that the inhabitants of Wallachia have seldom enjoyed a lengthened peace. Dependent in the twelfth and thirteenth centuries on Byzantium, Wallachia was governed by Princes subject to that empire, and after its fall they turned their allegiance now to Hungary, now to Poland, and became, in 1421, tributary to the Turks. The Ottoman Porte allowed these conquered, or perhaps we should rather say — protected provinces, their native Princes, and did not interfere with the religion of the people. To assure the free navigation of the Danube, the Turks occupied Ibrail, Guingewo, and Thurael, and thus possessing these strong places, they extended to the Hospodars and Boyars a certain species of freedom.

But the great mass of the people, till little more than a century ago, remained in a state not much removed from slavery. To Nicholas Mavrocordato, the first Greek who was named Hospodar in 1716, the improvement in the condition of the Wallachian people is altogether owing. His brother Constantine walked in his footsteps, and the succeeding Hospodars, Ipsilanty, Ghika, Kallemachi, and Karadza, followed him in the good work.

There was, it is true, a fruitful soil to work on. Boyars and subjects retained traditions of independence. The annals of the people recorded that the Wallachians had extorted an honourable peace from Bajazet and Mahomet II, and that these treaties had never been blotted out of the public law of Europe. But the country being fruitful in corn, in maize, in wine, in fruits, in wood, in tabacco, in oxen, horses, salt, sulphur, saltpetre, and in mines of gold, Russia, of course, cast a longing eye upon it, and for a period of now more than half a century the Muscovite has by force or by fraud been seeking to gain a footing within the principality.

The armistice which the Czar concluded in August 1807, was continued by secret convention; but the interval between 1807 and 1808 was employed by Alexander in endeavouring to induce Napoleon to consent to his incorporation of Moldavia and Wallachia with the empire of Russia. These questions, perilous to Wallachia, were treated of at the interview at Erfurt in

October 1808, and were pressed, if we remember rightly, at the congress of Jassy in 1809, when the Russian plenipotentiary required as a preliminary basis of negociation the cession of the two provinces, and the expulsion of the British minister. No. 2.811. 1848 Dec. 2.

This extravagant — this unparalleled demand induced Turkey to break off the conference, and hostilities recommenced. With varying and uncertain fortune, Prince Prosroffski, Sass, Bagration, the two Kamenskois, Markoff, Longeron, St. Priest and Koutousoff combatted against Youssof Pacha and Achmed Aga till the peace of Bucharest in 1812.

Of this peace Russia had as much, or rather more need than her enemies, for her territories were then invaded by the French.

But, as usual, she had more skilful negociators in her service than the Porte, and the result was that Italenksi and Foulon, both foreign adventurers, in the service of Russia, obtained for her better terms than could be obtained for the older and honester empire of the Turks. By an article of the treaty, the Porte yielded the third of Moldavia, with the forts of Chockzim and Bender, and all Bessarabia, with the strong places of Ismail and Kelia.

The navigation of the Danube was to be common to both parties, but Russia, with great adroitness, secured herself the privileges of fishing and cutting wood. These privileges opened a pretence for constant interference on her part — a pretence which was well seconded by the avarice of certain Boyars.

The result was that a Russian party, paid with gold transmitted from Moscow and Petersburgh, established itself in Wallachia, and by these means, and by the treaty of Adrianople, a kind of Russian protectorate was established. The discontent and rebellions that supervened were fomented by Russians, more especially during the progress of the Greek war of independence. Wlademisko was a Russian officer, and so was Alexander Ipsilanty. Things remained in this fluctuating state till 1828, when Russia declared war against the Sultan, occupied his principalities, and changed the government of the country.

Since this latter period, as our correspondent states, Russia has imposed organic laws on the country — laws, however, never recognised either by England or France. To these laws the Wallachians — though they have tacitly recognised them — have never for a moment, submitted with cordial compliance.

Prudence has counselled a cunctatory policy, and for months

No. 2.811. and years the Wallachians have been appealing to the Porte and
1848 the European powers. The Porte, however, has hitherto not had
Dec. 2. the power, though it may have had the will, to aid them; and England, France, and Germany have been kept, since the beginning of the year, too busily employed at home to attend much to foreign politics.

It was in this conjuncture of circumstances that the Wallachian revolution of the 11th June took place — a revolution altogether bloodless and without violence. After this movement, Soliman Pacha appeared, followed by a Turkish army, and the Wallachians agreed to replace their Provisional Government by a princely lieutenancy (lieutenance princière), first of six persons, and afterwards of three persons. Simultaneously with these events appeared a Russian manifesto or ukase of the Emperor, and then came Fuad Effendi, whom we called at the time the henchman of Russia, to destroy, in conjunction with a Russian commissary and a Russian army, what had been bloodlessly achieved by the Wallachians.

What has been accomplished in this regard in Russian fashion by Duhamel and Russian soldiers, we have more than once adverted to and indignantly denounced. But we cannot, vith „A Wallachian“, believe that the Ambassadors of England and France have advised the Wallachians to yield to all the exactions of the Russians. No, no.

To believe this were to believe that the two greatest and most civilised nations of the world have forgotten, not alone their interests and duties, but the rights and liberties of other nations.

To believe this were not merely to credit the calumny of the member for Stafford, in reference to Viscount Palmerston, but to believe it as regards Sir Stratford Canning and General Aupic. We will not say with the apostle, „Credo quia impossibile est“.

No. 2.812. Adresa No. 680 a Secretariatuluĭ de Stat al Ţĕriĭ-Ro-
1848 mânescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.
Dec. 3.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 164. S. fr. Secr. St.)

Adres către Departamentul din Lăuntru.

Pe temeiul adresuluĭ aceluĭ cst. Departament de la 8 ale încetatuluĭ Noemvrie No. 2.230, Secretariatul poftind cu stăruire pe

cst. c. c. Agenţie să facă cunoscute supuşilor sĕĭ măsurile luate pentru visitarea călĕtorilor la graniţa ţĕriĭ despre Austria, a primit acum rĕspuns prin nota sa subt No. 3.681, cuprindĕtor pe de o parte că s'aŭ adresat către cine se cuvine întru aceasta, iar pe alta că curieriĭ călărĭ aĭ poştiĭ împĕrătescĭ carĭ călĕtoresc între Bucurescĭ şi Kronstadt şi se schimbă la Câmpina şi Breaza, sînt une-orĭ stăviliţĭ de patrulele împĕrătescĭ rusescĭ ce se preumblă pe valea Prahoveĭ, de a călĕtori noaptea, şi că comisarul ce însoţesce aceste patrule pretinde a visità şi chiar pachetul poştiĭ. Cere prin urmare c-sta Agenţie a se slobodi poruncile cuviincioase ca pomeniţiĭ comisarĭ să lase slobodă trecerea curierilor poştiĭ împĕrătescĭ cu pachetele lor, carĭ pornesc din Bucurescĭ în toate Duminecile şi Joile, şi de la Temeş în toate Lunile şi Vinerile. No. 2.812. 1848 Dec. 3.

Pentru ceea ce privesce patrulele împĕrătescĭ rusescĭ, c-sta Agenţie arată că s'a adresat către c-stul General Consulat al Rosieĭ.

Secretariatul roagă pe acel cst. Departament să binevoească a luà în de aproape băgare de seamă împrejurarea de maĭ sus şi a face cea după dreptate punere la cale, cinstind şi pe subt-iscălitul cu rĕspuns.

Adresa No. 914 a Direcţieĭ ocnelor din Ţeara-Românească către Departamentul trebilor din Lăuntru.

No. 2.813. 1848 Dec. 3.

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinst. Departament al Finanţelor.

Direcţia ocnelor.

În urma puneriĭ la cale ce a făcut Stăpânirea pentru strîngerea armelor de pe la toţĭ locuitoriĭ din Prinţipat, cerênd aceasta Direcţie de la cinst. Departament al trebilor din Lăuntru ca slujbaşiĭ tutulor cămărăşiilor de Ocnele-Marĭ, Telega, Slănicu, i de la porturile Olteniţa, Bechet, precum şi cea de la Focşanĭ, să rĕmâe apĕraţĭ de această dare, precum şi de a fi slobodĭ a purtà arme când trebuinţa cere subt chezăşia cămăraşilor, Cinst. Departament prin poruncile sale ce a dat c-stelor Cârmuirĭ de Slam-Râmnic, Prahova, Vâlcea, Dolj şi Ilfov cu No. 949, 952, 951, 953 şi 954 de la 8 Octomvrie, încuviinţând cererea Direcţieĭ, a şi poruncit ca să fie slobodĭ slujbaşiĭ de maĭ sus de a purtà arme. Acum în urma acestor poruncĭ, Direcţia a primit de la toate cămărăşiile raporturĭ

No. 2.813. 1848 Dec. 3. prin carĭ arată că c-stele Cârmuirĭ locale, după poruncile ce aŭ în privința strîngeriĭ armelor, aŭ cerut de la dînsele ca să predeà toate armele slujbașilor lor. Direcția pe de o parte prin rĕspunsurile ce a dat cămărășiilor, le-a îndatorat ca să nu arate nicĭ o împotrivire la cererea pomenitelor c-ste Cârmuirĭ, iar pe de alta grăbesce a arătà această împrejurare aceluĭ cinst. Departament și a-l rugà ca prețuind greaua însărcinare a slujbașilor de pe la cămărășiĭ cu strîngerea de banĭ și paza lor, precum și primejdia la care se expun numițiĭ de nu vor avé mijloc de apĕrare, să binevoească a face punere la cale, ca slujbașiĭ de pe la cămărășiile de maĭ sus să fie slobodĭ a avé arme și a le purtà după trebuință. Iar de urmare să cinstească și pe sub-iscălitul cu rĕspuns.

Întocmaĭ după orighinal,

I. C.

No. 2.814. 1848 Dec. 3.

Raportul No. 2.524 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea jud. Dolj.

Cinst. Casă a poștelor din acest oraș Craiova, prin adresa cu No. 1.112 făcù cerere Cârmuiriĭ ca slujbașiĭ poștelor să fie apĕrațĭ d'a-șĭ da armele la Comisie, pentru cuvînt că eĭ nu numaĭ aŭ fost tot de-auna credincioșĭ Stăpâniriĭ neluând parte nicĭ unul în revoluția trecută, dar acele arme le sînt apĕrătoare de făcĕtorĭ de rele ce ar cugetà nu numaĭ a jefuì pe curieriĭ ce călĕtoresc cu baniĭ Stăpâniriĭ, dar chiar și de a călcà pe voiajoriĭ ce poposesc prin poște, maĭ adăugând a ḑice că dacă nu le va lăsà armele în dispoziția lor, apoĭ pentru orĭ ce rea întâmplare s'ar ivì, dînsa easă din toată rĕspunderea. O asemenea dar cerere supuindu-o și Cârmuirea în cunoscința cinst. Departament, îl roagă plecat să binevoească a chibzuì cele de cuviință întru aceasta și a-ĭ da deslegare de urmarea ce trebue să facă.

Cârmuitor, Filișanu.
Secretar, N. Greceanu.

Sec. 2-lea.
Or. Craiova.

Depeşa luĭ de Ségur, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

No. 2.815.
1848
Dec. 3.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

Dans ma dépêche du 30 novembre (No. 7), j'ai eu l'honneur de vous entretenir des mesures que le général Lüders avait été obligé de prendre, pour faire rentrer à leurs corps respectifs les déserteurs russes. Il paraîtrait que la prime de 2 ducats (24 frs.) par homme, promise à ceux qui ramèneraient ces déserteurs, n'a pas excité suffisamment l'ardeur de la population; car ce même général vient de provoquer la publication d'un avis du département de l'intérieur, par lequel on menace les personnes qui recèlent des Russes, de rigueurs particulières. Il est vrai que, pour sauver l'honneur national, le général Lüders a eu le soin de faire entendre que le plus grand nombre des déserteurs sont des soldats appartenant à la religion juive; mais personne ne s'y laisse prendre, et je me dis que, si l'existence du paysan valaque, toute misérable qu'elle soit, a pu tenter les soldats de l'armée du général Lüders, à ce point que beaucoup de désertions aient lieu, on ne saurait préjuger jusqu'à quel point irait la désertion, si cette armée était conduite en Allemagne ou dans des pays plus riches et plus heureux que celui-ci.

Les soldats russes, qui tiennent garnison à Bucarest, ne sont pas de cette stature qu'on se plaît généralement à supposer aux hommes de leur nation. Il y a parmi eux beaucoup d'hommes petits et même rabougris. Le teint du plus grand nombre est hâve et plombé. La mauvaise alimentation paraît être la cause de ce dernier état de choses. Le pain qu'on leur donne est du pain noir, mal cuit, lourd, et, dès lors, indigeste. Leur nourriture la plus habituelle se compose de choux aigres: la viande n'est distribuée que deux fois et, peut-être même, une fois par semaine. Si, du moins, ce malheureux soldat trouvait dans la fixation de sa solde le moyen d'adoucir quelque peu son sort! Mais il n'en est rien, et un grand nombre de Français qui résident ici, m'ont assuré avoir fait l'aumône à beaucoup de soldats russes qui la leur demandaient, avec l'accent de la plus vive et la plus poignante sollicitation. Aussi, les malades sont-ils si nombreux parmi les Russes, que le Général

No. 2.815. 1848 Dec. 3. Lüders vient de s'adresser au Caïmacan, pour obtenir qu'il fut mis à sa disposition un local pouvant contenir 150 nouveaux lits d'hôpital.

Les soldats turcs, au contraire, ont une nourriture copieuse et saine; leur pain est excellent, et chaque jour on leur distribue du riz et de la viande. De là, sans doute, cette bonne mine et cet air de gaîté, qui forme un véritable contraste avec la mine et avec l'air des Russes. J'ai voulu connaître le nombre des malades turcs; il ne s'élève, en ce moment, qu'à 200 sur une garnison de 9.000 hommes. J'ai voulu connaître, d'un autre côté, combien d'hommes de l'armée ottomane avaient déserté leurs drapeaux, depuis l'entrée de cette armée dans la Principauté: on n'en a compté que 2 qui, encore, ont été ramenés.

L'état de pénurie, dans lequel on laisse vivre le soldat russe, amène des circonstances bien faites pour blesser l'amour propre des Chefs de corps. Déjà, vous avez vu, Monsieur le Ministre, que des soldats de cette nation demandent l'aumône dans les rues; eh bien! on a vu des Cosaques réguliers aller aux cuisines des casernes turques demander les restes des repas, et s'en repaître avec avidité.

J'ai déjà eu l'honneur de vous parler de la véritable habileté avec laquelle les troupes turques ont manoeuvré ici dans une revue générale. Les Russes ont fait de grandes manœuvres à leur tour; mais dans l'opinion publique ils sont restés au-dessous des Turcs. Depuis, Omer Pacha a fait faire des manœuvres particulières à son artillerie; le général Lüders et les autres officiers généraux de la garnison russe, y ont assisté. Les résultats de ces manœuvres ont été également fort remarquables. Ce qu'il y a de particulier, c'est que le général Lüders n'a pas rendu la pareille à Omer Pacha, qui s'attendait bien à ce qu'on agirait de réciprocité avec lui. J'ajouterai même, que, du côté des Russes, on semble, maintenant, s'étudier à ne pas montrer trop de troupes réunies, et surtout à ne pas les faire manœuvrer en public.

Dimanche dernier, les troupes valaques qu'on réorganise, ont prêté serment au gouvernement actuel. Une lettre pastorale du Métropolitain les avait précédemment dégagées du serment prêté par elles, en juin dernier, au gouvernement de l'insurrection. Toutes les palinodies sont réservées à cet Archevêque; car c'est également lui qui, au mois de juin, avait déjà dégagé ces mêmes troupes du serment qu'elles avaient prêté au Prince Bibesco. La veille de

la cérémonie, Fuad Effendi, ayant appris que le général Duhamel avait le projet d'assister à la prestation du serment, et d'y prononcer un discours, en sa qualité de Commissaire russe, a aussitôt chargé Omer Pacha de s'y rendre et de haranguer les troupes, avant que le général Duhamel put le faire. Mais cette précaution est restée inutile: le général Duhamel, prévoyant ce qui allait se passer, a pénétré dans l'église, où Omer Pacha ne pouvait guère le suivre, et c'est dans l'église, qu'il a harangué la troupe. J'ai l'honneur de vous adresser ci-joint, Monsieur le Ministre, le numéro de la gazette de Bucarest qui contient et le discours du Général Duhamel, et celui d'Omer Pacha. No. 2.815. 1848 Dec. 3.

J'en étais là de cette dépêche, Monsieur le Ministre, lorsque j'ai appris qu'un courrier extraordinaire, arrivé de Pétersbourg en 9 jours, avait porté de nouvelles instructions au général Duhamel, par suite desquelles, il a remis une note à la Caïmacamie, relativement au remboursement des sommes prêtées par l'Empereur à la Principauté pour faire face aux dépenses de l'occupation russe. Le projet consiste à frapper sur le pays une contribution extraordinaire, qui retombera toute entière sur le malheureux paysan; car l'impôt est un impôt de capitation, et le boyard en est exempt; mais, comme l'on prévoit que l'impôt, d'après la base proposée, pourra fort bien ne pas donner lieu à une perception égale à la somme réclamée, la note a le soin d'indiquer, comme moyen de combler le déficit, la vente des propriétés des diverses personnes assez compromises dans les derniers événements, pour que le tribunal exceptionnel prononce la confiscation de leurs biens. Outre de ce que la confiscation a d'odieux, ceci est un des pièges les plus audacieux que la politique russe ait encore tendu à la Turquie. On ne peut pas ignorer, en effet, à Pétersbourg que, par le hatichérif de gulhané, le Sultan a aboli la confiscation dans toutes ses possessions. On n'y peut pas ignorer non plus, que ce même hatichérif a concédé, aux diverses populations rayas, des libertés dont elles tirent aujourd'hui le plus grand profit. Eh bien! Si l'on pouvait en Valachie, pays placé encore, en ce moment, sous la suzeraineté de la Porte, faire remettre la confiscation en vigueur, cette violation de l'une des dispositions essentielles du hati-chérif ne serait-elle pas ensuite mise à profit, pour exciter l'inquiétude de toutes les populations rayas de l'Empire, au sujet de la conservation des privilèges dont elles jouissent, maintenant, par suite des concessions que leur a faites la haute sagesse du sultan? Je

No. 2.815. 1848 Dec. 3. sais que Fuad Effendi protestera de toutes ses forces contre cette prétention des Russes; mais que peut-il si l'on ne montre pas aussi de la fermeté à Constantinople.

Le Général Lüders va, dit-on, partir pour Odessa, quartier général habituel du corps d'armée qu'il commande. Son voyage, ajoute-t-on, aura lieu aussitôt après la fête de l'Empereur, qui est le 18 de ce mois. On ne rattache aucune supposition à ce départ.

Veuillez agréer, etc.

(Signé:) H. de Ségur.

No. 2.816. 1848 Dec. 4. Adresa No. 1.261 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 418.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

La adresul cinstituluĭ Departament No. 3.141 se rĕspunde că urmează a se da poruncĭ către toate comisiile rânduite prin judeţe pentru cercetarea vagabonḑilor ca să-şĭ cunoască misia pentru care sînt întocmite şi a nu maĭ eşì din cercul în care sînt puse; că pe lângă acele comisiĭ din judeţele miciĭ Valachiĭ, dacă s'a găsit de cuviinţă de Exelenţia Sa Gheneralul Gasfort a fi rânduiţĭ şi câte un ofiţer rus, urmează a se îngăduì o asemenea rânduire; iar pe lângă comisiile din judeţele Valachieĭ-marĭ, nefiind făcută cerere, se cuvine a rĕmâné acele comisiĭ complectate numaĭ de mădularele ce li s'aŭ hotărît la a lor întocmire.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

(Resoluţie:) Potrivit acestuĭ ofis, se vor face poruncĭ ţirculare la toate judeţele din Valachia-mică, ca la locurile unde se vor aflà ostaşĭ ruşĭ, să urmeze întocmaĭ după acest ofis, înţelegêndu-se pentru aceasta şi cu Exelenţia Sa Gheneralul Gasfort.

No. 2.817. 1848 Dec. 4. Adresa No. 1.263 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Căimăcămia a luat curată sciinţă că în judeţul Ialomiţa sînt doĭ inşĭ, anume Ioniţă Constantinescu fiŭ de birnic din satul Piua-

Pietrii și Tache Bulgarul căruia iĭ ḑice și Porumbarul, carĭ încă se dovedesc prin vorbele și purtările lor a fi pricinuitorĭ de turburărĭ aĭ liniștiĭ obștescĭ, avênd încă corespondență cu un asemenea lor anume Cosma Manea din județul Brăila. Este poftit dar acel cinstit Departament ca îndată să deà poruncile sale către Cârmuirile Ialomița și Brăila, ca să puie pe aceĭ oamenĭ subt chezășie pentru a lor bună și liniștită purtare în viitor, iar neputênd da eĭ chezășie destoinică, să-ĭ trimiță la arest aicĭ, spre a se supune cercetăriĭ pentru care este întocmită comisie. No. 2.817. 1848 Dec. 4.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 1.264 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.818. 1848 Dec. 4.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. S. fr. Secr. St.)

Copie de pe adresa c-steĭ Căimăcămiĭ de subt No. 1.264 către Departamentul din Lăuntru.

La adresul c-stuluĭ Departament No. 2.977 se rĕspunde că cât pentru supușiĭ străinĭ urmează a fi îngăduițĭ să-șĭ depuie armele la Consulaturile și starostiĭ respectivĭ, carĭ urmează a depune listă la comisiile competente de numele supușilor carĭ aŭ depus armele, și de numĕrul și felurimea armelor depuse de fie-care. Cst. Departament dar va poftì pe cst. Secretariat al Statuluĭ a se înțelege cu c-stele Consulaturĭ într'aceasta, cerêndu-le a îndeplinì și din parte-le această măsură luată. Iar cât pentru cererea arendașilor, se cuvine a se adăstà rĕspunsul de la Ex. Sa Generalul Lüders asupra încunoscințăriĭ ce i s'a făcut de chibzuirea Sfatuluĭ administrativ extraordinar într'aceasta.

(Iscălit:) C. Cantacuzino.
Drept copie întocmaĭ, At. Amira.

Adresa No. 1.266 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.819. 1848 Dec. 4.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Căimăcămia Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Româneseĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Aprobează Căimăcămia jurnalul cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar încheiat la 23 ale trecutuluĭ Noemvrie, îndreptat Căĭ-

No. 2.819. 1848 Dec. 4. măcămieĭ pe lângă adresa cinstituluĭ Departament din Lăuntru No. 3.200 atingĕtor de cheltueala urmată în trebuința Exelențiĭ Sale Fuad Efendi, Omer Pașa, Nizid Pașa și Kerim Pașa de la 13 Septemvrie până la sfârșitul luĭ Octomvrie, însumând peste tot leĭ treĭ-ḑecĭ de miĭ șease sute nouĕ-ḑecĭ și opt parale cincĭ, No. 30.698 parale cincĭ, din care scăḑêndu-se suma de leĭ una mie una sută patru, No. 1.104 plătițĭ de Visterie, rĕmân leĭ douĕ-ḑecĭ și nouĕ de miĭ cincĭ sute nouĕ-ḑecĭ și patru par. cincĭ, No. 29594 par. 5, care această din urmă sumă se hotăresce a se plătì iarășĭ din cassa Visterieĭ din paragraful hotărît pentru asemenea cheltuelĭ extraordinare.

Se poftesce dar cinst. Departament ca prin înțelegere cu acela al Visterieĭ, căruia i s'a făcut cunoscut de aceasta, să o aducă la întocmaĭ îndeplinire.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.820. 1848 Dec. 4. **Nota No. 1.267 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Omer Pașa, Guvernatorul militar al Capitaleĭ.**

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 16/2.169.)

Exelenții Sale Omer Pașa.

Departamentul trebilor din Lăuntru prin raport No. 729, întemeiat pe acela ce a primit de la Direcția Poștelor, arată Căimăcămieĭ că cu prilejul treceriĭ ostașilor otomanĭ pe drumul Giurgiuluĭ se fac din parte-le pe la poștiĭ supĕrărĭ, scoțând adecă caiĭ poștiĭ din grajdurĭ și puind pe aĭ lor, și luând prin siluire fîn și orz de al poștiilor îl întrebuințează în hrana cailor lor. Din care pricină osebit de neorânduelile ce mijlocesc, dar și contracciuluĭ se pricinuesce simțitoare pagubă.

Căimăcămia fiind bine încredințată că de a se urmà neorânduelĭ din partea ostașilor este cu totul neprimit auḑuluĭ Exelențiĭ Voastre, are cinste a vĕ face cunoscut sus așternuta arătare a Departamentuluĭ din Lăuntru și a vĕ rugà să binevoițĭ a poruncì apĕrarea poștelor de niște asemenea îndatorirĭ pricinuitoare de pagubĭ contracciuluĭ.

Adresa No. 1.282 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.821. 1848 Dec. 4.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinst. Departament al trebilor din Lăuntru.

Se aprobează chibzuirea cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar aşternută în jurnalul încheiat la 25 ale trecutuluĭ Noemvrie şi îndreptat Căimăcămieĭ pe lângă adresul cinstituluĭ Departament din Lăuntru No. 3.319, în privinţa cheltueliĭ făcute în curs de treĭ-decĭ ḑile cu hrana arestaţilor politicĭ de la mânăstirea Văcărescĭ, după douĕ raporturĭ ale executoruluĭ Curţiĭ, în sumă de leĭ şapte-spre-ḑece miĭ douĕ sute treĭ-ḑecĭ şi nouĕ No. 17.239, precum şi a măsurilor luate de cinst. Sfat pentru hrana numiţilor arestaţĭ pe viitor, şi prin carele se chibzuesce atât ca arătata sumă de leĭ 17.239, precum şi hotărîta acum sumă pentru ţinerea fie-căruia din aceĭ arestanţĭ pe o ḑi să se rĕspundă de către Visterie din paragraful extraordinar în primirea numituluĭ executor.

Fiind că prin nota Exelenţiĭ Sale Gheneraluluĭ Duhamel în privinţa mijloacelor de răfuirea datorieĭ ce va face Visteria cu aprovisionarea pentru îndestularea oştirilor împărătescĭ rusescĭ, se hotăresce ca şi averile adevĕraţilor pricinuitorĭ aĭ revoluţieĭ urmate aicĭ în vara trecută să contribueze la acea răfuire a datorieĭ Visterieĭ, apoĭ cinstitul Departament este poftit ca în unire cu Departamentul Visterieĭ, căruia s'a făcut cunoscută ḑisa notă, cerêndu-i-se a adunà Sfatul, ca în unire şi cu suplimentarale mădulărĭ ce i s'aŭ adăugat, să chibzuească asupra măsurilor prin carĭ să se executeze acele hotărîte mijloace de răfuire, să ceară de la Sfatul complectuit şi de acele mădulărĭ suplimentare, a chibzuì dacă averile acestor pricinuitorĭ aĭ trecuteĭ revoluţiĭ nu ar fi maĭ drept ca întâiŭ să se supue la despăgubirea Visterieĭ de cheltueala ce ea va face cu ţinerea arestaţilor politicĭ, potrivit chibzuiriĭ de acum a cinst. Sfat, şi apoĭ prisosul să rĕmâie a se adăogà la mijloacele propuse pentru răfuirea datorieĭ Visterieĭ ce va face pentru aprovisionarea îndestulăriĭ împărătescilor oştirĭ rusescĭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

No. 2.822.
1848
Dec. 4.

Adresa No. 1.287 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul Credințeĭ.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 55/2.190. Secr. St.)

La Departamentul Credințeĭ.

Pentru țeremonia ce la 6 ale curgĕtoareĭ lunĭ este a se face cu prilejul sĕrbăriĭ în acea ḑi de praznic a sfîntuluĭ Ierarch Nicolae al căruia nume poartă Măria Sa Împĕratul tuturor Rosiilor, înaltul protector al acesteĭ țĕrĭ, Căimăcămia trimite cinstituluĭ Departament douĕ exemplare de programul ...... rânduelĭ cu care țeremonia se va săvârșì și îl poftesce ca asemĕnat cuprinderiĭ aceleĭ programe să facă invitările trebuincioase din parte-ĭ pentru bisericeasca țeremonie și pentru felicitațiile ce trebue să se facă Exelențiĭ Sale Gheneralul Lüders, Exelențiĭ Sale Gheneralul Duhamel și d-luĭ Stattchi Sovetnic Kotzebue, Consulul gheneral al Rosieĭ.

Tot de odată se va poftì și Preaosfinția Sa părintele Mitropolitul, ca să vie la biserică spre a slujì la cântarea Te-Deumuluĭ

No. 2.823.
1848
Dec. 4.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Țĕriĭ-Româneseĭ relativ la cheltuelile Comisieĭ pentru cercetarea arestanților politicĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Jurnal.

Astăḑĭ, Sâmbătă Dechemvrie 4, anul 1848, în adunarea Sfatuluĭ administrativ extraordinar, luându-se în băgare de seamă adresul ce a îndreptat Departamentuluĭ din Lăuntru c-sta Comisie alcătuită pentru cercetarea celor amestecațĭ în fapte revoluționare ce sînt arestuițĭ la mânăstirea Văcărescĭ, prin care a cerut ca în locul cailor de poștă ce s'aŭ luat până acum pentru mergerea d-lor mădulărilor sale la arătata mânăstire de patru orĭ pe sĕptămână și întoarcere, să se deă treĭ birjĭ, i decretul Căimăcămieĭ No. 1.184, încunosciințând înființarea acestor birjĭ, însă cu un preț ce nu ar covârșì progonul cailor de poște ce s'ar fi plătit dacă se urmà mergerea și întoarcerea cu asemenea caĭ, precum și adresul ce s'a primit acum tot din partea c-steĭ Comisiĭ, că spre înlesnirea lucrărilor cu care este însărcinată are trebuință de aceste birjĭ, cu

tocmeală pe lună, căcĭ în cele-lalte două ḍile de peste sĕptămână se îndeletnicesc în chibzuirĭ asupra împrejurărilor ce întîmpină, și vĕḍênd că trebuința este neapĕrată, găsesce cu cale ca, prin executorul Curțiĭ administrative să se tocmească arătatele treĭ birjĭ, cu nu maĭ mare preț decât cu câte un galben și patru sfanțihĭ de fie-care pe ḍi, și suma banilor ce se va cuvenì acelor birjarĭ, se va sloboḍì de o cam dată de la c-sta Visterie, și în urmă se va despăgubì din averile adevĕraților pricinuitorĭ a revoluțieĭ urmate pe vara trecută, saŭ și acestora cari se vor dovedì vinovațĭ, nefiind de cuviință a suferì Statul nisce asemenea cheltuelĭ din pricina nelegiuitelor întreprinderĭ ale căpeteniilor aceĭ revoluțiĭ, urmându-se plata preḍiselor birjĭ după chipul descris, pre cât va lucrà Comisia în operațiile orânduiteĭ cercetărĭ. Cuprinderea acestuĭ jurnal se va supune la cunoscința c-steĭ Căimăcămiĭ de către d-luĭ Șeful Departamentuluĭ, și după deslegarea ce va binevoì a da, se va aduce la întocmaĭ îndeplinire. No. 2.823. 1848 Dec. 4.

Const. Suțu, Alexandru Ghica, Ioan Câmpineanu, Ioan Alexandru Filipescu.

Adresa No. 921 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru către Secretariatul de Stat al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.824. 1848 Dec. 4.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. S. fr. Secr. St.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Secsia 2. Bucurescĭ.

C-stuluĭ Secretariat al Statuluĭ.

Decretul subt No. 1.264 primit acum de la c-sta Căimăcămie în privința depuneriĭ armelor de către supușiĭ străinĭ la consulaturile și starostiĭ respectivĭ, îndreptându-se în copie către cinst. Secretariat, este rugat să binevoească a face și din parte-ĭ cuvenita punere la cale pre cât se atinge de această causă.

Directorul Departamentuluĭ, Ioanide.
Șeful Secțieĭ, N. Pâcleanu.

No. 2.825. 1848 Dec. 5. **Adresa No. 3.446 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căĭmăcămie.**

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Raport la Căimăcămie.

Potrivit decretuluĭ cinst. Căimăcămiĭ No. 1.230 puindu-se îndatorire cinst. Poliţiĭ a Capitaleĭ ca să facă urmare întocmaĭ, s'a primit acum rĕspuns cu No. 14.222, că a şi arestuit pe acel cuprins în raport prin Directorul aceĭ Poliţiĭ, pentru care spre sciinţă cu cinste se supune la cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ.

No. 2.826. 1848 Dec. 5. **Raportul No. 1.813 al Cârmuiriĭ de Teleorman către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Teleorman.

Vĕḑêndu-se cuprinsele din reclamaţia locuitorilor satelor Scrioaştea şi Măldăenĭ şi cele-lalte, dată cinst. Căimăcămiĭ a ţĕriĭ, şi primită la Cârmuire cu resoluţia cinstituluĭ Departament No. 3.606, atingĕtoare pentru slobodirea arestanţilor ce aŭ fost aduşĭ de comenḑile de Cazacĭ;

Plecat se rĕspunde că asemenea arestanţĭ nu se maĭ află în arest, din pricină că câţĭ s'aŭ întors Cârmuiriĭ cu porunca de subt No. (loc gol) s'aŭ şi slobodit încă de atuncĭ pe la casele lor, prin Subt-cârmuirile respective, ca să-ĭ statornicească la urmă-le pe vrednică chezăşie de bune purtărĭ în viitor.

A. Cocorĕscu.

Secs. 1-ĭ. Ajut., I. Ignătescu.

No. 2.827. 1848 Dec. 5. **Raportul No. 7.750 al Cârmuiriĭ de Vlaşca către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Vlaşca.

Aseară la două ale următoruluĭ, întîmpinându-se Cârmuirea cu raportul Subt-cârmuiriĭ plăşiĭ Glavacioculuĭ subt No. (loc gol) ce se

însoţesce în copie pe lângă aceasta, îndată prin poliţaiul oraşuluĭ şi tistul dorobanţilor s'a căutat în tot oraşul acel Costandin Alexiu şi nu s'a putut găsì, după care apoĭ s'a trimis îndată poruncă Subt-cârmuitoruluĭ plăşiĭ Câlniştiĭ, unde este satul Botoroaga, locuinţa luĭ, ca să se pornească numaĭ decât acolo, şi găsind pe pomenitul Costandin să-l trimiţă la Cârmuire în pază spre a se înaintà în primirea d-luĭ Comandiruluĭ rus de la târgul Ruşiĭ-de-Vede; iar negăsindu-l să-ĭ pecetluească casa cu toate hârtiile şi calabalîcul ce va avé în casă, potrivit cu cererea ofiţeruluĭ trimis în goana luĭ. Pentru care spre sciinţa cinstituluĭ Departament plecat i se face cunoscut. No. 2.827. 1848 Dec. 5.

Sciinţa Cârmuiriĭ de aceasta este că s'ar fi amândoĭ aflând în Bucurescĭ, fiind unul foarte bolnav.

Cârmuitor, Costandin Ştefănescu.
Secretar, Gr. Lerescu.

Sec. 3.

Raportul No. 2.558 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.828. 1848 Dec. 6.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea jud. Dolj.

La resoluţia cinst. Departament cu No. 3.633, dată la reclamaţia luĭ Grigore Michăescu, fostul profesor în acest oraş, prin care cere a i se raportà de Cârmuire împrejurările arestuiriĭ sale, Cârmuirea plecat ïĭ rĕspunde că împrejurările arestuiriĭ numituluĭ sînt descrise maĭ pe larg în raportul cu No. 1.586 ce l-a îndreptat acolo încă de la 8 a trecutuluĭ Noemvrie. Tot într'o vreme însă se încunoscinţează cinst. Departament, că şi numitul Michăescu în persoană împreună şi cu alţiĭ, după porunca Exelenţiĭ Sale Gheneral-Leitenant Gasfort, s'a înaintat acolo cu raportul de subt No. 2.309 spre a-ĭ da în disposiţia Exelenţiĭ Sale Gheneral-Maior Danilevski, carĭ se crede că vor fi şi ajuns până acum.

Cârmuitor, Filişanu.
Secretar, N. Greceanu.

Or. Craiova.

(Resoluţie:) Dacă se va fi găsind la Ex. Sa General Danilevski, să se puie aceasta spre sciinţă la delă.

No. 2.829 Corespondență de la granița Moldoveĭ către „Allgemeine Zeitung“ din Augsburg. No. 2. 1849. 2. I. Supl.
1848
Dec. 6.

Von der moldauischen Gränze. — Der Oberbefehlshaber des fünften Armeecorps, General Lüders, lässt durch das Moldauische Regierungsblatt bekannt machen: „Dass Se. Maj. der Kaiser aller Reussen, in beständiger Sorgfalt für das Wohl der Fürstenthümer Moldau und Walachei, die das Glück haben des Schutzes des russischen Kaiserthums sich zu erfreuen, denselben ein Darlehen von 300.000 Silberrubel vorzuschiessen allergnädigst befohlen. Dieses Geld soll zur Bezahlung jener Lebensmittel verwendet werden, welche die Verpflegung der kaiserlich russischen Truppen in Zukunft erheischen würde und welche um die allerbilligsten Preise nach einer festzustellenden Taxe angeschafft werden sollen. Anlangend aber die Art und Weise der von den beiden Fürstenthümern zu leistenden Rückzahlung sowohl der ihnen dargeliehenen 300.000 Silberrubel als auch anderer der kaiserlich russischen Regierung verursachten Kosten, so behalten sich Se. Maj. der Kaiser vor das nöthige hierüber später zu verfügen“. Dieses verhängnissvolle Darlehen soll durch Verpfändung eines Theils der Staatseinkünfte sichergestellt werden. Die Stimmung welche dieser neue Protectionsact verursacht hat, lässt sich am besten durch das bekannte „Timeo Danaos et dona ferentes“ ausdrücken. Aufgedrungene Wohlthaten sind wahrlich nicht geeignet das mit Recht verlorene Vertrauen wieder zu gewinnen. Die den Fürstenthümern aufgebürdete Erhaltung eines russischen Armeecorps ist ebenso verderblich als ungerecht: verderblich, da mehrjähriger Misswachs, die Rinderpest und Heuschrecken, die in den letzten drei Jahren diese Länder heimgesucht, das Verbot der Geldausfuhr aus Oesterreich sowohl als auch aus Russland, endlich die Cholera die in dieser Gegend mit beispielloser Wuth aufgetreten, und die vierzehnjährige Satrapenwirthschaft Michael Sturdza's die Bewohner dieser unglücklichen Länder an den Bettelstab gebracht haben; ungerecht, weil es nur zu bekannt ist, dass Russland die Besetzung dieser Länder absichtlich herbeigeführt, dass die Moldau zur Zeit ihrer Besetzung der grössten Ruhe und Ordnung sich erfreute, und dass die Besetzung der Walachei durch russische Truppen trotz der feierlichsten Einsprache Fuad Effendi's und Omer Pascha's erfolgte. Dem Tractat von Unkiar Skelessi zufolge sollen die russischen Truppen auf Kosten der

Pforte erhalten werden, so oft sie von der Letzteren würden zu Hülfe gerufen werden. Wenn nun die Behauptung der russischen Circularnote vom 19. Iul. l. J.: dass die bewaffnete Intervention Russlands in den Donaufürstenthümern auf Verlangen der Pforte stattgefunden, keine diplomatische Fiction ist, warum werden denn die Interventionskosten nicht von der Pforte getragen, sondern den Fürstenthümern aufgebürdet? Ungerecht ist dieses Verfahren auch desshalb, weil es auch dem blödesten Auge erkennbar und durch unverholene Aeusserungen russischer Oberofficiere ausser Zweifel gesetzt ist, dass die ungewöhnliche Anhäufung russischer Truppen in den Donaufürstenthümern mit dem magyarisch-croatischen Bürgerkrieg und den übrigen Planen der österreichischen Camarilla in engster Verbindung gestanden. Es handelte sich ja um nichts geringeres als um den Durchmarsch eines zweiten, des unter Muraview stehenden Armeecorps, welches auf Ungarn sich losstürzen sollte, wozu in den Fürstenthümern auch schon die nöthigen Vorbereitungen getroffen waren. Dass gleichwohl die unglücklichen Donaufürstenthümer zu Erhaltung der russischen Truppen verurtheilt werden, während die des rechtmässigen Landesherrn ganz auf Kosten des Letzteren unterhalten werden, ist eine um so schreiendere Verletzung des Völkerrechts, als die russische Intervention gegen den Willen der Pforte erfolgt ist und, ich wiederhole es, gegen den Willen und trotz der feierlichsten Verwahrungen derselben hartnäckig fortgesetzt wird. Die walachische Volkserhebung kann der russischen Intervention keineswegs zur Rechtfertigung dienen; denn die in den Fürstenthümern zusammengezogene türkische Streitmacht war für jeden Fall mehr als hinreichend. Zudem haben die Walachen, wie ich ihnen längst vorausgesagt, nie daran gedacht sich gegen die Pforte aufzulehnen oder gar einen ungleichen Kampf mit Russland und der Türkei zu wagen. Der blutige Zusammenstoss in Bukarest widerlegt meine Behauptung nicht. Jedermann weiss ja, dass derselbe von Duhamel absichtlich herbeigeführt worden um die Berichte Suleiman Pascha's Lügen zu strafen, für die Besetzung der Walachei gegen den Willen der Pforte und gegen die in Konstantinopel stattgehabte ausdrückliche Verabredung einen Vorwand zu gewinnen und um die Türken und Walachen gegeneinander zu erbittern. Nein, nicht um Ruhe und Ordnung wiederherzustellen, die niemals grösser gewesen als seit der Flucht Duhamels und Kotzebue's aus Bukarest, überschwemmte Russland diese unglücklichen Provinzen mit so grossen

No. 2.829. 1848 Dec. 6.

No. 2.829. Truppenmassen. Es wollte vielmehr die Moldauer und Walachen
1848 wegen ihrer Annäherung an die Pforte züchtigen, zwischen den
Dec. 6. Donaufürstenthümern und ihrem rechtmässigen Landesherrn eine Scheidewand errichten, den Besitz der Donaumündungen befestigen, ohne welche nach Duhamels Versicherung die russischen Niederlassungen am schwarzen Meer ganz werthlos sein würden, endlich den durch die Ungeschicklichkeit und Leidenschaftlichkeit seiner Proconsuln gestörten Russificirungsprocess und im Fall der Noth auch die Plane der österreichischen Camarilla thatkräftig unterstützen. Desswegen wollen auch die Einmärsche frischer Truppen noch immer nicht aufhören. Desswegen werden die wiederholten Aufforderungen der Pforte zur Räumung der Fürstenthümer mit Hohn beantwortet. Desswegen wurden in der Moldau fast alle die den Muth gehabt bei ihrem rechtmässigen Landesherrn gegen die Schandherrschaft Sturdza's Beschwerde zu führen oder dem türkischen Commissär Talaat Effendi ihre Aufwartung zu machen, mit Verbannug oder Hausarrest bestraft und der härtesten Behandlung unterworfen, und diess ohne Untersuchung und ohne Richterspruch. Desswegen werden die Güter der Letzteren rein ausgeplündert und ihre Häuser in Spitäler und Casernen verwandelt. Desswegen wurde der leider zu früh verstorbene Erzbischof der Moldau mit Absetzung und Verbannung bedroht. Hr. v. Duhamel beging sogar die Unvorsichtigkeit die Theilnahme des greisen Erzbischofs an der der Pforte zu Händen Talaat Effendi's überreichten Beschwerdeschrift und an der von dem Letzteren ertheilten feierlichen Audienz öffentlich und unter Ausstossung plumper Drohungen eine I n f a m i e zu nennen. Desswegen ward der Bischof von Roman seiner Diöcese beraubt und in ein Kloster verbannt, wo er der schändlichsten Behandlung preisgegeben ist. Desswegen musste ein anderer Bischof, der treffliche Justin ins Ausland flüchten. Desswegen werden die gegründetsten Klagen des Landes nicht berücksichtig und die schändlichsten Missbräuche Sturdza's und seiner Helfershelfer geduldet, ja sogar in Schutz genommen. Desswegen ward die gesammte Intelligenz, die im Ausland erzogene jüngere Generation, mit einem Wort die Blüthe und Hoffnung des Landes ohne Untersuchung, ohne Reichterspruch geächtet, auf das schändlichste misshandelt und grösstentheils ins Exil geschleppt oder zur Flucht ins Ausland gezwungen. Desswegen werden in der Walachei, trotz der von der Pforte erlassenen Amnestie, zahllose Verhaftungen vorgenommen, und diess trotz der feierlich-

sten Verwahrungen der darüber im höchsten Grad entrüsteten Pforte und der kräftigsten Einsprache ihrer Commissäre. Wie gross und wahr die vom Grafen Nesselrode in der berühmten Circulardepesche behauptete „entente cordiale" zwischen Russland und der Türkei sein mag, erhellt schon aus der notorischen Thatsache, dass Fuad Effendi seinerseits mehrere blindergebene Anhänger Russlands verhaften liess, um die Freilassung der von Duhamel verhafteten unschuldigen Anhänger der Pforte zu bewirken. Da Fürst Sturdza während seiner vierzehnjährigen Regierung die Moldau systematisch ausgeplündert und alle Staats- und Gemeinde-Cassen schamlos geleert hat, so hat für die zur Verpflegung der russischen Truppen willkürlich und ohne die geringste Preisbestimmung für die den Grundherren weggenommenen landwirthschaftlichen Erzeugnisse (mit Ausnahme der Pächter seiner ungeheuren Privatländerein und seines ihn an Habsucht noch übertreffenden Sohnes Gregor „des privilegirten Klostergüterpächters und Bauernschinders") niemand bisher auch nur die geringste Vergütung erhalten. Dieselbe soll daher einem kürzlich vom St. Petersburger Cabinet herabgelangten Befehle zufolge durch Erhöhung der bestehenden Landessteuern um zwei Zehntel ihres gegenwärtigen Betrages möglich gemacht werden. No. 2.829. 1848 Dec. 6.

Ein Zehntel soll von den Grundherren, die bisher ganz steuerfrei gewesen, das andere von dem ohnehin vielfach und unglaublich bedrückten Bauernstand entrichtet werden. Bedenkt man dass der moldauische und walachische Bauer keinen Grund uud Boden eigenthümlicht besitzt, und gleichwohl dem Grundherrn zahllose Frondienste leisten, einen grossen Theil des Jahres am Strassenbau — meist auf den Privatgütern des Hospodars — unentgelltlich arbeiten, alle Zufuhren für die Palastbauten des Hospodars sowie für die russischen Truppen ebenfalls unentgeltlich besorgen und ausserdem alle übrigen Staatslasten allein tragen muss, so kann man nicht umhin die dieser unglücklichen Menschenclasse auferlegte Steuererhöhung für eine himmelschreiende Ungerechtigkeit zu erklären und aus tiefstem Herzen zu bedauern. Diese Massregel ist ausserdem eine Verletzung des Réglement organique, dem zufolge die Landessteuern ohne vorläufige Genehmigung Russlands und der Pforte nicht erhöht werden dürfen. Dass die Letztere in diesem Fall gar nicht befragt worden, unterliegt keinem Zweifel. Dürfte man in der Politik von Gerechtigkeit sprechen, so würden wir keinen Augenblick anstehen zu erklären, dass es weit gerechter gewesen

No. 2.829. 1848 Dec. 6. wäre die Verpflegung der russischen Truppen dem colosallen Vermögen aufzuerlegen, welches der Hospodar während seiner vierzehnjährigen Verwaltung zusammengeplündert und das ohne Uebertreibung auf vier bis fünf Millionen Ducaten angeschlagen werden kann. Eine Million Ducaten beträgt bloss der vierzehnjährige Reservefonds, der dem Reglement zufolge, aus dem nach Deckung des ordentlichen Staatsaufwandes verbleibenden Ueberschuss der Staatseinkünfte hätte gebildet werden sollen. Eine halbe Million Ducaten beträgt die vierzehnjährige Getreideaussfuhrsteuer, die, dem Reglement gemäss, rechtlich gar nicht bestehen darf. Von allen diesen Geldern findet sich in den Landescassen nicht ein Para. Im Bewustsein des schändlichen Ursprungs seiner enormen Schätze, hat der Hospodar den grösseren Theil davon bei Rothschild angelegt, von dem er 3 höchstens 4 Procent bezieht, während ihm im Inlande bei hypothekarischer Sicherheit ein dreimal höherer gesetzlich anerkannter Zinsfuss zu Gebot stand. Dieser notorische Umstand allein genügt schon um die Schändlichkeit der Titel ausser Zweifel zu setzen, auf welche Sturdza's ungeheure Gelderwertungen sich gründen. Die Verhaltung desselben zur Zurückzahlung der Staatsgelder, die er ganz rechtswidrig sich zugeeignet hat, und die Verwendung dieser Summen zur Erhaltung der russischen Truppen würde daher nur ein Act der Gerechtigkeit sein und zur Versöhnung der Gemüther unendlich viel beitragen, während die von Russland verfügte Steuererhöhung in dieser schweren, geldarmen Zeit die allgemeine Noth und Erbitterung nur steigern kann.

No. 2.830. 1848 Dec. 7. Adresa No. 1.296 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenția Sa Gheneralul Lüders prin Nota No. 141 pune înainte Căimăcămieĭ, că în temeiul hotărîriĭ Comisieĭ cercetătoare și după chezășia dată, a dat deslegare să se sloboadă de subt arest din mânăstirea Văcărescĭ, Pitarul Michalache Iliescu.

Căimăcămia dă în cunoscința cinstituluĭ Departament aceasta spre cuvenita din parte-ĭ urmare.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

(Resoluție:) Se va pune la delă, dându-se și în cunoscința Poliției spre sciință.

Adresa No. 1.298 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.831. 1848 Dec. 7.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Româneseĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenţia Sa Gheneralul Lüders prin Nota No. 139 încunoscinţează Căimăcămia că, după hotărîrea Comisieĭ rânduite spre cercetarea arestanţilor la mânăstirea Văcărescĭ, a poruncit Gheneralul Engelhart ca prin înţelegere cu Poliţia locală să arestuească şi să trimiţă la acea Comisie pe Nicolae Nacu advocat, aflat acum în satele din judeţul Muscel, Nicolae Cuculescu de la Pitescĭ, Honţu ce a fost rânduit de revuluţionerĭ poliţaiŭ-maistru la Pitescĭ, Tache Gregoar scriitor la judecătoria din Pitescĭ, Toma Furduescu, profesorul Pretorian, Ilie Trofănescu, Nae Balotă, Tache Antonescu, Nicolae Găleşescu, Teodor Jorj pomojnicul poliţaiuluĭ, Gheorghe Negulescu şi Hristopulo, dacă el nu este rânduit Cârmuitor de stăpânirea de acum.

Căimăcămia şi din parte-ĭ încunoscinţează de aceasta pe cinstitul Departament spre cuvenita urmare.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Ordinul No. 1.300 al Caimacamuluĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ C. Cantacuzino către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.832. 1848 Dec. 7.

(Buletin ofiţial. No. 70. 1848. 17. XII.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Româneseĭ.

Cinst. Departament al trebilor din Năuntru.

Cuprinderea jurnaluluĭ cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar alăturat pe lângă adresa aceluĭ cinstit Departament No. 2.948, dându-se în cunoscinţa Exelenţiĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders, s'a primit acum rĕspuns prin Nota No. 143, că Exelenţia Sa Gheneralul-Maior din suita împĕrătesciĭ Sale MărirĬ Duhamel, şi în temeiul socotinţiĭ ce a dat şi Exelenţia Sa, pune înainte Căimăcămieĭ ca să se ieă de baz regulele următoare:

1-iŭ. Să se deă voe la toţĭ arendaşiĭ şi vătaşiĭ să-şĭ popreascā

No. 2.832. 1848 Dec. 7. câte treĭ până la patru arme de foc, însă nu alt-fel decât subt chezășia a însușĭ proprietarilor de moșiĭ.

2-lea. Boerilor și neguțătorilor știuțĭ, ce merg la drum în trebile lor, să li se învoească să aibă pentru pază despre făcĕtoriĭ de rele în vremea călĕtoriĭ câte o pușcă saŭ o pereche pistoale, după deslegarea, în Capitală a Departamentuluĭ trebilor din Năuntru, iar prin județe a Cârmuirilor, și pe temeiul de chezășie ce vor da persoaneĭ cunoscute Stăpâniriĭ.

3-lea. Cârmuitorilor, sub-cârmuitorilor și pomojnicilor cârmuirilor, să se deà voe a purtà o pereche pistoale, o pușcă și sabie ca uniĭ ce sînt din ramurile Poliției pământescĭ, carĭ și maĭ nainte aŭ avut voe să poarte arme

Căimăcămia dând în cunoscința cinstituluĭ Departament așternuta în sus cuprindere a noteĭ Exelenției Sale Gheneraluluĭ Lüders, îl poftesce ca să puie în lucrare întocmaĭ însemnatele dispozițiĭ, carĭ slujesc drept deslegare la ḑisul jurnal.

Caimacamul, C. Cantacuzino.

No. 2.833. 1848 Dec. 7.

Adresa No. 1.302 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenția Sa Gheneralul Lüders prin Nota No. 135 pune înainte Căimăcămieĭ că Comisia cercetăriĭ arestuiților de la mânăstirea Văcărescĭ, din arătările unuĭ arestuit s'a încredințat că un Dimitrache ce a fost rânduit de Departamentul din Lăuntru pentru îndestularea arestuiților, le aduceà prin taină scrisorĭ și alte hârtiĭ, iar după ce s'a început Comisia, apoĭ le împărtășià toate câte puteà aflà despre lucrările eĭ, și scrisorile le aduceà necontenit în pâne și în pantalonĭ; și fiind că Comisia a hotărît să arestuească pe numitul Dimitrache, cere Exelenția Sa a se rânduì alt cinovnic pentru purtare de grije arestuiților, carele să fie chezășuit cu asprime, ca să nu se maĭ întâmple asemenea necuviințe, trebuind pentru această îndatorire să se aleagă oamenĭ cercațĭ despre a lor cinste și purtare, pentru că lor se dă bilet de a intrà slobod în Văcărescĭ, și caraula nu poate priveghià asupra unuĭ om care întrebuințează rĕŭ încrederea ce i se dă de Cârmuire.

Căimăcămia grăbesce a da în cunoscința cinstitului Departament așternuta în sus notă a Exelenții Sale Gheneralului Lüders, poftindu-l ca îndată să facă a se îndeplini întocmaĭ cererea Exelenții Sale, de care să se încunoscințeze Căimăcămia. No. 2.833. 1848 Dec. 7.

Căimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Nota No. 1.066 a luĭ Fuad Efendi către Caimacamul Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.834. 1848 Dec. 7.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 93 Fin./4.644. Secr. St.)

Bucarest.

Excellence,

J'ai signé en faveur de M Hillel B. Manoach, une traite adressée à Votre Excellence, pour la somme de cinq cent mille piastres du Grand Seigneur, équivalent d'une pareille somme qu'il m'a comptée pour le service de l'armée impériale. Je m'empresse de vous en donner avis et de vous prier de vouloir bien donner, à qui de droit, les ordres nécessaires, afin que la Vestiarie rembourse cette somme à M. Hillel B. Manoach, à compte de quatrième trimestre de la redevance de la Valachie pour l'année 1848.

Je prie Votre Excellence de recevoir les assurances de ma considération bien distinguée.

Fuad.

A Son Excellence, Monsieur le Grand Logothète de Justice Constantin Cantacuzène, Caïmacam de Valachie, etc.

Adresa No. 41 a Generaluluĭ rus Danilevski către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.835. 1848 Dec. 7.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Comandantul orașuluĭ Bucurescĭ.

Or. Bucurescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Năuntru.

La adresul cinstituluĭ Departament cu No. 3.441 am cinste a rĕspunde, că punerea la cale de a nu maĭ fi slobodĭ arestanțiĭ din

No. 2.835. 1848 Dec. 7. Văcărescĭ a se maĭ vedé cu rudeniile lor, s'a făcut din porunca Înalteĭ Exelenţiĭ Sale Gheneral Lüders şi a Exelenţiĭ Sale Gheneral Duhamel. De aceea cinstitul Departament se va înţelege întru aceasta cu Exelenţiile lor.

Gheneral-Maior, Danilevski.
Plaţ-adiutant românesc, Căpitan Cociturov.

No 2.836. 1848 Dec. 8.

Nota No. 1.305 a Caimacamuluĭ Ţĕriĭ-Româneşcĭ către Fuad Efendi.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 93 Fin./4.644. Secr. St.)

A S. E. Fuad Effendi.

Bucarest.

J'ai l'honneur d'accuser réception de la communication que V. E. a bien voulu m'adresser le 7 (19) courant, pour me donner avis qu'elle a signé, en faveur de M. Hillel B. Manoach, une traite de 500.000 piastres ottomanes, payable par le Gouvernement valaque, pour contre-valeur du quatrième trimestre de sa redevance à la Sublime Porte pour l'année courante.

Je n'ai pas manqué à la suite de prendre les dispositions nécessaires, pour que cette traite soit duement acquitée, par le département des finances.

A cette occasion, je crois de mon devoir d'informer V. E. que le département précité, par un rapport qu'il m'a adressé le 23 octobre dr. No. 274, m'a fait part qu'il a remis à V. E., sans avoir eu le temps d'en référer à la Caïmacamie, une somme égale, pour montant du 3-ème trimestre de cette année, et demande que le payement de cette somme soit ordonnancé conformément aux règles établies.

Je me trouve, en conséquence, dans le cas de prier V. E. de vouloir bien me faire parvenir aussi un office à cet égard, afin de me mettre à même de régulariser, d'après les formes requises, la comptabilité de la caisse de l'Etat.

J'ai l'honneur d'être, etc.

Adresa No. 1.312 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.837. 1848 Dec. 8.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Româneseĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

După cererea Exelenţiĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders, urmează ca căpitanul Alexandru Racotă, parucicul Hariton Racotă să se deà subt chezăşie că vor fi următorĭ să se înfăţişeze la Comisia rânduită pentru cercetarea arestuiţilor de la Văcărescĭ, îndată ce vor fi ceruţĭ; nedând însă o asemenea chezăşie, să se arestuească la Văcărescĭ. Căimăcămia pentru numiţiĭ a cerut de la d-l vremelnicul Comănduitor al oştiriĭ pămîntene a îndeplinì prin Poliţie cererea Exelenţiĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders. Poliţia Capitaleĭ arată acum că amândoĭ numiţiĭ după sciinţele luate se află eşiţĭ din Capitală la moşia Ştorobăneasa din judeţul Teleorman. Este poftit dar acel cinstit Departament ca îndată să facă punere la cale a se aduce numiţiĭ căpitan Alexandru Racotă şi parucic Hariton Racotă aicĭ în Capitală spre sfârşitul arătat.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Raportul No. 706 al Secretariatuluĭ de Stat al Ţĕriĭ-Româneseĭ către Căimăcămie. No. 2.838. 1848 Dec. 8.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. S. fr. Secr. St.)

Raport din partea Secretariatuluĭ către cinstita Căimăcămie.

Prin circulara notă către toate Consulaturile de la 12 ale încetatuluĭ Noemvrie, Secretariatul le-a încunoscinţat atât amânarea soroculuĭ obşteseiĭ desarmărĭ până la sfârşitul pomeniteĭ lunĭ, cum şi osândele hotărîte pentru ceĭ în potrivă următorĭ.

Numaĭ patru din acele Consulaturĭ, şi anume cel Britanicesc, Elinesc, Prusienesc şi al Sardinieĭ aŭ rĕspuns, arătând însă:

Al Sardinieĭ că nu poate primì ca supuşiĭ sĕĭ carĭ aŭ o puşcă de vînat saŭ o pereche de pistoale spre a se apĕrà de hoţĭ, să le depuie la autoritatea locală.

No. 2.838. 1848 Dec. 8.

Al Prusieĭ, că supușiĭ sĕĭ ce locuesc la țeară, nu pot fi lipsițĭ de orĭ-ce armă, fără a fi expușĭ la cele maĭ marĭ primejdiĭ, că de nu se va puté face pentru asemenea persoane vre-o exepție, oblăduirea însă va luà în băgare de seamă măcar recomandațiile ce i se vor adresà pentru împrejurărĭ particulare; că sorocul ce s'a pus împărtășindu-se târḑiŭ, n'a putut luà pentru supușiĭ sĕĭ de la țeară aceleașĭ măsurĭ ce a adoptat pentru ceĭ din Bucurescĭ; că prin urmare, dacă după împlinirea soroculuĭ se va întâmplà ca vre-un supus Prusian din județe să aibă încă arme, Consulatul nădejduesce că oblăduirea va prețuì neputința întru care s'a aflat acela de a-șĭ predà armele la autoritatea sa; că cercetările polițienescĭ urmează a se face pe sciințe positive spre a nu se aduce supușilor sĕĭ supĕrărĭ nefolositoare, însă tot-deauna împreună cu un slujbaș al Consulatuluĭ și după o de maĭ nainte încunoscințare; și în sfârșit că aplicația osândeĭ nu se va puté săvârșì decât după o cercetare față cu dragomanul Consulatuluĭ, care o va și pune în lucrare.

Al Britanieĭ, că tractatele încheiate între Înalta Poartă și Englitera, daŭ supușilor Britanicescĭ voie de a purtà arme când călĕtoresc, pentru a înși-le apĕrare; că cu toate acestea doresce a cooperà cu oblăduirea locală la orĭ-ce ar puté contribui să restatornicească buna orânduеală și să reînființeze încrederea; că mulțĭ din supușiĭ sĕĭ fiind arendașĭ de moșiĭ și silițĭ a se preumblà necontenit pentru trebile lor, aŭ neapĕrat trebuință de arme, maĭ ales în vremea erniĭ, nu numaĭ ca să se apere în potriva oamenilor celor fără căpătâiŭ, carĭ circulează prin țeară, ci încă ca să se păzească de lupĭ carĭ într'acest timp țin drumurile; că a cerut pentru aceasta instrucțiĭ de la Exelenția Sa Ambasadorul Britanicesc din Constantinopol, și până îĭ vor sosì, a îndatorat pe supușiĭ sĕĭ din Bucurescĭ să-șĭ depuie armele în cancelaria Consulatuluĭ; că pentru ceea ce se atinge de cercetările polițienescĭ, Consulatul ḑice că locuințele supușilor Britanicescĭ sînt nesiluite, și nu trebue să se visiteze de agențiĭ Polițieĭ fără voia Consulatuluĭ, nădejduind că nu va maĭ primi plângerĭ pentru călcarea domicilelor englesescĭ de către slujbașiĭ oblânduiriĭ locale.

Al Grecieĭ, că Consulatul încă de maĭ nainte poftise pe supușiĭ sĕĭ din Prințipat a se conformà cu această măsură, depuind armele lor în cancelaria Elinească ceĭ din Bucurescĭ, iar ceĭ de pe afară încredințându-le unuia din conpatrioțiĭ lor în care vor avé încredere, saŭ trimițĕndu-le la Consulat; că adesea se întâmplă că mulțĭ

supușĭ Elinĭ, înfățișând toate chezășuirile de cinste și de bună purtare, să aibă trebuință de armele lor, orĭ pentru adesele călĕtoriĭ ce fac în țeară saŭ pentru paza lor în satele ce țin cu arendă ; că pentru asemenea împrejurărĭ, și după cererea Consulatuluĭ, propune a se da voie să poarte arme, aceluia ce se va arătà anume de Consulat și va da chezășie. No. 2 838. 1848 Dec. 8.

Tot acest cinstit Consulat al Grecieĭ prin altă Notă cu No. 1.355 împărtășesce reclamația unuĭ supus al sĕŭ, anume Hristodor Ioan, atingĕtoare de groaznica casnă ce a cercat un tovarăș al sĕŭ, Căpitan Ilie, la 8 Noemvrie încetat la satul Prundu, județul Ilfov, de către nisce făcĕtorĭ de rele; cu acest prilej cinstitul Consulat arătând că toțĭ ceĭ rĕŭ cugetătorĭ se folosesc de obșteasca desarmare ca să facă cele maĭ marĭ rele comerțuluĭ, cere și acum voie de a purtà arme pentru supusiĭ sĕĭ ce se preumblă prin țeară și maĭ cu seamă pentru jăluitorul Hristodor Ioan, care locuesce într'acelașĭ sat.

Supuind toate aceste împrejurărĭ la conoscința cinstiteĭ Căimăcămiĭ, Secretariatul o roagă plecat să binevoească a le luà în băgare de seamă și a-l cinstì cu deslegare de ce chip urmează a rĕspunde la deosebitele propunerĭ și cererĭ ale maĭ sus arătatelor cinstite Consulaturĭ.

Raportul No. 1.462 al Cârmuiriĭ de Ialomița către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 2.839. 1848 Dec. 8.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Ialomița.

Vĕḑêndu-se cuprinderea porunciĭ cinstituluĭ Departament cu No. 2.826, se rĕspunde plecat că întru neajungerea încăperilor trebuite spre cfartiruirea otomanicescilor oștirĭ destinate spre ernatic acì, osebit de casarmele milițieĭ pămêntenescĭ, pe lângă alte case s'aŭ luat și aceste ale reclamantuluĭ d-luĭ Clucer Iancu Grădișteanul, precum în lista alăturată pe lângă raportul No. 918 se vede trecut, carĭ case sînt în totul ocupate și nu în părțĭ, fiind peste putință a conhălăduì și proprietarul lor cu oștile vorbite. Iar adevĕratul

No. 2.839. 1848 Dec. 8. preț cu care aŭ fost închiriate maĭ dinainte, este tot acela care s'a trecut în vorbita listă, pe jumătate pentru șease lunĭ, adecă leĭ nouĕ sute, precum s'a dovedit că aŭ fost închiriate de d. Paharn. Manolache Grădișteanul fosteĭ Cârmurĭ la acest județ.

Cârmuitorul, Mich. Rahtivanu.
Ajutor, C. Ionescu.

Sec. 2-lea.
Or. Călărașĭ.

No. 2.840. 1848 Dec. 9.

Ofisul No. 903 al Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneseĭ către Sfatul administrativ extraordinar.

(V. A. Urechiă, Ist. șc., II, pag. 352.)

Căimăcămia Principatuluĭ Țĕriĭ-Româneseĭ.

Cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar.

Cinstita Eforie a școalelor, prin adresa No. 1.072, arată că a chibzuit, după trebuință, pentru cuvintele arătate, că școalele normale din orașele de căpetenie ale județelor să înceteze de o cam dată de a maĭ da învățătură copiilor, că așà a găsit de neapĕrată trebuință, ca școalele de prin sate să se închidă cu totul, rĕmânênd pe viitor ca sub-revisoriĭ și învĕțătoriĭ acelor sate să intre în rânduiala la care vor fi fost maĭ dinainte, și fiind că fie-care enoriaș sătean plătià învĕțătoruluĭ de sat pe an câte doĭ leĭ, apoĭ aceștĭ banĭ urmează să intre de acum înainte în cutia satuluĭ, fără a se maĭ da învĕțătorilor.

Căimăcămia găsind că cu încetarea vremelnică a școalelor normale, de prin orașele de căpetenie ale județelor, urmează negreșit și încetarea școalelor de prin sate, ca unele ce atârnă de cele dintâĭ, trimite cinstituluĭ Sfat administrativ în original acea adresă a cinstiteĭ Eforiĭ a școalelor, poftindu-l ca să chibzuească asupra chipuluĭ cu care suma banilor îndatorațĭ locuitoriĭ sătenĭ a da pe fie-care an învĕțătoruluĭ de sat, are a intrà în cutia sătească și asupra întrebuințăriĭ eĭ, de care să arate Căimăcămieĭ. D-luĭ șeful Departamentuluĭ Credințeĭ este însărcinat cu lucrarea trebuincioasă întru aceasta.

(Semnat:) Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Țěriĭ-Românescĭ pentru închiderea școalelor sătescĭ.

No. 2.841.
1848.
Dec. 9.

(V. A. Urechiă, Ist. șc., II, pag. 351.)

Astădĭ la 9 Decemvrie, în seanța Sfatuluĭ administrativ extraordinar, cetindu-se ofisul cinstiteĭ Căimăcămiĭ cu No. 903, și însoțit pe lângă dînsul raportul Eforieĭ școalelor cu No. 1.072, atingětoare de școalele de prin sate, ca să se închidă cu totul, rěmânênd pe viitor sub-revisorul și învěțătorul al acelor sate la orândueala ce a fost maĭ nainte, și aceĭ doĭ leĭ pe an ce se plătiaŭ de sătean pentru învěțător, să intre în cutia satelor; și luându-se în băgare de seamă toate câte se ating de aceasta, după deslușirile date în seanță de către d-luĭ șeful Departamentuluĭ Credințeĭ, s'a chibzuit:

1. Că baniĭ plătițĭ învěțătorilor satelor până la 1 Aprile trecut să rěmână bunĭ plătițĭ după temeiurile păzite atuncĭ.

2. De la 1 Aprilie trecut încoace, fiind că aceștia nu s'aŭ îndeletnicit întru predarea lecțiilor din pricina împrejurărilor, încetează de atuncĭ și a lor plată și prin urmare și împlinirea banilor de la sate pe viitor, până la de isnoave disposițiĭ.

3. Învěțătoriĭ satelor și sub-revisoriĭ să intre la orânduiala ce a fost maĭ naintea îndeletnicirii lor la școalele satelor, socotindu-se aceasta de la 1 Aprilie 1848.

4. Baniĭ ce s'a apucat a se împlinì de la sate pe anul 1848, să se ceară prin Departamentul din Lăuntru de la Cârmuirĭ și în a lor rěspundere socoteală exactă de baniĭ împlinițĭ din fie-care sat, câțĭ s'aŭ rěspuns învěțătorilor până la 1 Aprile, și ceĭ-lalțĭ unde se află, și adunându-se asemenea științe prin stăruirea aceluĭ Departament, să se întoarcă sumele împlinite, după scăderea analogon pe treĭ lunĭ la aceĭ adevěrațĭ sătenĭ de la carĭ s'aŭ împlinit, avênd în aceasta acel cinstit Departament toată luare aminte, ca să se îndeplinească întoarcerea acestor sume pe d'întreg și cu cea maĭ bună orânduială acelor în drept a le primì.

D-luĭ Șeful Departamentuluĭ Credințeĭ va supune acest jurnal la aprobarea cinstiteĭ Căimăcămiĭ.

(Semnațĭ:) Constantin Suțu, Constantin Cantacuzino (?), Alexandru Ghica, I. Câmpineanu, Ioan Al. Filipescu.

No. 2842
1848
Dec. 9.

Nota No. 1.099 a luĭ Fuad Efendi către Caimacamul Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 93. S. Fin./4.644. Secr. St.)

A Son Excellence, Monsieur le Grand Logothète de Justice Constantin Cantacuzène, Caïmacam de Valachie, etc.

Bucarest.

Excellence,

Vous m'avez adressé, en date du 8 (20) décembre No. 1.305, une communication, pour m'informer que le Département des Finances, par un rapport qu'il vous avait adressé en date du 23 octobre dernier No. 274, vous a fait part que, sans avoir eu le temps d'en référer à l'honorable Caïmacamie, il a payé à mon ordre la somme de cinq cent mille piastres, valeur de Constantinople, montant du troisième trimestre de la redevance de la Valachie pour l'année courante, et par lequel il demande que le payement de cette somme soit ordonancé conformément aux règles établies.

En conséquence, je m'empresse, Excellence, de vous confirmer que le Département des Finances a, sur une traite signée de ma main, payé à M. Hillel B. Manoach la somme sus-mentionnée de cinq cent mille piastres, valeur de Constantinople, montant de la redevance du troisième trimestre de cette année. Cette déclaration mettra Votre Excellence à même de pouvoir régulariser la comptabilité du Département des finances.

Veuillez bien, Excellence, agréer l'assurance de ma considération bien distinguée.

Fuad.

No. 2.843.
1848
Dec. 9.

Adresa No. 4.592 a Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al milițieĭ Moldovenescĭ, către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.

(Conc. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 437. Administrative nouĕ.)

Asupra poruncilor date pe graniță pentru neîngăduirea intrăriĭ în Prințipat a revoltanților deștĕrațĭ, reînoindu-se poruncĭ, s'a primit acum raportul Comandiruluĭ granițeĭ despre Valachia, Căpitanul Tufelcicov, cu No. 54, prin care supune că unul din aceĭ

opriţĭ de a intrà în ţeară, Paharnicul Costache Angonescu, se gă- No. 2.843.
sesce petrecênd la satul Ulişĕsciĭ din ţinutul Putneĭ, proprietà a 1848
frateluĭ sĕŭ, fiind dat luĭ de Stărostie subt chezăşie după poronca Dec. 9.
Departamentuluĭ. După o aşà împrejurare cu cinste se cere sciinţă aceluĭ Depart., dacă cu adevĕrat prin scirea sa Costache Angonescu este periorisit acolo la moşie, şi după ce Înaltă deslegare, asemenea şi pentru care anume din desţĕraţĭ urmează Înaltă încuviinţare şi în ce chip, căcĭ jos-iscălitul nu are nicĭ o sciinţă.

Adresa No. 847 a Generaluluĭ rus Danilevski către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.844. 1848 Dec. 9.

(Traducere. Orig. rus. la dosar. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Comendantul Or. Bucurescĭ.

Bucurescĭ.

Exelenţiĭ Sale d-luĭ Ministru al trebilor din Năuntru.

În lista însoţită pe lângă adresa Exelenţiĭ Sale Gheneral-Leitenant Refeld de la 29 ale luĭ Noemvrie cu No. 881, se cuprind şeapte arestanţĭ, iar cinst. Departament mĭ-a înfăţişat numaĭ patru, în urma căreia am cinste a rugà plecat pe Exelenţia Voastră ca să nu mĕ lăsaţĭ fără însciinţare de locul unde se află ceĭ-lalţĭ treĭ arestanţĭ, şi dacă o să se înfăţişeze şi aceia, saŭ de vre-o împrejurare s'aŭ lăsat unde-và cu pază.

(Iscălit:) Gheneral Maior, Danilevski.
pentru tălmaciŭ, V. Mustacof.

(Resoluţie:) Să se facă băgare de seamă Cârmuiriĭ judeţuluĭ Dolj pentru trimiterea numaĭ a 4 în loc de 7.

Depeşa luĭ de Ségur, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide. No. 2.845. 1848 Dec. 9.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

La communication faite à l'ambassadeur de Russie à Constantinople par sir Stratford Canning, en son nom et au nom du Général Aupick, et dont le général a bien voulu m'informer, paraît avoir porté ses fruits.

No. 2.845 1848. Dec. 9. Fuad Effendi, depuis deux jours, prend une attitude meilleure et il ne me cache pas que son gouvernement lui a transmis des instructions plus nettes, que celles qu'il avait reçues jusqu'ici.

La chose, qui l'occupe principalement, est la réforme du Réglement organique. La Porte lui a envoyé des ordres à cet égard, et il m'a prié de m'en occuper de mon côté. Nous devons nous voir souvent, pour conférer de cet objet. Fuad songe, cela va sans dire, à étendre, plus qu'il ne l'est, le cercle électoral pour les nominations à l'Assemblée générale, et à étendre aussi le cercle dans lequel on pouvait jusqu'ici, élire le Prince. Mais il voudrait placer quelque chose entre le Prince et l'Assemblée, et il songerait à la formation d'un Conseil d'Etat qui préparerait les actes à soumettre au vote législatif et qui participerait au jugement des ministres et des autres fonctionnaires de l'Etat; car il est de toute nécessité, ici plus qu'ailleurs, que la responsabilité administrative ne soit pas un vain mot.

Resterait à savoir qui nommerait ce Conseil? S'il était nommé par le Prince, ou même par l'Assemblée, ce serait n'avoir rien fait pour la meilleure administration du pays; la corruption continuerait à marcher sans obstacle. Il serait donc, selon lui, à désirer que ce Conseil put être nommé par la Cour Suzeraine, ou qu'au moins la Cour Suzeraine eut à son égard droit de destitution.

La Porte, d'un autre côté, paraîtrait vouloir établir à Bucarest et à Iassi un Commissaire permanent, pour contre-balancer l'action du consul de Russie et pour provoquer les mesures que la mauvaise administration du Prince pourrait nécessiter. Mais, on ne peut se le dissimuler, la Porte donnant l'investiture au Prince, le Prince se trouve par là être son agent direct, nominalement parlant du moins. Or, placer un Commissaire près de lui, c'est déplacer aux yeux de la population la délégation du Suzerain et la remettre aux mains du Commissaire, ce qui porterait, plus que jamais, le Prince à chercher un contre-poids du côté de la Russie.

Enfin, je suis autorisé à penser que la Porte voudrait faire limiter à 7 ans la durée des fonctions du Hospodar qui, par le Réglement organique était nommé à vie.

Consulté par le Commissaire ottoman, je vais me trouver dans un véritable embarras, si vous n'avez la bonté, Monsieur le Ministre, de me faire transmettre des instructions, relativement aux

institutions que le Gouvernement de la République croirait devoir indiquer pour les Principautés moldo-valaques. No. 2.845. 1848 Dec. 9.

Je crois savoir qu'il a été arrêté entre la Porte et le Cabinet de Pétersbourg, que la démission du Prince Stourdza serait exigée de lui. La difficulté maintenant sera de trouver un prince de Moldavie, bien qu'on assure que la difficulté soit moins grande pour cette province-là, que pour celle-ci.

Lundi dernier ont eu lieu à Bucarest des réjouissances à l'occasion de la fête de l'Empereur Nicolas. La ville a, dit-on, dépensé plus de 40.000 frs. en illuminations, transparents, etc. Un magnifique dîner a été donné par le Général Lüders. J'y ai été invité, ainsi que mes collègues d'Autriche et de Grèce. (Le consul d'Angleterre est tellement brouillé avec les généraux et avec le consul russe, qu'il n'a plus aucune relation avec eux.) Le Général Lüders a porté des toast à l'Empereur Nicolas et au Sultan. Fuad Fffendi en a porté aux généraux des armées russes et turques, et à la prospérité des Principautés. Le soir le Général Duhamel a donné un bal très brillant.

Veuillez agréer, etc.

(Signé:) II. de Ségur.

Adresa No. 1.343 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.846. 1848 Dec. 10.

(Original. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenţia Sa Gheneralul Lüders, prin nota No. 129, face cunoscut Căimăcămieĭ că a poruncit slobodirea de subt arest a luĭ Alexandru Caramanlîŭ.

Căimăcămia din parte-ĭ împărtăşesce cinstituluĭ Departament această slobodire de subt arest făcută numituluĭ Caramanlîŭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.847. 1848. Dec. 10. **Adresa No. 1.354 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.**

(Orig. Arch. M de Interne. Dos. No. 12.)

Căimăcămia Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Se aprobează chibzuirea cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar așternută în jurnalul de la 2 Dechemvrie, în copie îndreptat Căimăcămieĭ pe lângă adresul aceluĭ cinstit Departament No. 851, în privința atât a sumeĭ de leĭ două sute patru-ḑecĭ și patru par. 25 (No. 244 par. 25), cheltuițĭ de către Comisia desarmăriĭ în trebuința canțelarieĭ sale și în facerea unor plăcĭ de aramă, cât și a orĭ-căreia alte mărunte cheltuelĭ va arătà acea Comisie că a făcut; și se poftesce d-luĭ Șeful Departamentuluĭ din Lăuntru ca prin înțelegere cu cinstitul Departament al Visterieĭ, căruia i s'a făcut cunoscut de aceasta, să o aducă la întocmaĭ îndeplinire.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.848. 1848. Dec. 10. **Adresa No. 3.051 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Secretariatul de Stat.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 164. S. fr. Secr. St.)

Departamentul trebilor din Năuntru al Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Secția 3. Bucurescĭ.

Cst. Secretariat al Statuluĭ.

Din adresa cinst. Secretariat cu No. 680 vĕḑêndu-se cererea cinst. c. c. Agențiĭ atingătoare de înlesnirea treceriĭ curierilor împărătescĭ ce călĕtoresc pe drumul dintre Kronstadt și Bucurescĭ, s'a poruncit Cârmulriĭ de Prahova ca pe dată să ieà cele maĭ de aproape dispozițiĭ pentru a nu se întîmpinà vre-o împedicare la trecerea poștiĭ împărătescĭ.

Aceasta cu cinste se împărtășesce cinst. Secretariat spre a se comunicà și din parte-ĭ cinst. c. c. Agențiĭ.

pentru Șeful Departamentuluĭ, Ioanide.
Șeful secțieĭ. C. Pencovicĭ.

Adresa No. 9 a Comisieĭ pentru cercetarea socotelilor Guvernuluĭ revoluționar, către Cancelaria Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.849. 1848 Dec. 10.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Comisia orânduită pentru cerectarea socotelilor urmate până la 13 Septemvrie, la cercetarea socotelilor de cheltuelile urmate prin cinst. Sfat orășenesc, maĭ avênd trebuință și de următoarele hârtiĭ, ce nu se găsesc între hârtiile trimise acesteia până acum, și anume:

Porunca cinst. Departament din Lăuntru cu No. 4.029 către Sfat, și socoteala de care se vorbesce prin porunca idem cu No. 4.035, pentru ca să cunoască materialul întrebuințat la facerea arculuĭ de triumf.

Liste arătătoare anume de lemnăria și materialul întrebuințat la facerea săliĭ de bal din grădina publică prin maimar-bașa și tapițerul D. Greș, pentru care s'a dat porunca cinst. Departament către Sfat cu No. 5.212. Decretul fosteĭ Locotenențe cu No. 402. în urma căruia s'a dat poruncă către Sfat cu No. 4.980 pentru plata stindardelor făcute de Vornicia politieĭ.

Socoteala ce urmează să fi înfățișat Sfatuluĭ D. Montrezor și Iacovescu pentru suma de 50 # ce li s'aŭ dat în trebuința decorațieĭ săliĭ teatruluĭ, asemĕnat cuprinderiĭ porunciĭ cinst. Depart. din Lăuntru cu No. 4.170.

Contractul încheiat cu d. M. Abdulaidi pentru darea ospitalitățiĭ Exelențiĭ Sale Suleiman Pașa, pe câte ḑile a șeḑut în Bucurescĭ.

Socoteala trimisă Sfatuluĭ pe lângă porunca cinst. Depart. din Lăuntru cu No. 689 din 2 Octomvrie.

Cu cinste este rugată canțel. cinst. Departament din Lăuntru a binevoi ca câte se vor fi aflând la acea cinst. Canțelarie să-ĭ trimiță acesteia în originale saŭ în copiĭ încredințate după orânduealâ, iar câte nu se vor puté, îndatorire cinstituluĭ Sfat a le trimite; la întâmplare însă pentru câte nu le va avé cinst. Sfat, se va îndatorì a le cere de la ceĭ ce aŭ fost însărcinațĭ cu însemnatele lucrărĭ, fiind neapĕrat trebuincioase la cercetarea și lămurirea însemnatelor socotelĭ.

N. Pâcleanu, C. Borănescu.

Canțelariĭ cinst. Depart. din Lăuntru, Secsia 1.

(Resoluție:) Se va căutà în delele aceste canțelariĭ dacă se află nisce asemenea hârtiĭ, și câte se vor găsi, să se trimiță în original saŭ în copie la Comisie; iar pentru cele-lalte să se poftorească cinst. Sfat orășenesc a le trimite fără zăbavă, saŭ să se ceară doveḑĭ de la ceĭ ce aŭ fost însărcinațĭ cu acele lucrărĭ.

No. 2.850.
1848.
Dec. 10.

Scrisoarea Coloneluluĭ I. Solomon către Generalul Duhamel.

(Copie. Acad. Hârt. Cantacuzino-Sturdza.)

Excellence,

Votre Excellence pourra avoir, par l'adresse ci-jointe, des informations suffisantes, et comme je désire de toute mon âme que les ennemis de mon véritable protecteur ne réussissent en rien dans leurs projets contre lui, je la soumets à votre connaissance, vous priant humblement que cela soit pour votre seule information, et j'ai l'honneur d'être avec tout le respect.

(Signé:) Jean Salomon.

Olténitza.

(Anexa I.)

Le Colonel Banoff, le Colonel Floresco, le Colonel Balatchano, le Colonel Engel, d'acord avec Jean Bibesco, et le Capitaine Costaforo, et autres autant qu'ils en ont pu tromper, ont dressé une pétition, afin de la donner ou à Votre Excellence, ou aux Généraux, pour demander que toute la milice valaque soit mise sous jugement, attendu qu'ils se regardent attaqués dans leur honneur et ne peuvent plus porter l'uniforme, et quantité d'autres prétextes.

Ceci n'a point d'autre but que les plans de l'ex-Prince Bibesco et de M. Villara, conçus en Autriche, afin de tâcher d'arriver par ce moyen, si on peut le mettre à exécution, d'enlever toute culpabilité qui pèse sur l'ex-Prince, et pour masquer leur véritable projet, ils demandent un tel jugement, tandis que le Gouvernement, par les moyens qu'il possède, a pu et peut encore prouver quels sont les coupables, et que ceux qui se croyent attaqués peuvent renoncer à porter l'uniforme; car s'ils avaient eu en effet l'âme d'un soldat, ils auraient pu à cette époque faire honneur à leur uniforme, à la connaissance de tout le monde; ce plan a été proposé à plusieurs autres personnes auxquelles on en a démontré le but. — Je soumets ce qui précède à la connaissance de Votre Excellence, afin qu'Elle en soit informée et soit préparée à leur répondre, vu qu'ils se réunissent toujours pour comploter chez Banoff et chez Floresco, et la plus grande partie ne connaît pas le véritable but de l'adresse qu'ils ont signée, en priant Votre Excellence de tenir ceci à sa seule connaissance. Costaforo a été

d'abord l'espion du Gouvernement illégal, et a été même a Cronstadt, pour voir ce que faisaient là les boyards; et actuellement il est l'espion des sus-nommés; et surtout, vu que le Gouvernement actuel, à l'occasion du nouveau serment qu'il a fait prêter à la milice, dit que le passé a été oublié, eux intriguent dans le but unique de remettre tout en question. No. 2.850. 1848 Dec. 10.

(Anexa II.) [1])

A Son Excellence le Général-major Duhamel de la suite de S. M. l'Empereur de toutes les Russies, commissaire impérial dans les Principautés, chevalier Grand-Croix de plusieurs ordres.

Excellence,

Si des militaires avaient pu s'oublier, au point de fouler aux pieds tout ce qui constitue l'honneur militaire et leurs devoirs les plus sacrés, le paroles dignes que V. E. leur a adressées le 28 du mois dernier, sont faites pour réveiller en eux ces sentiments.

La milice valaque est soupçonnée d'avoir ajouté la trahison à l'indiscipline, d'avoir trompé la confiance publique au premier appel que la patrie s'est trouvée dans le cas de lui faire; enfin, d'avoir été la cause de tous les malheurs qui sont venus accabler ce pays.

Vous êtes militaire vous-même, général, et vous sentez combien une pareille position est cruelle pour la milice valaque.

Marquée du sceau de l'infamie, pourrait-elle mériter la haute confiance de deux Cours, qui daigneraient encore remettre à sa sauve-garde les institutions du pays? pourrait-elle se relever aux yeux de ses compatriotes et regagner jamais leur confiance? Les soussignés viennent donc supplier instamment V. E. de vouloir bien ordonnner une commission spéciale militaire, et ils sollicitent de ses bontés et de son équité, qu'une enquête scrupuleuse, consciencieuse et sévère soit faite, afin que leur opprobre ne rejaillisse point sur toute la milice qui en répudie la solidarité et proteste de son innocence et de son dévouement le plus absolu.

Nous avons l'honneur, etc.

Bucarest.

[1]) V. No. 2.799.

No. 2.851. 1848 Dec. 10. **Adresa No. 105 a luĭ M. Abdulaidi către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneścĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

În urma porunciĭ cinstituluĭ Departament cu No. 3.540, cu alăturată copie după sprafca cinst. Comisiĭ orânduită pentru cercetarea socotelilor până la 13 Septemvrie, cu cinste rĕspunḑ că, pe lângă sumele cuprinse prin aceea, peste tot în sumă de leĭ 35.589 par. 30, maĭ am primițĭ și de la cinst. Visterie leĭ 3.150, și mi se maĭ cuvine, până la suma cheltuelilor urmate și arătate prin socotelile ce am înfățișat, alțĭ leĭ 14.144 par. 7. Iar ceea ce se atinge de darea documenturilor, cu cinste arăt că, deși nu se puteà ca să ieaŭ documenturĭ pentru cele maĭ multe lucrurĭ de băcăniĭ, zarzavaturĭ și alte asemenea, dar nicĭ prin porunca cu care am fost orânduit (după care alătur pe lângă aceasta copie spre a se vedé) nu am avut o asemenea îndatorire. Pentru câte condeie ce aŭ fost maĭ însemnate, și am luat documenturĭ pentru a mea siguranție, le-am și înfățișat cinst. Comisiĭ în bucățĭ opt-spre-ḑece, nemaĭ avênd, după temeiurile ce arăt, nicĭ un fel de alt document înființat, cunoscênd după porunca ce am avut, că toată încrederea s'a dat asupră-mĭ.

Al cinst. Departament plecat,

Mich. Abdulaidi.

(Resoliție:) Se va trimite aceasta în copie la Comisia întocmită pentru cercetarea sumelor cheltuite în vremea căḑutuluĭ revoluționar guvern.

No. 2.852. 1848 Dec. 10. **Depeșa luĭ de Ségur, Consulul Francieĭ la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.**

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

J'ai eu l'honneur de vous adresser par la poste de Vienne, une dépêche chiffrée, dont vous trouverez ci-joint le duplicata non chiffré, que je vous expédie par la voie de Constantinople.

L'arrivée successive de deux courriers de Paris, en 18 et 20 jours, m'avait donné à penser que la route était libre à travers la Transylvanie, mais hier au soir, j'ai été informé qu'une estafette arrivée d'Hermannstadt avait apporté, vers 6 heures de l'après midi,

la nouvelle que l'insurrection hongroise était .presque cernée par les troupes dont dispose le Gouverneur général de la Transylvanie, et que cette insurrection, à peu près acculée sur la frontière de la Valachie, serait peut-être très prochainement obligée de chercher un refuge de ce côté-ci des Carphates. Des ordres ont été aussitôt donnés par les généraux turcs et russes pour que, le cas échéant, il fut procédé au désarmement des insurgés hongrois. No. 2 852. 1848 Dec. 10.

Un tel état de choses me laisse peu de certitude que ma dépêche, expediée hier, vous parvienne, et je prends le parti de vous l'expédier en duplicata avec celle-ci, sous le couvert de M. le Général Aupick.

Veuillez agréer, etc.

(Signé:) H. de Ségur.

P. S. du 22, après midi.

Hier, M. Kotzebue a fait une très longue visite à Fuad Effendi. Il a été question de beaucoup de choses. M. Kotzebue se montrait de plus facile composition et était plus ouvert que de coutume. Fuad a mis cette bonne disposition à profit, pour aborder avec le Consul russe un des points les plus importants qu'il aura à négocier avec lui, à savoir les modifications à apporter au Règlement organique. M. Kotzebue n'a pas fait de difficulté pour admettre que des modifications devaient être introduites dans ce Règlement ; alors Fuad a parlé d'un Prince nommé pour un temps déterminé, 7 ans par exemple, et non à vie, et M. Kotzebue, non seulement n'a pas fait d'objection, mais il s'est même montré disposé à croire qu'une telle modification ne rencontrerait pas d'opposition de la part de son Gouvernement. Cette nomination à temps aura assurément dans ce pays l'inconvénient de mettre périodiquement de jalouses et cupides passions en jeu, car ici régner n'est pas une affaire d'amour propre et d'honneur, c'est une affaire de fortune, pour soi et pour les siens. Mais pour la Porte ce sera un moyen d'exercer plus fréquemment son droit d'investiture et de suzeraineté. Le Prince d'ailleurs, pour être confirmé de nouveau, en cas de réélection, tiendra plus compte peut-être que par le passé, de la juste influence que le Sultan doit exercer dans ce pays.

Cette visite de M. Kotzebue, les préocupations dont j'ai eu l'honneur de vous parler plus haut, tout cela me prouve la signification du coup porté par le général Aupick et par M. Canning à Constantinople.

No. 2.853. 1848 Dec. 10.

Scrisoarea luĭ Ioan Maiorescu către Gheorghe Magheru.

(Orig. Acad.)

Domnuluĭ General Magheru la Triest.

Dreptate, frăţie.

Amice!

Viena. — Am primit scrisoarea d-tale de la Agram, în care îmĭ ḑicĭ ca să viŭ de la Viena să ne vedem în Triest, am primit şi pe cea-laltă chiar de la Triest, în care mĕ însciinţezĭ că şi amicul nostru Ioan Filipescu ce se întoarse de la Constantinopole, se află cu d-ta în Triest. Voiŭ plecà şi eŭ în douĕ treĭ ḑile, ca să ne întâlnim acilea. Până atuncĭ mĕ grăbesc a-ţĭ da o scurtă relaţiune despre lucrările mele în Frankfurt, ca să puteţĭ şi d-v. a informà pe agentul nostru din Constantinopole. Eŭ care cunosc îndemânătatea diplomaţieĭ moscovite şi basa eĭ de a se servì de toate mijloacele ce duc la scop, nu mĕ mir de prepusul în care se află Poarta otomană, că o partidă română în capul căreia se află d. Eliade ar fi lucrând prin mine în Frankfurt în contra intereselor Turcieĭ. Interesul ce a luat în Frankfurt şi Ministerul şi Parlamentul la causa română, a făcut cea maĭ neplăcută întipărire în Petersburg, şi diplomaţia acestuĭ cabinet a început de acum a preparà pedicĭ şi stavile ambasadoruluĭ Imperiuluĭ German, pre când va merge acesta în Stambul. Acestea le aflaĭ chiar din gura Miniştrilor şi a Preşedinteluĭ Parlamentuluĭ în Frankfurt. Nu este nicĭ o îndoială că diplomaţia rusească se încearcă a sperià pe Poartă că noul Imperiŭ German va fi periculos pentru Osmanĭ, însă frica aceasta va ţiné la Turcĭ numaĭ până atuncĭ, până când eĭ vor citì Constituţiunea Germanieĭ de la Frankfurt, în care la titlul despre terminiĭ Imperiuluĭ German s'a decretat acest principiŭ: „Nicĭ o ţeară care nu e germană, adică al căreia popol nu este german, nu se va puté încorporà nicĭ odată cu nicĭ un stat german. Principiĭ Germanĭ carĭ domnesc astăḑĭ peste ţĕrĭ ce nu sunt germane, vor sta de aicĭ înainte către aceste ţĕrĭ numaĭ în relăţiune de unire personală.“ Ce frică poate să aibă Turcia, acum când în legile fundamentale ale nouluĭ imperiŭ se oculează înainte orĭ-ce concuistă din partea Ger-

maniei. Iată pe scurt ceea ce am lucrat în Frankfurt cu Ministerul d'a dreptul și prin Parlament: No. 2.853. 1848 Dec. 10.

La 17 (29) Septemvrie am dat Ministerului un memoriŭ în care am arătat drepturile Principatelor întemeiate pe capitulațiunile lor cu Poarta și pe tractate, am explicat relațiunile Principatelor către Turcia și Rusia în ceea ce se atinge de Principate, până la trimiterea luĭ Fuad, fără a scì eŭ la 17 (29) Septemvrie ce a făcut Fuad în Bucurescĭ.

La 4 (16) Noemvrie am dat alt memoriŭ, în care tractez cestiunea orientală din punct de vedere european în general și român în parte. Ca Român în acest Memorial nu puteam a nu mĕ gândì și de întâmplarea când o totală metamorfosă în Europa ar lovì pe Turcia în temeliile sale, și a nu mĕ întrebà ce ar puté fi atuncĭ Româniĭ pentru Europa în general și în parte pentru Germania? Afară de acest cas, toată lucrarea mea este în interesul Turcieĭ unit cu interesul Principatelor. Venind la Triest vĕ voiŭ cetì lucrările mele, și vețĭ vedé. Acum vĕ însemnez că causa română a venit de cincĭ orĭ în Parlamentul Germanieĭ până la plecarea mea spre Viena.

1. În ședința 96 în 13 Octomvrie, interpelară cluburile din centrul stâng și aripa stângă: ce măsurĭ a luat Ministerul în contra esorbitanțelor rusescĭ în Principate?

2. În ședința 97 s'a citit altă interpelată foarte interesantă întemeiată pe capitulațiunile Principatelor. Un Român nu o puteà face maĭ bine. Ea desvoltă importanța poporuluĭ român pentru Europa, Germania și Turcia în interesul acesteia. Ca să vedețĭ că nu e în contra intereselor Turcieĭ, iată traduc aicĭ rĕspunsul Ministruluĭ celor Externe, luat din cuvînt în cuvînt din actele Parlamentuluĭ cele tipărite. Rĕspunsul s'a dat tot în ședința 97 de la 16 Octomvrie, după ce la 13 Octomvrie seara s'a ținut o conferință ministerială de treĭ ore asupra Memorialuluĭ meŭ de la 29 Septemvrie. În conferință a fost de față Arșiducele Ioan, și după stăruirea mea s'a adus și Baronul Richthofen, Consul general al Prusieĭ în Principate, care pentru că la intrarea Rușilor în Moldavia a rupt relațiunile sale cu Sturdza, venise la Berlin. Tot după stăruirea mea s'a chemat în acea conferință și istoricul Falmereier, cunoscut Turcilor în Constantinopole și chiar personal Sultanuluĭ de la care are și ordinul Nișan.

După conferința ce a avut Ministerul, s'a dat apelum 16 Octomvrie la ambele interpelate acest răspuns în Parlament:

(Vedĭ rĕspunsul Ministruluĭ Schmerling, No. 2.220.)

No. 2.853. 1848 Dec. 10.

Acesta este rĕspunsul Ministruluĭ întocmaĭ după original, scos din actele Parlamentuluĭ.

3. La 23 Octomvrie s'a tractat iară despre Principate în ambele interpelate trecute, s'a întrebat Ministerul de ce nu se trimit ambasadoriĭ la Petersburg şi Constantinopole. Ministrul, după cum se vede din rĕspunsul luĭ, a tăcut cu totul despre Petersburg. De aceea din partea Parlamentuluĭ, Lunĭ la 23 Octomvrie s'a făcut a treia intrebare Ministeruluĭ atingĕndu-se causa Ambasadeĭ de Petersburg din punctul (de vedere) român. Ministrul a rĕspuns tăcĕnd şi acum cu totul despre Petersburg. Rĕspunsul este acesta, luat tot din actele Parlamentuluĭ:

(Vedĭ rĕspunsul Ministruluĭ, No. 2.320.)

4. În şedinţa 106 de la 31 Octomvrie centrul stâng unit cu maĭ multe fracţiunĭ a motivat într'un mod foarte interesant o moţiune în Parlament. În motive se desvoltă că chestiunea danubiană din punct de vedere român prea a fost neglijată de Germania, că Rusia după debilitatea Porţiĭ a luat o posiţiune periculoasă, c'a ocupat Principatele fără nicĭ un drept, că un agent al Principatelor (eŭ) adastă de atâta timp rĕspunsul stăruinţelor sale, că chiar Poarta Otomană s'ar bucurà vĕdĕnd pe Germania că începe a lucrà spre a paralisà esorbitanţele Rusieĭ, cerĕnd aceasta chiar interesul eĭ. După aceea se pune moţiunea următoare:

„Parlamentul decretează a se întocmi o Comisiune, care să se consulteze asupra cestiuniĭ danubiene în toată a eĭ estensitate, şi să se facă proiectele cuvenite."

Parlamentul a declarat că moţiunea să se deà la comitetul causelor internaţionale ca să raporteze.

5. În şedinţa 108 de la 3 Noemvrie s'a citit raportul comitetuluĭ internaţional, care nu găsesce cu cale ca să se denumească o comisiune specială pentru causa danubiană, ci rĕmâne şi causa aceasta tot la comitetul internaţional ca să o lucreze acesta.

Eŭ am fost de faţă când s'a desbătut la comitet moţiunea şi atârnă de la mine ca să fac să se denumească o comisiune specială; dar înţelegĕnd că aĭ depus d-ta armele, am vĕdut că lucrul nu se maĭ poate tractà nemijlocit în parlament, ci pe drum diplomatic. De aceea m'am învoit ca causa să remână la cemitetul internaţional, care o cunosceà, maĭ bine. Iată pe scurt raportul comitetuluĭ tradus din protocolul Parlamentuluĭ din şedinţa 108, 3 Noemvrie.

„Comisiunea causelor internaţionale cunoasce în toată a eĭ în-

semnătate şi estensitate cestiunea danubiană, atinsă în moţiunea de maĭ sus, şi socotesce de datorie a puteriĭ centrale a întoarce deplina sa luare aminte ţĕrilor danubiene, precum a dechiarat Ministrul celor externe că se ocupă de această cestiune importantă care, cu durere mărturisim, prea a fost până acum părăsită de Germania. Comisiunea celor internaţionale se unesce în fiinţă cu motivele moţiuniĭ, dar nu găsesce cu cale a întocmì o comisiune specială pentru această causă acum, când prin încurcăturile ce s'aŭ ivit în toată partea sud-ostică, desnodămîntul acesteĭ cause nu cade nemijlocit în cercul lucrărilor Parlamentului. Dar Germania trebue să urmeze o politică puternică la Dunăre, şi această politică sperăm că poate lucrà, şi că va şi lucrà în curând, cu atâta maĭ tare şi maĭ făcĕtoare de bine, cu cât Germania n'are să representeze în Orient decât causa dreptăţiĭ, a civilisaţieĭ şi a libertăţiĭ. Aceste marĭ interese de viaţă vor fi recunoscute în timpul lor şi pentru Principatele Danubiene. Comisiunea internaţională propune ca causa aceasta să rĕmână la sine.“

No. 2.853. 1848 Dec. 10.

Preşedintele a dechiarat că va însemnà o ḑi ca să se desbată părerea din acest raport; până în 8 Dechemvrie, când am plecat din Frankfurt, nu s'a desbătut.

Cât pentru Ambasadă, aceasta s'a amânat până la încetarea Provisoriuluĭ şi alegerea unuĭ Cap definitiv al Germanieĭ, care se va face pe la capĕtul luniĭ luĭ Ianuarie, orĭ la începutul luĭ Fevruarie. În Minister se află acum capitulaţiunile noastre şi toate tractatele între Poartă şi Rusia comentate bine, asemenea şi Memorialele mele. Cunosc şi instrucţiunile carĭ se vor da Ambasadeĭ. Nu puteà fi maĭ favorabil de cum sînt. Ministerul s'a adresat şi la cabinetul Englitereĭ, ca să-l provoace a se unì cu politica Germanieĭ în causa danubiană. Miniştriĭ, după stăruirea mea, deteră şi Golesculuĭ scrisorĭ de recomandaţie către Ambasadoriĭ puterilor Germane la Londra ca să-l ajute; mie îmĭ deteră asemenea scrisorĭ la Viena. Dar politica Vieneĭ va rămâné tot cam pasivă, până ce vor împăcà pe Ungaria: atuncĭ se va schimbà. Acestea să le faceţĭ cunoscute amiculuĭ nostru Ghica în Constantinopole ca să scie. Dacă şi Austria şi Prusia nu-şĭ vor rechemà pe ambasadoriĭ lor specialĭ de pe la puterile Europeĭ, ca să rĕmână numaĭ un Ambasador pentru toată Germania, precum s'a decretat la Frankfurt, politica lor tot va fi una cu politica Imperiuluĭ German, va fi numaĭ una, îndată ce Austria va scăpà de resbelul din Ungaria şi va avé armata de acolo disponibilă. Ea se va aşezà îndată

No. 2.853. 1848 Dec. 10. pe marginile Rusieĭ şi ale Principatelor. Turcia va avé în Germania pe cel maĭ credincios amic. Frica că în Frankfurt s'ar lucrà în contra Turcieĭ, este o intrigă a diplomaţieĭ moscovitice. Ne vom vedé peste puţin la Triest, până atuncĭ, salutare, frăţie.

Ioan Maiorescu.

No. 2.854. 1848 Dec. 11.

Ordinul No. 22 al Domnuluĭ Michail Sturdza către oştirea Moldoveĭ.

(Buletin foae oficială. No. 100. 1848. 16. XII.)

Înalta poruncă.

Oraşul Iaşĭ.

Din însoţitele pe lângă aceasta cuvinte rostite către miliţia Valachieĭ de Exelenţia Sa d-l Gheneral-Maior Duhamel şi Omer Paşa, Domneasca noastră miliţie se va pătrunde, că prin statornica păzirea disţiplineĭ şi a prescriselor datoriĭ în aşezămintele ţĕriĭ, a ferit acest Prinţipat de nenorocirile răsvrătiriĭ şi anarchieĭ, de carĭ a fost ameninţat în primăvara anuluĭ curgĕtor.

Noĭ simţim vie mulţumire că am putut în vreme a insuflà eĭ prinţipiĭ temeinice de credinţă şi disţiplină, prin carĭ a dat dovadă Înaltelor Curţĭ suzerană şi protectuitoare, că miliţia Moldoveĭ a rĕspuns la sfînta eĭ datorie şi la ţelul pentru care ea este înfiinţată.

La acest prilej Noĭ îĭ înoim încrederea că toate rangurile eĭ, pe lângă mulţumirea ce fie-care neapĕrat simţesce în sine, pentru că a împlinit cu sfinţenie a sa datorie către Domn şi patrie, vor primì neîncetat dovedĭ de a Noastră îngrijire, spre rĕsplătirea meritelor dobândite în slujbă, şi avem deplină nădejde că şi în viitor miliţia va rĕspunde la încrederea noastră, prin a sa credincioasă şi de laudă purtare, vrednică numiriĭ ostăşescĭ, şi va păzì şi în viitor în deplină măsură cinstea steaguluĭ sĕŭ, ce este amblema onoruluĭ militar.

Aceste poruncim a se face cunoscut prin toată a Noastră domnească miliţie.

(Iscălit): Michail Sturdza Vvd.

Adresa No. 1.366 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.855. 1848 Dec. 11.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenţia Sa Fuad Efendi prin notă din 9 ale curgătoareĭ lunĭ împărtăşesce Căimăcămieĭ copie după nota ce a primit de la Dumnea-luĭ Aghentul austriacesc de aicĭ sub No. 3.743, vestitoare de poruncile date comandanţilor Transilvanieĭ şi Banatuluĭ de către Ministerul de Răsboiŭ al Austrieĭ pentru depărtarea de hotarele Valachieĭ a fugarilor politicĭ de aicĭ şi pentru ca să nu îngăduească importaţia în Valachia de arme şi muniţiĭ de răsboiŭ.

Căimăcămia vestind de aceasta pe cinstitul Departament, îl poftesce ca să deà poruncile sale către toate cârmuirile judeţelor învecinate cu Transilvania şi Banatul, îndatorându-le a avé priveghere şi îngrijire de a nu se strecurà în Prinţipat arme şi muniţiĭ de răsboiŭ, carĭ sînt poprite de singurul Guvern Austriacesc.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 1.368 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul din Lăuntru. No. 2.856. 1848 Dec. 11.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Excelenţia Sa Gheneralul Lüders prin nota No. 157 face cunoscut Căimăcămieĭ că a poruncit să se sloboadă din arest la mânăstirea Văcărescĭ Gheorghe Bojescu, lăsându-se pe chezăşie, şi cel maĭ mic frate al luĭ, Ştefan Bojescu, să se înfăţişeze spre cercetare la Comisie.

Căimăcămia grăbesce din parte-ĭ a da în cunoscinţa cinstituluĭ Departament această punere la cale a Exelenţiĭ Sale Gheneralul Lüders.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.857.
1848
Dec. 11.

Raportul No. 14.658 al Poliției Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 551.)

Cinst. Dopartament din Năuntru.

Poliția Capitalei.

Cu păcura și topurile ce s'aŭ întrebuințat la masalalele aprinse la balul Exelențiĭ Sale Fuad Efendi, cheltuindu-se de Poliție leĭ una sută cincĭ-spre-ḑece par. ḑece, prin urmare acum roagă pe cinst. Departament să binevoească a face cuvenita punere la cale pentru slobodirea lor în priimire-ĭ, ca și ea să-ĭ depuie în cassa eĭ în locul celor cheltuițĭ pe maĭ sus pomenitele obiecte.

Șeful Poliției, Colonel Voinescu.

No. 2.858.
1848
Dec. 11.

Raportul No. 7.260 al Cârmuiriĭ de Vlașca către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Vlașca.

Pe lângă raportul Cârmuiriĭ No. 6.404, Octomvrie 18, s'aŭ înaintat cinst. Departament listele cheltuelilor în sumă de leĭ 18.816 par. 13, urmate de Maghistratul acestuĭ oraș în vremea aflăriĭ Exelențiĭ Sale Suleiman Pașa și cu prilegiul veniriĭ Ex. Sale Fuad Efendi, și se aduceà plecat rugăciune ca considerându-se să se facă punere la cale de despăgubirea casseĭ sale. Dar nu s'a primit rĕspuns, și Maghistratul prin cel cu No. 883 arată că din pricina acestuĭ condeiŭ nu poate încheia socotelile asemĕnat porunciĭ cinst. Departament No ... De aceea Cârmuirea cu plecăciune iarășĭ roagă pe cinst. Departament a binevoì a chibzuì despăgubirea Maghistratuluĭ, ca prin urmare să nu se zăbovească încheierea acelor socotelĭ.

Cârmuitor, Const. Ștefănescu.
Secretar, Gr. Lerescu.

(Resoluție:) Să se rĕspundă cinst. Cârmuirĭ, că fiind-că până acum nu s'a primit nicĭ un rĕspuns de la Comisia întocmită pe lânga cinst. Visterie pentru cercetarea acestor banĭ, se va trimite rĕspuns cât s'o primi de la cinst. Visterie.

Adresa No. 1.363 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

No. 2.859.
1848
Dec. 11.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Dându-se în cunoscinţa Exelenţiĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders cuprinderea adreseĭ cinstituluĭ Departament No. 839, s'a primit acum rĕspuns prin nota No. 160 ca să se lungească sorocul pentru desarmare până la 15 ale curgĕtoareĭ lunĭ.

Căimăcămia grăbesce a da în cunoscinţa cinstituluĭ Departament aceasta, spre deslegare la acea adresă a sa.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Notă din „Le Siècle". 1848 23. XII.

No. 2 860.
1848
Dec 11.

Provinces Danubiennes.

On écrit de Constantinople, que les rixes deviennent de plus en plus fréquentes et sérieuses entre les Russes et les Turcs dans les provinces danubiennes. Il a éclaté vers les derniers jours de novembre une querelle sanglante entre 200 Turcs et 700 Russes. On parle de 150 morts. Un courrier porteur de cette fâcheuse nouvelle est arrivé le 2 à Constantinople. Le conseil des ministres a été aussitôt assemblé. Deux avis ont été ouverts, l'un demandant que l'armée turque fut renforcée, afin d'imposer aux Russes; l'autre de rappeler l'armée et de la concentrer en Bulgarie. Aucun de ces deux avis n'a réuni la majorité. Cependant il fallait prendre un parti, et il est probable que le divan s'est arrêté à quelque terme moyen, qui ne fera qu'accroître l'insolence des Russes.

Le ministre de la guerre, Rizza-Pacha, est un homme d'énergie; le grand vizir Réchid est animé d'un vif orgueil national; mais nous l'avons déja dit, la Turquie sent que l'appui de l'Europe lui manque, et elle se jette dans les mesures dilatoires, en s'efforçant de préserver s'a dignité. De son côté la Russie comprenant qu'elle n'est pas surveillée, s'avance dans les provinces

No. 2.860. 1848 Dec. 11. et se prépare à saisir toute occasion favorable. C'est là une situation dont il n'est pas besoin de faire ressortir le danger, mais il est permis d'espérer qu'elle va cesser, car si la France et l'Angleterre puissent être divisées sur la question de savoir à qui appartiendra Alexandrie, elles sont parfaitement d'accord sur celle de savoir à qui appartiendra Constantinople.

No. 2.861. 1848 Dec. 12.

Raportul No. 5.622 al Cârmuiriĭ de Argeş către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Argeş.

Îndată ce a primit Cârmuirea porunca cinst. Departament cu No. 3.557, după straşnicele şi grabnicele măsurĭ ce a luat, a şĭ prins şeapte din persoanele însemnate în listă, câte de o cam dată s'aŭ aflat în oraş, anume:

Conciul, Tache Grigoriŭ, Ilie Trifonescu, Tache Antonescu, Teodor Gheorghescu, Nae Balotă, Nae Găleşescu, pe carĭ ĭ-a şi dat în primirea d-luĭ Comandir al oştiriĭ rusescĭ d'aicĭ, după osebita poruncă ce a avut de la Exelenţia Sa d. Gheneral Engelhart.

Iar pentru Gheorghe Negulescu şi Nicolae Coculescu, fiind-că lipsesc din oraş, Cârmuirea aceasta prin într'adins stafete a pohtit pe cea de Muscel pentru cel dintâi şi pe cea de Olt pentru cel de al doilea, ca să îngrijească a-ĭ prinde şi a-i trimite aicĭ.

Profesorul Pretorian şi Toma Furduescu, după sciinţa ce a luat Cârmuirea, se află acum în Capitala Bucurescĭ; prin urmare dar este cu respect rugat cinst. Departament a poruncì cinst. Agiĭ cele de cuviinţă pentru dînşiĭ.

Ioan Hristopolu se află în Sibiiŭ de maĭ nainte, precum şi Nicolae Nanu, pentru care Cârmuirea a făcut oare-carĭ observaţiĭ, că în lista Exelenţiĭ Sale d-luĭ Gheneral Engelhart, care este potrivită cu aceea a cinst. Departament, ce vede trecut şi acesta între ceĭ-alţĭ ce cere a se prinde, iar într'a cinst. Departament nu este trecut.

Cârmuirea dar, pentru aceştia neavênd nicĭ un mijloc a-ĭ aduce, roagă plecat pe cinst. Departament a face cuvenita punere la cale pentru dînşiĭ. No. 2.861. 1848 Dec. 12.

Cârmuitor, St. Belu.
Ajutor, I. Borănescu.

La Secţia I.
Pitescĭ.

(Resoluţie :) Pentru ceĭ prinşĭ şi daţĭ în primirea Exelenţiĭ Sale Gheneralului Engelhart, să se supuie prin raport al Departamentuluĭ cinstiteĭ Căimăcămiĭ. Pentru ceĭ-lalţĭ însă, să se maĭ scrie Poliţieĭ să-ĭ prindă negreşit şi să urmeze potrivit porunciĭ de subt No.

Raportul No. 298 al Sub-cârmuitoruluĭ plăşiĭ Marginea către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.862. 1848 Dec. 12.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Năuntru.

Prea plecat Sub-cârmuitorul de plasa Marginiĭ din judeţul Teleorman.

Precum cu decret prin ştafetă am primit porunca cinst. Cârmuirĭ a acestuĭ judeţ Teleorman No. 1.906 din 11 ale următoareĭ lunĭ Dechemvrie, cu în copie a aceluĭ cinst. Departament No. 3.565, mergênd la satul Ştorobăneasa dintr'această plasă, şi găsind numaĭ pe d. căpitan Alexandru Racotă şi în starea întru care s'a aflat bolnav făcêndu-ĭ cunoscut cele cuprinse în maĭ sus pomenita cinst. poruncă, îndată s'a arătat gata a fi următor de a venì aicĭ pentru sfârşitul ce este cerut. Dar supt-iscălitul în asemănarea îndatoririĭ pusă asupră-mĭ prin ḑisa poruncă a cinst. Cârmuirĭ, ca cu din parte-mĭ raport şi în bună pază să se înainteze de-adreptul la cinstitul Departament, nu lipsesc a se trimite cu aceasta prea plecat convoiarisit de un căprar şi un dorobanţ.

Iar pentru cel de al doilea, d. porucicul Hariton Racotă, după încredinţările date atât de părinţiĭ d-lor cât şi de locuitoriĭ numituluĭ sat că lipsesce de maĭ multă vreme de aicĭ din partea loculuĭ chiar acì în Bucurescĭ, se supune plecat cunoscinţiĭ cinstituluĭ Departament.

Subt-cârmuitor, Pitar, (indescifrabil).

S. Ştorobăneasa.

No. 2.863. 1848 Dec. 13. **Adresa No. 3.206 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.**

(Orig. Arch. St. Dos. No. 2.212/92 Secret. St.)

C. Căimăcămiĭ a Țĕriĭ-Românescĭ.

Departamentul trebilor din Năuntru.

În îndeplinirea ofisuluĭ c. Căimăcămiĭ cu No. 655 Depart. a întocmit câte o comisie la puncturile cele marĭ pentru a vedé pasporturile celor ce intră în Prinţipat, să le viseze și să trimiță la Departament listă de dînșiĭ.

Această comisie s'a întocmit de comandiriĭ puncturilor, subtcârmuitoriĭ respectivĭ și câte o persoană aleasă de Cârmuire și în a eĭ rĕspundere.

După raporturile primite de la Cârmuirile respective, aceste persoane orânduite la pomenita comisie pe lângă comandir și subtcârmuitor sînt:

Muscel. Pentru Dragoslavele: Scarlat, fiul stolniculuĭ Emanoil de la 9 Noemvrie.

Prahova. Văleni-de-Munte: Praporcicul Iordache Tocilescu de la 10 Noemvrie.

Prahova. Breaza: Grigorie Voinescu.

Mehedinţĭ. Vârciorova: Pitarul Nicolae Cernătescu de la 10 Noemvrie.

Vâlcea. Câinenĭ: Nicolae Baldovin de la 12 Noemvrie.

Gorj. Vulcanu: Costache Mărculescu de la 17 Noemvrie.

După care urmând a se rĕspunde leafa ce s'a chibzuit a se plăti acestor din urmă, câte leĭ treĭ sute fie-care pe lună, Departamentul plecat supune la conoscința C. Căimăcămii și se roagă ca să binevoiască a da deslegarea cuvenită în aceasta.

Pentru şeful Departamentuluĭ, Dir. Ioanid.
Şeful secţieĭ, C. Pencovicĭ.

Secția III.

Adresa No. 782 a Departamentuluĭ Visterieĭ către Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.864. 1848 Dec. 13.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 93 S. fin./4.644 Secr. St.)

Cinstiteĭ Căimăcămiĭ a Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Departamentul Visterieĭ.

D. Hilel Manoah zaraful a avut în sarcină-ĭ plățile către Prea Înalta Poartă pe anul curgĕtor și cu condiția ca după ce va da poliță pe fie-care trimestru, se vor plătì la zaraphanà și se va aduce încredințarea Aghentuluĭ țĕriĭ din Constantinopole, apoĭ să-șĭ primească baniĭ din Visterie, socotindu-se galbenul pe leĭ cincĭ-ḑecĭ; fiind-că dar acéstă condiție cu numitul a fost numaĭ pe anul următor, pentru anul viitor 849 Departamentul roagă plecat pe cinst. Căimăcămie să binevoească a aprobà, ca și în viitor să se urmeze întocmaì prin lițitație.

Șeful Departamentuluĭ, Alexandru Ghica.
Șeful Secsieĭ, Ioan Al. Ghica.

Secsia 2.

Porunca de ḑi No. 133 a Dejurstveĭ milițieĭ pămîntescĭ a Moldoveĭ. No. 2.865. 1848 Dec. 13.

(Buletin foae oficială. No. 100. 1848. 16. XII.)

Dejurstva milițieĭ pămîntescĭ.

Poruncă de ḑi prin milița Prințipatuluĭ Moldoveĭ.

Orașul Iașĭ.

Domnilor Ștabĭ și Ober-ofițerĭ și voi sub-ofițerĭ și soldațĭ, Purtarea voastră de la 29 Martie anul curgĕtor vĕ aduce cinste și mulțumire. Steagul nostru a rămas fără pată, și va fi destul vederea luĭ cu vrednicia voastră spre a vĕ supune pe vrășmașiĭ. Urmașiĭ voștri îșĭ vor aduce aminte cu bucurie de a voastră credincioasă și vrednică de laudă purtare.

Din însoțita aicĭ Înaltă poruncă de ḑi din 11 a curgĕtoareĭ lunĭ No. 22, vețĭ luà în cunoscință binecuvîntările revărsate de Prea înnaltul Domn milțieĭ. (Uurmează Înalta poruncă No. 22. A se vedé No. 2.854.)

No. 2.866.
1848
Dec. 13.

Raportul No. 1.461 al Cârmuiriĭ de Vâlcea către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 359.)

C. Departament din Lăuntru.

Cârmuitorul judeţuluĭ Vâlcea.

Prin porunca orânduiriĭ mele Cârmuitor la acest judeţ cu No. 21, la articolul al 3-lea cuprindênd-se ca toate hârtiile revoluţionare adunându-se să se trimiţă c. Departament—

Când erà gata a se trimite, întîmpinându-se asemenea poruncă sub No. 859 şi din partea Exelenţiĭ Sale d. General Leitenant şi cavaler Gasford din Craiova, s'a vĕdut cuprindĕtoare ca aceste hârtiĭ să se primească de Comisia desarmăriĭ locuitorilor până la 16 ale următoruluĭ. Aceasta dar plecat se supune la cunoscinţa c. Departament spre cuvenita deslegare.

Cârmuitor, N. Socolescu.
Secretar, Ioan Bunescu.

No. 2.867.
1848
Dec. 13.

Raportul No. 1.438 al Cârmuiriĭ de Brăila către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Brăila.

După cercetarea făcută în cuprinsul acestuĭ judeţ pentru aflarea cuprinsuluĭ în porunca No. 3.456, Cozma Manea, nu s'a găsit, decât prin Subt-cârmuitorul de baltă s'a luat încredinţare, că de sigur pomenitul Cozma se poate aflà orĭ la satul Gura-Ialomiţiĭ ce-ĭ dice şi Giurgenĭ, saŭ la Piua-Pietriĭ la socru-sĕŭ Dinu Frăţilă din jud. Ialomiţiĭ. Pe de o parte îndată împărtăşindu-se cinst. Cârmuirĭ de Ialomiţa cele poruncite prin numerata poruncă, i s'a scris a se asemănà întocmaĭ; iar pe de alta cu cinste se supune şi la cunoscinţa cinst. Departament.

Polcovnic, Iacobson.
S. 1. Secr. C. Berlescu.

(Resoluţie:) Potrivit celor scrise Cârmuiriĭ judeţuluĭ Brăileĭ să se scrie acum celeĭ de Ialomiţa pentru îndeplinirea celor poruncite de cinst. Căimăcămie asupra acesteĭ împrejurărĭ.

„Românii nu sînt comuniștĭ". Studiŭ de I. Ionescu din „Foaia pentru Minte, etc." No. 49—50. 1848. 13—20 XII. No. 2.868. 1848 Dec. 13.

Românii nu sînt comuniștĭ.

Emancipația și împroprietărirea clăcașuluĭ trage din întuneric la lumină, din robie la libertate, din sărăcie la bogăție pe toțĭ locuitoriĭ țĕriĭ, a căreĭ liniște, îndestulare și apĕrare este asigurată în brațele libere ale Românuluĭ ajuns moșnean în țeara sa. Această reformă soțială n'a plăcut acelor ce speculaŭ simplitatea și ignoranța omuluĭ, acelor deprinșĭ a răpì rodul munciĭ țĕranuluĭ, și pentru aceea vĕḑurăm în Bucurescĭ uneltirile boerilor în contra revoluțieĭ. Boeriĭ aŭ priimit revoluția politică în folosul lor și s'aŭ coalisat în contra revoluțieĭ soțiale, în cât la 19 și la 30 Iunie isbucnì reacția cu Constituția în mână afară de articolul proprietățiĭ.

Reacțiile aceste două fiind înădușite de bravura poporuluĭ român, înaintea căruia privilegiul și monopolul neavênd nicĭ o trecere, boeriĭ s'aŭ aruncat în prăpastia periciuniĭ, în mânile dușmanilor țĕriĭ spre a dobândì consolidarea interesurilor lor. În zadar guvernul slobodì maĭ multe decrete, cu scop de a temporisà și de a încredințà pe proprietarĭ că nime nu se va atinge de proprietatea lor; ba încă îndatorì pe țĕranĭ de a urmà cu datul dijmeĭ, clăciĭ și iobăgieĭ și a nu aduce cea maĭ mică pagubă proprietarilor; iară Locotenența Domnească închise și gurile deputaților țĕranĭ, ca așà nice să se maĭ vorbească de ranele sângeroase ce a făcut țĕriĭ biciul privilegiuluĭ. Și cu toate acestea, revoluția soțială a Românilor, atât de înfloritoare, atât de prudentă, atât de scrupuloasă întru a nu aduce pagubă nimuluĭ a fost califiată de comunistă, nu numaĭ de către reacționarĭ, dar și de însușĭ comisarul înalteĭ Porțĭ Fuad Efendi. De această pată neagră, de această sumeață bârfire ne-am spălat chiar înaintea luĭ Fuad Efendi. Când acest Musulman în fața a 215 deputațĭ, chemațĭ în lagăr spre a le încunoscințà hotărîrile M. S. Sultanuluĭ, bănuì revoluția de comunistă și spuse că vine în contra eĭ cu ordinea legală, cu Regulamentul celor 48 de boerĭ în contra Constituțieĭ celor două milioane de Românĭ, atuncĭ un deputat îĭ protestă ḑicând [1]): je

[1]) Protestez în protiva comunismuluĭ, aceasta este o calomnie! Constituția respectează persoana, familia și proprietatea. Pentru a respectà persoana, revoluția o a scos din robie. Familia este sfîntă pe la noĭ; însă pentru a-ĭ asigurà îndestularea hraneĭ, Constituția îĭ dă un pètec de pămînt pe care îl cumpĕră despăgubind pe proprietar. Unde veḑĭ dar d-ta comunismul? Să trăească Sultanul, să trăească Constituția.

No. 2.868. 1848 Dec. 13. proteste contre le communisme! C'est une calomnie! La constitution respecte la personne, la famille et la propriété. Pour respecter la personne, la revolution a émancipé le paysan. La famille est sacrée parmi nous; mais pour lui assurer la subsistance, la constitution donne un morceau de terrain qu'elle achette en indemnisant le propriétaire. Où donc voyez-vous le comunisme? Vive le Sultan, vive la constitution. Vivate repetuite cu larmă mare de toți deputații carĭ adause și: jos Regulamentul.

Sîntem noĭ oare vrednicĭ de a fi pătațĭ și trecuțĭ în ochiĭ lumiĭ de pretendatorĭ aĭ unuĭ sistem de organisație soțială cum e cel al comuniștilor? Nu, noĭ la asemenea sistem nice n'am gândit și nice îl poate cine-và deduce din faptele noastre. Lupta între iobăgie și privilegiŭ, între clacă și monopol, între dijmă și robie se poate curmà în soțietatea de astădĭ basată pe familie și proprietate ; prin urmare mișcarea emancipațieĭ fără cuvînt s'a calificat la noĭ în țeară de mișcare comunistă, de vreme ce ondulațiile nu isbesc în soțietate, ci numaĭ în abusurile soțietățiĭ. De pildă în monarchia Austrieĭ subsistenția și prosperitatea publică s'aŭ asigurat și fără de ajutorul iobăgieĭ; din diua când s'a publicat manifestul M. S. Împĕratuluĭ pentru emancipația și împroprietărirea iobagiuluĭ. s'a și pus în lucrare, și cu toate acestea s'aŭ strîns de pe cîmp productele anuluĭ și saŭ făcut toate semĕnăturile de toamnă fără de iobăgie. Grânele în Bănat și în Ardeal se vĕd atât de frumoase și atât de multe, cât și cel maĭ împelițat regulamentist trebue numaĭ decât să vadă că soțietatea poate existà fără de privilegiŭ și monopol și bogăția publică este cu mult maĭ sigură într'o agricultură liberă decât în acea cu iobăgie, clacă, dijmă și alte robiĭ. Iobagiul liber nu numaĭ că nu șĭ-a lăsat familia, limba, naționalitatea, religia, pămîntul și societatea, ci din potrivă pe toate acestea maĭ cu căldură și le apĕră până și cu sacrificația viețiĭ sale. Iată dară că emancipația și împroprietăria iobagiuluĭ, în loc să se apropie și să cadă în comunism, maĭ tare se depărtează, ea nu dăramă soțietatea, ci maĭ tare o statornicesce curățind-o de abusurile ce făceà în ea privilegiul. Aceasta am voit să facem și noĭ în România și pentru aceea Româniĭ nu erà să fie, precum nice nu sînt, comuniștĭ.

Abusurile ce în tot-deauna aŭ făcut proprietariĭ în relațiile lor individuale și în ordinea publică, abusurĭ carĭ în România, după disa chiar a luĭ Fuad Efendi, sînt adânc înrădăcinate, aŭ indignat pe toțĭ bărbațiĭ ce se interesesc de soarta mulțimiĭ popoluluĭ impilat.

In idea proprietarilor iobagiĭ aŭ fost socotițĭ ca și o turmă de No. 2.868.
dobitoace menită pentru îndestularea ambițieĭ și egoismuluĭ, după 1848
cum ne descrie iobăgia în România deputatul țĕran Eni Cojoca- Dec. 13.
rul: „Regulamentul îngrădise pe locuitor în proprietatea fieşte-căruia preprietar ca într'o cetate de zid cu porțile de fer, de nu maĭ aveam noĭ pe unde să maĭ eşim; că deşi fugiam în altă parte, nu aveam loc a fi scăpațĭ, măcar că ne lăsam munca, casele, pometurile și viile, munca părinților noștri și a noastră, ca să fim scăpațĭ cu aceleașĭ și să ne lase să ne hrănim unde eram fugițĭ. Și în ceasul ce ne aflà, trimiteà dorobanțiĭ isprăvniciei. Și veniaŭ și arendașiĭ cu gonacĭ și ne luaŭ legațĭ și ne aduceaŭ iarășĭ la urmă, întocmaĭ ca pe nişte vite, și închiḑêndu-ne prin beciurĭ și prin coșarurile dumnea-lor pe vreme de iarnă fără nicĭ un foc acolo, aruncând și apă pe noĭ ca să degerăm, ca cu patima acelora să sperie și pe ceĭ-lalțĭ, că mulțĭ dintr'înșiĭ aŭ rĕmas și betegĭ, de nu se pot hrănì nicĭ astăḑĭ; iar pe alțiĭ îĭ băgaŭ prin coteţe și se pișaŭ pe dînșiĭ în tocmaĭ ca pe nisce rîmătorĭ, nesocotindu-ĭ că sînt și aceia omenire și zidirea luĭ Dumneḑeŭ". Egoismul și împilarea aceasta se află și astăḑĭ în ţeară în mâna unor oamenĭ ce șĭ-aŭ dat numaĭ osteneală de a se nasce în clasa priviligiată și pe carĭ țĕraniĭ îĭ numesc ciocoĭ. Ciocoiul, după ḑisa deputatuluĭ țĕran Popa Neagu, „de ar fi putut pune mâna și pe soare, l-ar fi apucat și ar fi dat pe banĭ țĕranilor lumina și căldura luĭ Dumneḑeŭ; de ar fi putut luà în stăpânire și apa măriĭ, și pe aceea o ar fi speculat-o și așà ar fi robit pe țĕranĭ prin întuneric, prin frig, prin sete, precum ĭ-aŭ robit prin foame cuprinḑênd pămîntul".

Cuprinderea pămîntuluĭ de ciocoiĭ țĕriĭ alcătuesce proprietatea. „Acum întreb și eŭ, ḑice Popa Neagu, câțĭ proprietarĭ de moșiĭ aŭ arat cu însușĭ plugurile lor și rodul acela l-aŭ strîns cu chiar brațele lor? Adevĕrat că nicĭ unul, vrea să ḑică că acele arăturĭ cu clăcașiĭ le-aŭ făcut, le-aŭ strîns, le-aŭ băgat în magaziĭ. Sudoarea locuitorilor țĕranĭ este în acele producte ale proprietățiĭ. Ar ḑice proprietarul că, deși nu a făcut el pămîntul, dar l-a cumpĕrat cu banĭ. Pămîntul d-tale ar puté mult să steà și banĭ nu țĭ-ar maĭ da, dacă noĭ n'am fi umplut magaziile d-tale cu producte și casele d-tale de aur și argint. Bogăție făcută cu sudoarea fețiĭ noastre, nu prin brațele sale, ci cu biciul sĕŭ unit cu al dorobanțuluĭ isvorît din Regulament". Iată proprietatea și veniturile eĭ în Țeara-Românească

Această proprietate ca una ce încurajază în om egoismul, ca

No. 2.868. 1848 Dec. 13.

una ce neîncetat îl ațâță la toate vițiile și la toate crimele, cere o reformă; reformatoriĭ proprietățiĭ aŭ protestat în contra abusurilor proprietățiĭ în toate timpurile și în toate soțietățile unde domnià puterea brutală, strîmbătatea și hoția. Legiuitoriĭ proprietățiĭ, Moisi, Solon, Licurg, Licinius Stolo, aŭ dat Iudeilor, republicelor Ateneĭ, Sparteĭ și Romeĭ cele maĭ strașnice legĭ prin carĭ dreptul proprietățiĭ private este foarte subordinat interesuluĭ public; egoismul proprietarilor de a subordinà interesuluĭ lor particular pe cel public a îndemnat pe filosoful Platon de a osândì proprietatea, a ridicat plebea romană în contra Patricilor și luptele, împilările, vĕrsările de sânge aŭ adus pe pămînt cuvîntul luĭ Dumnedeŭ: Pace vouĕ, dice însușĭ Christos mântuitorul lumiĭ, cel ce voesce să mĕ urmeze, să se lepede de sine, adecă de egoism, cel ce voesce să se mântuească să deà averea sa săracilor și cel ce are douĕ haine să deà una celuĭ ce nu are.

Din platoniștĭ și din christianĭ aŭ eșit o mulțime de școale filosofice și o mulțime de congregațiĭ religioase întemeiate pe principiul abnegăriĭ de sine, s'aŭ fondat o mulțime de asociațiĭ fără de proprietate, precum sînt comunitățile călugărilor și statul înființat în timpurile moderne de Iesuițĭ la Paraguaĭ. Gnosticiĭ, Carpocrațieniĭ, Adamnițiĭ, Iluminațiĭ, Umanitariĭ, Egalitariĭ, Anabaptiștiĭ, Saintsimoniștiĭ, Furieriștiĭ, Oveniștiĭ și Icarieniĭ caută să deà lumiĭ o organisație soțială în care omul să nu ucidă pe om, precum îl ucide astădĭ robia, în care omul să nu fie furul omuluĭ, precum îl fură astădĭ proprietatea. Româniĭ nu voesc nice robia, nice abusurile proprietățiĭ, însă pentru aceea n'aŭ adoptat nicĭ una din organisațiile propuse; pentru că în nicĭ una n'aŭ vĕdut un sistem rațional, durabil și în armonie cu natura omenească, ci s'aŭ ținut cu articolul 13 din Constituția lor de economiștĭ.

La a dărâmà proprietatea, la a nimicì familia; cu un cuvînt la a secà isvorul celor maĭ plăcute mulțumirĭ ale naturiĭ omenescĭ țintesce o organisație soțială căreia s'a dat o numire nouă de comunism. Ci apoĭ Româniĭ carĭ s'aŭ ridicat în contra privilegiuluĭ și a monopoluluĭ nu țintesc: nice la a dărâmà proprietatea; de vreme ce și eĭ voesc a fi împroprietărițĭ, nice la a sfărâmà familia; de vreme ce pentru a-ĭ asigurà fericirea eĭ scot capul din jugul robieĭ; nice a perde natura omenească; de vreme ce pentru emanciparea și inobilarea eĭ se luptă: prin urmare mișcarea de astădĭ nu este și nice poate fi comunistă, ea este un ce încă nedeterminat

în limbagiul politic, este un ce care nu seamănă nice cu asotiația d-luĭ Louis Blanc, este un ce drept, folositor și soțiabil care se formulează prin emancipația și împroprietăria clăcașuluĭ, este un ce economic, căcĭ se realisează prin rescumpĕrare, reducêndu-se la un simplu act de cumpĕrare, este un ce care se întroduse în soțietatea de astădĭ prin manifestele M. S. Împăratuluĭ Ferdinand, fără ca să strice soțietatea, și prin urmare nu este nicĭ de cum comunism. No. 2.868. 1848 Dec. 13.

Constituția Românilor respectează familia și proprietatea, prin urmare autoriĭ eĭ nu sînt comuniștĭ. Articulul 13 emancipează pe clăcaș și îl împroprietăresce prin rĕscumpărare, prin urmare autoriĭ luĭ nu sînt hoțĭ. „Noĭ până acum, dice deputatul țĕran Badea, v'am dat dobânda pentru capitalul ce-l avețĭ în pămîntul pe care ne-am hrănit; acum venim să vă dăm și dobânda și capetele. Să se facă socoteală ca să scim ce să vĕ dăm.“ S'ar fi putut face împroprietăria pe pămînturile ce le aŭ astădĭ țĕraniĭ fără rĕscumpĕrare, și aceasta n'ar fi fost o hoție, ci un act de dreptate în favoarea mulțimiĭ aceleia care de veacurĭ prin robia și prin munca eĭ a rĕscumpĕrat un petic de pămînt din pămîntul acel fecondat de brațele și sudoarea sa. Țĕranul român cu drept poate dice proprietaruluĭ ca să se ducă de pe moșie, fiind că în cursul timpurilor trecute șĭ-a luat dobânda și capetele, însă țĕranul român privind în proprietar un frate, îl cheamă la socoteală și prin organul deputatuluĭ țĕran Popa Neagu dice proprietarilor: „vĕ ertăm toate cele trecute, și astădi pentru peticul de pămînt ce ne trebue voim să vĕ plătim ca să nu vĕ aducem pagubă“. Atuncea un deputat țĕran, Badea, dise proprietarilor: „Ne vom vinde cenușa din vatră și copilul de la țâța maică-sa, numaĭ ca să scăpăm de robie și să vĕ plătim peticul de pămînt ce ne trebue“; adauge că toțĭ deputațiĭ țĕranĭ, în numele țĕriĭ de care aŭ fost aleșĭ prin votul universal, aŭ sfințit dreptul proprietățiĭ și aŭ primit rĕscumpĕrarea, și apoĭ vĕ vețĭ unì a dice împreună cu mine că Româniĭ nu sînt nicĭ comuniștĭ, nicĭ hoțĭ.

Revoluția aducênd în țeară în numele Domnuluĭ pacea și libertatea, nu numaĭ că n'a dărămat dreptul proprietățiĭ, ci încă l-a întărit maĭ mult decât ce erà înainte. Căcĭ subsistenția publică în țeară a îndemnat pe legiuitorĭ de a face dreptul proprietățiĭ condiționat. Țĕraniĭ din vechime aŭ avut dreptul a se hrănì p'o moșie și boeriĭ nu aŭ avut dreptul de a-ĭ alungà de pe proprietatea lor. Acest drept s'a strecurat prin toate reformele și până

No. 2.868. 1848 Dec. 13.

în ḑiua de astăḑĭ îl găsim în Regulament. În casul când moșia va fi îngustă și țĕraniĭ numeroșĭ, legea împarte moșia în treĭ părțĭ, din carĭ două părțĭ rĕmân pe seama țĕranilor și a treia parte numaĭ pe seama boeruluĭ. Constituția decretând împroprietăria clăcașuluĭ prin rĕscumpĕrare, nu numaĭ că scapă pe proprietar de dreptul ce-l aŭ țĕraniĭ asupra moșieĭ, nu numaĭ că în timpul de față consideréză pe proprietar fără nicĭ o legătură către țĕranĭ făcêndu-l să ieà banĭ ca de la nisce străinĭ pe peticul de pamînt ce-l vinde, dară încă pentru viitorime întregesce pe proprietarĭ în toată întinderea definițieĭ ce daŭ legiuitoriĭ cuvîntuluĭ proprietate, și în acest chip revoluția în loc să desființeze proprietatea, prefăceà dreptul de proprietate al boeruluĭ din condiționat în absolut.

Deși ciocoiĭ pot vedé că revoluția răzĕmată pe prințipul de a da foloase generale în paguba nimuluĭ, nu numaĭ nu abrogheză dreptul proprietățiĭ, ci încă îl întregesce din condiționat în absolut, totușĭ obiecteză ḑicêndu-ne: în ce chip se respecteză proprietatea, dacă ni se iea o parte din ea. Cine o să păzească de a fi respectată proprietatea? De bună samă că statul. Cu cine poate să păzească statul proprietatea? De bună samă că cu locuitoriĭ țĕriĭ; de aceea și ḑise un deputat țĕran, „că țĕraniĭ păzesc proprietatea“. Iară popa Neagu arată: „saŭ vreaĭ să ḑicĭ că l-aĭ luat (pămîntul) cu sabia din veacurĭ uitate; dar noĭ oare unde vom fi fost? Oare nu vom fi fost cu d-ta? Ba încă mi se pare și alta: oare de când l-aĭ luat cu sabia pĕzitu-l-aĭ cu sabia, ca să nu calce picior străin pe dînsul? Aĭ lăsat pămîntul cel luat cu sabia să se calce de sabie și aĭ eșit din el spre a-țĭ scăpà vieața; iar proprietatea d-tale, pămîntul cine l-a păzit de nu s'a pus altul în locul d-tale stăpânitor pe el? L'a păzit plugarul, vierul și toțĭ lucrătoriĭ de pămînt cu sabia smerenieĭ sale și cu sudoarea fețiĭ sale. Cu smerenie aŭ îmblânḑit sabia vrășmașuluĭ și cu sudoarea aŭ hrănit pe vrășmașĭ și pe aceĭ ce treceaŭ peste el.“

Dacă dară țĕraniĭ păzesc proprietatea ciocoilor, statul va trebui să fie saŭ țĕrănesc saŭ ciocoesc. Până acum a fost ciocoiesc; și țĕraniĭ se sacrificaŭ pentru ciocoĭ. Ci apoĭ a sacrificà ceĭ mulțĭ pentru ceĭ puținĭ este nedrept. Revoluția n'a voit să facă statul țĕrănesc, căcĭ a sacrificà ceĭ puținĭ pentru ceĭ mulțĭ este silnic; maĭ bine să se îndulcească toțĭ din bunurile proprietățiĭ, în acest chip soțietatea întreagă va apĕrà dreptul proprietățiĭ. Și în adevĕr ce ar fi proprietatea fără de garanția soțială? Garanția soțială face pe boer stăpân pe moșie. Soțietatea asigureză dreptul de proprie-

tate a fie-căruia particular; însă cere de la proprietarĭ sacrificiĭ atât de marĭ pre cât sînt de marĭ şi garanţiile de carĭ îĭ face să să se bucure. Până acum în ţeară numaĭ ţĕraniĭ aŭ făcut sacrificiĭ, numaĭ eĭ aŭ suferit zăduful ḑileĭ şi arşiţa soareluĭ, spre a purtà toate sarcinile statuluĭ, sarcinĭ de carĭ toţĭ ciocoiĭ se bucură folosindu-se în slujba interesuluĭ lor, ţĕranul este oaia cea perdută pe care revoluţia cere a nu maĭ fi tunsă de lână şi jupuită apoĭ şi de piele. Ţĕranuluĭ acestuia Constituţia dându-ĭ un petic de pămînt, nu numaĭ nu jicnesce proprietatea, de vreme ce îl plătesce cu banĭ, dar încă îĭ şi dă o garanţie soţială, de vreme ce îndulcesce cu bunurile proprietăţiĭ pe toţĭ locuitoriĭ ţĕriĭ. Ciocoiul socotesce că dacă în Ţeara-Românească vor fi numaĭ 30.000 de proprietarĭ, apoĭ proprietatea va fi respectată şi comunismul nu se va infiltrà, iar de vor fi 375.000, atuncĭ proprietatea nu e respectată şi urmează a fi comunism. Ciocoilor, aflaţĭ că unde domnesce comunismul, acolo nu 375,000 de ţĕranĭ moşnenĭ în ţeara lor; nu 30.000 de ciocoĭ proprietarĭ, dar nicĭ măcar un singur proprietar nu se află. Constituţia făcênd 375.000 de proprietarĭ în loc de 30.000, asigurează respectul proprietăţiĭ dându-ĭ maĭ multe braţe apĕrătoare eĭ. No. 2.868. 1848 Dec. 13.

Proprietariĭ se tem că îndulcind pe ţĕranĭ la a avé şi eĭ moşie, în curândă vreme se vor îmmulţì ţĕraniĭ şi vor cere iarăşĭ pămînt. De această frică efemeră statul îĭ apĕră, căcĭ în ţeara românească, din cincĭ-ḑecĭ de moşiĭ ce se vînd de pildă pe an, statul cumpĕrând numaĭ ḑece, va avé unde căpătuì sporul de populaţie. Afară de aceea statul uneltind îmbunătăţirile agriculturiĭ, va avé de unde hrănì de ḑecĭ de orĭ maĭ mulţĭ locuitorĭ de câţĭ se hrănesc astăḑĭ în ţeară. Şi în orĭ care întâmplare, majoritatea ţĕriĭ fiind alcătuită din moşnenĭ, nu poate avé nicĭ o frică de o minoritate de proletarĭ, în vreme ce astăḑĭ majoritatea ţĕriĭ consistând în proletarĭ, necontenit există o ameninţare pentru minoritatea de proprietarĭ, în cât chiar în interesul proprietarilor este sporirea numĕruluĭ lor, şi în această sporire Constituţia pune respectul proprietăţiĭ şi asiguranţia de pacea şi libertatea publică.

Ar voì proprietariĭ să deà ţĕranilor vatra satuluĭ şi islazul. Aceasta le-ar asigurà nisce consumatorĭ signrĭ de pămînt, şi aşà în loc să deà curgere liberă concurenţeĭ preţurilor munciĭ şi a pămîntuluĭ, lucru ce l-ar aduce emancipaţia simplă a iobagilor, boeriĭ ar devenì dictatoriĭ preţurilor, şi încredinţaţĭ că casa maĭ ţine pe ţĕran de nu-şĭ iea lumea în cap, boeriĭ prin datul vetriĭ satuluĭ

No. 2.868. 1848 Dec. 13. găsiră chipul de a întărì și fără Regulament lanțurile robieĭ țĕranilor. Între libertate și robie, între proletarie și împroprietărie Revoluția n'a esitat. Ciocoiul robise pe țĕran în atâta, în cât nicĭ persoana, nicĭ familia luĭ n'aŭ fost respectate. Dar nice avuția: „Maĭ robie decât asta, cum poate fi alta, fraților, ḑise deputatul țĕran Lipan, nevastă-mea făcută de treĭ ḑile fără nime pe lângă dînsa, vine dorobanțul, mĕ iea și mĕ duce bătându-mĕ în câmp. De ḑece anĭ de atuncea și încă vînătăile biciuluĭ nu s'aŭ șters de pe spinarea mea. Mĕ pune să muncesc fără să-mĭ deà cine-và nicĭ de mâncare nicĭ de bĕutură. Nu mĕ sloboade să-mĭ vĕd nevasta și copilașul, nu mĕ lasă să caut mâncare pentru dînșiĭ și pentru mine. Mĕ vaet, și eĭ mĕ bat. În vremea Turcilor sabia, deșì omorà, dar nu usturà ca biciul ciocoilor, nicĭ nu robià ca Regulamentul d-voastră, de care n'am sciut nimica, fără că ne-am pomenit cu el în spinare.“ Iară alt deputat țĕran, Eni Cojocarul, ḑice că: „La părerea d. Robescu și Lenș că nu este claca robie, rĕspund că până la Regulament n'a fost robia așà de aspră ca de atuncĭ încoace. Nu este omul rob, lipit de moșie, când n'are voe să se ducă de pe o moșie pe alta? Noĭ n'avem voe să fugim măcar, de vreme ce ne aduce înapoĭ cu bătae! Ce însemnează în Regulament pedeapsa aceea ca să plătească țĕranul toată claca pe un an înainte și toate sădirile și alte lucrurĭ muncite de dînsul să remâie de geaba proprietaruluĭ? De acolo apoĭ o mulțime de cheltuelĭ pentru strămutare, o mulțime de vreme perdută, aceasta nu mĕ țineà legat de moșie, nu mĕ robiră?“ Ast-fel ciocoiĭ ar voì să deà vatra satuluĭ și islazul ca să robească pe viitorime persoana țĕranuluĭ prin interes dar nu prin silă ca până acum. Oprirea de a se strămutà țĕraniĭ, rĕspunse un deputat boeresc, a fost făcută în interesul statuluĭ, însă Eni Cojocarul îl înfundă spuindu-ĭ „că Visteria se puneà la cale, găsià pe sătean, orĭ unde se aflà; iar proprietarul din ducerea unuĭ sătean de pe moșie perdeà un rob.“ Constituția n'a voit să robească, și de aceea n'a decretat vatra satuluĭ și islazul, ci a voit să emancipeze cu deplinătate pe om, și să scoată din robia iobăgieĭ, clăciĭ, dijmeĭ familiile țĕranilor, și pentru a le asigurà libertatea a trebuit să le cumpere un petic de pămînt în de ajuns pentru hrana lor și a vitelor sale. Dar nu numaĭ un petic de pămînt în de ajuns maĭ mult pentru a robì decât pentru a îndestulà nevoia țĕranuluĭ. Și în această privire găsim pe mulțĭ regulamentiștĭ ambițioșĭ ce-șĭ daŭ aer de liberalĭ lăudându-se că eĭ sînt pentru vatra satuluĭ cu islazul. Această robie a țĕranuluĭ

No. 2.868. 1848 Dec. 13.

este cu atât maĭ amară cu cât este maĭ rafinată, cu atât maĭ primejdioasă cu cât este maĭ ipocrită, oamenii revoluţieĭ nu sînt bastardĭ eşiţĭ din împreunarea Regulamentuluĭ şi a Constituţieĭ, eĭ sînt adevěrat liberalĭ, voesc binele şi liniştea ţěriĭ. daŭ pămînt unuĭ ţěran în de ajuns pentru hrana sa şi a vitelor sale. Şi acest pămînt nu poate avé o întindere maĭ mică de ḑece pogoane.

Pămîntul acesta se plătesce, şi mulţĭ din proprietarĭ gândesc că vor venì liberaliĭ la un fel de regulament, neavênd ţeara baniĭ trebuitorĭ în facerea rěscumpěrăriĭ, însă şi această greutate se ridică de un deputat ţěran, care arătându-şĭ mânile sale ḑise: „ia vedeţĭ aste mânĭ urîte şi groase; eŭ muncesc, eŭ fac toată bogăţia acesteĭ ţěrĭ, aurul şi argintul nu l-aţĭ coborît din cer, el ese din bordeiele noastre, banĭ sînt căcĭ baniĭ se fac din rodul munciĭ noastre". „Da sînt banĭ", ḑise deputatul ţěran din Mehedinţĭ, cu o mândriă maĭ pre sus de om ; „statul plătesce, pe stat noĭ îl ţinem, Visteria sîntem noĭ, statul sîntem noĭ şi noĭ avem de unde plătì".

Regulamentul este sprijinit de ciocoĭ şi representează robia. Constituţia este sprijinită de ţeară şi representează libertatea, dar nu comunismul, după cum se vede şi din cuvintele următoare ale deputatuluĭ ţěran Scurtulescu: „Dumneḑeŭ a făcut cerul şi pămîntul şi a ḑis luĭ Adam şi Eva: cresceţĭ şi vě îmmulţiţĭ şi umpleţĭ pămîntul şi'l stăpâniţĭ pre dînsul. De la moşul Adam încoace se va dovedì prin tractaturĭ vechĭ cum s'a urmat cu stăpânirea pămîntuluĭ din vreme în vreme; că noĭ ne-am pomenit de la moşĭ ḑicênd ca am trăit destul de bine într'o vreme; iar de la anul 1831 ne-am pomenit prin silnicie cu un jug de fer, pus pe capul nostru, ce-l numesc boeriĭ şi sfînt Regulament, precum şi ierĭ în adunare a pomenit Lenş din partea d-lor proprietarĭ că este sfîntă proprietatea şi Regulamentul, ḑicênd tot d-luĭ ca să-l sfinţim şi pe viitor. Noĭ această proprietate şi Regulamentul ce ne-a împilat de anĭ şeaptespre-ḑece nu le cunoascem de sfinte, ci le cunoascem jug de fer şi robime pusă în capul nostru cu silnicie şi fără de scirea obştesciĭ ţěrĭ a Românuluĭ. În vremea aceasta de acum înainte sfîntă este Constituţia, că este scoasă din sfînta Evanghelie. Fraţilor proprietarĭ, vremea mântuiriĭ a sosit cu voia luĭ Dumneḑeŭ în care să ne lumineze cu unire şi frăţie în folosul tutulor şi în paguba nimuluĭ. Domnule proprietar, este dreptate, este unire, este frăţie între noĭ, şi de aci înainte să urmăm sfînta Constituţie. Să ne daţĭ o părticică de pămînt care să fie de ajuns pentru hrana noastră

No. 2.868. 1848 Dec. 13.

şi a vitelor noastre, şi să nu se maĭ pomenească de clacă, de iobogie, de prisoase, de erbărit!"

Constituţia se puse între ciocoĭ şi ţĕranĭ şi ḑice: „Poporul român împarte dreptatea de o potrivă la toţĭ şi dreptatea o dă pentru toţĭ şi maĭ vîrtos pentru ceĭ săracĭ. Sĕracіĭ, săteniĭ, plugariĭ, hrănitoriĭ oraşelor, fiiĭ patrieĭ ceĭ adevĕraţĭ ce aŭ fost defăimaţĭ atât de îndelung cu numele glorios de Român, ce aŭ purtat toate greutăţile ţĕriĭ prin munca lor de atâtea veacurĭ, aŭ lucrat moşiile şi le-aŭ îmbunătăţit, aŭ hrănit strămoşiĭ proprietarilor, pe moşiĭ lor, pe părinţiĭ lor, pe aceştĭ proprietarĭ însu-şĭ şi aŭ drept înaintea generosităţiĭ proprietarilor, înaintea dreptăţiĭ patrieĭ, îşĭ cer o părticică de pămînt îndestulă pentru hrana familieĭ şi vitelor sale, părtică rĕscumpĕrată de atâtea veacurĭ cu sudorile lor. Eĭ cer şi patria le-o dă; şi patria ca o mumă bună şi dreaptă va despăgubì pe orĭ-care proprietar de mica părticică ce o va da săracului ce nu are pămîntul sĕŭ, după strigarea dreptăţiĭ, după glasul Evanghelieĭ, după inima cea frumoasă a Românilor, în care aŭ aflat parte străiniĭ în tot-deauna, necum fraţiĭ lor, hrănitoriĭ lor, tăria lor cea adevĕrată. Claca dar şi acea infamă iobăgie se desfiinţează; săteanul fără pămînt se face proprietar şi tărie neînvinsă celor maĭ avuţĭ în folosul tutulor şi în paguba nimuluĭ, Visteria va despăgubì pe toţĭ".

Constituţia dar seacă isvorul lupteĭ şi al duşmănieĭ între boerĭ şi ţĕranĭ, înfrăţesce clasele soţietăţi şi asigurează liniştea şi pacea ţĕriĭ, şi de aceea revoluţia română a fost cea maĭ frumoasă; căcĭ în treĭ lunĭ de ḑile ţeara a petrecut în securitatea cea maĭ absolută şi într'un şir necurmat de serbătorĭ adevĕrat naţionale. Din cuvintele deputaţilor ţĕranĭ poate vedé cine-và că revoluţia aceasta a fost cea maĭ sigură în resultate; căcĭ Româniĭ aŭ gustat din pomul cel dulce al cunoscinţiĭ bineluĭ, şi în inima lor a picat sĕmînţa Evanghelieĭ şi a Constituţieĭ, sĕmînţă de al căreia rod sîntem sigurĭ, dea Dumneḑeŭ ca rodul să nu fie amar pentru ciocoĭ, pentru omiḑile acelea ce rod frunzele şi rodurile arboruluĭ prosperităţiĭ publice. Langajul ţĕranuluĭ român arată că poporul nostru este cu totul altul decât acel frămîntat de propaganda comunistă. Propaganda noastră a fost evanghelică, şi de aceea cât a fost în puterea noastră impulsia de dat poporuluĭ, l-aţĭ vĕḑut un adevĕrat popul creştin. Ordinea Regulamentuluĭ a şters de pe monumentele publice ale ţĕriĭ inscripţiile cele scrise cu litere marĭ de aur: Dreptate şi frăţie, a insultat naţionalitatea noastră, a numit pe-

ticĭ cocardele noastre, a călcat în picioare crucile și ne-a batjocorit religia, a atacat dreptul nostru de autonomie și tot ce are omul maĭ scump pe lume; cu aceste fapte voițĭ voĭ să statorniciţĭ liniştea și fericirea în țeară? No. 2.868. 1848 Dec. 13.

Adevĕrul ḑic vouĕ că amară va fi ḑiua acea fatală de care mĕ cutremur gândind, când glasurile noastre nu vor maĭ fi ascultate de un popor turbat în rĕsbunarea luĭ. Amară va fi vouĕ ḑiua când poporul reîntregit în suveranitatea luĭ vĕ va cere seamă de robia luĭ, de suferințele și de sacrificiile sale și de toate nenorocirile ce ațĭ adus pe țeară. Noĭ v'am poftit la banchetul înfrățiriĭ ca să curmăm dușmănia dintre fiiĭ aceleiașĭ patriĭ, și voĭ nu ne-ațĭ rĕspuns, ațĭ preferat să cufundațĭ țeara în noeanul nenorocirilor, decât să lăsațĭ în pace pe aceĭ ce ĭ-ațĭ supt de atâtea vecurĭ, v-ațĭ făcut maĭ sprijinitorĭ fanarioților și politiceĭ la care eĭ argățesc, decât să dațĭ mâna cu articolul 13 al revoluțieĭ soțiale. Ochĭ avețĭ și nu vedețĭ, urechĭ avețĭ și nu auḑițĭ, păcatul v'a orbit și v'a asurḑit, picațĭ dară în prăpastia peririĭ; noĭ am voit să vĕ apĕrăm de ea, fie voia Domnuluĭ; ajungă-vĕ osânda faptelor voastre. Lumea să piează, numaĭ dreptate să fie; locuitoriĭ țĕranĭ vor sci curățì țeara de dușmaniĭ dreptățiĭ, de lupiĭ aceĭ ce bântuesc turma luĭ Christos, și pentru aceea vor avé binecuvîntarea luĭ Dumneḑeŭ și vor auḑì mulțumirea împĕraților, precum aŭ auḑit și Galițieniĭ următoarele cuvinte ale Împĕratuluĭ Ferdinand: Votre devouement et votre amour pour l'odre et le bon droit vous ont seuls entrainés. În Galiția tot s'aŭ găsit cadavrurĭ stropite de lacrămile căințeĭ, însă la noĭ sînt sigur că nicĭ o picătură de lacrămă nu se va stoarce din ochiul Românuluĭ pentru vre-un alt conte Kotarski, numit pentru virtuțile sale tatăl țĕranilor și ucis chiar de aceĭ țĕranĭ ce-ĭ datoriaŭ fericirea lor. Așà e rĕsplătirea păcatuluĭ, ea merge până la a noua seminţenie și pică asupra fiinţelor nevinovate spre a se jertfì pentru crimele părinţilor și strămoșilor lor.

Eteria din 1821 a curmat multe abusurĭ ciocoiescĭ și ne-a scăpat de domniĭ fanarioțĭ, revoluția din 1848 ne va scăpà de privilegiurĭ și monopolurĭ și de domniĭ din această seminţenie. Revoluția aceasta a adus în țeară dreptatea și frăția, și voĭ le-ațĭ dărâmat, numind astă sfîntă devisă de comunism. Voĭ dară nu voițĭ ca dreptatea acea strălucitoare să lumineze omenirea și să o povĕțuească în calea binelui, voĭ nu voițĭ ca frăția, acest sentiment religios ce ne face a ne iubì uniĭ pe alțiĭ, acest sentiment străbun românesc să ne lege inimile pentru obștescul folos. Ce dară voițĭ voĭ?

No. 2.868. 1848 Dec. 13. Strâmbătatea și hoția? Duceți-vě dară în partea unde vě trage devisa voastră! Noĭ ne spălăm mânile, spuindu-vě că Româniĭ nu sînt comuniștĭ și constatând fapta că în timpul revoluțieĭ nu s'a întâmplat pagubă și rěŭ ciocoiuluĭ nicĭ măcar cât e negru subt unghie. Românul în revoluție a fost maĭ mult decât un înger, v'a rěsplătit rěul și apěsarea ce ĭ-ațĭ făcut cu bine, v'a ertat păcatele voastre și ale străbunilor voștrĭ, s'a respectat persoana și averea, a vě asigurà venitul vostru cel de astădĭ și acel viitor. De acum înainte Românul va fi aceea ce-l face cruda voastră împilare și robie.

I. Ionescu.

No. 2.869 1848 Dec. 14. **Ordinul No. 1.394 al Caimacamuluĭ Țěriĭ-Româneseĭ C. Cantacuzino către Departamentul Credințeĭ.**

(V. A. Urechiă, Ist. șc., II, p. 352.)

Căimăcămia Principatuluĭ Țěriĭ-Româneseĭ.

Cinstituluĭ Departament al Credințeĭ.

Se aprobează chibzuirea cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar, așternută în jurnalul de la 9 Decembre, și îndreptat Căimăcămieĭ pe lângă adresul cinstituluĭ Departament No. 4.123, în privința școalelor de prin sate, și se poftesce acel cinstit Departament ca, prin înțelegerea ce va avé cu acela al trebilor din Lăuntru, să o aducă la întocmaĭ îndeplinire.

(Semnat:) Caimacamul, Const. Cantacuzino.

(Resoluție:) Această poruncă și alăturatul jurnal să se trimită cinstiteĭ Eforiĭ. ca să aducă la îndeplinire cele cuprinse într'însele.

No. 2.870. 1848 Dec. 14. **Adresa No. 1.396 a Căimăcămieĭ Țěriĭ-Româneseĭ către Secretariatul Statuluĭ.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No 179. S. fr. Secr. St.)

Căimăcămia Țěriĭ-Româneseĭ.

Cinstituluĭ Secretariat al Statuluĭ.

La adresa cinstituluĭ Secretariat No. 706 se rěspunde că depunerea armelor de către supușiĭ străinĭ la Consulaturile respective este îngăduită, priimindu-se de autoritățile locale competente numaĭ listă cuprindětoare de numele celor ce aŭ depus armele și de numěrul

și felurimea acelor arme, listă care li se va trimite de fie-care Consulat în parte; și că după nota Exelenții Sale Generalului Lüders, răspundătoare la încunoscințarea ce i s'a făcut de chibzuirea cinstitului Sfat administrativ extraordinar, aŭ voe toți arendașii și epistații de moșii să ție câte trei până la patru arme de foc, însă subt chezășia proprietarilor de moșii; aŭ voe toți negutătorii câți merg la drum în trebile lor, pentru paza despre făcătorii de rău în vremea călătoriei, să aibă lângă sinele câte o pușcă saŭ o pereche pistoale, după deslegarea, în Capitală a Departamentului trebilor din Lăuntru, iar prin județe a cârmuitorilor, pe temeiul de chezășie ce vor da persoane cunoscute Stăpânirii. No. 2.870. 1848 Dec. 14.

Cinstitul Secretariat având de povață aceste măsuri ce s'aŭ luat, va răspunde după trebuință Consulaturilor.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

(Resoluție:) 17 Dechemvrie 1848. Să se facă cunoscut Consulaturilor.

I. A. F.

Adresa No. 1.398 a Căimăcămiei Țării-Românesci către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.871. 1848 Dec. 14.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Țării-Românescĭ.

Cinstitului Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenția Sa Gheneralul Lüders prin nota No. 163 încunoscințează Căimăcămiei că Costache Catina ce este acum la spitalul Colțea, după cercetarea făcută s'a dovedit cu adevărat revoluționar și trebue să fie ținut la arest. Luând însă Exelenția Sa în băgare de seamă încredințarea celui întâi doctor de spitaluri, D-lui Maier, că pomenitul Catina pătimesce de boală chronică în cel mai mare grad, a poruncit Exelenției Sale Gheneralului-Maior Danilevski, Comandantul, a-l slobodi de sub arest pe chezășia părintelui său până se va însănătoși, cu aceasta ca la întâmplare de trebuință să se înfățișeze la Comisie.

Căimăcămia din parte-i comunică aceasta cinstitului Departament spre sciință.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

(Resoluție:) Să se deà în cunoscința cinst. Poliții a Capitalei spre sciință.

No. 2.872.
1848
Dec. 14.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 6/2.166. Secr. St.)

Jurnal.

Astădĭ la patru-spre-dece Dechemvrie, anul 1848, luându-se în băgare de seamă adresa cinst. Căimăcămiĭ subt No. 1.306 către Departamentul trebilor din Năuntru, spre rĕspuns la raportul acestuia cu No. 2.745 şi prin care se cere a se chibzui de Sfat de unde să se rĕspundă plata a şease dulapurĭ, 8 paravane şi şeapte-decĭ şi douĕ perdele de pânză, trebuincioase la spitalul Filantropieĭ ocupat de spitalul ostăşesc al oştiriĭ rusescĭ, Sfatul chibzuind găsesce de cuviinţă că aceste obiecte privindu-se ca o îmbunătăţire statornică a aceluĭ aşezămînt, urmează că atât pentru dînsele cât şi pentru alte de asemenea fire lucrărĭ cerute la acel spital, să se rĕspundă plata lor de către Eforia Spitalurilor din fondurile aceluĭ aşezămînt, de vreme ce după slobodirea luĭ de cea de acum ocupaţie toate acele obiecte vor rĕmâné în disposiţia aşezămîntuluĭ ca o zestre a sa.

Acest jurnal se va supune de către dumnea-luĭ Şeful Departamentuluĭ din Lăuntru la aprobaţia cinst. Căimăcămiĭ.

(Iscăliţĭ:) Costandin Suţu, Costache Belu, Alexandru Ghica, Ioan Câmpineanu, Ioan Al. Filipescu.

(Pentru întocmaĭ cu originalul.)

Şeful meseĭ, I. Mehtupciŭ.

No. 2.873.
1848
Dec. 14.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 27 Fin./4.623. Secr. St.)

Jurnal.

În seanţa Sfatuluĭ administrativ extraordinar, astădĭ Marţĭ Decemvrie 14 anul 1848, luându-se în băgare de seamă decretul cinstiteĭ Căimăcămiĭ de sub No. 1262, pe lângă care i s'a îndreptat în original adresa cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru sub No. 810 în privinţa cheltueliĭ ce s'a făcut cu clădirea uneĭ cuhniĭ din noŭ în curtea palatuluĭ Ex. Sale Fuad Efendi, care după devisa d-luĭ Heft, şeful despărţiriĭ de achitectură, alăturată pe lângă

rĕspunsul sĕŭ către cinst. Departament din Lăuntru însemnat din 25 ale trecutuluĭ Noemvrie, alcătuesc o sumă de Leĭ 4.852, şi vĕdêndu-se poftirea ce se face Sfatuluĭ de către cinstita Căimăcămie, că adică să chibzuească, din carĭ fondurĭ să se plătească aceştĭ banĭ, sfatul chibzuind găsesce de cuviinţă ca preḑisa sumă de leĭ patru miĭ opt sute cincĭ-ḑecĭ şi doĭ să se rĕspunḑă de la cinstita Visterie din § cheltuelilor extraordinare. No. 2.873. 1848 Dec. 14.

D-luĭ şeful Departamentuluĭ din Lăuntru va binevoì a supune acest jurnal în cunoscinţa cinstiteĭ Căimăcămiĭ spre a da cuviincioasa deslegare.

(Iscăliţĭ:) Costandin Suţu, Costandin Belu, Alexandru Ghica, Ioan Câmpineanu, Ioan Al. Filipescu.

Întocmaĭ după original, N. Pâcleanu.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Ţĕriĭ-Românescĭ relativ la cheltuelile făcute cu arestanţiĭ politicĭ din Văcărescĭ. No. 2.874. 1848 Dec. 14.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Jurnal.

Astăḑĭ, Marţĭ la 14 Dechemvrie 1848, în adunarea Sfatuluĭ administrativ extraordinar luându-se în băgare de seamă raportul cinst. Poliţiĭ cu No. 14.657 adresat către cinst. Departament din Lăuntru, în privinţa cheltueliĭ urmată în sumă de leĭ patru sute treĭ-ḑecĭ, cu transportuirea arestanţilor de la mânăstirea Plumbuita la arestul de la Văcărescĭ, Sfatul vĕḑênd că arătata cheltueală intră tot în categoria unor asemenea cheltuelĭ ce s'aŭ maĭ urmat şi maĭ nainte, găsesce de cuviinţă ca suma de leĭ 430 ce s'a plătit de cinst. Poliţie birjarilor ce aŭ transportuit pe aceĭ arestaţĭ, să se întoarcă la cassa cinst. Poliţiĭ de către cinst. Visterie din paragraful destinat pentru nisce asemenea cheltuelĭ extraordinare, urmându-se după jurnalul Sfatuluĭ de la 25 Noemvrie trecut. Dumnea-luĭ Şeful Departamentuluĭ va supune cuprinderea acestuĭ jurnal la cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ, şi după deslegarea ce va binevoi să deà, o va aduce la îndeplinire.

Costandin Şuţu, Const. Belu, Alexandru Ghica, Ioan Al. Filipescu.

No. 2.875. 1848 Dec. 14-19.

Adresa No. 1.390 și 1.440 a Secretariatuluĭ de Stat al Țĕriĭ-Romănescĭ către Generalul Duhamel și Fuad Efendi.

Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 37/2.181. Secr. St.)

A S. E. M. le Général Duhamel.

A S. E. Fuad Effendi.

Pour satisfaire à la demande que V. E. a bien-voulu m'adresser verbalement, je m'empresse d'avoir l'honneur de lui transmettre ci-jointes les pièces suivantes, en traductions exactes.

Sub litt. A. Office adressé par la Caïmacamie au Dépt. de l'Intérieur le 9 (21) octobre, touchant les plaintes des paysans contre les fermiers et propriétaires et vice-versa.

Sub litt. B. Procès-verbal de la séance du Conseil Administratif Extraordinaire du 31 octobre passé, contenant le rapport du Dépt. de l'Intérieur qui a fait l'objet de ses déliberations.

Sub litt. C. Office de la Caïmacamie du 2 courant, touchant la confirmation du sus-dit journal.

J'ai l'honneur d'être, avec la plus haute considération, etc.

Bucarest.

No. 2.876. 1848 Dec. 14.

Adresa No. 2.761 a Mitropolituluĭ Ungrovlachieĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Alăturăm cinstituluĭ Departament pe lângă această copie după raportul sub No. 4 ce am primit de la cuviosul portesinghel Ghermano, igumenul mânăstiriĭ Snagovul, județul Ilfov, din cuprinderea căruia se va luà îndestulare de arătarea ce face pentru treĭ locuitorĭ din satul Viișoara ce s'aŭ trimis surghiun acolo la mânăstire subt paza și îngrijirea cuvioșieĭ sale, că nu are nicĭ oamenĭ pentru paza și străjuirea unor astfel de surghiunițĭ, nicĭ mijloace cu ce să întîmpine hrana lor, fiind că acum la orânduirea cuvioșieĭ sale în această igumenie, în locul fostuluĭ igumen ce s'a trecut peste graniță ca un dovedit revoluționer, a găsit mânăstirea goală și lipsită de toate ; iar osebit că mânăstirile pământenescĭ de

obște își aŭ staturile lor mărginite în ce anume să cheltuească banii, neprevĕḑêndu-se atuncĭ și asemenea întâmplătoare trebuințe; și fiind-că în adevĕr astă una dată mânăstirea aceasta este lipsită și de cheltueală și de încăperĭ, precum și igumenul arată, cinstitul Departament este poftit să ieà în băgare de seamă destoinicele cuvinte ale igumenuluĭ și să chibzuească mijloace atât pentru pază cât și pentru a lor cheltueală, ca nu din lipsa mijloacelor igumenuluĭ să se facă vre-o necuviință. No. 2.876. 1848 Dec. 14.

Pentru Prea Sfinția Sa păr. Mitropolit, Nifon Sevastis.
Șeful canțelarieĭ, Gr. Zosima.

Raportul No. 14.835 al Poliţieĭ Capitaleĭ către Departatentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.877. 1848 Dec. 14.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Poliția Capitaleĭ.

Din însemnațiĭ în decretul cinst. Căimăcămiĭ cu No. 1.298 și împărtășit Poliţieĭ pe lângă porunca No 3.559, bănuindu-se a fi unul cu numele de Nicolae Nanu, Nicolae Moldoveanu din mahalua Pantilimonuluĭ, carele și aducêndu-se la Poliție a arătat că se numesce Nicolae Dimitriŭ, iar nu Nicolae Nanu. Însă Poliția pe de o parte l-a asigurat pe chezășie, iar pe de alta plecat supune la cunoscința cinst. Depart. rugându-l să binevoească a întoarce Poliţieĭ deslușire de ceea ce trebue să facă.

Șeful Poliţieĭ, Colonel Voinescu.
Secretar, G. Rudeanu.

Raportul No. 8.020 al Cârmuiriĭ de Vlașca către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.878. 1848 Dec. 14.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Departament din Làuntru.

Cârmuirea județuluĭ Vlașca.

Prin raportul subt No. . . s'a încunoscințat cinstituluĭ Departament cererea făcută de către d-luĭ Polcov. rusesc din târgul Rușiĭ-de-Vede de a i se trimite adecă Gheorghe și Costandin

No. 2.878. 1848 Dec. 14. frații Alexiŭ ce sînt arendașĭ la moșia Botoroaga, și pecetluirea caselor lor de acolo ce a făcut Cârmuirea pentru că nu ĭ-a găsit nicĭ acolo nicĭ aicĭ în Giurgiŭ, iarășĭ după cererea aceluĭ d. Polcov... Apoĭ pentru că numițiĭ arendașĭ maĭ până acum nu s'aŭ maĭ întors din Bucurescĭ unde sînt dușĭ, stând casa pecetluită și până acum, Cârmuirea roagă plecat pe cinstitul Departament să binevoească a-ĭ da deslegare de urmare, să se maĭ ție adecă pecetea în ființă, saŭ să se lase acele case slobode, ca nu din pricina aceasta să se deà prilej de reclamație pentru niscaĭ-và păgubirĭ.

Cârmuitor, Const. Ștefănescu.

(Resoluție:) La acest raport se răspunde Cârmuiriĭ ca să se urmeze întocmaĭ după porunca cu No. . . ce i s'a dat pentru această pricină.

No. 2.879. 1848 Dec. 14. Raportul No. 2.895 al Cârmuiriĭ de Dâmbovița către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Cârmuirea județuluĭ Dâmbovița.

Înfățișătorul și anume praporcicul Eftimie Beșteleĭ, după găsirea cu cale a Exelențiĭ Sale General-maior Engelgart, fiind pus la arestul polițieĭ acestuĭ oraș Târgoviștea, pentru cuvînt că a luat parte la evenimentele trecute prin ocuparea postuluĭ de Sub-cârmuitor la plasa Ialomițiĭ dintr'acest județ și pentru propaganda ce a făcut prin multe sate din plasă-ĭ, și acum iarășĭ, după înțelegerea urmată între subt-iscălitul cu Exelenția Sa, hotărându-se a se da în cercetarea cinst. Comisiĭ din Capitala Bucurescĭ, se trimite cinstituluĭ Departament în bună pază de odată cu acest raport spre îndeplinirea îndatoririĭ pusă asupra Cârmuiriĭ.

Tot într'o vreme însă, fiind-că din încredințarea luată din raportul Subt-cârmuiriĭ respective cu No. 668 se găsesce dator a maĭ rĕspunde către acea Subt-cârmuire și leĭ 683 par. 22 din baniĭ simbrieĭ învĕțătorilor de sate pe trimestrul trecut de Iulie și carĭ se dovedesc luațĭ de dînsul de pe vremea ce a ocupat postul de Subt-cârmuitor la acea plasă.

Și fiind-că pomenitul, orĭ câtă stare va fi avênd, urmează a fi acolea în Capitală unde îșĭ are și locuința, Cârmuirea aduce ru-

găciune cinstituluĭ Departament, ca și pentru această împrejurare să binevoească a pune la cale cele de cuviință, și împlinindu-se arătațiĭ banĭ, să-ĭ trimiță aicĭ spre a se da în despăgubirea Subtcârmuiriĭ ce-ĭ pretindează. No. 2.879. 1848 Dec. 14.

Cârmuitor, I. Negulescu.

Sec. I.

Adresa No. 1.411 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.880. 1848 Dec. 15.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenția Sa Gheneralul Lüders, prin nota No. 132, face cunoscut Căimăcămieĭ că din arestuițiĭ la mânăstirea Văcărescіĭ s'a poruncit să se sloboadă Costandin Cuțarida sub chezășia tatăluĭ sĕŭ.

Căimăcămia dă în cunoscința cinst. Departament cuprinderea de maĭ sus a noteĭ Exelențiĭ Sale Gheneral Lüders.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Nota No. 46 a Consuluiluĭ Sardinieĭ către Secretariatul de Stat al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.881. 1848 Dec. 15.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. Secr. St.)

Consulat de S. M. le Roi de Sardaigne pour les Principautés de Valachie et Moldavie.

En accusant réception à l'honorable Secrétariat d'Etat de ses notes-circulaires du 23 novembre et 2 déc. No. 532 et 624, relatives au désarmement, le Consulat de S. M. a l'honneur de lui transmettre un duplicata de sa note qu'il lui adressé le 18 (30) novembre No. 45, et qui semble n'être pas parvenue à sa destination. Pour répondre aux circulaires précitées, il croit ne pouvoir mieux faire que de se référer au contenu de la susdite note et il espère que le Gouvernement valaque, s'il reconnait, comme de raison, que les sujets sardes n'ont pas pris la moindre part aux événements politiques qui ont agité la Valachie, voudra bien éloigner tout-à-fait d'eux l'effet des mesures de précaution que motivent les événements mêmes, et s'en remettre au Consulat du Roi

No. 2.881. du soin, bien facile, de les contenir au dedans des limites qu'ils ne
1848 doivent pas franchir.
Dec. 15. Le soussigné profite de cette occasion pour réitérer à Monsieur le Chevalier Philippesco, Secrétaire d'Etat, les assurances de sa haute considération.

I. Mathieu.

Galatz.

A l'honorable Secrétaire d'Etat pour les Affaires étrangères à Bucarest.

No. 2.882.
1848
Dec. 15.

Articol din „Le Siècle". 1848. 27. XII.

Provinces Danubiennes.

Le corps d'occupation russe, quoique puissant par le nombre, n'est pas en mesure, nous écrit-on de Constantinople, de soutenir une guerre sérieuse; mais le czar, convaincu que la France et l'Angleterre ont résolu d'éviter une conflagration générale, a prescrit à ses généraux de pousser à bout les Turcs, afin que ceux-ci, sentant qu'ils ne peuvent être soutenus en ce moment par les deux grandes puissances européennes, prennent le parti de la retraite. Cette combinaison, poursuit notre correspondant, a des chances de succès, le divan étant partagé en deux fractions égales, dont l'une ne saurait l'emporter sur l'autre, que par l'influence anglo-française, et cette influence pesant aujourd'hui du côté de la paix, la partie du ministère turc, à la tête de laquelle se trouve Riza Pacha, espère toutefois que lorsque la France aura un gouvernement définitif, il établira un concert avec l'Angleterre pour préserver Constantinople, sérieusement menacé par les Russes, qui agissent en véritables souverains dans les Principautés, mettant leurs troupes à la charge des habitants et se préparant à forcer de marcher tous les Moldo-Valaques ayant appartenu à la milice, et dont le nombre s'élève à 25 mille à peu près.

Nous l'avons déjà fait remarquer: lorsque la question religieuse était en première ligne, la protection de la Russie a été utile aux Moldo-Valaques; mais depuis que la question démocratique a pris le pas sur l'autre, les Turcs sont redevenus les protecteurs des Principautés. Que la protection musulmane ne soit ni douce ni éclairée, ce ne peut être un sujet d'étonnement pour personne; mais telle qu'elle est, elle préserve les provinces de l'envahissement, et cela suffit à la rendre préférable à celle des Russes. Mais ce n'était

point assez que les Moldo-Valaques se raprochassent des Turcs, ils auraient dû chercher à former une alliance intime avec les Serbes, les Transylvains et les Magyars. Malheureusement ils n'ont pas su pardonner à ces derniers des torts réels, mais anciens, et qu'ils se montrent disposés à expier. Les Maggyars sont la nation la plus aristocratique de l'Europe, ils ont fait peser d'intolérables prétentions sur toutes les populations annexées à la Hongrie; à les juger par le passé, les Magyars sont donc peu dignes de sympathie. En politique, ce qu'il faut considérer avant tout, ce sont le présent et l'avenir. Or, dans le présent, les Hongrois sont perdus, s'ils ne se réfugient dans l'égalité avec toutes les populations qui ont vécu autrefois sous leurs dépendance. No. 2.882. 1848 Dec. 15.

C'est à ce point de vue que les Slaves, les Serbes, les Transylvains, les Moldo-Valaques même, eussent dû se placer, pour régler leur conduite envers les Magyars. La rancune a été plus forte que la raison, et l'Autriche et la Russie profiteront du conflit pour étendre leur despotisme sur le bas Danube, car si libérales que soient les paroles d'Autriche, son système, qui n'a pas changé, consistera toujours à dominer, les unes par les autres, les nationalités qui composent son empire, et, le cas échéant de nouveau, elle n'hésitera pas plus qu'aujourd'hui à briser par l'épée toute résistance parlementaire, en déclarant la question d'ordre et d'unité, supérieure à la question de la liberté. Il est regrettable que les populations du bas Danube et des bords de la mer Noire, dont les destinées peuvent influer d'une manière si marquée sur les destinées de l'Europe, ne jouissent pas d'une civilisation plus avancée. Il y a parmi ces populations des hommes d'élite, que les pays les plus avancés dans la carrière politique seraient fiers de posséder, mais les masses ne sont capables encore ni de comprendre, ni de suivre de tels guides. Dans ces contrées, la civilisation n'a qu'un état-major; il faut que l'armée se fasse: elle se fera; mais l'éducation des masses ne s'improvise point.

Loin de nous la pensée que la France et l'Angleterre doivent saisir le prétexte des fautes commises par les populations, pour leur retirer leur appui. S'il s'agit d'elles, ils s'agit de nous aussi sur les bords du Danube et les rives du Pont-Euxin. Ce que nous voudrions voir compris de tous, sous ces latitudes, c'est que la liberté ne vient qu'après l'indépendance, et que l'indépendance ne saura être conquise et conservée que par une solide organisation militaire, conçue dans un but d'égalité civile, plus encore que politique.

No. 2.883.
1848
Dec. 16.

Adresa No. 1.429 a Căimăcămieĭ Țěriĭ-Românescĭ către Departamentul Visterieĭ.

(Conc. Arch. St. I os. No. 2.209/84. Secr. St.)

Căimăcămia Țěriĭ-Românescĭ.

Cinst. Departament al Visterieĭ.

Pe temeiul noteĭ Ex. Sale Fuad Efendi încunoscințătoare Căimăcămieĭ că Raif Efendi, unul din secretariĭ Exelențiĭ Sale Suleiman Pașa, carele a însoțit până la Constantinopole deputația trimisă acolo în vremea celor din urmă evenimente, pe drum a luat de la mădularele aceĭ deputațiĭ cu chip de împrumutare suma de una mie galbenĭ, pentru care a dat zapis, că după împěrătească poruncă acea sumă urmează să se întoarcă de către Ex. Sa primind zapisul iscălit de Raif Efendi, și că nefiind cunoscut carele din mădularele aceĭ deputațiĭ a făcut acea împrumutare, nicĭ unde se află acel zapis, pentru că toțĭ aceia sînt orĭ trimișĭ afară din țeară orĭ fugițĭ, să se facă legiuita publicație spre obștească cunoscință că suma de una mie galbenĭ se întoarce posesorilor zapisuluĭ luĭ Raif Efendi, doveditor de acea împrumutare.

Căimăcămia prin adresa No. 533 din 16 Oct. trecut a cerut de la Departamentul trebilor din Lăuntru îndeplinirea cereriĭ Ex. Sale Fuad Efendi.

Fiind că se crede că cinst. Depart. al Visterieĭ s'a încunoscințat într'aceasta de către acel al trebilor din Lăuntru, și fiind că până acum nicĭ o sciință s'a dat Căimăcămieĭ, se pofesce acel cinstit Departament ca și din parte-ĭ să facă îndată cercetarea socotelilor sale de cheltuelĭ pe trimestrele luniĭ Iulie, August și Septemvrie, spre a vedé de nu figurează într'însele o asemenea sumă de banĭ slobodită numituluĭ Raif Efendi, de care să grăbească a încunoscință Căimăcămia, precum și dacă în acele socotelĭ nu figurează și vre-o altă deosebită slobodire de banĭ pe seama vre-uneĭ fețe otomane.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 2.884. 1848 Dec. 16.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 27/4.623. Secret. Stat.)

Jurnal.

Astăḑĭ 16 Decemvrie anul 1848, în adunarea Sfatuluĭ administrativ extraordinar, cetindu-se decretul ce i s'a îndreptat de către cinstita Căimăcămie subt No. 1.391, pe lângă care s'a alăturat în original şi raportul cinstituluĭ Departament din Lăuntru sub No. 1.034 atingĕtor de cheltueala ce s'a făcut de către Sfatul orăşenesc al Capitaleĭ cu înfiinţarea a ḑece gherete cerute cu grab în curtea palatuluĭ, în care locuesce Ex. Sa Fuad Efendi, cu preţul de leĭ opt-ḑecĭ una, şi vĕḑêndu-se cele ce se pun înainte, a hotărî adecă sumele de unde urmează a se plătì şi această cheltueală, Sfatul a chibzuit ca suma de leĭ opt sute ce alcătuesce cheltueala preḑiselor ḑece gherete să se plătească de la Visterie din § cheltuelilor extraordinare.

D-luĭ Şeful Departamentuluĭ din Lăuntru va binevoì a supune acest jurnal în cunoscinţa cinstiteĭ Căimăcămiĭ spre cuviincioasa deslegare.

(Iscăliţĭ:) Const. Suţu, Const. Belu, Alexandru Ghica, Ioan Câmpineanu.

Întocmaĭ după original.

N. Pâcleanu,

Adresa No. 795 a Departamentuluĭ Visterieĭ către Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 2.885. 1848 Dec. 16.

(Orig Arch. St. Dos. No. 4.636. Secr. St.)

Cinst. Cămăcămiĭ a Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Departamentul Visterieĭ.

Departamentul Dreptăţiĭ prin adresa cu No. 6.586 face cunoscut Visterieĭ împedicarea ce cearcă judecătoria judeţuluĭ Buzăŭ la înfiinţarea secfestruluĭ pe venitul moşieĭ Macoveiŭ, dintr'acel judeţ, alăturând şi în copie raportul ce a primit de la acea judecătorie subt No. 4.331, prin care se cere deslegare, pe care venit să se puie secfestru, căcĭ pe anul acesta s'a găsit rĕspunsă de către arendaş; şi că se cearcă şi nedumerire întru înfiinţarea acestuĭ secfestru, atât din partea judecătorieĭ cât şi din partea admini-

No. 2.885. 1848 Dec. 16. strațieĭ locale; cum și în copie reclamația arendașuluĭ, d. Procopie Filitis, prin care se arată că acea moșie Macoveiŭ este proprietate a Măriei Sale Doamneĭ, venită în stăpânire-ĭ prin progamia dorea făcută de către Măria Sa Vodă înaintea cununieĭ, avênd-o luată în arendă pe maĭ mulțĭ anĭ chiar de la Măria Sa Doamna.

Apoĭ fiind-că, prin nisce mijloace ca cele ce se uneltesc, spre a se împedicà întoarcerea sumeĭ de leĭ 471.110 ce fără cuviință și în potriva legiuitelor întocmirĭ s'aŭ fost luat printr'un ofis arbitrar slobodit către acest Departament, se va puté prelungì și în viitor, pe un curs de vreme necunoscută, îndestularea casseĭ statuluĭ despre dreptul sĕŭ necontestat; și fiind-că în împrejurările imperioaselor trebuințĭ, ce sînt astădĭ în vedere, pot slujì spre mult ajutor, nu numaĭ nisce asemenea sume însemnătoare când le-ar avé Visteria în a sa posesie, dar încă și cele de mică cătățime, și pentru că pe cât împlinirea netăgăduiteĭ aceea datoriĭ a fostuluĭ Prinț Bibescu se prelungesce, cu atât și cassa statuluĭ suferă pagubă, și regulile comptabilitățiĭ se vĕd călcate chiar de mine însumĭ care, ca un păstrător al fondurilor publice, mĕ privesc îndatorat după dispozițiile artic. 132 al Regulamentuluĭ organic a asigurà sumele casseĭ reserveĭ, —

De aceea plecat se supune această împrejurare cu toate cuvenitele deslușirĭ, primite cu adresul de maĭ sus al Departamentuluĭ Dreptățiĭ, și prin cele în copiĭ alăturate hârtiĭ la cunoscința cinst. Căimăcămiĭ, adăugându-se pe lângă expunerea celor făcute deslușirĭ părerea subt iscălituluĭ, că de vreme ce se uneltesc mijloace ca cele propuse din partea arendașuluĭ moșieĭ Mocoveiŭ, spre a se puté ocrotì datorul despre legiuita întoarcere a dreptuluĭ Visterieĭ din venitul aceleĭ moșiĭ, nu este îndoială că nisce asemenea meșteșugirĭ se vor unelti și de către ceĭ-lalțĭ arendașĭ, subt deșearta nădejde că cu aceste chipurĭ vor ajunge la scopul de a fi credutĭ cum că veniturile de obște, și chiar din adevĕratele proprietățĭ ale aceluĭ Prinț, nu se pot atinge pe cât vor figurà subt alte titlurĭ, și pe chipul altor fețe ce dobândesc apĕrarea pravileĭ în potriva verĭ-căreia lovirĭ, cinst. Departament al Dreptățiĭ să fie poruncit ca prin judecătoriile de cădere, pe temeiul cereriĭ ce Visterie maĭ înainte cu osebit adres a făcut pentru înființarea secfestruluĭ, să-l întărească de isnoavă, în măsura cea maĭ strașnică, și să poruncească lor a se înțelege cu Cârmuirile respective, cerênd de la aceste cu grabă a chemà pe arendașiĭ moșiilor și a le pune înainte că nicĭ unul să nu îndrăsnească după intrarea acum

viitoruluĭ an a da baniĭ arendiĭ în primirea altuia, decât a singu- No. 2.885.
relor administrațiĭ, carĭ îĭ vor adresà aicĭ la Visterie, saŭ se vor 1848
înțelege cu acele judecătoriĭ pentru punerea la cale ce se va cu- Dec. 16.
venì într'aceasta să facă, potrivit cu formalitățile ce se păzesc. Iar la întâmplare d'a se arătà arendașiĭ neurmătorĭ întocmaĭ, atuncĭ acelașĭ Departament prin cuviincioasele dispozițiĭ și măsurĭ să-ĭ poprească d'a nu se maĭ folosì din nicĭ un venit, și pe de altă parte să orânduească a se strînge toate veniturile cu curată socoteală și a se păstrà de oamenĭ vrednicĭ de credință, până a se adunà sume maĭ marĭ, spre a se îndreptà în primirea Visterieĭ, urmându-se într'acesta-șĭ chip până la desăvârșita eĭ îndestulare, căcĭ altmintrelea se prevede curat că rĕŭ cugetătoriĭ cer prin mijloace necuviincioase să ție subt a lor nepravilnică posesie sume bănescĭ publice, fără a avé nicĭ o cădere.

Șeful Departamentuluĭ, Alexandru Ghica.
Șeful secțieĭ, Ioan A. Ghica.

Raportul No. 141 al Comandantuluĭ trecĕtoareĭ Nimirceniĭ către Hatmanul Dimitrie Sturdza, General-Inspector al milițieĭ Moldovenescĭ.

No. 2.886.
1848
Dec. 16.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 443. Administrative nouĕ.)

Luminăriĭ Sale Gheneral-Inspectoruluĭ milițieĭ Moldoveĭ, Mareluĭ Logofĕt, Hatman și Cavaler a maĭ multor ordinĭ, Prințuluĭ Dimitrie Michail Sturdza.

Comandirul trecĕtoareĭ Nimirceniĭ.

Raport.

Potrivit cu verbala poroncă ce am primit a Luminăriĭ Voastre, sosind din congediŭ ce am fost învoit din Capitalia Eșiĭ, la 11 a următoareĭ lunĭ, unde îndată întărind și maĭ cu strogoste paza granițiĭ, încă până astădĭ nu s'a putut aflà cum că ar fi trecut vre-o dată prin scirea saŭ fără scirea păzitorilor graniței saŭ a mea, prin această trecĕtoare orĭ prin distanția eĭ, revoltantul Michalache Cogălniceanu, saŭ alțĭ revoltanțĭ, dar nice s'aŭ putut prinde pân acum, decât după măsurile ce am întrebuințat, am pus prin înadinșĭ din partea Bucovineĭ ca pe subt cumpĕt să se poată urmărì, ca la întâmplare când ar trece pe furiș granița, și prin relația ce am puté luà, să se poată vînà atât pe acesta precum de asemenea pe orĭ și care din revoltanțĭ. Dând dovedĭ că în diastimă de 15

No. 2.886. 1848 Dec. 16. anĭ găsindu-mĕ slujind am fost cu credință către înalta Nacealstfă, maĭ cu deosebire că de la slobodirea poruncilor pentru tulburătoriĭ revoltanțĭ m'am purtat di și noaptea pe graniță, ca să pot împlinì cele dorite de înalta Ocârmuire, apoĭ maĭ vìrtos norocirea de mĕ ajutà a prinde pe vre-unul de asemenea revoltanțĭ, atuncĭ îndată puteam câștigà și dorința mea, care Luminarea Voastră v'ațĭ milostivit și mĭ-ațĭ împlinit-o. Despre care întru tot supus raportuesc Luminăriĭ Voastre.

Praporcic, Casaboi.

No. 2.887. 1848 Dec. 16.

Depeșa luĭ de Ségur, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

M. le Général Aupick m'ayant demandé quelques renseignements de détail sur l'armée russe et sur les divers cantonnements qu'elle occupe, je me les suis procurés, et comme je pense qu'ils peuvent avoir aussi quelque intérêt pour vous, je vous les adresse ci-joint, sous forme de tableau. Omer Pacha, qui part dans deux jours, va visiter la petite Valachie et les districts-frontière dans lesquels se trouve principalement répartie l'armée russe; il sera 15 jours absent et rapportera des informations qu'il me communiquera et que je vous adresserai, Monsieur le Ministre, si elles modifient d'une manière essentielle le tableau que j'ai l'honneur de vous adresser sous ce pli.

Hier j'avais appris indirectement du Caïmacan que l'on supposait qu'avant peu, M. Duhamel serait remplacé dans ses fonctions de Commissaire impérial par M. le Comte de Liéven. Avant-hier je suis allé faire une visite à M-me Duhamel; je l'ai trouvée avec son mari et, comme je lui parlais de la réalisation de certains projets dont elle m'avait entretenu, il y a environ un moins, elle m'a répondu, en regardant M. Duhamel, qu'elle n'aurait peut-être pas le temps de faire tant de choses, et que du reste elle quittera Bucarest sans regret.

Ce rappel de M. Duhamel, s'il avait lieu, ne pourrait guère s'expliquer que par une modification de la politique de la Russie à l'égard des Principautés: En effet, si le Cabinet de St.-Pétersbourg devait persister dans la ligne de rigueur qu'il a suivie jus-

qu'ici, pourquoi changerait-il son Commissaire? Je puis du reste ajouter à ce que j'ai déjà eu l'honneur de vous dire, dans ma dernière dépêche, des tendances plus modérées de M. Kotzebue, que M. Duhamel lui-même, loin de repousser une modification du Règlement organique, provoquée par Fuad Fffendi, a reconnu il y a 3 jours, qu'on pouvait se livrer à l'étude de cette question. No. 2.887. 1848 Dec. 16.

Le tribunal exceptionnel, créé pour juger les détenus politiques, n'a pas encore commencé ses travaux, du moins ostensiblement. Il paraît du reste, si j'en juge par quelques demi-confidences de Fuad Effendi que, dans le temps, la Porte ottomane, pressée par le Cabinet de St.-Pétersbourg, avait consenti à ce qu'on mit en jugement les personnes compromises dans l'autodafé du Réglement organique et dans le combat livré, lors de l'entrée des troupes turques à Bucarest. La Porte s'était fondée, en cette circonstance, sur les considérations que ces deux événements avaient eu lieu depuis la proclamation d'amnistie émanée de Suleyman Pacha. Mais comme elle avait mis pour condition à cet assentiment que la commission d'enquête serait composée d'hommes droits, honnêtes, non suspects de vénalité, elle semblerait disposée, après les jugements prononcés par la Commission nommée en dernier lieu, et dont j'ai eu l'honneur de vous faire déjà connaître la déplorable composition, elle semblerait disposée, dis-je, à faire procéder à une contre-enquête par une nouvelle commission, qu'elle nommerait à cet effet.

Par ma dépêche du 21 de ce mois, je vous annonçais qu'il avait été convenu entre la Cour protectrice et la Cour suzeraine que le Prince Stourdza serait invité à donner sa démission. Cette nouvelle m'a été confirmée, et je puis en outre vous dire aujourd'hui que cette démission ne sera réclamée que lorsque les modifications au Règlement organique auront été définitivement adoptées. On ne peut guère, en effet, rendre vacante une fonction de cette nature, sans savoir auparavant dans quelles conditions on placera le successeur du Prince.

Veuillez agréer, etc.

(Signé:) H. de Ségur.

No. 2.888.
1848
Dec. 16.

Scrisoarea luĭ Nicolae Bălcescu către Ion Ghica.

(Ion Ghica, Amintirĭ, pag. 238.)

Belgrad.

Iubite Ghica,

Nu țĭ-am scris de mult și pricina e că nu sciam unde te aflì. Scrisoarea ta din 17 Octomvrie am primit-o târḑiŭ și după aceea am auḑit că tu aĭ plecat din Constantinopol. Nu sciam unde să-țĭ trimit rĕspunsul.

Eŭ sciŭ că de la Semlin, după ce am scăpat din mânile Turcilor, m'am întors în Transilvania ca să studiez mișcarea Românilor de acolo și din Banat. Nu vreaŭ să merg înainte, până n'oiŭ vedé cu ochiĭ ce avem să așteptăm de la Româniĭ de acolo. Scĭĭ că atât în Banat, cât și în Transilvania Româniĭ în gloată s'aŭ sculat asupra Ungurilor și ĭ-aŭ stins cu totul și pentru tot-deauna din acele țĕrĭ. Din nenorocire mișcarea Românilor, care e dreaptă într'aceea că Unguriĭ eraŭ ciocoiĭ lor și le refusaŭ naționalitatea, a profitat reacțieĭ împĕrătescĭ. Pe lângă aceea Comitetul Român, care este în capul națieĭ acolo, se află cu totul sub poruncile luĭ General-Commando, care îl dirigează cam în scopul luĭ. Spre a scăpà din această posiție, am povĕțuit pe Comitet ca să convoace o adunare națională care să înceapă a organisà Transilvania ca o țeară românească și a o declarà ast-fel. Aceasta a făcut'o, dar blestematul de General-Commando, ca să-ĭ paraliseze, ĭ-a silit să facă douĕ adunărĭ, una de Românĭ uniţĭ și alta de neunițĭ. Ast-fel cu dogma religioasă ce împreună toțĭ Româniĭ ștersesera în Adunarea de la Blaj astă-primăvară, umblă a-ĭ desunì. Am povĕțuit pe Româniĭ din Banat ca să trimiță deputațĭ la acele adunărĭ, și împreună să ceară ca Românimea toată, câtă se află în Imperiul Austriac, să formeze un corp nedespărțit, avênd aceeașĭ organisație și aceeașĭ administrație. Lucru nu e sfârsit și numaĭ început într'aceste locurĭ. Româniĭ din Transilvania acum că se vĕd scăpațĭ de Ungurĭ vor să se întoarcă în potriva Sașilor, pe carĭ îĭ urĕsc ca și pe Ungurĭ, și ceĭ din Banat în potriva Sîrbilor, carĭ se încerc să-ĭ încalece și să-ĭ învĕlue în vîrtejul Panslavismuluĭ. O! câte nenorocirĭ simțimîntul de naționalitate a adus într'aceste locurĭ. Răsboiul între Ungurĭ și Românĭ este un răsboiŭ barbar, și ast-fel cum nicĭ în secolul de mijloc nu s'a urmat. Aceea ce e un avantagiŭ pentru Românĭ, este că s'aŭ pus toțĭ în picioare, că se află mulțĭ tinerĭ în capul

nației și cu mare popularitate și că aŭ învĕțat a se bate și a nu le fi teamă de răsboiŭ. Când gloatele s'aŭ mișcat atât de tare, este anevoie a le supune fără a le mulțumì, de aceea Împĕratul va fi silit a le acordà mult și prea mult. Eŭ așĭ fi dorit ca Ungurii să se fi purtat alt-fel, să nu fi provocat pe Românĭ și să se fi înfrățit cu dînșiĭ, căcĭ lucrurile ar fi luat o față cu totul alta, și Imperiul Austriac se desmădulà. Dar orĭ cum, cred că acum soarta Românimeĭ va fi mult îmbunătățită și că Transilvania și Banatul desmădulate de Ungaria s'aŭ apropiat mult de unirea cu noĭ. Apropò de noĭ, ce se lucrează pe acolo? Eŭ nu sciŭ nimic și numaĭ de pe audite pe acì aflaĭ câte ce-và, aceea ce m'a hotărît ca în loc să mĕ duc la Paris, unde n'am mult a face, să viŭ acolo lângă tine. Sciĭ că Golesciĭ, Brătianu și Rosetti s'aŭ dus înainte. Cred că or fi la Paris; căcĭ n'am primit scrisorĭ de la dînșiĭ. Magheru a plecat maĭ dinainte tot acolo, și Tell și Eliade aŭ venit cu mine până acì și s'aŭ dus tot la Paris. Plecarea acestor vestițĭ Locotenențĭ a fost numaĭ, căcĭ le erà frică să maĭ șeadă în Transilvania. N'or face nimic nicĭ la Paris, după cum n'aŭ făcut în guvern. Acum, ca să-șĭ escuseze nevrednicia lor, nu fac alt-ce-và decât să ne înnegrească pe noĭ pe toțĭ, dicênd că numaĭ eĭ eraŭ de treabă și partida națională, și noĭ toțĭ partida muscălească. Audĭ tu, noĭ partida muscălească! Asta aŭ umblat s'o bage în capul tutulor Românilor emigrațĭ. Eŭ maĭ șed acilea vre-o 5 dile, până oiŭ primì ce-và parale d'acasă și apoĭ plec pe la Triest spre Constantinopol. O să am mare mulțumire să fiŭ cu tine.

No. 2.888. 1848 Dec. 16.

Adu-mĕ aminte la plăcuta suvenire a M-meĭ Ghica. Nu sciŭ dacă N. Crețulescu este acolo, după cum am audit. De e adevĕr, spune-ĭ complimente și că ĭ-am rĕspuns la scrisorile ce mĭ-a trimis la Semlin.

Complimente multe luĭ I. Filipescu.

Al tĕŭ prieten.

N. Bălcescu.

Extract din scrisoarea luĭ Effingham Grant către Ion Ghica.

No. 2.889. 1848 Dec. 16.

(Copie Acad.)

. . . . . Votre frère m'a parlé d'une résolution adoptée par le Conseil, de vous faire rembourser à la Vestiarie certaine somme (mille ducats, je crois), que vous auriez touchée à titre d'appoin-

No. 2.889. 1848 Dec. 16. tements du Gouvernement provisoire. Votre frère doit vous en parler, mais j'avoue que je n'en ai rien entendu parler d'autre source. Si pourtant (comme tout est possible, avec l'illustre Conseil d'aujourd'hui) on prenait des mesures pour mettre à exécution cette résolution, je m'adresserai à Fuad Effendi et, appuyé par le Consul, je ne doute pas que je vous obtiendrai justice.

L'argument dont je me servirai serait celui-ci: que vous n'avez touché des appointements que de la Lieutenance, et alors seulement qu'elle fut sanctionnée par le Commissaire impérial Suleyman Pacha, comme gouvernement de droit et de fait. Mais j'ai de la peine à croire que les grands boyards soient lâches et mesquins à ce point....

No. 2.890. 1848 Dec. 17. Adresa No. 1.168 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Cinst. Căimăcămiĭ a Ţĕriĭ-Românescĭ.

Departamentul din Lăuntru.

Raportul de subt No. 5.663 încunoscinţează Departamentuluĭ că un Michalache Fieraru înfăţişându-se la Sfat cu o teşcherea otomană, a cerut a i se da leĭ una sută douĕ-ḑecĭ şi şease, plata a douĕ sobe de fier ce a dat pentru curtea Ex. Salo Fuad Efendi, carĭ banĭ ĭ-a şi slobodit Sfatul din cassa sa, cu chip de împrumutare, şi face cerere atât pentru a lor întoarcere, cât şi a i se da deslegare, cum trebue să urmeze la asemenea cererĭ ce se ivesc de maĭ multe orĭ din partea otomanicească cu stăruinţă, subt cuvinte de grabnice stăruinţe ce nu eartă întârḑiere ca să se ceară maĭ întâĭ aprobaţia Departamentuluĭ.

Aceasta supuindu-se şi de către Departament în cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ, se roagă plecat să binevoească a chibzui atât sumele din carĭ trebue a se plăti arătaţiĭ banĭ, cât şi ca ce deslegare să se deà Sfatuluĭ la expusa întrebare, şi să împărtăşească pe Departament cu sciinţă.

pentru Şeful Departamentuluĭ, D. Ioanid.

Secţ. II. Şeful Secţieĭ, N. Pâcleanu.

Adresa No. 1.179 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Cârmuirea de Dolj. No. 2.891. 1848 Dec. 17.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 369.)

La Dolj.

Vĕḑându-se cuprinderea raportuluĭ aceĭ cinst. Cârmuirĭ de sub No. 2.167 se rĕspunde că, câţĭ dintre proprietarĭ saŭ arendaşĭ se vor arătà la Depart. cu doveḑĭ vrednice de credinţă pentru pagube de felul acela ce arată cinst. Cârmuire în raportul sĕŭ, vor fi acele doveḑĭ luate de către Depart. în băgare de seamă, şi pe cât legiuirile şi adevĕrul vor povĕţui, va pune în lucrare cele de cuviinţă.

Adresa No. 3.369 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie. No. 2.892. 1848 Dec. 17.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 2.212/92. Secr. St.)

Cinst. Căimăcămiĭ a Prinţipatuluĭ Valachieĭ.

Departamentul trebilor din Lăuntru.

Poliţia Capitaleĭ prin raportul cu No. 14 815, spre rĕspuns la poruncile Departamentuluĭ ce i s'aŭ îndreptat după deslegările cinst. Căĭmăcămiĭ pentru a slobodi pasporturĭ la unele feţe ce voesc a trece peste graniţă, face cunoscut că adresându-se către Comisia întocmită pentru cercetarea bănuiţilor, cu întrebare dacă aceste feţe sînt dintre cele supuse cercetăriĭ sale, a primit rĕspuns că dînsa neputênd cunoasce maĭ nainte resultatul lucrărilor sale, prin urmare nicĭ poate da încredinţare Poliţieĭ dacă pot fi cerute saŭ nu în cercetare; şi tot de-odată adaugă Poliţia că acest rĕspuns fiind nehotărîtor, iar aceĭ pasagerĭ stăruind necontenit pe lângă dînsa de a li se slobodì pasporturĭ, supt cuvînt că se stânjenesc din interesurile lor, s'a vĕḑut silită de s'a înţeles cu Exelenţia Sa D. Caimacamul şi, după delegarea ce prin graiŭ i s'a dat, le-a slobodit mergerea.

Departamentul supuind aceasta în cunoscinţa Cinst. Căimăcămiĭ, plecat o roagă ca să binevoească a face cele de cuviinţă în asemenea împrejurărĭ şi să deà deslegare cum are a urmà.

pentru Şeful Departamentuluĭ, D. Ioanid.

Secsia al III-lea. Şeful Secsieĭ, C. Pencovicĭ.

No. 2.893. 1848 Dec. 17. **Nota No. 1.209 a Generaluluĭ A. Lüders către Constantin Cantacuzino, Caimacamul Ţěriĭ-Românescĭ.**

(Orig. rus. şi rom. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 6/2.166. Secr. St.)

(Comandantul Corpuluĭ 5 de Infanterie.)

Bucurescĭ.

(Milostive Domn Constantin Gheorghevicĭ!)

Cu venirea batalionuluĭ al 3-lea din Modlinski polc de pihotă şi un numěr de Cazacĭ în apropiere de Ploescĭ, spitalul înfiinţat acolo pentru batalionul al 5-lea de saperĭ nefiind de ajuns pentru încăperea bolnavilor, eŭ am poruncit ca în Ploescĭ să se maĭ înfiinţeze un spital al batalionuluĭ de Modlinski polc pentru 28 oamenĭ.

Încunoscinţându-vě despre aceasta, Milostivul Domn, eŭ vě poftesc să poruncițĭ a se însemnà o casă pentru încăperea pomenituluĭ spital.

Primițĭ încredinţare despre adevěrata stimă.

A. Lüders.
Tit. sov. Lucescu.

No. 2.894. 1848 Dec. 17. **Adresa No. 6.877 a Logofeţieĭ Dreptăţiĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Departamentul Logofeţieĭ Dreptăţiĭ din Prinţipatul Ţěriĭ-Românescĭ.

Secsia 1-ĭ. Masa 3-a. Bucurescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

La adresul aceluĭ cinst. Departament de supt No. 3.844, spre rěspuns cu cinste se face cunoscut că Logofeţia primind sciinţă de la d. procurorul Tribunaluluĭ judeţuluĭ Dâmboviţa pentru urmarea d. serdar Michalache Vlădescu, judecător, deşì acel raport nu erà în destul desluşitor de urmarea numituluĭ serdar, precum se desluşesce acum prin adresul aceluĭ cinst. Departament, dar l'a depărtat din postul ce îndeplinià de judecător, şi spre desăvârşita

îndreptare a unor asemenea neorânduelĭ, acum s'a făcut și jude- No. 2.894.
cătorieĭ cuviincioasa băgare de seamă, cerêndu-se cu strășnicie a-șĭ 1848
păzì fie-care datoriile slujbeĭ pentru care sînt chemațĭ și a fi pildă Dec. 17.
de bună orânduială și paza poruncilor ce sînt date de stăpânire.

Șeful Departamentuluĭ, Const. Suțu.
Șeful meseĭ, M. D. Popp.

Scrisoarea Comiteluĭ de Nesselrode, Cancelarul Rusieĭ, către Principele Gheorghe Bibescu. No. 2.895. 1848 Dec. 17.

(G. Bibesco, Règne de Bibesco. I, pag. 328.)

Pétersbourg.

Mon Prince,

L'Empereur a pris connaissance de la lettre que Votre Altesse lui a adressée de Moldavie, en date du 4 octobre.

C'est bien à tort, j'ose vous l'assurer, que vous présumez que les accusations de vos ennemis ont pu influencer l'opinion de Sa Majesté. Nous surveillons de trop près tout ce qui se passe dans les Principautés pour que la calomnie ou la médisance puissent avoir accès auprès de nous. Etrangère aux personnalités, aux passions et aux rivalités des différents partis en Valachie, la Cour Impériale a pour principe de n'asseoir son jugement que sur des faits, dont ses propres investigations et un contrôle consciencieux lui ont démontré l'exactitude et la vérité.

Il serait inutile d'exprimer ici des regrets stériles sur des faits irrévocablement accomplis, qui ont amené une catastrophe vivement déplorée par nous et qui a mis un terme à votre carrière politique. Depuis que vous avez abdiqué le poste éminent que vous occupiez, vos propres méditations se seront portées sur les derniers événements et les derniers actes de votre administration. Ils ont été expiés d'une manière trop cruelle, pour qu'ils puissent laisser place aujourd'hui à un autre sentiment que celui d'un intérêt sincère pour votre sort, et je suis chargé de vous l'exprimer de la part de l'Empereur.

Sa Majesté compte d'ailleurs assez sur la noblesse de vos sentiments, pour être persuadée que vous saurez apporter dans votre attitude toute la circonspection nécessaire, pour ne donner aucune prise à l'esprit de faction, et nommément pour que des intrigues politiques ne puissent se servir de votre nom, au profit de coupables menées, qui troubleraient de nouveau la tranquillité publi-

No. 2.895. 1848 Dec. 17. que, que la Cour protectrice a tant à cœur de rétablir sur une base solide en Valachie. C'est à décourager toute tentative de ce genre que Votre Altesse aura désormais à consacrer un soin particulier. En remplissant consciencieusement sous ce rapport les devoirs que lui imposent son patriotisme et la voix de l'honneur, Votre Altesse pourra toujours compter sur le suffrage de l'Empereur et sur le bienveillant intérêt de Sa Majesté.

Puissiez-vous, mon Prince, trouver au sein de la vie privée le calme et le repos si désirables, après les rudes épreuves qui vous sont tombées en partage. Tel est le voeu sincère que je forme, en vous réitérant l'assurance de ma haute considération et de mon invariable attachement.

(Signé:) Comte de Nesselrode.

No. 2.896. 1848 Dec. 17.

Extract din scrisoarea luĭ Effingham Grant către Ion Ghica.

(Copie Acad.)

..... Tâcherez moyen, cher ami, d'intéresser les ambassades dans la question de la confiscation des biens des membres de la Révolution. La demande én a été faite par Duhamel au Caïmacam, sans jamais consulter le Commissaire de la Porte. Aussi Fuad en est-il indigné, car il est complétement mis de côté dans toute mesure d'importance, les Russes donnant leurs ordres directement au Caïmacam....

No. 2.897. 1848 Dec. 17.

Scrisoarea luĭ A. G. Golescu către Ion Ghica.

(Ion Ghica, Amintirĭ, pag. 82.)

Frate!

Până nu vom abate tirania ce apasă Românismul, Dreptatea și Frăția tot în doliŭ să o purtăm.

Planurile tale de a ne adunà, ca să determinăm modul uniform după care trebue să lucrăm, îmĭ place foarte mult, dar cum să-l pun în lucrare când nu sînt banĭ? Aŭ venit aicĭ N. și St. Golesciĭ, Voinescu, Grădișteanu, C. Bălcescu, Rosetti, N. Crețulescu și Brătieniĭ; se maĭ află poetul Alexandri și se așteaptă peste puțin și Negri, Alexandri cel mic, un Muruzi, Lascar Rosetti, Epureanu și încă vre-unul sau doĭ Moldovenĭ. Din câțĭ ne aflăm aicĭ numaĭ vre-o sută galbenĭ maĭ avem; banĭ numaĭ 500 galbenĭ

se aşteaptă de la Colquhoun din ceĭ publicĭ ce i. s'aŭ încredinţat luĭ ca să-ĭ trimită la Paris. Acum aflăm că nicĭ un bancher din Bucurescĭ nu vrea să maĭ trimită poliţă. Ce va fi nu sciŭ, dar măcar cu aceştĭ 500 galbenĭ cum să se misce toţĭ din Paris? Şi câtă cheltueală vom maĭ face până vor sosì şi aceĭ banĭ? Dacă aduc Moldoveniĭ ce-và banĭ cu dînşiĭ nu sciŭ, dar nu cred, după scirile ce avem din Bucovina şi Transilvania. C. Bălcescu aveà cu dînsul aproape 3.000 galbenĭ şi s'a pus de ĭ-a dat luĭ Magheru şi Eliad, şi a venit numaĭ cu 400 de galbenĭ, din carĭ a maĭ dat unora şi altora şi a rĕmas cu nimic. Magheru n'aveà banĭ să ţie pandurimea şi cheltuià din punga luĭ!... 1.000 de galbenĭ luaţĭ de la Bălcescu ĭ-a cheltuit chiar în Câmpul luĭ Traian, şi ceĭ-lalţĭ banĭ s'aŭ împărţit refugiaţilor din Ardeal; Acuma ce facem noĭ fără banĭ? Cum să lucrăm şi cum să pornească Româniĭ la Constantinopol saŭ la Viena? Subscripţiĭ în ţeară cum să facĭ, când toţĭ ceĭ bunĭ sînt arestuiţĭ? Când n'avem agenţĭ prin Transilvania, Bucovina, Banat, Serbia, Bulgaria, România şi Moldova? Aşà dar, vedĭ tu bine că ne aflăm într'un cerc vicios: fără organisare nu se adună banĭ, şi fără banĭ nu ne putem organisà! No. 2.897. 1848 Dec. 17.

În ast-fel de împrejurărĭ organisaţia se face (de par la loi de nécessité). Fie N. Golescu şi N. Ghica capĭ aĭ emigraţieĭ. Nu sciŭ de va fi venit N. Ghica la Constantinopol, dar până să vie N. Golescu nu aşteptaţĭ; scrieţĭ şi trimiteţĭ oamenĭ să adune banĭ în ţeară şi să trimeaţă sumele la Constantinopol, şi tu trimite-le încoace, ca să se pornească de aicĭ Româniĭ şi să rĕmâie numaĭ unul saŭ doĭ. Aicĭ toţĭ primesc pe aceĭ doĭ capĭ ce ĭ-aţĭ numit voĭ de acolo; eŭ sciĭ că de mult ţĭ-am scris, că mĕ supuiŭ la toate ce veţĭ hotărî, numaĭ să fie un comitet oare-care, să fie un cap. Nu avem nuvele de la Eliad nicĭ de la Tell. Bălcescu mĭ-a scris în 22 N. din Sibiiŭ şi nu-mĭ dice nimic de moartea luĭ Bolliac, ba dice că a sosit cu dînsul şi cu vĕrul meŭ Alecu; aşà dar moartea luĭ Bolliac nu este adevĕrată. Magheru a plecat spre Francfort. Bălcescu dice că poliţia austriacă nu l'a lăsat în Transilvania, şi maĭ adaugă că nicĭ de dînsul nu este sigur că-l va lăsà poliţia; eŭ nu prea cred la aceasta; se poate că numele luĭ Magheru să fi speriat pe guvern, dar despre ceĭ-lalţĭ emigraţĭ nu cred să-ĭ gonească Austria, căcĭ maĭ mult decât orĭ când guvernul Austrieĭ a înţeles că trebuie să se silească a atrage simpatiile Românilor. Este un lucru de mare importanţă pentru Austria, ca printre cele-lalte naţiĭ din cuprinsul imperiuluĭ să recunoască şi o naţie română care va nu-

No. 2.897. 1848 Dec. 17. mĕrà până la 3.500.000 omenĭ și care, prosperând sub guvernul constituțional al Imperiuluĭ, ar trage neapĕrat simpatiile Principatelor Românescĭ în favorul Germanieĭ. Cum vreĭ dar că Austria să persecute pe Românĭ? Ba eŭ așĭ povățuì pe toată emigrația din Transilvania să ceară de la Viena naturalisație în Transilvania și așà averile lor în Principate să fie sigure, precum și persoanele lor, când vor voì să-șĭ caute de interesurĭ. Eŭ sînt pătruns că de va renasce Românismul în Austria, nu maĭ poate perì Românismul în Principate, măcar de și ar rĕmâné Muscaliĭ pentru tot-deauna în țeară; de aceea socotesc că cestiunea Românismuluĭ din Austria este o cestiune de vieață saŭ de moarte pentru noĭ; de aceea și îndemn pe toțĭ ca să nu se depărteze din Transilvania, Bucovina și Banat. Austria, avênd acelașĭ interes cu noĭ, nu ne poate persecutà; dar cine scie ce greșală vor fi făcut emigrațiĭ noștri? Vor fi început a sbierà democrație și frăție cu Unguriĭ, pe când Austria nu vrea să asculte de democrație, și atât urĕsce pe Ungurĭ, în cât numaĭ pentru perderea lor favorează cele-lalte naționalitățĭ?

De la aceste toate, nu trebue să tragĭ tu consecință că eŭ așĭ bate cu toba că trebue să ne unim cu Austria. Eŭ sciŭ că ce se scrie prin gazete nu trebue să cadă sub rĕspunderea noastră; însă nicĭ prin gazete n'așĭ voì să se prea vorbească lămurit despre unirea Principatelor cu Austria. Ce a lucrat Maiorescu este lucru secret, și de se va descoperì, putem să desavuăm un agent; chiar eŭ ca dînsul lucrasem fără a luà instrucțiĭ de la nimenĭ, căcĭ vedeam că numaĭ așà vom atrage simpatiile și atenția Germanieĭ către noĭ. Trebuià să facem pasurĭ ca să dobândim favorul Austrieĭ pentru Româniĭ din Transilvania, Bucovina etc., etc. Trebuià să dobândim acest favor, ca să asigurăm ființa națională a Principatelor. Nimic dar din aceste pasurĭ nu trebue să sperie pe Turciĭ ceĭ luminațĭ, iar pe ceĭ-lalțĭ Turcĭ n'aĭ cum să-ĭ facĭ să înțeleagă, că ne trebue libertate, și în aceasta stă dificultatea cea serioasă a posițieĭ noastre. Eŭ sînt partisanul cel maĭ mare și maĭ sincer al uneĭ nedespărțite unirĭ a Principatelor cu Turcia pe temeiul capitulațiilor; eŭ cu inima curată așĭ puté să jur credință Porțiĭ, și nu cred să fie o trădare adevĕrată când facem pasurĭ de acelea carĭ aduc pe Austria să ieà drept sistemă a protege pe Româniĭ din Transilvania; și prin un asemenea cuib de libertate, facem cu neputință periciunea naționalitățiĭ românescĭ în Principate. Când așĭ găsì un Turc luminat, care să voească ca noĭ libertatea Principatelor, fără a se teme de veleitățĭ vrăjmășescĭ din parte-ne, de față cu dînsul așĭ

lucrà pentru Românii din Austria; dar găsesce-mĭ pe acel Turc, No. 2.897.
tu care trăescĭ printre Turcĭ. 1848

În scurt, nu cred să avem multe sisteme de politică. Românii Dec. 17.
se află împărțiți între treĭ puterĭ; aceĭ ce se află în Basarabia puține relațiĭ aŭ cu ceĭ-lalțĭ, iar aceștia, deși fac parte uniĭ din Imperiul Austrieĭ, iar alțiĭ din Imperiul Otoman, însă multe și adese relațiĭ aŭ între eĭ. De va înflori dar Românismul în Austria, nu se poate să piară în Turcia și vice-versa; cum se poate dar să nu se intereseze uniĭ de desvoltarea națională a celor-lalțĭ? Politica celor din Austria este să se aibă bine cu Curtea ca să scape de ungurism. Politica celor din Turcia este să se aibă bine cu Sultanul, ca să scape de slavonism. Toată măestria noastră este să arătăm Turcilor că, cu cât vor sprijini maĭ mult desvoltarea noastră națională, cu atât vor fi maĭ sigurĭ să ne aibă cu dînșiĭ, căcĭ numaĭ dorința de a păstrà naționalitatea noastră și neputința de a o dobândì cu Turciĭ ne-ar face să ne aruncăm în mânile Austrieĭ; încolo este marea antipatie între Românĭ și Germanĭ, chiar după caracterul lor natural; și când ar fi Turcia o putere tare și liberală, maĭ lesne ar alergà Românii din Austria la Constantinopol decât noĭ la Viena; când am fi noĭ desvoltațĭ și puternicĭ, maĭ lesne ar veni Transilvania la noĭ decât noĭ să mergem a ne lipì de Austria prin Transilvania.

De m'am întins atât de mult asupra acestuĭ punt, pricina este că vream să-țĭ arăt că nu prea ne paralisăm lucrările uniĭ altora; sînt lucrurĭ de carĭ n'așĭ vorbì prin gazete: nu așĭ pune, spre exemplu, să scrie că Tell și Eliad se duc la Francfort ca să închine țeara Germanieĭ, dar ca să ceară ajutorul Germanieĭ în contra Rușilor, carĭ amenință libertatea comerciuluĭ Dunăreĭ și visează deslipirea provinciilor slave de către Germania. Dar toate câte se scriŭ prin gazete nu sînt ale noastre, și Turciĭ ceĭ luminațĭ vor înțelege lucrul cum merge; potĭ să le și dicĭ că chiar agențiĭ și spioniĭ rușĭ scriŭ ast-fel de lucrurĭ prin gazete ca să ne strice cu dînșiĭ, și că noĭ atât de mult dorim să le arătăm sinceritatea noastră, în cât le comunicăm toate lucrările noastre către curțile străine, și am vrea cu dînșiĭ și printr'înșiĭ să lucrăm; noĭ cerem și consul permanent turcesc în Bucurescĭ, ca să nu maĭ rĕmâie nicĭ o îndoeală Turcieĭ despre dispozițiile noastre. Dar, ca să ne nimicim cu totul în cât prin noĭ înși-ne și d'a dreptul să nu cerem nimica de la Cabinetele Europeĭ, aceasta să nu o aștepte Poarta, nicĭ s'o dorească, căcĭ orĭ-cine maĭ bine își apĕră causa sa; și apoĭ ce nație

No. 2.897. 1848 Dec. 17.

nu are şi ea ambiţia şi susceptibilitatea sa, şi ce ar ḑice chiar cabineturile Europeĭ vĕḑênd că nu facem pasurĭ d'a dreptul? Ar ḑice că nu avem destulă ambiţie şi energie naţională, şi decât să fim un stat fără nerv şi sub influenţa Muscalilor, în cât să încurcăm tot mereŭ relaţiile internaţionale, maĭ bine să fim odată încorporaţĭ Rusieĭ.

Aceste toate ţi le ḑiseĭ căcĭ îmĭ aduseĭ aminte că Mehmet Paşa vrea ca să nu lucrăm nimic d'adreptul la Paris, Londra, etc., ci tot prin Constantinopol. Bine este dar să le dăm să înţeleagă că ar trebui să se lase de o trufie şi de o susceptibilitate foarte rĕŭ înţeleasă; şi că, când noĭ recunoascem cu toată sinceritatea suprematia Porţiĭ, şi comunicăm toate lucrările noastre agenţilor turcescĭ prin Europa, atuncĭ facem tot ce se poate face ca să ne arătăm curăţenia inimiĭ şi respectul către Suzeran. Iar când neam arătà Turcilor cu totul retraşĭ din scena politică şi europeană, atuncĭ să le fie maĭ multă teamă de intenţiile noastre, căcĭ atuncĭ negreşit că ne ascundem, nefiind cu putinţă a ne abdicà viaţa noastră naţională şi neapĕratele noastre relaţiĭ cu cele-lalte naţiĭ.

Acum îmĭ rĕmâne să-ţĭ cer maĭ multe explicaţiĭ: ce tot înţelegĭ tu că-ţĭ plac frasele sentimentale, dar numaĭ prin cărţĭ, nu şi aiurea? Mĭ-aĭ repetat asta de vre-o treĭ orĭ, şi nu înţeleg ce vreĭ să imputezĭ şi cuĭ? Diplomatică sentimentală nu face nimenĭ, căcĭ ar fi o nebunie, dar gazetele să nu facă frasurĭ umflate? Tu scìì bine că gazetele prepară opinia publică, şi că această opinie maĭ lesne isbutescĭ a o împinge cu ah! şi cu oh!, numaĭ acest ah! şi acest oh! să nu ajungă la ridicol. Protestul poporuluĭ Român scris în franţuzesce de Brătianu nu s'a tipărit, nicĭ cred să se tipărească, acela nu-mĭ place nicĭ mie; dar când îmĭ scriaĭ tu despre ura ta pentru frasele ampulate nu erà pe aicĭ nicĭ Brătianu nicĭ Rosetti. Nu credeam să mĕ socotescĭ şi pe mine unul din aceia a căror imaginaţie sboară prin eterul absurduluĭ, precum o ḑic eŭ însuşĭ acelor ce posedă acéstă virtute, care adevĕrat este o calitate în sine, dar o calitate opusă raţieĭ, de care mie maĭ mult îmĭ place să mĕ lipsesc. Billecoq şi Vaillant, alte excentricităţĭ, alte exageraţiĭ! D'apoĭ, cum poţĭ să aducĭ lumea la uniformitate de caractere, şi de ce cusururile avocaţilor să tragă păcat asupra causeĭ?

Altă explicaţie: Ce aĭ de te legĭ de mine pentru presupusa ta combinaţie de căsătorie cu biata fată de care-mĭ vorbescĭ? N'aĭ citit tu scrisorile ce am trimes căḑuteĭ Locotenenţiĭ ca să o în-

sciințez despre prepusurile mele asupra trimisuluĭ Consul la noĭ? No. 2.897.
De țĭ-a vorbit bine de mine, aceasta este o dovadă că m'am făcut 1848
și eŭ diplomat și sciŭ a jertfì și a ascunde afinitățile saŭ dispa- Dec. 17.
rităţile politice ce am cu cutare saŭ cutare partidă; aceasta a trebuit să depărteze de la tine teama că mĕ voiŭ ţiné de frasurĭ ampulate. — Destul cu glumele.

Eŭ m'am înțeles cu Maiorescu și cu Ministerul din Francfort ca să se mijlocească o conferință diplomatică pentru causa Principatelor între Franța, Anglia și Londra (sic. Germania?). Ministerul din Francfort a și recomandat agenților sĕĭ la Paris și Londra ca să cerceteze dispoziţiile cabinetelor în privința Principatelor, și să atragă atenția lor asupra importanţeĭ ce poate luà causa Principatelor la un cas de resbel între democrație și absolutism. Încurcătura causeĭ Italieĭ poate să aducă la iveală causa Principatelor și deschiderea unuĭ congres, ca să puie termen la acéstă cestiune. Pentru aceasta mĕ și duc eŭ la Londra cu scrisorĭ din partea luĭ Schmerling, Ministrul trebilor din afară din Francfort, și din partea luĭ Gagern, fratele președinteluĭ, către agențiĭ puteriĭ centrale și aĭ Prusieĭ. Cu dînșiĭ o să lucrez ca să îndemn pe Ministerul să deschidă conferințe saŭ secrete saŭ deschise asupra Principatelor dimpreună cu Cabinetul frances și vienes.

Acum așĭ maĭ trece și la pagina următoare de n'așĭ fi silit să las și luĭ Ștefan loc de scris și să mĕ supun și eŭ somnuluĭ care mĕ doboară.

Te rog să înfățișezĭ soțieĭ tale închinăciunile mele. Eŭ cu revoluția noastră și cu atâtea preocupațiĭ uitasem că ațĭ plecat amêndoĭ din Bucurescĭ.

Al tĕŭ amic și frate,

A. G. Golescu.

Scrisoarea luĭ Ștefan Golescu către Ion Ghica. No. 2.898.

(Ion Ghica, Amintirĭ, pag. 92.) 1848 Dec. 17.

Frate Ghica,

Îndată ce am sosit la Paris, cea dintâĭ preocupație a fost ca să-țĭ scriŭ, dar în ḑiua aceea plecase poșta. Sînt și am fost totdeauna de părere că cea maĭ multă parte a emigrațieĭ trebue să tragă la Constantinopol, atât ca să dăm curagiŭ Turcilor să se împotrivească Rușilor, cât ca să ne opunem la orĭ-ce prefacere a instituțiilor noastre, până când maĭ întâĭ Rușiĭ nu vor eșì din țeară.

No. 2.898. 1848 Dec. 17. Cred că acum Turciĭ or avé maĭ multă încredere în povețele noastre, că ceea ce s'a întâmplat o prevĕḑusem și într'o scrisoare detailată ce în ḑiua plecăriĭ noastre de la Constantinopol am adresat la Emin Efendi, ĭ-am descris curat la ce pericole ne expune politica falșă a Turcieĭ. Așà dar nu-țĭ maĭ adaug nimic despre interesurile noastre politice, fiind cu totul de părerea ta și a Golesculuĭ; dacă avețĭ pe acolo maĭ multe mijloace, trimite-ne banĭ și îndată pornim. Am rĕmas mulțumițĭ de dispozițiile amicale atât ale guvernuluĭ central din Germania cât și ale Dieteĭ, și aci am dat să înțeleagă Franțezilor că n'am dorì să dobândim maĭ mult. Maiorescu a lucrat prea bine la Francfort. Acum trebue să fi plecat la Viena și sper că și acolo va triumfà, deșì în adevĕr causa noastră e maĭ greŭ de a fi pledată la Viena decât în orĭ care altă parte, căcĭ mĕ tem de vre-o alianță secretă făcută cu Rusia. Cred că cunoscĭ cum am scăpat din mânile Turcilor. Bălcescu neapĕrat țĭ-a scris. Așteptăm toțĭ cu nerăbdare o scrisoare de la tine până a nu ne determinà a plecà din Paris; până atuncĭ vĕrul meŭ ne va puté face cunoscut resultatul ce va dobândì la Londra. Înfățișează plecatele mele închinăciunĭ luĭ M-me Ghica. Îmbrățișează din parte-mĭ pe Filipescu, Melic și Ipătescu.

Ștefan Golescu.

Venirea noastră la Paris a fost maĭ mult ca să redigiem un memoriŭ, prin care să justificăm revoluția noastră, să lepădăm acusația d'asupră-ne, acusație ce ne-o fac de comuniștĭ, și să protestăm în potriva ocupațieĭ Principatelor. Acest memorand se va iscălì și se va da atât osebitelor Camere cât și Ministeriilor".

No. 2.899. 1848 Dec. 17. Corespondență particulară din Constantinopole în „Le National". 1848. 23. XII.

. . . .

Je vous disais, en dernier lieu, que la protestation de M. Canning, contre l'arrestation d'un sujet anglais, M. Aspréa, avait eu un plein succès. J'ajoutais que, sans doute, les représentants des autres puissances européennes croiraient devoir agir également en faveur de leurs nationaux. Il faut que cela ait eu lieu, car les arrestations arbitraires des Cosaques ont presque cessé. Doit-on seulement ce résultat aux protestations de la Porte et de son commissaire Fuad Effendi? Je crois à ces deux causes, car il n'aura fallu rien moins pour arrêter les agents russes. On doit toujours

en conclure qu'un peu de fermeté de la part des cabinets de Paris et de Londres aurait pu empêcher bien des iniquités dans les Principautés danubiennes. Les Russes, s'ils consentent à respecter enfin les simples lois de l'humanité, paraissent moins disposés à respecter les droits des nations, en quittant un pays qu'ils occupent illégalement. Il est vrai qu'ils se trouvent très bien, par cela même qu'ils y vivent aux frais des Principautés, et que, d'ailleurs, ils y sont plus près de l'Europe, où ils comptent avant peu, jouer un rôle actif. No. 2.899. 1848 Dec. 17.

La Porte veut la conciliation en Valachie, et ses agents, d'accord avec le caïmacam, y travaillent de leur mieux. Mais ce n'est pas l'affaire des Russes, et en cela ils sont très bien secondés par les vieux boyards qui, à leur suite, sont enchantés de donner le dernier coup de talon à la révolution de juin. Toutes leurs passions sont en jeu, et, les Cosaques aidant, vous verrez avant peu ce qu'ils auront fait de ce malheureux pays.

. . . .

„Tiparul Constantinopoluluĭ şi Principatele Românescĭ.“ Studiŭ din „Bucovina.“ No. 10—12. 1848. 17—24. XII. No. 2.900. 1848 Dec. 17.

Multă vreme ne-a trebuit spre a ne hotărî să tratăm această chestie importantă; cu toată slăbiciunea, cu toate inconsecuenţiile şi cu toate variaţiile Porţiĭ Otomane în trebile românescĭ. noĭ tot am credut că această putere îşĭ cunosceà deplin şi driturile şi datoriile, şi chiar interesele sale, şi că dacă nu le apĕră cu aceeaşĭ neatârnare şi energie ce sînt a se aşteptà de la un Stat atât de puternic ca Turcia, astădĭ încă sprijinită de simpatia popoarelor creştine supuse eĭ, — lucru nepilduit până acum — aceasta se puteà atribuà maĭ mult timpuluĭ, adecă grelelor împrejurărĭ în carĭ Europa se aflà învĕluită, decât releĭ sale voinţe. Însă de la mişcările românescĭ de la Mart şi Iunie aŭ trecut maĭ multe lunĭ, însă pretextul ocupaţieĭ Principatelor de către armia rusească a trecut asemenea, însă autorităţile rosienescĭ — în contra făgăduinţelor depeşiĭ conteluĭ Nesselrode din 19 Iulie — s'aŭ apucat de toate frânele ocârmuiriĭ Moldoveĭ şi Valachieĭ, însă aceste autorităţĭ pun birurĭ, decretă legĭ, administră, închid, pedepsesc fără măcar împreună înţelegerea cu cabinetul otoman; însă purtarea comisarilor turcescĭ este maĭ mult decât slabă, însă faptele lor contrastează

No. 2.900. într'un chip batjocoritor cu dulcile lor vorbe şi făgăduinţĭ, însă
1848 Principatele sînt supuse unuĭ regim maĭ cumplit decât cel maĭ
Dec. 17. grozav terorism — şi Turcia privesce şi tace. Ba jurnalele sale prin limbagiul lor învinovăţitor, duşmănesc şi crud seamănă chiar a încuviinţà o asemenea stare de lucrurĭ, care maĭ prelungindu-se ce-và nu poate să aibă alt sfârşit decât să înstrăineze cu totul Turcieĭ inimile a patru milioane de Românĭ, carĭ în Iunie atât s'aŭ fost înflăcărat pentru Sultanul şi Imperia Otomană. O maĭ lungă dar tăcere din partea noastră ar fi vinovată, cu toată convicţia noastră ca în imprejurările de faţă ale Europeĭ, numaĭ într'o strînsă unire între Turcia şi Principaturĭ poate să fie mântuirea şi a celeĭ dintâĭ şi a celor de al doilea; şi de vreme ce Turcia singură nu-şĭ cunoasce interesele sale, ba chiar cu inimă veselă se pare a le jertfì, — apoĭ pentru ce noĭ, a cărora cea dintâĭ datorie este apĕrarea fraţilor noştri românĭ, am cruţà maĭ mult o politică slabă, neînţeleaptă, şi chiar vicleană? Este dar vreme ca Europa să cunoască rolul ce politica turcească a jucat în Principate, este vreme ca bărbatul de stat ce astăḑĭ este în capul Ministeruluĭ otoman, Reşid Paşa, pe care guvernele şi publicul Europeĭ într'atâtea rândurĭ l-aŭ declarat de singurul bărbat al civilisaţieĭ în Orient, şi de reformatorul Turcieĭ, să fie în sfârşit îndatorit dè a dovedì dacă merită aceste laude, saŭ dacă şi politica sa seamĕnă cu a celorlalţĭ aĭ sĕĭ predecesorĭ, adecă este o politică care făcĕnd nenororocirea popoarelor creştine supuse Sultanuluĭ a făcut tot-odată şi slăbiciunea Turcieĭ, şi a dat-o pradă supremaţieĭ rusescĭ! Spre a înfăţoşà în deplinul sĕŭ adevĕr această funestă politică, nu avem trebuinţă decât de a desfăşurà înaintea cetitorilor noştri rolul ce tiparul de Constantinopol a observat către Principate, maĭ ales de la Iunie încoace; şi pentru ca să nu fim învinovăţiţĭ de părtinire saŭ de imputărĭ nedrepte, ne vom mărginì a cità chiar cuvintele acestuĭ tipar. Este sciut că organele, putem ḑice oficiale, a Cabinetuluĭ otoman, în faţa opinieĭ publice a Europeĭ sînt Jurnalul de Constantinopol şi Curierul de Constantinopol, ce amêndouĕ es în limba franţeză, şi a cărora redactorĭ nu sînt fără a avé dese conferinţĭ cu Ministerul. Jurnalul de Constantinopol este maĭ ales cunoscut ca primind inspiraţiile sale de la însuşĭ marele Vizir. Acest jurnal, în minutul chiar ce isbucnià în Bucurescĭ revoluţia din 11 Iunie, cuprindeà în numĕrul sĕŭ din 26 Iunie un articol foarte însemnat, care arătà politica Turcieĭ în privirea Principatelor, şi tot-odată declarà în chiar aceste cuvinte că „acţia atât a Rusieĭ cât

și a Turcieĭ trebue să privească maĭ mult primejdiile din afară No. 2.900.
decât direcția a trebilor din lăuntru a Moldoviĭ și a Vala- 1848
chieĭ; că Turcia nu poate nicĭ nu trebue să se împotrivească Dec. 17.
îmbunătățirilor ce Principatele ar socotì folositor să introducă în legile lor, și că nu este de prepus că aceea ce curtea suzerană — căreia codica națiilor îĭ dă o superioritate de drept — nu va face, se va face de către curtea protectriță, a căreia driturĭ sînt mărginite, ca și driturile celeĭ dintâĭ puterĭ, și a căreia caracter arată și felul misieĭ sale; adecă dacă oareșĭ-care putere ar voì să strimtoreze saŭ să împuțineze neatârnarea Principatelor, saŭ să exerceze asupra lor o apĕsare care ar fi primejdioasă intereselor lor, după cererea ce i s'ar face de ambele țĕrĭ, saŭ de una din ele, atuncĭ ar avé loc întrebuințarea protecțieĭ sale....“ Tot în acestașĭ articol, jurnalul declară, că „agitațiile ivite în Moldova și Valachia nu aŭ nimica de care să se mire cine-và, fiind-că populațiile lor sînt însĕtate în timpul de față, maĭ mult decât orĭ și când altă dată, de vrednicie, de libertate și de bună stare, și că în aspirațiile lor către o maĭ bună soartă ele sînt încuragiate de către isprăvile marilor mișcărĭ ale Europeĭ, pe carĭ le simțesc prin un fel de electricitate, a cărora conductorĭ sînt pretutindenĭ. deșì nevĕduțĭ“, și sfârșesce cunoscênd de legiuite principiile manifestuluĭ din Bucurescĭ, ḑicênd că „ar fi vrednic de epoha în care viețuim ca libertatea individuală să fie maĭ bine închezășluită, ca starea țĕranilor să fie îmbunătățită atât către proprietarĭ cât și către guvern, începênd cu oborîrea boerescululĭ, ca reforma școalelor să se hotărască spre a se primì în ele poporul ce zace în nesciință, ca să se ocupeze cu educația morală a cleruluĭ, ca miniștriĭ să aibă o libertate de acție maĭ mare, spre a se așezà responsabilitatea lor, ca censura să fie oborîtă, ca debațiile judiciare să fie publice, să se introducă îmbunătățirĭ în procedurĭ și în sistemul penal, ca corupția funcționarilor să fie pre cât cu putință restrînsă, și alte multe asemenea măsurĭ, cu carĭ nimenea nu s'ar puté găsì jignit și carĭ din potrivă ar fi pentru Românĭ un isvor de bunăstare, de vrednicie, și de orânduială; căcĭ cu cât egalitatea și dreptatea se statornicesc între toate clasele unuĭ stat, cu atâta sporesc și elementele mulțumiriĭ și siguranțeĭ generale.“ Ce proclamà maĭ mult decât aceste principiĭ manifestul din 11 Iunie, și ce doresc astăḑĭ maĭ mult Româniĭ ceĭ maĭ liberalĭ din Principate? Tot — și nimenea nu o poate tăgăduì — în acest spirit s'a exprimat și comisarul turcesc

No. 2.900. 1848 Dec. 17.

Talaat Efendi, atât în Bucurescĭ înaintea isbucniriĭ revoluţieĭ, cât şi în Iaşĭ când în 13 Iunie c. v. i s'a înfăţişat o deputaţie de maĭ mult de una mie persoane, avênd în capul sĕŭ pe Mitropolitul şi pre ceĭ maĭ venerabilĭ boerĭ aĭ ţĕriĭ. Nu vom pomenì aicĭ şi conversaţiile ce în maĭ particular acestaşĭ comisar a avut în ambele capitale cu şefiĭ partideĭ reformelor, conversaţiĭ carĭ însă, pe lângă tonul jurnalelor, pe lângă făgăduinţele maĭ mult saŭ maĭ puţin oficiale ale agenţilor otomanĭ, aŭ făcut pe Românĭ să creadă că vor găsì în curtea suzerană un ajutor franc şi puternic la apĕrarea a unor reforme ce sînt atât în folosul Principatelor cât şi al Turcieĭ. După isbucnirea revoluţieĭ, tiparul nu şĭ-a schimbat limbagiul, din potrivă din ḑi în ḑi se arătà simpatisind maĭ mult cu noul ordin de lucrurĭ introdus în Valachia. Aşà Jurnalul de Constantinopol în numĕrul sĕŭ din 19 şi 24 Semptemvrie reproducênd capitulaţiile Valachieĭ şi pomenind şi pre acele ale Moldaviĭ, şi după o temeinică recunoascere a lor refutează depeşa conteluĭ de Nesselrode din 19 Iulie, care arată Europeĭ motivurile intrăriĭ armieĭ rusienescĭ în Principate, şi luând partida Românilor îĭ apĕră de împutările ministeruluĭ rusienesc, declarând că „Româniĭ (precum şi este) nicĭ odată aŭ gândit de a se sustrage din legăturile cu carĭ sînt unițĭ către Imperia Otomană, spre a constituà un regat neatârnat subt nume de Dacia, o utopie ce (cel) mult a eşit din vre-un cap bolnav; căcĭ Româniĭ (o repetăm că aşà şi este) nu vreau curat şi simplu decât aplicaţia şi împlinirea pacĭnică a reformelor din lăuntru ce sînt neapĕrate pentru bunăstarea generală a poporuluĭ, stăruind însă în credinţa lor către Puterea Înaltă de care atârnă, şi cu păstrarea fericită a căreia eĭ indentifică şi păstrarea lor. Potrivit acestor dorinţĭ obştesce formate, şi la faţa loculuĭ experimentate de Soliman Paşa, noul comisar împĕrătesc, acesta a şi încuviinţat principiile manifestuluĭ din 11 Iunie, a cunoscut în numele Sultanuluĭ Locotenenţa Domnească, eşită din libera alegere a poporuluĭ român, a împărtăşit această recunoscinţă tuturor representanţilor din Bucurescĭ aĭ puterilor aliate cu Înalta Poartă, şi de către aceştia D. D. Eliad, Tell şi Golescu s'aŭ felicitat ca singurul guvern legitim al Valachieĭ. Într'această ḑi bucuria a fost mare în Principate şi, după Dumneḑeŭ, numele Sultanuluĭ erà cel maĭ binecuvîntat şi maĭ adorat între patru milioane de Românĭ. — Pentru ce însă, fără pricină cel puţin din partea Românilor, politica Turcieĭ s'a schimbat către dînşiĭ. Pentru

ce Românii, eĭ ceĭ încurajațĭ, eĭ ceĭ lăudațĭ, eĭ ceĭ representațĭ ca No. 2.900.
valul apĕrător al Imperieĭ Otomane despre împresurările pansla- 1848
vismuluĭ (No. 9 al Jurn. de Const.) de odată aŭ început a se tractà Dec. 17.
ca rebelĭ Sultanuluĭ; ca conspiratorĭ ce vroiaŭ îmbucătățirea imperieĭ, ca nație bună numaĭ pentru plumb și ștreang, bună numaĭ de a se da urgiilor comisaruluĭ și generarilor Rusieĭ, o putere cu care Româniĭ nicĭ odată n'aŭ încheiat capitulațiĭ, o putere căreia eĭ nicĭ odată n'aŭ plătit tribut saŭ ĭ-aŭ jurat credință, și de la care, după toate principiile drituluĭ gintelor, eĭ nu atârnă nicĭ într'un chip, o putere a căreia singur rol — după acesteașĭ principiĭ — este de-aĭ apĕrà când Turcia ĭ-ar apĕsà. — Și politica practică a cabinetuluĭ otoman și tiparul de Constantinopol, organul sĕŭ, aŭ luat de odată o prefacere nedreaptă și dușmănească. Fuad Efendi s'a trimis ca comisar împĕrătesc în locul luĭ Soliman Pașa și întovărășit de o armie întreagă. Este de prisos, și în zadar s'ar maĭ încercà și Ministerul turcesc și jurnalele sale de a denaturà adevĕrul. Este astădĭ maĭ mult decât dovedit — și rapoartele tuturor agenților puterilor europene din Bucurescĭ, afară de a uneia, sînt spre a întărì disele noastre — că atuncĭ când țeara erà în cea maĭ bună liniște și fericire, când toțĭ Româniĭ prin aclamațiĭ unanime protestaŭ despre dragostea și supunerea lor către Sultanul, fără vre-o provocație din parte-le, deputațiĭ românĭ veniți cu bună credință în lagărul otoman s'aŭ arestat în contra drituluĭ gintelor, că armia turcească a atacat o mână de bravĭ carĭ ĭĭ primiseră cu strigărĭ de bucurie și cu marș ceremonial ca pre nisce frațĭ de arme menițĭ de a lovì odată pre același dușman comun, că Locotenența Domnească acea recunoscută do Soliman Pașa în numele Sultanuluĭ, acea felicitată de representanțiĭ marilor puterĭ ale Europiĭ, de odată s'a vĕdut isgonită și proscrisă, și că unul din mădulariĭ sĕĭ s'a pus chiar în fiare, și în sfârșit că același popor care în diastemă de treĭ lunĭ de dile a fost modelul buneĭ orânduielĭ și a credințeĭ cătră Sultanul și ca asemenea s'a și declarat de către Soliman Pașa, s'a vĕdut de odată tractat ca popor răpitor, comunist și rebel Porțiĭ. Toate driturile țĕriĭ s'aŭ rădicat, o Căimăcămie compusă de elemente eterogene și nelegiuite i s'a impus în cap, și închisorile s'aŭ umplut de ceĭ maĭ bunĭ aĭ sĕĭ cetățenĭ. într'această mare catastrofă, ce limbagiŭ a ținut însă jurnalistica Constantinopoluluĭ, ea a căreia misie este de a dovedì Europeĭ, că Turcia nu maĭ este Turcia barbară a Ianicerilor și a Capigiilor, adecă a sabieĭ și a găitanuluĭ; că astădĭ

No. 2.900. 1848 Dec. 17. şi Turcia păşesce pe calea staturilor europene — între carĭ voesce a se numerà — că sistemul sĕŭ guvernamental este de a pune dreptatea în locul puteriĭ, legea în locul sabieĭ, şi că vrointa sa cea maĭ vie este de a respectà driturile atât ale naţiilor cât şi ale individuilor ce compun staturile otomane, pentru ca în dragostea şi în buna armonie a popoarelor sale să găsească nouĕ puterĭ şi o maĭ mare înflorire pentru întreaga împĕrăţie? Despre marile motivurĭ carĭ aŭ îndemnat pe Înalta Poartă să revoace pe Soliman Paşa din Principate, sà descuviinţeze manifestul din 11 Iunie odată cunoscut de Soliman Paşa, şi să ceară reintroducerea Reglementuluĭ cu puterea armelor, ḑis-aŭ aceste jurnalurĭ ce-và? Nimica. Nu trebuià ele să explice opinieĭ publice a Europeĭ această nepricepută schimbare; nu trebuià să ḑică orĭ că aceasta se impuneà de către Rosia Turcieĭ, care în minutele de faţă trebue să se plece sileĭ; orĭ că Soliman Paşa a fost trecut peste instrucţiile sale; şi într'acest de pe urmă cas, nu trebuià pedepsit acel care a compromitat în Valachia cinstea Sultanuluĭ şi interesele imperieĭ? Din potrivă noĭ vedem pe Soliman Paşa bucurându-se încă de încrederea Sultanuluĭ, şi urmând a figurà între miniştriĭ imperieĭ. Iar cât pentru sila ce s'ar fi făcut Guvernuluĭ otoman de către Rosia, Curierul de Constantinopol în No. sĕŭ din 7 Oct. se mărginesce de a publicà că „Generalul Duhamel care scie a povăţuì trebile foarte iscusit, laudă foarte mult pe comisarul Porţiĭ, Ex. S. Fuad Efendi; o foarte frumoasă recomandaţie pentru neatârnarea Ministeruluĭ otoman! De aicĭ apoĭ jurnalele Constantinopolitane aŭ început a jucà către Principate un rol cu totul neruşinat, sîntem siliţĭ a o ḑice în toată franşiza. Arestarea în contra drituluĭ gintelor a deputaţieĭ românilor compusă de 280 mădularĭ, jurnalul de Constantinopol o numesce o simplă măsură de precauţie; intrarea silnică a armieĭ turcescĭ în Bucurescĭ şi uciderile săvârşite în rândurile unuĭ popor desarmat care, după însuşĭ mărturisirea Curieruluĭ de Constantinopol, întindeà Turcilor braţele şi le aruncà florĭ, jurnalul cel dintâĭ le intitulează numaĭ isprăvile uneĭ îngrijirĭ a comisaruluĭ împĕrătesc că poporul românesc nu s'ar mărginì pururea la resistenţa morală, în care singură până atuncĭ s'a fost ţinut. Cruda măcelărie de la casarmie, când soldaţiĭ românĭ, cum s'a maĭ ḑis, primiaŭ cu musică triumfală pe oastea turcească, şi când aceasta fără pricină a tras într'înşiĭ ca în nisce cânĭ, saŭ ghiaurĭ, aceeaşĭ foae se mulţumesce de a o

atribuà, după credințele turcescĭ, fatalitățiĭ! Iată cum tiparul No. 2.900.
de Constantinopol îșĭ bate joc de cele maĭ scumpe interesurĭ, de 1848
cele maĭ sfinte driturĭ, de durerile cele maĭ legiuite ale uneĭ națiĭ! Dec. 17.
Eată cum poporul românesc s'a fost rĕsplătit de către guvernul Sultanuluĭ pentru o revoluție făcută tot atât de mult în folosul Turcieĭ propriĭ cât și al Principatelor. Acele piepturĭ carĭ se juraseră de a apĕrà zidurile Constantinopoluluĭ, s'aŭ străpuns mișelesce și viclenesce de săbiĭ turcescĭ! — Însă dorințele curțiĭ protectoare s'aŭ împlinit; buna orânduială și legalitatea, cum aceste se înțeleg de Ministerul rusesc, s'aŭ reintrodus în Principat. De atuncĭ ce politică umană a păzit Turcia, ce driturĭ a respectat, ce reforme a operat, și într'un cuvînt cum s'aŭ împiinit făgăduințele Sultanuluĭ către Principate? cum s'aŭ păzit chiar proclamațiile luĭ Fuad Efendi la intrarea sa în Bucurescĭ? Prin un act al sĕŭ pe care l'am publicat în No. 2 al Bucovineĭ, comisarul turcesc decretă că două-ḑecĭ și două persoane ce aŭ întărîtat turburările din Țeara-Românească să se trimeată peste graniță și să nu poată intrà în Principate fără porunca Sultanuluĭ. Aceasta erà o singură proscripție din țeară; desțĕrațiĭ ajunșĭ la graniță aveaŭ voe să se îndrepteze slobodĭ unde ar fi voit; așà solenel a făgăduit-o Fuad Efendi, gentilomul turcesc, comisarul Sultanuluĭ, prin parola sa dată d-luĭ Colquhoun, gentilomuluĭ engles. represențantuluĭ regineĭ Britanieĭ. Eĭ bine, cum șĭ-a păzit parola? Curierul franțez de curând a publicat soarta ticăloasă a desțĕraților arestațĭ treĭ-ḑecĭ de ḑile în pontoane pe Dunăre, și menițĭ de a fi închișĭ în cetățile Bosnieĭ. Tot acest jurnal a reprodus și scrisoarea autografă a d-luĭ Colquhoun către desțĕrațĭ prin care îĭ îndeamnă să aibă încredere în Fuad Efendi, pentru că Fuad Efendi ĭ-a dat parola sa că ajunșĭ la graniță vor fi liberĭ! Pentru ce jurnalele de Constantinopol nu refutează acum pe curierul franțez, pentru ce nu declară de clevetitor pe General-consulul Anglieĭ care în scris arată ce parolă ĭ-a dat Fuad Efendi, pentru ce în sfârșit nu ne tălmăcesce contradicția manifestă ce este între decretul comisaruluĭ și între tratația făcută la 22 din ceĭ maĭ vrednicĭ Românĭ? Jurnalele acestea la toate asemenea sînt mute, ele aŭ altă ce-và de făcut. Ele aŭ a înșirà în coloanele lor decreturile luĭ Fuad Efendi și ale Căimăcămieĭ prin carĭ boerescul se introduce în numele omeniriĭ; robia se întemeiează ca o chestie esențială la fericirea țĕriĭ, oameniĭ ceĭ maĭ netrebnicĭ și maĭ defăimațĭ se îmbracă cu funcțiile cele maĭ importante ale ramurilor administrativ

No. 2.900. 1848 Dec. 17. și judițiar, subt cuvînt de a stârpì abusurile trecute și a operà reformele carĭ sînt menite să pregătească Principatelor veacul de aur al poeților. Aŭ asemenea a publicà balurile strălucite, concertele încântătoare, dinelele exchise ce-șĭ daŭ prietenesce Referendarul turcesc, Generalul rusesc și Caimacamul românesc, și toastele variate ce se închină la sporirea puteriĭ Sultanuluĭ (sporire ce o dorim și noĭ), la binefacerile Rosieĭ și la fericirea Țĕriĭ-Românescĭ ce are noroc de a fi subt auspițiile curților suzerană și protectriță și de a avé în hotarele sale două numeroase armiĭ creștino-musulmane menite de a o ferì de comunism! Jurnalele de Constantinopol maĭ aŭ încă a publicà, însă numaĭ subt titlu de corespondențiĭ, și fără cea maĭ mică protestație din parte-le, numeroase arestațiĭ ce se fac de către autoritățile militare rosienescĭ, fără scirea comisaruluĭ turcesc, și cu toate protestațiile sale.— Și la toate aceste nenorocirĭ și asuprirĭ, la toate aceste călcărĭ ale driturilor atât ale Principatelor cât și ale Turcieĭ, cabinetul turcesc tace, ba dă încă mâna apĕsătorilor apĕrătorĭ, și organele sale la toate aceste n'aŭ decât . . . . . o lungă și adâncă tăcere! Și când jurnalele Europiĭ civilisate, revoltate de o asemenea batjocură făcută uneĭ națiĭ întregĭ, rădică glasul în protiva puteriĭ suzerane care este atât de slabă, și în potriva puteriĭ ce se ḑice protectoare care este atât de crudă, atuncĭ de abià jurnalele Constantinopolitane încep și ele a se deșteptà, însă numaĭ pentru a se mănià de această comiserație ce se arată unuĭ popor de ghiaurĭ. Curierul de Constantinopol maĭ ales, furios pentru că chiar și jurnalul debatelor (Journal des Débats) mărturisesce interes pentru soarta Românilor, se aprinde, își pune pintenĭ de răsboiŭ, își ascute pana cea maĭ impunĕtoare și începe bătălia în contra jurnaluluĭ franțez și a întregeĭ prese europene, pentru că aceasta întemeindu-se pe factele săvârșite în Principate, iar nu pe cuvintele cuprinse în coloanele sale, nu vroesce așà lesne a îngenuchià înaintea neatârnăriĭ, a dreptățiĭ și a civilisațieĭ Turcieĭ, și că înainte de a arde tămâie vroesce a cercetà însușirile Dumneḑeuluĭ. Așà în No. sĕŭ din 11 Noemvrie, acest jurnal care este cunoscut că-șĭ primesce inspirațiile maĭ mult de la palatul Rosieĭ decât de la Înalta Poartă, impută jurnaluluĭ des Débats că în compătimirea sa pentru Românĭ se unesce cu presa radicală, pentru Românĭ de carĭ acest jurnal adaugă că ar trebuì, dar nu îndrăznesce a ḑice că insurecția lor nu este așà de legiuită ca în alte țĕrĭ. (Și bine face că nu îndrăsnesce, căcĭ atuncĭ nerușinarea ĭ-ar fi prea mare.) Ce ne pricinuesce însă

maĭ multă mirare şi întristare este, că Jurnalul de Constantinopol, No. 2.900.
— acest organ al mareluĭ bărbat de stat al Turcieĭ, în care Ro- 1848
mâniĭ aŭ pus şi pun încă toate nădejdiile lor — se iea după ur- Dec. 17.
mele Curieruluĭ. El care maĭ înainte mărturisià aşà de franc dri-
turile Românilor, adevĕratele lor simtimente pentru M. S. Sultanul
şi neapĕratele reforme de carĭ eĭ aŭ trebuinţă, care aşà de ne-
părtinitor sprijinià principurile revoluţieĭ româneseĭ, arătând care
este rolul ambelor curţĭ, şi unde el se mărginesce, acum îşĭ schimbă
şi el tonul; şi prea luminat de a ascunde faptele se silesce măcar
de ale denaturà causele; aşà în No. sĕŭ din 19 Oct. publică un
articol în care se leapădă de toate opiniile sale de maĭ înainte, şi
din toată revoluţia din Bucuresci, revoluţie cu totul de principiĭ,
face numaĭ o chestie personală, de vreme ce după ce arată toate
abusurile domnuluĭ Bibescu, apoĭ sfârşesce declarând că *pricina principală şi hotărîtoarea a mişcăriĭ trebue atribuată negreşit releĭ administraţiĭ a Domnuluĭ, care se poate ḑice că a făcut cea de pe urmă revoluţie.* Această declaraţie în adevĕr ne miară din partea acestuĭ jurnal, căcĭ noĭ scim că nu cu mult înainte, când Bibescu erà încă pe tronul Valachieĭ, el îĭ bărăzià maĭ în toată sĕptămâna laude şi tămâie. Dacă dar foaea Constantinopolitană acum îĭ impută abusurile guvernuluĭ sĕŭ (şi aceasta cu drept) şi pricina revoluţieĭ din Bucurescĭ, pentru ce nu este aşà de nepărtinitoare, aşà de aspră şi pentru Domnul Mchail Sturdza, pe lângă care fostul Domn al Valachieĭ este un mare sfînt?

În Moldova rolul politiceĭ şi a tiparuluĭ de Constantinopol erà însă mult maĭ uşor decât în Valachia; În Iaşĭ nu a fost revoluţie, ci o simplă şi pacînică manifestaţie, o simplă petiţie cerênd contenirea abusurilor Domnuluĭ Sturdza, care de 14 anĭ a întrodus în ţeară corupţia, sărăcia şi nenorocirea obştească. Fie din pricina caracteruluĭ lor maĭ rece, fie maĭ cu drept cuvînt din pricina îmbucătăţiriĭ succesive a Principatuluĭ lor şi a slăbăciuniĭ naţieĭ care ĭ-a fost urma, Moldoveniĭ depărtaţĭ de orĭ-ce mişcare revoluţionară, n'aŭ cerut decât păzirea legilor înfiinţate, decât compunerea uneĭ adunărĭ neînrîurite, ca atuncĭ printr'însa pacînic şi fără scuturărĭ să-şĭ poată da reformele şi îmbunătăţirile de carĭ Moldova are aceeaşĭ trebuinţă ca şi Valachia. Care a fost politica Turcieĭ în învecinatul nostru Principat, ce satisfacţie aŭ primit Moldoveniĭ batjocoriţĭ de Sturdza în libertatea, în cinstea, în averea lor; ce abusurĭ s'aŭ sâtrpit, ce bune prefacerĭ s'aŭ făcut? Sînt acum aproape

No. 2.900. 1848 Dec. 17. de nouě lunĭ de la crudimile din 29 Mart. Făcut-a Turcia ce-và hotărîtor până acum? A trimis în adevěr pe Talaat Efendi, dar ce a făcut și acesta? În 13 Iunie dimineața Comisarul împěrătesc mulțumià deputațieĭ ce venise să-l ureze și să-ĭ arate plîngerile țěriĭ, iĭ mulțumià, dicem, de entusiasmul, de mărturisile de credință ce a găsit în toate clasele Moldovenilor pentru Sultanul și Turcia, și seara în aceeașĭ di d-l Sturza, ca când ar fi vrut să-șĭ bată joc de autoritatea Comisaruluĭ turcesc, căutà pre ceĭ maĭ de frunte mădularĭ aĭ deputațieĭ spre a-ĭ s u r g u n i; și Talaat Efendi, representantul Padișahuluĭ se mărginià de a-ĭ sfătui să se ascundă, spre a nu cădé în ghiarele domnescĭ. Subt chiar ochiĭ sěĭ, armia rusească intrà într'o țeară unde nu erà urmă de revoluție, subt chiar ochiĭ sěĭ Mitropolitul, archiereiĭ, boeriĭ ceĭ maĭ întâiŭ, bărbațiĭ ceĭ maĭ vrednicĭ se batjocoriaŭ, se închideaŭ, se alungaŭ peste hotar, și averile lor se lăsaŭ pradă Domnuluĭ și creaturilor sale. Și așà Talaat Efendi, spre a ne slugi de o expresie deși populară dar adevěrată, s'a dus cum a venit. Și așà de nouě lunĭ de dile Moldoveniĭ așteaptă de la Înalta Poartă dreptate și îndreptare. și Înalta Poartă nicĭ nu vede, nicĭ n'aude. Și așà țeara este lăsată în libera rěsbunare a d-luĭ Sturdza, care subt auspițiile armieĭ rusescĭ, necontrolat măcar de un automat de comisar turcesc, îșĭ întăresce puterile prin slăbăciunea obștească, îșĭ sporesce averea prin sărăcirea Moldoveĭ. Și Sturdza domnesce despot slobod și nemărginit, el care pururea a vîndut interesele patrieĭ sale și ale Turcieĭ, fără ca prin aceasta să fie maĭ mult credincios Rosieĭ. Iată îngrijirea pentru Moldova, iată binevoința părintească a acestuĭ guvern otoman care, dacă ar fi să credem pe Jurnalul de Constantinopol (No. 23. Sept.), nu doresce decât ca să dovedească Europiĭ că „el îșĭ înțelege misia sa ce este de a p u n e a c o r d u l î n t o a t e c l a s e l e s u p u ș i l o r sěĭ, și rěspundênd la nevoințele lor să așeze între eĭ o deplină și firească armonie, dându-ne Jurnalul ca temeiŭ al acestor făgăduite versurĭ din Shakespeare:

For governement, thougt ligh, and love, and lover,
Put into part, doth keep in one concert
Congruing in a full and natural close
Like music.

În loc de poesie, din care Românilor în imprejurările de față nu le este ertat de a cultivà decât felul ieremiadic, Jurnalul de Constantinopol ar trebui maĭ bine să se pătrundă de adevěrata sa datorie, ce este de a apěrà dreptățile națiilor din Orient, de a

fi un organ al civilisațieĭ și al luminăriĭ, de a atacà vițiul și abusul No. 2.900.
orĭ unde este, și de a chemà spre înfrînarea acestora luarea aminte 1848
a Înalteĭ Ocârmuirĭ. În loc însă de a împlinì un asemenea frumos Dec. 17.
rol, foile de Constantinopol se refusă măcar de a cuprinde în coloanele lor articolele ce li se trimit în contra abusurilor și actelor arbitrare ce se fac în Principate. Refusul lor este absolut maĭ ales când se atinge de d-l Sturdza; orĭ cât nelegiuirile sale să fie de vederate, orĭ cât convicția este astădĭ obștesce simțită, că în Moldova liniștea, fericirea, împăcarea duhurilor și stârpirea abusurilor nu se pot efectuà decât prin depărtarea pricinuitoruluĭ rĕuluĭ; tot ce este în contra acestuia se respinge fără ecceptie. Socoate oare tiparul din Constantinopol că cetitoriĭ sĕĭ, că tiparul Europeĭ, că opinia publică n'aŭ destulă pătrundere de minte spre a nu le înțelege politica, și că potrivind laudele ce maĭ ales Jurnalul de Constantinopol da luĭ Bibescu cât erà Domn, și ocările ce-ĭ aruncă acum când este simplu particular, mutismul ce păzesce pentru abusurile Domnuluĭ Sturdza, și tămâia indirectă ce icĭ colo iĭ arde (bună oară când în No. sĕŭ din 26 Iunie a dis că acest Domn încă înaintea manifestațieĭ de la Mart erà înțeles cu boeriĭ asupra unuĭ mare numĕr de modificațiĭ ce eraŭ de făcut în legile Principatuluĭ . . modificațiĭ de carĭ avem pildă în colecția ofisurilor sale) nu se teme că și public și tipar să vie a imputà Jurnaluluĭ de Constantinopol că el nu are miresme și dafinĭ decât pentru ceĭ în putere; și că pentru a publicà abusurile și arbitraritățile vre-unuĭ Domn saŭ Ministru . . . el le așteaptă maĭ întâiŭ căderea. — Acesta este rolul maĭ mult decât echivoc ce de la Mart trecut aŭ jucat în Principate guvernul otoman și tiparul sĕŭ. Noĭ nu sfătuim nicĭ pe unul, nicĭ pe altul să-l urmeze maĭ multă vreme, căcĭ le-ar fi lor maĭ primejdios decât însușĭ Românilor. Înalta Poartă să-șĭ aducă aminte, — și aceasta singur aŭ mărturisit-o jurnalele sale, — că Româniĭ chiar în momentul cel maĭ exaltat al revoluțieĭ aŭ strigat v i v a t S u l t a n u l cu acelașĭ entusiasm c a ș i v i v a t l i b e r t a t e a, și dar să judece că, — cum dicea maĭ înainte Jurnalul de Constantinopol, — „desvoltarea unuĭ popor ce numĕră aproape de patru milioane suflete, îndreptată și secondată de puterea a căruia el este servitorul și satelitul, este de un prea înalt interes spre a trage toată îngrijirea bărbaților însemnațĭ ce sînt în capul trebilor și spre a provocà toate înțeleptele prefacerĭ în stare de a depărtà alte turburărĭ primejdioase.“ Gândească dar că este și vreme și maĭ mult decât vreme de a se

No. 2.900. curmă anarchia puterilor, asuprirea străină și starea maĭ mult de-
1848 cât nenorocită în care se află Principatele. O maĭ departe prelun-
Dec 17. gire a uneĭ situațiĭ atât de anomale, ar fi funestă Turcieĭ; dacă ea n'are mijloace de a-șĭ apĕrà dreptățile sale și a țĕrilor vasale, dacă în adevĕr regula sa de purtare i se impune de către supremația rusească, precum o credem, înc'alte nu maĭ facă făgăduințĭ ce nu le poate împlinì, nu maĭ vorbească de o putere ce este departe de a o avé, arăte fățis neputința sa și jugul subt care geme, și protesteze în public, precum a făcut Țeara-Românească, în contra acesteĭ tiraniĭ netolerată de dritul gintelor, și Europa, și acele marĭ puterĭ carĭ la Londra aŭ încheză̆șluit integritatea Imperieĭ Otomane, cu toate greutățile timpuluĭ, vor avé încă destulă influență, destulă tărie spre a mărginì pe fieşte-cine în hotarele drituluĭ sĕŭ. Saŭ socoate Turcia, că cu jertfirea Principatelor șĭ-ar puté păstrà existența sa maĭ departe. Cât de mult se înșeală! În ḑiua când Moldova și Valachia nu-ĭ vor maĭ slujì de valurĭ apĕrătoarea, în ḑiua când nemăsuratele lor isvoare se vor întrebuințà în contra eĭ, isvoare ce la lunie Româniĭ nu cereaŭ maĭ bine decât să le jertfească în favorul eĭ, în ḑiua când sentinelele rusescĭ așezate pe malul Dunăreĭ vor puté da mână cu Slaviĭ Bulgarieĭ și aĭ Rumelieĭ, atuncĭ toate vor fi ḑise, și Turcia nu va fi decât o gubernie rusească! Sfârșind, noĭ nu avem decât un sfat a da, și din toată inima noastră am dorì ca măcar acesta, — deșì cam târḑiŭ, — să se urmeze. Neatârnarea Turcieĭ nu se poate păstrà decât prin neatârnarea Principatelor — aceasta aŭ ḑis-o adese-orĭ publiciștiĭ Europeĭ, aceasta a mărturisit-o însu-șĭ tiparul Constantinopolitan, pe care preferăm a-l pomenì, decât a adăogi cuvinte de la noĭ—buna armonie între Turcĭ și între Românĭ este o lege a presentuluĭ și a viitoruluĭ. Dar pentru ca această armonie să se păstreze, trebuesce la ambe părțile o bunăvoință care până acum n'a fost decât din partea poporuluĭ vasal. Gândească dar Guvernul turcesc că urmând a jertfì maĭ multă vreme Principatele arbitrareĭ ocârmuirĭ a Rusieĭ, nenumăratelor abusurĭ din lăuntru, și prin ridicarea driturilor autonomieĭ puindu-le în neputință de a-șĭ îmbunătățì starea politică, socială și morală, Turcia va perde negreșit dragostea și simpatia care în anul acesta și într'un chip așà de norocit s'a exprimat la Dunăre în favorul eĭ. Poporul român vĕḑêndu-se apĕrat cu atâta moliciune, se va desnădĕjduì negreșit de ajutorul ce-ĭ maĭ poate venì din Constantinopol; vechile rane se vor deschide, tristele suvenirĭ vor reînvià, dorința rĕsbunăriĭ pentru sângele nevinovat vĕrsat în 13

Sept. în Bucuresci, și pentru vicleana politică turcească, subt care revoluția română a cădut gertfă, se va aprinde, și aceiași Românii carii la Iunie în ambe capitale aŭ strigat vivat Sultanul, furioși de a se vedé înșelațĭ, viind prilejul nu vor maĭ căutà decât singurele lor interese, ne maĭ identificându-le cu acele ale uneĭ imperiĭ ce nu șĭ-a cunoscut nicĭ driturile nicĭ datoriile, și a jertfit pe toțĭ aceĭ ce aŭ nădĕjduit și s'aŭ rezemat în ea! În Iunie, Româniĭ daseră Turcieĭ mijlocul de a jucà cel maĭ frumos rol ce a avut vre-odată în situația sa; adecă de a se pune în capul popoarelor sale și subt steagul libertățiĭ rĕsărituluĭ de a scuturà despotismul Rosieĭ; dacă în veacul trecut a fost tare, a fost numaĭ pentru că s'a înfățoșat ca apĕrătoare a naționalităților și a religieĭ acestorașĭ popoare — astădĭ deplin desînșelate. Cabinetul otoman nu s'a folosit de acest prilej care puteà regenerà împĕrăția; a învoit intrarea armiilor rusescĭ în Principate și prin ocupația acestor posițiĭ importante a pregătit îmbucătățirea împĕrățieĭ; negreșit că nu Româniĭ aceĭ înșelațĭ și jertfițĭ se vor sili de a o oprì! No. 2.900. 1848 Dec. 17.

Iar tiparuluĭ de Constantinopol, dacă ne este ertat de a-ĭ adresà câte-và cuvinte încheietoare, îĭ vom dice din toată curățenia sufletuluĭ, că este timp ca să contenească cu limbagiul echivoc ce a păzit până acum în trebile românescĭ. Presa în Orient este încă o plantă tînĕră; prin urmare nu se discrediteze de îndată făcându-se organul împilăriĭ, al abusurilor și al patimilor. Fie o vrednică fică a aceĭ prese serioase a Europiĭ, care cu atâta curagiŭ, cu atâtea jertfe se luptă pentru cele maĭ scumpe bunurĭ ale omeniriĭ, pentru cele maĭ marĭ interesurĭ ale societățiĭ, pentru cele maĭ sfinte driturĭ ale națiilor. Redigate de creștinĭ, de bărbațĭ a cărora datorie este de a fi la rĕsărit apostoliĭ civilisațieĭ apusene, jurnalele de Constantinopol să nu dușmănească o nație creștină care și ea a făcut — și nu doresce decât de a face și de acum înainte — însemnate slujbe creștinismuluĭ și libertățiĭ Europeĭ. Urîtul este pururea urît, orĭ cum l'ar prenumì cine-và, și lumea tot îl descopere subt orĭ ce titlu, subt orĭ ce mască. Prin urmare, ele nu maĭ prostituеze cele maĭ nobile cuvinte ale limbiĭ omenescĭ, expresiile virtuților celor maĭ sublime, termenele driturilor celor maĭ prețioase uneĭ națiĭ, decorând cu ele tirania străină, călcarea autonomieĭ Principatelor, abusul sistematisat, nenorocirea și robia claselor de jos. Nu maĭ vorbească de puterea Sultanuluĭ, când faptele ne dovedesc că Rosia poroncesce în Constantinopol tot așà de tare ca și în Iașĭ și Bucurescĭ, nu maĭ facă Românilor făgăduințĭ pe carĭ diua

No. 2.900. viitoare le nimicnicesce, nu le maĭ vorbească de sfinţenia capitu-
1848 laţiilor şi a driturilor lor, când ele prin arme sînt toate desfiinţate,
Dec. 17. nu maĭ dică că liniştea domnesce în Principate, nu maĭ vorbească de libertate individuală, când mânăstirile sînt pline de închişĭ, când ţĕrile megieşite sînt împovărate de refugiaţĭ siliţĭ de a-şĭ părăsi ţeara, spre a scăpà de osândĭ neprecedate de sentenţiĭ judecătorescĭ; nu maĭ pomenească de îngrijirea şi apĕrarea Sultanuluĭ, când autorităţile militare rusescĭ nu cruţă chiar pe agenţiĭ şi militariĭ turcescĭ, nu maĭ rostească cuvîntul de omenire, când ar atinge de introducerea robieĭ şi a boeresculuĭ, nu maĭ pomenească de fericire publică, când în Principate nicĭ persoanele nicĭ proprietăţile nu maĭ sînt respectate, când toate legile sînt închise, şi când numaĭ poroncile Rosieĭ slujesc de basă umbrelor de guvernurĭ locale, într'un cuvînt nu maĭ vroească a înşelà Europa, publicând că Principatele, îngenunchiate subt toate asupririle, lipsite de toate driturile şi gemênd subt toate abusurile, sînt pătrunse de recunoscinţă pentru îngrijirea şi buna voinţă a înaltelor curţĭ. Româniĭ n'aŭ ajuns încă aşa de jos, spre a binecuvîntà mâna ce-ĭ apasă. Cât pentru Europa, ea este prea luminată astădĭ pentru ca să nu maĭ poată fi înşelată cu aceste frasurĭ secĭ carĭ contrastează atât de vederat cu realitatea factelor... În zadar dar presa Constantinopolitană s'ar silì de a maĭ aduce în rătăcire opinia publică; singurul rod ce şĭ-ar puté dobândi din aceasta, n'ar fi decât un discredit şi un dispreţ obştesc, vrednică rĕsplătire pentru toţĭ aceĭ ce din cea maĭ nobilă descoperire a geniuluĭ omenesc, menită numaĭ spre a rĕspândì lumina şi adevĕrul, fac un instrument de întunerec, de împilare şi de minciună!

No. 2.901. Adresa No. 4.019 a Departamentuluĭ tre-
1848 bilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneseĭ către Generalul
Dec. 18. rus Danilevski.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Otnoşenie către Exelenţia Sa d-l Gheneral-Maior Danilevski, Comandantul ostăşesc de aicĭ.

Unul din ceĭ cuprinşĭ în decretul cinst. Căimăcămiĭ No. 1.298 şi anume Toma Furduescu din Pitescĭ, şi care este cerut de cinst. Comisie, rânduită spre cercetarea arestuiţilor la mânăstirea Văcă-

rescĭ, arătându-se la Departament, cu cinste îl înaintează cu aceasta Exelenţiĭ Voastre, şi vĕ roagă plecat ca să binevoiţĭ a-l trimite la pomenita mânăstire spre îndeplinirea trebuinţeĭ pentru care este cerut. No. 2.901. 1848 Dec. 18.

Nota No. 785—788 a Secretariatuluĭ de Stat al Ţĕriĭ-Româneseĭ către Consulatele Englitereĭ, Prusieĭ, Grecieĭ şi Sardinieĭ. No. 2.902. 1848 Dec. 18.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 179. S. fr. Secret. St.)

Circulaire aux Consulats: d'Angleterre, de Prusse, de Grèce, de Sardaigne.

Ayant référé à l'honorable Caïmacamie la teneur de la Note que vous m'avez fait l'honneur de m'adresser en date du 18 (30) novembre No. 45, je viens d'en recevoir la résolution par office du 14 courant No. 1.396 portant:

1. Que le dépôt des armes appartenant aux sujets relevant de votre jurisdiction, dans la chancellerie de leur autorité consulaire, est admis avec la prière instante pour celle-ci de faire parvenir à l'autorité locale une liste détaillée de ces armes, en y indiquant aussi les noms de leurs propriétaires;

2. Qu'il est permis à tous les fermiers et intendents de terres d'avoir trois et même quatre armes à feu, sous la caution toutefois des propriétaires de ces terres;

3. Que tous les individus qui voyagent pour affaires, ont la faculté de s'armer d'un fusil ou d'une paire de pistolets pendant le voyage, à la suite du permis qui leur sera délivré, à Bucarest par le Département de l'Intérieur, et dans les districtes par les Administrateurs, moyennant caution valable qu'ils sont tenus de fournir préalablement.

En vous faisant part des dispositions prises à ce sujet, et qui sont de nature à concilier les intérêts du commerce avec les exigences du moment, le soussigné profite de cette occasion, pour vous renouveler, Monsieur . . . . . l'assurance de sa, etc.

No. 2.903. 1848 Dec. 18. **Raportul Cârmuiriĭ de Teleorman către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Teleorman.

Fiind-că după cererea Domnuluĭ Polcovnic Renenkampf, Comandirul polculuĭ de ulanĭ de Buh, s'aŭ slobodit de aicĭ doi-spre-ḑece caĭ de poştie cu plata banilor progonuluĭ în socoteala statuluĭ, pentru aducerea acolo în Capitală a celor rădicaţĭ din porunca Exelenţiĭ Sale d-luĭ Gheneral Lüders subt categoria evenimentelor trecute, se supune plecat în cunoscinţa cinstituluĭ Departament spre sciinţă, şi tot de-odată este rugat a face punere la cale pentru slobodirea de acolo a trebuincioşilor caĭ spre întoarcerea d-lor ofiţerĭ şi a soldaţilor veniţĭ cu numiţiĭ.

Cârmuitor, A. Cocorěscu.

La secs. 3-lea.
Ruşiĭ-de-Vede.

(Resoluţie:) Să se deà la întoarcere patru-spre-ḑece caĭ de poştă cu plata progonuluĭ în socoteala statuluĭ.

No. 2.904. 1848 Dec. 18. **Nota No. 3.562 a Generaluluĭ Lüders către Constantin Cantacuzino, Caimacamul Ţěriĭ-Românescĭ.**

(Orig. rus. şi rom. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 6/2.166. Secr. St.)

(Comandantul corpuluĭ 5-lea de Infanterie.)

(Milostive Domn Constantin Gheorghevicĭ!)

Cercetând socotelile ce mi s'aŭ înfăţişat de căutarea spitaluluĭ ostăşesc din Bucurescĭ, věḑ că pentru provisiile şi materialurile ce s'aŭ predat la spital în luna luĭ Noemvrie nu se arată preţurile, din pricină că nu i s'a împărtăşit sciinţă întru aceasta, nicĭ de către comisia îndestulăriĭ, nicĭ de către Departamentul din Lăuntru, şi prin urmare nu s'a putut desluşĭ cât costisează un bolnav pe ḑi.

Drept aceea eŭ am cinste a vě poftì, Milostivul Domn, să poruncițĭ a se da spitalurilor din Bucurescĭ şi Buzăŭ la sfârşitul fie-căreĭ lunĭ sciinţă de preţurile provisiilor şi a materialurilor ce se ieaŭ pentru trebuinţa acelor spitalurĭ.

Primiţĭ încredinţare despre adevěrata stimă.

A. Lüders.
Tit. sov. Lucescu.

Adresa No. 996 a Generaluluĭ rus Danilevski către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.905. 1848. Dec. 18.

(Traducere. Orig. rus la dosar. Arch. M. de Interne. Dos No. 357.)

Comandantul orașuluĭ Bucurescĭ.

Bucurescĭ.

Exelențiĭ Sale d-luĭ Ministru al trebilor din Năuntru.

Însoțitul pe lângă otneșenia c. Departament arestant politic Eftimie Beșteleĭ s'a primit de mine, pentru care am cinste a încunoscință pe Exelenția Voastră spre sciință.

(Iscălit:) General-Maior, Danilevski.
pentru tălmaciŭ, V. Mustacof.

Nota No. 34 a Generaluluĭ Lüders către Caimacamul Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.906. 1848. Dec. 19.

(Orig. Acad. Hârt. Cantacuzino-Sturdza.)

Monsieur le Caïmacam,

Par ma note en date du 7 décembre, No. 1.150, j'ai eu l'honneur d'informer Votre Excellence, qu'à la suite de sa communication sub No. 1276, concernant l'arrestation du S-r Constantin Caramanliou, j'ai prescrit à la commission d'enquête d'avoir en vue l'instruction déjà faite par ordre de S. E. Fouad-Effendi, de procéder immédiatement à l'interrogation de l'individu en question, dont les révélations devaient nécessairement être entendues par la commission, et de le mettre ensuite en liberté, aussitôt que son innocence sera constatée.

La Commission m'informe actuellement que de nouveaux incidents révélés par les dépositions de quelques témoins, ne laissant plus aucun doute sur la culpabilité du S-r Constantin Caramanliou, elle vient de décider la détention de l'inculpé jusqu'à l'issue de la procédure.

Ne pouvant nullement intervenir dans le jugement de la commission, qui est appelée à découvrir tous les fils d'une conspiration ourdie contre la tranquillité publique et l'ordre légal, je ne doute pas que Votre Excellence ne convienne de l'impossibilité d'invalider la décision portée par la commission d'enquête, et basée sur des

No. 2.906. 1848 Dec. 19. faits qui n'ont été découverts qu'après la mise en liberté du S-r Caramanliou par S. E. le Commissaire de la Sublime Porte.

Je profite de cette occasion pour vous réitérer, Monsieur le Caïmacam, l'assurance de la considération très distinguée, avec laquelle j'ai l'honneur d'être, de Votre Excellence le très humble serviteur.

A. Lüders.

A Son Excellence le Caïmacam de Valachie.

No. 2.907. 1848 Dec. 19.

Raportul No. 15.167 al Poliţieĭ Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Poliţia Capitaleĭ.

Raport.

Prin adresa cinstiteĭ Dejurstve a oştiriĭ românescĭ cu No. 3.442, mi se comunică porunca cinstiteĭ Căimăcămiĭ cu No. 1.153 de a se luà chezăşiĭ de la slobodiţiĭ din slujbă căpitanĭ Fărcăşanu, Racotă şi Mavrocordat şi parucicul Hariton Racotă. Aceste chezăşiĭ s'aŭ luat numaĭ de la cele din urmă treĭ persoane, căcĭ cel dintâĭ nu se află hălăduitor în Capitală şi se află în păstrarea Poliţieĭ. De aceea supuindu-se la cunoscinţa cinstituluĭ Departament spre rĕspuns la porunca cu No. 3.906, este rugat să binevoească a-mĭ împărtăşi cu sciinţă cuĭ anume să se încredinţeze acele chezăşiĭ.

Şeful Poliţieĭ, Colonel Voinescu.
Secretar, G. Rudeanu.

No. 2.908. 1848 Dec. 19.

Raportul No. 2.071 al Cârmuiriĭ de Teleorman către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Teleorman.

În urma poruncii cinst. Departament cu No. 3.010 pe lângă care s'a primit în copie jalba potropopuluĭ Christea Economul a-

tingĕtoare atât de necinstea ce dice că i s'a adus soției sale din No. 2.908.
partea Subt-cârmuitoruluĭ plășiĭ Târguluĭ, anume N. Bârleanu, cât 1848
și că acesta ar fi luat parte în evenimentele trecute, mergênd Dec. 19.
însu-mĭ subt-iscălitul în fața loculuĭ, unde după o scumpă cercetare ce am făcut față cu ceĭ maĭ cinstițĭ dintre boeriĭ și negutătoriĭ hălăduitorĭ într'acel oraș, am descoperit că pentru ceea ce arată părintele potropop, că pârîtul Bârleanu ar fi luat parte la turburările trecute, nu numaĭ că pomenitul Subt-cârmuitor nu s'a amestecat întru nimic la acestea, dar încă după încredințarea ce-mĭ deteră prin înscris însemnațiĭ orășenĭ și anume: Dd. C. Bujorescu, A. Moshona, Anton Theodor, Anghelache Brătășanu, Ignatie Ivanovicĭ, Niculcea Theodoru, Dinu Popovicĭ, C. Protopopescu, Pancu Chesim, Petrache Popescu, Ghiță Nicolaŭ, Radu Ciocâlteanu, Gheorghe Stoianovicĭ, Marin Toncea, A. Constantinescu, Anghel Boșneagu, Par. Capitanovicĭ, Chr. Pencovicĭ, Anghel Ivanovicĭ, C. Stămătescu, și prin care fac cunoscut că numitul Bârleanu îndată ce a aflat că jăluitorul potropop ar fi cetind proclamația cădutuluĭ guvern în târg, numaĭ decât a luat-o la sine ca să nu se maĭ afle în public o asemenea hârtie, iar a doua di, când s'a încunoscințat că Constituția cerută de revoluționarĭ s'a primit și de fostul Domn Bibescu, nu a maĭ putut a se maĭ împotrivì cu nicĭ un chip la publicarea eĭ. După care plecând pârîtul Bârleanu în Bucurescĭ, până să se întoarcă înapoĭ, s'a vădut și scos din slujbă, orânduindu-se în locu-ĭ d-l parucicul Constantinescu, când peste un ceas după a luĭ sosire în oraș, mergênd în târg părintele potropopul și d. Dincă Constantinescu, aŭ pus numaĭ decât de aŭ bătut toba, și ridicând steagul, aŭ început a strigà amândoĭ ca să sară toțĭ să isgonească din oraș atât pe d-l Nicolae Bârleanu, cât și pe d-l Pitar Costache Apostolescu i pe d-l Paharnic Iordache Politimos, subt cuvînt că sînt aristrocrațĭ și vîndătorĭ aĭ patrieĭ, de unde strîngându-se cu toțĭ ceĭ fără căpătâĭ, aŭ mers acasă la d-l Bârleanu și pe care îmbrâncindu-l și dându-ĭ maĭ multe ghionturĭ, scăpând a fugit la Pitescĭ, unde a ședut acolo și nu s'a maĭ întors pe aci prin Rușĭ, până s'a restatornicit ordinea legală de la 13 Septemvrie trecut.

Iar pentru ceea ce se atinge de necinstea ce a săvârșit soțieĭ sale, această pretenție a potropopuluĭ Christea, fiind făcută maĭ dinainte către Cârmuire, am mers iarășĭ subt-iscălitul atuncĭ în fața loculuĭ, și după toate cercetările ce am făcut, nimic nu am putut dovedi într'aceasta împrejurare, prin urmare vĕdênd însușĭ

No. 2.908. reclamanta că toate jăluirile și pretențiile sale rĕmân zadarnice,
1848 căcĭ n'a putut înfățișà nicĭ o dovadă, iar pârîtul pentru această
Dec. 19. pricină a tăgăduit cu totul, s'aŭ și împăcat între dînșiĭ cu mulțumire-le și în ființa mea.

Acestea dar fiind împrejurările ce s'aŭ descoperit în fața loculuĭ, se supun plecat cunoscințeĭ cinst. Departament spre îndeplinirea îndatoririĭ puse.

A. Cocorĕscu.
Ajutor, I. Ignătescu.

Sec. 1.
Or. Turnu.

(Resoluție:) Va sta la delă, dându-se și în cunoscința reclamantuluĭ când se va arătà.

No. 2.909. Nota No. 793 a Secretariatuluĭ de Stat al Țĕriĭ-Românescĭ către Agenția austriacă.
1848
Dec. 20.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 164. S. fr. Secr. St.)

A l'agence d'Autriche.

Monsieur l'Agent,

Je me suis empressé de porter à la connaissance du Département de l'Intérieur la teneur de la note que vous avez bien voulu m'adresser, en date du 14 décembre a. c. No. 3.681, et d'appuyer en même temps votre demande, concernant le libre passago des courriers au service de la poste impériale.

Ce Département, par sa communication sous No. 3.051, vient de répondre que des ordres ont déjà été transmis à cet effet à l'administration de Prahova, afin quelle ait à prendre les dispositions nécessaires pour prévenir tout empêchement au passage des courriers.

En vous informant de ce que précède, je saisis etc. etc.

No. 2.910. Circulara No. 1.230—1.246 a Departamentuluĭ
1848 trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către toate
Dec. 20. Cârmuirile județelor.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 369.)

Țircularnice poruncĭ.

Fiind-că uniĭ din proprietarĭ și arendașĭ se arată cu reclamații la Departament cerênd îndestulare pentru felurĭ de pagube ce ar

fi suferit în vremea revoluţieĭ din pricina îndărătniciriĭ şi nesu- No. 2.910.
puneriĭ clăcaşilor la datoriile lor, la ale cărora jălbĭ de s'aŭ şi dat 1848
şi se daŭ resoluţiile Departamentuluĭ către Cârmuire ca să cerce- Dec. 20.
teze şi să trimiţă relaţie desluşitoare, dar va cunoasce Cârmuirea că după măsurile ce s'aŭ luat de către stăpânire în aceasta causă prin jurnalul cinst. Sfat. administrativ extraordinar, aprobat cu decretul cinst. Căimăcămiĭ de sub No. 1.225, s'a găsit de cuviinţă că la întâmplare d'a se ivì nisce asemenea reclamaţiĭ din partea celor ce vor fi suferit acest fel de pagube, cercetarea să se facă prin oamenĭ de credinţă, din boeriĭ proprietarĭ chiar de prin judeţele unde se va fi urmat neorândueala şi nelegiuita întreprindere, saŭ prin alţiĭ asupra cărora ar avé confienţă şeful acestuĭ Departament.

Această măsură dar dându-se în cunoscinţa Cârmuiriĭ, tot deodată se şi îndatorează ca, la întâmplare de a i se îndreptà poruncĭ de la Departament în pricinĭ de asemenea fire, cercetarea să o facă prin persoane vrednice de credinţă, carĭ vor fi îndatoraţĭ a alcătuì relaţiĭ sub ale lor iscăliturĭ, potrivit localnicelor descoperirĭ ce vor face prin ispăşaniĭ pravilnice, săvârşite orĭ în vremea trecută, saŭ chiar acum maĭ în urmă, carĭ se vor face cu cea maĭ desăvârşită exactitate prin încredinţărĭ şi dovedĭ destoinice, carĭ relaţiĭ apoĭ se vor trimite de către Cârmuire cu raportul eĭ la Departament.

Prin urmare se cheamă băgarea de seamă a Cârmuiriĭ de a avé multă priveghere asupra celor ce vor fi orânduiţĭ de dînsa cu cercetarea unor asemenea plângerĭ, pentru a lor destoinicie, cinste şi credinţă, spre a nu se pricinuì locuitorilor cea maĭ mică năpăstuire, fiind hotărîtă rĕspunderea şi aspră dojenire asupra aceluia din partea căruia va venì şi se va sprijinì, iar Cârmuirea la întâmplare de cea maĭ mică abatere va fi maĭ cu osebire îndatorată la maĭ multă rĕspundere.

S. 2.

Adresa No. 4.047 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Mitropolitul Ungrovlachieĭ. No. 2.911. 1848 Dec. 20.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La P. P. Mitropolitul.

Luând Departamentul în băgare de seamă cuprinderea adresuluĭ Prea Sfinţieĭ Voastre No. 2.761, urmat după raportul cuviosuluĭ egumen al mânăstiriĭ Znagovul în privinţa acelor treĭ locuitorĭ

No. 2.911. 1848 Dec. 20. din satul Viişoara jud. Teleorman, ce sînt trimişĭ acolo, cu cinste rĕspunde că trimiterea numiţilor la pomenita mânăstire fiind chiar după decretul cinst. Căimăcămiĭ, Departamentul se găsesce în neputinţă de a îndeplinì cererea pomenituluĭ egumen.

No. 2.912. 1848 Dec. 20.

Adresa No. 4.067 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Comisia pentru cercetarea socotelilor Guvernuluĭ revoluţionar.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Sprafcă la Comisia orânduită pe lângă cinst. Visterie pentru cercetarea socotelilor până la 13 Septemvrie.

Primindu-se acum cu raportul cinst. Poliţiĭ a Capitaleĭ de subt No. 14.866, documenturile cerute de acea cinst. Comisie prin sprafca sa cu No. 8, pentru slobodirea a leĭ 4.450 în plata căruţelor ce aŭ mers la Giurgiŭ, această secsie cu cinste le înaintează cinstiteĭ Comisiĭ în foĭ 11 şnuruite, spre îndeplinirea trebuinţeĭ ce va fi avênd în lucrările sale, şi tot de-odată i se face cunoscut, că ordinul dat cassierieĭ pentru rĕspunderea arătaţilor banĭ, după încredinţarea ce dă cinst. Poliţie este cu No. 10 şi trimis cinstiteĭ Visteriĭ pe lângă adresa din parte-ĭ cu No. 14.865.

No. 2.913. 1848 Dec. 20.

Adresa No. 4.076 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Comisia pentru cercetarea socotelilor Guvernuluĭ revoluţionar.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Sprafcă la Comisia orânduită pe lângă cinst. Visterie pentru cercetarea socotelilor până la 13 Septemvrie.

La sprafca aceĭ cinst. Comisiĭ cu No. 9, prin care se cere a ĭ se trimite spre înlesnirea lucrărilor sale hărtiile ce într'însa se vorbesce, secsia I-ĭ a cinst. Departament din Lăuntru cu cinste grăbesce a-ĭ face cunoscut, că dela în care s'ar puté găsì nisce asemenea ofiţiale hârtiĭ, fiind trimisă de maĭ nainte la cinst. Comisie orânduită pentru cercetarea arestanţilor politicĭ de la Văcărescĭ şi neputêndu-se luà de o cam dată, rămâne ca această cinst. Comisie să maĭ fie îngăduitoare până se vor primì înapoĭ, şi atuncĭ îndată se va îndeplinì cererea ce face.

Adresa No. 22.860 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ către Hătmănie. No. 2.914. 1848 Dec. 20.

(Orig. Arch St. Iaşĭ. Dos. No. 443. Administrative nouě.)

Departamentul trebilor din Lăuntru.

Secţia al 4-lea.

Cinstiteĭ Hătmăniĭ a Moldoveĭ.

La cele cuprinse în adresul Hătmănieĭ cu No. 4.592, atingĕtoare de Paharn. Costache Angonescu, cu cinste se rĕspunde că pentru Angonescu, în urmarea Luminatuluĭ ofis cu No. 186, s'a trădat prin Ocârmuirea de Slam-Râmnic, partea Valachieĭ, unde ne-fiind primit ca unul ce este localnic Moldovan, precum pentru aceasta Stărostia Putneĭ prin raportul No. 9.070 încredinţează, s'a regularisit a se ţiné periorisit la moşia Oleşescĭ, proprietă a frateluĭ sĕŭStolnicul Iordache Angonescu, care a şi închezăşluit pentru el, poruncindu-se Stărostieĭ Putneĭ subt No. 20.188 ca să aibă de aproape privighere a nu părăsì locul periorisiriĭ, şi nicĭ a avé vre-un soiŭ de întâlnire saŭ corespondenţie cu cine-và. Iară pentru cele-lalte feţe desţĕraţĭ peste hotarul Dunăreĭ, după Luminatul ofis urmat către Pârcălăbia Galaţĭ subt No. 170, sînt slobodĭ a se întoarce în partea aceasta feţele de jos însemnate: doĭ fraţĭ Răducănescĭ, Nicu Catargiŭ, Alecu Cuza, fiul răpos. Post. Ioan Cuza, alt Alecu Cuza, Grigori Romalo, Filipescu şi Vorn. Lascar Bogdan, pentru carĭ sînt slobodite deosebite ofisurĭ Isprăvniciilor în a cărora ţinuturĭ se găsesc avênd moşiĭ, urmarea ce trebue să păzească întru a lor periorisire. Despre care cu cinste se împărtăşesce Hătmănieĭ sciinţă.

Ministru din Lăuntru şi Cavaler, Balş, Vel Logofăt.
Şeful secţieĭ, Gane.

Raportul No. 10.395 al Stărostieĭ de Putna către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ. No. 2.915. 1848 Dec. 20.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 13.208.)

Către cinstitul Departament al trebilor din Lăuntru.

Stărostia Putneĭ.

Raport.

Privighitorul de ocolul Zăbrăuţuluĭ prin raportul subt No. 1.157 face cunoscut Stărostieĭ, că plăeşiĭ şi acum se găsesc păzitorĭ în

No. 2.915. necontenire în plaiul Zvoina despre granița Transilvaniei. Fiind
1848 vremea aspră a erniĭ și care încă din ḑi în ḑi sporesce, pătimesc
Dec. 20. cumplit de frig, fiind că acolo în acel plaiŭ nice cum lemne de foc nu se găsesc, fiind pădure numaĭ de brad pretutindenea și verde, cu care nu se poate ajută cu asemenea lemne de foc ca să se încălḑească. De aceea cu supunere se aduc la cunoscința cinstituluĭ Departament aceste împrejurărĭ și se face rugăminte a avé Stărostia deslegare ce urmare să păzească.

M. 1. În lipsa Is., Sameș, V. Grigoriŭ.
Secția 4.

(Resoluție:) Să se rĕspundă Stărostieĭ că Depart. ĭ-a fost de mirare să vadă asemenea raport cu cuprindere că plăeșiĭ pătimesc de frig în vreme când aŭ lemne, căcĭ și verḑĭ fiind, eĭ tot se pot ajută de căldura lor, și prin urmare de aceste să se și slujească.

Balș.

No. 2.916. Raportul No. 12.421 al Isprăvniciei ținu-
1848 tuluĭ Neamțu către Departamentul Trebilor din Lăun-
Dec. 20. tru al Moldoveĭ.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru.

Ispr. țin. Neamțuluĭ.

Raport.

Rosienescul domn Potpolcovnic Eiler prin adres No. 105 mijlocind a i se da lesnire de trăsurĭ pentru expeduirea până în Capitalie a unor oamenĭ arestațĭ de d-sa la moșiile Hangu și Bălțătesciĭ din acest ținut, pe lângă care s'a maĭ sporit și pe un supus austriecesc Iohan Crimer ce s'a prins în târgul Piatra, și carĭ urmează a se transportà subt convoiŭ a ḑece Cazacĭ întovărășițĭ de înadins ofițer și unter-ofițer; nu maĭ puțin să se îndemâneze atât hrana arestuiților cum și a Cazacilor pe vremea călĕtorieĭ lor.

Isprăvn. de îndată pe de o parte a și regularisit în urmare trădarea trăsurilor trebuitoare cu slobоḑire și a înadins . . . . . organisator pentru îndestularea lor, iar pe de alta, după datorie se supune cunoscințiĭ cinstituluĭ Depart. atât mijlocirea d-luĭ Potpolcovnic către Isprăvnicie cât și punerea eĭ în lucrare.

Pentru d. Ispr., C. Zaharia.

Raportul No. 3.203 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.917. 1848 Dec. 20.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Dolj.

Vĕḑêndu-se cererea ce face cinst. Departament prin porunca cu No. 3 819 d'a i se trimite şi alţĭ treĭ arestanţĭ spre îndeplinirea raportuluĭ acesteia cu No. 2.239, pe lângă care i s'aŭ înaintat numaĭ patru, fiind ceruţĭ şi aceştia de către Exelenţia Sa Gheneral-Maior Danilevski, plecat se rĕspunde că Cârmuirea a înaintat acolea atâţia revoltanţĭ pentru câţĭ adecă a şi avut porunca Exelenţiĭ Sale d-l Gheneral-Leitenant Gasfort, dar de vreme ce în convertul Exelenţiĭ Sale ce s'a înaintat în primirea d-lui Maior-Gheneral Danilevski se cuprind şeapte arestanţĭ, binevoească cinst. Departament a întrebà pe d-l Gheneral-Maior Danilevski, cum se numesc aceĭ treĭ arestanţĭ ce lipsesc din numĕrul acelor şeapte, care sciinţă se va împărtăşì în urmă Cârmuiriĭ, ca să scie ce urmare să facă asupra acesteĭ nepotriviriĭ.

Cârmuitor, Filişanu.
Secretar, N. Greceanu.

La secsia 1.
Or. Craiova.

(Resoluţie:) Să se ceară această sciinţă de la Exelenţia Sa Gheneralul Danilevski, ca să se deà pe urmă în cunoscinţa cinst. Cârmuiriĭ pentru punerea la cale şi poruncii cu No. . . .

Adresa No. 38 a Comisieĭ pentru desarmare din Bucurescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.918. 1848 Decemvr.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Comisia întocmită pentru desarmarea Capitaleĭ.

Bucurescĭ.

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Luându-se în de aproape băgare de seamă cuprinderea adresuluĭ aceluĭ cinst. Departament de subt No. 983, atingĕtor de regulele ce urmează a se păzì la darea înapoĭ a armelor depuse, Comisia a întîmpinat următoarele nedumeririĭ:

No. 2.918. 1848 Decemvr. La art. 1, în care se dă voe arendaşilor şi epistaţilor de moşiĭ să-şĭ poprească până la patru arme de foc, subt chezăşia proprietarilor, fiind că uniĭ poate le-aŭ depus la această Comisie, şi acum voesc a şi le luà înapoĭ, cu ce forme se pot înapoià?

La art. 2, în care se dice că boerilor şi neguţătorilor ştiuţĭ să li se deà la drum o puşcă saŭ o pereche pistoale, nu se deslusesce dacă după întoarcere-le din călĕtorie urmează a le depune iarăşĭ la Comisie, şi slobodirea acestor arme urmează a se face după deslegarea aceluĭ cinst. Departament, unde vor da şi chezăşiĭ. Dar fiind-că prin maĭ multe adrese ce a îndreptat acel cinstit Departament Comisieĭ, alăturând reclamaţiile proprietarilor de arme, lasă în dispositia Comisieĭ a îndestulà cererile lor, potrivit cu dispositiile cuprinse în sus numerarisitul adres;

Comisia dar, necunoscêndu-se în competenţă d'a primì chezăşiĭ saŭ a da arme, decât numaĭ după o deslegare hotărîtoare a aceluĭ cinst. Departament, are cinste a-l rugà să binevoească a-ĭ face o desluşire lămurită asupra expuselor nedumerirĭ.

Polcovnic, Frederic.
Polc., N. Lahovari.

(Resoluţie:) Fiind-că după decretul cinst Căimăcămiĭ No. 1.567 s'a făcut cuvenita lucrare într'aceasta, va sta la delă.

No. 2.919. 1848 Dec. 20. Corespondenţă din Iaşĭ către „Bucovina". No. 12. 1848. 24. XII. Supl. II.

Moldova. Iaşĭ.—În 15 Dechemvrie a fost seanţă extraordinară subt presidenţia Domnuluĭ pentru cele două decimĭ ce aŭ a se aruncà pe ţeară, o decime se va da de către ţĕranĭ şi alta de către proprietariĭ cu moşiĭ locuite, pentru ca să se poată ţiné oştile ruseştĭ în ţeară. În această seanţă s'aŭ orânduit şi comisariĭ ce aŭ a face această înţeleaptă analoghie, care-s: Logof. Costachi Mavrocordat, Logofĕtul Scarlat Miclescu, president Divanuluĭ Domnesc, Hatmanul Iordachi Costachi Lăţescu, Vornicul Scarlat Crupenski şi Visternicul Aleco Rosnovano (ce aspiră la ministeria finanţelor). Această comisie a şi început lucrările eĭ.

În sĕptămâna trecută unul din ceĭ maĭ însemnaţĭ boerĭ aĭ ţĕriĭ a fost invitat de către d-luĭ Tomanski, locotenentul Consululuĭ rusienesc, ca să primească însărcinare de a fi comisar la analoghia dăriĭ pe ţeară. Acest boer a întrebat pe Consulul, în puterea căreĭ poruncĭ se întemeiază o asemenea comisie, şi rĕspunsul primì că din

porunca Generaluluĭ Lüders, adăogì, că el nu cunoasce în ţeară două autorităţĭ, adecă pe acea a luĭ Sturdza şi pe a luĭ Lüders, nimicnicească cea dintâĭ, şi celeĭ de a doua va rĕspunde; că Reglementul lămurit rostesce că nicĭ o dare pe ţeară nu se va face, fără înadinsă poruncă din partea ambelor curţĭ. Această dare atuncia ar puté să se facă, când statul nu ar avé închipuire, aceea ce nu lipsesce astădĭ, adecă poşlina, reserva şi a. No. 2.919. 1848 Dec. 20.

La întîmpinarea făcută de către Consul că acestea s'aŭ dăruit luĭ Vodă de către Adunare, boerul rĕspunse că i s'aŭ dat, că poate se va săturà, însă eĭ saŭ înşelat, şi maĭ ales că Adunarea a socotit că ţeara n'ar avé nicĭ odată nevoe de banĭ, acum aflându-se în strîmtorire, se pot luà aceste darurĭ patriotice şi a se întrebuinţà în ţinerea oştirilor străine şi numaĭ la neajungere s'ar puté face vre-o chibzuinţă întru aceasta. Consulul la toate cuvintele vredniculuĭ boer rĕspunsè că: aveţĭ dreptate, dar n'am ce vĕ face.

Între resultatul atâtor suferinţĭ şi nădejdĭ înşelătoare, iată ambele părţĭ înţeleg satisfacţia cuvenită Moldovenilor.

Adresa No. 1.480 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.920. 1848 Dec. 21.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 359.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Vremelnicescul Comănduitor al oştiriĭ prin raportul No. 2 321, urmat după al Comănduitoruluĭ polculuĭ No. 1-iŭ Maior Paznanski, aflat la oraşul Craiova, supt No. 826, face cunoscut Căimăcămieĭ, că după înţelegerea ce a avut pomenitul Comănduitor cu Cârmuitorul judeţuluĭ Mehedinţĭ, s'ar aflà la oraşul Turnu-Severin o cătăţime iarbă de puşcă şi plumb pregătite de d. Nicolae Opran în vremea trecuteĭ întâmplărĭ, când s'a aflat Cârmuitor al aceluĭ judeţ, cerênd tot de-odată a se poruncì trimiterea acestor obiecte în primirea ḑisuluĭ Maior pentru neapĕrata trebuinţă ce are acel polc de asemenea moniţie; Căimăcămia dar aprobând cererea de mai sus, poftesce pe cinstitul Departament ca, după înţelegerea ce va avé maĭ întâiŭ cu Comănduitorul oştiriĭ, căruia s'a scris într'aceasta cu porunca No. 1.481, să poruncească slobodirea aceĭ

No. 2.920. 1848 Dec. 21. ierbĭ și plumb în primirea pomenituluĭ Maior îngrijind tot de-odată a avé cinstitul Departament cunoscință de cătățimea și calitatea în care se va aflà.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Or. Bucurescĭ.

No. 2.921. 1848 Dec. 21. Nota No. 803 a Secretariatuluĭ de Stat al Țĕriĭ-Românescĭ către Agenția Austrieĭ.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 133. S. fr. Secr. St.)

A l'Agence d'Autriche.

Monsieur l'Agent,

Je me suis empressé d'appuyer auprès du département de l'Intériour la plainte du sujet autrichien Jacob Pineles, dont traite la note que vous avez bien voulu m'écrire, en date du 8 décembre c. No. 3.599.

Ce départament, par sa réponse sous No. 3.193, vient de m'informer, qu'à la suite d'une enquête qu'on a fait faire, s'étant assuré que le susmentionné Jacob, pour ne pas avoir un logement militaire chez lui, s'est entendu avec un pisser russe, auquel il donnait une piastre par jour, pour qu'il ne restât pas chez lui, a annulé immédiatement cet arrangement, en imposant l'obligation, à l'un de rocovoir le pissor dans sa maison, sans lui fournir la nourriture, et à l'autre de se contenter du logement avec la chauffage et l'éclairage, sans demander autre chose.

En portant ce qui, etc.

No. 2.922. 1848 Dec. 22. Adresa No. 4.143 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Poliția din Bucurescĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La Poliția Capitaleĭ.

La raportul cinst. Polițiĭ de subt No. 15.167, Departamentul spre rĕspuns grăbesce a-ĭ face cunoscut, că cât pentru eșitul din slujba miliției căpitan Fărcășanu, să deà sciință cât maĭ neîntârdiat, în ce parte de loc se va fi aflând, spre a se face cele de cuviință. Iar pentru ceea ce se atinge de chezășiile luate de la celelalte treĭ fețe, să se înțeleagă cu Exelenția Sa d-l Gheneral-Maior Danilevski, Comandirul ostășesc de aicĭ.

Adresa No. 4.144 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie. No. 2.923 1848 Dec. 22.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Raport la Căimăcămie.

Dintre arestanţiĭ ce se află trimişĭ la Poliţia Capitaleĭ subt prepus că s'aŭ dovedit uneltind învităţĭ de nesupunere către locuitoriĭ a două sate din cuprinsul plăşiĭ Obilesciĭ, judeţul Ilfov, s'a arătat cu jalbă arătând că în vremea de două lunĭ de ḑile de când se află arestuiţĭ, nicĭ un fel de cercetare nu i s'a făcut, şi fiind-că pentru aceştĭ oamenĭ Departamentul prin raportul No. 1.399 din 19 Octomvrie a supus la cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ împrejurările ivite asupra lor, după care neprimindu-se până acum nicĭ un fel de rĕspuns, şi prin plecatul acesta are cinste a rugà pe cinst. Căimăcămie ca să binevoească a grăbì darea cuviincioaseĭ deslegărĭ de urmarea ce ar trebuì să se facă atât cu aceştia cât şi cu alţiĭ carĭ s'ar dovedì cu asemenea întreprinderĭ vătĕmătoare liniştiĭ.

Adresa No. 4.159 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Logofeţia Credinţeĭ. No. 2.924. 1848 Dec. 22.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Otnoşenie la Logofeţia Credinţeĭ.

După ofiţiala încunoscinţare ce a făcut Departamentuluĭ Exelenţia Sa d-l Gheneral-Maior Danilevski, Comandantul ostăşesc de aicĭ, că lemnele ce s'aŭ dat de Igumenul mânăstiriĭ Văcărescĭ pentru încălḑirea clădiriĭ, unde sînt aşezaţĭ arestanţiĭ politicĭ şi caraulele, se apropie a se isprăvì, când tot de-odată a adus poftitoare rugăciune a se face cele de cuviinţă şi pentru viitor, atât pentru odăile ce sînt ocupate de arestanţĭ şi acele unde lucrează cinst. Comisie întocmită pentru cercetarea lor, cât şi ale caraulelor cu comanda, Departamentul grăbesce cu cinste a împărtăşì aceasta cinst. Logofeţiĭ, şi tot într'o vreme o roagă plecat ca spre întîmpinarea acesteĭ neapĕrate trebuinţĭ să se îndatoreze Igumenul pomeniteĭ mânăstirĭ a da lemne de foc din pădurile mânăstirescĭ, şi pentru a lor transportuire chibzuind cinst. Logofeţie ca câte care ar trebuì spre acest sfârşit, să încunoscinţeze Departamentuluĭ cât s'ar puté maĭ neîntârḑiat, spre a se da cuviincioasele poruncĭ.

No. 2.925. 1848 Dec. 22. **Depeşa luĭ de Ségur, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Drouyn de Lhuys.**

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

La Transylvanie continue à être le théâtre des plus désolantes scènes de destruction.

Avant-hier le Gouverneur général de cette Province, qui ne dispose que de 8.000 hommes de troupes, fit savoir au Consul d'Autriche que, comme les armées impériales autrichiennes refoulaient l'armée hongroise vers sa province, il allait faire évacuer les caisses publiques et les archives de son gouvernement sur la Valachie.

Hier sont arrivés deux députés de Transylvanie pour demander au Général Luders et au Pacha d'intervenir militairement en leur faveur. Je me suis rendu chez de Consul de Russie; je l'ai trouvé très disposé à faire ce qu'on lui demandait, mais ne l'osant pas. Je suis convaincu que si Fuad Effendi avait pris sur lui d'agir, les agents russes n'auraient pas hésité un seul instant. Je suis allé chez Fuad Effendi pour l'engager à ne rien compromettre; il avait déja pris sont parti dans ce sens, et s'était refusé à toute intervention.

Les deux Commissaires, russe et turc, ont expédié chacun un courrier extraordinaire à leur gouvernement pour demander des instructions. J'ai profité du courrier de Fuad pour écrire au Général Aupick.

Tout sera sans doute fini quand les réponses arriveront. Fuad a donné l'ordre aux troupes turques sur la frontière de bien accueillir tous les émigrés, sans distinction de parti, après toutefois les avoir désarmés.

Veuillez agréer, etc.

(Signé:) De Ségur.

P. S. du 14 janvier. Hier on a tenté une nouvelle démarche auprès de Fuad; cette fois il suppose, je crois, que l'insinuation avait un caractère russe; on lui a demandé, puisqu'il ne voulait pas faire entrer l'armée turque en Transylvanie, de laisser au moins à la milice valaque la liberté de se porter au secours de ses frères de race; il a opposé à cette demande un nouveau refus.

(Signé:) De Ségur.

Adresa No. 1.527 a Căimăcămieĭ Țěriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.926. 1848 Dec. 23.

(Original. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Țěriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenția sa Gheneralul Lüders, prin notă sub No. 186 cere a i se încunoscință pricina pentru care Eftimiè Beșteleĭ s'a dat de acel cinstit Departament a se pune la areștul de la mânăstirea Văcărescĭ.

Căimăcămia poftesce pe cinstitul Departament ca să grăbească a o încunoscință de învinovățirea aceluĭ Bèșteleĭ, spre a o comunică și din parte-ĭ Exelențiĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 5.829 a Sfatuluĭ orășenesc al Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ. No. 2.927. 1848 Dec. 23.

(Orig. Arch. St. M. de.Interne. Dos. No. 549.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Sfatul orășenesc din Bucurescĭ.

Se alătură pe lângă acest raport listă de cheltuelile urmate în trecuta lună Noemvrie în felurĭ de trebuințe la localul Ex. Lor Fuad Efendi și Omer Pașa, precum și în plata birjilor ce aŭ umblat cu Ex. Lor pașalele Kerim și Nisit și cu Sali Efendi, carĭ peste tot însumează leĭ 22.963 par. 20, și este rugat cinstitul Departament să binevoească a pune la cale grabnica întoarcere a lor la cassa orașuluĭ, cu carĭ să se întîmpine neapěratele cheltuelĭ ce urmează în fie-care ḑi.

President, C. Lens.
A. Xenocratis, R. Simonide.

No. 2.928. 1848 Dec. 23. **Depeşa luĭ de Ségur, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Drouyn de Lhuys.**

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

J'ai eu l'honneur de vous entretenir, dans deux de mes dernières dépêches, de l'attitude plus modérée que semblent prendre les agents de la Russie. Cette' attitude n'a pas duré longtemps, soit que le général Duhamel ait de lui-même voulu remonter l'esprit du parti russe, par un acte d'autorité de nature à faire contrepoids aux nouvelles reçues ici de Constantinople et qui annonçaient les démarches des deux Ministres de France et d'Angleterre, soit qu'il ait reçu des ordres de Pétersbourg, il a fait procéder, ces jours-ci dans les districts, à des arrestations politiques dont on porte le nombre de 50 à 60: Comme pour les arrestations précédentes, les prisonniers sont amenés de jour, avec une escorte de Cosaques. Voilà encore la position des agents de la Porte, et principalement de Fuad Effendi, devenue fausse de tous points. Voilà ce peu de considération que les Turcs avaient retrouvé depuis quelques jours, compromis. La Russie habitue ainsi la population valaque à penser que tout vient d'elle; qu'elle n'a rien à attendre de Constantinople. C'est une prise de possession morale, en attendant mieux sans doute. Le résultat de tout ceci a été d'un côté une véritable panique répandue dans les rangs de ceux qui, même d'assez loin, ont pris part à la révolution, et d'une autre part une satisfaction non déguisée chez les vieux boyards.

J'ai eu l'honneur de vous parler, Monsieur le Ministre, de quelques insinuations jetées dans le public de Bucarest au sujet d'un Etat indépendant composé des deux Principautés, avec le Prince de Leuchtenberg pour souverain. Depuis plus d'un mois déjà je n'avais plus entendu parler de ce projet. Mais il y a quatre jours, Fuad Effendi m'a appris que M. de Stirbey, l'un des hommes les plus considérables de ce pays, puisqu'il s'est mis sur les rangs pour être nommé Hospodar, et qui du reste appartient au parti russe, était venu lui parler de cette idée d'un Etat indépendant et lui avait développé une heure durant, les considérations qui devaient porter la Sublime Porte à s'assurer par ce moyen une barrière contre la Russie. M. Stirbey, sans nommer personne, parlait,

comme devant être placé à la tête d'un pareil Etat, d'un Prince d'une Maison régnante. J'avais à peine reçu cette communication de Fuad Effendi, que l'homme, sans contredit le plus dévoué à la Russie, M. de Mavros, esprit souple, intrigant, beau parleur, est venu me faire une visite et après une longue conversation sur la politique générale, m'a tout naturellement entretenu des Principautés et de leur avenir. Il a longuement déploré cette double occupation turque et russe qui ruine m'a-t-il dit, le pays, et pour employer ses propres paroles „finira, Dieu sait quand." J'ai, comme lui, exprimé le regret qu'un poids pareil pesât sur la Valachie, et j'ai ajouté qu'avec 6.000 hommes de troupes valaques qu'on est en train d'organiser, je me croirais suffisamment fort pour maintenir l'ordre dans tout le pays. M. de Mavros n'a pas partagé ce sentiment: Pour lui, il n'y a pas de paix possible pour la Principauté, si un corps de 5 à 6.000 hommes de troupes étrangères n'y séjourne pas pendant 4 ou 5 années au moins. Comme je lui avais demandé si ce petit corps d'armée devrait, d'après lui, être composé de troupes turques et russes, il m'a répondu que non, qu'il ne fallait pas que les Turcs s'habituassent par trop à se regarder ici comme chez eux; car tôt ou tard, l'Europe en viendrait à constituer un Etat indépendant des deux Principautés, que les amis des Turcs eux-mêmes devaient le désirer; car cet Etat couvrirait entièrement la Turquie. Comme je ne répondais pas à ces ouvertures, M. de Mavros m'a dit alors: „Est-ce que vous n'êtes pas de mon avis?" No. 2.928. 1848 Dec. 23.

„Je n'ai nulle mission, lui ai-je répondu, pour parler sur de pareilles questions; je ne suppose pas que vous, non plus, vous ayez mission de le faire, et comme je pense que nous ne sommes en ce moment que des amis faisant de la pure théorie, je vous dirai que la Turquie serait bien mieux couverte si vous composiez votre nouvel Etat des deux Principautés d'abord, et de la Bessarabie ensuite." Après quelques hésitations, M. de Mavros, évidemmment embarrassé, m'a répondu: „Eh pourquoi pas!" „Maintenant lui ai-je dit, la difficulté sera de trouver un Prince, car les prétendants ne manqueront assurément pas; or il pourrait se faire que dans sa renonciation aux droits de suzeraineté, la Porte eut exclu un Prince russe de la couronne bessarabo-moldo-valaque." Ici M. de Mavros a promptement et vigoureusement fouillé dans toute sa science historique, pour me prouver que des alliances de famille n'amenaient pas nécessairement des alliances politiques.

No. 2.928. 1848 Dec. 23. Il n'a pas prononcé une seule fois, je dois en convenir, le nom du gendre de l'Empereur Nicolas, mais tout ce qu'il disait contenait évidemment le nom de ce Prince.

Vous allez être surpris assurément, Monsieur le Ministre, de voir M. Stirbey, aspirant à l'hospodarat, songer à appeler au trône des Principautés un Prince étranger, et votre surprise s'augmentera sans doute lorsque j'aurai eu l'honneur de vous dire que M. de Mavros est le beau-père de M. de Cantacuzène, fils du Caimacan actuel, lequel Caimacan aspire lui aussi à l'hospodarat. Mais dans ce pays de jalousie et de compétition perpétuelle, on aimera toujours mieux voir un étranger au pouvoir que d'y voir un rival heureux, et l'on sacrifierait volontiers toutes les chances qu'on a d'arriver, à la condition d'obtenir la certitude que tous les rivaux qu'on a, perdront les leurs.

En définitive, l'idée de donner le Duc de Leuchtenberg pour souverain à ces Principautés ne me paraît plus une idée mise en avant par quelques enfants perdus, comme j'étais tenté de le croire dans les premiers moments de mon arrivée ici

La fête de la St. Nicolas, célébrée à Bucarest avec tant de pompe, a donné lieu à certains faits qui ne se sont produits pour le public que depuis. J'avais eu l'honneur de vous annoncer une amnistie pour ce jour-là; l'amnistie a eu lieu, mais pour des crimes et des délits qui n'avaient aucun rapport à la politique. Le Caïmacan a usé en cela du droit que lui conférait le Règlement organique, seulement il s'est dispensé de parler de son projet à Fuad Effendi, qui ne l'a connu que par les journaux et lorsqu'il était déjà réalisé. D'un autre côté, le président de la municipalité de Bucarest, étant allé haranguer le Général Duhamel, a signalé à tout son intérêt, comme il l'aurait pu faire à l'hospodar lui-même, s'il y avait en ce moment un hospodar, les améliorations que la ville comptait introduire dans les divers services publics: Il lui a parlé des réparations que réclamait le pavé des rues; du projet d'établir un moulin à vapeur, afin de régulariser la mouture à l'époque où les glaces arrêtent les moulins hydrauliques; et il parle aussi de la nécesité de généraliser l'éclairage, etc., etc.

Tout cela m'a paru grandement blesser le Commissaire ottoman, et en vérité il y a de quoi n'être pas très satisfait, quand on représente le souverain et qu'on apprend de pareilles choses.

La Porte ne sera jamais assez forte, à elle seule, pour faire partir les Russes des Principautés, et tant que les Ruses y res-

teront, ils feront tout et laisseront tout faire pour y décrier l'autorité du Sultan. No 2.928. 1848 Dec. 23.

Il doit y avoir depuis hier des mouvements de troupes russes, car voilà déjà deux Français qui se sont plaint à moi, l'un de ce qu'on lui annonçait qu'il aurait un Colonel russe à loyer et qu'il devait tenir quatre pièces à la disposition de ce Colonel; l'autre que des soldats russes avaient envahi sa maison. Je n'ai pas besoin de vous dire, Monsieur le Ministre, que je suis intervenu aussitôt et que les maisons de nos deux compatriotes ont été débarrassées de leurs hôtes. Toujours est-il que ces mouvements me paraîtraient plutôt annoncer l'arrivée de quelques renforts russes, qu'un simple changement de logement pour des soldats déjà établis en ville. Il se pourrait cependant, que le froid de 18 à 23 degrés que nous éprouvons, ait porté le Général Luders à faire entrer en ville des troupes, trop mal logées dans les villages environnants.

J'ai eu l'honneur de vous annoncer dans le temps, qu'il avait été procédé au désarmement général de la Principauté. Ce désarmement n'a pas eu tous les résultats qu'on en attendait. L'autre jour, le secrétaire d'Etat m'assurait que sur 12 à 14.000 armes qu'on avait quelque raison de supposer exister à Bucarest, il n'en avait pas été remis à l'autorité plus de 2.000. En présence de cet état de choses, on a commencé à montrer moins de rigueur, et l'on permet aujourd'hui aux voyageurs de cheminer armés; quelques personnes ont aussi obtenu des permis pour chasser avec des armes à feu.

La poste de la Transylvanie ne nous est pas parvenue hier.

(Signé:) De Ségur.

Scrisoarea luĭ Nicolae Bălcescu către Ion Ghica. No. 2.929. 1848 Dec. 23.

(Ion Ghica, Amintirĭ, pag. 242.)

Belgrad.

Iubite al meŭ Ghica,

Mĕ aflu încă aşteptând în Belgrad scrisorĭ de acasă şi pe Bălăceanu, care nu este de tot sănătos. Socotesc că într'o sĕptămână, cel mult, vom puté pornì spre Triest şi de acolo ne vom ambarcà pentru Constantinopol. Sînt nerăbdător să ajung acolo să fiŭ cu tine. De nu vom avé ce face acolo, apoĭ sînt hotărît să trec în

No. 2.929. Italia, de se va face pe acolo vre-un răsboiŭ. Sînt nesăţios de o
1848 viaţă activă. Ideea ta de o legiune română, care să meargă în Ita-
Dec. 23. lia, e irealisabilă din lipsa de oamenĭ. Tot ce am puté strînge este vre-o 30 tinerĭ dintre emigraţĭ, carĭ să voească a merge să se bată.

Cât pentru organisaţia unuĭ comitet, o aprobez şi socotesc a o face; pentru aceea am sprijinit părerea aceasta cu confraţiĭ meĭ prisonierĭ, când ne-am aflat la Semlin, acum două lunĭ, ca să ne ducem cu toţiĭ în Transilvania, să găsim şi pe ceĭ-alţĭ emigranţĭ şi să tocmim un Comitet. Eĭ însă n'aŭ aprobat şi aŭ fost de părere că maĭ întâiŭ să meargă la Viona să vadă starea lucrurilor, şi d'acolo ne-am dat rendez-vous în Transilvania, unde nu numaĭ că nu s'aŭ întors, dar nicĭ nu mĭ-aŭ maĭ scris, şi acum nu sciŭ de nicĭ unul unde se află. Afară de aceasta fondurile noastre sînt foarte neînsemnate, cu toate că am audit că sîntem acusaţĭ că am luat maĭ multe milioane. Acusaţie cu totul neadevĕrată, căcĭ trebue să sciĭ că cheltuelile extraordinare ale revoluţieĭ nu se urcă la maĭ mult de 700.000 leĭ, în plata progoanelor, plata agenţilor în străinătate, cheltuelĭ cu ţinerea Turcilor la Giurgiŭ, ţinerea trupelor luĭ Magheru, lefile comisarilor trimişĭ prin ţeară cu propaganda. Din această sumă scădênd 450.000 leĭ, lista civilă ce s'a economisit, cum şi alte economiĭ, rĕmâne învederat că revoluţia n'a costisit pe ţeară maĭ nimic. Acestea ţi le spun atât pentru sciinţa ta cât şi ca să poţĭ disculpà pe acolo revoluţia că ar fi sărăcit ţeara. Socotelile sînt lămurit tipărite în Monitor de baniĭ ce am găsit în cassă. Voiŭ ca viind acolo să lucrăm un mic uvragiŭ asupra I d e i l o r r e v o l u ţ i e ĭ r o m â n e. În starea de astădĭ a lucrurilor ne va fi cu anevoe a strînge banĭ prin subscripţie. Ţeara noastră geme sub un regim de teroare şi eŭ cred că numaĭ un răsboiŭ turco-rus poate schimbà starea de faţă. Spre aceasta trebue să ţintim.

Acolo vĕ faceţĭ mare ilusie asupra spirituluĭ Slavilor din Turcia şi Austria, socotindu-l anti-rus. E cu totul din potrivă. Rusia a lucrat puternic prin propagandă şi toate aceste popoare privesc şi aşteaptă pe Ruşĭ ca pe nisce liberatorĭ. Sînt de două lunĭ în mijlocul acestor popoare şi am vĕdut cu durere cât de mare este popularitatea Ruşilor. Până şi Româniĭ din Banat şi Transilvania îĭ doresc şi-ĭ aşteaptă să vie ca pe nisce mântuitorĭ. În Transilvania am stăruit mult pe lângă Comitetul român ca să facă propagandă în contra, dar n'a făcut nimic şi cu puţine dile până a nu plecà din Kronstadt, poporul strigà în gura mare ca să cheme

să vie Muscaliĭ, că-ĭ prăpădesc Unguriĭ. Barițṭ şi alţĭ Români inteligenţĭ ce se împotriviră fură insultaţĭ, ba încă un popă român din Săcele se făgăduì că va împuşcà pe Barițṭ. No. 2.929. 1848 Dec. 23.

Ce este bine în Transilvania este că Româniĭ sînt în picioare şi la trebuinţă vom puté cu înlesnire a recrutà oamenĭ, spre a intrà în ţeară. Sînt maĭ mulţĭ tinerĭ carĭ sînt în capul poporuluĭ şi s'aŭ făcut vestiţĭ, cum Iancul, Solomon şi alţiĭ. Toate posturile însemnate sînt în mâna Românilor. Emigranţiĭ noştri fac propagandă republicană şi anti-rusă. Transilvania se face cu totul ţeară românească. Laurianul şi Protopopul Papazolul erà să meargă la Viena.

Bălceanul îmĭ dă zor să sfârşesc. Aveam să-ţĭ scriŭ maĭ multe. Vina e a luĭ.

Multe complimente la M-me Ghica.

Salutare şi frăţie.

N. Bălcescu.

Scrisoarea luĭ I. V. Beldiman către Alecu Balş. No. 2.930. 1848 Dec. 23.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 13.208.)

Plecăciune vere Alecu,

După Înaltă însărcinare, vĕ recomanduesc alăturata jalbă a d-sale Ioan Cuza, făcêndu-vĕ cunoscut că Înălţimea Sa, în prilejul viitoarelor serbătorĭ, întorcênd milostivă privire asupra familieĭ jăluitoruluĭ, a binevoit a-ĭ hărăzì ertare din periorisirea în care se află, şi a rĕmâné slobod a merge orĭ unde, afară numaĭ de a intrà în Capitală, unde nu va avé voe. Mulţămit de dobândirea acestuĭ favor asupra numituluĭ, grăbesc a împărţăşì d-voastră Înalta bunăvoinţă spre cuvenita urmare. Iar sînt eŭ al d-voastră ca un frate şi slugă.

I. V. Beldiman.

Adresa No. 1.532 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Româneşcĭ către Departamentul Credinţeĭ. No. 2.931. 1848 Dec. 24.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 55/2.190. Secr. St.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Româneşcĭ.

Cinstituluĭ Departament al Credinţeĭ.

Fiind că mâne cu prilegiul serbăriĭ Nasceriĭ Domnuluĭ se va săvârşì la mânăstirea Sărindarul slujba sfinteĭ liturghiĭ la carea

No. 2.931. 1848 Dec. 24. va asistà şi Exelentia Sa Ghcneralul Lüders cu tot ştabul otăşesc. cinstitul Departament va poftì pe toţĭ domniĭ miniştriĭ şi boeriĭ în slujbă a se aflà la ḑece ceasurĭ evropienescĭ de dimineaţă în uniforma dumnea-lor la ḑisa mânăstire, de unde după săvârşirea slujbeĭ este a merge cu toţĭ spre felicitaţia Exelenţiilor Sale după obiceiŭ.

No. 2.932. 1848 Dec. 24. Adresa No. 1.533 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Generalul Lüders.

(Conc. Arch. St. Dos. No. 2.212/92. Secr. St.)

La Gheneralul Lüders.

Exelenţie!

Departamentul trebilor din Lăuntru prin raportul No. 3.369 arată că mulţĭ dintre locuitoriĭ ţĕriĭ pentru felurite în parte trebuinţe de negoţ cer a li se slobodì pasporturĭ pentru trecere peste graniţă, uniĭ în Austria, alţiĭ în Turchia, iar alţiĭ în Moldavia; că ca să se poată slobodì acele pasporturĭ după cerere, Poliţia s'a cunoscut datoare a face întrebare Comisieĭ întocmită pentru cercetarea arestuiţilor politicĭ, dacă feţele carĭ aŭ cerut pasporturĭ nu sînt din acelea ce urmează neapĕrat a trece prin cercetarea eĭ;

că acea Comisie a răspuns că dînsa neputĕnd cunoasce maĭ înainte resultatul lucrărilor sale, prin urmare nicĭ poate da încredinţare Poliţieĭ de pot fi cerute saŭ nu în cercetare;

şi că din acest răspuns al Comisieĭ neputĕnd resultà decât de a nu se slobodì nimănuĭ pasport pentru trecerea peste graniţă, iar neguţătorilor pe carĭ trebuinţa negoţuluĭ îĭ cere a trece peste graniţă se aduce vătĕmare la interesul lor, nedându-li-se voe pentru trecere, cere ḑisul Departament a i se da deslegare de urmare.

Sub-însemnatul aducĕnd cu cinste la cunoscinţa Exelenţiĭ Voastre împrejurarea maĭ sus arătată, vĕ roagă ca luându-le în băgare de seamă să binevoiţĭ a-l împărtăşì cu povĕţuitor răspuns de urmarea ce se cuvine a se face când se vor adresà cu cerere de pasport pentru trecerea peste graniţă, feţe carele nu sînt însemnate pe lista ce are Comisia întocmită pentru cercetarea arestuiţilor politicĭ cuprinḑĕtoare de feţele carele trebuesc a trece prin cercetarea eĭ, după care să se poată da Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru ceruta deslegare de urmare.

Primiţĭ, Exelenţie, încredinţarea ceĭ maĭ înalte consideraţiĭ şi stime.

Adresa No. 1.538 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.933. 1848 Dec. 24.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exelenţia Sa Gheneralul Lüders prin notă No. 200 pune înainte Căimăcămieĭ că Comisia cercetătoare, după cercetarea acturilor nepravilniculuĭ guvern revoluţionar, a găsit că un Costache Romanescu ce se află acum în judeţul Vlaşca, a luat parte activă în faptele revoluţionarilor, şi că urmează a se arestuì şi în bună pază să se trimiţă la Comisie spre cercetare; şi cere Exelenţia Sa ca să se facă punere la cale de a se arestuì fără zăbavă numitul Costache Romanescu prin marafetul cinovnicilor Poliţieĭ pămîntenescĭ, şi în bună pază să se trimiţă aicĭ la Bucurescĭ la Comandantul domnul Gheneral-Maior Danilevski.

Căimăcămia încunoscinţând de aceasta pe cinstitul Departament, îl poftesce ca îndată să deà porunca sa către Cârmuirea judeţuluĭ Vlaşca pentru îndeplinirea cereriĭ Exelenţiĭ Sale Gheneraruluĭ Lüders.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 1.548 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Sfatul administrativ extraordinar. No. 2.934. 1848 Dec. 24.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar.

Se trimite pe lângă aceasta în chibzuirea cinstituluĭ Sfat administrativ extraordinar adresul cinst. Departament din Lăuntru cu No. 1.168, atingĕtor de suma de leĭ una sută douĕ-ḑecĭ şi şease No. 126, plata a douĕ sobe de fier ce s'aŭ luat pentru curtea Exelenţiĭ Sale Fuad Efendi, precum şi de cererea ce face Sfatul orăşenesc de a i se da deslegare cum trebue să urmeze în asemenea cererĭ grabnice ce i se fac din partea otomanicească; şi este poftit cinst. Sfat administrativ extraordinar pe de o parte a chibzuì fondurile din carĭ urmează a se întoarce în cassa Sfatuluĭ orăşenesc

No. 2.934. 1848 Dec. 24. cheltuiţiĭ leĭ una sută douĕ-ḑecĭ şi şease, iar pe de alta a hotărî cum trebue a urmà în expusa întrebare, încunoscinţând şi Căimăcămieĭ a sa chibzuire.

D-luĭ Şeful Departamentuluĭ din Lăuntru este însărcinat cu ceruta lucrare.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.935. 1848 Dec. 24.

Adresa No. 1.318 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 5 bis/2.079. Secret. St.)

Cinst. Căimăcămiĭ a Ţĕriĭ-Românescĭ.

Departamentul din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Buzăŭ fiind poruncită a cercetà o prigonire mijlocită între arendaşul moşieĭ Macoveiul cu locuitoriĭ clăcaşĭ de acolo, a întors raport la Departament subt No. 8.863 cu arătare de puţina isbutire ce a făcut în acea înprejurare, din pricina duhuluĭ de neastâmpărare ce adesea se însuflă acelor locuitorĭ de către doĭ preoţĭ din pomenitul sat, şi anume Michaiŭ şi Filotheiŭ sfătuindu-ĭ la neascultare şi la rĕsculărĭ în potriva legilor şi în potriva liniştiĭ şi făgăduindu-le drepturĭ anarchice.

Departamentul dar, după primirea ḑisuluĭ raport socotind drept a sa datorie, a scris Cârmuiriĭ ca pe însemnaţiĭ doĭ preoţĭ să-ĭ rădice şi să-ĭ trimiţă aicĭ, tot într'o vreme grăbesce a supune aceasta şi în cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ, cu adăogire de rugăciune ca, de se va găsì de cuviinţă, să se ieà înţelegere cu Prea Sfinţia Sa părintele Mitropolit, ca atât pentru stăvilirea zizăniilor urzite între locuitorĭ de către dînşiĭ, cât şi chiar pentru a lor pocăinţă, să se trimiţă la vre-o chinovie de părinţĭ, a petrece un când de vreme până îşĭ vor venì în cunoscinţă, pentru care va fi Departamentul împărtăşit cu cuvenita deslegare.

Pentru Şeful Departamentuluĭ, D. Ioanid.

Secţia 2. Şeful Secţieĭ, N. Pâcleanu.

(Resoluţie:) Se va cere de la Departamentul Credinţeĭ ca să aducă la cunoscinţa Prea Sfinţieĭ Sale Părinteluĭ Mitropolit împrejurarea aceasta spre a se trimite aceĭ preoţĭ la vre-un chinovion spre pocăinţă; tot de-odată se rĕspunde Departamentuluĭ din Lăuntru ca să poruncească a se aduce în bună pază aicĭ aceĭ preoţĭ şi a se trimite la sfânta Mitropolie spre ḑisa urmare.

C. Cantacuzino.

Adresa No. 4.253 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie. No. 2.936. 1848 Dec. 24.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Raport la cinstita Căimăcămie.

Spre îndeplinirea celor poruncite prin decretul cinst. Căimăcămiĭ subt No. 1.527, Departamentul cu cinste grăbesce a-ĭ supune la cunoscință, că praporcicul Eftimie Beșteleĭ se află trimis de cinst. Cârmuire a județuluĭ Dâmboviței cu raport de subt No. 2.895, cuprindĕtor că după găsirea cu cale a Exelențiĭ Sale d-l Gheneral-Maior Engelgard, numitul fiind pus la arestul Poliției locale, pentru cuvînt că a luat parte la evenimentele trecute, prin ocuparea postuluĭ de Subt-cârmuitor la plasa Ialomițiĭ dintr'acel județ și pentru propaganda ce a făcut prin multe sate din predisa plasă; și acum iarăși după înțelegerea ce a avut cu Exelenția Sa, s'a hotărît a se da în cercetarea cinst. Comisiĭ orânduită pentru arestanțiĭ politicĭ, pe care și Departamentul l-a înaintat îndată cu adres din parte-ĭ către Exelenția Sa d-l Gheneral-Maior Danilevski, Comandantul ostășesc de aicĭ, ca să se îndrepteze în cercetarea expuseĭ cinst. Comisiĭ.

Aceste fiind împrejurările ce figurează asupra numituluĭ Beșteleĭ, plecat se supune la cunoscința cinst. Căimăcămiĭ după poruncă.

Raportul No. 15.560 al Polițieĭ Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.937. 1848 Dec. 24.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Poliția Capitaleĭ.

Raport.

La porunca cinstituluĭ Departament cu No. 4.143 am cinste plecat a face cunoscut că d-luĭ căpitan Fărcășanu poate să se afle la Caracal, locul nasceriĭ Domnieĭ-sale, și trebuința ce are cu numitul se poate îndeplini prin locul competent.

Șeful Polițieĭ, Colonel Voinescu.
Secretar, G. Rudeanu.

No. 2.938. 1848. Dec. 24.

Raportul No. 3.344 al Cârmuirii de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Departament din Lăuntru.

Cârmuirea jud. Dolj.

Subt-cârmuitorul plășiĭ Câmpuluĭ, prin raportul cu No. 43 de la 4 Octomvrie încetat, a dat în cunoscința Cârmuiriĭ că d-lor Petrache Moșcanul și Gheorghe Topuzi, oameniĭ d-luĭ dohtor Petre Veron, la 27 ale trecuteĭ lunĭ Septemvrie viind de la pădurea Scorila, unde eraŭ orânduițĭ cu vîndarea lemnelor, când aŭ ajuns la satul Moțățeĭ, s'aŭ pomenit încunjurațĭ de locuitoriĭ satelor Cetatea, Ulmu, Fântâna-Banuluĭ, Morenĭ, Huniea, Maglavitu, Comanĭ și Calafatu, fiind toțĭ adunațĭ și revoltațĭ a merge în ajutorul rebeluluĭ Gh. Magheru, aŭ cerut reclamanților prin silnice împilărĭ ca să le întoarcă baniĭ ce le-aŭ luat, când eĭ aŭ mers de aŭ cumpĕrat lemne, subt pretext că copaciĭ sînt crescuțĭ de Dumnedeŭ; iar numițiĭ vĕdêndu-se ocolițĭ de o mulțime de oamenĭ cu sulițe și căncĭ în mânĭ, și unindu-se a nu le primejduì viața precum se lăudaŭ, aŭ fost silițĭ de le-aŭ dat 183 #, fiind față și d-l Pitarul Dumitrie Părăianu, pe care maĭ înainte îl prinsese eĭ și îl țineaŭ, și că numițiĭ păgubașĭ cer despăgubire. După care dându-se poruncă aceĭ Subt-cârmuirĭ, ca să cerceteze, și descoperind adevĕrul să supue pe aceĭ revoltațĭ la despăgubirea reclamanților, se primì acum raportul cu No. 522 în cuprindere că după adevĕrul ce a descoperit, îndatorând pe numițiĭ locuitorĭ ca să despăgubească pe reclamanțĭ de aceĭ 183 # prin dreaptă analoghie, cele dintâiŭ patru sate adecă: Cetatea, Ulmu, Fântâna-Banuluĭ și Moreniĭ, aŭ primit ca să facă jăluitorilor despăgubire de aceĭ banĭ netăgăduind luarea lor, iar cele-lalte: Huniea, Maglavitu, Comaniĭ și Calafatu se împotrivesc, dicênd că eĭ nu aŭ vĕdut pe păgubașĭ atuncĭ la jefuire, propunere care nu poate nimic ajută, în vreme ce cele-lalte patru sate arată că cu dînșiĭ aŭ fost și eĭ împreună la jefuire, ba încă Pârvu Preduță și Ion Crețu din Calafat (sat dintre care se împotrivesc) chiar aceștia aŭ prins pe jefuițĭ, propuind acele dintêĭ patru sate că sînt năpăstuite ca să plătească numaĭ ele baniĭ, și cele-lalte să rĕmâie apĕrate, în vreme ce toțĭ s'aŭ împărtășit din banĭ și aŭ săvârșit fapta.

Din toate acestea dar dovedindu-se că toate acele sate aŭ fost amestecate la săvârşirea fapteĭ, maĭ vîrtos că şi chiar jefuiţiĭ cunosc pe uniĭ din aceĭ locuitorĭ ce tăgăduesc că aŭ fost şi eĭ, Cârmuirea socotesce a eĭ datorie a supune plecat cinst. Departament această împrejurare, şi a-l rugà să binevoească a chibzuì cele de cuviinţă şi a-ĭ da poruncă de ceea ce trebue a urmà cu acele sate ce se împotrivesc la plată. No. 2.938. 1848 Dec. 24.

Cârmuitor, Filişanu.
Secretar, N. Greceanu.

La secţia 1-iŭ.
Or. Craiova.

Nota No. 3.951 a Agentuluĭ Austrieĭ către Secretariatul de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2.939. 1848 Dec. 25.

(Orig. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 144. S. fr. Secr. St.)

Bucarest.

En réponse à la note que l'honorable Secrétariat d'Etat a bien voulu adresser à cette Agence, en date du 6 novembre 1848, No. 287, concernant la prétention de M. le Colonel Salomon contre le Sr. Maghierou, par rapport à un cheval de selle, et que l'Agence a communiquée au Commandement général de Transylvanie, celui-ci vient de remettre la déclaration ci-jointe du Sr. Maghierou par laquelle ce dernier contredit les assertions de M. le Colonel Salomon, refuse de rendre le cheval et se déclare prêt à répondre de ce cheval devant les tribunaux.

Le Commandement général me charge d'ajouter que le Commandement militaire local à Hermanstadt a pris connaissance des deux lettres que M. Maghierou cite dans sa déclaration et sur lesquelles il fonde son refus.

Le soussigné profite de cette occasion pour réitérer à M. le Secrétaire d'Etat l'assurance de sa considération très distinguée.

Timoni.

A l'honorable Secrétariat d'Etat à Bucarest.

No. 2.940.
1848
Dec. 25.

Scrisoarea luĭ Ion Ghica către Dimitrie Brătianu.

(Orig. Col. D. Brătianu.)

Constantinopole.

Aci, după cum vĕḍ, s'aŭ cam ajuns Muscaliĭ cu Turciĭ în pricina Prinţipatelor; şi după cum ḍic uniĭ, soluţia nu va întârḍià. Prin curierul următor îţĭ voiŭ scrie poate maĭ desluşite lucrurĭ, fiind-că sînt rĕcit şi nu mĕ pociŭ duce să aflu lucrurĭ lămurite. Nu cunosc care sînt basele înţelegeriĭ, dar sciŭ foarte bine că a ajuns treaba la domnie şi că Muscaliĭ se vor trage la primăvară, dar cu ce condiţiĭ nu sciŭ, fiind-că deşi Muscaliĭ aŭ rĕspuns cabinetuluĭ englesesc că eĭ sînt gata a se trage orĭ-când va cere Poarta şi orĭ-când cabinetul otoman va socotì că poate chezăşui liniştea în Valachia şi orĭ-când va voì să ieà asupră-şĭ rĕspunderea pentru siguranţa boerilor; dar cabinetul engles saŭ Canning se vede că sfătuesce pe Turcĭ a nu luà o asemenea rĕspundere şi să lase pe Muscalĭ să ocupe Prinţipatele până ce se va aşezà un ce stabil. Muscaliĭ se vede că aŭ primit a se face îmbunătăţirile cuviincioase şi Titof cu Ali Paşa se ocupă; dar tot de-odată Hangeriŭ ţine pentru Bibescu, şi Turciĭ nu vor să-l primească; cât pentru ceea ce privesce Moldova, Sturdza este căḍut; Turciĭ nu-l vor şi Muscaliĭ nu-l sprijină.

Reacţia a speriat pe Turcĭ şi mĕ tem să nu fi făcut nouĕ concesiĭ Muscalilor; dar şi d'o fi aşà, am mare nădejde în viitor. Caută dacă poţĭ a interesà pe Buloz, pe Desprez şi pe redacţia gazeteĭ Débats şi tiparul german să trateze despre foloasele politice ce ar urmà din formarea unuĭ stat neutru român în felul Sviţereĭ şi împinge-te să vie chestiunea Polonieĭ pe masă, căcĭ atuncĭ este peste putinţă a nu tratà şi pe a noastră.

Ion Ghica.

No. 2.941.
1848
Dec. 25.

Extract din scrisoarea luĭ Emile de la Grange către Ion Ghica.

(Copie. Acad.)

...Je ne sais pas trop ce que vous faites à Constantinople; quant à moi, je suis tout à fait incapable de vous dire ce que je fais ici. Je crois qu'excepté la cuisine, je fais tout ce qu'un homme peut décemment faire pour ne pas mourir de faim. Imaginez-vous

que je me livre à la rédaction d'une foule de mémoires et de justifications plus drôles les unes que les autres. D'abord, il y a ceux qui ont conspiré avec les rebelles, puis ceux qui n'ont pas conspiré, puis ceux qui auraient pu conspirer, puis ceux qui ne savaient pas conspirer, puis enfin ceux qui ont conspiré pour trahir. Je vous assure que c'est à dégoûter de l'espèce humaine. C'est un charmant apprentissage moral et politique pour ma touchante inexpérience. Heureusement que les ducats se paient selon le thermomètre de la culpabilité, aussi je ne me charge que des plus coupables, et je vous assure que si ce que je leur fais leur sert à quelque chose, il faut qu'ils aient ou bien du bonheur ou des juges comme Mr. Brid'oison. No 2.941. 1848 Dec. 25.

Je ne vous dirai point les nouvelles de ce pays-ci, car on en fait trop. On a tué la semaine dernière Windischgraetz, Radetzki, les comtes Lazare, Betlen et le Général Cavaignac, du mercredi soir au samedi matin. On est tellement ennemi du sang versé à Bucarest, qu'on se contente de tuer comme ça, deux ou trois fois par jour, des gens qui se portent aussi bien et peut-être mieux que vous et moi. Cependant il est aussi juste de dire que le boyard devient d'un courage plus qu'extraordinaire. Ils ont le courage de dire ces misérables tompatera, que si les nobles armées impériales n'étaient pas venues à leur secours, ils se seraient battus contre le parti progressiste et auraient remporté une victoire que remporte dans de pareilles luttes le côté intelligent. Un tel raisonnement tombe de lui-même et prouve seulement que l'homme est de toutes les bêtes la plus sujette à de tristes illusions...

Raportul No. 8.322 al Cârmuiriĭ de Vlaşca către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneścĭ. No. 2.942. 1848 Dec. 26.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Departament al trebilor din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Vlaşca.

La porunca cinst. Departament cu No. 4.178, cu în copie după decretul cinstiteĭ Căimăcămiĭ subt No. 1.538 de la 24 Dechemvrie următoareĭ lunĭ, atingĕtoare de prinderea prin chip tainic a luĭ Costache Romanescu, că s'ar fi aflând acum în cuprinsul acestuĭ judeţ, şi trimiterea luĭ în bună pază acolo la cinst. Departament,

No. 2.942. 1848 Dec. 26. spre a se înaintà către d-l Comandant Gheneral-Maior Danilevski, cu plecăciune se rĕspunde că Cârmuirea făcênd pe dată urmare întocmaĭ cinst. poruncĭ, precum şi prin Poliţia oraşuluĭ, a descoperit cu încredinţare că numitul a trecut în Turchia cu pasaportul Statuluĭ subt No. 841, apoĭ după dînsul a trecut iarăşĭ în Turchia şi soţia sa, tot cu pasaportul Statuluĭ subt No 933, cu un Ioniţă feciorul şi Ioana slujnica, cuprindêndu-se în acel pasaport că merge în Turchia la soţul eĭ. Această descoperire stă acum în condica reghistratuluĭ acestuĭ judeţ de visa pasaportuluĭ cu deslușirea arătată.

Către aceasta se alătură plecat în original şi raportul Poliţieĭ de aicĭ pentru urmarea eĭ.

Cârmuitor, Const. Stefănescu.

No. 2 943. 1848 Dec. 26.

Scrisoarea luĭ A. G. Golescu către Ion Ghica.

(Ion Ghica, Amintirĭ, pag. 94.)

Paris.

Mon cher Ghica,

Cette décade a été stérile pour nous. Nous n'avons pas fait grande chose; l'élection du Président absorbait l'attention de tous: bien fou celui qui se serait hasardé à parler à quelques Français de Turcs, de Roumains ou de Cosaques. Le manque d'argent contient toujours les nôtres ici, et m'empêche aussi d'aller à Londres. Il y a plus de deux mois que personne n'a reçu ici de lettres de Bucarest. Les banquiers de chez nous ne veulent pas donner de lettre de change pour Vienne, ni pour Constantinople, encore moins pour Paris. Les 500 # qu'on attend de Mr. Colquhoun n'arrivent pas, et on n'en a point des nouvelles. Mais supposons qu'ils nous arrivent un de ces jours. C'est à peine de quoi suffire pour les dépenses que nous aurons fait jusque là, et de quoi payer le voyage d'ici à Constantinople pour deux ou trois d'entre nous. Que feront les autres? Je n'en sais rien. Balcescu Constantin a fait la sottise de donner tout l'argent qu'on lui avait confié pour une mission (près de 3.000 #). Notre gouvernement a fait aussi la faute de ne pas m'envoyer les 1.000 # qui étaient décrétés pour la mission dont j'étais chargé et voilà que maintenant nous nous trouvons sans moyens d'action. Il nous faut au moins 1.000 # pour faire aller la publicité à notre satisfaction, et il nous en faut autant pour pouvoir nous répandre et agir selon les nécessités du temps.

J'apprends avec peine que les Turcs qui devraient être nos meilleurs amis se méfient de notre action à l'étranger. J'aurai pensé que c'est à eux, nos amis et protecteurs, de nous recommander auprès des cabinets étrangers. Qu'avons nous donc fait pour éveiller à Constantinople des méfiances à notre égard? Pour moi, je pousse la franchise et la sincérité du cœur si loin, que je communique à S. Ex. Mehmet Pacha tous nos projets et démarches, lui demandant conseil et appui comme à un des nôtres. Devons-nous nous effacer complètement de la scène politique et nous en rapporter aux envoyés de la S. Porte du soin de faire nos propres affaires? Mais cela ne serait ni à notre avantage ni à celui de la S. Porte; cela ne serait pas à notre avantage, parce que personne mieux que nous ne saurait plaider notre cause et qu'il y aurait contradiction à désirer certaines libertés nationales, et à ne rien faire pour témoigner de ce désir à l'Europe qui, hier encore, nous croyait russolâtres et dépourvus de tout sentiment national. Cela ne serait pas à l'avantage de la S. Porte, car l'Europe pourrait toujours élever des doutes sur une parfaite entente entre Turcs et Valaques, tant qu'elle ne palpera pas cette entente en contentant les uns et les autres. Que fait la Russie depuis 17 ans sinon répéter à qui veut l'entendre, que les Moldo-Valaques sont avec les Russes contre les Turcs? sur quoi se fondaient les Russes quand ils demandent les Principautés, sinon sur cette prétendue inimitié qui sépare les Valaques des Turcs, et qui fait de la possession des Principautés une véritable cause de faiblesse pour la Turquie? C'est à nous donc à déjouer ces projets perfides, et c'est à la Sublime Porte à nous aider de son mieux pour faire connaître nous-mêmes nos vœux à Paris, Londres, Francfort, Vienne, Berlin, etc. Mais la Russie est encore là pour nous brouiller avec nos protecteurs naturels. Elle éveille des méfiances dans la pensée des Turcs sur le but de nos démarches; elle fait croire que nous cherchons à nous détacher complètement de la S. Porte, que nous demandons à l'Autriche de nous incorporer à ses Etats, et que sais-je encore! A tout cela il y a un remède excellent, c'est de travailler sous les yeux et par les conseils même des envoyés de la S. Porte, de ne faire aucune démarche qui ne soit connue d'eux. Quant à moi, fût-ce même des démarches qui pourraient paraître suspectes à la S. Porte, je les communiquerai avec la plus grande franchise aux ambassadeurs turcs, quand je sentirai que les ambassadeurs ont l'intelligence des intérêts véritables de la S. Porte. On suspecte, par exemple,

No. 2.943. 1848 Dec. 26.

No. 2.943. 1848 Dec. 26. nos relations avec l'Autriche: à ce sujet je dirai en m'adressant aux Turcs intelligents: Êtes-vous bien sûrs que les articles qui paraissent dans les journaux allemands ne soient de fabrique russe pour mettre la discorde parmi nous? Ne sentez-vous pas d'ailleurs, que nous avons besoin de l'appui diplomatique de l'Autriche? Pourquoi se méfier de l'Autriche. N'a-t-elle pas les mêmes intérêts de conservation que la S. Porte envers la Russie? Craindrait-on, par hasard, ses velleités de conquête sur les Principautés Moldo-Valaques? Mais ne sait-on pas que s'il y a une antipathie bien marquée entre peuples, c'est entre ceux d'origine latine et d'origine germaine? Comment supposer donc que nous voudrons jamais devenir un avec les Allemands? Les Turcs intelligents ne sentent-ils pas que, réduits à rechercher l'appui diplomatique de l'Autriche sans lequel nous n'aurons pas celui de la France et de l'Angleterre, nous sommes bien obligés de nous taire sur bien des prétentions élevées dans les journaux allemands, de ne point élever une voix de protestation, et de caresser même ces douces espérances de l'Autriche bien assurées d'avance que jamais l'Autriche ne pourra nous engloutir, tant que nous aurons les Turcs pour nous?

Que les Turcs ce rassurent donc; il n'y a pas de peuple qui désire plus aujourd'hui une Turquie forte que le peuple moldo-valaque, et dans ce peuple il n'y a pas de parti plus dévoué aux intérêts de la S. Porte que le parti démocratique, celui qui travaille avec une persévérance infatigable à détourner les classes pauvres et ignorantes de l'influence que les Russes pourraient exercer sur elles par le moyen des boyards, qui toujours ont incliné pour la Russie et toujours ont trahi la Porte pour servir la Russie, qui en retour de ces bons offices enlevait au peuple ses droits antiques et donnait aux boyards des privilèges qu'ils n'avaient jamais eu et qui consommaient la ruine du pays.

Les nouvelles que tu nous donnes sont graves; elles peuvent amener la guerre; que le bon Dieu veuille qu'il en soit ainsi, et aussitôt nous affluerons à Constantinople où nous formerons une légion moldo-valaque, pour marcher avec les Turcs contre ces maudits Kalmouks qui ruinent notre pays. S'il y avait à Constantinople autant de haine contre les Russes qu'il y en a parmi nous, la guerre serait déjà déclarée, mais peut-être cela viendra bientôt

Efforce-toi de faire comprendre à Constantinople que tout travail de révision du Règlement, qui se ferait sous le poids de l'occupation étrangère, porterait en soi le principe de sa propre

condamnation, ainsi qu'il en a été du Règlament lui-même; et en outre, ce travail risque d'être fait à l'avantage de la Russie, vu que près de 2.000 Valaques sont hors d'état d'influer sur l'opinion publique, et que ce sont précisément ceux qui réunissent en eux le plus d'intelligence et de haine du protectorat russe. Ce serait une faute immense pour la Turquie que de consentir à cette révision avant l'évacuation des Principautés et avant la proclamation d'une amnistie générale qui permettrait à tous les réfugiés moldo-valaques de rentrer dans le pays pour renforcer le parti turc. Nous espérons bien que cette faute ne sera pas faite, sans quoi toute la campagne contre le protectorat russe serait à recommencer dans des conditions bien plus désavantageuses. No. 2.943. 1848. Dec. 26.

Adieu, courage et foi en l'avenir, que ce soit notre devise.

A. G. Golescu.

Scrisoarea luĭ A. G. Golescu către Ion Ghica. No. 2.944. 1848 Dec. 26.

(Ion Ghica, Amintirĭ, pag. 100.)

Frate Ghica,

Scrisoarea aceasta țĭ-o scriŭ franțuzesce după povețele luĭ Siefels de Soldenhof, care ne dice că Turciĭ sînt înfricoșațĭ de simpatia noastră către Austria și că o scrisoare care ne-ar apĕrà de toate imputațiile ce ni se fac (fără a fi destinată însă pentru dînșiĭ) le-ar da mare încredere în lucrările noastre când le-aĭ citì-o tu ca dovadă de bunele noastre simțiminte.

Iată dar pentru aceasta m'am pus și eŭ de am scris cele alăturate în limba franțuzească.

Pe lângă aceasta să-țĭ maĭ recomand aicĭ a căutà de va fi cu putință, prin archivele turcescĭ, daturĭ despre dreptul nostru politic. Tu sciĭ turcesce, vedĭ dar nu cum-và veĭ puté să dobândescĭ voia a scormonì prin archivele lor? Poate să găsescĭ multe foarte folositoare și nesciute de noĭ, precum spre pildă corespondența când cu tractatul de la Carlovitz, unde Turciĭ aŭ rĕspuns trimișilor Leșĭ, că Principaturile nu sînt supuse cu sabia, și prin urmare Poarta nu poate înstrăinà nicĭ o parte din pămîntul lor. Vedĭ asemenea corespondența când cu darea Bucovineĭ și a Basarabieĭ. Vedĭ asemenea protesturile ce s'aŭ făcut de puterile europene în contra

No. 2.944. tractatuluĭ de St. Petersburg (1834), prin care se ḑice că nu s'a
1848 recunoscut Regulamentul ţĕriĭ de legal, nicĭ Protectoratul Rusieĭ.
Dec. 26. Aceste protesturĭ le voiŭ căutà şi eŭ, dar poate că tu maĭ lesne le veĭ dobândì de la Turcĭ.

Acum îmĭ aduc aminte că tu mĕ întrebĭ de resultatul conversaţieĭ mele cu Thiers. Iată-I: „De se vor arătà Ruşiĭ că vor să păstreze Principaturile peste sorocul condiţional pus în circulara luĭ Nesselrode, 19 Iulie (1 August), apoĭ crede şi el că Franţa nu poate privì cu nepăsare, etc. etc. !!!

Alăturata scrisoare pentru vară-mea fă bine de o trimete la Bucurescĭ.

Salutare şi frăţie.

No. 2.945. Scrisoarea luĭ Fuad Efendi către Constantin Canta-
1848 cuzino, Caimacamul Ţĕriĭ-Românescĭ.
Dec. 27.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 2.209/84. Secr. St.)

Bucarest.

Excellence,

Par ma Note en date du 13 (25) octbr. j'ai eu l'honneur de vous informer que Sa Majesté Impériale, ayant appris que Raïf Effendi, qui avait été chargé par S. E. Suleyman Pacha d'accompagner à Constantinople la députation qui y avait été envoyée lors des événements qui ont troublé l'ordre légal et la tranquillité de cette Principauté, avait pendant le voyage reçu à titre de prêt la somme de mille ducats de l'un des membres de cette députation, somme pour laquelle il avait délivré un reçu en règle;

Sa Majesté Impériale, dis-je, m'a envoyé l'ordre positif de restituer cette somme et de retirer le reçu.

Ci-inclus je m'empresse donc, Excellence, de vous remettre un ordre à vue sur M. Hillel B. Manoah, pour la somme de mille ducats, que je vous prie de faire verser à la Vistiarie, à titre de dépôt, pour être payée à la personne qui a prêtée cette somme à Raïf Effendi, contre la restitution du reçu par lui délivré, aussitôt que les recherches, que je ne doute nullement, vous avez bien voulu ordonner selon la demande que je vous en ai adressée, dans ma note du 13 (25) octobre dernier, auront pu faire découvrir qui est le préteur et en main de qui se trouve l'obligation. Je vous prie aussi de vouloir bien m'envoyer un document en règle, qui constate le

dépôt de cette somme à la Vistiarie et que je puisse envoyer à Constantinople. Recevez, Excellence, les assurances de ma considération bien distinguée. No. 2.945. 1848 Dec. 27.

Fuad.

A Son Excellence, Monsieur le Grand Logothète de Justice Constantin Cantacuzène, Caïmacam de Valachie, etc.

Depeşa luĭ de Ségur, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Drouyn de Lhuys. No 2.946. 1848 Dec. 27.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

Fuad Effendi a reçu un courrier samedi soir, qui lui a apporté des nouvelles de Constantinople.

La Porte ottomane avait dernièrement protesté contre la nomination du tribunal exceptionnel dont j'ai eu l'honneur de vous entretenir dans ma dépêche du 8 décembre No. 8.

Elle avait surtout exprimé l'opinion que M. Duhamel n'avait pas le droit de créer, de sa propre autorité, une semblable commission.

M. Titoff, dans une note qui paraît dure par la forme, a répondu que M. Duhamel avait bien eu le droit d'agir comme il l'avait fait, puisque Fuad Effendi avait rendu des décrets sans consulter M. Duhamel. L'ambassadeur russe se plaint entr'autres de ce qu'Omer Pacha a été nommé gouverneur provisoire de Bucarest. La Porte va répondre que Fuad Effendi n'a jamais agi que de concert avec le Caïmacam qui, sur les actes rendus, a toujours apposé sa signature à côté de celle du Comissaire turc. Elle ajoute qu'Omer Pacha est bien considéré par elle comme gouverneur provisoire de la ville de Bucarest; je sais qu'à l'appui de cette dernière intention annoncée, le courrier a apporté des lettres du Gouvernement ottoman pour Omer Pacha, lettres sur l'adresse desquelles figure pour la première fois, parmi ses titres, celui de Gouverneur provisoire de cette Capitale.

Enfin la Porte ottomane annonce qu'elle va protester contre la proposition d'établir un impôt pour payer les dépenses que fait l'armée russe dans ce pays.

No. 2.946. 1848 Dec. 27. Voilà des intentions bien énergiques de la part du Ministère Turc ; mais une lettre particulière, venue par la même occasion, donne lieu de craindre que ce Ministère ne soit menacé dans son existence.

Veuillez agréer, etc.

(Signé:) De Ségur.

No. 2.947. 1848 Dec. 28. Adresa No. 1.558 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Conc. Arch St. Dos. No. 2.212/92. Secret. St.)

Căimăcămia.

C. Depart. din Lăuntru.

Făcênd Căimăcămia cunoscută Ex. Sale Gheneraluluĭ Lüders coprinderea adreseĭ c. Depart. No. 3.369, în privinţa cererilor de pasporturĭ pentru trecerea peste graniţă, a primit acum rĕspuns prin nota No. 220, că darea pasporturilor peste graniţă atârnă cu desăvârşire de la punerea la cale a Depart. trebilor din Lăuntru, căruia sînt şi maĭ mult cunoscute feţele ce aŭ primit o activă împărtăşire la revoluţie, şi care prin urmare poate fără a strîmtorà negoţul în provinţie să sloboadă trecerea peste graniţă feţelor bine cugetătoare, şi să oprească iarăşĭ trecerea acelora ce sînt cunoscuţĭ de părtaşĭ la revoluţie, saŭ acelora carĭ vor fi în prepus de rĕŭ cugetătorĭ ; şi că fiind-că aflarea unor asemenea feţe este singurul efectul poliţieĭ secrete, socotesce Ex. Sa că îmbunătăţirea cu un chip mai rĕsfăţat a uneĭ asemenea însemnate ramure a cârmuiriĭ este de neapĕrat după posiţia de astădĭ a provinţieĭ.

Căimăcămia dând în cunoscinţa c. Depart. acest rĕspuns ce a primit de la Ex. Sa Gheneralul Lüders spre deslegare la adresa sus însemnată subt No. 3.369, îl poftesce pe de oparte să facă urmare întocmaĭ pre cât se atinge de slobodirea pasporturilor, iar pe de alta să aducă la cunoscinţa cinst. Sfat administrativ extraordinar rostita în sus socotinţă a Ex. Sale Generaluluĭ Lüders, asupra căreia să i se ceară chibzuirea pentru îmbunătăţirea poliţieĭ secrete şi pentru mijloacele prin carele s'ar puté ajunge la sfârşitul propus.

D-luĭ Şeful cinst. Departament al trebilor din Lăuntru este poftit a îndeplinì cuprinderea acesteĭ adrese şi a încunoscinţà Căimăcămieĭ chibzuirea cinst. Sfat.

Adresa No. 1.560 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.948. 1848 Dec. 28.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Încunoscințându-se Exelențiĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders cuprinderea adreseĭ cinst. Departament No. 1.165, s'a primit acum rĕspuns prin nota No. 219, că armele ce odată s'aŭ dat boerilor și negutătorilor spre a le avé la vreme de călĕtorie, potrivit articulului 2-lea din pravilele cuprinse în nota Exelențiĭ Sale No. 143, nu trebue a se maĭ luà de la dînșiĭ înapoĭ, ci rĕmân acele statornic la dînșiĭ pe temeiul chezășieĭ ce aŭ dat, așà precum arme se poate da în călĕtorie numaĭ fețelor la carele Cârmuirea are încredere.

Căimăcămia grăbesce spre deslegare la însemnata adresă subt No. 1.165 a da în cunoscința cinstituluĭ Departament cuprinderea ḑiseĭ note a Exelențieĭ Sale Gheneraluluĭ Lüders spre urmare întocmaĭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 1.568 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.949. 1848 Dec. 28.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinst. Departament din Lăuntru.

Exelenția Sa d-luĭ Gheneral Lüders prin Nota No. 181 încunoscințează Căimăcămieĭ că în temeiul hotărîriĭ Comisieĭ cercetătoare și după chezășia înfățișată întărită de Poliție subt No. 1.735, a poruncit Comandantuluĭ, d-luĭ Gheneral Daniilevski, a slobodì de subt arest din mânăstirea Văcărescĭ pe Dimitrie Ghiculescu. Aceasta se împărtăsesce cinst. Departament spre cunoscință.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

(Resoluție:) Să se deà în cunoscința cinst. Poliţiĭ a Capitaleĭ spre sciință.

No. 2.950. 1848 Dec. 28. **Adresa No. 4.302 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Poliţia Capitaleĭ.**

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La Poliţia Capitaleĭ.

Trebuinţă avênd Departamentul a cunoasce că ce chezăşie s'ar cuvenì a se luà de la eşitul din slujba oştiriĭ româneştĭ căpitan Fărcăşanu, de care se ating raporturile cinstiteĭ Poliţiĭ de subt No. 15.167 şi 15.560, se scrie cinstiteĭ Poliţiĭ a trimite, chiar astădĭ de va sta putinţă, o copie după decretul cinstiteĭ Căimăcămiĭ cu No. 1.153 ce se pomenesce prin cel dintâiŭ, după care să scie şi Departamentul ce punere la cale să facă asupra aceşteĭ împrejurărĭ.

No. 2.951. 1848 Dec. 28. **Adresa No. 4.307 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Poliţia Capitaleĭ.**

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

La Poliţia Capitaleĭ.

Neapĕrată şi grabnică trebuinţă fiind a cunoasce Departamentul în ce lună şi ḑi s'aŭ sloboḑit paşporturile de subt No. 841 şi 933, pe al cuĭ nume, după care punere la cale şi pe ce chezăşie, se scrie cinst. Poliţiĭ a-ĭ da o asemenea deslușită sciinţă, chiar astăḑĭ de va sta putinţă.

No. 2.952. 1848 Dec. 28. **Ordinul No. 8.975 al Isprăvnicieĭ ţinutuluĭ Botoşanĭ către stegarul de slujitorĭ.**

(Copie. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 463.)

Copie de pe porunca din 28 Dechemvrie cu No. 8.985, urmată din partea Isprăvnicieĭ ţinut. Botoşanĭ către stegarul de slujitorĭ.

Isprăvnicia luând încredinţătoare sciinţă, că un însemnat complot unguresc a năvălit în Bucovina, unde pradă, jăfuesc averile şi fac uciderĭ, din carĭ împrejurărĭ mulţĭ locuitorĭ aĭ Bucovineĭ aŭ început pentru scăparea vieţiĭ a năzul în partea Moldoveĭ, şi că acelaşĭ complot de vrăşmaş din ḑi în ḑi se apropie de hotarul Moldoveĭ, pe de o parte a adus la cunoscinţa loculuĭ competent, iar pe de alta, până la deslegarea ce se va primì, te rânduesce pe d-ta şi îţĭ poruncesce ca în minut să ieaĭ tot numĕrul slujitorilor de la tact ce vor fi călăreţĭ, bine înarmaţĭ şi cu toate pregătirile cuvenite pen-

tru lucrarea armelor la nevoe de trebuință, cu carii mergând la privighitorul ocoluluĭ Siretiuluĭ, să pășițĭ la hotarul despre Bucovina, unde să primițĭ următoarele măsurĭ: No. 2.952. 1848 Dec. 28.

1-iŭ. Paza graniţeĭ, pe întinderea cât calcă în acest ţinut, să o întărițĭ cu îndoit numĕr de slujitorĭ, din aceĭ ce până acum aŭ fost regularisițĭ.

2-lea Toțĭ străiniĭ Bucovinenĭ de orĭ ce naţie ce ar năzui pentru scăpare de vrășmaș în pămîntul Moldoveĭ, să fie primițĭ întru înțelegere cu comandirul graniţeĭ saŭ a zastaveĭ Teșeuțiĭ, fără a li se pricinuì vre-o asuprire.

3-lea. Păzitoriĭ pe graniță cu slujitoriĭ ce se vor rânduì să deà ajutorințele cuvenite acelor din Bucovinenĭ ce ar năzuì aicĭ, numaĭ de la hotar încoace, fără a se întinde cum-và întru cât de puțin cu cuvîntul de ajutor a pășì un pas măcar peste hotar.

4-lea. La întâmplare când vrășmașiĭ Ungurĭ s'ar apropià de hotar și s'ar sumețĭ a intrà cu putere armată în Moldova, apoĭ până la venirea ajutoruluĭ, saŭ maĭ bine a ḍice a măsurilor oșteneștĭ, de îndată să ridicațĭ satele și să le stațĭ în potrivă de a nu pășì hotarul, spre care sfârșit se și alăturează anume poruncă către sate, această însă poruncă să o țineţĭ foarte secret, și nicĭ cum să o dațĭ la iveală, de cât dacă până la regularisirea și deslegarea ce se va face de Înalta ocârmuire vrășmașul ar catortosi maĭ în pripă a năvălì în Moldova, în minut să o și dațĭ satelor ca să urmeze ceea ce li se poruncesce după cum s'a ḍis, și

5-lea. De punerea întru întocmaĭ lucrare a celor cuprinse prin puncturile 1-iŭ, al 2-lea și al 3-lea de maĭ sus, îndată ce vețĭ regularisì măsurile pe graniță să raportuițĭ de toate mișcările și întâmplările cele ce de asemenea ațĭ descoperì că se urmează în Bucovina.

Pentru întocmaĭ, Guriță.

Raportul Isprăvnicieĭ ținutuluĭ Botoșanĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ. No. 2.953. 1848 Dec. 28.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Isprăvnicia ținutuluĭ Botoșanĭ.

Raport.

În urma poruncii respectivuluĭ Departament cu No. 17.077 secția 4, după care s'aŭ și rânduit oameniĭ de strajă spre întărirea

No. 2.953. 1848 Dec. 28. graniţeĭ despre Bucovina, primindu-se şi osebit adres cu No. 228 din partea comandiruluĭ întregiĭ graniţĭ cu adăugire şi pentru facerea unor bordeie în pămînt pentru adăpostirea locuitorilor la vreme de earnă, sa adaus Privighitoruluĭ de ocol şi întru aceasta, deşì timpul îngheţ erà apropiat, şi acesta prin raportul No. 300 cere a i se lămurì de unde anume să se ieà lemnul trebuincios, fiind că împrejurul zastaveĭ nu se află pădurĭ.

Drept aceea Isprăvnicia, supuind în cunoscinţă împrejurările, roagă a i se da cuvenita deslegare.

Împlinitor, Comis Guriţă.

Se cere deslegare de unde anume să se ieà lemnul trebuncios în facerea unor bordeie pentru adăpostirea în vremea erniĭ a locuitorilor străjuitorĭ spre întărirea pazeĭ graniţeĭ despre Bucovina.

Pentru sameş, Volcinschi.

Secţia 4.

(Resoluţie:) Să se rĕspundă ca ea să cerceteze la ce moşiĭ mânăstirescĭ s'ar găsì lemnul trebuitor, şi făcênd... de cătimea luĭ, să-l pristavlisească.

Balş.

No. 2.954. 1848 Dec. 28.

Adresa No. 450 a Comisieĭ de încartierare către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 358.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Pres. Comis. Cvartireĭ.

Raport.

În casele luĭ d-luĭ Costache Lipănescu de pe Podul Mogoşoaeĭ, ce sînt goale, s'a hotărît a se aşezà arestanţiĭ politicĭ, şi pentru caraula ce este a fi acolo de un ofiţer şi 20 soldaţĭ, Ex. Sa Gheneral-Comandant cu poruncă prin graiŭ dată Comisieĭ cere înfiinţarea la această casă pentru o masă, un scaun şi lăviţile trebuincioase pentru şeḑutul soldaţilor după încăperea ce va fi pentru şeḑutul lor, cum şi pentru cele-lalte odăĭ, unde vor fi arestanţiĭ, alte paturĭ, după înţelegerea şi arătarea ce va avé, orânduind cu a lor înfiinţare chiar de la cinstă Comendăţie; iar încălḑitul odăilor pentru de o cam dată până se va face orândueală pentru slobodirea lemnărieĭ şi a lumânărilor, nefiind gazda aicĭ la aceste case, să

se încăldească prin punerea la cale ce va face cinst. Departament. De aceea Comisia plecat supune la cunoscința cinstituluĭ Departament aceste de maĭ sus trebuințe neapĕrate, poruncite eĭ a le împărtăși. Cinst. Departament este plecat rugat a poruncì aducerea la îndeplinire acestor trebuințe, de se va puté chiar astădĭ, fiind-că s'a poruncit aducerea arestanților acum în aceste încăperĭ, și de urmare este poftit a împărtăși pe Comisie cu rĕspuns, spre a arătà Ex. Sale D-luĭ Gheneral Comandant. No. 2.954. 1848 Dec. 28.

Căpitan Scordilie.

Adresa No. 1.572 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.955. 1848 Dec. 29.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Exlenția Sa Gheneral Lüders prin nota cu No. 181 face cunoscut Căimăcămieĭ că, potrivit hotărîriĭ Comisieĭ cercetătoare, s'a slobodit de subt arest paharnicul Dimitrie Ciupescu subt chezășia dată de d-luĭ Polcovnic Costandin Gănescu. Căimăcămia încunosciințează de aceasta pe acel cinst. Depart. spre cea din parte-ĭ cuvenită punere la cale.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 1.575 a Caimacamuluĭ C. Cantacuzino către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.956. 1848 Dec. 29.

(Orig. Arch. St. M. de Interne. Dos. No. 549.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinst. Departament din Lăuntru.

Spre deslegare la adresul cinst. Departament din Lăuntru cu No. 1.335, atingĕtor de cheltuelile urmate de Sfatul orășenesc în cursul luniĭ trecute a luĭ Noemvrie la localul Exelențiĭ lor Fuad Efendi și Omer Pașa, precum și în plata birjelor ce aŭ umblat cu Exelențiile lor Pașalele Kerim și Nisid și cu Sali Efendi, care peste tot însumează leĭ două-decĭ și două de miĭ nouă sute șaĭ-decĭ și

No. 2.956. 1848 Dec. 29. treĭ parale douĕ-ḑecĭ, Căĭmăcămia îĭ rĕspunde că, în ceea ce se atinge de banîĭ cheltuițĭ cu birjele ce aŭ umblat fețele maĭ sus însemnate, cinst. Depart. se va conformà întocmaĭ jurnaluluĭ încheiat de cinst. Sfat administrativ extraordinar la 27 ale trecutuluĭ Octomvrie și aprobat de Căĭmăcămie prin adresa No. 786, iar cât pentru cele-lalte cheltuelĭ urmate de Sfatul orășenesc, în cursul trecuteĭ lunĭ Noemvrie la localurile Ex. lor Fuad Efendi și Omer Pașa, de vor fi tot în trebuințe de chiriĭ de birjĭ, apoĭ se va urmà întocmaĭ cuprinderiĭ maĭ sus ḑisuluĭ jurnal, iar dacă vor fi făcute în alte trebuințe, apoĭ cinst. Depart. va încunoscințà Căĭmăcămieĭ acele trebuințe anume.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

No. 2.957. 1848 Dec. 29. Adresa No. 1.583 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Româneścĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 12.)

Căimăcămia Prințipatuluĭ Țĕriĭ-Româneścĭ.

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

În urma adresuluĭ șefuluĭ Poliţieĭ Capitaleĭ de subt No. 15.049, atingĕtor de cererea ce ĭ-aŭ făcut patru vînătorĭ de profesie, anume: Dumitru sin Dumitru, Nicolae sin Dragnea, Radu sin Nicolae și Ioan sin Stan de aicĭ din Capitală de a li se întoarce puscile și a li se da slobodenia de a-șĭ urmà profesia, Căĭmăcămia prin adresul de subt No. 1.514 ințelegêndu-se într'aceasta cu Exelenția Sa d-l Gheneral Lüders, a și primit rĕspunsul Exelențiĭ Sale prin nota cu No. 225, că slobodĭ sînt numițiĭ vînătorĭ de profesie a-șĭ avé câte o pușcă, după-ce maĭ întâĭ î-șĭ vor da destoinice chezășiĭ de a lor purtare, pentru care cinst. Departament este poftit a da aceasta în cunoscința șefuluĭ Poliţieĭ Capitaleĭ, spre îndestularea cereriĭ numiților vînătorĭ.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Adresa No. 1.584 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru. No. 2.958. 1848 Dec. 29.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Căimăcămia Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ.

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Spre deslegare la adresul cinstituluĭ Departament No. 4.303, atingĕtor de cererea ce face Comisia cfartirurilor pentru obiectele şi lemnele trebuinciaase la încăperile d-luĭ Costache Lipănesco, unde s'a hotărît a se aşezà arestanţiĭ politicĭ, Căimăcămia rĕspunde că, pe de o parte să se facă punere la cale pentru îndeplinirea cereriĭ după a eĭ grăbnicie, iar pe de alta va cere de la cinstitul Sfat administrativ extraordinar a chibzuì şi hotărî fondurile din carĭ se cuvine a se îndeplinì arătata trebuinţă.

Caimacamul, Const. Cantacuzino.

Bucurescĭ.

Scrisoarea Generaluluĭ Lüders către C. Cantacuzino, Caimacamul Ţĕriĭ-Româneseĭ. No 2.959. 1848 Dec. 29.

(Orig. rus şi rom. Arch. St. Dos. No. 2.212/92. Secr. St.)

La adresul Dumi-tale, Milostive Domn, din 24 Dechemvrie subt No. 1.533, am cinste a vĕ face cunoscut că darea paşaporturilor peste graniţă atârnă cu desăvârşire de la punerea la cale a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru, căruia îĭ sînt şi maĭ mult cunoscute feţele ce aŭ primit o activă împărtăşire la revoluţie, şi care prin urmare poate, fără a strîmtorà negoţul în provinţie să slobodă trecerea peste graniţă feţelor bine cugetătoare şi să oprească iărăşĭ trecerea acelor ce sînt cunoscuţĭ de părtaşĭ la revoluţie, saŭ acelora carĭ ar fi în prepus de rĕŭ cugetătorĭ.

Fiind că aflarea unor asemenea feţe este singurul efectul Poliţieĭ secrete, apoĭ eŭ folosindu-mĕ de acest prilej ca să vĕ împărtăşesc a mea, milostivule Domn, opinie, socot că îmbunătăţirea cu un chip maĭ răsfăţat a uneĭ asemenea însemnate ramure a Ocârmuiriĭ, este de neapĕrat după posiţia de astădĭ a provinţieĭ.

Primiţĭ încredinţare pentru osebita consideraţie şi predare.

Lüders.

No. 2.960. 1848 Dec. 29. **Ordinul No. 23.425 al Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ către Serdarul Ioniță Talpeș.**

(Conc. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 12.548.)

La d. Serdar Ioniță Talpeș.

Depart. a luat lăturalnică sciință că la satul Ruginoasa din ținutul Suceviĭ, la posesorul aceĭ moșiĭ, Ianuș Lazăr, aŭ venit de curând 15 oamenĭ străinĭ, Ungurĭ și Leșĭ, din revoltanțiĭ de peste hotar, împrostițĭ în strae țĕrănescĭ, pentru care se scrie, d-ta să mergĭ îndată la arătatul sat și pe subt cumpĕt să cercetezĭ despre venirea acestor străinĭ și încredințându-te că acest fel de oamenĭ aŭ venit acolo, să-ĭ adunĭ la un loc, să-ĭ periorisescĭ și să-ĭ cercetezĭ prin doprosuire ce fel de oamenĭ sînt eĭ, de ce nație, cu ce pasaporturĭ și pe la care zastavă aŭ trecut în Moldova, și oprindu-ĭ acolo pe loc, subt de aproape pază a locuitorilor, grabnic să raportuescĭ, așteptând d-ta acolo pe loc, până veĭ primì deslegare, și fiind că d-luĭ Dregĕtorul ținutuluĭ are a venì pe acolo după osebită poruncă ce i s'a dat, d-ta te veĭ înțelege în lucrare cu d-luĭ.

No. 2.961. 1848 Dec. 29. **Raportul No. 15.673 al Poliţieĭ Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Poliția Capitaleĭ.

Spre rĕspuns la porunca cinstituluĭ Departament cu No. 4.307, Poliția cu plecăciune face cunoscut că pasportul cu No. 841 s'a slobodit la 27 Septemvrie leat următor, pe numele d. Costache Romanescu de a merge în Turchia, pe temeiul deslegăriĭ ce s'a dat Poliţieĭ prin porunca aceluĭ cinst. Depart. cu No. 66, tot aceea ḑi și lună, și chezășia ce a dat socrul sĕŭ d. Costandin Andronescu; iar cel cu No. 933 s'a dat la 10 ale următoareĭ lunĭ Dechemvrie, pe numele soțieĭ numituluĭ Romanescu anume Maria, tot pentru Turchia, după porunca cinst. Departament cu No. 2.918 și chezășia d. Ioan Andronescu, fratele numiteĭ.

Șeful Poliţieĭ, Colonel Voinescu.
Șeful meseĭ, A. Nănescu.

Raportul No. 15.699 al Poliției Capitaleĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.962. 1848 Dec. 29.

(Orig. Arch. M. de Interne Dos. No. 357.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Poliția Capitaleĭ.

Raport.

Spre rĕspuns la porunca cinstituluĭ Departament cu No. 1.153, cu cinste se face cunoscut că Poliția nu are primit nicĭ un decret de la cinst. Căimăcămie, decât numaĭ adresa cinst. Dejurstive cu No. 3.442, prin care face cunoscut că eșițiĭ din slujba oștirĭ căpitanĭ Fărcășanu, Racotă și Mavrocordat și parucicul Racotă să nu fie slobodĭ a eși din Capitală, dând vrednică chezășie că orĭ când se va cere de Comisia întocmită pentru cercetarea turburătorilor de la Văcărescĭ, să fie datorĭ a se înfățișà, iar neavênd a da asemenea chezășie să se aresteze.

Șeful Poliției, Colonel Voinescu.
Secretar, G. Rudeanu.

(Resoluție:) Potrivit cu cuprinsul celor expuse maĭ sus, să se scrie acum cele de cuviință Cârmuiriĭ județuluĭ Romanațĭ.

Circulara No. 23.565 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ către ținuturile Dorohoiŭ, Botoșanĭ, Suceava, Neamțu, Bacăŭ, Putna și orașul Galațĭ. No. 2.963. 1848 Dec. 30.

(Conc. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

La Dorohoiŭ, Botoșanĭ, Suceava, Neamțu, Bacăŭ, Putna, Galațĭ.

Către cele poruncite aceĭ Ispr. cu No. 18.247 pentru neprimirea întoarceriĭ în țeară a d-luĭ Cneazuluĭ Dimitrie Cantacuzin, proprietarul moșieĭ Grozescii de la ținutul Bacăŭ, se adauge și acum ca să aibă cea maĭ de aproape îngrijire pentru ca d-l Cneazul nicĭ de cum și subt nicĭ un fel de închipuire să nu fie îngăduit a se întoarce în această țeară, căcĭ dacă se va descoperi că după oarecarĭ viclene mijlocirĭ va fi trecut granița în partea aceasta, și se

No. 2.963. 1848 Dec. 30. va găsì mistuit unde-và, Dregătorul ținutuluĭ va fi cădut în rĕspundere și învinovățit după asprimea pravilelor. Iar dacă după cercetarea ce va face în ținut se va descoperì oploșit unde-và, îndată să-l periorisească și grabnic să raportuească la Depart. spre cea înainte cuvenită lucrare [1]).

No. 2.964. 1848 Dec. 30.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. St. M. de Interne Dos. No. 551).

Jurnal.

Astădĭ, Joĭ Dechemvrie 30 anul 1848, în adunarea Sfatuluĭ administrativ extraordinar, cetindu-se decretul ce i s'a îndreptat de către cinst. Căimăcămie cu No. 1.427, cum și raportul cinst. Departament din Lăuntru cu No. 1.125 în privința cheltueliĭ de leĭ una sută cincĭ-spre-dece parale dece, făcută de Poliția Capitaleĭ cu păcura și tocurile ce s'aŭ întrebuințat la aprinderea masalalelor cu prilejul baluluĭ Exelențiĭ Sale Fuad Efendi, și vĕdêndu-se cele ce i se pun înainte de a hotărî adecă din ce sume urmează a se rĕspunde cheltuițiĭ banĭ, Sfatul chibzuesce ca predisa sumă de leĭ una sută cincĭ-spre-dece parale dece să se plătească de la Visterie din paragraful cheltuelilor extraordinare.

D-luĭ Șeful Departamentuluĭ din Lăuntru va binevoì a supune acest jurnal la aprobația cinst. Căimăcămiĭ.

Alexandru Ghica, Const. Suțu, Const. Belu, Ioan Al. Filipescu.

No. 2.965. 1848 Dec. 30.

Jurnalul Sfatuluĭ administrativ extraordinar al Țĕriĭ-Românescĭ relativ la cheltuelĭ pricinuite de ocupațiunea rusească.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Jurnal.

Sfatul administrativ extraordinar, în seanța sa de astădĭ treĭ-decĭ Dechemvrie anul 1848, luând în băgare de seamă raportul îndreptat Departamentuluĭ din Lăuntru No. 450 de Comisia cfartirurilor, prin care a încunoscințat grainica arătare ce a întîmpinat din

[1]) O Circulară analogă s'a trimis și celor-lalte ținuturĭ.

partea Ex. Sale Comandantuluĭ ostăşesc de aicĭ de a se înființă trebuincioasele obiecte la casele d-luĭ Costache Lipănescu de pe Podul Magoşoeĭ, unde s'a hotărît a se aşezà arestanțiĭ politicĭ, atât în odăile unde va şedé d-l ofițer şi douĕ-decĭ soldațĭ, cât şi în cele se vor sta arestanțiĭ, precum pat, masă, lăvițĭ şi scaune şi lemne pentru încăldịtul acelor încăperĭ şi lumânărĭ, i decretul cinst. Căimăcămiĭ No. 1.584, prin care se dă deslegare de a se îndeplini cele expuse în sus numerarisitul raport al dịseĭ Comisiĭ, precum şi raportul Executoruluĭ curțiĭ administrative cu No. 8, pentru leĭ o mie cincĭ-decĭ şi doĭ parale treĭ-decĭ, cheltuițĭ în cumpĕrătoarea unor asemenea obiecte, şi vădênd după desbaterile ce a făcut că şi această împrejurare intră în categoria cheltuelilor pentru arestanțiĭ de la mânăstirea Văcărescĭ, de care se atinge jurnalul acestuĭ Sfat de la 25 Noemvrie trecut, găsesce cu cale ca suma banilor ce se va cheltui printr'adins orânduit din partea Departamentuluĭ din Lăuntru, atât cu înființarea obiectelor la expusele case, cât şi cu darea lemnelor trebuincioase pentru încăldịtul odăilor şi a lumânărilor şi altele carĭ se vor face prin cele maĭ putincioase scădute prețurĭ şi pentru care va fi dator a înfățişà socoteală deslușită şi sprijinită pe adevĕr, să se sloboadă de o cam dată de la cinst. Visterie din § extraordinar, şi în urmă se va întoarce spre despăgubire-ĭ din averile adevĕraților pricinuitorĭ aĭ revoluțieĭ, potrivit dispozițiilor cuprinse despre aceasta în maĭ sus dịsul jurnal ce s'a aprobat şi de cinst. Căimăcămie pri decretul No. 1.282. No. 2.965. 1848 Dec. 30.

Acest jurnal se va supune de d-luĭ Şeful Departamentuluĭ din Lăuntru la cunoscința Cinst. Căimăcămiĭ, şi după deslegarea ce va binevoì a dà, se va aduce la îndeplinire.

Iancu Filipescu, Const. Suțu, Const. Belu, Alexandru Ghica, Ioan Al. Filipescu.

Adresa No. 1.155 a Generaluluĭ Danilevski către Caimacamul Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.966 1848 Dec. 30.

(Orig. Arch. St. Dos. No. 2.212/92. Secr. St.)

Exelenție!

Nu este nicĭ o îndoială că Exelențiĭ Voastre vĕ este cunoscut că de vre-o câtă-và vreme a început să intre cât şi să easă din Bucurescĭ oamenĭ rĕĭ cugetătorĭ, nu prin cunoscutele barierĭ, ci

No. 2.966. 1848 Dec. 30. prin alte locurĭ, oprindu-se prin hanurĭ şi pe la alte locurĭ, precum cafenele, cazinurĭ şi restoraţiĭ chiar în oraş.

Cu toate că s'aŭ luat măsurile cuviincioase pentru această împrejurare, spre paza oraşuluĭ şi a locuitorilor, dar găsesc cu cale să mě adresez Exelenţiĭ Voastre rugându-mě ca spre o de o potrivă înţelegere să binevoiţĭ a poruncì unde se cuvine a se luà aceste măsurĭ:

Să se îndatoreze toţĭ hangiiĭ şi toate localurile primitoare de străinĭ a da straşnice înscrisurĭ, că nu vor ascunde pe nimenĭ fără paşaporturĭ, cât şi pe ceĭ cu paşaporturĭ a face cunoscut peste un ceas după a lor venire c. Poliţiĭ, dar nearătându-ĭ, toate aceste aşezăminte se vor închide şi pecetluì şi antreprenoriĭ se vor arestuì.

Această măsură nădějduesc că va fi folositoare pentru toţĭ ceĭ bine cugetătorĭ. dar pentru ceĭ rěĭ cugetătorĭ va fi o poprire de a zidì o norocire închipuită asupra nenorocirilor altora.

În urma căreia Exelenţia Voastră sînteţĭ rugaţĭ a mě împărtăşì cu rěspuns, spre a puté şi din parte-mĭ a luà măsurile cuviincioase spre maĭ bună pază a oraşuluĭ Bucurescĭ.

Primiţĭ, Exelenţie, încredinţarea ceĭ maĭ înalte stime şi consideraţiĭ.

Iacov Danilevski.
Tit. sovetnic, Laptev.

No. 2.967. 1848 Dec. 30.

Adresa No. 56 a executoruluĭ Curţiĭ administrative către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 368.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Executorul cinst. Curţĭ administrative.

Pentru cheltueala urmată cu îndestularea celor arestuiţĭ la mânăstirea Văcărescĭ, plecat supuiŭ în cunoscinţa cinstituluĭ Departament listă de numěrul persoanelor din cl. I şi cl. II pe ḑece ḑile, adecă de la 10 şi până la 20 Dechemvrie ale trecutuluĭ an; urmare la raporturile mele cu No. 51 şi 52. Din care listă se vedează numěrul de 781 persoane de cl. I şi 216 ţěranĭ în cl. II, a cărora sumă de banĭ, potrivit jurnaluluĭ încheiat, face pentru ceĭ întâiŭ 5.467 leĭ, pentru ceĭ din urmă leĭ 540, peste tot suma de leĭ şease miĭ şeapte No. 6.007, la care adăogându-se şi restul de leĭ 1.570 ½ din ḑilele de maĭ nainte, însumează leĭ şeapte miĭ cincĭ sute şeapte-ḑecĭ şi şeapte şi jumătate, No. 7.577 ½.

Pentru transportul celor bolnăviţĭ la spital şi însănătoşiţĭ înapoĭ precum şi celor aduşĭ din noŭ în mânăstirea Văcărescĭ, urmând iarăşĭ cheltueala pe aceste ḑece ḑile de leĭ 256, par. 10, precum din alăturata listă se vede, rog plecat pe cinstitul Departament ca să binevoească a face punerea la cale pentru rĕspunderea sumeĭ întregĭ de leĭ 7.833 par. 30, şeapte miĭ opt sute treĭ-ḑecĭ şi treĭ leĭ şi treĭ-ḑecĭ parale, după care se socotesce socoteala desfăcută până la douĕ-ḑecĭ Dechemvrie din trecutul an. No. 2.967. 1848 Dec. 30.

Serdar Christ. Orĕscu

Raportul No. 3.488 al Cârmuiriĭ de Dolj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneseĭ. No. 2.968 1848 Dec. 30.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 374.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Cârmuirea judeţuluĭ Dolj.

Revoluţionarul Costache Zaman, ale căruia neorânduelĭ sînt cunoscute cinst. Departament din raporturile acesteia cu No. 207 şi 599 ce i s'aŭ înaintat pentru dînsul, după porunca Exelenţiĭ Sale d. General-Leitenant Gasfort No. 1.000 urmând a se predà în primirea Exelenţiĭ Sale d. General-Maior Danilevski, ostăşescul Comandant al Capitaleĭ Bucurescĭ, Cârmuirea l-a şi înaintat cu deosebit raport din parte-ĭ în primirea d. General Danilevski, pentru care pe de o parte supune aceasta plecat şi în cunoscinţa cinstituluĭ Departament, iar pe de alta are cinste a-ĭ arătà, că acest Zaman, după toate stăruirile şi zoririle ce i s'aŭ făcut ca să se desfacă cu canţelariile pe unde a ocupat posturĭ, fiind-că este încurcat şi figurează tot într'o vreme şi banĭ asupră-ĭ, nicĭ într'un chip n'a dat supunere, împotrivindu-se la toate aceste că este subt arest, şi prin urmare ca un arestant nu vroesce să asisteze la nicĭ o socoteală.

Cinst. Departament dar luând în consideraţie nisce asemenea netemeinice împotrivirĭ ale sale, va binevoì să chibzuească cele de cuviinţă, şi să deà deslegare Cârmuiriĭ ce disposìţiĭ să ieà în privinţa despăgubiriĭ acelor canţelariĭ de baniĭ ce figurează asupra numituluĭ Zaman.

Cârmuitor, F lişanu.
Secretar, N. Greceanu.

La Secţia 1-ĭ.
Or. Craiova.

No. 2.969.
1848
Dec. 31.

Adresa No. 1.601 a Căimăcămieĭ Țĕriĭ-Românescĭ către Departamentul Visterieĭ.

(Conc. Arch. St. Dos. No. 2.209/84. Secr. St.)

Căimăcămia Țĕriĭ-Românescĭ.

Cinstituluĭ Departament al Visterieĭ.

Exelenția Sa Fuad Efendi, prin nota cu data 27 Dechemvrie curgĕtor, pune înainte Căimăcămieĭ că, după porunca ce a primit de la Mărirea Sa Împĕratul de a întoarce suma de una mie galbenĭ ce Raif Efendi a luat cu împrumutare de la unul din mădularele deputațieĭ ce a fost trimisă la Constantinopole în vremea evenimentelor carele aŭ turburat legiuita rânduească și liniștea acestuĭ Prințipat, dând zapisul sĕŭ, și de a primì acel zapis, a dat poliță d-luĭ Hilel Manoach ca să numere în Visterie acea sumă de una mie galbenĭ, care are a sta acolo ca în deposit spre a se plătì aceluia carele o a împrumutat luĭ Raif Efendi și va întoarce zapisul acestuia de datorie, îndată ce după cercetare se va dovedì împrumutătorul și în mâna căruia zapisul se va aflà.

Primind Visteria de la d-l Hilel Manoach arătata sumă, cere Exelenția Sa a i se da document după orânduească doveditor de depunerea arătateĭ sume în Visterie și pe carele să-l poată trimite la Constantinopole.

Căimăcămia spre îndeplinirea dispozițiilor acesteĭ note, trimite cinstituluĭ Departament acea poliță iscălită de Exelenția Sa Fuad Efendi spre a primì după dînsa de la d-l Hilel Manoach suma de una mie galbenĭ și a o ținé ca deposit în cassa sa, până dovedindu-se împrumutătorul d-luĭ Raif Efendi și făcêndu-se cunoscut Căimăcămieĭ, după deslegarea acesteia i se vor rĕspunde primindu-se de la dînsul zapisul de împrumutare; și tot de-odată poftesce pe cinstitul Departament ca să grăbească a-ĭ trimite documentul sĕŭ doveditor de primirea aceluĭ deposit spre a se trimite și din parte-ĭ Exelențiĭ Sale Fuad Efendi după cerere.

Pentru dovedirea împrumutătoruluĭ aceĭ sume de galbenĭ, fiind cerut prin adresa No. 533 de la cinstitul Departament al trebilor din Lăuntru în temeiul noteĭ Exelențiĭ Sale Fuad Efendi din . . ale trecuteĭ lunĭ . . . . a se publicà răfuirea ce Exelenția Sa este însărcinat a face aceĭ datoriĭ, cinstitul Departament al Visterieĭ prin înțelegere cu acela din Lăuntru va preînoì acea publicație și

cercetare spre aflarea de se va puté a împrumutătoruluĭ, carele se va cunoasce numaĭ prin înfăţoşarea zapisuluĭ dat de Raif Efendi pentru împrumutarea ce i s'a făcut cu arătata sumă de galbenĭ una mie; asemenea Depart. va rĕspunde şi la adresa No. . ., dacă se află trecută în socotelile sale pe cursul lunilor trecute Iulie, Avgust şi Septemvrie suma slobodită vre-unuĭ amploiat turc. No. 2.969. 1848 Dec. 31.

Raportul No. 883 al Secretariatuluĭ de Stat al Ţĕriĭ-Românescĭ către Căimăcămie. No. 2.970. 1848 Dec. 31.

(Conc. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 144. S. fr. Secr. St.)

Raport către cinst. Căimăcămie.

Pe temeiul decretuluĭ cinst. Căimăcămiĭ de la 17 ale trecutuluĭ Oct. No. 536, Secretariatul a poftit cu stăruire pe cinst. c. c. Agenţie ca să mijlocească prin competentele autorităţĭ a se îndatorà d. Gheorghe Magheru să deà înapoĭ d. Coloneluluĭ Solomon un armăsar vînĕt ce i l'ar fi luat în silnicie în vremea revoluţieĭ. Pomenita Agenţie prin nota subt No. 3.951 rĕspunde că înaintând această reclamaţie către General-Comando al Transilvanieĭ, acesta îĭ trimite o declaraţie a d-luĭ Magheru, prin care se arată că în puterea a douĕ scrisorĭ, însă una a d-luĭ Viespescu, aghiotant al jăluitoruluĭ Polcovnic de la 10 Iulie 1848, şi alta a însuşĭ d. Polcovnicul Solomon cu dată de la Hermanstadt 6 August, care amândouĕ aceste scrisorĭ s'aŭ vĕdut de către comanda militară locală de la Hermanstadt, se socotesce cu desăvârşire stăpân pe acel armăsar, şi că prin urmare pretenţia jăluitoruluĭ este fără nicĭ un temeiŭ, maĭ adăogând că dacă şi după aceasta d. Polcovnicul stăruesce în cererea sa, volnic este a-l trage în judecată la Hermanstadt.

Către aceasta, fiind că declaraţia d-luĭ maĭ cuprinde şi alte împrejurărĭ de un caracter serios, Secretariatul socotesce de a sa datorie a o supune în copie la cunoscinţa cinst. Căimăcămiĭ.

No 2.971.
1848
Dec. 31.

Raportul No. 237 al Isprăvniciei ținutului Suceava către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldovei.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 12.548.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.

Post. Alecu Botez Forescu, Ispravnicul ținutuluĭ Suceveĭ.

Raport.

Subt-iscălitul în urmarea slovesnoĭ poruncĭ a Exelențiĭ Sale d-luĭ Ministru, viind la satul Ruginoasa, unde aflând pe d. Serdarul Iancu Talpeş, însărcinatul de respectivul Depart. cu porunca No. 23.425, și cercetându-se dacă la posesorul acesteĭ moșiĭ D-l Ianoş Lazăr (care nicĭ se află aicĭ, ci dus peste hotar la familia sa) de aŭ venit 15 oamenĭ străinĭ, Ungurĭ și Leșĭ din rĕsvrătitoriĭ de peste hotar, și prostițĭ în strae țĕrănescĭ, nicĭ cum asemenea oamenĭ nu s'a aflat să fi venit, decât că pe la sfârșitul luĭ Octomvrie aŭ fost doĭ Ungurĭ din Sănmiclăuş, voind a trece prin Austria în Ungaria, fiind-că prin Transilvania nu aŭ putut trece, care apoĭ s'aŭ întors înapoĭ avênd pașaporturile cuvenite milduindu-se pe la zastava de la Tulgheș, precum asemenea aŭ maĭ fost 4 Armenĭ negutătorĭ cu un şufar, anume Barzak Solomon, Lazar Daner și șufarul Pișta din Transilvania, și mâind la Ruginoasa o noapte, a doua ḑi s'aŭ dus la Botoșanĭ, și toțĭ aceştia aŭ fost îmbrăcațĭ în cuvenitele lor costume, fără a fi prostițĭ. Despre care cu supunere se aduce la cunoscința cinst. Depart. prin adăugire că asemenea lucrare s'a făcut în de față și a d-sale Comenduitoruluĭ.

Botez, Post.

Secț. 4.

(Resoluție:) Să se scrie Ispr. de Botoșanĭ a cercetà pentru ceștĭ din urmă, ce oamenĭ aŭ fost, cu ce însușirĭ și cu ce meserie trăesc acolo, și să raportuească.

Balș.

Scrisoarea Mitropolitulul Neofit al Ungro-Vlachieĭ către Comitele de Nesselrode, Cancelarul Rusieĭ. No. 2.972. 1848 Dec. 31.

(Hurmuzaki, Documente. Supl. I, vol. IV, pag. 584.)

A Son Excellence Monsieur le comte de Nesselrode, chancelier de l'Empire, etc., etc.

Monsieur le comte,

Comme les événements malheureux et les actes criminels de la fatale révolution qui a éclaté en Valachie et qui a troublé et tourmenté ce pays pendant tout l'été dernier doivent avoir déjà été notifiés en temps opportun et en détail à Votre Excellence, par qui de droit, je pense qu'il est inutile de les lui exposer de nouveau. Le seul motif qui a pu me porter à oser vous importuner, Monsieur le comte, par la présente lettre, bien que tardive, c'est la calomnie à laquelle je me vois en butte de la part de quelques malveillants, qui sans avoir assisté au drame hideux de ce mouvement anarchique et après avoir été presque toujours hors des frontières, ne cessent de m'incriminer pour la part que j'ai prise, tant spirituellement, aux cérémonies religieuses imposées par la force, que politiquement, aux travaux de l'autorité constituée par les rebelles sous la dénomination de Gouvernement provisoire. Je me suis fait un devoir d'en informer à temps, d'abord par une lettre du 23 juin dernier, expédiée par un exprès, Monsieur le conseiller d'état Kotzebue, consul général résidant alors à Focsani de Moldavie, et par la suite, toutes les fois qu'une occasion sûre se présentait, je n'ai jamais cessé de tenir au courant de ce qui se passait chez nous, sollicitant son assistance et invoquant la commisération de la cour impériale en faveur d'un peuple innocent, que l'esprit de vertige de quelques factieux égoistes et ambitieux poussait à sa ruine. A la suite de toutes ces communications, j'étais et je suis encore convaincu que le ministère impérial, pesant, avec cette haute sagesse qui le distingue, la force irrésistible des choses dans des circonstances aussi impérieuses et, par conséquent, l'obligation insurmontable dans laquelle je me suis trouvé d'y participer, sans pouvoir maîtriser le torrent, malgré les efforts que j'ai fait, statuera à cet égard ce que lui suggéreront les sentiments de justice qui l'animent. Néanmoins, je prends encore la liberté d'annexer ci-près un exposé véridique, qui mettra Votre Excellence à même de juger

No. 2 972. de la manière dont s'accomplirent les événements de la révolution,
1848 depuis le commencement jusqu'à la fin, ainsi que de la part que
Dec. 31. la violence m'a forcé de prendre aux actes illicites et aux cérémonies sacrilèges des rebelles.

Si j'ai dû m'en référer, pour ce qui concerne le spirituel, à Sa Sainteté le Patriarche de Constantinople, comme chef de notre église et le mien, et de solliciter comme d'un père commun et pasteur éminent de me dégager, de la manière que Sa Sainteté jugerait convenable, des liens dans lesquels j'ai été impliqué, bien que malgré moi et à mon grand déplaisir, je ne crois pas moins nécessaire, vu ma conduite ecclésiastique et politique pendant ces temps de crise et d'épreuve amère, de m'adresser aussi à Votre Excellence, de relater ce qui me concerne avec une certaine extension dans l'exposé ci-joint et de la prier ardemment de vouloir bien, par une grâce toute particulière pour un prélat courbé sous le poids des années et des infirmités, qui ne tarderont pas à le conduire dans la tombe, et malgré les occupations nombreuses et autrement importantes dont Elle est entourée, sacrifier quelques-uns de ses précieux moments pour prendre connaissance de cette confession faite la main sur la conscience et dans toute la sincérité de mon âme, et émaner telle opinion, qui lui paraîtrait conforme à la justice, sur un vieillard qui, à travers les afflictions dont il a été abreuvé pendant toute la durée des troubles, a fait tout son possible pour consoler et encourager les gens honnêtes, sans avoir nullement éprouvé la joie infernale de se plaire aux actes des rebelles, comme la calomnie s'est efforcée de le faire accroire. Pour mieux appuyer mes assertions, j'en appelle au témoignage loyal des boyards et de tous les hommes de bien qui sont restés à Bucarest durant cette époque d'anarchie et de malheur, et qui, par conséquent, ont pu voir de leurs propres yeux et apprécier la conduite de chacun.

Je crois encore devoir ajouter, Monsieur le Comte, pour la connaissance de Votre Excellence, que le 8 juin dernier j'avais déjà pris mon passeport, avec l'autorisation du Prince, pour aller aux eaux minérales de la Transylvanie, d'après l'avis des médecins, et tâcher de rétablir, s'il est possible, ma santé entièrement délabrée. Mais le Prince, s'étant rendu chez moi le même jour au soir, après m'avoir longuement parlé sur le mouvement révolutionnaire, dont les symptômes commençaient à se faire sentir, ainsi que sur d'autres affaires, me dit à la fin d'ajourner mon départ pour quelques jours,

afin de voir ce qu'il y aurait à faire dans des conjonctures aussi graves. Je restais et, trois jours après, éclata la révolution et amena les événements relatés dans l'exposé. No. 2.972. 1848 Dec. 31.

Veuillez, Monsieur le Comte, agréer l'assurance de la plus haute considération et du profond respect, avec lequel j'ai l'honneur d'être de Votre Excellence le très humble et très obéissant serviteur.

Bucarest.

(A n e x ă.)

Cette maudite et fatale révolution, dont les auteurs s'arrogèrent de leur chef le titre de Gouvernement provisoire du peuple valaque, fut formée d'abord le 9 juin dans un district de la petite Valachie par trois ou quatre des principaux conspirateurs, partis de Bucarest et placés à la tête d'une compagnie de soldats et d'un nombre égal de simples paysans égarés, et le 11 du même mois au soir, à la suite de l'entente qu'ils avaient eue avec leurs complices d'ici, elle éclata aussi dans la capitale, avec fureur, secondée qu'elle était par un grand nombre de conjurés et de prosélytes, qui se répandirent dans les places publiques et dans les rues de la ville, portant les drapeaux tricolores de la révolution et distribuant à droite et à gauche des proclamations imprimées de la soi-disante constitution, et ainsi, entourés d'une foule d'individus sans aveu, qui prennent plaisir à de pareilles démarches de rébellion et d'anarchie, ils coururent au palais princier et, après avoir exigé du prince avec persévérance et des vociférations turbulentes de reconnaître par sa signature la constitution qu'ils lui proposèrent, il la signa de bon ou de mauvais gré, en nommant aussi immédiatement les nouveaux ministres constitutionnels. Mais n'ayant pas tardé, à ce qu'il paraît, à se repentir, au bout de deux jours, il signa à minuit l'acte d'abdication adressé aux nouveaux ministres et quitta furtivement dans la nuit la capitale, se dirigeant sur Cronstadt en Transylvanie et en laissant le pays dans une espèce d'anarchie complète, sans en prévenir qui de droit parmi les premiers dignitaires. Le lendemain matin, 14 juin, le métropolitain, ayant appris l'évasion du prince et cédant aux devoirs de sa position et aux exhortations de quelques personnes, il invita (ainsi que cela s'est toujours pratiqué depuis un temps immémorial dans des circonstances critiques) les principaux boyards et les plus anciens, de se rendre sans retard à son domicille, pour délibérer sur ce qu'il y avait à faire, afin de prévenir les maux et les malheurs

No. 2.972 que devait entraîner pour tout le pays un état de choses aussi
1848 séditieux et aussi anarchique.
Dec. 31.

Le nouveau gouvernement populaire institué par le prince, ayant interprété l'innocente invitation du métropolitain aux boyards et leur réunion dans sa demeure comme une réaction de leur part contre les membres de ce gouvernement et même contre leur existence, et sans nullement se pénétrer que le but salutaire de cette convocation concernait le bien public, se hâta, par des émissaires répandus à dessein parmi la multitude et au son des cloches, d'en soulever une grande partie pour envahir son hôtel et anéantir et les boyards et le métropolitain, dans le cas où ils se montreraient contraires à la soi-disante constitution et qu'ils ne reconnaîtraient pas les nouveaux ministres, comme ministres constitutionnels, ainsi que les membres qu'on attendait de la petite Valachie et qui s'étaient constitués de leur chef en Gouvernement provisoire, comme membres éminents composant ce Gouvernement national. Une foule considérable de peuple, composée de différentes classes d'individus, portant des étendards, poussant des clameurs et excitée par un carillon épouvantable, s'étant précipitée dans la cour du métropolitain, où se trouvaient plusieurs boyards des plus marquants, des négociants et d'autres personnes spontanément accourues pour voir ce qu'il y avait à faire, après la fuite inespérée du prince, demanda de prime abord la destitution du métropolitain et du colonel Odobesco, chef de la milice. Le métropolitain répondit que, si la tranquillité publique ne dépandait que de sa renonciation à la position qu'il occupe, il n'avait besoin que d'une démission de quatre ou cinq lignes, qu'il pouvait écrire sur-le-champ. Mais les boyards et les autres personnes civiles et militaires qui étaient présentes furent saisis d'étonnement à cette réplique et, ayant craint les tristes et dangereuses suites que cette démission aurait pu avoir pour le public et qu'on n'était pas à même de prévoir, commencèrent à prier unanimement le métropolitain de ne pas céder à cette demande (ce qu'ils ne sauraient nier), vu que dans l'état d'anarchie complète où se trouvait le pays à cause du départ subit du prince, la présence du métropolitain était comme l'ombre d'un chef et d'une autorité, surtout aux yeux du peuple valaque, habitué depuis un temps immémorial non seulement à voir dans ses métropolitains autant de sujets et de personnes spirituelles, mais encore, pour le malheur de ces pontifes, à les considérer comme ayant le droit de présider des assemblées et de prendre une part

active aux affaires publiques de l'état. Aussi ils répondirent d'un commun accord au peuple en fureur et à ces maudits démagogues, que ni le métropolitain, ni eux-mêmes ne s'opposaient à tout ce qui concernait le bien du pays, ni aux avantages que promet la constitution, et que le but de leur réunion n'était que celui de se consulter avec les nouveaux ministres sur les intérêts communs. A l'aide de ces douces paroles et d'autres semblables expressions dictées par la nécessité du moment, ils calmèrent en quelque sorte l'exaspération et la colère de ce peuple en rage et des abominables démagogues, parmi lesquels sont aussi compris les soi-disant ministres constitutionnels qui, non contents de la susdite réponse des boyards et des autres, insistèrent à ce que tous, et le métropolitain le premier, prissent la croix en main, la baisassent, ainsi qu'un des étendards, et affirmassent par là que leurs assertions étaient sincères, qu'ils partageaient leurs sentiments et qu'ils seraient portés de corps et d'âme pour tout ce que la nouvelle réforme avait réglé, suivant la teneur de la constitution, et autres semblables, qu'on passe sous silence pour la brièveté du discours. Cette demande fut ponctuellement exécutée par les plus notables. Ils proposèrent enfin que le métropolitain acceptât la présidence du Gouvernement provisoire, dès que les membres qu'on attendait de la petite Valachie seraient arrivés à Bucarest, et, quoiqu'il eût tâché par tous les moyens en son pouvoir de refuser cet honneur, il ne put aucunement s'y soustraire (ce que les boyards et les autres personnes honorables qui s'y trouvaient peuvent certifier), sous prétexte de leur part qu'un ancien usage voulait qu'en l'absence du prince le métropolitain présidât ou tînt la première place en Valachie. Cependant, cette demande n'était ni sincère, ni loyale, mais entièrement dissimulée, car les révolutionnaires n'avaient eu auparavant avec le métropolitain la moindre relation de cette nature, ni ne le connaissaient comme partageant des sentiments aussi anarchiques et aussi subversifs; mais ils persistaient, les fourbes, à ce qu'il prît part au gouvernement, pour faire voire au peuple qu'ils avaient le métropolitain à leur tête. Celui-ci, n'ayant pas pu se tirer d'affaire, se vit en dernier lieu forcé de céder à cette demande maintes fois répétée par des cris turbulents (de la sorte, il continua de travailler avec eux jusqu'à la fin du mois de juillet, lorsque, par ordre de Son Excellence Suleyman Pacha, le Gouvernement provisoire, ayant été remplacé par une Lieutenance princière composée de trois membres, le métropolitain fut heureusement

No. 2.972.
1848
Dec. 31.

No. 2.972. 1848 Dec. 31. élagué de leur sein). Après l'accomplissement de tous ces faits, leur fureur fut apaisée et ils se calmèrent pendant la journée du 14 juin. Mais les ministres, meneurs du peuple, d'ailleurs hommes impies et corrompus, ainsi que les démagogues, leurs auxiliaires, non contents de l'acte susmentionné, par lequel le métropolitain et les boyards avaient témoigné leur adhésion, en baisant la croix et l'étendard, visant d'ailleurs à rendre la chose plus solennelle et plus répandue, pour que d'une part ils pussent par là aussi mieux consolider leurs desseins ambitieux et de l'autre mettre le comble à l'état d'anarchie qui avait porté une atteinte si grave au repos public, exigèrent que le lendemain, savoir le 15 juin, eût lieu une convocation générale d'un nombre d'individus le plus que possible considérable de toutes les classes des habitants de la capitale sur une vaste plaine sise aux pieds de la colline de la métropole, où l'on eût à transférer aussi les reliques de St. Démètre déposées dans la cathédrale, à célébrer l'office de la bénédiction de l'eau, à en asperger le peuple et puis à faire lire par un d'entre eux un à un les vingt et un articles de la constitution à haute et intelligible voix, sur lesquels tous eussent à prêter serment, s'engageant à les respecter et à les maintenir inviolables jusqu'au dernier soupir et en sacrifiant même leur vie, si le besoin l'exigeait. A cette proposition nouvellement inventée, bien que le métropolitain et quelques boyards eussent essayé de se soustraire et d'éluder l'accomplissement d'un acte aussi illégal, en faisant valoir qu'il n'était nullement opportun, mais intempestif, qu'il fallait attendre jusqu'à ce que la Sublime Porte eût reconnu la constitution et qu'alors tous seraient obligés de prêter le serment de la manière qui serait statuée par l'autorité supérieure; mais toutes ces paroles, d'ailleurs justes et fondées, furent proférées en vain, car les ministres susnommés, fourbes et corrompus qu'ils étaient, ainsi qu'il a été dit plus haut, et ne se proposant qu'à réaliser leurs desseins égoïstes et pernicieux, persistèrent à exiger que l'acte de la prestation du serment eût lieu le lendemain, pour attirer et rattacher à leur système le plus grand nombre de personnes que possible. Aussi, le 15 juin, on célébra l'office de la bénédiction de l'eau, on en aspergea les assistants, un discours fût prononcé par un de ces messieurs, et puis le serment fut prêté dans la susdite plaine en présence de douze à quinze mille âmes de la manière susdétaillée, le métropolitain tenant la sainte croix en main et faisant par force un signe d'adhésion à la lecture de chaque ar-

ticle. Tels furent les actes qui se passèrent le 14 et le 15 juin dernier. Mais dès qu'au bout de deux ou trois jours les membres du susénoncé Gouvernement provisoire, qu'on attendait de la Petite Valachie, furent arrivés à Bucarest, commencèrent à élaborer avec plus d'activité et de persévérance tous leurs actes illégaux et à se livrer à leurs entreprises séditieuses.

No. 2.972. 1848 Dec. 31.

Vers la fin du mois de juin, les membres du Gouvernement provisoire, ainsi que leurs secrétaires, reçurent la nouvelle que les troupes impériales russes étaient entrées en Moldavie et campaient à Burlat; que l'avant-garde s'était avancée jusqu'à Técoutchi, distant de deux postes seulement des frontières valaques. Apprehendant d'un côté leur prochaine entrée en Valachie et conséquemment leur marche sur Bucarest, de l'autre, soupçonnant ou feignant de soupçonner qu'une faction considérable organisait mystérieusement une réaction, qui n'attendait que l'entrée des troupes impériales sur le sol valaque pour les exterminer, ils prirent la résolution de quitter la ville et de se retirer dans les montagnes. A cet effet ils publièrent une proclamation incendiaire, dans laquelle, annonçant l'arrivée des troupes impériales à Foxani, ils engageaient les habitants de la Principauté à persister dans la voie des libertés qu'ils avaient conquises; pour eux, ajoutaient-ils, la nécessité les forçait à se refugier sur les sommets des monts Carpathes, d'où ils comptaient négocier avec qui de raison, pour les droits nationaux tels qu'ils les entendaient. A la suite de cette proclamation et dans la nuit du 28 au 29 juin, ils prirent la fuite, se dirigeant par Tergoviste vers les montagnes.

Le lendemain, après que la nouvelle de leur fuite se fut répandue, plusieurs boyards, des négociants, ainsi que des gens de toute condition se portèrent en foule à l'hôtel du métropolitain pour savoir ce qu'il en adviendrait. Ils exigèrent avant tout qu'un des boyards les plus capables fut préposé à la police (aga) de la ville, pour tranquilliser les esprits et assurer la sécurité publique, car l'aga du Gouvernement provisoire avait disparu. Le métropolitain aurait voulu se conformer à la teneur de la dépêche datée de Foxani le 18 juin, par laquelle Monsieur de Kotzebue, consul général, le conseillait de former la Caïmacamie d'après les dispositions du Règlement organique, si le prince ne consentait pas à reprendre les rênes du gouvernement; mais le jour même un nouvel exprès de Monsieur de Kotzebue était arrivé, chargé de lui communiquer verbalement les instructions suivantes: Dans le cas

No. 2.972. 1848 Dec. 31. où le gouvernement révolutionnaire aurait pris la fuite, la Caïmacamie n'aurait plus dû être confiée au Ban Vacaresco et au Vornic Balliano, mais le métropolitain devrait immédiatement expédier un exprès à Foxani, pour en donner connaissance au consul général et attendre jusque là de nouvelles instructions. Le métropolitain, se conformant à la lettre de la communication verbale de Monsieur de Kotzebue, lui répondit le jour même par un exprès. En même temps il adressa une proclamation au peuple, dans laquelle, annonçant la fuite du gouvernement révolutionnaire et l'approche des troupes impériales, il faisait espérer le prompt rétablissement de la tranquillité publique.

Cependant les boyards susmentionnés (Vacaresco et Balliano); sans vouloir prendre en considération les propositions du métropolitain, se dirigèrent vers le palais du gouvernement, se saisirent de leur propre mouvement de la Caimacamie, en vertu de l'art. 18 du Règlement organique, et commencèrent à fonctionner comme nouveau gouvernement légal, nommant l'aga et quelques gouverneurs de divers districts; d'autres furent rappelés pour remplir les fonctions que l'ex-prince leur avait conférées. Le même jour une proclamation de leur part annonça tous ces actes aux habitants de la principauté. Informé de ce qui se passait, le métropolitain réitéra à ces messieurs l'invitation de se rendre auprès de lui avant d'agir, vu qu'il avait d'importantes communications à leur faire; mais ce fut en vain. Ce n'est qu'après trois ou quatre heures, lorsqu'ils avaint déjà terminé et expédié les actes, qu'en leur qualité de Caimacamie ils avaient jugés nécessaires, que le Vornic Balliano et le Logothète Cheresco se rendirent près du métropolitain et le quittèrent après une conversation assez animée. Le 30, vers 9 heures du matin, le métropolitain fut informé qu'une nouvelle émeute, plus formidable que les précédentes, se formait dans la ville excitée par le chef des pompiers dans les faubourgs, ainsi que par des négociants de notre place dans le marché. L'on criait contre les actes de la nouvelle Caïmacamie, comme ayant, dès son début, abusé de son autorité, en accordant des places à des hommes renvoyés du service pour cause de malversation et, par conséquent, perdus dans l'opinion publique; on citait même les noms de quelques-uns d'entre eux qui auraient ce jour-là même maltraité d'honnêtes gens. L'on se demandait comment le métropolitain avait pu qualifier de rebelles les chefs du gouvernement provisoire, tandis qu'il avait publiquement juré de respecter et de soutenir la con-

stitution, et l'on ajoutait qu'il ne méritait plus ni sa position, ni la confiance publique, pour avoir transgressé ses serments. No. 2.972. 1848 Dec. 31.

Excitée surtout dans ses clameurs par Monsieur Bratiano, l'un des secrétaires du Gouvernement provisoire, qui, après être resté caché pendant 24 heures, s'était enfin montré et mis à sa tête, la foule, grossissant de moment en moment, se rendit avec la même procession à l'hôtel du métropolitain (où se trouvaient par hasard quelques boyards) et elle demanda à grands cris:

1. Le renvoi immédiat de la Caïmacamie et de tous ses nouveaux employés.

2. La remise en place des fonctionnaires nommés par le Gouvernement provisoire, qui serait invité par un exprès à revenir au sein de la capitale pour reprendre ses fonctions.

3. La rétractation de la part du métropolitain de la proclamation de la veille, par laquelle il annonçait au peuple valaque la fuite du Gouvernement provisoire, qu'il qualifiait de rebelle.

4. La promesse que, dans cette seconde proclamation, il réitérerait et respecterait désormais le serment prêté le 15 juin d'après l'art. 21 de la Constitution.

Comme il était impossible de se refuser aux exigeances de cette populace enragée et furieuse, sans exposer le pays aux plus dangereuses conséquences, si l'on se permettait dans un moment aussi critique de lui faire la moindre résistance ou observation, tout fut exécuté d'après leur insistance. Trois ou quatre jours après, le Gouvernement provisoire, revenu à Bucarest à la suite de l'invitation qui lui avait été faite comme de la part du peuple, reprit les rênes de l'état et continua à vaqeur avec plus de zèle à l'accomplissement de son œuvre. A côté des autres démarches propres à exciter à la révolte, il employa encore l'intermédiaire de ses administrateurs et sous-administrateurs des districts pour faire envoyer dans la capitale des groupes d'individus de presque toutes les villes et villages avec des prêtres à leur tête, d'une part pour qu'ils parussent accourir spontanément afin de féliciter le nouveau Gouvernement provisoire et national et le remercier de l'acte d'inspiration divine (comme ils l'appelaient) de leur affranchissement du joug, qu'un gouvernement détestable et une législation pernicieuse leur avait imposé depuis des siècles, et de l'autre pour qu'ils prêtassent aussi le serment sur les articles de la constitution, à l'instar de ce qui avait été pratiqué par les habitants de la capitale. Aussi, en s'assemblant les uns aujourd'hui et les autres

No. 2.972. 1848 Dec. 31. demain, sur la même plaine adjacente à la colline de la métropole, ils prêtaient le serment en présence de leurs prêtres, tenant en main la sainte croix et l'évangile, et retournaient dans leurs foyers avec un esprit de rébellion tellement scandaleux et dangereux, qu'il est impossible de le décrire. Cette doctrine n'était agréable qu'à ceux qui nourrissent des sentiments révolutionnaires et subversifs et répugnait à tout homme bien pensant et à toutes les honnêtes personnes qui tremblaient pour leurs fortunes, pour leur vie et pour les jours de leur familles, ne sachant de moment en moment quel serait le résultat de toutes ces menées, si les troupes impériales ajournaient encore leur entrée dans la capitale. Telle est la formation et le progrès de la révolution valaque, qui devenait de jour en jour plus audacieuse et plus dangereuse pour tous ceux qui ne partageaient pas les sentiments des rebelles.

Cependant, le 6 septembre ils apprirent positivement que Son Excellence Fuad Effendi, commissaire de la Sublime Porte, avait expédié de Giourgiou les troupes impériales pour Bucarest, et qu'elles étaient suivies de près par Son Excellence le général Duhamel, commissaire de Sa Majesté l'empereur de Russie, ainsi que par d'autres généraux et officiers supérieurs ottomans, dans le but de détruire l'échaffaudage des rebelles et de rétablir l'ordre de choses ancien et légal. Cette nouvelle les troubla fortement et les mit dans un tel état de démence, que, dans leur désespoir, ne sachant plus comment assouvir leur rage, ils conçurent la pensée criminelle et prirent la résolution de livrer ce jour-là même aux flammes tant le manuscrit original du Règlement organique de Valachie, que les anciens livres de noblesse. A cette fin, ils excitèrent encore le peuple par le son des cloches et de la musique et par leurs démagogues, qui, armés de drapeaux tricolores de la révolution, parcouraient les rues ; un grand nombre d'habitants accourut de toutes parts et, ayant fait d'abord semblant d'aller au soi-disant palais, où se trouvaient réunis les chefs de la révolution qui gouvernaient le pays, il demanda, comme de son propre mouvement et avec des cris turbulents et répétés, les actes susmentionnés pour les brûler et effacer à tout jamais en Valachie jusqu'à la dernière trace du Règlement et des grades nobiliaires, comme étant la cause de l'inégalité parmi les habitants et du malheur du pays; mais ces fourbes, ayant feint de ne pas pouvoir se refuser à une demande aussi unanime et à un vœu aussi général du peuple (car ils avaient, les impudents, l'habitude, sous prétexte et sous l'apparence de sé-

riosité, d'appeler de ce nom la lie de la populace de Bucarest et leurs adhérents), leur remirent les actes demandés. No. 2.972. 1848 Dec. 31.

Aussitôt qu'ils s'en furent emparés, ils se mirent en marche comme des furieux, musique en tête, en chantant des oraisons funèbres et en faisant tirer les cloches de toutes les églises adjacentes à la rue de Mogoschoï, ils enlevèrent à l'une de celles-ci le lit mortuaire, y déposèrent le manuscrit original du Règlement organique, ainsi que les livres de noblesse, et se dirigèrent en masse à l'hôtel du métropolitain, qui pendant ces jours gardait la chambre pour cause de maladie. Quelques-uns d'entre eux entrèrent dans sa chambre, où il gisait sur son lit, et le sommèrent d'abord modestement, puis, vu son refus motivé, avec une instance insolente et des menaces, de sortir nécessairement pour assister à l'embrasement des susdits actes et de prononcer l'anathème contre tous ceux qui voudraient revenir, travailler ou entreprendre quoique ce soit d'après les dispositions du Règlement organique ou bien avoir des titres nobiliaires. Il est superflu et inopportun de rapporter ici tous les motifs plausibles que le métropolitain fit valoir à cette occasion et ceux qu'il avait encore à leur dire sous le rapport politique et ecclésiastique pour les détourner d'un drame aussi sinistre; car ces misérables ne voulaient pas ni étaient venus pour demander ou pour entendre des raisons, mais ils avaient pris d'avance, comme il a été relaté plus haut, la résolution de brûler les susdits actes et de livrer à la malédiction publique tous ceux qui voudraient encore revenir aux dispositions y contenues, et rien de plus.

Le métropolitain, forcé de sortir au balcon de sa demeure et cerné de près par un grand nombre de révolutionnaires, vit un bûcher allumé au milieu de la cour à côté d'un lit mortuaire, sur lequel on avait apporté les manuscrits, ainsi qu'une multitude considérable vociférant contre ces actes et exigeant impérieusement qu'ils fussent immédiatement livrés aux flammes, comme étant la cause du malheur du pays et de leurs connationaux, et qu'on prononçât les malédictions les plus terribles contre ceux qui voudraient y revenir.

Le métropolitain, n'ayant pas pu leur résister plus longtemps, après les observations qu'il jugea convenable de leur faire, se vit obligé de prononcer l'anathème que lui proposèrent ou, pour mieux dire, dictèrent les rebelles.

C'est ainsi que fut terminée cette dernière et déplorable scène,

No. 2.972. 1848 Dec. 31. par l'embrasement et l'enterrement du Règlement organique et des livres de noblesse.

Cet acte fut pendant ce même jour porté par des publications imprimées à la connaissance de tous les habitants de Valachie par les coryphés de la révolution, qui excitèrent les administrateurs des districts à les imiter dans les principales villes de chaque district (ce qui fut ponctuellement exécuté). Tandis que ces drames se passaient dans la capitale et dans les autres villes des districts, les affaires de la Valachie avaient atteint l'extrême degré de turpitude et le danger était imminent pour tous les hommes de bien et pour les propriétaires, jusqu'au 13 septembre, époque à laquelle les victorieuses troupes impériales entrèrent à Bucarest, en délivrant les habitants des maux qui les menaçaient et répandirent la consolation dans leurs âmes.

A dater de ce jour, le gouvernement du pays fut formé par Son Excellence Fuad Effendi, commissaire de la Sublime Porte, d'après l'ancien usage et suivant les instructions spéciales qu'il avait à cet égard. Le nouveau gouvernement, aussitôt installé, demanda avec instance du metropolitain, avec l'approbation de Leurs Excellences les commissaires impériaux, de délier par écrit les habitants de Valachie de tous les serments illégaux et impies qu'ils auraient prêtés pour la fameuse Constitution et de les absoudre aussi de l'anathème et de la malédiction qui avaient été prononcés lorsqu'on avait brûlé le Règlement organique et les livres de noblesse: car un grand nombre de dignitaires et autres employés dans les branches administrative, judiciaire et militaire hésitaient et éprouvaient des remords à vaquer à leurs fonctions d'après les prescriptions du Règlement, l'acte du 6 septembre le leur ayant défendu. Aussi demandaient-ils que lecture leur fût donnée d'une pareille lettre d'absolution ecclésiastique. Cédant à la demande instante du gouvernement et au voeu exprimé par d'autres personnes marquantes, pour qu'une telle lettre de déliement et d'absolution fût lue dans les églises en présence de tout le monde, afin que chacun pût se livrer le coeur léger à l'accomplissement des devoirs de son poste, le métropolitain émana aussitôt la lettre demandée, portant en substance que tous les serments imposés ou dictés par les révolutionnaires, ayant été arrachés par la ruse et par la violence, contrairement aux canons ecclésiastiques et aux lois politiques, ainsi que dans un esprit de rébellion contre la sanction impériale, par laquelle les dispositions du Règlement

organique furent consacrés, étaient déclarés comme d'eux-mêmes nuls et non avenus, et que chacun était libre et déchargé de tout lien ecclésiastique ou spirituel, envers la soi-disante constitution, pouvant reprendre ses occupations comme par le passé sans aucun doute ou remords. No. 2.972. 1848 Dec. 31.

Cette lettre imprimée en cinq ou six mille exemplaires fut distribuée depuis le 16 septembre par le canal de la métropole et celui du ministère de l'Intérieur dans toutes les villes et villages de la Valachie, pour être lue dans les églises, ce qui fut exécuté à temps.

Aux mouvements séditieux de la révolution, à côté des civiles prirent malheureusement part, contrairement à leur ministère, un grand nombre de prêtres, de diacres et même de moines; les uns entraînés par les révolutionnaires à force de traitements mensuels assez forts et payés d'avance, ainsi que de futures promesses de larges récompenses, pour parcourir les campagnes et les villes dans le but de prêcher et de rehausser les avantages que les paysans avaient à attendre de la constitution, afin de les mieux exciter à la révolte en leur qualité d'ecclésiastiques; les autres, poussés soit par une joie infernale pour des innovations de cette nature, soit par la légèreté de leur esprit, ou par la simplicité de leur jugement; d'autres enfin, dans des vues d'intérêt individuel.

Bien que cette démarche de leur part fût très criminelle, comme étant contraire à leur vocation et à leurs devoirs, et déversant le déshonneur et la honte sur le clergé valaque, néanmoins pendant ces trois mois de trouble et d'anarchie, l'autorité métropolitaine ne pouvait que ménager la gravité des circonstances et gagner du temps n'osant pas s'exprimer d'une manière contraire à l'état de choses existant alors, pour ne pas s'attirer inutilement des maux plus graves. Mais aujourd'hui quelques-uns d'entre eux, ayant été saisis avec d'autres, par ordre du gouvernement, vont subir un interrogatoire et ce n'est qu'après qu'on pourra prononcer sur leur sort.

Après la lecture de cet exposé, l'on pourrait se faire cette question: Le métropolitain devait-il, après l'évasion du prince, rester dans la capitale et assister ou coopérer aux actes illégaux des insurgés, ou bien était-il plus convenable pour lui de s'éloigner de Bucarest, pour éviter de pareilles profanations, qui, quoique forcées, ne sauraient le soustraire au blâme pour avoir manqué de courage?

No. 2.972
1848
Dec. 31.

La véritable solution de cette question se trouve dans l'exposé de ce qui s'est passé le 14 et le 15 juin. Cet exposé prouve jusqu'à l'évidence:

1. Que le métropolitain se trouvait dans l'impossibilité de quitter la capitale, et qu'il était tout à fait indigne de ses devoirs pastoraux de suivre l'exemple du prince et de laisser ce malheureux peuple en proie à tous les maux de l'anarchie.

2. Qu'il devait nécessairement rester à sa place pour le salut de son ouaille, autant qu'il dépendait de lui, ce qu'il fit effectivement, ainsi que peuvent attester les boyards et autres habitants honnêtes qui ont constamment séjourné dans la capitale. Sa présence était une consolation et un encouragement pour les gens paisibles, qui voyaient le métropolitain parmi eux, en l'absence du prince et en même temps comme une digue opposée aux débordements des passions de ceux qui épient de telles occasions pour élever leur fortune sur la ruine du public.

Aussi le métropolitain résolut, en présence de tous ces malheurs, de rester dans la capitale et de s'exposer lui-même, car il considérait sa vie comme une affaire bien secondaire comparativement aux calamités qui accablaient alors le pays, et par cette considération il s'était entièrement résigné à Dieu.

Mais quand même on supposerait qu'il eût pu quitter Bucarest, à l'époque où il ne faisait plus partie du Gouvernement provisoire pour ne plus coopérer aux actes de ce gouvernement, non seulement les raisons préexposées lui faisaient une loi de ne pas partir, mais encore les individus qui se trouvaient à la tête des affaires l'en auraient empêché, en vertu des ordres réitérés de Suleyman Pacha, qui rappelaient en Valachie les fugitifs en Transylvanie.

Enfin, lorsque le métropolitain demanda à Son Excellence, au moment de son départ de Bucarest, pour savoir s'il lui serait permis de se rendre auprès d'Elle, Suleyman Pacha lui fit répondre qu'il ferait bien de rester à Bucarest, vu son état valétudinaire.

Du reste, il ne pouvait plus déjà trouver d'asyle en aucun autre point de la Principauté, à cause de l'effervescence toujours croissante et dangereuse, qui régnait partout depuis le commencement d'août jusqu'à la mi-septembre et des continuelles intrigues du gouvernement révolutionnaire et de ses agents.

Il résulte donc de tout ce qui précède que le séjour du mé-

tropolitain à Bucarest était non seulement forcé, mais encore exigé par la gravité des circonstances. No. 2.972. 1848 Dec. 31.

Cependant le métropolitain, voulant dans toute la sincérité de son âme maintenir non seulement sa conscience pure, mais encore son caractère archiépiscopal intact, et prenant en considération les devoirs sacrés qu'il a, et envers lui-même et envers son ouaille, ne saurait aucunement souffrir d'être une cause de scandale pour les fidèles de son diocèse, par suite de toutes les affirmations assermentées qu'il a faites en présence du peuple, bien qu'il y fût forcé, pour prévenir dans des moments aussi critiques et aussi périlleux d'autres malheurs plus graves encore, ainsi qu'il a été amplement détaillé plus haut, et quoiqu'il ait la conviction intime que son esprit, son coeur et son âme ont constamment désavoué ce que la bouche a prononcé, alors surtout que ses sentiments et sa conduite se trouvent en contradiction directe avec de telles affirmations et que son amour de l'ordre et le respect qu'il a toujours porté aux lois existantes et à l'autorité légale, déposent hautement en faveur de son innocence; mais, comme les canons de l'église défendent aux ecclésiastiques le serment, même dans des cas justes, et comme le peuple, qui a été à trois différentes reprises témoin de ces affirmations du métropolitain, pourrait et à juste titre être scandalisé de le voir agir et parler aujourd'hui contrairement aux serments qu'il a faits et aux excommunications qu'il a lancées pendant la révolution, il a jugé nécessaire de solliciter de S. S. le Patriarche une lettre d'absolution générale, afin de faire disparaître tout doute et tout remords, qui pourrait encore être resté.

Depeşa luĭ de Ségur, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Drouyn de Lhuys. No. 2.973. 1848 Dec. 31.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Ministre,

La semaine qui vient de s'écouler n'a pas été très fertile en événements; on est même un peu revenu de la préoccupation qu'avait fait naître les nouvelles de la Transylvanie.

Du reste le froid est tellement intense que s'il ne suffit pas à calmer l'effervescence populaire de l'autre côté de la frontière

No. 2.973. 1848 Dec. 31. d'Autriche, il y doit du moins mettre obstacle aux mouvements militaires; nous avons eu à Bucarest jusqu'à 23 degrés Réaumur.

Les arrestations continuent de la part des Russes; c'est parmi les jeunes gens de la ville qu'elles ont lieu maintenant: Dans la journée d'avant-hier elles se sont élevées à 4 ou 5. Est-ce le résultat d'un système d'intimidation? Les Russes sont-ils, au contraire, sous l'empire d'une certaine inquiétude? C'est-ce que je ne saurais décider. Voici du reste quelques détails dont je garantis l'authenticité.

L'autre jour le Général Duhamel s'est rendu chez Fuad Effendi pour lui annoncer qu'il avait appris, par des lettres anonymes, qu'une hétairie venait de se former, et que l'un des projets des membres de cette société secrète était de le faire assassiner, ainsi que le Général Luders et Mr. Kotzebue. Comme Fuad Effendi allait tenter de le rassurer, il l'a interrompu, en lui disant: „Vous comprenez que dans une telle situation nous ne pouvons nous empêcher de vous demander le remplacement du préfet de police." Ce préfet de police, Mr. Voïnesco, est un homme très honorable. Fuad Effendi avait déjà parlé de sa moralité, de son activité même, lorsque Mr. Duhamel l'interrompant derechef, lui dit: Savez-vous qu'en le défendant, vous assumeriez en quelque sorte la responsabilité de ce qui pourrait nous arriver? Mais, du moins, répliqua le Commissaire ottoman, avez-vous quelqu'un qui soit propre à remplir cet emploi? Vous savez qu'il faut là un homme parfaitement honnête. „Nous avons en vue, répondit Mr. Duhamel, une personne qui présente toutes les garanties désirables. C'est Mr. Ch. Ghika."

Or Mr. Ch. Ghika, nommé déjà par Mr. Duhamel membre du tribunal extraordinaire qui doit juger les détenus politiques, est un homme d'une réputation telle qu'on l'accuse (et le fait n'est pas contestable) d'avoir déchiré et jeté au feu, pour être dispensé de le payer, un billet de 1.000 ducats qu'on lui présentait à l'échéance. J'ai déjà eu l'honneur de vous parler de lui dans ma dépêche du 8 décembre No. 8.

La réponse de Fuad Effendi a été ferme et digne, quoique un peu vive: „Si vous êtes si soigneux de votre vie, a-t-il dit, moi je suis soigneux de mon honneur, et je ne donnerai jamais mon assentiment à un pareil choix, car cet assentiment me deshonorerait."

La conversation en est restée là, et je ne serais pas surpris

que, du moment qu'on a perdu l'espoir de faire nommer Mr. Ch. Ghika préfet de police, on laissât désormais Mr. Voïnesco en repos. Du reste, si cela avait lieu, il en faudrait conclure, je crois, que l'existence de l'hétairie n'était qu'un prétexte mis en avant, pour arriver au résultat qu'on avait en vue, la nomination d'un homme dévoué à la Russie.

No. 2.973. 1848 Dec. 31.

D'un autre côté un Français résidant à Craïova, dans la petite Valachie, vient de m'écrire pour me demander un certificat constatant que son passeport est déposé à ma Chancellerie. Ce certificat, me dit-il, lui est devenu indispensable pour satisfaire aux exigences d'une Commission russe, instituée à l'effet de s'assurer de la nationalité des divers habitants de Craïova.

Ainsi les Russes dominent tout le pays, au mépris des droits de la Porte ottomane. Ils sont ici bien plutôt en conquérants qu'en protecteurs.

Vous vous rappelez, Monsieur le Ministre, l'emprunt concédé par l'Empereur Nicolas, aux Principautés pour subvenir aux dépenses de l'occupation russe? Au moyen de cet emprunt tout devait être payé comptant, fournitures, charrois, etc. La Porte ayant élevé des réclamations au sujet de cet emprunt, les Russes ont fait des réquisitions et n'ont pas payé; d'où il suit que l'occupation du pays par leurs troupes est entièrement à la charge des populations qui souffrent et n'osent se plaindre. — Du reste, elles réclameraient en vain près du Trésor valaque, les Caisses publiques sont littéralement à sec, et c'est à peine si, de loin en loin, l'impôt verse quelques ducats: Il n'y a assurément pas dans toute la Valachie, et c'est fâcheux à dire, un homme moins occupé que le Ministre des finances. La partie la plus importante des revenus du pays était la ferme de ses mines de sel gemme: Voici maintenant les fermiers qui, vu les perturbations apportées par la révolution dans les affaires commerciales, et ne prévoyant pas l'époque où les affaires pourront reprendre, demandent la résiliation de leur bail, ou au moins une forte réduction dans la somme qu'ils se sont engagés à payer annuellement (1.291.000 fr.)

Si la situation financière actuelle de la Valachie est grave, l'avenir se présente peut-être encore plus sombre pour elle. Sans crédit, sans autres ressources pécuniaires que la ferme des salines, le produit des Douanes et celui de la Capitation, la Principauté sera forcée de demander à la capitation et le moyen de combler le déficit, qui aura lieu dans le produit des salines, et l'argent né-

No. 2.973. 1848 Dec. 31. cessaire pour faire face aux dépenses de l'occupation russe. (Les Turcs payent tout argent comptant.) Tout tombera donc absolument sur le paysan, déjà si pauvre, car le riche n'est pas assujetti au payement de l'impôt par tête, et la terre qui appartient presque toute aux riches ne paie rien. Il ne reste à celui qui gémit sur une telle situation qu'un seul voeu à former, c'est que le mal devienne assez grave pour qu'on soit forcé de recourir à l'impôt foncier pour y remédier, alors le paysan ne sera plus la seule matière imposable, et l'injustice aura fait naître l'équité.

Veuillez agréer, etc.

(Signé:) De Ségur.

No. 2.974. 1848 Decemvr. Nota No. 134 a Mareluĭ Vizir Reşid Paşa către Comisarul turcesc în Principatele Române, Fuad Efendi.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 28/2.177. Secr. St.)

A. S. E. Fuad Effendi, grand Référendaire du Divan Impérial, Commissaire Impérial dans les Principautés, etc.

Constantinople.

Excellence,

Comme V. E. verra par la note officielle ci-incluse et par le document qui l'accompagne, la prohibition qui a été faite pour l'exportation hors de la Valachie du suif et des céréales devant causer des pertes considérables aux négociants anglais, une plainte a en conséquence été adressée par l'ambassade de S. M. B. à la Sublime Porte.

V. E. sait que lorsque les produits d'une province sont indispensables à la consommation intérieure et qu'il devient en conséquence nécessaire de prohiber l'exportation à l'étranger, il est chez nous d'usage de le publier quelques mois d'avance. Si dans cette circonstance cet usage n'a pas été observé, je ne doute pas que c'est parceque les circonstances ne l'ont pas permis.

L'exécution de la mesure adoptée n'étant pas équitable pour les suifs et les céréales qui se trouvaient dans les mains des négociants, ou pour lesquels ils avaient fait des contrats en règle, avant la publication de cette prohibition, V. E. voudra bien ordonner qu'aucun empèchement ne soit mis à l'embarquement et à l'exportation des céréales et des suifs que les négociants, sujets de S. M. B. ou des autres Puissances amies de la Sublime Porte, auraient acheté avant la publication de la prohibition et qui se trouveraient

en leurs mains ou pour lesquelles ils auraient passé des contrats en règle, avant la même époque. No. 2.974. 1848 Decemvr.

Que V. E. accepte les assurances de ma parfaite considération.

(S.:) Rechid.

(Anexa 1.)

Le soussigné, en appelant l'attention du Ministre des Affaires étrangères sur l'extrait ci-joint d'une dépêche qu'il vient de recevoir du Vice-Consul Britannique à Galatz, prie S. E. de ne pas perdre de vue l'importance qui se rattache à la mesure prohibitive dont il y est question.

L'exportation des grains et du suif est toujours un objet principal du commerce anglais dans les Principautés du Danube, et si toutefois les autorités locales croient devoir recourir à la suspension temporaire de ce trafic, le soussigné ne doute point que la S. P. ne s'acquitte de l'obligation d'en faire donner avis au préalable, conformément à l'usage d'en excepter les contrats déjà conclus et de la limiter à la stricte nécessité prescrite par les circonstances.

Dans cette persuasion, le soussigné a l'honneur de réitérer à S. E. Aali Pacha les assurances de sa haute considération.

(S.:) Stratford Canning.

A S. Ex. Aali Pacha.

(Anexa 2).

Il court un bruit, qui paraît assez fondé, que l'exportation de toutes sortes de grains et du suif de la Valachie sera prohibée à dater de la fin de ce mois v. s.

Si cette prohibition est mise en vigueur, elle causera de grandes pertes aux négociants, vu que pour faciliter les affaires, les contrats sont faits après la consignation et que les bâtiments sont engagés par charte même en Angleterre.

Le Règlement organique prévoit la suspension de l'exportation des grains, mais déclare qu'un avis préalable de six mois (je crois) doit être donné, et seulement pour le cas d'apréhension qu'il n'y en ait pas assez pour la consommation de la Province.

La récolte paraît avoir été bonne cette année, et la consommation de 60.000 troupes fait peu de différence.

De 60 à 80 bâtiments anglais sont encore attendus dans le Danube, dont la majeure partie décharge leur cargaison à Ibraïla.

No. 2.975. 1848 Decemvr.

Listă de cheltuelĭ făcute cu găzduirea luĭ Fuad Efendi și Omer Pașa.

(Copie. Arch. M. Afacerilor Străine. Dos. No. 27 Fin./4.623. Secr. St.)

(Cheltuelĭ făcute de Sf. orășenesc.)

Listă de cheltuelile urmate în cursul trecuteĭ lunĭ Noemvrie 1848 în trebuința E. S. Fuad Efendi.

Leĭ	Par.	
3.396	35	Dațĭ în temeiul porunciĭ cu No. 1.459 anul 1848 rustan luĭ Aron Iunar, Leibo Avram și Samoil Modi, contracciul faceriĭ de lumînărĭ la palaturile unde locuesc Exelenția Sa Fuad Efendi și Ex. Sa Omer Pașa, cu prilejul Baeramuluĭ, afară de Leĭ 2.000 trecuțĭ în lista cheltuelilor luniĭ luĭ Octomvrie, spre împlinirea totaleĭ sumĭ de leĭ 5.396 par. 35, cheltuițĭ la pomenita iluminație pe cele însemnate, însă:

Pentru ḑiua de 26 Octomvrie.

Leĭ	Par.	
2.700	—	pentru 7.200 ulcele cu seŭ, câte par. 15 una, puse însă 4.200 la palatul Ex. S. Fuad Efendi. 3.000 „ „ „ Omer Pașa.
1.890	—	pentru 2.160 pahare cu unt-de-lemn, câte parale 35 unul, puse însă: 2.100 la palatul Ex. S. Fuad Efendi. 60 „ „ „ Omer Pașa.

Pentru ḑiua de 28 Octomvrie.

Leĭ	Par.	
750 (sic!)	—	pentru 50 ulcele cu seŭ, câte par. 15, puse la Ex. Sa Omer Pașa.
56	35	pentru 65 pahare cu unt-de-lemn, câte par. 35, idem.
5.396	35	

Leĭ	Par.	
970	—	Dațĭ d. C. Nicolaŭ maimarpașa, spre împlinirea a Leĭ 1.470 par. 20, cheltueala urmată pentru luminația de la 26 Octomvrie pentru serbarea Baeramuluĭ, pe lângă leĭ 500 primițĭ în Octomvrie, plata materialuluĭ dulgherilor și a transporturilor, precum se însemnează în alăturat acĭ listă cu litera A.
4.366	35	

Leĭ	Par.		
4.366	35	Suma din urmă.	No. 2.975.
6.400	—	Dațĭ d-luĭ Iosif Aritonovicĭ, prețul a opt-decĭ stânjinĭ lemne de foc pentru încăldirea încăperilor de la localul E. S. Fuad Efendi, câte leĭ 80 stânjinul, după grabnica poruncă a Ex. Sale și stăruirea făcută în presusvia Sfatuluĭ de d. Sali Efendi, cu cuvînt că dacă nu va fi primită această sumă, să se ceară de la E. Sa, care s'a și făgăduit a o rĕspunde.	1848 Decemvr.
126	—	Luĭ Iancu Iosif Ovreiul, chirie pe o lună, de la 20 Octomvrie până la 20 Noemvrie, pentru argintăria dată la palatul Ex. Sale.	
1.800	—	După porunca cu No. 2.639, plata la 6 bande lăutarĭ, ce aŭ cântat în serile Baeramuluĭ, pe la locurile unde aŭ fost rânduițĭ, socotit câte leĭ 300 fie-care bandă, pentru 4 dile și 4 nopțĭ, însă: 1 bandă la E. S Fuad Efendi. 1 „ „ „ Omer Pașa. 1 „ „ hanul Grădișteanuluĭ, cvartirul unuĭ Pașă. 1 „ „ Mitropolie. 1 „ „ Casarma Marmezon. 1 „ „ Dealul Spireĭ.	
12.693	15		

Cheltuelile urmate în cursul luniĭ Noemvrie 1848 pentru trebuințele E. Sale Omer Pașa.

Leĭ	Par.	
800	—	Dațĭ în temeiul ofisuluĭ c. Căimăcămiĭ cu No. 49 anul 1848, lefile amploiaților E. Sale, însă:

Lei	Par.	
300	—	D. I. Popovicĭ, secretarul canțelarieĭ, pe luna Noemvrie.
400	—	D. Petrache Nisipeanu, scriitor, leafă pe douĕ lunĭ, Octomvrie și Noemvrie.
100	—	După porunca No. 1.174 d. Popovicĭ, secretarul, pentru cheltuelile canțelarieĭ pe luna Noemvrie.
800	—	

Total: 800, —

	Leĭ	Par.	
No. 2.975.	800	—	Suma din urmă.
1848 Decemvr.	2.424	5	După porunca No. 404 din anul trecut, daţĭ de Serdarul Ioan Samurcaş, fostul mădular al Sfatuluĭ, cheltuiţĭ de la 11 până la 29 Octomvrie în deosebite micĭ lucrurĭ trebuincioase, precum se arată în alăturata listă sub litera B, dată de pomenitul mădular împreună cu originalul cfitănţiilor însemnate într'aceasta.
	1.011	—	După porunca No. 1.422 d. Orĕscu, architectorul oraşuluĭ, pentru facerea însemnateĭ lucrărĭ făcute, însă:

Leĭ	Par.	
300	—	o gardiropă mare de lemn, din care jumătate a se aşezà lucrurĭ, şi jumătate a se atârnà.
280	—	o altă asemenea.
135	—	o despărţitură cu o uşă împreună.
38	—	o altă maĭ mică.
59	—	o comodă pentru serviţiul meseĭ cu 5 despărţiturĭ — picioare lungĭ.
65	—	broască nemţească la o uşă din cea mare.
67	—	un pat pentru o slugă.
67	—	alt asemenea.
1.011	—	

Leĭ	Par.	
840	—	Daţĭ după porunca No. 2.328 d-luĭ C. Nicolaŭ Maimarpaşa pentru facerea din noŭ a 4 sobe şi meremetul acelor-lalte din încăperile de locuinţa E. S.
270	—	Luĭ Stan Michaiŭ Vătaful pentru curăţitul privatelor de la palatul E. S., după alăturata în original cfitanţă cu No. 1.
87	—	Luĭ Iosif tâmplarul pentru 1 dulap trebuincios la sufrageria E. Sale, după alăturata în original cfitanţă cu No. 2.
157	20	După porunca No. 1.422 din anul trecut luĭ Nist. . . . tâmplarul, plata pentru însemnatele lucrărĭ făcute la palatul E. S., însă:

Leĭ	Par.	
31	20	o broască la o uşă din acele marĭ.
120	—	un pat cu sertar pentru tâlmaciul E. S.
6	—	treĭ geamurĭ la plimbătoare.
157	20	

Leĭ	Par.
5.590	5

Adunarea. No. 2.975. 1848 Decemvr.

Leĭ	Par.	
12.693	15	pentru Ex. Sa Fuad Efendi.
5.590	5	„ „ Omer Pașa.
18.283	20	Peste tot Leĭ opt-spre-ḑece miĭ două sute opt-ḑecĭ și treĭ, parale două-ḑecĭ.

(Iscălit:) A. Costescu.

Raportul No. 52 al executoruluĭ Curțiĭ administrative către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ. No. 2.976. 1848 Decemvr.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No 368.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Executorul Curțiĭ administrative.

În urma raportuluĭ meŭ cu No. 51, arătător de cheltueala urmată cu îndestularea arestuiților până la 1-iŭ ale acesteĭ lunĭ Dechemvrie, alătur și acum pe lângă aceasta listă de suma arestanților pe fie-care ḑi aflațĭ atât de clasul I cât și de clasul II de la 1 și până la 10 Dechemvrie, din care se adeverează că într'aceste ḑece ḑile s'aŭ aflat șeapte sute nouĕ-ḑecĭ persoane de clasul I și două sute treĭ-ḑecĭ persoane de clasul II, pentru care socotindu-se după încheiatul jurnal rĕspunderea de câte leĭ șeapte de persoană de clasul I, și câte leĭ doĭ parale două-ḑecĭ de persoană de clasul II, face a primi pentru ceĭ de clasul I leĭ cincĭ miĭ cincĭ sute treĭ-ḑecĭ, și pentru ceĭ de clasul II leĭ cincĭ sute șeapte-ḑecĭ și cincĭ, peste tot suma de leĭ șease miĭ o sută cincĭ. Pentru transportul celor bolnăvițĭ și dușĭ la spital, cât și celor însănătoșițĭ și întorșĭ iarășĭ la Văcărescĭ, precum și a altora trimișĭ din noŭ de Ex. Sa Gheneralul la Văcărescĭ, până la ḑece ale acesteia, s'a cheltuit suma de leĭ o sută cincĭ-ḑecĭ și șeapte, parale două-ḑecĭ, precum din a doua listă alăturată se vederează.

Pentru totalul amânduror sumelor rog plecat pe cinst. Departament ca să binevoească a face cuviincioasa punere la cale de a lor rĕspundere, fiind și eŭ întrebuințat.

Serdar, Christ. Orĕscu.

No. 2.977. 1848 Decemvr. **Adresa Igumenuluĭ Iov Văcărescеanu către Generalul rus Danilevski.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 363.)

Exelenţă,

Pe când mânăstirea Văcărescilor s'a destinat pentru aşezarea arestaţilor, încălḑitul încăperilor s'a urmat cu din lemnele mânăstiriĭ, cu cuvînt că pe viitor va îngrijì pentru aceasta cinstitul Departament din Năuntru. Nevĕḑênd însă nicĭ o urmare întru aceasta, am dat jalbă cerênd a se da cuvenita deslegare. Pe acest temeiŭ s'a şi slobodit poruncă că din pădurea mânăstiriĭ să se taie o sumă de 60 stânjinĭ lemne, pentru transportarea cărora să se întrebuinţeze cele şease ḑile legiuite pentru fie-care român. Acuşĭ însă apropiindu-se să se sfârşească şi acelea, grăbesc cu umilinţă a rugà pe Exelenţia Voastră să binevoiţĭ a chibzuì dacă şi pe viitor încălḑitul va fi pe seama mânăstiriĭ, cu cât maĭ vîrtos că necontenit se taie lemne din cele-lalte pădurĭ ale mânăstiriĭ pentru facere de grajdurĭ, magasiĭ şi alte trebuinţe ale oştiriĭ.

Prea plecat şi supus, Iov. Văcărescеanu.

No. 2.978. 1848 Decemvr. **Adresa No. 12 a Comisieĭ pentru cercetarea socotelilor Guvernuluĭ revoluţionar către Visterie.**

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Cinst. Visteriĭ.

Comisia cercetăriĭ socotelilor urmate pe vremea trecutelor evenimente.

După cercetarea socotelilor înfăţişate acesteia pentru chiria trăsurilor şi a birjarilor întrebuinţate la mergerea deputaţilor românĭ la Giurgiŭ spre înfăţişare la Exelenţia Lor Suleiman Paşa şi Fuad Efendi, la venirea Ex. Sale Suleiman Paşa dimpreună cu suita la Bucurescĭ şi întoarcerea înapoĭ la Giurgiŭ, precum şi preumblarea altor persoane orânduite în vremea trecutelor evenimente, Comisia în urma documentelor ce i s'aŭ înfăţişat, plecat supune la cunoscinţa cinst. Visteriĭ, că pe lângă sumele ce se găsesc date se maĭ cuvin a se slobodì: La cinst. Agie pentru chiria birjarilor leĭ 4.450, parale 10, şi executoruluĭ Curţiĭ administrative în socoteala chirieĭ trăsurilor leĭ 11.294 par. 20, peste tot leĭ cincĭ-spre-

ḑece miĭ şeapte sute patru-ḑecĭ şi patru, par. 30 No, 15.744 par. 30, mai rĕmâind de desfacere socoteala Sfatuluĭ orăşenesc de aicĭ, a Magistratuluĭ oraşuluĭ Giurgiŭ şi a Cârmuiriĭ de acolo, fiind-că pentru hârtiile trebuincioase cuvenite cercetăriĭ ce s'aŭ cerut de la cinst. Departament din Lăuntru, a primit rĕspuns că toate acele hârtiĭ s'ar fi aflând în dela ce ar fi dată la cinst. Comisie orânduită pentru cercetarea arestanţilor politicĭ de la Văcărescĭ, şi se invită acea Comisie să maĭ fie îngăduitoare până se va primì înapoĭ. No. 2.978. 1848 Decemvr.

Întocmaĭ după original,

Şeful Secţieĭ, Ioan A. Ghica.

Petiţia luĭ Anghel sin Marin din Ulmenĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 2 979. 1848 Decemvr.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cinst. Departament din Lăuntru.

Plecată jalbă.

Cu plângere supuiŭ la cunoscinţa cinst. Departament împrejurarea şi nenorocita soartă în care astăḑĭ mĕ aflu osândit şi nejudecat, căcĭ sînt astăḑĭ 35 de ḑile de când mĕ aflu zăcênd în arest la cinst. Poliţie, trimis de aicĭ cu poruncă de subt No. 2.126, Noemvrie 5 în categorie de bănueală că aşĭ fi înclinat cu ceĭ amestecaţĭ în vremea Constituţieĭ; şi fiind că aceasta arestuire şi nenorocire în care mĕ aflu astăḑĭ îmĭ este numaĭ pe nisce pârĭ şi mincinoase ale vrăşmaşilor meĭ, şi pentru că cu arestarea mea acolo m'am stins din faţa pămîntuluĭ, fiind că casa, copiĭ şi nevasta şi vitele mi s'aŭ prăpădit într'o parte, neavênd nicĭ îngrijire de dênsele, şi toate aceste perderĭ de vreme şi osânda îmĭ este pe nedreptate, fără a mĕ cunoasce câtuşĭ de puţin vinovat în ce-và, şi pentru încredinţarea nevinovăţieĭ mele poate să mărturisească toţĭ sĕteniĭ noştrĭ, carĭ pentru bunele mele purtărĭ sînt gata a da orĭ ce chezăşie se va cere, şi fiind-că am perdut răbdarea de când mĕ aflu la numita închisoare de am ajuns într'o stare vrednică de jale, şi ca să nu se întâmple să mor pe aicĭ fără a sci cine-vaşĭ despre casă şi copiĭ.

De aceea cu ferbinte lacrămĭ alerg la nemărginita milostivire a cinst. Departament, rugându-mĕ ferbinte să se milostivească asupră-mĭ, nenorociteĭ mele familiĭ şi a nu mĕ lăsa să-mĭ daŭ sfâr-

No. 2.979 1848 Decemvr. şitul pe la închisorĭ, ci să binevoească a poruncì către cinst. Polìţie ca cel puţin să fiŭ dat pe vrednică chezăşie şi cu îndatorire ca orĭ când voiŭ fi cerut să fiŭ în fiinţă, maĭ vîrtos că pentru mine tot satul mărturisesce că nu sînt vinovat nimic într'acesta.

Prea plecat,

Anghel sin Marin, din satul Ulmenĭ.

No. 2.980. 1848 Decemvr. **Dare de seamă despre captivitatea şi escortarea pe Dunăre a capilor Revoluţieĭ din Ţeara-Românească.**

(„Courrier française", No. 304. 1848.)

Principautés Danubiennes.

Nous avons tenu nos lecteurs au courant de toutes les phases de la question moldo-valaque; et, sans aucun doute, ils se rappelleront l'arrestation faite à Cotrocéni des hommes les plus influents de la révolution de Bucarest.

Un de ces courageux patriotes, arrivé ces jours derniers à Paris, nous communique des détails intéressants sur leur captivité.

Fuad Effendi avait fait mettre tout le monde en liberté, sauf seize ou dix-sept personnes, qui ont joué un rôle plus ou moins important dans le gouvernement provisoire de la Valachie. Voici leurs noms: MM. N. Golesco, E. Golesco, A. Golesco, N. Balcesco, J. Bratiano, C. Boliak, C. Rosetti, G. Gradistiano, l'archimandrite J. Znagovano, D. Bolintiniano, A. Zani, J. Voinesco, J. Jonescu, C. Aristia, G. Ipatesco, C. Rosenthal et M. Mochoï.

Ces deux derniers furent relâchés comme sujets autrichiens, et M. Rosenthal reçut, ainsi que M. N. Golesco, de Fuad Effendi et d'Omer Pacha l'autorisation de se rendre à Constantinople. Partis de Bucarest, ils furent arrêtés de nouveau à Giurgevo, où nous les retrouverons plus tard. Les quinze autres prisonniers apprirent bientôt que Fuad Effendi, désireux de les soustraire aux vengeances du général russe Duhamel, allait les envoyer en Transylvanie et que des passeports leur seraient délivrés sous trois jours pour cette résidence. Mais des bruits sinistres répandus autour d'eux les poussèrent à se mettre en garde contre les promesses du Commissaire ottoman, et ils s'adressèrent au consul anglais à Bucarest pour réclamer l'abri de son pavillon et la présence de l'un de ses attachés pour les escorter jusqu'à la frontière. M. Colquhoun répondit par une lettre qui devait leur inspirer la confiance la plus absolue. La voici textuellement:

(A se vedé No. 1.988.) No. 2.980. 1848 Decemvr.

Le lendemain, les prisonniers partent dans des chaises de poste, escortés par deux escadrons de cavalerie turque, et, contrairement aux promesses formelles qui leur ont été faites, contrairement à la parole d'honneur de Fuad Effendi, confirmée par la lettre du consul général d'Angleterre, on les conduit à Giurgevo. Ils retrouvent dans les prisons de cette ville MM. N. Golesco et Rosenthal. Le premier est réuni à ses compatriotes, le second est mis en liberté. Le lendemain la petite troupe traverse le Danube à Roustchuk, où on les embarque sur un bateau à vapeur turc, à bord duquel ils restent prisonniers cinq jours au milieu du fleuve.

Là on leur délivre des passeports pour l'Autriche Le lendemain, sur un ordre nouveau, ils sont transportés sur des bateaux plats pontés, et pendant un mois ils remontent le Danube, couchant chaque soir dans les forteresses semées sur les bords du fleuve. Il n'est sorte de torture que ces malheureux n'ait subie sur ces pontons. Entassés tous les seize dans un espace très étroit, où ils étaient contraints de rester couchés sur des boulets, privés d'air, mal nouris, ils eurent à subir encore les injures et les insultes des soldats qui les escortaient.

Les prisonniers apprirent indirectement qu'on les dirigeaient sur la forteresse de Semlin, en Bosnie, et dès lors un complot d'évasion fut formé, pour être exécuté à la première occasion. Elle se présenta bientôt. Le lendemain du jour de leur passage à Orsowa, débarqués sous la garde d'une quinzaine de soldats turcs, ils déclarèrent qu'ils n'iraient pas plus loin. En face de cette énergique décision, soutenue de la présence d'un grand nombre de paysans soulevés dans les environs par M. Rosenthal, et séduits aussi par une forte somme d'argent, les soldats laissèrent le chemin libre à leurs prisonniers. qui purent facilement gagner le sol autrichien. Ils étaient sauvés.

Ce pénible voyage a donné lieu à un épisode que nous sommes heureux de rapporter. Une jeune femme, la femme d'un des captifs, M-me Rosetti, abandonnant Bucarest, ses intérêts, sa famille, à la nouvelle du départ des patriotes valaques pour Giurgevo, suivit constamment le convoi des prisonniers. Tantôt à pied, tantôt dans les lourdes voitures du pays, tantôt à cheval, debout à toute heure, elle déploya pendant ces tristes journées une énergie et un courage surhumains. Transportés sur le Danube, les prisonniers pouvaient à chaque moment espérer voir leur infatigable compa-

No. 2.980. 1848 Decemvr. triote; chaque fois ils pouvaient au débarquement serrer une main amie et entendre quelques encourageantes paroles. M. Rosenthal, qui accompagnait M-me Rosetti, parcourait les villages riverains et préparait l'esprit des populations pour le plan d'évasion dont nous avons parlé plus haut.

Après ce récit, dont nous garantissons l'authenticité, nous nous demandons qui a pu ordonner le barbare supplice infligé à ces jeunes et généreux patriotes valaques.

D'une part, Fuad Effendi, un ambassadeur du Sultan, annonce qu'il enverra les prisonniers en Transylvanie, il en donne sa parole d'honneur à un consul général anglais, et, malgré cette foi donnée, les prisonniers sont conduits à la prison de Giurgevo et de là traînés, pendant trente jours, sur le Danube, au milieu de soldats grossiers et des plus indignes traitements; ils ne doivent leur liberté qu'à une évasion.

Il nous répugne de croire à une trahison de la part de Fuad Effendi et nous pensons que ses ordres n'ont pas été fidèlement exécutés. Il importe alors à son honneur qu'une éclatante punition fasse connaître au peuple valaque les véritables coupables: nous l'attendons pour juger.

D'autre part, le consul anglais reçoit la parole de Fuad Effendi; il engage la sienne pour qu'on croie à celle du plénipotentiaire ottoman et il ne proteste pas quand il apprend que les événements lui donnent un complet démenti. D'où vient ce silence?

Nous l'avons dit dans un précédent article, nous l'avons prouvé, il y a une trame ourdie entre la Russie et l'Angleterre, et peut-être faut-il aller chercher le fil invisible de cette nouvelle intrigue dans la main du général Duhamel.

Nous n'attaquons pas M. Colquhoun: il a donné des gages sérieux à la cause valaque, et la haute considération dont il jouit dans la principauté le met personnellement à l'abri de tout soupçon. Mais il ne faut pas oublier qu'il est à Bucarest l'agent d'une politique impitoyable et que ses devoirs ont dû souvent se trouver en désaccord avec ses sympathies.

La Russie continue le pillage de la Valachie. La désolation est telle que la population de villages entiers a abandonné ses demeures et s'est retirée dans les montagnes malgré les rigueurs de la saison. Le czar, qui a récompensé les victoires de Radetzki sur la nationalité italienne par le grand cordon de Saint-Michel, vient d'adresser celui de Sainte-Anne à Fuad Effendi. Le plénipo-

tentiaire ottoman se montre, dit-on, dans les rues de Bucarest avec cette décoration. C'est là un acte insultant pour la population valaque, et nous ne comprenons pas qu'une homme comme Fuad Effendi, diplomate éclairé, dévoué au Sultan, ait accepté et se pare de cette flétrissure moscovite à lui donnée pour avoir versé le sang des fidèles sujets du Sultan. No. 2.980. 1848 Decemvr.

C'est un honneur que Suleyman Pacha n'a pas mérité; nous l'en félicitons sincèrement!

Adresa emigraţilor către Presidentul Reichsrath-uluĭ din Kremsier, urmată de protestaţia lor adresată marilor puterĭ. No. 2.981. 1848.

(Orig. Acad.)

A Monsieur le Président de la Diète de Kremsier.

Monsieur le Président de la Diète,

Les soussignés, membres du Gouvernement provisoire et délégués de l'émigration roumaine, ont l'honneur de vous transmettre la protestation ci-jointe, communiquée en même temps à Monsieur le Ministre des Affaires Etrangères de l'Empire.

Pleins de confiance dans les sympathies de la Diète de l'Empire, ils ont cru devoir rendre hommage au patriotisme de l'Assemblée, en vous adressant une copie de cet important document et en vous priant de vouloir bien en donner communicatien à la Chambre.

Nous sommes avec respect, Monsieur le Président, vos très humbles et très obéissants serviteurs.

Chr. Tell, I. Eliade, N. Golesco, I Voinesco II, G. Maghiero, Stefan Golesco, N. Balcesco, A. G. Golesco, I. I. Philippesco, Gr. Gradisteano, N. Plechoiano, I. C. Bratiano, D. Bratiano, C. B. Balcesco, P. Teulesco, A. Christofi, J. Maioresco, C. A. Rosetti, Bolintiniano, Boliaco, Archimandrite Snagoveano, Ipatesco, Aristia, Théologo.

(Anexă.)

Protestation des Roumains de la Valachie adressée à l'Angleterre, l'Autriche, la France et la Prusse.

La nation roumaine de la Valachie, placée aux confins de l'Europe et de la liberté, s'est levée en masse, il y a huit mois, non

No. 2.981. pour reconquérir en entier l'héritage de ses pères, ainsi qu'on a
1848. voulu le lui imputer à tort, mais pour réclamer ses droits garantis par ses anciens traités avec l'Empire Ottoman.

Tributaires de la Sublime Porte avec tous les privilèges d'une législation et d'une administration indépendante, les Roumains de la Valachie respectèrent les prérogatives de la Cour suzeraine et allèrent même jusqu'à déférer volontairement à l'approbation du Sultan la constitution dont ils avaient arrêté les bases, en vertu de leur autonomie.

Mais en même temps ils déclarèrent rejeter à tout jamais l'insidieux protectorat de la Russie, subi et non accepté par eux, en ce que ce protectorat avait de contraire aux droits et aux intérêts de la Principauté.

Jamais cause plus légitime ne succomba plus injustement.

En adressant à S. M. le Sultan le mémoire justificatif ci-joint, les Valaques ont fait entendre une dernière et solennelle protestation contre la violation de leurs droits, et contre l'occupation de leur pays par les armées étrangères.

Comme tributaires de la Sublime Porte et comme autonomes, il ne reste plus aux Roumains qui ont rempli tous leurs devoirs envers la Cour ottomane, qu'à se placer sous la sauvegarde des Puissances interessées à l'indépendance de la Turquie.

En conséquence les soussignés, Membres du Gouvernement provisoire de Valachie et délégués de l'émigration roumaine, protestent de nouveau et supplient les Puissances de l'Europe d'offrir leur médiation.

Ils espèrent que les Puissances prendront sous leur garantie l'autonomie des Provinces Danubiennes, autonomie qui résulte de leurs anciens traités avec la Sublime Porte;

Que ces Puissances s'interposeront pour mettre un terme à une occupation qui est une violation flagrante des droits des Roumains, une ruine pour les Principautés, une menace pour la sûreté générale de l'Europe.

Chr. Tell, J. Eliade, N. Golesco, G. Maghiero, Stephan Golesco, Gr. Gradisteano, I. Voinesco II, A. G. Golesco, I. I. Philippesco, N. Balcesco, N. Plechoiano, D. Bratiano, I. C. Bratiano, P. Teulesco, C. B. Balcesco, A. Christofi, C. A. Rosetti, Bolintiniano, Boliaco, Archimandrite Snagoveano, Ipatesco, J. Maioresco, Aristia, Théologo, N. Crezzesco.

Michelet (J.), Principautés Danubiennes. Madame Rosetti, 1848. — Paris (10 Iulie 1853). Imprimerie Walder. Broşură in-8°, pagine 16. No. 2.882.

A Liby (Libertate) Née le 18 Juin 1848, le jour où éclata la Révolution Valaque.

Ton innocence, chère enfant, garda ta mère dans les plus grands dangers, quand elle-même sauva les forts et les vaillants, les sauveurs de ton peuple. Ta vue désarma les barbares. Sans toi, les libérateurs de la Roumanie étaient perdus, ensevelis aux déserts de la mort, aux glaces russes, d'où l'on ne revient pas.

Puisse ta jeune patrie, née d'hier comme toi, innocente comme toi, la dernière née des nations, l'orpheline et l'enfant trouvée (ainsi l'appelle un de ses fils); puisse la Roumanie, à travers tant d'orages, aborder avec toi au bon port de la Providence!

I.

Le Danube.

Il y a déjà longtemps que ce vieux roi des fleuves de l'Europe, roi captif, roi barbare, aux tragiques aventures, s'est posé devant moi comme un sombre problème, qui peut-être est celui du monde.

La première fois que nous nous rencontrâmes, j'eus une triste intuition de lui et de sa destinée.

Je descendais les hauteurs de la Forêt-Noire et j'entrais dans la Souabe. „Voulez-vous voir, me dit-on, la source du Danube?" On me mène au petit jardin d'un ex-prince allemand. On me montre un petit bassin, misérable baquet de pierre. „Regardez au fond... le voilà."

J'avais beau regarder. A peine un faible mouvement indiquait le point d'où commence à sourdre cette grande puissance, ce géant des fleuves qui, par 700 lieues de cours, va porter une mer d'eau douce au sein de la mer Noire.

„Triste origine! me dis-je. Pauvre fleuve! sujet à ta source d'une principauté sans sujets, tu t'en vas de captivité en captivité, d'obstacle en obstacle, de tyran en tyran. Durement barré sur ta route et forcé de monter au nord, tordu vers le midi à Bude, tordu vers l'ouest à Belgrade, tu mords ta rive de Servie, et tu n'en es pas moins brisé, rebrisé aux Portes de Fer. Affranchi du pont de

No. 2.982. Trajan, que te sert qu'il soit détruit? tu vas finir honteusement aux douanes du Cosaque. Là, tu expires, et tes maîtres ont stipulé, chose impie! qu'à tes fertiles embouchures, plus fécondes que le Nil, le pays serait à jamais désert!

Tes trois peuples sont trois prisonniers. On leur a fermé les deux portes par où ce grand monde intérieur pouvait respirer, l'Adriatique et la mer Noire.

Ils te disent barbare, sauvage. Ce sont eux qui t'on fait tel. Rien d'inhumain dans ton génie. Un caractère de mansuétude résignée, virile, frappe dans les images des captifs Danubiens qu'on voit au musée du Louvre. Et les bustes gigantesques des hommes de Dacie que conserve le Vatican, majestueusement chevelus comme les monts des Carpathes, ont la douceur du noble cerf qui erre aux grandes forêts. Ton génie est bien plus encore dans les graves mélodies qui se mêlent au bruit de tes flots et suivent ton cours. L'âpre douceur des chants du pasteur serbe, le rhythme monotone du batelier, le refrain du Roumain et du raïa bulgare, tout se fond dans une vaste plainte, qui est comme ton soupir, ô fleuve de la captivité!

Qui a souffert, si ce n'est toi? qui a porté le grand combat du monde, le choc alternatif du nord et du midi, guerres de races, guerres de nations et guerres de religions; que de carnages et de supplices!

Mais l'éternel supplice, c'est la fluctuation et l'incertitude du sort, c'est la misère et l'avanie. Quand le patient raïa a desséché, fertilisé, on vient lui prendre sa terre; il recommence à côté. On a vu en une fois trente mille familles bulgares émigrer de la rive turque et passer en Valachie, de la misère à la misère. Ils fuyaient l'avanie fantasque; mais qu'est la Valachie? l'avanie permanente.

Par une dérision singulière des lois que nous croyons imposer à l'histoire, le temps, qui améliore, dit-on, partout, ici a toujours empiré. Avant-garde jadis du grand empire romain et bien-aimée colonie de Trajan, puis petit royaume barbare, belliqueux, héroïque, et l'une des barrières de l'Europe, la Roumanie désarme et perd son institution militaire quand l'Europe a formé la sienne. Elle en est au seizième siècle à disputer la liberté civile; le servage y commence quand l'Occident ne connaît plus de serfs. Une constitution libérale lui vient, pour comble de misère, la liberté, pour payer double impôt. Dernier bienfait qui extermine, l'amitié de la Russie.

II. No. 2.982.

La Roumanie.

Peuples de l'Occident qui, depuis si longtemps, loin de la barbarie, cultivez les arts de la paix, gardez toujours un reconnaissant souvenir pour les nations orientales qui, placées aux frontières de l'Europe, vous ont couverts et préservés du déluge tartare, des armées des Turcs et des Russes; n'oubliez pas tout ce que vous devez à la Hongrie, à la Pologne, à l'infortunée Roumanie.

Ces peuples ont souvent arrêté les barbares, souvent les ont lassés. Même vaincus, ils vous servaient encore, usant la rage des ennemis de Dieu à force de souffrir.

Comment appellerai-je la Roumanie, les Valaques et Moldaves? la nation sacrifiée. La Hongrie, la Pologne, ont eu du moins la gloire de leurs souffrances, leur nom a retenti par toute la terre. Les peuples du bas Danube ont à peine obtenu l'intérêt de l'Europe.

Huit millions d'hommes de même langue, de même race, une des grandes nations du monde, passaient inaperçus! Pourquoi? C'est le fond même de leur misère; battus d'une mer orageuse de cent peuples divers, changeant toujours de maîtres, ils lassaient l'attention, ils troublaient le regard de leur apparente mobilité. Le vertige venait à considérer leur histoire, comme le voyageur qui, assis au bord du Danube, contemplant son cours orageux, voudrait fixer des yeux, saisir, compter la vague qui toujours va montant sur la vague, puis las, découragé, détournerait les yeux, plaignant son travail inutile.

Le flot varie sans cesse, le fond ne varie pas. La Roumanie, de Trajan jusqu'à nous, se reste fidèle à elle-même, fixe en son génie primitif. Peuple né pour souffrir, la nature l'a doué de deux choses qui font durer: la patience, l'élasticité, qui font que, toujours courbée, toujours elle se relève. Ne la comparez pas aux monuments romains, aux voies éternelles qui sillonnent son territoire. C'est plutôt la résistance, la forte et souple résistance des digues de fascines où l'Océan se brise; il auraient emporté des digues de granit.

Le fond de cette résistance n'est point la sombre acceptation du mal, le triste fanatisme de l'autre rive du Danube, cette mort du cœur qui a stérilisé le monde musulman: non, c'est un principe vivant, l'amour obstiné du passé, le tendre attachement à cette infortunée patrie, qu'on aime plus, plus elle est malheureuse. Le

No. 2.982. Roumain ne la quitte jamais que pour y revenir. Il garde, invariable, tout ce qui lui vient de ses pères, l'habit, les mœurs, la langue, et son grand nom surtout: Romains! Noblesse bien prouvée. Leur langue est toute latine [1]. Le laborieux génie des patientes légions qui ont couvert le monde de leurs travaux revit dans cette grande colonie de l'Empire. Le colon italien a épousé la fille et la sœur du Danube; mais c'est le premier élément qui domine dans ce mélange. Si le Valaque n'a pas l'élan, la furia hongroise, il a la fixité, l'opiniâtreté des légions antiques. C'est un proverbe roumain (digne de Rome): „Donnez, jusqu'à la mort!“ Da, pe moarte.

Les souffrances inouïes de ce peuple, les durs et brusques changements surtout qui ont troublé sa destinée, n'ont guère permis à sa poésie de prendre l'essor. Pour art, il a eu ses soupirs, des mélodies touchantes et d'un charme mélancolique. Comme tout peuple d'origine italienne, il est sensible à la couleur. Les églises, surtout chez les Valaques Transylvains, sont toutes peintes de la main des peintres paysans. Leurs lits sont peints; leurs selles et le joug de leurs buffles le sont également. Le coffre que la femme apporte au mariage, l'élégante tunique qu'elle brode elle-même, offrent dans leurs ornements peints la plus frappante ressemblance avec les plus anciennes mosaïques romaines.

Leurs danses sont romaines aussi, et leurs jeux ceux de l'antiquité. C'est un peuple élégant, d'élocution facile, et qui parle à merveille. Nulle différence d'idiome du paysan au lettré; à vrai dire, c'est comme en Italie, il n'y a pas de peuple, ou, si l'on veut qu'il y en ait, l'élégance et la distinction se trouvent sourtout dans les campagnes. Un de mes amis, né Français, Hongrois de cœur, nullement suspect de partialité pour les Valaques, trouvait chez eux (dans la Transylvanie) je ne sais quoi des bergers de Virgile.

Leurs mœurs sont très-faciles et trop peut-être. Cela est vrai, du moins, des villes, spécialement des capitales, mélange d'étrangers corrompus. Il n'y a pas de meilleur peuple, à cela près, ni plus aimable, ne se plaignant jamais, remerciant toujours, quoi qu'on fasse pour eux. La douceur, la tendresse du cœur valaque,

[1] Ce sont visiblement les Frères de l'Italie et de la France. Une conformité qui étonne, c'est que plusieurs des mois valaques ont des noms analogues à ceux de notre calendrier républicain. Mai s'appelle, chez eux, Florial; Octobre, Brumarchi ou le petit Brumaire; Novembre, Brumaru ou le grand Brumaire.

se révèlent en leur langue, pleine de diminutifs gracieux, caressants. Elles sont plus sensibles encore dans leurs actes et leur vie habituelle. Il se commet infiniment peu de crimes en Roumanie, et la peine de mort a pu y être abolie depuis longtemps. Jamais, tant qu'elle fut appliquée, on ne pouvait trouver de bourreau dans le peuple; on appelait des étrangers. No 2.982.

Leur aimable hospitalité accueille, cherche, prévient l'inconnu. Dans plusieurs des contrées valaques, ils ont la touchante coutume de déposer au bord des routes des vases remplis d'eau pour le voyageur qui pourrait passer. Entrez dans cette cabane. Une belle femme qui filait vient au devant de vous, elle vous salue gracieusement dans son charmant langage antique. Elle quitte tout, s'empresse, vous reçoit comme aurait fait une fille, une sœur au frère bien-aimé de retour. Elle court à la fontaine, et, selon les anciens usages, vous offre apa n'inceputa, l'eau pure à laquelle nulle main n'a touché. Vos mains lavées, elle jette dessus cette toile brillante de paillettes d'or qu'elle fit pour son mariage, pour en parer le cou de celui qu'elle aimait. Elle offre tout ce qu'elle a, sa meilleure crême, ses fruits réservés pour un fils absent; l'étranger est bien plus: c'est l'envoyé de Dieu.

„Ah! si mon mari était là, il vous mettrait dans votre route: il serait votre guide. Il est bien loin dans la montagne.—Pourquoi si loin?—Hélas! je ne l'aurais pas dit... Le propriétaire est bien dur; nous ne pouvons payer, si nous ne menons nos bestiaux paître au loin, parmi les rochers, dans les terrains sans maîtres... Et par dessus, le Cosaque est venu, il a volé nos foins; la pauvre vache, l'hiver, vivait d'écorce d'arbre... Ils ont tué nos bœufs; pour labourer, il a fallu nous ateler nous-mêmes.“

Trop douloureuse histoire, tant de fois renouvelée! fatalité pesante!... Le maître a pu changer, mais la misère jamais. Jadis d'innombrables troupeaux, des millions de moutons, de bœufs, passaient en tribut le Danube. Ils restent aujourd'hui dans le pays, mais pour le maître seul. Qu'y a gagné le paysan? L'ordre est entré dans l'administration, le fisc a mieux compté... mieux pressuré le laboureur. Un affreux proverbe valaque était celui-ci, pour le cultivateur qui n'a pu payer: le fisc mettait au registre: „Nous l'avons passé au piment.“ Le malheureux, mis dans la cheminée au-dessus d'un réchaud allumé et couvert de piment, y restait vingt minutes. Devenu violet, hérissé, presque mort, on le tirait

No. 2.982 de là, on le prononçait insolvable, ou, pour dire comme le percepteur: Secoué, tondu ras et tordu à sec.

Telle est l'effroyable barbarie avec laquelle on a si longtemps traité le peuple le plus patient et le plus doux du monde.

Hommes de toute nation, de toute opinion, lisez la belle et noble proclamation de la révolution de Valachie en 1848; voyez la modération incroyable, le clémence dont elle fit preuve, les ménagements qu'elle garda pour tous: vos yeux, nous en sommes sûrs, n'iront pas jusqu'au bout sans s'obscurcir de larmes.

Et cette révolution si douce fut fortement fondée. Elle est au cœur du peuple maintenant, et n'en sortira plus. Elle a sa racine en ceci que, non seulement la liberté lui fut donnée, mais la propriété: la terre au paysan, une pièce de terre suffisante pour sa famille. Dans une contrée, inculte encore en grande partie, on peut donner à tous sans ôter à personne.

Ces immenses prairies désertes qui surprennent le voyageur de leur incroyable richesse, de la variété d'un prodigieux tapis de fleurs, sont le seul pays en Europe qui rapelle la grandeur des sites américains. Des migrations nombreuses pourraient s'y faire, sans passer l'Océan; des peuples viendraient s'y asseoir, et il y aurait place encore. L'homme seul, la barbarie des guerres, le cruel calcul des tyrans, ont pu y créer le désert, y rendre inutile, sans la décourager pourtant, la maternelle bonté de la nature.

III.

La révolution valaque de 1848.

C'était le 18 juin 1848. M-me Rosetti était dans les douleurs d'un premier enfantement. Son mari, au pied de son lit, attendait, plein d'anxiété, d'impatience; il regardait sa montre. Sa femme savait pourquoi: à six heures devait se faire le premier pas de la révolution.

Rosetti devait accompagner deux amis qui partaient pour soulever le pays. La patrie l'appelait. Il était retenu par les cris de sa femme. Non moins inquiète du retard, elle voulait puissamment qu'il fût libre. Il le fut. L'enfant était né! „Dieu merci!... Embrasse-le, et pars!“ telles furent ses premières paroles; elle sourit de bonheur, quoique le premier baiser qu'elle reçut comme mère fût un baiser d'adieu.

Fixée au lit, dans ce moment de trouble, immobile et ne pouvant rien, elle souffrait beaucoup et se taisait. Elle n'était pas seule, et ne pouvait pas même suivre son mari en esprit. Sa chambre était ouverte, les visites arrivaient; de compatissantes amies venaient curieusement, regardaient, observaient. Cette chambre, cet appartement, c'était, on ne l'ignorait pas, le vrai foyer du mouvement, c'était la France à Bucarest, et la France de février. Les actes de Paris, ses brûlantes paroles, avaient eu leur écho dans le salon de Rosetti. Cette naissance même et ce berceau effrayaient comme augure: l'enfant, cette Liby qui semblait innocente, fallait-il s'y fier? N'était-ce pas la révolution? No. 2.982.

La tyrannie avait un œil ouvert sur Mme Rosetti, un espion dans sa chambre, qui ne la quittait pas. Dans ces moments d'un premier accouchement, où la jeune femme aurait besoin des soins et des bras maternels, une étrangère la soignait, mais pour la dénoncer. Pas un mouvement, pas un soupir qui ne fût noté: une femme s'échappait par moments et courait dire à la princesse ce qu'elle avait ou vu ou soupçonné.

La révolution éclata à Bucarest, le 23 juin, la veille même du jour où celle de Paris périt étouffée dans le sang, périt, et non pas seule! Les libertés renaissantes de toutes les nations de l'Europe en reçurent l'affreux contre-coup!

Le 22 avait été un jour brûlant, d'excessive chaleur. La nuit, l'accouchée, dans son lit, entendait d'étranges bruits, des clameurs et des sifflements, des décharges lointaines, sans savoir si c'était l'orage ou la révolution. Tout à coup les fenêtres s'ouvrent à grand bruit; les vitres se brisent, les rideaux volent. La mère, saisie, serre son enfant. Une trombe avait rasé la ville, le grand souffle de Dieu! les âmes des ancêtres? ou celle de la patrie nouvelle? La Roumanie naissait dans les tempêtes.

Un matin, une dame, une amie véritable, trop instruite de la vérité, entre et dit: „Rosetti devrait bien se cacher." Un bruit d'armes, d'éperons se fait bientôt entendre. Un ami entre, pâle: „Rosetti est arrêté!" A ce coup, elle ne fit paraître aucune émotion; elle serra, croisa ses deux mains sous sa couverture. On lui apporte à boire; elle boit lentement. Ceux qui l'observaient n'aperçurent nul trouble, nul signe de crainte.

Elle se contint ainsi, tant qu'elle eut des témoins suspects. Le soir, deux serviteurs entrèrent, vieilles gens attachées dès longtemps à la maison des Rosetti: un Albanais, une vieille nourrice.

No. 2.982. Ils regardèrent, avec des yeux pleins de larmes, le portrait de la mère de Rosetti, morte naguère ; l'accouchée avait mis ce portrait au pied de son lit, pour la voir pendant ses douleurs et s'encourager de cette vue. — „Ah ! que Dieu a bien fait, disaient-ils, de prendre avec lui notre bonne dame, avant qu'elle ait vu de telles choses !“ A ces paroles touchantes, Mme Rosetti ne put plus résister... son cœur s'ouvrit ; des larmes abondantes lui vinrent, la soulagèrent, après ce grand effort.

La révolution eut lieu, on le sait, par le bon cœur du peuple, qui ne put laisser dans les fers ceux qui s'étaient risqué pour lui. Il força les prisons. Voilà Rosetti libre ; il revenait chez lui, rassurer, consoler sa femme. Un homme tout défait l'arrête dans la rue ; c'est le gendre du prince : „Sauvez le prince, dit-il, le peuple menace sa vie.“ Rosetti au fond du palais, le trouve pâle et tremblant, prêt à faire, à dire, à signer tout ce qu'on lui présente. Il signe, et de grand cœur, l'acte des libertés du peuple. Il prend pour ses ministres les hommes de la révolution.

Mais la peur succède à la peur. Le consul de Russie lui montre les armées du czar qui vont fondre sur lui. Il veut fuir, il abdique. „Les portes sont ouvertes, dit Rosetti, c'est moi qui vous sauverai.“ Le jour même, en effet, à travers un peuple frémissant, Rosetti l'emmenait en voiture. Le soir encore, il fit partir le ministre détesté du prince, plus haï que son maître. Mais, cette fois, le peuple était furieux; on ne pouvait le payer de paroles: „Qui l'a sauvé ? qui l'a sauvé ?“ C'était le cri général qui courait partout: „Trahison !“ Rosetti paraît au balcon, et dit froidement : „Qui l'a sauvé?... C'est moi!“ Il y eut un moment de silence. Puis, un tonnerre d'applaudissements s'éleva de la place ; le peuple fut reconnaissant de trouver en son chef sa pensée véritable, sa meilleur volonté, obscurcie un moment par la vengeance et la fureur.

Il avait bien gagné cette fois de revoir sa famille, l'enfant, la jeune mère, cette femme courageuse, adorée. Il traversa les rues, pleines d'une population attendrie, sous une pluie de bénédictions et de fleurs. Les fleurs sont rares à Bucarest. Chacun n'en a que ce qu'il cultive à sa fenêtre. Une femme, transporté, réunit son jardin en une seule couronne aux trois couleurs françaises et l'offrit à Rosetti : „Tiens, dit-il en la déposant sur le lit sa femme ; toi aussi tu l'as méritée.“

IV. No. 2.982.

La trahison.

La voilà née, cette révolution brillante et pure! Mais combien en péril! L'ennemi de toutes parts... Les Turcs, les Russes, les Autrichiens ne vont-ils pas s'abattre sur ce pays infortuné, sans défense naturelle, sans forteresses, tant de fois ouvert à l'ennemi!... Où est la France? Ah! la France est bien loin... Elle-même se cherche, après les affreux jours de juin, et elle ne peut plus se trouver.

Pendant que la révolution valaque regarde d'où viendra l'ennemi, elle l'a en elle-même. Une réaction militaire se fait dans Bucarest, sur le faux bruit de l'arrivée des Russes. Le gouvernement, entre ces deux périls, se retire aux montagnes, seules forteresses où l'on puisse tenir. Heureusement, le peuple ne l'entend pas ainsi. Perdre en un jour toutes ses espérances, ses lois nouvelles et les hommes qu'il aime!... Sans chef, il prend les armes; d'un rapide effort il renverse la réaction russe et les amis de l'étranger. C'était le 12 juillet; Mme Rosetti, qui n'avait pu suivre son mari, qui écoutait, dans une extrême anxiété, les bruits terribles qui remplissaient la ville, entend avec transport les cris vainqueurs du peuple. Elle fait venir une voiture, ne marchant pas encore; elle prend Liby dans ses bras et se lance dans cet océan d'hommes armés. Une foule compacte ne permettait pas d'arriver au palais. Un des plus jeunes chefs, Bratiano le jeune, haranguait au balcon. La voiture est saluée, entourée, assiégée, presque écrasée. Mme Rosetti se fait donner des ciseaux, et découpe, pour toute la foule, la précieuse écharpe bleue, or et rouge, que son mari porta aux premiers jours de la révolution, qu'elle avait serrée jusque-là et réservé pour ses enfants.

Moment sublime d'héroïque fraternité, d'une joie grave et non sans ombre!... On voyait l'avenir. L'ennemi arrivait tout à l'heure. Cette femme qui apportait son enfant, elle-même, à la patrie, elle eût voulu donner des armes, et elle n'avait qu'un drapeau à donner, un drapeau coupé entre tous; elle en distribuait les fragments comme on jette des fleurs aux martyrs. . . . .

Un spectacle inouï s'offrait aux regards. Ce n'était pas seulement Bucarest et la ville, mais les campagnes tout entières avaient avidement saisi la délivrance. La liberté y fut, non-seulement adoptée, mais comprise. Les adresses innombrables, les discours, les obser-

No. 2.982. vations que les paysans transmirent au gouvernement, et que peut-être on publiera un jour, témoignent de la vive intelligence de ce peuple longtemps dédaigné, de sa naïve sagesse. Un fond admirable de vie subsistait sous l'oppression, cachée par l'excès des misères. Tout cela s'éveille un matin. Le pays tout entier se met en mouvement. Des lieux les plus sauvages apparaissent des foules. On eût dit que les pierres, tout à coup debout, animées, s'étaient changées en hommes. Un déluge vivant descendait au midi vers Bucarest et le Danube.

La Russie, très-bien informée, ne jugea point à propos de hasarder ses troupes. Un peuple en ces moments, fût-il sans armes, est une force énorme, une puissance illimitée, comme celles de la nature; toute armée se briserait contre. On employa la trahison.

Et d'abord, on cacha la main de la Russie. Nulle part l'uniforme détesté n'apparut. Les cosaques, la lance en arrêt, restèrent à la frontière. On fit entrer les Turcs. L'armée turque vint, mais en amie; elle avança négociant, demandant qu'on effaçât telle chose de la constitution, qu'on ajoutât telle autre. Dans cette armée, près de ses chefs, et pour les surveiller, se trouvait le vrai chef qui menait tout, le général russe Duhamel. le tyran naguère de la Valachie.

La plaine de Bucarest offrait un spectacle extraordinaire. D'un côté, l'armée turque, suspendue sur la ville comme un nuage sombre qui ne laisse pas voir ce qui est dans ses flancs. Est-ce la grêle ou la pluie fécondante? D'autre part, cent cinquante mille Valaques couvraient la plaine, grand peuple, qui venait, plein de confiance, s'entendre avec ses magistrats, et baiser les pieds de la Liberté. Sa statue colossale ornait la grande place. Ils voyaient les Turcs de bon œil, comme amis, comme défenseurs. Ces amis, en effet, veulent voir de plus près les chefs du peuple. Rosetti et les autres aviser avec eux sur ce qui est à faire: on les prie de venir au camp. Ils y vont, et la réception fraternelle qu'ils y trouvent, c'est de se voir enveloppés d'un triple rang de baïonnettes. Le Russe, assis près du pacha, leur indiquait assez qu'ils étaient tombés dans la toile de l'horrible araignée du Nord.

A ce moment, Mme Rosetti, sa Liby dans les bras, avec les dames de la ville, était au milieu de la plaine; elle distribuait du pain aux paysans. Ce peuple immense, qui campait là, souffrait beaucoup et du défaut de vivres et du froid des nuits, bivouaquant sous le ciel dans cette saison déjà froide aux plaines du Danube

(25 septembre). N'importe, ils restaient là, avec une patience admirable. Leur instinct leur disait qu'ils devaient, a tout prix, veiller, défendre peut-être leurs libertés naissantes. No. 2.982.

Un violent tumulte s'élève, la foule tourbillonne, plusieurs arrachent leurs bonnets, leurs cheveux. Trahison! Ils voyaient au loin de toutes parts les escadrons des Turcs qui marchaient sur la ville, pour entrer par toutes ses portes. Elle aussi, elle veut rentrer, donner l'alarme; un cavalier turc l'en empêche, arrête ses chevaux; elle montre Liby; le Turc lâche les rênes. Elle rentre, elle crie, elle appelle ses femmes; déposant son enfant chez elle, à la garde de Dieu, elle veut courir seule au palais du gouvernement. Les Turcs étaient déjà partout; des scènes hideuses de pillage se voyaient à chaque maison. Un ami la rencontre, l'arrête: — „Où courez-vous? Les membres du gouvernement qui restaient ont eux-mêmes empêché le peuple de combattre...“ Malgré cette défense, le corps des pompiers de Bucarest refusa de se rendre; une heure entière, cent cinquante hommes tinrent contre douze mille; ils tuèrent une foule de Turcs, et périssant eux-mêmes, sanctifièrent leur jeune drapeau de leur sang.

La position de ces misérables pillards n'était nullement sûre dans Bucarest. Il y avait toujours là, à la porte, un grand peuple indigné et sombre, qui ne s'en allait pas. Le lendemain de l'invasion un homme colossal entre chez Mme Rosetti, malgré ses domestiques. Ce géant, les bras nus, ceint de l'écharpe des Valaques, s'était signalé dans le combat. „Madame, lui dit-il, laissez-nous faire; nous avons enterré des armes et des drapeaux; nous sommes deux mille hommes bien résolus; nous tomberons sur le camp; nous les délivrerons.“ Mais elle recevait en même temps, par le consul anglais, la parole du commandant turc, qui affirmait que, sous trois jours, ils seraient délivrés.

Au troisième, on ne peut les délivrer encore. Mais demain, à midi, ils partiront pour la frontière hongroise avec des passeports et une escorte pour qu'ils n'aient rien à craindre des surprises des Russes. Le matin, bien avant midi, elle retourne au camp... Plus de camp, plus de tentes; tout a disparu par enchantement; la place est vide et la plaine déserte. Une sentinelle turque était là seule, et sans rien dire, de la pointe de sa baïonnette derrière l'épaule, montra le chemin de Turquie, le midi et non l'est. Ce fut un trait de lumière; elle comprit, malgre tous ses amis, malgré les assurances renouvelées du consul anglais, qu'on ne les menait

No. 2.982. pas à la frontière hongroise, mais bien vers le Danube, que la Russie défendait aux Turcs de tenir leur parole, et les constituait geôliers de ses ennemis.

Tout le jour, elle achève à la hâte la vente de ce qu'elle a de précieux, reçoit des dons, des pleurs de ses amies. Elle quitte, pour toujours, cette maison aimée, ce cher foyer de la famille, qui fut celui des libertés d'un peuple. Elle s'en va, le soir, n'emportant rien que ses habits, un manteau pour couvrir son enfant; de longtemps elle ne devait, dans la poursuite de ses chers prisonniers, habiter sous un toit. Liby, si jeune, pour maison, pour berceau, n'eut que le manteau de sa mère.

V.

Madame Rosetti poursuit et rejoint les prisonniers.

Un seul homme l'accompagnait, et c'était un danger de plus. Elle emmenait, déguisé, avec elle, un proscrit qu'on cherchait partout, celui en qui on redoutait l'esprit le plus rare chez ces races, la fixe volonté, celui qui, dans sa tête sombre, sous sa forêt de cheveux noirs, couve, toujours silencieux, la résolution immuable, l'inextinguible flamme, témoin vivant des origines romaines de ce peuple. — C'est l'aîné des Bratiano.

Il la quitte bientôt, sentant combien sa tête, si connue et si cruellement poursuivie, aurait aggravé son péril.

Donc seule, la nuit entière, sous une violente pluie, elle alla, navigua à travers les steppes inondés et sans route. Les cataractes du ciel s'étaient ouvertes; le sauvage Danube, soulevé en nuées, retombait en torrents. La nature semblait faire la guerre à cette pauvre femme errante, à l'enfant innocent. — En réalité, elle les servait. — Cette pluie protégeait le voyage; on ne rencontrait personne; on n'eût pas soupçonné l'invasion de deux armées barbares; les plus barbares, les Russes, étaient entrés!

L'émotion, le froid, la fatigue avaient tari son sein. Liby criait; ses cris navraient sa mère. On change de chevaux à une misérable cabane; une paysanne en sort: „Eh! madame, donnez-moi l'enfant, il prendra de mon lait.“ Douce consolation! de trouver au désert, dans cette nuit glacée où le ciel semblait impitoyable, l'aimable hospitalité, la chaleur du cœur maternel!

Au matin, elle voit enfin le fleuve immense, et au delà la rive, une petite ville turque. Son cœur ne l'avait pas trompé. Un bateau

de guerre était à l'ancre, au milieu du Danube, et contenait les prisonniers [1]). Un homme était sur la rivage; elle s'adresse à lui; c'était, par grand bonheur, le médecin du chef turc de la ville voisine. Par lui, elle demande à partager la captivité de son mari. Demande refusée, heureusement; enfermée avec eux, elle n'aurait guère pu les servir. Elle les verra seulement. Une barque était là, avec sept Turcs, qui pouvaient mener au bateau. Trompée par les Turcs tant de fois, elle avait sujet d'hésiter. N'était-ce pas un leurre, une cruelle dérision? Ces Turcs, barbares et corrompus, respecteraient-ils la jeune femme qui venait seule à eux? Loin du rivage et de l'autorité, ne se feraient-ils pas un jeu du plus cruel des attentats? Elle ne s'arrêta à nulle de ces idées; elle mit Liby sur sa poitrine; armée d'elle et cuirassée d'elle, forte de son enfant, elle se mit hardiment dans la barque, et elle n'y trouva que respect. No. 2.982.

Elle est enfin sur le ponton. Elle voit ses amis; elle met son enfant dans les bras de son père; elle donne à tous les proscrits des nouvelles des leurs, une ligne à chacun, des messages d'affection. Rien n'était plus misérable que leur situation: nourris de quelques oignons secs et de biscuits de mer, couchant sur les boulets, mal abrités de l'air, presque sans vêtements (ils étaient tels que la trahison les avait trouvés au camp des Turcs); plusieurs ont gardé des douleurs, des maux de poitrine, dont rien n'a pu jusqu'ici les guérir [2]).

On les menait vers Orsova, première ville de l'empire d'Autriche, où les Turcs assuraient qu'ils seraient délivrés. Mme Rosetti les devance. Elles les y attend. Mais quelle longue attente! Cette traversée de trente-six heures, ils la firent en trois semaines. Re-

[1]) Ce bateau, arche sainte du naufrage d'un peuple, contenait son gouvernement, sa littérature (en partie), son âme et sa pensée, espérons-le, son avenir!., des politiques, des historiens, des professeurs, des magistrats, des poëtes, des économistes, etc.: Aristia, Balcesco, Boliac, Bolintiniano, Jean Bratiano, trois Golesco, Gradistiano, Jonesco, Ipatesco, Snagoveno, Rosetti, Voinesco, Zane.

[2]) L'un d'eux et des plus regrettables, M. Balcesco, n'a plus fait que languir. Nous venons de le perdre. C'était un érudit de premier ordre, et pourtant un esprit pratique, très net, très lumineux. Il eût été le grand historien de son pays, et sans nul doute un de ses chefs les plus sages. Je ne connais rien de meilleur jusqu'ici sur ce sujet, rien de plus instructif que sa brochure intitulée: Question économique des principautés danubiennes, chez Charpentier, Palais-Royal (galerie d'Orléans). Ce petit livre fut écrit en 1850, et dans l'hypothèse où le pays ne pourrait s'affranchir qu'avec l'aide de la Porte. La question est montrée de profil, mais avec une rare netteté.

No. 2.982. morqués contre le courant par des hommes à pied, ils avançaient à peine. Parfois on s'arrêtait tout un jour au milieu du fleuve. Ce retard étonnant ne s'explique que par une chose. La Porte négociait à Pétersbourg; peut-être alléguait-elle la parole donnée; on attendait des ordres, ce que déciderait la clémence connue de la Russie.

Dans ce retard si long, Mme Rosetti, se consumant d'impatience, formant mille vains projets, les yeux attachés tristement sur ce grand fleuve indifférent, qui roulait et roulait toujours sans lui rien apporter de ce qu'elle brûlait de savoir. Elle eut pourtant une consolation: un ami dévoué vint la rejoindre, un Hongrois, mais Roumain de cœur, un héros d'amitié. Rosenthal, artiste distingué, avait improvisé à Bucarest la Liberté qu'adora tout un peuple. Fugitive dans son plus touchant symbole, dans Liby et sa mère, la Liberté trouva en Rosenthal un compagnon fidèle.

Puisse ce souvenir fonder l'alliance nouvelle entre les deux grands peuples qui pour un moment se sont méconnus! Ce cher trésor de la patrie roumane eut pour défenser un Hongrois.

Un jour assis sur une pierre, le fleuve sous les yeux:—„Que ferez-vous? dit Rosenthal à son amie rêveuse.—Je les suivrai partout, et je partagerai leur sort.— Mais quoi! un tel voyage pour une faible femme qui allaite un enfant, à travers ces pays barbares, ces routes dangereuses?“ Il énuméra les raisons par lesquelles on pouvait combattre son projet, et la trouva inébranlable.—„Je pensais comme vous, dit-il, mais j'ai voulu vous éprouver. Et moi aussi, je vous suivrai partout.“

Rare, touchante fidélité d'une amitié si pure! Ce frère et cette sœur, unis de cœur dans un tel dévouement, qui les séparera dans l'avenir? [1]).

Ils n'attendent plus. Ils partent, louent une petite barque, se lancent sur le grand fleuve. Ils rencontrent bientôt un bateau à vapeur. Le capitaine illyrien leur témoigne un vif intérêt; il a rencontré les prisonniers la veille, il les a vus passer près de Vidin. Demain, probablement, ils quitteront les pontons pour franchir la Porte de Fer, ce dangereux passage du Danube; ils passeront

---

[1]) L'infortuné a sauvé ses amis, mais pour tomber plus tard lui-même dans les mains de l'Autriche. Il s'est tué ou on l'a tué. Ce Hongrois, ce Valaque... Ah! disons aussi ce Français, est un deuil commun pour trois peuples. Un excellent tableau reste de lui, d'une jeunesse, d'un charme incroyables; il représente la Roumanie dans le champ de la liberté, où cent mille hommes entouraient la tribune.

à Sem, et sans doute on pourra les voir. Mme Rosetti obtient sur le bateau quelques habits valaques; elle se déguise en paysanne pour approcher plus aisément. Sous ce costume, qui garantissait mieux des froids brouillards d'octobre dont le fleuve se couvre au matin, glacée, mais non de cœur, serrant son enfant dans ses bras, elle fuit la rive turque, les yeux fixés sur une forteresse qui la domine au loin. Quoique à grande distance, elle voit, elle distingue les prisonniers qu'on fait monter au fort. No. 2.982.

Les forteresses turques sont misérables, et leurs garnisons encore plus. Ce sont de vieux logis croulants et délabrés qu'habitent des fantômes. Leurs tristes gardiens semblent les spectres d'un empire en ruine. „Ces forteresses, disait-elle, je les aurais prises moi seule.“

Elle rôdait autour, sans perdre de temps, s'enquérait, s'ingéniait. Enfin, elle fait si bien, qu'elle obtient de les voir. Elle monte. Ils étaient avertis, ils attendaient; tous étaient aux créneaux. Sa seule apparition semblait avoir changé leur fortune; ils se croyaient libres déjà, et criaient: Vive la république!

Depuis longtemps sans communication, sans journaux, sans nouvelles, dans leur misérable prison flottante, ils avaient gardé leur espoir, leur sérénité même. Tout leur semblait parler de délivrance. Vrais enfants de la France, ils n'avaient pas le moindre doute qu'elle ne vînt à leur secours, ne traversât l'Europe, le monde, s'il l'eût fallu, pour les délivrer.

Combien plus de soleils virent-ils, d'azur au ciel, quand parmi eux s'assit cet ange d'espérance!

La scène était touchante, et personne n'y eût résisté. Le flegme des Turcs n'y tint pas. Ils se mirent tous de la partie, et la joie fut commune. L'un d'eux pleurait. La sombre forteresse humide, où l'herbe croît au milieu des chambres, avait pris comme un air de fête pour recevoir une telle femme, et elle s'illuminait de son regard.

„Comment vous faisiez-vous entendre de ces Turcs, de tant de populations qu'il vous a fallu traverser?“ A cette question que lui font ses amis, elle répond toujours: „Je n'en sais rien; je parlais la langue que Dieu m'inspirait, et ils me comprenaient toujours.“

Qu'elle avait bien raison de dire qu'à elle seule elle aurait pris ces forts! Celui-ci déjà s'était rendu, et elle y était maîtresse. Les Turcs lui offraient leur repas, la servaient, allant chercher du lait

No. 2.982. pour son enfant. Ces vieux soldats farouches, les voilà changés en nourrices; ils s'emparent de l'enfant, le bercent, et Liby s'endort dans leurs bras.

VI.

L'évasion (octobre 1848).

La France, si malade en elle-même, était vivante au fond de ce fort turc; elle rayonnait sur le Danube dans le cœur de ces étrangers. Son secours attendu faisait leur joie. Les vents leur en parlaient. Et si un souffle de l'ouest venait jusqu'aux créneaux, ils allaient voir si ce n'était pas un bruit de nos armées en marche.

Leur confiance baissa malheureusement, quand un de ces Turcs, devenu leur ami, dit à l'oreille de Mme Rosetti, ce seul mot: Bosnia. Ils comprirent que la longue hésitation de la Porte était finie, qu'elle allait obéir aux Russes, enfermer les captifs dans un fort de Bosnie et les leur garder là.

Il faut donc se hâter, trouver dès demain, s'il se peut, un moyen d'évasion. Ils conviennent que le lendemain, en passant devant Orsova, ville valaque de l'empire d'Autriche, au moment où les barques approchent du rivage, ils sauteront à terre, invoqueront le secours de la population valaque. Mme Rosetti les devance à Orsova, et elle apprend que la tentative échouerait. Le gouverneur autrichien de la ville est dévoué aux Russes; loin de favoriser l'évasion, il y mettrait obstacle; ressaisis, leur captivité n'en serait que plus dure et plus difficile à briser.

Comment les avertir? Mme Rosetti y parvint. Avec une présence d'esprit admirable, quand elle les vit tous sur les ponts de leurs barques, déjà prêts à sauter, elle tend sa petite Liberté à son père et leur dit: „Ne la prenez pas avant que je ne vous la donne.“ Ils comprirent et ne descendirent pas.

Ce n'était pas dans une ville comme Orsova. et sous l'œil des autorités, qu'une tentative pouvait réussir. Il fallait plutôt un village, une population simple et bonne de paysans valaques qu'on pût intéresser au sort de leurs compatriotes, animer, ameuter contre les Turcs. Mme Rosetti eut ce bonheur d'obtenir qu'ils feraient le voyage sur bateaux autrichiens, et seraient ainsi remorqués le long de la rive autrichienne, dont presque tous les villages sont valaques. Elle suivait par terre dans les rudes chariots du pays, qui ne sont autre chose que de simples troncs d'ar-

bres, mal agencés ensemble. Souvent elle descendait, suivait à pied les bords très-hauts et escarpés, portant Liby, faisant des signes aux prisonniers et leur jetant des fleurs. Ils la voyaient d'en bas, leur chère libératrice, marcher vive et gracieuse dans son costume de jeune femme valaque; un simple fichu sur la tête retenait ses cheveux. Belle, brunie au soleil, sous cet habit de paysanne, sans autre éclat que celui de ses yeux étincelants d'esprit et de bonté, elle leur fit souvent l'effet d'un ange de Dieu, et ils n'étaient pas loin de lui faire des prières. No. 2.982.

Je m'aperçois ici que je n'ai rien dit de la figure de Mme Rosetti, de sa race, de sa naissance. Parfaitement Valaque de cœur, de volonté, de langue, fille d'un capitaine écossais, mais française du côté maternel, elle est née à Guernesey. Nous la revendiquons comme Française et peut-être Bretonne d'origine. Elle a été élevée en France, plusieurs années en Provence, et vous la croiriez Provençale. Elle a épousé, en 1847, Rosetti, le charmant poëte, dont les chansons sont nationales dans la Roumanie.

Elle est petite et brune. Nez fin, mais point du tout classique, beaux cheveux bruns; beaux yeux veloutés et brillants. Dans les yeux, dans la bouche (qui est toute nature, toute éloquence et toute amour), une conciliation infinie, quelque chose à la fois d'attrayant et de ferme, beaucoup d'adresse et de prudence.

Ce caractère si fort, avec ce courage de lionne, semble faible en un point. Soit système, soit excès d'amour, elle dépend de tous les caprices de ses enfants, les endure et leur obéit jusqu'à extinction de ses forces.

Très ferme en tout le reste. Le plus rare des courages, elle l'a eu, elle l'a. Personne ne porte avec plus de grâce la pauvreté démocratique. Personne ne sait mieux l'adoucir pour les siens. Admirable au jour du danger, elle ne l'est pas moins dans les longues épreuves de l'exil, dans ses tristesses et ses privations. Mais près d'elle, qui les sentirait? Admirable mystère de la solidarité moderne! c'est près d'une étrangère, d'une fille adoptive de la Roumanie, que l'exilé roumain sent le mieux la patrie présente, son vivant génie, son foyer.

Revenons.

L'obstacle pour communiquer, c'était la quarantaine, sévère en ce pays. Tout ce qui a touché la rive turque est repoussé de l'autre rive. Un agent la suivait exprès, pour empêcher la communication. A une halte, séparée par une grille du pont qui menait aux ba-

No. 2.982. teaux, arrêtée par un officier autrichien qui gardait le pont, elle lui tend Liby : — „Quoi ! monsieur, songez donc que cet enfant veut embrasser son père ! . . . Il y a si longtemps qu'elle ne l'a vu.“ L'officier détourna la tête et ne résista plus : — „Madame, faites du moins que je ne vous voie pas.“

Elle gagnait ainsi tout le monde. Les règlements fléchissaient devant elle. Le lendemain, à midi, elle obtint qu'ils déjeuneraient ensemble. Un cavalier cependant arrivait en grande hâte, un officier turc envoyé par le gouverneur de la dernière forteresse où ils étaient entrés. Ordre de rebrousser chemin, de revenir au fort.

Tout le village était là cependant, qui regardait les prisonniers, un village de paysans valaques, que Mme Rosetti avait mis déjà dans les intérêts de leurs infortunés compatriotes.—Ceux-ci, encouragés par la sympathie visible des paysans, déclarent qu'ils ne retourneront pas.—L'officier turc, en comptant ses soldats, sent bien qu'il ne peut entreprendre de lutter contre tout un village; il va chercher de nouveaux ordres. — Les prisonniers, sans perdre de temps, jettent leurs habits sur leurs bras, et se mettent à marcher, du pas dont vont des hommes qui courent après leur liberté. Les Turcs, ne pouvant mieux, s'efforcent de les suivre. Ce n'était pas sans peine : ils allaient à pied aussi vite que Mme Rosetti en voiture. Elle avait pris du vin en route, et leur en donnait à chaque halte. Les Turcs aussi, quoique inquiets d'un voyage qui semblait une fuite, se consolaient en buvant tout le long de la route ; ils étaient, après tout, sur la rive chrétienne et se sentaient plus libres des prescriptions de Mahomet.

Le soir, on arriva ainsi à Sfenitza. Mme Rosetti, qui était en avant, avait fait préparer un grand repas, force vin et café, liqueurs. Les Turcs, déjà troublés par ce qu'ils ont bu tout le jour, viennent enterrer là tout ce qui leur reste de raison. Ils fument, ils tombent de sommeil. L'un d'eux, n'y pouvant résister, eut soin de dire aux prisonniers : „Songez-bien à ne pas partir sans m'avoir éveillé.“

Dans cette quiétude profonde, les Turcs sont troublés tout à coup. Entrent le maire et le curé, une foule d'habitants du village qu'amène Mme Rosetti. — „Où sont vos passeports ? leur dit le maire. En avez-vous ? Comment osez-vous bien venir en armes sur les terres de Sa Majesté l'Empereur ?“ Les pauvres Turcs ne savent que répondre. Les rôles sont changés : ce sont eux qui sont prisonniers. Ils négocient pour qu'on les laisse libres.

VII. No. 2.982.

La fuite à travers trois peuples en armes. — Arrivée à Vienne.

Il était minuit, et cinq chariots attendaient à la porte. Mme Rosetti, son ami, le Hongrois, assistaient à l'explication. Mais déjà les prisonniers, montés en chariot, couraient joyeusement la campagne. Elle couvrit ainsi la retraite, et ne tarda pas à les rejoindre.

Vingt heures de suite, pour leur premier trajet, ils roulèrent dans ces rudes chariots de tronc d'arbres Bien souvent, il fallait descendre. La route suit le bord du Danube; elle surplombe à chaque instant l'abîme, rien de plus dangereux. La pauvre femme allait toujours, chargée de son enfant; il ne connaissait, ne voulait que les bras de sa mère. Les forces lui manquaient. Son mari ne pouvait l'aider qu'en la soutenant quelque peu par derrière, et lui soulevant les bras.

Au village où ils descendirent, une seule cabane restait, une misérable hutte, seul débris qu'avait épargné la lutte des Hongrois et des Serbes. C'était la partie la plus dangereuse du voyage qui leur restait à faire. La guerre la plus sauvage, une guerre implacable de races, désolait ces contrées. Chaque parti, acharné, allait à la chasse de l'autre. On tuait sans pitié tous ceux qui ne pouvaient prouver sur-le-champ qu'ils étaient du même parti. Nos fugitifs avaient tout à craindre; ni les Slaves, ni les Hongrois n'étaient pour eux; les Valaques même, parfois, se montrèrent ennemis, les croyant des boyards, des grands seigneurs qui fuyaient Bucarest; ils se figuraient voir en eux les tyrans chassés de la Valachie.

Guerre affreuse! guerre déplorable! fruit horrible de l'aveuglement, des mensonges perfides qu'avaient semés les Russes!... Leurs intérêts, à tous ces peuples, étaient généralement les mêmes, et ils se croyaient ennemis!... Les Hongrois même, s'ils perdaient une partie de leur domination, gagnaient, ce qui vaut bien plus, la consolidation définitive des libertés hongroises et l'abaissemet de l'Autriche.

Dans les trois camps, hongrois, slave et valaque, nous avions des amis. J'y songe avec horreur! Tels qui étaient les miens, mes élèves et presque mes fils, pouvaient, dans ces rencontres aveugles, en tuer d'autres non moins amis pour moi. Aux camps hongrois, aux camps valaques ou slaves, les écoles de Paris étaient

No. 2.982. représentées! De quelque côté qu'on tuât, Paris devait pleurer, et le deuil était pour la France.

Tout le long de la route, passaient des gens armés. La nuit, d'horribles cris en toutes langues. Des morts dans les fossés. Des villages déserts et des maisons à demi brûlées. De moment en moment, des objets de pillage, non enlevés, mais sabrés en menus morceaux, et comme déchiquetés avec fureur, de sorte que personne ne pût en profiter.

Dans le Bannat, de temps à autre, des piquets de cavalerie arrêtaient le petite caravane. Elle fut ainsi, une fois, arrêtée et menée dans un camp serbe, au moment même où l'on voyait en face, sur de hautes collines, un fort parti de cavaliers hongrois qui semblaient tout près de descendre. Le combat ne pouvait tarder.

„Qu'on me mène, dit-elle, devant le général. — Madame, il dîne." — A force d'instances, elle est introduite dans le tente, seule devant tous ces officiers. — „Général, nous ne pouvons rester ici, au moment où l'on va se battre."

Le général fait introduire son mari, ses amis, les reçoit poliment, leur offre le café. L'un d'eux, oubliant le danger, entamait avec le chef serbe une conversation politique. Mme Rosetti, inquiète des lenteurs, peut-être calculées, de ce chef, se saisit des passeports qu'elle aperçoit sur une table, prend la plume, la lui met en main: „Signez, général," lui dit-elle. Il signe. Elle les distribue.

Au dernier, qui était celui de Mme Rosetti, et qui portait aussi son nom de famille (Grant): „Une Anglaise!" s'écrie-t-il. Il ne pouvait le croire. Et, en effet, elle est bien peu Anglaise. Tout en elle semblerait plutôt d'une femme du Midi.

Ils purent donc continuer leur voyage; ils allaient, à travers la guerre, à travers mille dangers. Les insurgés pouvait les égorger. Le gouvernement autrichien pouvait les arrêter. N'était-il pas averti par les Turcs ou les Russes de leur évasion? A Panchova, près de Semlin, Mme Rosetti se hasarda d'aller à cette ville et d'y prendre des informations. Là, le consul anglais et d'autres personnes obligeantes lui dirent qu'ils avaient tout à craindre, que le consul russe ne manquerait pas de la faire arrêter. Sans retard ils se séparèrent; leur grand nombre les trahissait. La plupart, ils prirent place sur le bateau à vapeur qui remonte la Save. Toutes sortes de gens étaient sur ce bateau de races, de langues, de partis, tous armés jusqu'aux dents, disputant sans pouvoir s'entendre sur les

affaires du temps. A chaque instant, on tirait les poignards; d'autres, par jeu, tiraient des coups de pistolet. No. 2.982.

Le plus singulier du voyage, c'est que sur le chemin, les proscrits, tout à leurs idées, n'étaient pas tellement occupés du danger qu'ils ne fissent de la propagande. Au camp serbe dont on a parlé, ils expliquaient au chef combien les Serbes, les Slaves en général avaient travaillé contre eux-mêmes, en relevant l'empire d'Autriche, combien ils s'étaient placés dans une fausse position. Ce dernier mot fut senti à merveille, répété plusieurs fois. „Fausse, très-fausse, en effet," disaient-ils. Du reste, ces idées étaient déjà au cœur des Serbes. Et la première chose qui frappa les Valaques, en entrant dans les murs désirés d'Agram, où ils croyaient trouver enfin quelque sécurité, ce fut l'arrestation de plusieurs officiers croates ou serbes que les Autrichiens faisaient au moment même. Ceux-ci en étaient déjà à mettre aux fors leurs défenseurs.

Plus lugubre encore fut leur entrée à Vienne. C'était le lendemain du bombardement. L'Autriche, victorieuse par la discorde insensée des trois peuples, venait, sur ces débris, ces ruines inégales et branlantes, de rétablir pour quelque temps le trône de sa caducité.

VIII.

Ce qu'est devenu la Roumanie. — Invasions périodiques de la Russie.

Nos fugitifs sont du moins en sûreté. Ils traversent l'Allemagne émue, frémissante, en deuil. Ils commencent à respirer? Non, disons plutôt à gémir. L'exil s'ouvre amer, infini, avec ses perspectives obscures, comme ces longues nuits d'hiver qui enveloppent le jour et n'ont pas de matin. C'était en effet l'entrée de l'hiver (novembre 1848).

„Voici la France pourtant, voici la flèche de Strasbourg. Voici encore le drapeau qui fut l'espoir des nations. Hélas! pourquoi est-il si pâle? Hier, teint du sang de la vigne, du brillant azur du ciel, on le voyait de six cents lieues. Aujourd'hui il a les teintes maladives de l'automne. L'orage a lavé ses couleurs? Ou bien, France, seraient-ce tes larmes sur le monde qui a cru en toi?"

Telles les pensées des exilés.

Plus exilé peut-être, encore celui qui reste fixé au sol de son pays.

L'Occident, dans son égoïsme, a ignoré les calamités qui en-

No. 2.982. veloppaient l'Orient. Les sauterelles dévorantes s'étaient abattues sur les champs de la Moldavie, de la Valachie. C'est de ce nom que les Roumains désignent les armées russes; armées affamées, mendiantes; où elles passent, rien ne reste. La spéculation cruelle des chefs sur la nourriture des soldats suffirait pour faire de ceux-ci d'épouvantables pillards, insatiables, et voleurs même après qu'ils sont repus. Une armée de cent mille hommes vole au moins pour trois cent mille. Des corps semblent organisés spécialement pour le vol; le cosaque, jadis brigand héroïque, brigand poëte aux champs de l'Ukraine, est devenu sous les Russes un avide soldat de police, de douanes, contrebandier lui-même, brocanteur, marchand de dépouilles. Sur son laid petit cheval, d'intelligence avec lui, ses longues jambes pendant jusqu'à terre, vous le rencontrez partout, son ballot en croupe, piquant de la lance la vache du pauvre paysan. A qui se plaindre? A qui pleurer? L'officier est philanthrope; il lit Lamartine ou Byron; mais que voulez-vous, mon pauvre homme? sachez que telle est justement l'institution de l'armée russe. Comment empêcherions-nous le cosaque d'être cosaque, le vautour d'être vautour.

Telle est l'œuvre de l'Angleterre, telle est sa protection. C'est elle qui, décourageant le mouvement national de la Roumanie, la reliant à la Turquie incapable de la couvrir, l'ouvre en réalité aux Russes. C'est elle qui, par les lueurs fausses d'un patronage impuissant, tient ces contrées infortunées sous la fatalité d'un renouvellement éternel des captivités barbares.

Ce que les Tartares faisaient par l'instinct de la barbarie, la Russie le fait par un machiavélisme calculé. Tous les vingt ans, elle inonde le pays et le pousse au désespoir; elle veut lui rendre désirable le suicide de sa nationalité. Ses agents ont beau jeu pour dire: „Réfugions-nous au grand empire; devenons une province russe."

Bonne occasion d'ailleurs de refaire l'armée et de la nourrir. Ses squelettes déguenillés viennent dans cette terre promise mettre de la chair sur leurs os.

Le pays serait trop riche, malgré la dureté excessive et l'énormité des tributs. Le paysan, de ses jeûnes, de ses souffrances volontaires, des privations de sa famille, améliore la terre à la longue, élève quelques bestiaux. On se hâte d'y mettre ordre. Dès que le pays refleurit un peu, descendent les affamés du Nord.

Ceux-ci procèdent alors à la spoliation totale, au complet dé-

ménagement. Alors la cabane se vide de tout ce qui peut s'emporter; alors l'étable est démeublée; alors tout grain disparaît, même celui des semences. Et le désespoir devient tel, qu'en 1832, sans l'action du gouvernement et les injonctions les plus fortes, la population (diminuée d'un quart en trois ans!) ne voulait plus labourer. Le pays eût été rendu à l'état des steppes tartares et cosaques; il allait redevenir une grande prairie déserte. No. 2.982.

Le pillard s'éloigne alors à regret, mais calcule qu'on va remettre le rustre au travail et lui préparer, pour un temps prochain, une fructueuse invasion.

Le fisc le veut, et le boyard le veut, le bâton est levé; il retombe donc au travail, le malheureux, ruiné, le dos mal cicatrisé des coups qu'il a reçus des Russes, trop souvent gardant, en sa famille outragée, une blessure moins guérissable!... Les voilà tous au sillon. La femme noyée de larmes, malade, et qui sait? enceinte, remplace le bœuf de labour, tire avec l'homme à la charrue; le soir, couchés sur la terre froide, dans la hutte dépouillé, et soupant d'écorces d'arbres.

Que raconté-je? Le passé? Non, le présent même de juillet 1853. Cette grande exécution de la Roumanie, périodiquement saccagée, recommence en ce moment.

Populations charitables qui venez de verser sur le sort des Nègres tant de larmes d'attendrissement, âmes sensibles, lectrices émues du bon Oncle Tom, n'avez-vous donc gardé aucune larme pour les blancs? Savez-vous bien qu'en Russie, en Roumanie, en général dans l'orient de l'Europe, il y a soixante millions d'hommes plus malheureux que les noirs?

Ce qui est sûr, c'est que ces blancs, infiniment plus développés, sentent d'autant mieux leur misère. La pièce la plus originale, la plus forte, la plus curieuse que la mémorable année 1848 ait donnée au monde, c'est l'enquête débattue entre les propriétaires valaques et les paysans. Aucun acte plus solennel, aucun qui ait pénétré plus avant dans les questions suprêmes auxquelles la société est suspendue. Ces paysans du Danube se montrèrent bien autrement forts de raison, d'éloquence même, que celui de la poésie. J'ose dire qu'en nul pays peut-être on n'eût trouvé à ce degré, chez les habitants des campagnes, cette noble séve primitive, cette vigueur de bon sens antique et en même temps la logique droite, perçante et sans réplique, que les modernes se figurent leur appartenir en propre.

No. 2.982. Mais ce qui est au-dessus, ce qui tirera des larmes à tous ceux qui ont un cœur, c'est la modération et la douceur de ces infortunés Valaques. Ils ne demandèrent que la moitié de ce qui, en 1790, avait été accordé au paysan de Moldavie, pays où la terre a infiniment plus de valeur.

Un boyard. Cette terre, avec quoi la paieras-tu?

Le paysan. Voyez-vous cette main noire et dure? Eh bien, c'est elle qui fait la richesse... L'argent ne vient pas du ciel.

Autre paysan. De l'argent? oh! il n'en manque pas; il y en a pour vous en donner. L'État paye, le trésor paye. Qu'est-ce que le trésor? c'est nous, puisque nous le remplissons.

„Si le trésor ne peut payer, dit un autre, nous travaillerons. A tant de travaux perdus, nous ajouterons encore. De nos bras, comme d'une source, jailliront l'or et l'argent. Nous vous paierons votre sol; nous vendrions, s'il le fallait, jusqu'aux cendres sacrées du foyer.“

Ils disaient encore aux boyards: „Ne croyez pas qu'avec nous l'État manque jamais de forces: nous sommes là pour lui en donner, nous ne le laisserons pas rougir devant les nations étrangères!“

Nobles et grandes paroles! et qui semblent bien modérées, quand on songe qu'à ce moment, maîtres de tout en réalité, ils demandaient à peine la concession élémentaire de l'Assemblée constituante de 89, en sa fameuse nuit du 4 août.

Que ferons-nous pour ces hommes, si dignes de notre intérêt? Que fera l'Occident?

Rien.

Ce que veulent les gouvernements, je l'ignore; quant aux peuples, je le sais.

Ce qu'ils veulent, c'est le confortable, — le confortable: idée variable, indéfiniment élastique, qu'on va étendant toujours, et dont la poursuite remplit une vie soucieuse.

Ne leur demandez rien de plus, leur égoïsme sensible permet aux malheurs lointains d'arriver à leur oreille, de se faire écouter c'est tout, ils s'en tirent avec quelques larmes. Et cet exercice modéré de la sensibilité est une jouissance encore: „Ils jouissent de leurs larmes,“ mot juste et fin du bon Homère.

„Si vous n'espérez rien de plus, pourqui donc écrivez-vous?“

Pour moi, pour mon propre cœur.

Pour expiation de ce que dut faire la France de 1848, et de ce qu'elle n'a pas fait. No. 2.982.

J'écris pour ceux qui errent, qui souffrent et attendent, pour ces ombres que je vois là-bas dans la mélancolie de Paris et dans les brouillards de Londres. Je leur envoie ce message vivifiant de la patrie.

Dans les lettres d'un des illustres exilés roumains d'Angleterre (lettres fortes, touchantes, religieuses, dignes de l'immortalité), j'ai lu qu'au temps des Soliman, une fille de la Valachie, enlevée, vendue au sérail, devint maîtresse de son maître, sultane; elle n'en était pas moins souffrante, malade, et se mourait d'ennui. Les médecins avaient beau chercher; nul remède à ce mal profond. La seule chose qui parfois relevât la fleur languissante, c'était l'eau de son ruisseau natal. Le sultan, par ses messagers, faisait venir l'eau précieuse. L'exilée y buvait la vie, la patrie, la force d'espérer.

Ubicini, Valachia în 1848. Amintirĭ şi întâmplărĭ din călĕtorie [1]). No. 2.983.

(Convorbirĭ Literare. 1884, pag. 213.)

Scrisoarea I.

Domnuluĭ ***

În carantină la Giurgiŭ.

Marţĭ, 27 Iunie.

Să te păzească Dumneḑeŭ, vechiul meŭ prieten, de o carantină, şi maĭ ales de o carantină la Giurgiŭ! Dar de aşà ce-và nu-mì e frică pentru tine. Eştĭ din aceĭ carĭ se depărtează cât pot de rar de casa părintească. Toate afecţiile, existenţa ta sînt concentrate în acest mic cerc, a căreĭ circonferenţă lesne ţĭ-o coprinde privirea.

Dee Domnul să găsescĭ tot-deauna acolo pacea şi fericirea!

Chiar acum mi s'a adus tot ce-mĭ trebuià pentru a scrie! Mi s'aŭ înapoiat în aceeaşĭ vreme cărţile, hârtiile, hainele ce mi se luase erĭ la sosire, pentru a fi afumate, timp de 24 de ceasurĭ, cu aburĭ de terebentină. Poţĭ dar să puĭ mâna pe această hârtie în toată linişte a.

[1]) Aceste treĭ scrisorĭ ale d-luĭ Ubicini aŭ apărut pentru întâia oară în ḑiarul frances „Le Siècle“ din Paris, în 1849 (?) subt titlul „Trois mois en Valachie.“ (Nota Conv. Lit.)

No. 2.983. Am părăsit Constantinepole la 20 a luniĭ pe vaporul Lloyduluĭ austriac. Joĭ dimineața intram în Dunăre prin gura Sulineĭ, astădĭ singură deschisă navigațieĭ. Rîul este întristător de privit de la acest loc. Lărgîmea luĭ o fi de abià două treimĭ a Seineĭ la „Pont des Arts“, malurile îĭ sînt netede şi cenuşiĭ ca ale Olandeĭ, apa-ĭ este gălbue şi aproape stătătoare, în toate părțile se văd bălțĭ, şi ca printr'un fel de ironie, orăcăitul asurditor al broascelor se amestecă cu vocea cea puternică a măriĭ. Aceasta este trist ca viața unuĭ bărbat ce pare destinat pentru o soartă măreață, şi din care nu se alege decât praf. La ce ĭ-a slujit să fi plecat de aşà departe, să fi cutreerat maĭ bine de jumătatea Europeĭ, să fi scăldat în undele sale oraşe ca: Ratisbonna, Viena, Pesta, Belgradul, să fi vědut atâtea bătăliĭ şi atâtea generațiunĭ urmându-se pe malurile sale, pentru a sfârşì aşà de ticăloşesce printre trestiĭ şi băltăriĭ. Şi-mĭ reamintiam aceste frumoase versurĭ ale unuĭ poet uitat astădĭ.

Déjà nous avons vu le Danube inconstant
Qui, tantôt catholique et tantôt protestant,
Sert Rome et Luther de son onde,
Et qui, comptant après pour rien
Le Romain, le Luthérien,
Finit sa course vagabonde
Par n'être pas même chrétien.
Rarement à courir le monde
On devient plus homme de bien.

De atuncĭ rîul a revenit la simțirĭ maĭ bune, malu-ĭ stâng s'a reîntors creştinătățiĭ, şi Semiluna a fost înlocuită de crucea ortodoxă, pe vârful bisericilor din Chilia, Ismail şi Renĭ. Dar aspectul malurilor Dunăreĭ de la Sulina la Galațĭ a rěmas de o monotonie care te desnădějduesce. La stânga aĭ pustiurile Dobrogeĭ, şi maĭ departe Bulgaria, unde vedĭ lucind din loc în loc acoperişul alb al vre-unuĭ minaret. La dreapta aĭ Basarabia cu pichetele sale sanitare, aşezate de la două sute la două sute de paşĭ de-alungul maluluĭ, de la Mare până la Prut, şi păzite de Cazacĭ. Nimic nu e aşà de trist la privire ca aceste pichete, ridicate pe stâlpĭ în mijlocul stuhuluĭ înalt de două-decĭ până la două-decĭ şi cincĭ de picioare. Dinaintea fie-căruĭ pichet se află o gheretă, de unde sentinela, dreaptă ca un par, presintă arma pavilionuluĭ Austrieĭ, ce fâlfâe înapoia vaporuluĭ nostru.

Şi cu toate aceste, iată locul — în partea cea-laltă a Delteĭ formată de gurile Dunăreĭ, aproape de un loc numit chiar astăḑĭ în limba româneaścă Lacul Ovidul — unde după tradiţie ar fi locuit şi ar fi murit bardul „arteĭ de a iubì.“ Cel puţin, de cercetezĭ pe locuitoriĭ acestor malurĭ triste, eĭ îţĭ istorisesc, ca despre un fapt a căruia legendă a ajuns până la eĭ din generaţie în generaţie, că odinioară a sosit, de pe malurile Tibruluĭ, un om prea minunat, blând ca un copil şi bun ca un părinte, că acest om suspinà necontenit şi câte odată vorbià singur, dar când vorbià cu un alt om „par'că ĭ-ar fi curs miere de pe buze.“ No. 2.983.

Totuşĭ trebue să spuiŭ — cu tot respectul ce-l am pentru tradiţie — că faptul veniriĭ luĭ Ovid în acest loc nu este bine statornicit.

Învĕţaţiĭ carĭ se întemeiază pe descoperirĭ maĭ nouĕ şi pe probe ce nu se pot tăgăduì, după spusa lor, ḑic că locul oraşuluĭ Tomis, residenţa poetuluĭ exilat, este în altă parte, în mijlocul Dobrogeĭ, ca la vre-o treĭ-ḑecĭ de leghe spre miaḑă-ḑi.

Tam mihi cara Tomis, patria quae sede fugatis.
Tempus ad hoc nobis hospita fida manet.

Am ajuns la Galaţĭ pe când înserà.

Galaţul mĭ-a reamintit la rândul sĕŭ pe Horaţiŭ, poetul dumitale favorit, şi acea călĕtorie, de la Roma la Brindisi, de care ne-a lăsat o descriere atât de picantă. Fiind-că eram priviţĭ ca nisce contumacĭ, nu ni s'a dat voe să ne coborîm, şi am fost siliţĭ să petrecem noaptea pe vapor. Dar ce noapte! De rĕul broascelor şi a ţînţarilor nu ne-am putut odihnì un minut!

...Mali culices rameque palustres.
Abripiunt somnos.

Tac despre broasce; dar ţînţariĭ Dunăreĭ sînt maĭ îndrăciţĭ decât aĭ Tibruluĭ!

De la Galaţĭ la Giurgiŭ, călĕtoria e maĭ puţin monotonă. Stâncile nalte şi meterezele pe jumătate dărâmate, cu carĭ este presurat malul turcesc, produce un efect foarte pitoresc. Peste drum de malul turcesc se coboară, printr'un contrast, întinsul şes al Valachieĭ, acoperit — câte îl poate cuprinde ochiul — cu lanurĭ bogat.

Giurgiul este un port pe Dunăre, destul de însemnat. El e aşezat în faţa oraşuluĭ turcesc Rusciuc. Sînt cincĭ poste de la Giurgiŭ la Bucurescĭ. Iacă tot ce-ţĭ pot spune de o cam dată despre acest oraş. Locuinţa mea însă ţĭ-o pot descrie pe larg: O odae de ḑece picioare pătrate, cu patru pereţĭ văruiţĭ, drept mobile o rogojină pe care seara se aşterne o saltea, un scaun de paie, un scă-

No. 2.983. ueş de lemn, pe care-l schimb după voinţă în masă de mâncare, masă de toaletă şi biuroŭ; pentru ca să mĕ spăl am un lighian şi un ibric, dinaintea uşiĭ mele este un mic spaţiŭ deşert înconjurat de un zaplaz, unde am voe să mĕ plimb întovărăşit de un străjer, a căruia limbă n'o pricep, şi care este însărcinat să mĕ oprească de a mĕ apropià de alţiĭ. Iată împĕrăţia mea! De aşĭ voi, m'aşĭ puté crede un om de seamă, şi-mĭ vine câte odată să strig ca în piesele de teatru: Săriţĭ soldaţĭ!

S'a întâmplat ce-và noŭ: În aceeaşĭ ḑi, directorul lazaretuluĭ, care lipsià când am sosit, aflâd aḑĭ dimineaţă că are un noŭ oaspe, s'a grăbit, cu o curtenie neobicinuită la un barbar, să vie să-mĭ facă o visită. Sciţĭ ce am aflat prin dînsul? Că la Bucurescĭ erà revoluţie de vre-o câte-và ḑile, că se proclamase Constituţia, că Vodă o iscălise, şi apoĭ abdicase şi să retrăsese la Braşov în Transilvania; şi că toate autorităţile civile şi militare fusese schimbate. Acum îmĭ daŭ seamă de sgomotul de împuşcăturĭ ce l-am auḑit aseară, şi de cocarda tricoloră pe care de aḑĭ dimineaţă o zăresc pe peptul soldaţilor de strajă, pe zidurile lazaretuluĭ. Şi eŭ, care după poftirea prietenuluĭ meŭ necunoscut, d-l Rosetti, veniam să petrec o lună saŭ douĕ în ţeara luĭ, pentru ca să visităm împreună acest pămînt, care pentru noĭ Europeniĭ din Occident este ca un fel de terra ignota. iată-mĕ căḑut în focul uneĭ revoluţiĭ! Măcar de nu s'ar fi vârît şi d-l Rosetti în acest vălmăşag, însă după câte am auḑit spunêndu-se despre dînsul şi după cum se descrie însuşĭ în scrierile sale, mĭ-e foarte teamă!

..... Altă descoperire! Străjerul meŭ vorbesce latinesce. Adineaorĭ, pe când îmĭ făceam plimbarea ḑilnică în afară de zaplaz, în partea lazaretuluĭ, scara se coboară până la malul Dunăreĭ, am zărit vaporul Austriac care intră în port. Străjerul mi la arătat cu degetul, ḑicêndu-mĭ: „He, domne, vapor a venit.“

Îmĭ închipuesc că dacă vapoarele ar fi fost inventate în vremea luĭ Cesar, tot astfel ar fi grăit un legionar Roman. Remăsesem uimit, apoĭ cugetaĭ că mĕ aflam în mijlocul unuĭ pămînt latin, că vorbiam cu unul din urmaşiĭ coloniştilor luĭ Traian, carĭ aŭ populat din noŭ Dacia după cucerire, şi a căror fiĭ aŭ păstrat aproape neatinse, portul, tradiţiile şi limba mumeĭ-patrie. Aceste reamintirĭ puse un capĕt uimiriĭ mele.

..... Încă o visită! De astă-dată a venit noul cârmuitor (prefect) al districtuluĭ în persoană, în ţinută oficială, cu spadă şi încins cu o eşarpă tricoloră, albastru, galben, roş, colorile naţio-

nale ale Românilor. El mĭ-a adeverit istorisirea directoruluĭ despre evenimentele întâmplate la Bucurescĭ. Apoĭ a maĭ adaus cu o amabilitate deosebită, că aflând despre presența mea în lazaret, venise să-mĭ ofere serviciile sale și să se pue la disposiția mea. N'aveam decât să aleg între o ședere maĭ prelungită la Giurgiŭ după ce-mĭ voiŭ fi sfârșit carantina, saŭ plecarea imediat spre capitală. În acest din urmă cas, el puneà o trăsură și caiĭ de poștă la ordinele mele. Minunat! dar să mĕ ieà dracul dacă ințeleg ce-và! No. 2.983.

După ce am vorbit latinesce cu păzitorul meŭ, am maĭ stat de vorbă cu două doamne, carĭ mĭ-aŭ făcut onoarea să vie să mĕ vadă. Ele eraŭ întovărășite de un domn care păreà foarte cum se cade. Mĭ-aŭ spus numele lor. Am vrut să îngăĭmez câte-và cuvinte de mulțumire, dar am fost oprit. Eram Frances și prisonier, aceasta erà de ajuns. Una din doamne îmĭ plângeà soarta, și o comparà cu aceea a unuĭ evreŭ în pustiŭ. Eŭ ĭ-am rĕspuns că nu mĕ găsiam de jălit, căcĭ pentru mine pustiul erà anticamera pămîntuluĭ făgăduințiĭ. Această comparație a mea a părut foarte galantă!

Plecând, doamna a voit să-mĭ întindă mâna, dar varga nemiloasă a păzitoruluĭ meŭ, s'a întrepus între mine și degetele sale subțirĭ și trandafirĭĭ.

Mercurĭ în 28.

De erĭ, curtea mea e tot ințesată cu oamenĭ. Într'una vin și se duc visitatoriĭ dar maĭ cu seamă visitatoarele. Când îțĭ voiŭ spune că maĭ toate mĭ-aŭ părut încântătoare, aĭ să găsescĭ că samăn cu Doamna de Sévigné, după ce șĭ-a jucat menuetul cu Ludovic al XIV. Toată lumea îmĭ oferă serviciile sale, sînt invitat pretutindenĭ, cu toțiĭ ar voi să mĕ oprească în Giurgiŭ. De ce m'așĭ duce la Bucurescĭ, dic eĭ? Ca să daŭ de holeră, și ce e și maĭ răŭ decât holera, de revoluție? Îmĭ închipuesc că aceste persoane amabile nu prea sînt partisane ale noueĭ stărĭ de lucrurĭ și Giurgiul îmĭ face efectul de a fi Coblența emigrațieĭ române. Fie! eŭ unul sînt încântat de tot ce vĕd, și-mĭ vine să strig într'una:

„Ce țeară frumoasă! Ce țeară frumoasă!".

Din aceeașĭ di.

Adineaorĭ a venit un impiegat al lazaretuluĭ și mĭ-a cerut o listă amănunțită a rufelor, hainelor și cărților mele. Am fost silit să-ĭ spun câte parale am, câte perechĭ de ciorapĭ, pantalonĭ, că-

No. 2.983. meşĭ. Ce ar fi făcut în locul meŭ vre-o lady ruşinoasă. Însă fiind că toate aceste se petreceaŭ într'un chip foarte politicos, am voit să cunosc scopul atâtor cercetărĭ. Mi s'a rĕspuns că erà de teama hoților şi pentru a avé mijlocul, în cas de accident, de a le regăsì urma. Mărturisesc că o astfel de pază nu mi s'a părut de loc liniştitoare.

Gândindu-mĕ că voiŭ eşì în curând din lazaret, am voit să-mĭ regulez socoteala cu stăpânul otelului de acolo. Îțĭ poțĭ uşor închipuì mirarea mea, când mi s'a rĕspuns, că toată cheltueala îmĭ fusese plătită dinainte cu un bon asupra tesauruluĭ român. Iată un lucru minunat! În sfârşit mâne voiŭ avé practica, și voiŭ fi poate în stare să-țĭ desleg acest mister.

Giurgiŭ, Vinerĭ 30.

Iată explicația. Prietenul meŭ prin corespondență, d-nul Rosetti care, precum mĕ aştemptam, fusese unul din principaliĭ instigatorĭ aĭ mişcăriĭ din Bucurescĭ, ajunsese secretar al Guvernuluĭ provisoriŭ. El aveà de gând să-mĭ easă înainte la Giurgiŭ, dar fiind împedecat prin funcțiile sale, scrisese aicĭ nouluĭ prefect, pentru a-ĭ recomandà să cerceteze despre mine la sosirea mea, și să-mĭ deà mână de ajutor. De acolo se trag grațiosităţile carĭ mi se fac de treĭ ḑile, și carĭ n'aŭ contenit încă.

După câte țĭ-am spus, înțelegĭ bine că nu şed la otel ca orĭ şi ce călĕtor de rând. Întâiŭ nicĭ nu sînt sigur că este un otel la Giurgiŭ. Eŭ ocup un apartament confortabil în casa d-luĭ P., presidentul divanuluĭ (tribunal) districtuluĭ. Însuşĭ prefectul m'a dus la gazda mea, care erà unul din numeroşiĭ meĭ visitatorĭ din lazaret. Prezentația erà făcută dinainte. Gazda mea mĭ-a strîns mâna, ḑicêndu-mĭ: — „Şedețĭ aicĭ cum vețĭ voì, și câtă vreme vețĭ voì. Ne bucurăm de sosirea D-voastră, și vom face totul ca să vĕ pară rĕŭ după noĭ când vețĭ plecà.·

Apoĭ mi s'a adus dulceață și ciubucurĭ turcescĭ. Deşì gazda mea este din partida progresuluĭ, el ține la obiceiurile vechĭ și are dreptate.

Cu toate că mĕ aflu bine la Giurgiŭ, n'am să staŭ mult aicĭ. Sînt nerăbdător să mĕ vĕd la Bucurescĭ, unde evenimentele devin din ḑi în ḑi maĭ grave. De ierĭ, am auḑit mult vorbindu-se politică, și acum sînt întru cât-và în curentul situațieĭ, care e destul de încurcată. Despre aceasta veĭ puté judecà prin următorul fragment de conversație, ce l'am avut aḑĭ dimineață cu gazda mea,

şi despre exactitatea căruia îţĭ rĕspund, dacă nu în ceea ce privesce cuvintele, cel puţin în privinţa sensuluĭ. No. 2.983.

— „Explică-mĭ întâĭ, ĭ-am dis, cine sînteţĭ şi ce voiţĭ?

— Nu sîntem nimic, mĭ-a rĕspuns el, şi voim să fim. Iată toată întrebarea. Cât despre istoria noastră, şi dînsa se poate resumà în câte-và cuvinte. Odinioară, Moldova, Valachia, adică România (căcĭ acesta este numele ţĕriĭ noastre, întreabă pe ţĕranul de dincoace şi de dincolo de Milcov, el nu cunoasce alt nume) formà un stat liber şi independent ca Ungaria, ca Polonia, cu care multă vreme a purtat răsboiŭ. Apoĭ venì diua în care slăbită prin discordiĭ intestine, ne maĭ fiind în stare să resiste la ceĭ doĭ puternicĭ vecinĭ aĭ sĕĭ, se puse ea singură sub suzeranitatea Porţiĭ, reservându-şĭ însă în mod formal drepturile sale ca naţie. Dar Turciĭ — spaima Europeĭ pe atuncĭ — observară rĕŭ capitulaţiile. La o epocă unde pretutindenĭ dreptul erà înăduşit de putere, România se vĕdù despoiată încet cu încetul de autonomia sa, şi redusă la starea de simplu paşalîc. Nicĭ o naţie creştină nu intervenì în favoarea eĭ. Maĭ târdiŭ Rusia care, de abià născută tindeà dejà a se substituì Turcieĭ, într'o parte din posesiile sale europene, ridică chestia Principatelor şi făcù dintr'ânsa instrumentul de căpetenie al politiceĭ sale în Orient. Ca coreligionară a Moldo-Valachilor, ea le luă în mână causa şi profitând de starea de slăbiciune extremă în care ajunsese Poarta în urma celor maĭ multe răsboaie ce le purtase în contra Rusieĭ, aceasta isbutì a fi recunoscută succesiv apĕrătoarea oficioasă, apoĭ garantă, în urmă protectoară a Principatelor, ceea ce ne-a adus la urma urmelor a avé doĭ stăpânĭ în loc de unul, şi fiind-că aceştĭ doĭ stăpânĭ nu se înţeleg şi se hârţuesc într'una, noĭ primim loviturile din amândouĕ părţile. Eĭ bine, aducêndu-ne iarăşĭ ţeara în condiţiile normale ale existenţeĭ sale politice, am voit să punem un capĕt la o stare de lucrurĭ absurdă şi nesuferită. Condiţiile normale ale existenţeĭ noastre politice sînt acele carĭ se trag din vechile noastre capitulaţiĭ cu Poarta, căcĭ tratatele carĭ aŭ intervenit în urmă între Poartă şi Rusia, nu sînt îndatoritoare pentru noĭ, fiind-că aŭ fost încheiate fără participarea noastră. Va să dică, nu ne maĭ trebue protectorat, şi voim să ni se recunoască autonomia întreagă.

Aceasta este programa noastră!

— Şi vĕ închipuiţĭ că Rusia n'are să intervie la cea dintâiŭ ocasie?

— De nu-ĭ vor da Turciĭ ocasie, n'are să îndrăsnească.

No. 2.983. — Care va să dică vĕ bizuiţĭ pe Turcia?

— Da, dacă ea îşĭ înţelege adevĕratele sale interese şi dacă îĭ maĭ rĕmâne o părticică din bărbăţia care odinioară a condus pe Osmanlîĭ până sub zidurile Vieneĭ.

La urma urmelor, causa noastră e causa eĭ. Şi credĭ oare că Europa va rĕmâné nemişcată?

— Dar Europa e ocupată aiurea, şi nicĭ nu vĕ cunoasce.

— Atuncĭ va învĕţà a ne cunoasce.

Dicênd aceste cuvinte, pe carĭ apăsă cu o mândrie romană, gazda mea se sculă. El se aşeză însă degrab înapoĭ, şi urmă cu o voce emoţionată, prin care străbăteà o oareşĭ-care descuragiare.

— Vaĭ, dumnea-ta aĭ dis un cuvînt prea adevĕrat şi acest cuvînt este poate sentinţa noastră de moarte. Nimenea nu ne cunoasce. Ce sîntem noĭ? Turcĭ, Ruşĭ saŭ Românĭ? Ne avem capitulaţiile din vremea luĭ Vlad şi a luĭ Mircea, dar în Europa cine a audit vorbindu-se de Vlad şi de Mircea? De intră patru soldaţĭ şi un caporal înarmaţĭ, Bavarejĭ, Badejĭ saŭ Austriacĭ, pe teritorul Elveţian, toată Europa se simte mişcată. La noĭ Ruşiĭ intră şi es după plac, nicĭ Anglia, nicĭ Franţa, nicĭ nimenea nu găsesce un cuvînt de dis. Cu toate acestea să se scie bine că noĭ sîntem patru milioane şi jumĕtate de Românĭ, dejà maĭ bine de jumătate încorporaţĭ cu Rusia; lucrul merită de a fi băgat în seamă.

De voesce Europa a se păzì din partea noastră, nu e cu putinţă să ne deà uităriĭ maĭ multă vreme, căcĭ ea este descoperită şi, ca să dic aşà, goală la extremitatea sa orientală. România a fost timp de maĭ multe secole bulevardul Europeĭ, şi ar puté să maĭ fie încă.

— Va să dică cereţĭ crearea unuĭ Stat Român?

— La dreptul vorbind, leacul cel maĭ priincios ar fi un Stat neutru, format din Valachia şi din Moldova, cu aproape cincĭ milioane de locuitorĭ, şi pus sub garanţia Marilor Puterĭ. Dar poate vremea de adĭ nu sufere decât paliativurĭ. Atuncĭ cerem simplu păstrarea stăriĭ noastre actuale şi recunoascerea dreptuluĭ nostru istoric, menţinerea Constituţieĭ, pe care în puterea autonomieĭ sale şĭ-a dat-o naţiunea, şi maĭ cerem ca de acum înainte să nu maĭ avem a face cu Rusia singură, ci să fim puşĭ subt pavăza Europeĭ întregĭ, adică a Marilor Puterĭ.

— Dorinţele d-voastre îmĭ par legitime, îĭ diseĭ eŭ, şi vĕ urez să le vedeţĭ împlinite.

Sâmbătă dimineaţa, 1 Iulie. No. 2.983.

O trăsură de drum, înhămată cu patru caĭ, mĕ aşteaptă în curte. Cu această trăsură a sosit aicĭ fostul ministru V. Peste o jumătate de ceas plec. Îmĭ întrerup aicĭ istorisirea, pentru a o urmà după sosirea mea în Bucurescĭ. Aveam de gând să mĕ opresc pe drum pentru a visità câmpul bătălieĭ de la Călugăreni, vestită în analele militare ale Valachieĭ. Las asta pentru o altă ocasie, sînt grăbit de a ajunge pe scena evenimentelor.

Scrisoarea II.

Când sosiĭ în Bucurescĭ, la treĭ după ameadă (1 Iulie) oraşul aveà o înfăţişare ciudată. Prăvăliile şi ferestrele otelurilor eraŭ închise. Norodul se îmbulzià pe uliţe. Grupurĭ numeroase, compuse din oamenĭ ce semĕnaŭ a fi din toate clasele, din toate profesiile, preoţĭ, burghejĭ, meseriaşĭ, staţionaŭ pe pieţe şi dinaintea edificiilor publice. Nu se zărià nicĭ un soldat, nicĭ un om înarmat şi purtând uniformă. Trecĕtoriĭ se examinaŭ uniĭ pe alţiĭ cu ochiĭ, pe feţele lor se citià tot de-odată şi durere şi ameninţare. Ce se întâmplase? Ce erà să se întâmple? Acest murmur surd, acest freamĕt care din vreme în vreme turburà mulţimea şi o făceà să se misce ca valurile uneĭ mărĭ, vestià oare apropierea saŭ sfârşitul furtuneĭ?

De odată se făcù o tăcere mare. Vĕḑuì grupurile desfăcêndu-se singure, trecĕtoriĭ se aşezară pe amândouĕ laturile uliţeĭ, chiar surugiul meŭ îşĭ oprì caiĭ şi se lipì de zid.

În mijlocul şoseleĭ, veniaŭ încet treĭ brancarde pe de-asupra cărora fălfăiaŭ drapelurĭ cu colorile naţionale, şi carĭ eraŭ purtate de oamenĭ cu capetele goale, ce se schimbaŭ din treĭ în treĭ minute. Pe tot drumul cortegiuluĭ, poporul îşĭ descoperià capul şi făceà semnul cruciĭ. Când trecù pe dinaintea mea, priviĭ şi eŭ. Opt cadavre, găurite de glonţurĭ, eraŭ culcate de-a curmezişul brancardelor. Îmĭ scoseĭ şi eŭ pălăria, şi salutaĭ pe ceĭ dintâiŭ martirĭ aĭ revoluţieĭ. Catastrofa, a căreĭa amĕnunţimĭ le cunoscuĭ maĭ târḑiŭ se întâmplase d'abià de câte-và ceasurĭ, şi se legà cu una din acele peripeţiĭ ce sînt atât de dese, în dramele revoluţiilor. Guvernul provisoriŭ făcuse greşeala de a menţiné în capul miliţieĭ pe colonelul O..., un om maĭ mult decât suspect din causa antecedentelor sale şi a legăturilor sale politice. Stăpân pe armată, şi închipuindu-şĭ că guvernul e şubred, a doua ḑi după revoluţie

No. 2.983. colonelul credû că ar puté prin o mişcare repede să se facă stăpân pe situaţie. Pe la două după miedul nopţiĭ, pe când membriĭ guvernuluĭ eraŭ adunaţĭ în locul obicĭnuit al şedinţelor lor, uşa se deschide năprasnic, Marele Spătar (acesta este titlul ce-l are în Valachia şeful miliţieĭ) intră în sală, urmat de un grup de ofiţerĭ şi adresându-se către colegiĭ sĕĭ le dise:

— „În numele Caimacamieĭ vĕ arestez!"

Şi pentru a preîntîmpinà orĭ-ce încercare de resistenţă, el le arătă vestibulul ce erà plin de soldaţĭ, şi curtea în care eraŭ aşezate în ordine de bătălie două companiĭ, cu comandantul regimentuluĭ în frunte. Reacţia biruià, dar uitase să ţie seamă şi de popor.

Aflând de arestarea şefilor sĕĭ, el se îmbulzesce la Palat, strigând:

— „Trăească Constituţia, trăească Guvernul provisoriŭ!"

Trupa care este respinsă prin singura îngrămădire a mulţimiĭ, se trage lângă ziduri şi-şĭ pregătesce armele. Poporul tot înaintează şi înconjoară armata cu un semicerc care se tot strimtează. Spaima cuprinde pe soldaţĭ, eĭ trag; un strigăt mare se ridică. Vre-o cincĭ-spre-dece oamenĭ, morţĭ saŭ rănițĭ, sînt culcaţĭ la pămînt. Dar poporul întreg s'a simţit atins. El se repede peste cadavre, suie scările Palatuluĭ, sparge uşile şi intră biruitor în lăuntru, pe când soldaţiĭ fug înspăimântaţĭ prin toate eşirile. Prisonieriĭ sînt eliberaţĭ şi domnul O... cu compliciĭ sĕĭ, carĭ cu mare greutate aŭ fost scăpaţĭ de furia poporuluĭ, înlocuesc pe prisonierĭ în odaea ce le-a slujit drept închisoare timp de treĭ ceasurĭ.

Aceste scene se petrecuse dimineaţa la Bucurescĭ, pe când eŭ, subt un soare ardĕtor şi cu o iuţeală de care nu-şĭ pot face o idee aceĭ ce n'aŭ întrebuinţat poşta română, sburam peste cele şease-spre-dece saŭ şeapte-spre-dece leghe ce despart Giurgiul de Capitală.

Nu voiŭ uità nicĭ odată chipul cu care d-l Rosetti şi cu mine am făcut cunoscinţă, căcĭ am spus, mi se pare, că eram de maĭ multe lunĭ în corespondenţă regulată, fără să ne fi vĕdut vre-odată. Câte-và minute după scena pe care am descris-o, pe când mĕ scoboram din trăsură dinaintea Palatuluĭ, unde mi se spusese că guvernul stă în permanenţă de dimineaţă, se repede spre mine un bărbat încă tînĕr cu faţa palidă, peptul apĕsat, privirea scântietoare prin lacrimile care-ĭ umpleaŭ ochiĭ. Acest bărbat mĕ sărută de maĭ multe orĭ dicêndu-mĭ:

— „Ah, amicul meŭ, în ce moment sosescĭ! O revoluție așà de frumoasă, așà de curată până acum! care nu costase o picătură de sânge!... Nefericițiĭ!“ Apoĭ vĕḍêndu-mĭ mirarea: „Mĕ eartă, uitasem că nu ne cunosceam și că trebue dintâiŭ să-țĭ spun numele meŭ. Domnul Rosetti, secretarul guvernuluĭ provisoriŭ din Valachia. Și acum când s'a făcut presentația, adause el surîḍênd, vino cu mine, colegiĭ meĭ sînt nerăbdătorĭ de a te vedé, căcĭ bine înțeles, d-ta eștĭ de aĭ noștri.“ No. 2.983.

Îl urmaĭ, și un minut pe urmă îmĭ făceam intrarea în sala Consiliuluĭ, unde guvernul întreg erà adunat. Domnul Rosetti mĕ presentă colegilor sĕĭ de-arândul. Mĕ sărutară, mĕ felicitară unul după altul, și cu toțiĭ împreună mĕ poftiră a luà parte la ședință.

Poate aicĭ ar fi locul să descriŭ scena, nouă pentru mine, în mijlocul căreia fusesem transportat ca prin farmec, și de sigur și tabloul prin el însușĭ, și accesoriile eraŭ destul de interesante. Dar eŭ aicĭ nu mĭ-am pus în gând a istorisì o faptă cu toate amănunțimile eĭ. Scriŭ simple episode menite a reamintì unele din scenele drameĭ în care întâmplarea mĭ-a dat și mie un rol. Asemenea voesc să schițez și fisionomia generală a Valachieĭ, în aceste treĭ lunĭ de entusiasm și de frigurĭ patriotice.

Bărbațiĭ înaintea cărora mĕ aflam, și cu carĭ maĭ târḍiŭ am făcut o cunoscință maĭ intimă, eraŭ ceĭ doĭ frațĭ Golescĭ, Nicolae și Ștefan, vĕrul lor Alecu, poreclit Arăpilă; Eliade, generaliĭ Tell și Magheru, Nicolae Bălcescu, Rosetti, Ion Brătianu, Voinescu, Costache Filipescu. Eĭ representaŭ partea cea maĭ aleasă a generațieĭ române din acea epocă. Ceĭ maĭ mulțĭ dintre eĭ eraŭ bărbațĭ tinerĭ, plecase fie-care din rangurĭ și din puncte deosebite, însă tindeaŭ cu toțiĭ la acelașĭ scop. Eĭ aveaŭ aceleașĭ prerogative, deșì funcțiunile lor, în noul guvern, eraŭ deosebite; deliberațiile se făceaŭ tot-deauna cu toțiĭ împreună, și am vĕḍut adese-orĭ, în discuțiile cele maĭ importante, pe un simplu ministru impunênd opinia sa, în contra aceleĭa a unuĭ membru, ba chiar a presidentuluĭ guvernuluĭ. Nouĕ anĭ aŭ trecut de atuncĭ, fie-care an a adus cu dînsul contingentul sĕŭ obicĭnuit de desamăgirĭ, de morțĭ, de defecțiĭ și a săpat multe golurĭ în rândurile acestor bărbațĭ. Maĭ mulțĭ dintre eĭ aŭ murit în exil. Bălcescu, tînĕr plin de viitor, care se făcuse istoricul țĕriĭ sale, după ce cercase să-ĭ fie liberator; Filipescu, suflet duios, inimă generoasă, cum rar se găsesce, care deșì cu pĕrul cărunt, aveà simțirea și entusiasmul naiv al tinerețeĭ; Voinescu, spirit ales și serios, care s'a stins încet, ducênd dorul patrieĭ și al

No. 2.983. familieĭ. Ceĭ-lalțĭ, carĭ aŭ putut acum în urmă să-șĭ revadă vatra strămoșească, aŭ fost primițĭ de țeara recunoscĕtoare ca părințiĭ patrieĭ, și numele lor aŭ eșit cele dintâĭ din urnă, când s'a ales Adunarea însărcinată de a spune dorințele țĕriĭ înaintea Europeĭ. Ciudată întoarcere a lucrurilor, care omuluĭ de rând îĭ pare un joc al întâmplăriĭ, iar pe înțelept îl pune pe gândurĭ!

Cele dintâĭ ḑile trecură cu o mare liniște. Revoluția biruitoare în Bucurescĭ, erà primită cu entusiasm în districte, fără ca liniștea să fi fost turburată într'un singur loc.

Nu treceà ḑi în care guvernul să nu fi fost silit a-șĭ întrerupe pe o scurtă vreme ședințele pentru a primì deputațiile din sate, carĭ îĭ aduceaŭ, ca semn că se învoesc și ele, un spic de grâŭ și o viță de vie, încunjurate de snopurĭ de florĭ, după obiceiul cel vechiŭ.

Am fost față de maĭ multe orĭ la aceste primirĭ, a cărora simplicitate aveà ce-và ce înduioșà, și-mĭ aduc aminte că efectul ce-l produceaŭ asupra mea țĕraniĭ Carpaților, cu înfățișarea, portul, trăsăturile obrazuluĭ lor, ce semănaŭ împrumutate de la basoreliefurile Columneĭ luĭ Traian. Voinicĭ, cu pĕrul negru, când nu erà albit de vârstă, și crescut până la mijlocul frunțiĭ, sprincenele dese, barba lungă și capul gol, cu cămașa de pînză groasă, strînsă la mijloc cu un brîŭ de piele, picioarele încălțate cu opincĭ prinse cu curele ce se logaŭ împrejurul pulpeĭ, pe obraz o nespusă expresie de mândrie, temperată prin obiceiul uneĭ lungĭ suferințe; erà cu neputință să nu cunoscĭ în eĭ pe urmașiĭ coloniilor luĭ Traian, și să nu recunoscĭ asemenea că patru-spre-ḑece secule de asuprire nu le-aŭ putut șterge semnul originiĭ lor.

Admiram înfățișarea demnă a acestor bărbațĭ, și simplicitatea plină de eloquență a discursurilor lor. După ce deputația erà introdusă, ea se duceà maĭ întâiŭ de sărutà mâna Mitropolituluĭ, care de obiceiŭ asistà, în calitatea sa de Cap al bisericiĭ române, la ședințele Consiliuluĭ, apoĭ popa saŭ centenarul (acest nume se dă celuĭ maĭ bĕtrân om din fie-care sat, și într'adevĕr se întâmplă adese-orĭ, ca moșnegiĭ să ajungă la vârsta de o sută de anĭ) felicità pe șefiĭ națiuniĭ, numindu-ĭ frațĭ; după expresia obicĭnuită, își exprimà dorințele tuturor în favoarea constituțieĭ. D-nul Rosetti saŭ d-nul Ion Brătianu, cu o voce emoționată, rĕspundeaŭ câte-và cuvinte în numele colegilor lor, apoĭ deputația se retrăgeà, și se întorceà chiar în acea seară saŭ a doua ḑi de dimineață, pe jos saŭ în căruță, în satul sĕŭ. Acest sat erà câte odată depărtat de

opt-ḍecĭ de leghe, şi poate că înainte vreme, nicĭ odată ţĕraniĭ din deputaţie nu trecuse dincolo de hotarul satuluĭ lor. Îşĭ poate lesne închipuì cine-và dacă acest eveniment erà însemnat ca o datină memorabilă în viaţa lor, şi cu ce reamintirĭ se întorceaŭ în sat, şi cum istorisiaŭ despre tot ce vĕḍuse şi auḍise depre Bucurescĭ, „Marea Capitală“, despre Mitropolie cu toate pompele sale, despre „fiiĭ Românilor“ carĭ se ridicase pentru ca să se facă tuturor dreptate, şi despre No. 2.983.

Dâmboviţa apă dulce,
Cine bea nu se maĭ duce.

Imaginaţia naivă şi uşor primitoare a auditorilor maĭ exagerà încă minunile istorisiriĭ lor, şi aşà s'a format în toată România asupra oamenilor şi lucrurilor de la 48 un fel de legendă, al căruĭ efect se adeveresce prin tot ce se petrece astăḍĭ.

Însă cu cât treceaŭ ḍilele, cu atât începeà grijea a cuprinde spiritele. Ce efect produsese în străinătate, noutatéa despre revoluţie? Nicĭ una din puterile carĭ aveaŭ agenţĭ acreditaţĭ la Bucurescĭ nu intrase în relaţiĭ oficiale şi directe cu guvernul provisoriŭ. Cât despre consulul general al Rusieĭ, d-nul de Kotzebue, el se retrăsese a doua ḍi după abdicarea luĭ Vodă, la Focşanĭ, orăşel care desparte Moldova de Valachia, şi de acolo protestase în contra stabiliriĭ noueĭ stărĭ de lucrurĭ, printr'o scrisoare adresată Mitropolituluĭ. În acea scrisoare el ameninţà Valachia cu o intervenţie armată, şi într'adevĕr se rĕspândise vuetul că trupe numeroase se adunaŭ de-a lungul Prutuluĭ. Noutăţile trimise de la Constantinopole de d-l Ion Ghica (aḍĭ Prinţ de Samos) spuneaŭ că Poarta se află într'o nedomirire, care dintr'un moment în altul se puteà schimbà în desaprobare. Un alt agent român, d-l Dimitrie Brătianu, trimis pe lângă Dieta din Pesta, pentru a aduce o apropiere şi o lucrare comună între Maghiarĭ şi Românĭ, nu fusese maĭ fericit în încercarea sa. Unguriĭ carĭ se răsculase în contra supremaţieĭ politice a raseĭ Germane, refusaŭ de a admite pe Românĭ la împărţirea dreptuluĭ comun. Eĭ aŭ plătit scump maĭ târḍiŭ această tristă inconsequenţă, dar nu vreaŭ să-şĭ recunoască superiorĭ, şi nu se puteaŭ înduplecà a avé egalĭ.

Maĭ rĕmâneaŭ cele douĕ marĭ puterĭ occidentale, pe sprijinul cărora guvernul creḍuse că se poate rezemà. Dar rĕspunsul Lorduluĭ Palmerston erà aşà de nehotărît şi plin de reservă, încât

No. 2.983. dădeà foarte puţină nădejde. Acel al d-luĭ de Lamartine, ajuns cu câte-và ḑile în urmă, începeà prin următoarele cuvinte:

— „Domnilor, scrisoarea adresată de d-voastră Presidentuluĭ comisiuniĭ executive, a găsit în loc pe un simplu representant".

Adică vrea să spue că schimbărĭ grave se întâmplase în vremea aceea, în starea politică a Franţeĭ, şi ḑicea lămurit, că alte trebĭ aveà Franţa, a doua ḑi după întâmplările din Iunie, decât să-şĭ plece urechea la apelul Românilor, şi că Valachia pentru a fi scăpată, nu trebuià să se bizue decât pe ea însaşĭ.

La 20 Iulie primirăm vestea în Bucurescĭ că un corp de armată turcească, comandat de Omer Paşa, înaintà spre Dunăre. Aceste trupe eraŭ puse în dispoziţia luĭ Soliman Paşa, noul comisar otoman în Principate, care înlocuise pe Talaat Efendi şi care sosià cu depline puterĭ de la Poartă.

La 24 Omer Paşa ajunsese la Rusciuc, şi de acolo se pregătià, precum se ḑiceà, a trece Dunărea cu armata sa. Soliman îl ajunse a doua ḑi. El erà întovărăşit de Emin Efendi, marele dragoman al Divanuluĭ, care-ĭ fusese dat ca ajutor, şi de tot personalul misiuniĭ sale.

La Bucurescĭ teama erà mare. Ce intenţiĭ aveaŭ Turciĭ? Veniaŭ eĭ ca prietenĭ, saŭ ca duşmanĭ? După ce Omer va fi trecut Dunărea, erà el să meargă asupra Bucuresciuluĭ, orĭ să se îndrepte spre Prut? D-l Ion Ghica ne scrià din Constantinopole că Poarta arătà cele maĭ bune disposiţiĭ, şi că erà gata a recunoasce constituţia română, afară de câte-và micĭ amănunţimĭ. Pe de altă parte, când d-l Voinescu, secretar de stat al Guvernuluĭ provisor, se duse în această calitate la Rusciuc, pentru a complimentà pe Soliman Paşa, acesta refusase de a-l primì. La întoarcerea sa, d-l Voinescu îmĭ spuse că se întâlnise cu doftorul Paşeĭ şi că acesta aflând, saŭ făcându-se că află, presenţa mea în Bucurescĭ, arătase de maĭ multe orĭ dorinţa de a mĕ vedé. Doftorul erà un Armean, numit Daont, bărbat amabil, învĕţat, care-şĭ făcuse studiile medicale în Italia şi în Franţa, şi pe care-l cunoscusem puţin la Constantinopole. Hotărîĭ să profit de această propunere pentru a merge la Rusciuc şi a aflà, prin mijlocirea doftoruluĭ, intenţiile Turcilor. După toate aparenţele, eĭ ar fi fost foarte mulţumiţĭ de a se vedé ghiciţĭ. Posiţia mea faţă cu generalul erà aşà în cât cuvintele rostite de mine puteaŭ avé oare-care importanţă, fără însă ca însemnătatea lor să ieà alte proporţiĭ decât acele ce resultă dintr'o simplă conversaţie. Pregătirile îmĭ fură repede făcute.

Ajunseĭ la Giurgiŭ la 27 seara, şi a doua ḑi dimineaţa trecuĭ la Rusciuc pe o barcă a lazaretuluĭ. Eram întovărăşit de patru păzitorĭ, carĭ îndată ce puseĭ piciorul pe malul turcesc, îmĭ îndreptară baioneta din vârful pusciĭ spre coasta stângă şi dreaptă. Noi iscodisem acest mijloc dibaciŭ, care pe de o parte mĕ păzià de apropierea cu trecĕtoriĭ, şi pe de alta mĕ scăpà de obligaţia de a maĭ face la întoarcere o nouă carantină de patru ḑile. Să notăm în treacăt această trăsătură a politiceĭ rusescĭ, care la 1830, după pacea din Adrianopole, stabilì acest sistem de carantină, sub pretextul aparent de a păzi Principatele de atingerea ciumeĭ, dar în realitate pentru a le depărtà de Turcia în privinţa politică şi comercială. No. 2.983.

Domnul Daont locuià chiar în conacul Paşeĭ. El nu se miră din cale afară de visita mea. După ce schimbarăm cele dintâĭ complimente: „Eĭ bine, îĭ ḑiseĭ eŭ rîḑênd, ce ne aduceţĭ, pace saŭ răsboiŭ?"

— „Nu sciŭ, îmĭ rĕspunse el cu acelaşĭ ton, dumnea-ta trebue să fiĭ maĭ bine informat."

În curând băgaĭ de seamă, că el spuneà adevĕrul, că nesiguranţa erà tot aşà de mare la Constantinopole ca şi la Bucurescĭ; că, dacă Româniĭ nu eraŭ de tot liniştiţĭ asupra dispositiilor Turcilor, şi aceştia aveaŭ oare-care nelinişte asupra intenţiilor Românilor.

Tocmaĭ pe când mĕ explicam asupra acestuĭ punct cu d-l Daont, intră, d i n î n t â m p l a r e, în odae Emin Effendi, marele Dragoman al Divanuluĭ. Doftorul mĕ presentă. Atuncĭ vedeam pe Emin Effendi pentru întâia oară, maĭ târḑiŭ l-am cunoscut foarte mult. Am întâlnit puţinĭ oamenĭ în Turcia care să inspire atâta simpatie la prima vedere. El erà învĕţat şi modest, de o politeţă afabilă, cât se poate de simţitor sub o aparenţă rece, fin ca toţĭ compatrioţiĭ sĕĭ, dar de acel soiŭ de fineţă, care provine nu din duplicitatea caracteruluĭ, ci din pătrunderea inteligenţeĭ. Urmându-ne convorbirea, în care se amestecà şi el în chip foarte firesc, ajunseĭ a mĕ pune în curentul situaţieĭ. Ceea ce îmĭ spuneà Emin Effendi, mĕ înlesnià să înţeleg ceea ce nu-mĭ spuneà. El puneà în practică, presupun, fără a-l fi citit, preceptul luĭ Quintilian: „Plus significare quam dicere". Erà invederat pentru mine că Poarta aveà cele maĭ bune intenţiĭ, dar că nu îndrăsnià să le arate. La urmă însă, stabilindu-se încrederea, Emin îmĭ vorbì cu inima deschisă.

— Noĭ vĕ sîntem prietenĭ şi Ruşiĭ vĕ sînt duşmanĭ, îmĭ ḑise el, şi cu toate acestea, posiţia ne este ast-fel, încât trebue să avem aerul de a fi cu eĭ, în contra d-voastră. Poate că vĕ vom vorbì

No. 2.983. cu asprime, dar să nu luaţĭ seamă la aceasta, căcĭ intenţiile ne sînt maĭ bune decât vorbele.

— Cel puţin ar trebui să se scie ce voiţĭ.

— Dintâiŭ menţinerea drepturilor Porţiĭ!

— Nimenĭ nu gândesce a le atacà.

— Bine. Pe urmă restabilirea ordineĭ legale. Putem noĭ tratà cu un guvern revoluţionar? „Ce ar ḍice prieteniĭ noştri?“ Maĭ întâiŭ, nicĭ odată trimisul nostru, care vine de la Paris, unde erà ambasador în vremea întâmplărilor din Fevruarie, n'ar primì guvernul d-voastră provisor. Acest cuvînt singur îl scoate din sărite.

— Bine, dar ce cereţĭ atuncĭ?

— Ca guvernul provisor să se retragă printr'un act spontaneŭ.

— Şi pe urmă?

— Să se numească în locul luĭ o Locotenenţă Domnească.

— Dar cine să o numească?

— Aceasta e treaba d-voastră.

— Şi dacă s'ar întâmplà ca acea Locotenenţă să fie compusă din aceiaşĭ bărbaţĭ saŭ din câţĭ-và din bărbaţiĭ carĭ formează aḍĭ guvernul provisor?

— Toate se pot întâmplà.

— Şi o veţĭ recunoasce?

— Da!

— Îmĭ daĭ încredinţarea prin scris?

— Nu!

— Dar atuncĭ cum să ieaŭ asupra mea să povĕţuesc pe guvern să facă un pas aşà de grav?

El se uită la mine surîḍênd şi-mĭ ḍise:

— Gândesce-te!

Aceasta fu substanţa convorbiriĭ mele cu Emin şi Daont. A doua ḍi mĕ întorseĭ la Rusciuc, unde marele dragoman mĕ presentă luĭ Soliman Paşa. Se înţelege că convorbirea se mărginì maĭ mult la generalităţĭ şi că se vorbì maĭ puţin de întâmplările din Valachia, decât de acele din Franţa. Soliman mi le istorisì în felul sĕŭ, şi când espresiile îĭ lipsiaŭ, ceea ce se întâmplà adesea, el le înlocuià cu o expresie de onomatopee şi cu o mimică, foarte nostime.

Ceea ce-l lovise maĭ tare, erà fuga pripită a regeluĭ, întovărăşită de bubuitul tunuluĭ şi de sgomotul împuşcăturilor. „Tunurile... bum! bum!... Puscile... pan! pan! Padişah (regele) brr! Cele-

lalte le istorisià cam tot așà, ceea ce nu împedicà ca el să fie considerat, și cu drept cuvînt, ca scriitor iscusit în limba sa și ca orator de întâia ordine. No. 2.983.

A doua ḍi mĕ întorseĭ la Bucurescĭ, unde Guvernul stătù multă vreme în nedumirire, dacă trebue să se încreaḍă în făgăduințele Turcilor. La urmă se hotărî a avé încredere, pentru a nu se da desminţire la cele ce afirmase. De altminterĭ, programa a fost îndeplinită întocmaĭ.

La 2 August Soliman și cu Omer trecură Dunărea și tăbărîră cu armatele lor, cel dintâiŭ la Giurgiŭ și cel de-al doilea în depărtare ca la două mile de oraș.

În aceeașĭ ḍi, Guvernul provisoriŭ depuse puterea în mânile națiuniĭ.

La 3 se alese Locotenența Domnească, compunêndu-se din treĭ membri, ceĭ maĭ influențĭ aĭ guvernuluĭ demisionar, și avênd în frunte pe d-l Nicolae Golescu, aḍĭ vice-președinte al Divanuluĭ adhoc din Valachia.

În 4 a luneĭ, Soliman Pașa recunoscù Locotenența Domnească în numele Înalteĭ Porțĭ, și adresă o circulară consulilor puterilor străine, pentru a-ĭ îndemnà să intre în raporturĭ oficiale cu dînsa, ca una ce representà guvernul regulat al Principatelor.

Scrisoarea III.

După instalarea Locotenențeĭ Domnescĭ, mĕ întorseĭ la Giurgiŭ, împreună cu comisiunea care trebuià să desbată cu plenipotențiarul turc oare-carĭ articole din constituție, asupra cărora acesta ridicà greutățĭ. Înțelegerea se statornicì ușor. Pașa încuviință tot cu o învederată bunăvoință. Numaĭ să nu se atingă suzeranitatea Porțiĭ, care atuncĭ nicĭ că erà în chestiune, restul părea să aibă pentru dînsul o importanță foarte secundară, și reformele cele maĭ radicale ce se făceaŭ înăuntru eraŭ primite de dînsul cu acea indiferență supremă, care este caracteristică vechilor Osmanliĭ, cu acea indiferență, care a făcut ca dominația lor să fie cu mult maĭ puțin apĕsătoare decât se presupune în genere. Numaĭ stabilirea uneĭ garde naționale nu părea a-ĭ venì la socoteală, tot în urma ciudateĭ impresiunĭ ce-ĭ pricinuise întâmplările din Fevruarie la Paris. Pe când se certà de un sfert de ceas asupra acestuĭ punct, unul din comisarĭ propuse formarea uneĭ „Garde civice“, ceea ce înlătură îndată greutatea.

No. 2.983. Conferinţele nu ţinură decât treĭ ḑile, în vremea cărora cea maĭ deplină înţelegere domnì între Românĭ şi oaspeţiĭ lor.

Pretutindenea, pe unde treceà Soliman, se auḑiaŭ strigătele: „Trăească Sultanul!“ Tot aşà şi musica regimentelor turcescĭ cântà ariile naţionale ale Românilor. Erà un schimb necurmat de politeţe. După ce Paşa primì un prânz pe care i-l oferì Municipalitatea, şi el la rândul sĕŭ invită autorităţile oraşuluĭ şi pe membriĭ comisiuniĭ la masă. La acest prânz luară parte Omer Paşa şi d-l Nicolae Golescu, care ajunsese în ajun la Giurgiŭ, unde fusese primit cu aceleaşĭ onorurĭ ce se aduc Domnitorilor. Se ridicară numeroase toaste, trimisul Sultanuluĭ formulă pe al sĕŭ în modul următor, în stilul alegoric al ţĕriĭ sale:

„Vĕd, ḑise el, o grădină frumoasă, între dînsa şi soarele care trebuià să-ĭ deà viaţă se pusese nisce norĭ geloşĭ; grădina întârḑiase de a rĕspândì în univers mirosul florilor şi bogăţiile roadelor sale. Ridic acest pahar pentru împrăştiarea norilor! Sultanul e soarele, România e grădina, eŭ m'aşĭ simţì fericit să fiŭ grădinarul.“

Dar noriĭ se îngrămădiaŭ din noŭ la orizon şi ameninţaŭ de a acoperì în curând cerul întreg.

Odată ce plenipotenţiarul turc primise noua constituţie, nu maĭ rĕmâneà decât să fie supusă sancţiuniĭ Sultanuluĭ. După cererea luĭ Soliman, Locotenenţa hotărî să trimită, spre acest sfârşit, o deputaţie la Constantinopole.

Făceam şi eŭ parte din acea deputaţie, şi ne pregătirăm îndată de drum.

Dacă asemenĭ noua declaraţie a dorinţelor celor douĕ Divanurĭ ad-hoc, a Valachieĭ şi a Moldoveĭ, cu constituţia Valachieĭ din 1848, veĭ găsì o foarte mare deosebire între amândouă. Constituţia din 48 e mult maĭ mărginită în privinţa politiceĭ, fiind-că înlăturând protectoratul, se mărginià a stipulà independenţa administrativă a ţĕriĭ, după glăsuirea tratatelor din 1393 şi 1460, şi mergeà mult maĭ departe pe calea reformelor interne. D-l de Nesselrode, printr'o notă circulară, publicată la acea epocă de cancelaria din Petersburg, şi care avù un rĕsunet în toată Europa, înfăţişà acele reforme drept „un plagiat împrumutat propagandeĭ democratice şi socialiste a Occidentuluĭ.“ Acusaţia nu erà de loc întemeiată, ceea ce fu d o v e d i t de Locotenenţa Domnească, fără osteneală, în rĕspunsul eĭ (1. Septemvrie).

Într'adevĕr, printre măsurile proclamate prin manifestul din

tabăra de la Islaz [1]) nu eră una singură care să nu se întemeieze No. 2.983.
saŭ pe dreptul scris, saŭ pe tradiția istorică a țĕriĭ. Maĭ multe din acele măsurĭ, precum desrobirea Țiganilor, rescumpĕrarea clăciĭ, emanciparea mânăstirilor închinate, principiĭ carĭ atuncĭ se osândiaŭ ca fiind revoluționare, s'aŭ adoptat maĭ târḑiŭ sub domnia celor din urmă gospodarĭ, fie în fapt, fie în principiŭ. Cele-l'alte măsurĭ — precum egalitatea înaintea legiĭ, accesibilitatea tuturor cetățenilor la funcțiile Statuluĭ, împărțeala dreaptă a impositelor, libertatea cultelor, despărțirea între puterea administrativă și cea judecătorească — desvoltaŭ numaĭ principiile propuse acuma de Divanul Moldoveĭ ca temelie a viitoareĭ Constituțiĭ. În realitate, aceste reforme eraŭ numaĭ ceea ce s'a numit cu drept cuvînt „eterna și legitima programă a tuturor popoarelor rĕŭ administrate și rĕŭ guvernate."

Deputația părăsì Giurgiul la 26, pe când Soliman plecà la Bucurescĭ, unde i se pregătià o adevĕrată ovație. Noĭ eram întovărășițĭ de Iskender Beĭ, ofițer de ordonanță al luĭ Omer Pașa. Același Iskender (contele Ilinski) comandà avangarda turcească la ultimul răsboiŭ pe Dunăre. Viața luĭ întreagă — o adevĕrată viață de aventurier, plină de întâmplărĭ ca din romane și de marĭ loviturĭ de spadă, de acele loviturĭ, care-ĭ plăceaŭ așà de tare d-neĭ de Sévigné — precum și faptele sale istețe, ĭ-aŭ făcut un renume aproape egal cu acel al omonimuluĭ sĕŭ [2]).

Apucasem din noŭ, dar în sens opus, și într'o stare de spirit cu totul deosebită, drumul pe unde trecusem cu douĕ lunĭ înainte. Luarea mea aminte nu maĭ eră distrasă prin vederea lucrurilor exterioare, evenimentele la carĭ fusesem amestecat fără voe, așteptarea uneĭ deslegărĭ finale încă nesigure, starea critică a Franțeĭ, despre care, de când începuse ostilitățile în Ungaria, nu aveam scire decât din vreme în vreme și prin ocasiĭ indirecte, mĕ ocupaŭ cu totul.

Printre tovarășiĭ meĭ de călĕtorie se aflaŭ Nicolae Bălcescu, pe care o moarte prematură l'a răpit literelor și patrieĭ sale, d-l Dimitrie Brătianu, aḑĭ deputat la Divanul ad-hoc, d-l Ștefan Golescu, cel maĭ mare din familia Golescilor, familie pe cât de veche pe atât de ilustră, și în sînul căreia desinteresarea și patriotismul se moștenesc. Fiul unuĭ tată, pe care generositatea instinctelor sale

[1]) Orășel pe Dunăre, unde se proclamase la 11 (23) Iunie Constituția Valachieĭ.
[2]) Alexandru cel Mare se numesce la Turcĭ Iskender.

No. 2.983 îl făceaŭ să fie superior timpuluĭ şi educaţiuniĭ sale, crescut de o mamă care, pe lângă dragostea uneĭ creştine, are curagiul uneĭ femeĭ din vechea Romă, Ştefan Golescu după câţĭ-và anĭ pe care-ĭ petrecuse cu ceĭ treĭ fraţĭ aĭ sĕĭ, Nicolae, Alexandru şi Radu, la Geneva, în instituţia luĭ Töpfer, se întorsese împreună cu Nicolae, al doilea din fraţĭ, în ţeară cu câţĭ-và anĭ înaintea promulgăriĭ Regulamentuluĭ organic. Golesciĭ ajunsese maĭ târdiŭ aghiotanţĭ şi miniştriĭ aĭ luĭ Vodă Alexandru Ghica, dar îşĭ dădură demisiile şi reintrară în viaţa privată, când vĕdură că guvernul Domnitoruluĭ se plecà tot maĭ mult spre sistema rusească. După ce Bibescu înlocuise pe Ghica, eĭ împărtăşise speranţele şi în urmă desamăgirile partideĭ naţionale. Tovarăşul meŭ însă se arătà maĭ mult întristat decât desamăgit de aceasta, şi-mĭ vorbià de aceĭ doĭ Domnĭ fără amărăciune, ca de nisce oamenĭ ce ar fi fost stăpâniţĭ de un fel de fatalitate.

După dînsul, cele douĕ Principate nu puteaŭ sperà de a fi bine guvernate, câtă vreme vor avé în capul lor un Domn pămîntean. Motivele pe carĭ le desfăşurà pentru a-şĭ sprijinì tesa, şi pe carĭ le ilustrà cu numeroase exemple, mĕ impresionară foarte mult, şi dacă încerc să reamintesc aicĭ pe cele maĭ principale, o fac pentru că astădĭ situaţiunea nu s'a schimbat, şi pentru că ele slujesc tot de-odată întru a comentà şi a explicà votul unanim al Divanurilor din Valachia şi din Moldova, în favoarea unuĭ Domn străin. Iată principalele motive ale luĭ Ştefan Golescu. Instabilitatea şi desconsideraţia puteriĭ, pretenţiile geloase ale boerilor celor marĭ, consideraţiile de familie şi de castă, corupţia exempluluĭ, jocul perpetuŭ al intrigilor şi influenţa Rusieĭ, care le hrănesce şi întreţine în stat o turburare favorabilă vederilor sale. Într'adevĕr, aşà este situaţia unuĭ hospodar în Moldo-Valachia, în cât el e atot-puternic pentru a face rĕul şi neputincios pentru a face binele. El este numaĭ un instrument în mânile Ruşilor şi ale boerilor. Cu voe, fără voe, el trebue să guverneze pentru Rusia şi cu boeriĭ, saŭ să cadă. El nu maĭ are nicĭ libertatea faptelor, nicĭ libertatea mişcărilor sale. Mânile care-l ţin legat, slobod saŭ scurtează frâul după împrejurărĭ, dar nu-ĭ daŭ nicĭ-odată drumul de tot. Nimenĭ nu-şĭ bate capul dacă el aleargă sperios înainte, saŭ dacă dă înapoĭ. Săriturile luĭ capricioase, în dreapta şi în stânga, dovedesc numaĭ neputinţa luĭ, saŭ el o rupe de fugă şi îşĭ frânge gâtul. Sub această privinţă, fostul Hospodar erà tocmaĭ omul ce trebuià Ruşilor. Deşert, cam uitit, încăpăţînat, uşor de compromis, totul într'însul slujià

vederilor lor, până și acele apucăturĭ de independență, și acele No. 2.983.
fumurĭ de onoare națională, carĭ din vreme în vreme i se suiaŭ la creerĭ. Ar fi prea lung de spus, cum simpatiile cu carĭ fusese primit la suirea sa pe tron, se schimbase încet cu încetul în nencredere și descuragiare, și cum, după ce înșelase așteptarea națiuniĭ, el se trezì la urmă singur în fața tuturor partidelor, iritate saŭ nemulțumite. Să ne ajungă a constatà numaĭ acest fapt. Din cele două căĭ deschise dinaintea luĭ, la început, Hospodarul alesese la urmă pe cea maĭ rea. El se desvelise în sensul defectelor iar nu în acel al calităților sale.

Cu toate acestea, i se întâmplă, ceea ce arare-orĭ e dat oamenilor în posiția luĭ. El a fost în putință să se reîntoarcă de unde plecase și să-șĭ împlinească o a doua oră destinul. Aceasta se întâmplă când partidul național, după proclamarea Constituțieĭ, îĭ oferì spontaneŭ să se pue în capul mișcăriĭ, pe care nu sciuse să o împedice și pe care nu maĭ erà acum stăpân s'o oprească. În gândul principalilor autorĭ aĭ revoluțieĭ, aceasta nu se făcuse în contra luĭ Vodă, ci de ura străinuluĭ, și în profitul națiuniĭ, a căreia causă nu erà despărțită de aceea a Hospodaruluĭ. Dacă ar fi voit el numaĭ să respingă orĭ și ce solidaritate cu străinul, și să aibă sentimentele unuĭ Domn[1]) din vremile trecute, așà precum afectà de a purtà costumul și de a vorbì limbagiul acelor Domnĭ, națiunea erà gata a se da cu totul luĭ! Într'adevĕr, un asemenea rol, care de altminterea nu erà maĭ presus de talentele sale, puteà să-l ademenească. Oare ce se petrecù în mintea luĭ, în cele două ḑile ce trecură între momentul în care iscălì Constituția și abdicarea? Ce turburare, ce îndoelĭ sfâșiitoare aŭ trebuit să-l cuprindă, pe când se aflà între amenințările Domnuluĭ de Kotzebue și supremul apel al patrieĭ, care în preambulul Constituțieĭ ḑiceà aceste frumoase cuvinte la adresa luĭ:

„Și tu, Alteță, Principe, alesul națiuniĭ . . . . întoarce-te înapoĭ. Patria nu-țĭ cere socotelĭ, ea nu scie dacă aĭ făcut de bună voe, saŭ fără voe, ceea ce aĭ făcut, dar a venit momentul să te restatornicescĭ iar în ochiĭ eĭ și să arățĭ că tot eștĭ Român. Patria te reclamă ca pe fiul sĕŭ întâiŭ născut, ea îșĭ rupe hainele, îșĭ sfâșie peptul, ca semn de adâncă jale, te conjură în numele celor-lalțĭ fiĭ aĭ sĕĭ, frațiĭ tĕĭ. Ea vrea să te asocieze la marea eĭ operă, vrea

[1]) Titlu dat vechilor principĭ aĭ Valachieĭ și Moldoveĭ, de la latinesce: dominus.

No. 2.983. ca tu să o presidezĭ. Fiĭ cu dînsa, înscrie o pagină frumoasă în istoria Românieĭ!“

Cum se poate ca acest apel elocuent să nu fi fost ascultat? Şi cine scie ce s'ar fi întâmplat, dacă ar fi ascultat? De se puneà în capul mişcăriĭ pentru a o conduce, Hospodarul ar fi mănţinut revoluţia pe tărîmul legal, şi astfel ar fi luat Rusieĭ orĭ ce pretext pentru a intervenì. În aceeaşĭ vreme ar fi dat o mână de ajutor şi Porţiĭ, dacă aceasta aveà într'adevĕr dispoziţiĭ favorabile. În lăuntru ar fi adunat împrejurul luĭ toate puterile naţiuniĭ, astfel că minorităţile s'ar fi găsit saŭ atrase şi ele, saŭ desarmate. Dacă, cu toate acestea, faţă cu indiferenţa, saŭ cu preocupaţiile Europeĭ, revoluţia erà menită să peară, cel puţin onoarea ar fi fost scăpată şi Hospodarul ar fi lăsat precum erà ḑis în proclamaţie, „o pagină frumoasă în istoria Românieĭ.“

Aceste suvenire, pe carĭ le reamintesc anume, explică cum astăḑĭ, după experienţa uneĭ domniĭ nouĕ, Valachia şi Moldova, pe când cereaŭ prin organul Divanurilor lor a fi împreunate, chemaŭ tot de-odată, printr'un comun acord, la cârma nouluĭ Stat pe un principe dintr'o dinastie străină. La motivele desfăşurate în actul explicativ „Declaraţieĭ dorinţelor“, şi cu care s'a împăcat şi Vodă Bibescu, aşĭ puté să adaug mărturia unuĭ om, al căruia cuvînt are tot atâta autoritate, fiind-că şi el a exercitat puterea supremă, mărturia rĕposatuluĭ Principe Ghica, din Moldova: „Orĭ-ce ar face Puterile pentru noĭ, îmĭ ḑiceà el, chiar de ne-ar declarà independenţa, totuşĭ nu vor face nimic, dacă lasă în capul nostru pe un principe pămîntean. Crede-mĕ, îţĭ vorbesc prin experienţă“. Şi câte ḑile sînt, de când un deputat muntean, fiŭ şi nepot de Hospodar, ḑiceà în mijlocul Adunăriĭ: „Da, domnilor, trebue să o spunem, căcĭ aceasta este adevĕrul, un principe pămîntean, chiar de va avé cele maĭ bune intenţiĭ, de ar fi un om de geniŭ, ar fi un biciŭ pentru ţeară!“ Într'adevĕr, asemenea mărturisirĭ făcute în public, în faţa Europeĭ, sînt destul de costisitoare pentru mândria uneĭ naţiunĭ, şi e drept ca să ţiĭ seamă de ele.

La sosirea noastră la Constantinopole găsirăm situaţiunea foarte schimbată şi pe Poartă într'o mare nedumirire. Printr'o notă înmânată cu câte-và ḑile maĭ nainte, domnul de Titoff, ministrul Rusieĭ, încriminà într'un chip grav purtarea luĭ Soliman Paşa. El cereà, — ameninţând de a rupe imediat relaţiile, — să se recheme Soliman, să se numească un noŭ comisar, să se lucreze cu totul

în înțelegere cu comisarul rus, în sfârșit să nu se primească depu- No. 2.983.
tația română, care erà așteptată la Constantinopole.

Atuncĭ, ca și astădĭ, Reșid Pașa erà Mare Vizir, Ali aveà portofoliul afacerilor străine, Lordul de Redcliffe, care atuncĭ se numià Sir Stratford Canning, erà ambasadorul Angliei. Franța erà representată prin generalul Aupick, care înlocuise în Aprilie pe Baronul de Burqueney.

Deșì domnul de Titoff nu erà un diplomat din școala Prințuluĭ de Mentschikoff, deșì păzià maĭ mult formele în purtarea sa, totușĭ Poarta se simțì foarte atinsă de tonul poruncitor al noteĭ sale. În consiliŭ, majoritatea erà de opinie a i se rĕspunde printr'un refus. Dar fiind-că acest refus puteà să aducă răsboiŭ, se credù maĭ întâiŭ nemerit de a se cercetà dispozițiile Puterilor străine.

Sir Stratford aveà vechĭ nemulțămirĭ în contra Rusieĭ. La o oare-care epocă, când trebuià să facă parte din misiunea Maiestățiĭ Sale Britanice la Londra, Țarul, nu sciŭ pentru carĭ motive, însărcinase pe ministrul sĕŭ de la Londra să arate că această numire ĭ-ar fi neplăcută. Susceptibilul diplomat nu uitase această procedere a Țaruluĭ Nicolae. Din acea ḑi devenise adversarul declarat al politiceĭ rusescĭ la Constantinopole, și el aduceà în acea luptă tot focul uneĭ rĕsbunărĭ personale.

Această ciudă ce nu se puteà asemĕnà decât cu antipatia ce Sir Stratford o aveà în contra Franțeĭ, fu exploatată cu dibăcie de Turcĭ. Eĭ se vedeaŭ asigurațĭ de sprijinul representantuluĭ Angliei, în toate neînțelegerile lor cu Legația imperială.

Totușĭ, în imprejurarea de față, acest sprijin le lipsì. Deșì Sir Stratford urmà de a împinge pe Poartă la resistență, el refusă de a-șĭ angajà guvernul.

Atitudinea Generaluluĭ Aupick erà maĭ hotărîtă. Deșì noŭ sosit în Constantinopole, Generalul erà foarte iubit de Turcĭ, și de când cu d. Ruffin, Nestorul Levantuluĭ, nicĭ un ambasador nu sciuse să-șĭ câștige în așà grad, prin calitățile sale personale, stima și încrederea Divanuluĭ. Generalul se interesà foarte mult de afacerea Principatelor, și gândindu-se la eventualitatea unuĭ răsboiŭ între Poartă și Rusia, el trimesese maĭ mulțĭ ofițerĭ, carĭ eraŭ pe lângă legație, în Bulgaria, Serbia și Valachia, cu misia de a studià topografia acestor țĕrĭ și mijloacele lor de apĕrare, în casul uneĭ invasiunĭ rusescĭ. Aceștĭ ofițerĭ eraŭ domnul Desaint, astădĭ colonel de stat major, d. Sabatier, astădĭ consul general la Alexandria, și căpitanul de artilerie Lefrançais. Colonelul de Margadel, rĕmas

No. 2.983. la Constantinopole, fusese însărcinat de a face un raport asupra puterilor militare şi maritime ale Turciei.

Aceste măsurĭ, carĭ nu se putuse ţiné secrete, întărîtase bănuelile Rusieĭ şi acreditase în public sgomotul despre încheierea unuĭ tratat de alianţă defensivă între Turcia şi Franţa.

Generalul Aupick însă, vĕḑênd că situaţia se încordează din ce în ce maĭ mult, cerù instrucţiĭ positive de la cabinetul sĕŭ. Rĕspunsul fu, că Turcia se poate răzemà pe simpatiile, dar nu şi pe sprijinul efectiv al Franţeĭ.

Acest rĕspuns, — pe care Generalul îl transmisese Divanuluĭ, cu aceeaşĭ displăcere pe care o simţise Anibal, când trebuì să părăsească Italia după ordinul Senatuluĭ din Cartaginea — hotărî de astă dată soarta Principatelor. Poarta lăsată fără nicĭ un ajutor străin, se plecă şi nu se maĭ gândì decât a eşì, cu cât maĭ puţine pagube, din încurcătura în care se vârîse.

Eram aproape de treĭ sĕptămânĭ la Constantinopole. Miniştriĭ turcĭ, carĭ refusase de a primì Deputaţiunea cu caracterul eĭ oficial, făceaŭ deputaţilor, în particular, cea maĭ bună primire, şi scorniaŭ o mie de pretexte pentru a ne oprì acolo. Eĭ ne obiectaŭ vecĭnicul lor „bacaloum“ (trebue să vedem) şi această frasă, cu care Turciĭ se mângâe de toate: „Dacă ḑiua de aḑĭ e pentru duşmanul tĕŭ, ḑiua de mâine e pentru tine.“

În această vreme am avut o convorbire cu Reşid Paşa, pe care am notat-o, ca un exemplu de ceea ce vechiĭ noştri diplomaţĭ numiaŭ „Le manège de la Porte“. Am maĭ reamintit şi aiurea despre această convorbire [1]. Am maĭ vĕḑut asemenea, în maĭ multe rândurĭ, pe Ali Paşa, care vorbià atuncĭ despre Principate într'un chip cu totul deosebit de acel în care vorbesce astăḑĭ. Îmĭ aduc aminte, între alte lucrurĭ, că într'o ḑi, venind vorba de idea întemeeriĭ unuĭ regat Daco-Român, idee pe care Contele de Nesselrode o reamintià în circulara sa, Paşa îmĭ ḑise: (nu garantez exactitatea textuală a cuvintelor sale, dar sînt sigur că le reproduc înţelesul). „La urma urmelor, dacă Principatele ar ajunge a constituì un Stat independent, unde ar fi rĕul pentru noĭ? Bine înţeles, dacă această independenţă ar fi garantată de puterĭ, căcĭ nu maĭ voim să se întâmple cu ele ceea ce s'a întâmplat la 1783 cu Crimea. Ce despăgubire este un tribut anual de treĭ milioane [2]) în comparaţie cu neajun-

[1]) Turcia actuală, pag. 16.
[2]) Treĭ milioane leĭ vechĭ, ce-và maĭ puţin de 700.000 fr.

surile şi cu cheltuelile ce le avem din pricina lor? Toate rĕsboaele, pe carĭ le purtăm aproape de un secol cu Rusia, nu ni se trag de la Principate? Când vor fi libere, nu vom maĭ avé nevoe să le apĕrăm; din potrivă, ele ne vor slujì drept barieră." No. 2.983.

Chiar în acea seară am repetat această conversaţie Generaluluĭ Aupick, care îmĭ ḑise: „Ali Paşa are dreptate: garanţia este una din condiţiile independenţeĭ. Dar unde se găsesce această garanţie?

Astăḑĭ această garanţie există. Dar care e causa de s'a schimbat limbagiul?

Pe la sfârşitul luĭ August aflarăm că Fuad Efendi, noul comisar al Porţiĭ în Principate (erà Efendi, astăḑĭ Fuad Paşa) se pregătià de plecare. La 5 Sept. Deputaţiunea părăsì, la rândul eĭ, Constantinopole. La intrarea în Dunăre, bastimentul nostru se încrucişă cu acel care duceà pe Soliman înapoĭ la Stambul. L'am revĕḑut acolo, o lună maĭ târḑiŭ. El îmĭ vorbià cu lacrimile în ochĭ de Românĭ şi de şederea luĭ în Bucurescĭ. Este adevĕrat că fusese primit cum nu s'a maĭ primit Turc, nicĭ înainte, nicĭ după dînsul. Nimic nu-ĭ lipsise: masă bună, casă bună, şi c e m a ĭ v i n e î n u r m ă. C e m a ĭ v i n e î n u r m ă îl încântase maĭ mult decât totul. Aducerea aminte singură îl uimià şi îĭ pricinuià ca un fel de extas. Astăḑĭ Soliman, după ce a fost de maĭ multe orĭ ministru, e guvernor unde-và în Asia, cât despre Românĭ carĭ creḑuse un moment că se pot bizuì pe protecţia Turcieĭ, eĭ eraŭ să plătească cu amar amăgirea lor.

A doua ḑi, orĭ a treia ḑi după întoarcerea noastră la Bucurescĭ, aflarăm că Fuad Efendi şi cu Generalul Duhamel sosise la Giurgiŭ, unde Omer Paşa cu 15.000 de Turcĭ aĭ sĕĭ îşĭ stabilise cartierul general.

Despre Generalul Duhamel nu sciŭ alta, decât că este născut la Petersburg şi Frances de origine, precum o dovedesce numele sĕŭ. Tatăl sĕŭ, refugiat în Rusia, în vremea întâieĭ noastre revoluţiĭ, intrase în slujbă acolo, cu mulţĭ alţĭ tovarăşĭ aĭ sĕĭ de emigraţie, precum ducele de Richelieu, marchisul de Langeron, contele de Ribeaupierre, etc., şi când venì restauraţia, el, fiind aproape prefăcut în Rus şi desobicinuit de patrie preferì la stearpa plăcere de a revedé Franţa, foloasele pe carĭ i le aduceà noua sa posiţie. El n'a fost singurul care a rĕmas în Rusia, şi de aceea astăḑĭ încă, când te uiţĭ la lista înalţilor funcţionarĭ aĭ imperiuluĭ rusesc, găsescĭ un mare numĕr de nume francese, printre gene-

No. 2.983. raliĭ, consilieriĭ de Stat, guvernatoriĭ civilĭ aĭ provinciilor şi printre diplomaţĭ. Maĭ găsescĭ încă şi nume suedese, polone, germane din toată Germania. Domnul de Kotzebue, de care am vorbit, şi care erà Consul general la Bucurescĭ când isbucnì revoluţia, e unul din fiiĭ vestituluĭ August de Kotzebue şi a emigrat în Rusia, în urma uciderii tatăluĭ sĕŭ.

Deşì noul comisar Otoman, Fuad, nu aveà pe vremea aceea în Europa notorietatea pe care a câştigat-o maĭ târdiŭ, totuşĭ el erà dejà citat ca unul din principaliĭ representanţĭ aĭ juneĭ Turciĭ. El nu erà încă decât mare referendar al Divanuluĭ, dar locul luĭ erà însemnat dinainte, chiar în consiliul Imperiuluĭ, alăturĭ cu Reşid şi cu Ali, învĕţătoriĭ luĭ. Viitorul a îndeplinit pentru dînsul tot ce-ĭ făgăduise. El ne-a arătat pe Fuad ambasador, ministru, president al Consiliuluĭ reformelor (tanzimat) şi acuma, dacă punem temeiŭ pe o corespondenţă din Constantinopole, care a fost reprodusă de maĭ multe diare, tot el ar fi fost ales de Sultan, pentru ca să-l represinte la viitoarele conferinţe. Cred că nu va fi displăcut cititoruluĭ de a face maĭ de aproape cunoscinţă cu acest personagiŭ.

Fuad s'a născut la Constantinopole la 1814, dintr'o familie de poeţĭ. El însuşĭ erà poet înainte de a devenì om de stat.

Tatăl sĕŭ erà Izzet Efendi Kitehezadi, maĭ bine cunoscut sub numele de Izzet Molah. Spiritul acestuia erà maĭ mult rĕsvrătitor decât independent. El nu se temeà de a se atacà cu geniul luĭ luător în rîs, chiar de Sultanul Mahmud, ceea ce-ĭ atrase o sentinţă de exil, urmată curând după aceea de confiscare a averiĭ sale. O soră a acestuĭ Izzet, numită Leïla Khatoum, care a murit puţină vreme după dînsul într'o vârstă foarte înaintată, a compus un D i v a n (culegere de poesiĭ) ce se poate comparà cu cele maĭ bune producţiunĭ ale luĭ Zeineb şi Mihri, ilustrele sale premergĕtoare. Fuad erà încă copil, când tatăl sĕŭ plecà în exil. La vârsta de patru-spre-dece anĭ, fiind silit să îngrijească singur de viitorul sĕŭ, el făcù toate chipurile şi fù primit ca elev la şcoala de medicină din Galata-Seraĭ, pe care de abià o înfiinţase Mahmud. Peste cincĭ şease anĭ, eşì de acolo cu diplomă de doctor, şi în această calitate făcù parte din corpul expediţionar, trimis la 1834 la Tripoli, subt ordinile luĭ Tahir Paşa. La întoarcerea sa din această campanie, îl vedem părăsind de odată medicina, şi intrând în biuroul de traducere al Porţiĭ (terdjuman odaeĭ). Acest biuroŭ erà un fel de pepinieră diplomatică, din care aŭ eşit ceĭ maĭ mulţĭ din oamenii de

Stat actualĭ aĭ Turcieĭ, Fuad, Emin, Ahmed Vefik, Ali și chiar Reșid. La 1840, Fuad a debutat în cariera diplomatică ca secretar a luĭ Checkib Efendi, numit de curând ambasador la Londra, și unul din negoțiatoriĭ tratatuluĭ de la 25 Iulie. Treĭ anĭ maĭ pe urmă, Fuad fu ales pentru a merge și a complimentà, în numele Sultanuluĭ, pe Isabela, noua regină a Spanieĭ. Se scie ce succes avù tînĕrul diplomat Turc la curtea din Madrid, și maĭ pe urmă la cea din Lisabona. Femeile contribuiră mult la acest succes. No. 2.983.

El li se arătà ca portretul viŭ al celuĭ din urmă Abencerrag, și pe când vederea monumentelor din Alhambra îĭ inspiraŭ versurĭ, pe carĭ literațiĭ din Stambul le compară cu cele maĭ frumoase poesiĭ a le luĭ Baki, lumea cea aleasă nu vorbià decât de eleganța manierelor sale, de farmecul conversațieĭ sale și de finețța câte odată cam vie a rĕspunsurilor sale. Într'o ḑi o damă din cele maĭ „h o n n e ș t e s“, cum ar fi ḑis Brantôme, îl întrebă mirându-se „Cum se poate suferì, domnule ambasador, ca în țeara dumnea-voastră un bărbat să aibă maĭ multe neveste de odată?“ „Facem aceasta, doamnă, pentru a ne deosebì de cele-lalte țĕrĭ, unde o femee are maĭ mulțĭ bărbațĭ.“

Am auḑit citându-se un alt cuvînt al luĭ Fuad, care arată cu câtă ușurință mânuià el limba noastră (f r a n c e s ă). Erà la Constantinopole la 1849. Un orator ilustru, care într'o ḑi, la o desbatere solemnă, lăsase să cadă de pe înălțimea tribuneĭ francese această frasă ce avù un rĕsunut în toată Europa—„Turcia e un cadavru“—visità din noŭ țeara în care fusese cu opt-spre-ḑece anĭ înainte. Saŭ nu o maĭ vedeà cu aceeașĭ ochĭ, saŭ lucrurile se schimbase în adevĕr, el păreà uimit de a regăsì Turcia cu totul altfel decât rĕmăsese ea în amintirile saŭ în imaginația sa. El nu se puteà oprì de a-șĭ arătà într'una surprinderea către Fuad care-l întovărășià. „Ce de progrese! Câte schimbărĭ minunate! Iată o complectă renovație!“ „Vroițĭ să ḑicețĭ o î n v i e r e“, rĕspunse cu finețe călăuzul sĕŭ.

La întoarcerea sa din Spania, Fuad fusese numit întâiul dragoman al Divanuluĭ, apoĭ mare referendar. El ocupà încă acest post, când fù trimis în Principate în locul luĭ Soliman Pașa.

Precum am maĭ spus-o, la Bucurescĭ Fuad trebuià să lucreze în totul, în înțelegere cu comisarul rus. Însă la început această înțelegere fù cam greŭ de stabilit. Cele dintâĭ întrevorbirĭ dădură nascere la viĭ neînțelegerĭ, a cărora resunet ajunse până la Bucurescĭ, și cum îșĭ poate cine-và închipuì, ne umplù inimile de bucurie.

No. 2.983. Dar într'o ḍi când trimisul Sultanuluĭ, mânios din causa pretențiilor colegulu sĕŭ, puse înainte textul instrucțiilor sale, Duhamel îĭ rĕspunse: „Instrucțiile dumi-tale! Credĭ oare că nu le cunosc? Iacă-le.“ Şi-ĭ arătă copia luată după dînsele și transcrisă chiar în biurourile Porțiĭ.

Totuşĭ în acest moment nu intrà în vederile Rusieĭ de a se fălì cu puterea sa, din potrivă, ea afectà că voesce a sta în umbră, pentru a lăsà să cadă asupra Turcieĭ ceea ce erà odios în măsurile de represiune ce se luaŭ în contra Românilor. Rusia voià să scape aparențele față cu Europa, și Europa primià să fie amăgită. — „Dumnea-voastră ațĭ pus foc, ḍiceà Duhamel luĭ Fuad, dumnea-voastră trebue să stingețĭ. Eŭ staŭ aicĭ ca să priveghez chipul în care vețĭ lucrà“.

La dreptul, el vorbià adevĕrul. Mișcarea din Iunie se făcuse, dacă nu după îndemnul, cel puțin cu consimțĕmêntul tăcut al Porțiĭ, care surîdeà dinainte gândind la desființarea protectoratuluĭ, precum surîdeaŭ Româniĭ, față cu perspectiva independențeĭ lor. După ce mișcarea nu isbutise, Rusia, biruitoare, fără muncă îșĭ rĕsbunà asupra nemulțumirilor în chipul în care Carol cel sumeț pedepsì revolta locuitorilor din Liège, adică lovindu-ĭ cu brațele complicilor lor.

Acesta erà rolul umilitor, la care se vĕḍuse redusă Poarta, atât din causa proprieĭ eĭ slăbiciunĭ, cât și din causa părăsiriĭ puterilor. Emin îmĭ ḍiceà în ḍiua în care aflarăm că Rușiĭ trecuse Prutul: „Ar fi trebuit să protestăm în fața Europeĭ, și dacă Europa ar fi rĕmas surdă saŭ nepăsătoare, să înaintăm spre Dunăre, trăgênd și pe Românĭ cu noĭ“.

Şi Fuad Efendi a trebuit să simță viŭ această umilire. Stăpânit de o putere superioară, el se plecă fără îndoeală cu părere de rĕŭ dar cu o docilitate care păreà că se scuză pentru dorința ce avusese de a se împotrivì. El avusese de gând, cum sosise la Giurgiŭ, să se întâlnească cu întâiul Locotenent Domnesc, domnul Nicolae Golescu, și-ĭ dăduse de scire în secret, ca să vie într'o ḍi hotărîtă, la una din stațiile de poștă, între Giurgiŭ și Bucurescĭ. Domnul Golescu fu exact la întâlnire, dar nu găsì pe nimenĭ acolo.

De atuncĭ, întâmplările se urmează cu o repeḍiciune care dovedesce în destul, că Turcia nu maĭ lucrează singură.

La plecarea mea din Constantinopole, făgăduisem domnuluĭ Cor, întâiul dragoman al ambasadeĭ noastre, să-ĭ trimet regulat în fie-care sĕptămână un feĭ de buletin al situațieĭ. Am păstrat copie

de pe aceste scrisorĭ. Cea dintâiŭ, scrisă în treĭ ḑile după sosirea mea, e din 15 Septembrie, a doua şi cea din urmă a fost trimisă la 22 cu treĭ ḑile înaintea catastrofeĭ. Funcţiile mele de istoriograf ţinuse tocmaĭ o săptămână. În acest interval s'a întâmplat un fapt în aparenţă copilăresc, dar care totuşĭ a lăsat o urmă adâncă în spiritul poporuluĭ din Valachia. No. 2.983.

Într'o ḑi, pe când eram la mine acasă, ocupat cu redacţia uneĭ depeşĭ oare-care, auḑiĭ un sgomot mare pe uliţă. Mĕ apropiaĭ de fereastră ca să mĕ uit. O privelişte neaşteptată şi ciudată se înfăţişă ochilor meĭ. Două care de morţĭ, urmate de o mulţime nenumĕrată, se oprise dinaintea porţiĭ. Iar împrejur ardeaŭ făcliĭ şi torţe. Din trâmbiţe rĕsunaŭ ultimele note ale unuĭ marş funebru care după ritul Bisericiĭ ortodoxe se cântă la înmormîntărĭ. Cântăreţiĭ cântaŭ cântările de morţĭ! Cât ţi se puteà întinde privirea pe podul Mogoşoaieĭ, care este atât de lung şi de întins, nu vedeaĭ decât popor.

Căutam cu ochiĭ pe care, carĭ eraŭ acoperite peste tot cu postav negru, sicriul în care, după obiceiŭ, se odihnesce mortul cu obrazul descoperit. Unul din care — acel ce se oprise maĭ aproape de poartă — erà deşert, în celă-lalt în loc de sicriŭ erà o perină largă de catifeà neagră pe care se aşezase o duzină de volumurĭ in-folio, bogat legate şi împodobite cu încheeturĭ de aur.

Erà Archontologia saŭ cartea de aur a boierimiĭ române, pe care poporul mergeà ca să o ardă cu mare pompă în curtea Mitropolieĭ. Al doilea car aşteptà R e g u l a m e n t u l o r g a n i c, care erà asemenea hotărît a avé onorurile ruguluĭ.

Regulamentul organic erà din vremea celeĭ din urmă ocupaţiĭ rusescĭ. El fusese promulgat la 1831 de Contele de Kisselef, şi deşi se votase de amândouĕ Adunările din Bucurescĭ şi din Iaşĭ, el rĕmăsese totuşĭ în ochiĭ Românilor opera străinuluĭ. La acest viţiŭ originar se maĭ adăugaŭ alte nemulţumirĭ pe carĭ le exageraŭ, dar carĭ la dreptul vorbind rĕmâneaŭ adevĕrate. Politicesce, vorbind din punctul de vedere al Românilor, Regulamentul organic merità toate mustrările; din punctul de vedere administrativ şi economic, el cuprindeà câte-và dispoziţiĭ înţelepte, chiar liberale, de carĭ ţeara profitase, şi carĭ rescumpĕraŭ în parte defectele sale. Dar spiritul Românilor erà prea tare îndreptat în contra luĭ pentru ca să deosebească partea bună de cea rea. Eĭ îl uraŭ în întregimea luĭ.

Regulamentul Valachieĭ nu fusese tipărit ca acel al Moldoveĭ.

No. 2.983. El nu există decât în original. Acest original, scris franțusesce, se află la mine saŭ maĭ bine ḑis în casa mea, încredințat îngrijirilor unuia din conpatrioții meĭ, pe care Guvernul îl însărcinase să tragă o copie de pe dînsul pentru Generalul Aupick la Constantinopole. Un bilet iscălit de Aga (șeful Poliției) îĭ poruncià să-l deà îndată în mânile poporuluĭ Ordinul erà formal. Creḑuĭ însă de datoria mea să vestesc despre aceasta pe d-l Nicolae Golescu care, pe lângă funcțiile de Locotenent Domnesc, avea și acelea de însărcinat al Departamentuluĭ de Interne. Persoana pe care o trimiseĭ nu-l găsì. Trebuì deci să împlinim porunca venită de la Aga.

Regulamentul fu scoborît în uliță și pus pe carul de mort. Un hurra puternic se ridică din mijlocul mulțimiĭ și cortegiul se îndreptă cu liniște și solemnitate spre Mitropolie,

Impresionat fără de voe de această scenă, mĕ scoborîĭ și eŭ, la rândul meŭ, și urmaĭ de departe cortegiul. În Valachia este obiceiul, când ducĭ pe un mort la ultima sa locuință, să oprescĭ de treĭ orĭ sicriul pe drumul de la biserică la cimitir. La fie-care din aceste stațiĭ preotul face rugăciunĭ pentru odihna sufletuluĭ rĕposatuluĭ și trecĕtoriĭ amestecă rugăciunile lor cu acele ale preotuluĭ. Când cortegiul ajunse dinaintea porțiĭ Consulatuluĭ general al Rusieĭ, el se oprì, rugăciunile fură spuse după tipic, apoĭ cântărețiĭ începură a cântà un fel de recitatif jalnic. În acest recitatif, se înșiraŭ toate crimele rĕposatuluĭ Regulament și ale rĕposateĭ Archontologiĭ și se chemà mila Dumneḑeească asupra acestor marĭ păcătoșĭ.

Un rug fusese pregătit în curtea Mitropolieĭ. Poporul chemă pe Mitropolit cu strigăte marĭ. În curând el se arătă, îmbrăcat în odăjdiĭ și rostì anatema. Întreaga formulă a acestuĭ blestem erà în limba slavonă, nu puteam să înțeleg cuvintele, dar accentul erà îngrozitor și îmĭ da un fior din cap până în picioare.

Volumele cele bogate, împodobite cu încheeturile lor, fură deschise și puse pe rug. Un țĕran fu însărcinat să deà foc, și pe când para se ridicà încet, mistuind una câte una filele blestemate, Mitropolitul, în picioare, cu crucea în mână, îșĭ reînoì jurămîntul către constituție, care desființase claca și toate abusurile sale monstruoase.

„Pentru a doua oară fac jurămîntul pe care l-am făcut la 15 Iulie în numele Constituțieĭ, pe câmpul Libertățiĭ. Arunc anatema asupra Regulamentuluĭ care s'a dat pradă flacărilor, atât asupra edițieĭ din 1832 cât și asupra edițieĭ a doua. Blestem pe toțĭ aceĭ

carĭ ar voì să-l restabilească şi să domnească după prescripţiile sale. Binecuvîntez poporul creştin din Ţeara-Românească." No. 2.983.

Norodul ascultase într'o tăcere religioasă, în genuchĭ şi cu capul descoperit. Când preotul sfârşì de a vorbì, şi când ultima lumină se stinse, el strigă un ura măreţ şi se strecură încet, cu mulţumirea uneĭ datoriĭ împlinite. Dacă am istorisit, cam prea pe larg poate, întâmplarea acesteĭ ḑile, am făcut-o fiind-că am fost viŭ impresionat prin contrastul ce-l înfăţişà aspectul exterior al acesteĭ scene, cu sentimentul intim pe care ea îl destăinuià. Aicĭ nimic nu reamintià scenele de acelaşĭ fel ce se regăsesc în istoria revoluţiilor noastre. Poporul aveà o atitudine gravă şi smerită. Pentru dînsul acest împrumut ciudat făcut practicelor şi ceremoniilor religieĭ, nu implicà de loc luarea în rîs, ci din potrivă respectul naiv al lucrurilor sfinte. Sub această bufonerie aparentă se ascundeà un adevĕrat act de credinţă — de credinţă religioasă şi patriotică — şi un spectator chiar indiferent, se simţià mişcat printr'un lucru, care aiurea ĭ-ar fi părut ridicol. Seara însă când prima impresie trecuse, gândul meŭ se întoarse asupra unuĭ fapt aproape analog pe care-l istorisesce Cantemir în Istoria sa. La 1686 Ioan Sobieski, regele Polonieĭ, răsboindu-se cu Turciĭ intră cu o armată în Moldova şi puse stăpânire pe Iaşĭ, oraşul principal al ţĕriĭ. El dădù ordine să se scoată din archive originalul tractatuluĭ prin care Moldova, cu o sută şeapte-ḑecĭ şi cincĭ de anĭ înainte, se supusese de bună voe Turcieĭ. Se ridică un rug pe o piaţă a oraşuluĭ şi pe acest rug se aruncă pergamentul care conţineà capitulaţia luĭ Bogdan. Un crainic strigà poporuluĭ şi boerilor adunaţĭ: „Uitaţi-vĕ bine, în ce chip Maiestatea Sa vĕ desrobesce de jugul Turcilor!" — Cincĭ-spre-ḑece ḑile maĭ târḑiŭ, Sobieski şi cu armata sa fugiaŭ dinaintea hordelor tătărescĭ, şi jugul musulman apăsà maĭ greŭ decât tot-deauna pe nefericita Moldovă.

Aşà şi cu Regulamentul rus care se arsese. Maĭ puţin decât douĕ sĕptămânĭ după săvârşirea acestuĭ fapt, Generalul Duhamel se reîntorceà la Bucurescĭ în mijlocul armateĭ turcescĭ care semănà că-ĭ slujesce drept cortej. Presenţa luĭ însemnà restabilirea ordineĭ legale.

Nu voiŭ reamintì întâmplările tristeĭ ḑile de 13 (25) Septemvrie; arestarea boerilor şi a notabililor în lagărul luĭ Fuad Efendi, oraşul ocupat milităresce de Turcĭ, uliţele însângerate de omorurĭ, mânia năbuşită a poporuluĭ, ultimele momente ale Locotenenţeĭ Domnescĭ, care în mijlocul sgomotuluĭ tunurilor şi al împuşcătu-

No. 2.983. rilor, urmà a-şĭ ţiné şedinţele în palatul devenit pustiŭ. Am însemnat aiurea câte-và trăsăturĭ din acest jalnic tabloŭ [1]) şi un penel maĭ dibaciŭ a zugrăvit scenele cele maĭ mişcătoare, păstrând pentru posteritate [2]) trăsăturile eroice ale uneĭ femeĭ, pe care dragostea eĭ de soţie şi de mamă a înălţat-o la nivelul celor maĭ marĭ curajurĭ.

Un singur fapt pe care nu l-am vĕḑut raportat nicăirĭ, şi pe care îl găsesc menţionat în notele mele, îmĭ va sluji pentru a încheià această istorisire.

Erà pe la trei după ameaḑă. Casarma regimentuluĭ al doilea român căḑuse în mânele Turcilor, după ce un detaşament slab de câte-và sute de oamenĭ ţinuse piept, timp de maĭ multe ore, uneĭ întregĭ divisiĭ otomane, ajutată de o baterie de artilerie [3]).

Adevĕrul e că Turciĭ atacaŭ moale, ca oameniĭ carĭ simt că fac o treabă rea. Pe la amurgul ḑileĭ, după ce impotrivirea se isprăvise de mult, un ofiţer turc întâlnì o sentinelă română în fundul unuĭ coridor. Ea îşĭ făceà liniştit straja dinaintea uşiĭ uneĭ magaziĭ.

— „Ce facĭ acolo?“ ḑise ofiţerul — „Aştept“, ḑise cu simplicitate soldatul, „să mĕ schimbe.“ — A doua ḑi ordinea domnià la Bucurescĭ. Prieteniĭ meĭ toţĭ, saŭ eraŭ prisonierĭ, saŭ fugiţĭ.

---

[1]) Principatele Române, în colecţia „Universuluĭ pitoresc“.

[2]) Doamna Rosetti, în Legendele Norduluĭ, de I. Michelet.

[3]) Treĭ companiĭ de artilerie şi o companie de pompierĭ, iată tot ce rĕmâneà, la 25 dimineaţa, pentru paza unuĭ oraş care numărà 100.000 de suflete. Guvernul creḑuse de cuviinţă, pentru a-şĭ mănţiné programa până la sfârşit, şi pentru a înlăturà un conflict de ale căruĭ urme se temeà, de a depărtà din Capitală micul numĕr de trupe pe care-l concentrase câte-và ḑile înainte. Însă maĭ bine de patru-ḑecĭ de miĭ de ţĕranĭ, veniţĭ din districtele vecine, de la Vlaşca, Ilfov, Ialomiţa şi Dâmboviţa, tăbăraŭ de douĕ ḑile afară de zidurile oraşuluĭ. Eĭ eraŭ grupaţĭ după sate şi întovărăşiţĭ de preoţiĭ lor carĭ purtaŭ crucea. Când îndoiala asupra intenţiilor duşmane ale Turcilor nu maĭ fu posibilă, aceştĭ oamenĭ simpli şi hotărîţĭ merseră cu grămada la palatul guvernuluĭ, cerênd cu strigăte marĭ să fie duşĭ în faţa duşmanuluĭ. — „Dar sînteţĭ fără arme!“ li se ḑise, „şi noĭ n'avem de unde să vĕ dăm“. — „Ce ne pasă?“ rĕspunseră eĭ, „avem braţele noastre“. — „Şefiĭ noştri nu sînt aicea“. — „Preoţiĭ noştri vor merge cu noĭ, şi eĭ ne vor binecuvîntà, când o fi să murim!“ Guvernul nu primì această jertfă eroică, şi afară de incidentul casarmeĭ, Turciĭ intrară în oraş fără nicĭ o resistenţă. Incidentul casarmeĭ chiar, a fost istorisit într'un mod incomplect. Am în mânile mele copia procesuluĭ-verbal al ancheteĭ, care s'a făcut a doua ḑi prin îngrijirea ConsuluIuĭ general al Anglieĭ, şi care arată în chipul cel maĭ evident agresiunea brutală a Turcilor. Se poate ca această agresiune să fi venit dintr'o neînţelegere, totul e că mica trupă română s'a mărginit întru a se apĕrà. Adevĕrul e, că această apĕrare a fost eroică.

Armata rusească, subt comanda generaluluĭ Lüders, nu erà depăr- No. 2.983.
tată decât de câte-và ḑile de marș. Aflasem printr'o binevoitoare indiscreție, că d-l Duhamel îmĭ făcuse onoarea de a mĕ așezà pe lista persoanelor pe carĭ voià, îndată după sosirea Rușilor, să le trimeată, cum ḑiceà el într'un chip plăcut, „să viseze de libertate pe câmpiile înflorite ale Sibérieĭ." Creḑuĭ de prisos de a aștepta efectul amenințăriĭ, și fiind că d-l Colquhoun, Consulul general al Anglieĭ, îmĭ dăduse trăsura și Arnăuțiĭ sĕĭ ca să mĕ păzească, plecaĭ la Galațĭ și de acolo la Constantinopole, ducênd cu mine depeșile Consululuĭ către Sir Stratford Canning, Ambasadorul Maiestățiĭ Sale britanice în Turcia.

Ș.

TABELA CHRONOLOGICĂ A ACTELOR.

ILUSTRAȚIUNI ÎN TOMUL V.